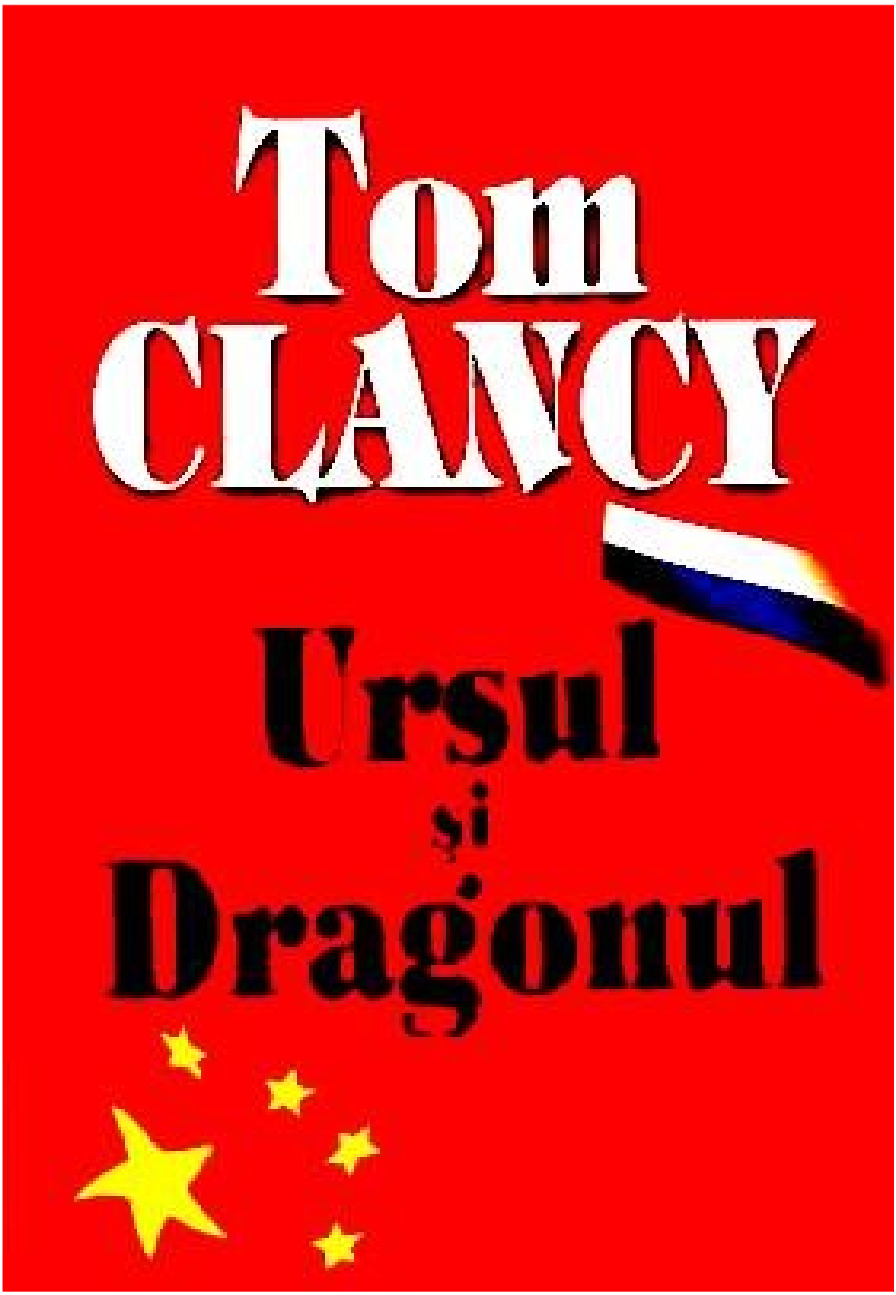
Tom
CLANCY
Ursul
și
Dragonul

TOM CLANCY

URSUL ŞI DRAGONUL

V.2.0

Traducerea Bogdan Aldea

Editura RAO
2008

Mulţumiri

Ca întotdeauna, mii de mulţumiri. Întâi de toate, lui Pam Ahearn, agentul meu, pentru sfaturile ei înţelepte. Apoi, tuturor celor de la Random House: Gina Centrello, un redactor extraordinar, care s-a întrecut pe sine cu acest roman; lui Mark Tavani, care m-a ajutat cu experienţa sa de editor să transform un manuscris într-o carte; lui Cindy Murray, care îmi suportă cu stoicism toanele şi se ocupă de publicitate; lui Kim Hovey, care e specialist în strategii de piaţă; lui Beck Stvan, artistul care se face „vinovat” de minunata imagine de pe copertă; lui Carole Lowenstein, un editor cu ochi de vultur datorită căreia paginile arată din nou impecabil; şi, nu în ultimul rând, celor de la Departamentul de marketing, promovare şi vânzări – nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără efortul şi dedicaţia lor. Nu pot să nu-i menţionez pe Fran Downing, Nancy Pridgen şi Daiva Woodworth. Acesta a fost ultimul manuscris la care am lucrat ca grup de scriitori, şi trebuie să mărturisesc că mi-e dor de acele timpuri.

PROLOG

Mercedesul alb

Mersul la muncă era acelaşi ca peste tot, iar tranziţia de la marxism-leninism la capitalismul sălbatic nu schimbase prea mult lucrurile – deşi poate acum era puţin mai rău. Moscova, o metropolă cu străzi largi, era mai greu de străbătut cu maşina acum, când aproape oricine avea un automobil, iar banda centrală întinsă de-a lungul largilor bulevarde nu mai era supravegheată de miliţieni, delimitând-o pentru uzul Biroului Politic şi al Comitetului Central, care o considerau bunul lor personal, precum era odinioară pentru prinţii ţarişti, în săniile lor trase de trei cai. Acum era o simplă bandă de circulaţie pentru oricine conducea un Zil sau orice altă maşină proprietate personală. În cazul lui Serghei Nikolaici Golovko, maşina era un uriaş Mercedes 600 alb, cu caroserie S-Klasse şi un puternic motor german cu 12 cilindri sub capotă. Nu erau multe de acest fel în Moscova, iar a sa era de o extravaganţă ce ar fi trebuit să-l jeneze… dar nu era aşa. Poate că în acest oraş nu mai erau *nomenclaturişti* dar rangul *chiar* avea privilegiile sale, iar el era director al SVR[1]. Apartamentul său era vast, la ultimul etaj al unei clădiri-turn de pe Kutuzovski Prospekt, o structură relativ nouă şi bine lucrată, şi era dotat cu aparate de folosinţă îndelungată de provenienţă germană, un lux acordat oficialilor de rang înalt ai guvernului.

Nu conducea el maşina. Pentru şofat îl avea pe Anatoli, o matahală, fost militar în forţele speciale Spetsnaz, care purta un pistol sub haină şi conducea maşina cu o agresivitate animalică, dar o întreţinea cu o grijă afectuoasă. Ferestrele erau acoperite cu folie din plastic de

[1] SVR (Slujba Vneşnei Razvedki) – Serviciul de Informaţii Externe al Rusiei (rezultat din dezmembrarea fostului KGB), (n.tr.).

culoare închisă, care împiedicau un observator ocazional să arunce o privire la oamenii din interior, iar geamurile erau groase, fabricate din policarbonat şi garantate să oprească orice glonţ cu un calibru de maximum 12,7, sau cel puţin aşa spusese producătorul agenţilor lui Golovko acum şase luni, atunci când cumpăraseră maşina. Blindajul o făcea cu aproape o tonă mai grea decât un Mercedes S600 de serie, dar puterea şi ţinuta de drum nu păreau să sufere de pe urma lui. În cele din urmă tot străzile accidentate ar fi putut distruge maşina. Pavarea drumurilor era o artă încă nedescoperită în ţara sa, observă Golovko în timp ce dădea pagina ziarului. Era un ziar american, *International Herald Tribune,* întotdeauna o bună sursă de ştiri de vreme ce era o cooperare între *The Washington Post* şi *The New York Times*, două dintre cele mai experimentate servicii de informaţii ale lumii, poate puţin cam prea arogante ca să fie cu adevărat profesioniste, aşa cum erau Serghei Nikolaici şi oamenii săi.

Se alăturase Serviciilor de Informaţii pe când agenţia era cunoscută drept KGB, Comitetul pentru Securitatea Statului, şi care era încă, după părerea lui, cea mai bună organizaţie guvernamentală de acest tip din întreaga lume, deşi dăduse faliment în cele din urmă. Golovko oftă. Dacă URSS nu s-ar fi destrămat la începutul anilor ’90, poziţia sa de director l-ar fi impus ca membru cu drept deplin de vot în Biroul Politic, un om cu puteri veritabile în una din cele *două* superputeri mondiale, un om care cu o simplă privire putea face să tremure bărbaţi puternici… dar… nu, la ce bun toate astea? oftă el. Totul fusese doar o iluzie, un lucru neobişnuit pentru un om care se presupune că preţuieşte adevărul. Eternul şi crudul paradox. KGB-ul căutase întotdeauna să deţină informaţii de primă mână, dar le raportase apoi unor oameni îmbătaţi de un vis, care răstălmăceau adevărul în interesul acelui vis. Când adevărul răzbătuse în fine la lumină, visul se evaporase ca un nor de abur lovit de un vânt puternic şi realitatea se revărsase ca apele unui râu primăvara, când se topesc gheţurile. A fost momentul când Biroul Politic, acei oameni

iluştri care-şi puseseră chezăşie viaţa pentru acel vis, aflaseră că teoriile lor nu erau decât trestii firave, iar realitatea o coasă care se roteşte şi că eminenţa purtătoare a *acelei* unelte nu împărţea mântuirea.

Pentru Golovko fusese altfel. Ancorat în lumea informaţiilor, fusese capabil să-şi continue meseria în slujba guvernului, care avea încă nevoie de ele. De fapt, autoritatea lui era acum mai atotcuprinzătoare ca niciodată, deoarece ca persoană care cunoaşte bine lumea înconjurătoare şi în mod intim câteva din personalităţile sale de marcă, era unicul potrivit să-l sfătuiască pe preşedinte şi avea astfel un cuvânt de spus şi în politica externă, şi în domeniul apărării, şi în problemele de ordin intern. Dintre aceste domenii, cel mai înşelător era al treilea, ceea ce pe vremuri se întâmpla rareori. Iar acum devenise şi cel mai periculos. Era ceva ciudat. Anterior, simpla rostire (cel mai adesea strigare) a frazei „Securitatea Statului!” i-ar fi paralizat pur şi simplu pe cetăţenii sovietici, căci KGB era cea mai temută organizaţie a fostului guvern, cu o putere la care *Sicherheitsdients*-ul lui Reinhard Heydrich nu putea decât să viseze, putere de a aresta, închide, interoga şi ucide orice cetăţean dorea, fără drept de apel. Dar şi asta era tot de domeniul trecutului. În prezent KGB fusese împărţit, ramura securităţii interne fiind doar o umbră a ceea ce fusese, în timp ce SVR – fosta Direcţie întâi – strângea încă informaţii, dar îi lipsea forţa obţinută atunci când era capabil să întărească *voinţa,* dacă nu chiar şi *legea*, guvernului comunist. „Îndatoririle mele curente rămân totuşi vaste”, îşi zise Golovko, împăturind ziarul.

Se afla doar la un kilometru de Piaţa Djerjinski. Nici ea nu mai era la fel. Statuia lui Felix de Fier dispăruse. Întotdeauna fusese o privelişte înfiorătoare pentru cei care ştiau cine fusese bărbatul a cărui imagine de bronz stătea solitară în piaţă, dar şi aceasta rămăsese o amintire îndepărtată. Clădirea din fundal rămăsese totuşi neschimbată. Odinioară fusese maiestuosul sediu al companiei de asigurări Roşia, ca mai târziu să fie cunoscută

drept Lubyanka, un nume de temut chiar şi într-o ţară a terorii stăpânită de Iosif Visarionovici Stalin, cu subsolul înţesat de celule şi camere de interogatoriu. O parte din atribuţii fuseseră transferate, de-a lungul anilor, închisorii Lefortovo, situată mai la est, pe măsură ce birocraţia din KGB sporise, umplând vasta clădire ca un balon care se umflă, acaparând flecare cotlon, până când secretarii şi arhivarii au ajuns să ocupe spaţiile (modificate) în care Kamenev şi Orţhonikiţe fuseseră torturaţi sub privirile lui Iagoda şi Beria. Golovko spera să nu fie prea multe stafii pe acolo.

Începea o nouă zi de muncă. Şedinţă de cabinet la 8.45, apoi banala rutină de informări şi discuţii, la 12.45 prânzul, iar cu puţin noroc în jur de ora 18.00 va fi înapoi în maşină, îndreptându-se către casă, unde-şi va schimba hainele pentru dineul de la ambasada Franţei. Era nerăbdător să guste vinul şi mâncarea, dacă totuşi conversaţia nu i-ar fi convenit.

Atenţia îi fu distrasă de alt automobil. Părea un frate geamăn al propriului vehicul, un Mercedes S-Klasse de mărimea şi culoarea unui aisberg, având chiar şi geamurile izolate cu plasticul întunecat de fabricaţie americană. Se deplasa cu un scop precis prin lumina dimineţii, iar Anatoli încetini şi trase maşina în spatele unui camion de salubritate, unul dintre miile de asemenea vehicule masive şi urâte care colcăiau pe străzile Moscovei, ca o formă dominantă de viaţă, dar bena lui era înţesată de unelte în loc să fie plină cu pământ. La o sută de metri în faţa lui mai era un camion asemănător, rulând încet, de parcă şoferul său nu era sigur pe ce drum să apuce. Golovko se întinse în scaun, nefiind capabil să vadă mare lucru dincolo de camionul din faţa Benzului, tânjind după o ceaşcă de ceai din Sri Lanka, băută la biroul său, în aceeaşi cameră în care odinioară Beria…

… camionul din depărtare. Un bărbat fusese întins în benă. Acum se ridicase, iar în braţe ţinea…

— Anatoli! strigă ascuţit Golovko, dar şoferul nu putea vedea dincolo de camionul din faţa sa.

un RPG[2], având o ţeavă alungită cu un capăt bulbucat. Cătarea era ridicată şi, în timp ce camionul oprea, bărbatul se sprijini într-un genunchi, se răsuci şi ţinti către celălalt Benz...

şoferul celeilalte limuzine îl observase şi încercă o eschivă, dar ruta îi era blocată de traficul matinal şi...

nu a fost o flacără imensă la gura ţevii, doar un jet firav de fum în spatele lansatorului, dar obiectul bulbucat ţâşnise, izbise capota celui de-al doilea Mercedes şi explodase.

Lovise exact la baza parbrizului. Explozia nu a fost o minge de foc, aşa cum se vedea în filmele occidentale, ci doar o flacără scurtă cu fum cenuşiu, dar al cărei sunet străbătu piaţa, şi portbagajul sări în aer lăsând în urma sa o gaură de mari dimensiuni, cu marginile zimţate, ceea ce însemna că toţi ocupanţii vehiculului muriseră deja – Golovko o ştia din instinct. Benzina se aprinse şi maşina luă foc, ca şi alţi câţiva metri pătraţi de asfalt. Mercedesul oprise aproape imediat, ambele cauciucuri de pe partea stângă fiind sfâşiate şi dezumflate din cauza exploziei. Camionul din faţa maşinii lui Golovko frânase panicat, iar Anatoli se abătuse către dreapta, alertat de zgomot, dar încă nu...

— Govno!

Abia acum văzuse Anatoli ce se întâmplase şi reacţionă prompt. Continuă deplasarea către dreapta, accelerând puternic şi sucindu-se înainte şi înapoi, căutând din ochi golurile din trafic. Aproape toate vehiculele din raza lui vizuală opriseră, iar şoferul lui Golovko profită de spaţiile create, ţâşnind ca o săgeată printre ele şi ajungând la intrarea pentru vehicule în mai puţin de un minut. Gărzile înarmate se puseseră deja în mişcare către piaţă, împreună cu forţele suplimentare de intervenţie din gheretele de lângă intrare. Comandantul grupului, un locotenent, recunoscu maşina lui Golovko şi-i făcu semn să intre, trimiţând doi dintre oamenii săi să o însoţească până la

[2] Rocket Propelled Grenade launcher – lansator portabil de grenade (armă antitanc a infanteriei), (n.tr.).

peron. Ora sosirii era deocamdată singurul aspect normal al acestei noi zile. Golovko păşi afară din maşină, doi tineri soldaţi încadrându-l, de parcă erau legaţi fizic de pardesiul său. Anatoli ieşise şi el, cu pistolul în mână şi descheiat la haină, privind cu ochi brusc îngrijoraţi îndărăt către poartă. Îşi răsuci iute capul.

— *Duceţi-l înăuntru!*

La acest ordin cei doi militari îl duseră cu mâini ferme pe Golovko dincolo de uşile duble din bronz, în spatele cărora soseau tot mai multe forţe de securitate.

— Pe aici, tovarăşe director, rosti un căpitan în uniformă, luându-l pe Serghei Nikolaici de braţ şi conducându-l spre liftul conducerii.

Un minut mai târziu intra împleticindu-se în biroul său, mintea sa abia atunci realizând ce văzuse cu trei minute în urmă. Păşi spre fereastră şi privi în jos.

Poliţiştii moscoviţi – numiţi miliţieni – trei la număr, fugeau spre scena atacului. Apăru şi o maşină de poliţie, croindu-şi drum prin trafic. Trei şoferi care îşi părăsiseră maşinile personale se apropiau de limuzina incendiată, vrând poate sa acorde ajutor. „Un gest eroic, aprecie Golovko, dar absolut inutil.” Putea vedea mult mai bine acum, chiar şi de la trei sute de metri distanţă. Acoperişul maşinii era bombat în sus. Parbrizul dispăruse şi putu să privească în gaura fumegândă, care fusese, doar cu câteva minute înainte, o limuzină extrem de scumpă şi care fusese distrusă de una dintre cele mai ieftine arme ale Armatei Roşii, produsă în masă. Indiferent cine fusese în interior, a fost sfârtecat instantaneu de schije metalice care se deplasau cu aproape zece kilometri pe secundă. Măcar au fost conştienţi de ce li se întâmplă? Probabil că nu. Poate că şoferul a avut timp să vadă ceva, dar nu şi proprietarul maşinii, care probabil stătea pe banchetă citind ziarul de dimineaţă înainte ca viaţa să i se curme fără niciun avertisment.

În acel moment lui Golovko i se înmuiară picioarele. Ar fi putut fi el… Brusc realiză că poate exista totuşi o viaţă de apoi – unul dintre marile mistere ale lumii – dar nu aşa cum

se gândise el până atunci…

Oricine ar fi fost ucigaşul, cine a fost totuşi ţinta sa? Ca director al SVR, Golovko nu credea în coincidenţe, iar maşini Mercedes S600 de culoare albă nu erau multe în Moscova, nu-i aşa?

— Tovarăşe director?

În uşa biroului stătea Anatoli.

— Da, Anatoli Ivanici?

— Vă simţiţi bine?

— Mult mai bine decât el, replică Golovko, îndepărtându-se de fereastră.

Simţea nevoia să se aşeze. Se strădui să ajungă la scaunul său pivotant fără să se clatine, căci nu îl mai ţineau picioarele. După ce se aşează, îşi puse mâinile pe tăblia de stejar a biroului, privind la stivele de hârtii care aşteptau să fie citite – era imaginea obişnuită a unei zile care acum devenise neobişnuită. Ridică privirea.

Anatoli Ivanici Şelepin nu cunoştea frica. Servise cu gradul de căpitan în Spetsnaz înainte de a fi remarcat de un recrutor al KGB care căuta oameni talentaţi pentru Direcţia a VIII-a de pază, unde fusese acceptat exact înainte de destrămarea KGB. Anatoli era de câţiva ani buni şoferul şi garda de corp a lui Golovko, parte integrantă a familiei sale, ca un fiu mai mare, iar Şelepin îi era foarte devotat şefului său. Era un bărbat chipeş la 33 de ani, înalt, cu părul blond şi ochi albaştri care acum erau ceva mai largi decât de obicei, deoarece, deşi Anatoli fusese antrenat o viaţă întreagă să acţioneze împotriva violenţei folosind violenţa, acum era pentru prima oară când fusese martor ocular la o astfel de întâmplare. Anatoli se întrebase deseori cum ar fi fost să curmi o viaţă de om, dar niciodată în cariera sa nu meditase asupra pierderii propriei vieţi într-o ambuscadă şi, mai ales, nu la o bătaie de puşcă de locul său de muncă. De la pupitrul său din anticamera biroului lui Golovko, Anatoli acţiona mai mult ca un secretar personal, decât ca un paznic. Ca mulţi alţii, devenise neglijent în activitatea de rutină de a proteja pe cineva pe care nimeni n-ar fi îndrăznit să-l atace, dar acum lumea sa liniştită fusese

destrămată aproape complet şi, în mod sigur, şi cea a şefului său.

În mod ciudat, deşi previzibil, Golovko fu cel care reveni primul cu picioarele pe pământ.

— Anatoli?

— Da, tovarăşe director?

— Trebuie să aflăm cine a murit, iar apoi să aflăm dacă trebuia să fim noi în locul lor. Sună la cartierul general al miliţiei şi vezi ce ştiu.

— Imediat. Chipul tânăr şi arătos al lui Anatoli dispăru din cadrul uşii.

Golovko inspiră adânc şi se ridică, pentru a arunca o nouă privire în piaţă. La faţa locului era o maşină de pompieri, care stropea epava maşinii pentru a stinge flăcările mocnite. Mai era şi o ambulanţă acolo, dar Serghei Nikolaici ştia că e o risipă inutilă de forţe umane şi de echipament. Prioritară era obţinerea numărului de înmatriculare de la maşină şi identificarea deţinătorului; pe baza acestor informaţii puteau determina dacă nefericitul murise în locul lui Golovko sau avea propriii duşmani. Furia încă nu înlocuise starea de şoc provocată de eveniment. „Poate o să vină mai târziu”, gândi Golovko, făcând un pas către baia personală, căci vezica sa dădea semne de slăbiciune. Arăta ca o imagine oribilă a fragilităţii, mai ales că Golovko nu cunoscuse niciodată în mod direct teama, crezând, ca mulţi alţii, de altfel, că viaţa e un film. În filme actorii erau îndrăzneţi şi fermi, cuvintele rostite de ei erau un scenariu, gesturile erau îndelung exersate, dar niciunul dintre ei nu ştia cum este atunci când, fără avertisment, aerul din jur este împânzit de aşchii de la o explozie.

„Cine îmi doreşte moartea?” se întrebă după ce trase apa la toaletă.

La câţiva kilometri depărtare se afla Ambasada Statelor Unite ale Americii, al cărei acoperiş plat era înţesat de tot felul de antene radio, multe dintre ele cablate la receptoare având diverse nivele de complexitate, care la rândul lor erau conectate la aparate de înregistrare cu viteză redusă,

cu scopul de a folosi cât mai eficient benzile. O duzină de oameni lucra în camera de înregistrare, atât civili, cât şi militari; toţi ştiau ruseşte şi erau subordonaţi Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA) din Fort Meade, Maryland, între Baltimore şi Washington. Era foarte devreme, dar aceşti oameni se obişnuiseră să vină la muncă înaintea oficialilor ruşi ale căror comunicaţii le monitorizau. Din mulţimea de radiouri aflate în cameră, unul semăna cu cele folosite pe vremuri de către cetăţenii americani pentru a asculta frecvenţele poliţiei. Poliţiştii autohtoni foloseau aceleaşi frecvenţe şi aceleaşi tipuri de aparate folosite de omologii lor americani în anii ’70, iar monitorizarea lor era o joacă de copii, căci nu erau criptate încă. Îi ascultau pentru a afla de un eventual accident rutier în care putea fi implicat un mare mahăr, dar mai ales pentru a lua pulsul Moscovei, a cărei infracţionalitate sporise şi era pe cale să devină şi mai gravă. Pentru personalul ambasadei era util să ştie ce zone ale oraşului trebuie evitate şi să fie capabili să urmărească o infracţiune îndreptată împotriva unuia dintre miile de cetăţeni americani.

— Explozie? se zgâi la radio un sergent al armatei. Îşi răsuci capul. Doamnă locotenent Wilson, poliţia raportează o explozie în faţă la Moscow Center.

— Ce fel de explozie?

— Se pare că un automobil a sărit în aer. Pompierii sunt acum la faţa locului, ambulanţa… Conectă o pereche de căşti pentru a asculta mai bine transmisiunea radio. Aşa, Mercedes-Benz alb, numărul – luă un carnet şi începu să scrie. Trei oameni morţi, şoferul şi doi pasageri şi… oh, la dracu!

— Ce s-a întâmplat, Reins?

— Serghei Golovko… Sergentul Reins stătea cu ochii închişi, apăsând cu o mână casca pe urechi. Nu conduce un Mercedes alb?

— Oh, la dracu! exclamă şi locotenent Wilson. Golovko era unul dintre cei pe care oamenii *ei* îl urmăreau cu predilecţie. Se află printre victime?

— Nu pot spune încă, doamnă ’tenent. O voce nouă…

căpitanul de la secţie zice că vine şi el. Se pare că toţi sunt agitaţi de povestea asta, doamnă. Urmează altă discuţie.

Locotenent Susan Wilson se legăna înainte şi înapoi în scaunul pivotant. Să anunţe sau nu? N-ar pune-o la zid dacă şi-ar anunţa superiorii, sau poate…

— Unde este comandantul?

— În drum către aeroport, doamnă 'tenent, azi pleacă la Sankt-Petersburg, vă aduceţi aminte?

— În regulă.

Se întoarse către consola ei şi ridică telefonul securizat, tip STU-6 (de la „unitate telefonică securizată"), care făcea legătura cu Fort Meade. Cartela ei cu codul de securitate era introdusă în aparat, iar telefonul se conectă şi se sincroniză cu un alt aparat de acelaşi fel aflat la cartierul general NSA. Apăsă pe tasta # pentru recepţie.

— Centrul de supraveghere, răspunse o voce din emisfera cealaltă a globului.

— Aici Staţia Moscova. Avem un indiciu că Serghei Golovko ar fi putut fi asasinat.

— Directorul SVR?

— Afirmativ. O maşină similară cu a sa a explodat în Piaţa Djerjinski, exact la ora când merge el la muncă.

— Probabilitate? întrebă impersonala voce masculină.

Putea fi un ofiţer cu grad mediu, care asigura tura de la 23.00 la 7.00. Probabil din aviaţie. „Probabilitate" era unul dintre cuvintele lor obişnuite.

— Am obţinut informaţia din transmisiile poliţiei – pardon, miliţiei moscovite. Sunt multe voci în eter şi toate sunt agitate, susţine operatorul meu.

— Bine, ne puteţi transmite datele astea?

— Afirmativ, replică locotenentul Wilson.

— Aşa să faceţi. Mulţumim pentru promptitudine, de aici încolo ne ocupăm noi.

— Postul de ascultare Moscova, terminat, auzi maiorul Bob Teeters.

Era nou angajat la NSA. Fusese un pilot apreciat, cu 2 100 de ore de zbor pe avioane C-5 şi C-17, dar în urmă cu

opt luni se accidentase la cotul stâng într-un accident de motocicletă, iar lipsa de mobilitate pe acea parte, spre regretul său, îi încheiase cariera de personal navigant. Actualmente era spion, o ocupaţie mult mai interesantă din punct de vedere intelectual, dar pentru un aviator nu era o schimbare tocmai fericită. Făcu semn unui recrut, un maistru clasa întâi din marină, să asculte pe linia de la Moscova. Marinarul făcu asta, punându-şi o pereche de căşti şi pornind programul de prelucrare vocală de pe computerul său. Acest marinar, înrolat voluntar, vorbea rusa şi, în plus, era expert în materie de computere. În timp ce asculta interceptarea convorbirilor radio ale poliţiei ruse traducea şi scria la calculator, iar transcrierea apărea pe ecranul de la computerul maiorului.

AM NUMĂRUL DE ÎNMATRICULARE, VERIFIC IMEDIAT, citi acesta primul rând.

BUN, FĂ-O CÂT POŢI DE REPEDE.

LUCREZ LA ASTA, TOVARĂŞE, (zgomot de taste în fundal, oare ruşii au acum computere pentru munca asta?)

AM GĂSIT, MERCEDES BENZ ALB, ÎNREGISTRAT PE NUMELE G. F. AVSIENKO (nu sunt sigur de transcriere), BULEVARDUL PROTOPOPOV 677, APARTAMENT 18A.

EL? NUMELE MI-E CUNOSCUT!

„Ceea ce pentru cineva era de bine”, aprecie maiorul Teeters, dar cu siguranţă nu şi pentru Avsienko. Ei bine, ce urmează? Ofiţerul de serviciu cu cel mai mare grad era tot un lup de mare, contraamiralul Tom Porter, care acum probabil îşi bea cafeaua în biroul său din clădirea principală şi se uita la televizor. Era cazul să-l deranjeze. Formă numărul potrivit.

— Amiralul Porter.

— Maior Teeters de la centrul de supraveghere, domnule amiral. Avem veşti de ultimă oră din Moscova.

— Ce veşti, domnule maior? întrebă o voce obosită.

— Iniţial staţia Moscova a crezut că cineva l-ar fi ucis pe Golovko, directorul KG… SVR, vreau să zic.

— Ce-nseamnă asta, domnule maior? îl chestionă amiralul cu o voce uşor mai agitată.

— Am aflat că n-a fost el, domnule amiral. Cineva pe nume Avsienko... silabisi Teeters. Am obţinut numele din interceptarea frecvenţei radio a poliţiei lor. Încă nu l-am verificat.

— Altceva?

— Momentan asta-i tot ce avem, domnule amiral.

Cam în acelaşi timp, un agent de teren al CIA pe nume Tom Barlow era omul informat de la ambasadă. Al treilea ofiţer ca ierarhie în schema agenţilor de informaţii, nu dorea să dea el însuşi o raită cu maşina prin Piaţa Djerjinski, aşa că făcu ceva la fel de bun. Barlow îl sunase pe linia directă pe un amic de-al său de la biroul local al CNN.

— Mike Evans.

— Mike, sunt eu, Jimmy, spuse Tom Barlow, începând cu o minciună pregătită din timp şi destul de folosită. Crima din Piaţa Djerjinski, ceva cu un tip într-un Mercedes. O afacere murdară, dar şi spectaculoasă.

— OK, răspunse reporterul, făcând o scurtă însemnare. Am plecat.

Stând la biroul său, Barlow îşi privi ceasul. 8.52 ora locală. Evans era un reporter expeditiv, lucrând pentru un serviciu de ştiri expeditiv. Barlow socoti că un car de reportaj va fi la faţa locului în douăzeci de minute. Carul avea propria antenă de legătură prin satelit cu sediul CNN din Atlanta, iar semnalul ei va fi interceptat de un receptor al Departamentului Apărării din Fort Belvoir, Virginia, iar de acolo va fi răspândit de către sateliţii guvernamentali tuturor părţilor interesate. Un atentat la adresa directorului Golovko era o ştire al dracului de interesantă pentru o mulţime de oameni. Îşi deschise computerul Compaq şi accesă fişierul cu numele ruseşti cunoscute de către CIA.

Un duplicat al acelui fişier se găsea instalat pe câteva computere ale CIA în Langley, Virginia, iar la unul dintre acestea, aflat în Sala de Operaţiuni, la etajul şapte al clădirii vechiului cartier general, o pereche de mâini tastase A-V-S-I-E-N-K-O... şi tot ce apăru era:

ÎNTREGUL FIŞIER PROCESAT. OBIECTUL CĂUTAT NU A FOST GĂSIT.

Asta îi provocă un mormăit persoanei aflate în faţa computerului. Deci nu fusese transcris corect.

— De ce sună numele acesta atât de cunoscut? se întrebă el. Cu toate astea maşinăria spune că n-am nimerit.

— Ia să vedem… rosti un coleg de muncă, aplecându-se şi rescriind numele, încearcă asta…

Din nou rateu. Încercă o a treia variantă.

— Bingo! Mulţumesc, Beverly, zise ofiţerul de serviciu. O, da, ştim cine e tipul acesta. Rasputin. În mod sigur e bastardul acela vulgar, uite ce s-a întâmplat când a luat-o şi el pe calea dreaptă, ricană ofiţerul.

— Rasputin? întrebă Golovko. Porcul acela *nekulturnîi* eh? Îşi permise un scurt zâmbet. Dar cine îl vrea pe *el* mort? îl întrebă pe şeful securităţii, care luase problema mult mai în serios decât o făcuse directorul. Munca sa devenise brusc mult mai complicată. Pentru început, trebuia să-i spună lui Serghei Nikolaici că Mercedesul alb nu va mai fi întru totul la dispoziţia sa. Era prea ostentativ. Următoarea sa îndatorire pe ziua respectivă era să întrebe santinelele înarmate postate la fiecare colţ al acoperişului clădirii de ce nu au reperat un bărbat înarmat cu un RPG în bena unui camion – *la mai puţin de trei sute de metri de clădirea pe care se presupunea că o păzesc!* Şi nici măcar n-au lansat vreun avertisment prin staţiile radio portabile înainte ca Mercedesul lui Gregori Filipovici Avseienko să fie făcut fărâme. Îşi dăduse multe sarcini pentru ziua în curs şi aveau să urmeze şi altele.

— De cât timp era în retragere? fu următoarea întrebare a lui Golovko.

— Din ’93, tovarăşe director, anunţă maiorul Anatoli Ivanici Şelepin, care pusese aceeaşi întrebare şi aflase răspunsul cu câteva secunde mai devreme.

Anul primei mari disponibilizări în rândurile forţelor de ordine, îşi aminti Golovko, dar se pare că proxenetul trecuse cu bine prin tranziţia către o întreprindere privată.

Destul de bine încât să-şi permită un Mercedes Benz S-600… şi să fie ucis de către inamicii pe care şi-i făcuse pe parcurs… numai dacă nu-şi sacrificase, fără să ştie, viaţa sa pentru o alta. La această întrebare trebuia să găsească răspuns. La momentul respectiv directorul îşi recăpătase autocontrolul la un nivel suficient pentru a putea raţiona. Golovko era un bărbat prea inteligent ca să se mai întrebe „De ce ar vrea cineva să *mă* omoare?" Ştia răspunsul. Persoanele aflate în poziţii ca a sa îşi făceau inamici, unii dintre ei chiar duşmani de moarte… dar marea lor majoritate erau prea deştepţi ca să comită un asemenea atentat. La acest nivel era periculos să porneşti o vendetă şi din acest motiv *niciodată* nu se întâmplase aşa ceva. Lumea informaţiilor era remarcabil de aşezată şi civilizată. Încă mureau oameni. Oricine era prins spionând Maica Rusia în favoarea unui guvern străin intra în cea mai mare belea, indiferent că regimul era nou sau nu – trădarea statului încă era considerată trădare – dar acele execuţii urmau… cum spuneau americanii? *Datorită aplicării legii.* Da, asta-i. Americanii şi avocaţii lor. Dacă avocaţii consimţeau asupra unui lucru, atunci era ceva civilizat.

— Cine mai era în maşină? rosti următoarea întrebare Golovko.

— Şoferul. Un fost miliţian, îi avem numele. Şi una dintre femeile sale, se presupune, încă n-am identificat-o.

— Ce ştim despre obiceiurile lui Gregori? De ce se afla acolo în această dimineaţă?

— Nu ştim încă, tovarăşe, răspunse maiorul Şelepin. Miliţia face investigaţii.

— Cine a preluat cazul?

— Locotenent-colonelul Şablikov, tovarăşe director.

— Iefim Konstantinovici – da, îl cunosc. Un om capabil, admise Golovko. Presupun că are nevoie de timp, eh?

— Chiar are, încuviinţă Şelepin.

„Mai mult decât i-a luat lui Rasputin să moară", aprecie Golovko. Viaţa e un lucru ciudat, atât de stabil când îl ai şi atât de efemer când îl pierzi – iar cei care îl pierduseră nu erau în stare să spună cum este. Numai dacă crezi în stafii,

în Dumnezeu şi în viaţa de apoi, subiecte trecute cu vederea în copilăria lui Goloyko. „Iată un alt mare mister”, îşi spuse maestrul spionajului. Pentru prima oară în viaţă fusese la un pas de moarte. Era ceva tulburător, dar nu pe atât de înfricoşător cum îşi închipuise. Directorul se întrebă dacă poate numi asta curaj. Nu se considerase niciodată un bărbat brav, din simplul motiv că niciodată nu fusese pus faţă în faţă cu pericolul fizic. Şi asta nu pentru că l-ar fi evitat, ci pentru că astăzi îl întâlnise de aproape, iar după ce nelegiuirea trecuse, nu se simţise derutat, ci mai degrabă curios. *De ce* s-a întâmplat? *Cine* a comis crima? Acestea erau întrebările la care va răspunde, dacă nu cumva se va întâmpla din nou. „Mi-a fost de ajuns să fiu curajos o dată”, gândi Golovko.

Dr. Benjamin Goodley ajunse la 5.40 în Langley, cu cinci minute mai devreme decât obişnuia. Slujba nu îi permitea să aibă o viaţă socială, ceea ce cu greu i se putea părea corect unui ofiţer care lucra în domeniul informaţiilor pentru securitatea naţională. Nu avea el vârsta de însurătoare, nu arăta bine, n-avea perspective bune atât pe plan profesional, cât şi în planul afacerilor? „Se pare că nu”, concluzionă Goodley, parcându-şi maşina în sectorul VIP al platformei betonate a vechiului cartier general. Conducea un Ford Explorer deoarece era plăcut la condus pe zăpadă, iar în curând va ninge. Sosea iarna, iar în zona Washington D.C. era total imprevizibilă, mai ales acum, când o serie de ecologişti nebuni susţineau că încălzirea globală ar putea cauza o iarnă neobişnuit de *rece* anul acesta. Nu vedea nicio logică în asta. Poate va avea o întâlnire cu preşedintele Consiliului Ştiinţific să vadă dacă are sens să discute cu cineva capabil să-i explice fenomenul. Cel de acum era destul de capabil şi nu era vorbă lungă.

Goodley îşi croi drum prin poarta de acces şi apoi în lift. Păşi în Sala de Operaţiuni la ora 5.50.

— Salut, Ben, zise cineva.

— Bună dimineaţa, Charlie. Ceva noutăţi interesante?

— Una care o să-ţi placă, Ben, promise Charlie Roberts. O

zi mare pentru Maica Rusia.

— Oh? Ochii i se îngustară. Goodley şi şeful său aveau grijile lor în legătură cu Rusia. Ce s-a întâmplat?

— Nu-i mare scofală. Cineva a încercat să-l cotonogească pe Serghei Nikolaici.

Capul lui Goodley se răsuci precum cel al unei bufniţe.

— *Poftim?*

— Ai auzit bine, Ben; dar racheta antitanc a lovit o maşină greşită şi a eliminat un alt individ pe care-l ştim – pardon, îl ştiam, se corectă Robert.

— Povesteşte de la început.

— Peggy, rulează caseta video, comandă Robert cu un gest teatral ofiţerului de serviciu.

— Oho! exclamă Goodley după primele cinci secunde. Deci cine a fost?

— Ţi-ar veni să crezi că a fost Gregori Filipovici Avseienko?

— Nu-l cunosc, admise Goodley.

— Poftim. Ofiţerul de serviciu îi înmânã un dosar cu coperte de pânză. Este tot ce avem despre tip de pe vremea când era în KGB. Un adevărat cuceritor, observă femeia cu o voce dezgustată.

— Rasputin? întrebă Goodley, cercetând prima pagină. Oh, e în regulă, de numele ăsta am auzit.

— Pun pariu că a auzit şi şeful.

— Voi şti asta peste două ore, reflectă cu glas tare Goodley. Ce are de spus staţia de ascultare Moscova?

— Comandantul staţiei este în Sankt-Petersburg la o conferinţă pe teme de comerţ, care face parte din activităţile sale de acoperire. Ce am obţinut a venit de la ofiţerul executiv (XO). În acest moment aş risca să pariez ori că Avseienko şi-a făcut un mare duşman în cadrul mafiei ruse, ori că Golovko a fost adevărata ţintă şi au nimerit o maşină greşită. Nu pot spune de-acum care variantă e corectă.

Urmă obişnuita ridicare din umeri în stilul cunoscut de ofiţerii de informaţii drept „să mă ia naiba dacă ştiu”.

— Cine ar vrea să-l elimine pe Golovko?

— Mafia rusă? Cineva şi-a făcut rost de un RPG, iar astea nu se vând la magazinul de unelte, nu? Asta înseamnă că o persoană implicată profund în cartelul rus al crimei a dat, probabil, lovitura – dar împotriva cărei ţinte? Avseienko trebuie să-şi fi făcut duşmani serioşi pe parcurs, dar şi Golovko are inamici şi rivali. Iarăşi ridică din umeri. Pune banii jos şi încearcă-ţi şi tu norocul.

— Şefului îi plac informaţiile exacte, îl preveni Goodley.

— Şi mie, Ben, replică Peggy Hunter. Dar asta-i tot ce am şi nici măcar nenorociţii de ruşi n-au ceva mai bun în momentul acesta.

— Avem vreo şansă să tragem cu ochiul la ancheta lor?

— Ataşatul pe probleme juridice, Mike Reilly, pare să se aibă bine cu poliţiştii ruşi. A reuşit ca o grămadă dintre ei să fie admişi la cursurile postuniversitare ale Academiei Naţionale a FBI de la Quantico.

— Poate FBI-ul să-i spună să adulmece vreo urmă?

Doamna Hunter ridică din nou din umeri.

— N-ar strica. Cel mai rău lucru ar fi să ne refuze şi atunci ne întoarcem de unde am plecat, corect?

Goodley încuviinţă.

— OK, voi recomanda asta. Se ridică. Ei bine, spuse în drum spre uşă, Şeful n-o să se mai văicărească despre cât de plictisitoare e lumea de azi. Luă caseta video de la CNN şi se îndreptă spre maşina sa.

Soarele se lupta să se înalţe. Traficul de pe George Washington Parkway se întetea datorită zeloşilor care se îndreptau devreme spre birourile lor, probabil indivizi de la Pentagon, marea lor majoritate, consideră Goodley în timp ce traversa Key Bridge, lăsând în urmă insula Teddy Roosevelt. Fluviul Potomac era calm şi lipsit de valuri, aproape uleios, ca iazul unei mori. Tabloul de bord îi indica temperatura exterioară ca fiind de 6° C, iar prognoza meteo anunţa o maximă de 10° C, câţiva nori şi un vânt uşor. Se anunţa o zi liniştită de sfârşit de toamnă, deşi o va petrece înţepenit la biroul său, fie ea plăcută sau nu.

Activitatea începuse devreme la Casa Albă, observă el în timp ce parcă maşina. Un elicopter Blackhawk îşi luase

zborul exact când îşi parcă maşina pe locul rezervat, iar coloana motorizată se forma deja la intrarea vestică. Văzuse destul încât să-şi verifice ceasul. Nu, nu întârziase. Ieşi repede din maşină, cuprinzând hârtiile şi caseta video cu braţele, şi porni în grabă spre interior.

— Bună dimineaţa, dr. Goodley, îl salută un paznic în uniformă.

— Bună, Chuck.

Regula spunea că trebuie să treacă prin detectorul de metale. Hârtiile şi caseta fură controlate separat – de parcă ar fi încercat să intre cu o armă, reflectă Ben cu o iritare crescândă. Ce-i drept, trăseseră câteva sperieturi în trecut, nu-i aşa? Oamenii aceştia erau antrenaţi să nu aibă încredere în nimeni.

După ce trecu de controlul de securitate făcu la stânga, urcă scările în fugă, apoi din nou la stânga spre biroul său, unde un suflet milostiv – n-a aflat niciodată dacă era vreun funcţionar sau un om de serviciu – îi pusese în funcţiune cafetiera şi o umpluse cu cafea franţuzească. Îşi turnă o cană şi se aşeză la birou pentru a-şi pune în ordine hârtiile şi gândurile. Reuşi să golească jumătate de cană, apoi strânse din nou totul pentru a parcurge distanţa care-l separa de biroul şefului. Şeful sosise deja.

— ’Neaţa, Ben.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, răspunse consilierul pentru Securitatea Naţională.

— OK, ce e nou în lume? întrebă POTUS[3].

— În dimineaţa aceasta cineva se pare că a încercat să-l asasineze pe Serghei Golovko.

— Oh? exclamă preşedintele Ryan, privind în jur după cana de cafea. Goodley îi turnă cafeaua, apoi introduse caseta în aparatul video aflat în Biroul Oval şi îl puse în funcţiune.

— Dumnezeule, comentă Ryan. Ceea ce înainte fusese o maşină extrem de costisitoare era acum bună de aruncat. Pe cine au nimerit?

— Un oarecare Gregori Filipovici Avseienko, 52 de ani.

[3] President Of The United States – Preşedintele Statelor Unite.

— Cunosc acest nume, dar de unde?

— E mult mai cunoscut drept Rasputin. Conducea şcoala de „păsări” a KGB.

Ryan făcu ochii mari.

— Lingăul acela! OK, care-i povestea lui?

— A trecut în rezervă prin ’93, a pus pe picioare o afacere şi, judecând după maşină, a scos ceva bani din ea. Ştim sigur că atunci când a fost asasinat era împreună cu o tânără, plus şoferul. Toţi sunt morţi.

Ryan clătină din cap a încuviinţare. De ani de zile, la şcoala de „păsări” sovieticii antrenau tinere atrăgătoare să se prostitueze în interes de serviciu, atât în ţară, cât şi în străinătate, pentru că, de când e lumea, bărbaţii care au o slăbiciune pentru femei devin mai slobozi la limbă la un anume gen de excitare. Nu puţine secrete ajunseseră la KGB prin această metodă, iar femeile mai erau utile şi în recrutarea a diverşi cetăţeni străini, care erau apoi exploataţi informativ de către agenţii KGB. Când biroul său a fost închis în mod oficial, Rasputin – aşa îi spuneau sovieticii pentru abilitatea de a supune femeile voinţei sale – îşi adaptase pur şi simplu activitatea la noul mediu al economiei de piaţă.

— Deci Avseienko ar fi putut avea rivali „de afaceri” îndeajuns de supăraţi încât să-l elimine, iar Golovko nu era nici pe departe ţinta?

— Corect, domnule preşedinte. Posibilitatea există, dar nu avem informaţii care să susţină niciuna dintre variante.

— Cum obţinem aceste informaţii?

— Ataşatul pe probleme juridice de la ambasada noastră e în bune relaţii cu poliţia rusă, îl informă consilierul pe probleme de securitate naţională.

— OK, sună-l pe Dan Murray de la FBI şi spune-i să-şi trimită omul la vânătoare, hotărî Ryan. Deja se gândea să-l sune direct pe Golovko – se cunoşteau de mai bine de zece ani, deşi la primul lor contact, pe una dintre pistele aeroportului Şeremetievo din Moscova, pistolul lui Golovko era aţintit spre faţa lui Ryan – dar se răzgândi. Nu putea să-şi arate imediat interesul, poate mai târziu, dacă vor găsi

amândoi un moment prielnic, va strecura o întrebare banală despre incident. Fă la fel şi cu Ed de la CIA.

— Am înţeles, îşi notă Goodley.

— Ce urmează?

Goodley dădu pagina.

— Indonezia execută unele manevre navale care suscită interesul Australiei…

Timp de douăzeci de minute Ben continuă informarea matinală, punând accent mai mult pe aspectele politice decât pe cele militare, deoarece în ultimii ani cu asta se ocupase Securitatea Naţională. Comerţul mondial cu arme scăzuse până la nivelul la care unele ţări îşi tratau infrastructurile militare naţionale ca pe nişte simple buticuri şi nu ca pe instrumente ale politicii de stat.

— Deci lumea e în formă perfectă astăzi, concluzionă preşedintele.

— Exceptând incidentul de la Moscova, se pare că aşa este, *domnule*.

După plecarea consilierului pentru securitate naţională, Ryan aruncă o privire pe programul zilei. Ca de obicei, îi rămânea foarte puţin timp liber. Singurele clipe din program când rămânea singur în birou erau cele în care citea rapoartele informative pentru următoarea şedinţă, multe dintre aceste întâlniri fiind planificate cu câteva săptămâni înainte. Îşi scoase ochelarii de citit – pe care îi ura – şi îşi frecă ochii, anticipând durerea de cap matinală care avea să se instaureze în circa o jumătate de oră. O scurtă reexaminare a programului nu îi indică niciun moment de relaxare pentru ziua în curs. Nimic care să-l facă să se înveselească: nici vreo trupă de cercetaşi din Wyoming, nici actualul campion din turneul mondial de golf, nici Miss Tomate din California. Nu. Va munci toată ziua.

„Ce mizerie”, se gândi.

Natura funcţiei prezidenţiale era dată de o serie de contradicţii interconectate. Cel Mai Puternic Om din Lume nu-şi putea folosi puterea decât în circumstanţe extreme, pe care îşi dorea mai mult să le evite decât să le înfrunte. În realitate, a fi preşedinte se reducea la a negocia, în special

cu Congresul; era un proces pentru care Ryan nu fusese pregătit, până ce dăduse peste şeful său de cabinet, Arnold van Damm. Din fericire, Arnie ştia o mulţime de lucruri despre negocieri, de multe ori venind în Biroul Oval pentru a-i spune preşedintelui care va fi decizia *sa* (a lui Ryan) şi/sau ce poziţie să adopte în privinţa unei probleme, în aşa fel încât *el* (van Damm) să poată da un comunicat de presă sau să facă o declaraţie în Sala de Conferinţe. Ryan considera că un avocat îşi tratează tot timpul clientul în acest mod, făcând tot posibilul pentru realizarea intereselor clientului, dar *nu* îi aducea acestuia la cunoştinţă care sunt acele interese decât în momentul când ele erau deja hotărâte. Arnie spunea oricui că preşedintele trebuie ferit să negocieze direct – în special cu Congresul. Iar Congresul, după cum îşi amintea Jack, era unul destul de paşnic. Ce ar fi însemnat pentru preşedinte dacă ar fi avut de-a face cu unul agresiv?

„Şi atunci el ce naiba mai caută aici?” se întrebă, nu pentru prima dată.

Procesul electoral fusese întruchiparea pură a iadului – în ciuda faptului că pentru el păruse floare la ureche, aşa cum spunea Arnie invariabil. Niciodată mai puţin de cinci discursuri într-o singură zi, deşi cel mai adesea erau vreo nouă, ţinute în locuri cât mai diferite şi în faţa unui public cât mai divers – dar *întotdeauna* acelaşi discurs, citit de pe cartonaşe păstrate în buzunarul său, modificat numai în detalii mărunte de către echipa frenetică de la bordul avionului prezidenţial, care încerca să ţină pasul cu planul de zbor. Uimitor era că niciodată nu-i prinsese să facă vreo greşeală. De dragul varietăţii, preşedintele mai schimba ordinea cartonaşelor. Dar utilitatea acestora pălea după maximum trei zile.

Într-adevăr, dacă iadul exista, atunci cea mai tangibilă formă a lui era o campanie politică, în care te auzeai repetând la nesfârşit aceleaşi lucruri până când mintea ţi se revolta şi îţi *doreai* să faci schimbări aleatorii, nebuneşti, care puteau fi amuzante pentru propria persoană, dar publicului îi lăsa impresia că eşti nebun, ceea ce nu-ţi

permiteai să se întâmple, căci un candidat la preşedinţie era văzut mai degrabă ca un robot perfect decât ca un om supus greşelii.

Dar exista şi o latură pozitivă. În timpul celor zece săptămâni ale turneului de anduranţă, Ryan se scufundase într-un ocean de afecţiune. Ovaţiile puternice ale maselor, fie că se afla într-o parcare din Ohio, la un supermarket, sau în Madison Square Garden din New York, fie în Honolulu, sau Los Angeles – peste tot era la fel. Mulţimi imense de oameni obişnuiţi, care negau şi sărbătoreau în acelaşi timp faptul că John Patrick Ryan era unul de-al lor... de felul lor, de tipul lor, ceva de genul acesta – şi într-un fel diferit totuşi. De la primul său discurs oficial din Indianapolis, curând după uluitoarea sa ascensiune în poziţia de preşedinte, realizase ce drog puternic şi suficient de sigur era acel tip de adulaţie, iar expunerea continuă la ea îi dăduse acelaşi tonus pe care i l-ar fi dat administrarea controlată a unui drog. În acelaşi timp apăruse şi dorinţa de a fi perfect pentru ei, de a transmite ideile corect, de a părea sincer – şi chiar era, dar ar fi fost de departe mult mai simplu să facă asta o dată sau de două ori, în loc de trei sute unsprezece ori, cum arătase bilanţul final.

Mass-media de pretutindeni pune aceleaşi întrebări, scriau sau dactilografiau aceleaşi răspunsuri, apoi le tipăreau drept ştiri noi în fiecare ziar local. În orice târg sau oraş, editorialele îl ridicaseră în slăvi pe Ryan, şi îşi exprimaseră răspicat îngrijorarea că aceste alegeri nu erau deloc ce trebuiau să fie, cu excepţia celor pentru Congres, iar acolo Ryan agitase apele dând binecuvântarea oamenilor din ambele partide majoritare, cel mai bun mod de a-şi păstra statutul de independent, pe de o parte, şi de a se feri să-i jignească pe toţi ceilalţi, pe de altă parte.

Desigur, afecţiunea nu fusese unanimă. Existau protestatari, care apăruseră pe la talk-show-urile de noapte, citându-i trecutul profesional, criticând acţiunile sale drastice de eradicare a infecţiei cu Ebola provocată de terorişti şi care ameninţase o naţiune disperată în acele zile sumbre – „Da, a mers în cazul acela, *dar*...!” – şi mai ales

criticându-i politicile despre care Jack, în discursurile sale, spusese că nu sunt deloc politici, ci pur şi simplu chestiuni de bun simţ.

În cursul acestor evenimente, Arnie fusese un dar al zeilor, având un răspuns pentru fiecare obiecţie. Unii spuneau că Ryan era bogat. „Tatăl meu a fost poliţist" fusese răspunsul. „Am *câştigat* fiecare bănuţ pe care-l am. În plus – un zâmbet i se ivea atunci când continua – actualmente soţia mea aduce mai mulţi bani decât mine."

Ryan habar nu avea de politică: „Politica este acel domeniu în care fiecare ştie despre ce este vorba, dar nimeni nu reuşeşte s-o facă să funcţioneze. Ei bine, poate că *eu* nu ştiu despre ce este vorba, dar o *voi face* să funcţioneze!"

Ryan alesese membri Curţii Supreme: „Îmi pare rău, dar nici avocat nu sunt", spusese la adunarea anuală a Asociaţiei Baroului American. „Dar cunosc diferenţa dintre bine şi rău, şi asta înseamnă justiţia."

Între sfaturile strategice ale lui Arnie şi vorbele dinainte plănuite ale lui Callie Weston, reuşise să pareze fiecare lovitură serioasă şi să contraatace de regulă cu o replică proprie, presărată cu umor – renunţând la cuvintele tari rostite cu convingerea pătimaşă, dar calmă, a celui care nu mai avea mare lucru de dovedit. În general, cu antrenament corespunzător şi nesfârşite ore de pregătire, reuşise să se prezinte pe sine drept Jack Ryan, un tip obişnuit.

În mod remarcabil, cea mai iscusită mişcare politică a sa fusese făcută fără niciun sfat din exterior.

— 'Neaţa, Jack, salută vicepreşedintele, deschizând neanunţat uşa.

— Bună, Robby, îl privi Ryan pe deasupra biroului, zâmbind. Jack observă că încă părea încurcat de costum. Unii oameni sunt făcuţi să poarte uniformă, iar Robert Jefferson Jackson era unul dintre ei, fiecare sacou al său purtând pe rever o insignă miniaturală cu aripile aurii de pilot al aviaţiei îmbarcate.

— În Moscova sunt ceva necazuri, îi spuse Ryan, explicând situaţia în câteva secunde.

— Nu e ceva îngrijorător, observă Robby.

— Găseşte-l pe Ben să-ţi facă o informare completă. Cum arată ziua ta de lucru? îl întrebă preşedintele.

— Mike-Zulu. Era codul lui personal: *Aceeaşi mizerie. Diferă ziua.* Peste douăzeci de minute am o întâlnire la Comisia Spaţială. La noapte trebuie să iau avionul spre Mississippi, ca să ţin un discurs acolo mâine-dimineaţă.

— O să pilotezi tu? îl chestionă Ryan.

— Hei, Jack, *unicul* lucru bun al blestematei ăsteia de slujbe este că pot zbura din nou. Jackson insistase să fie certificat pentru avionul VC-20B pe care-l pilota adesea în călătoriile oficiale prin ţară sub numele de cod „Air Force Two". Arăta foarte bine la televizor; în plus era cea mai bună terapie posibilă pentru un pilot de vânătoare care ducea dorul pilotajului, chiar dacă trebuia să-i agaseze pe cei din echipajul lui Air Force. Dar întotdeauna sunt detalii murdare pe care nu vrei să le auzi, adăugă făcând cu ochiul.

— E singurul mod în care-ţi pot asigura un salariu, Robby. Şi locuinţe drăguţe, îi reaminti prietenului său.

— Ai omis prima de zbor, răspunse viceamiralul în retragere R.J. Jackson. Se răsuci în pragul uşii. Ce spune atacul acesta despre situaţia din Rusia?

Jack ridică din umeri.

— Nimic bun. Par a nu putea urni lucrurile din loc.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă vicepreşedintele. Problema este cum naiba îi ajutăm noi?

— Încă n-am găsit soluţie la asta, admise Jack. Iar la orizont avem destule probleme potenţiale de natură economică, cu Asia în cădere.

— Mai am de învăţat în legătură cu porcăria asta de economie, admise Robby.

— Stai mai mult pe lângă George Winston, sugeră Ryan. Nu e complicat deloc, dar trebuie să înveţi să vorbeşti o nouă limbă. Puncte de minim, derivate, tot tacâmul. George se pricepe foarte bine.

Jackson aprobă cu o clătinare a capului.

— Am luat notă, domnule.

— Domnule? De unde naiba ai scos cuvântul ăsta Rob?

— Încă eşti Comandantul Suprem, uriaşule, rânji Robby, cu accentul său specific zonelor din avalul fluviului Mississippi. Eu nu sunt decât ofiţerul secund, adică cel care se ocupă cu toate mărunţişurile.

— Atunci închipuie-ţi că eşti la şcoala PCO[4], Rob, şi mulţumeşte Domnului că ai norocul să înveţi pe calea cea simplă. În cazul meu nu a fost aşa.

— Îmi amintesc, Jack. Eram aici ca J-3[5], ai uitat? Şi tu te-ai descurcat foarte bine. De ce crezi că ţi-am dat voie să-mi sacrifici cariera?

— Vrei să spui că n-ai făcut-o pentru şoferi şi casa frumoasă?

Vicepreşedintele scutură din cap.

— Şi nici pentru a fi cea mai importantă persoană de culoare. Nu puteam spune „nu” unei cereri a preşedintelui, chiar dacă e un curcan ca tine. Pe curând, prietene.

— Ne vedem la prânz, Robby, rosti Jack, în timp ce uşa se închidea.

— Domnule preşedinte, directorul Foley pe linia trei, anunţă interfonul.

Jack ridică receptorul telefonului securizat şi apăsă pe tasta corespunzătoare.

— Bună dimineaţa, Ed.

— Bună, Jack, ştim mai multe de la Moscova.

— Cum am aflat? îi puse Ryan întrebarea, ca să poată avea un mod de evaluare a informaţiilor pe care urma să le primească.

— Interceptări, răspunse directorul CIA, însemnând că informaţiile sunt de încredere. Informaţiile obţinute din interceptarea comunicaţiilor erau cele mai credibile, deoarece oamenii rareori se mint unul pe celălalt prin radio sau telefon. Cazul are prioritate maximă la ei, iar miliţienii

[4] Prospective Commander Officer – curs de carieră pentru ofiţeri de comandă, (n.red.).

[5] Şeful operaţiilor într-un stat major interarme, (n.red.).

vorbesc foarte slobod prin radio.

— În regulă, ce ai obţinut?

— Părerea lor iniţială este că acel Rasputin era ţinta principală. Era un barosan care făcea tone de bani cu femeile… angajatele sale, raportă în mod delicat Ed Foley, şi căuta să se extindă şi în alte sectoare. Poate a îmbrâncit pe cineva căruia nu-i place să fie împins.

— Asta crezi tu? întrebă Mike Reilly.

— Mihail Ivanici, nu sunt sigur. La fel ca tine, sunt antrenat să nu cred în coincidenţe, replică locotenentul Oleg Provalov din miliţia moscovită. Se aflau într-un bar care deservea cetăţenii străini, lucru uşor de remarcat după calitatea vodcii care le fusese servită.

Reilly nu era un nou-venit în Moscova. Se afla aici de 14 luni, iar înainte de asta fusese agent special adjunct la comanda biroului din New York al FBI – dar nu la secţia contraspionaj extern. Reilly era expert CO – Crimă Organizată – şi petrecuse 15 ani dificili atacând cele cinci familii mafiote din New York, cărora FBI le spune adesea LEN – La Cosa Nostra. Ruşii erau la curent cu aceste fapte şi stabilise relaţii bune cu poliţiştii locali, mai ales de când aranjase ca un număr de ofiţeri superiori ai miliţiei să călătorească în America pentru a lua parte la programul de instruire al Academiei Naţionale a FBI, în esenţă un curs pentru ofiţerii superiori care-şi luau doctoratul, şi a cărui absolvire era foarte apreciată în secţiile de poliţie americane.

— În America aveţi asasinate de felul acesta?

Reilly scutură din cap.

— Nu; poţi avea în casă arme de foc obişnuite, dar nu arme antitanc. Plus că folosirea lor e un delict federal, iar criminalii au învăţat să se ferească pe cât posibil de noi. Un individ deştept ar fi folosit o maşină capcană, admise el, dar numai pentru a-i ucide pe ocupanţii vehiculului. O astfel de lovitură e prea puţin spectaculoasă pentru gustul lor. Aşadar, ce fel de individ era Avseienko?

Provalov strănută, iar apoi aproape că scuipă cuvintele:

— Era peşte. Vâna femei, le obliga să se prostitueze, iar apoi le lua banii. Nu-i plâng moartea, Mişa. Unii o vor face, dar presupun că golul lăsat de el va fi astupat în numai câteva zile.

— Tu crezi că el a fost vizat, şi nu Serghei Golovko?

— Golovko? Trebuie să fii dement să-l ataci. Şeful unui important aparat de stat? Nu cred că vreun criminal de-al nostru are boaşe pentru aşa ceva.

„E posibil, gândi Reilly, dar nu porneşti nicio anchetă majoră pe baza unor supoziţii, Oleg Gregorievici.” Din păcate nu putea spune asta cu voce tare. Erau prieteni, dar Provalov era sensibil, conştient de faptul că departamentul lui de poliţie nu se putea măsura cu FBI. Învăţase asta la Quantico. Acum acţiona în mod obişnuit, făcând cercetări de rutină, trimiţându-şi anchetatorii să-i întrebe pe asociaţii cunoscuţi ai lui Avseienko dacă acesta pomenise despre duşmani, dispute sau conflicte, verificând prin intermediul informatorilor dacă cineva din lumea interlopă a Moscovei vorbea despre asemenea lucruri.

Reilly era la curent cu faptul că ruşii au nevoie de ajutor în domeniul criminalistic. Până acum nu găsiseră nici măcar camionul. Ce-i drept, erau vreo câteva mii de camioane, iar cel în cauză putea fi furat fără ca proprietarul sau operatorul său să ştie măcar că lipseşte. Conform martorilor oculari, racheta fusese ţintită în jos, ceea ce însemna că în bena camionului nu rămăseseră urme de lansare care să ajute la identificarea lui; iar poliţia avea nevoie de camionul corect pentru a preleva fire de păr şi fibre de ţesătură. Nimeni nu reuşise să ia numărul de înmatriculare, iar în zonă nu se nimerise nimeni cu o cameră foto. Uneori, după o zi sau două, apărea un martor; în majoritatea anchetelor importante poliţistul încerca să facă „mingi de break” – cel mai des „mingea” câştigătoare era cineva care nu-şi ţinuse gura. Cel mai greu mod de aţi câştiga pâinea era anchetarea celor care ştiau să tacă. Din fericire, criminalii, cu excepţia celor inteligenţi, nu aveau o fire circumspectă – iar în Moscova, Reilly învăţase deja, erau foarte puţini criminali deştepţi.

Cei deştepţi erau de două categorii. Din prima făceau parte ofiţerii KGB concediaţi în urma masivelor reduceri de personal, proces similar cu cel din armata americană, numit RIF[6]. Aceşti potenţiali criminali erau de temut, profesionişti veritabili, cu antrenament şi experienţă dobândite în operaţiuni sub acoperire, care ştiau cum să recruteze oameni şi să-i folosească, şi cum să acţioneze în anonimat – aceşti oameni, după părerea lui Reilly, jucaseră împotriva FBI şi câştigaseră, în ciuda serioaselor eforturi făcute de Divizia Contrainformaţii Externe a Biroului.

Cealaltă categorie era un ecou stins al defunctului regim comunist. Se intitulau *tolkaci* – cuvântul însemna „băgăreţ” – şi sub regimul economic comunist fuseseră lubrifiantul care făcuse lucrurile să se mişte. Ei erau pilele ale căror relaţii ajutau la rezolvarea lucrurilor, precum foloseau luptătorii de gherilă poteci neştiute în sălbăticie pentru a muta produse dintr-un loc în altul. După prăbuşirea comunismului, talentele lor deveniseră în mod deschis rentabile, deoarece aproape nimeni nu pricepea capitalismul, iar abilitatea lor de a rezolva lucrurile era acum mai preţioasă ca niciodată – iar acum se plătea *mult* mai bine. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, talentul merge mână în mână cu banul, iar într-o ţară care abia învăţa ce înseamnă domnia legii, era firesc ca oamenii cu experienţa lor să încalce legea, mai întâi în folosul celor care aveau nevoie de ei, mai apoi pentru ei înşişi. Foştii *tolkaci* erau cei mai avuţi oameni din ţară. Odată cu averea obţinuseră şi putere. Puterea înseamnă corupţie, iar crima venise odată cu corupţia, ajungându-se la punctul unde FBI acţiona în Moscova la fel de activ cum o făcea CIA dintotdeauna. Şi pe bună dreptate.

Fuziunea dintre foştii ofiţeri KGB şi *tolkaci* crease cel mai puternic şi mai sofisticat cartel al crimei din istorie.

Astfel, trebui să recunoască Reilly, acest Rasputin – numele însemna în traducere literară „desfrânatul” – ar fi putut face parte din cartel, iar moartea sa putea fi legată

[6] Reduction-in-forces – proces de reducere a efectivelor militare, (n.red.).

de organizaţie. Sau putea fi cu totul altceva. Va fi o anchetă extrem de interesantă.

— Ei bine, Oleg Gregorievici, dacă ai nevoie de ajutor, voi face tot posibilul să ţi-l acord, promise agentul FBI.

— Mulţumesc, Misa.

Plecară pe drumuri separate, fiecare cu gândurile sale.

CAPITOLUL 1

Ecourile exploziei

— Aşadar, cine erau duşmanii lui? întrebă locotenent-colonelul Şablikov.

— Gregori Filipovici avea o mulţime. Era foarte slobod la gură. A jignit prea mulţi oameni şi…

— Şi mai ce? întrebă Şablikov. N-a fost aruncat în aer în mijlocul străzii doar pentru că a zgândărit orgoliul unui criminal!

— Se gândea să importe narcotice, zise informatorul.

— Oh? Mai spune.

— Grişa avea contacte cu columbienii. Acum trei luni i-a întâlnit în Elveţia şi încerca să obţină de la ei cocaină, adusă cu vaporul prin Odessa. Am auzit zvonuri că punea la punct un traseu pentru a transporta drogurile la Moscova.

— Cum intenţiona să-i plătească? insistă colonelul de miliţie. Moneda rusă era, după toate cât se întâmplaseră, practic fără valoare.

— Valută forte. Grişa obţinuse foarte multă de la clienţii din Vest şi o cantitate mai mică de la clienţii ruşi. Ştia cum să-i facă fericiţi, contra cost.

„*Rasputin*, raţionă colonelul. Un adevărat desfrânat.” Să faci trafic de carne vie cu tinere rusoaice – Şablikov aflase că şi cu băieţi – pe valută forte, suficientă ca să-şi cumpere o limuzină germană (tranzacţia se făcuse cu bani gheaţă; oamenii săi verificaseră deja), ca apoi să planifice aducerea de droguri. Acestea se plăteau tot cu bani gheaţă, ceea ce însemna că vânzarea lor urma să se facă în valută forte, căci columbienii nu erau interesaţi de ruble. Avseienko nu reprezenta o pierdere pentru ţara sa. Oricine îl ucisese trebuia să fie recompensat… mai puţin pe cel care o făcuse pentru a profita de golul creat ca să preia organizaţia

proxenetului… dar acest nou-venit trebuia să fie mai deştept. Asta era problema cu infractorii. Exista un proces de selecţie naturală care funcţiona. Poliţia prindea destui, dar numai pe cei neghiobi, iar în timpul acesta cei deştepţi deveneau şi mai deştepţi, iar poliţia se străduia să ţină pasul cu ei, căci nelegiuiţii aveau întotdeauna iniţiativa.

— Aşa deci, cine mai importă droguri?

— Nu ştiu cine este. Umblă nişte zvonuri, am cunoscut şi nişte distribuitori de pe străzi, dar nu ştiu cine este organizatorul.

— Află, ordonă glacial Şablikov. Şi să nu ceri bani pentru talentele tale.

— Voi face tot posibilul, promise informatorul.

— Trebuie să afli rapid, Pavel Petrovici. Mă vei informa şi cine a preluat imperiul lui Rasputin.

— Da, tovarăşe locotenent-colonel, şi se retrase cu plecăciunea de rigoare.

„Rangul de ofiţer superior în poliţie înseamnă putere”, îşi spuse Şablikov.

Putere adevărată, pe care o poţi folosi împotriva altor oameni şi care este foarte satisfăcătoare. În cazul de faţă îi spusese unui infractor de rang mediu ce are de făcut, iar acesta va face, altfel va fi arestat şi sursa lui de venit ca informator va dispărea. Pe de altă parte, era vorba de un soi de protecţie. Atâta timp cât infractorul nu se depărta de ceea ce poliţistul considera a fi infracţiuni minore, se afla la adăpost de lege. Locotenent-colonelul Iefim Konstantinovici Şablikov din miliţia moscovită era sigur că peste tot în lume lucrurile se petreceau la fel. Cum altfel ar fi putut poliţia să strângă informaţiile necesare despre oamenii care se abăteau de la lege? Nicio forţă poliţienească din lume nu avea timp să investigheze totul, iar folosirea criminalilor împotriva criminalilor era cel mai simplu şi mai ieftin mod de a strânge informaţii.

Nu trebuia uitat că informatorii *erau* infractori, deci nesiguri în multe cazuri, exagerând cu minciunile atunci când credeau că asta vrea stăpânul lor să audă. Şablikov trebuia să fie foarte grijuliu în a crede ce-i spusese

informatorul.

La rândul său, Pavel Petrovici Klusov avea propriile îndoieli legate de colaborarea cu acest colonel corupt. Şablikov nu era un fost ofiţer KGB, ci poliţist de carieră, nu atât de deştept pe cât se credea a fi, dar obişnuit cu mita şi cu schimbul de informaţii cu cei pe care îi urmărea. Probabil acesta a şi fost modul în care ajunsese la rangul său superior. „Ştia să obţină informaţii făcând troc cu indivizi ca el însuşi”, gândi Klusov. Informatorul se întrebă dacă poliţistul avea un cont în valută pe undeva. Ar fi fost interesant de aflat unde locuieşte, ce fel de maşină conduce el sau soţia sa. Dar va face cum i se spusese, deoarece propriile activităţi „comerciale” prosperau sub protecţia lui Şablikov; mai târziu va ieşi să bea ceva împreună cu Irina Aganovna, poate după aceea o va duce în pat, iar pe parcurs va afla cât de îndurerate erau fostele angajate… din pricina morţii lui Avseienko.

— Da, tovarăşe locotenent-colonel, voi face cum spuneţi. Încerc să mă întorc la dumneavoastră mâine.

— Nu încerca. Fă-o, Paşa, îi spuse Şablikov, ca un învăţător care cere tema unui elev codaş.

— Operaţiunea se află deja în derulare, raportă Zhang premierului.

— Cred că aceasta va decurge mai discret decât precedentele, replică sec premierul. Riscurile ce o însoţesc sunt incomparabil mai mari. În ambele cazuri anterioare, încercarea Japoniei de a modifica drastic echilibrul de securitate în zona Pacificului şi efortul Iranului de a crea o nouă naţiune din cenuşa Uniunii Sovietice, Republica noastră Populară nu a *făcut* nimic, doar… a încurajat, din umbră. Această întreprindere, totuşi, e diferită. Ei bine, nu putem spera la realizări măreţe dacă ne zgârcim, nu-i aşa?

— Am fost lipsiţi de şansă.

— Posibil. Încuviinţă din complezenţă, în timp ce îşi aranja hârtiile pe birou.

Zhang Han San simţi că sângele îi îngheaţă. Premierul

Republicii Populare era renumit pentru nepăsarea sa, dar întotdeauna îşi privise ministrul fără portofoliu cu ceva mai multă căldură. Zhang se număra printre puţinii oameni ale căror sfaturi erau luate în seamă de premier. Într-adevăr, fusese băgat în seamă şi astăzi, dar fără nicio emoţie din partea oficialului superior.

— Nu am dezvăluit nimic şi nu am pierdut nimic, continuă Zhang.

Premierul nici nu ridică fruntea.

— Cu excepţia faptului că acum există un ambasador american în Taipei.

În prezent se vorbea despre un tratat de apărare bilaterală, al cărui unic scop era plasarea flotei americane între China şi Taiwan, vizite regulate în porturi, poate chiar amplasarea unei baze permanente (construită mai mult ca sigur din banii taiwanezilor), despre care americanii ar spune cu nevinovăţie că n-are alt ţel decât să înlocuiască baza Subic Bay din Filipine. Economia Taiwanului explodase după reînnoirea deplinei recunoaşteri diplomatice din partea Statelor Unite, cu un influx masiv de investiţii majore venite din toate colţurile lumii. Multe dintre acele fonduri ar fi putut – şi *ar fi trebuit* să ajungă în Republica Populară Chineză dacă n-ar fi fost schimbarea de concepţie a Americii.

Serviciile de informaţii susţineau că preşedintele american Ryan acţionase în totalitate pe cont propriu, contrar sfaturilor politice şi diplomatice din Washington – deşi se zvonea că secretarul de stat, acel Adler, sprijinise decizia nebunească a lui Ryan.

Temperatura sângelui lui Zhang mai scăzu cu câteva grade. Ambele lui planuri aproape eşuaseră, aproape întocmai aşa cum estimase el că ar trebui să se întâmple. În niciunul din cazuri ţara sa nu fusese supusă riscului de a suporta consecinţe – desigur, ultima dată pierduseră câteva avioane de luptă, dar oricum obiectele acelea şi piloţii lor se prăbuşeau cu regularitate şi fără niciun scop. Mai ales în cazul Taiwanului, Republica Populară Chineză acţionase cu responsabilitate, permiţându-i secretarului de stat Adler să

facă repetat naveta între Beijing şi îndărătnica sa provincie, pe deasupra Strâmtorii Formosa, de parcă i-ar fi *oferit* legitimitate – ceea ce R.P.C. în mod evident *nu* intenţiona, mai curând părea o înlesnire care să ajute America în misiunea ei pacifistă, făcându-i să apară mult mai rezonabili în ochii americanilor... şi cu toate astea, de ce a făcut Ryan acea mişcare? Îi ghicise jocul lui Zhang? Tot ce e posibil, dar era mai probabil că exista o scurgere de informaţii, un informator, un *spion* apropiat de vârful puterii politice din R.P.C. Agenţiile de contrainformaţii analizau posibilitatea. Puţini erau cei care ştiau ce răzbate din gândirea şi din biroul lui Zhang, şi absolut toţi fuseseră chestionaţi, iar tehnicienii îi verificaseră liniile telefonice şi fiecare perete din clădirea biroului. Putea el, Zhang, să se înşele? Cu siguranţă, nu! Chiar dacă premierul său a crezut astfel... Zhang luă apoi în consideraţie poziţia sa faţă de Biroul Politic. Era loc de mai bine. Prea mulţi membri îl priveau ca pe un aventurier, cu prea mare trecere la persoane nepotrivite. Era simplu să şuşotească atâta vreme cât profitau de pe urma succesului politicii sale, dar l-ar fi părăsit imediat ce lucrurile ar fi mers rău. Ei bine, acesta era riscul de a ajunge în vârful clasei politice într-o ţară precum a sa.

— În cazul în care vrem să zdrobim Taiwanul, fără să optăm pentru armele nucleare, va fi nevoie de ani de zile şi sume uriaşe de bani pentru a putea construi mijloacele necesare, cu riscuri mari şi profit mic. E mult mai bine ca Republica să se dezvolte cu succes în plan economic, astfel încât să vină la noi implorând să fie primiţi înapoi în sânul familiei. Nici măcar nu sunt un inamic puternic. Abia dacă sunt o pacoste pe scena lumii. Dar din anumite motive, erau o pacoste specială pentru premier, îşi aminti Zhang, ca un fel de alergie personală care îi irita pielea sensibilă.

— Ne-am pierdut onoarea, Zhang. Pentru moment e destul.

— Onoarea nu înseamnă sânge, Xu, şi nici avuţie.

— Ei au bogăţii imense, sublinie premierul, fără să-şi privească oaspetele.

Avea dreptate. Micul stat insular Taiwan era putred de bogat datorită efortului de industrializare depus de locuitorii majoritari de etnie chineză, care făceau comerţ cu orice şi oriunde; iar înnoirea recunoaşterii diplomatice de către americani întărise atât prosperitatea comercială a statului, cât şi poziţia acestuia în lume. Încearcă să poţi, doreşte-ţi să poţi – Zhang nu putea să abdice de la niciunul din aceste idealuri.

„Ce nu a mers cum trebuie?” se întrebă iarăşi. Oare jocurile sale nu fuseseră suficient de subtile? Fusese Siberia vreodată ameninţată în mod făţiş de către ţara sa? Nu. Ştiuse vreodată conducerea Armatei Populare care sunt planurile? Ei bine, da, trebuia să recunoască, unii ştiuseră, dar numai acei oameni de maximă încredere din cadrul Direcţiei Operaţii, plus o mână de comandanţi importanţi de unităţi – cei care trebuiau să execute planurile, dacă momentul ar fi fost prielnic vreodată. Dar astfel de oameni ştiau să păstreze un secret, iar dacă au spus cuiva… dar nu ar face asta, căci ştiau ce li se întâmplă, într-o societate ca a lor, în care până şi aerul care te înconjoară are urechi pentru cei care vorbesc de lucruri pe care e bine să le lase nerostite. Nu comentaseră cu nimeni pe marginea planurilor iniţiale, făcuseră doar obişnuitele ajustări de ordin tehnic, aşa cum au întotdeauna tendinţa ofiţerii superiori. Atunci poate că unii conţopişti au avut abilitatea de a studia planurile, dar şi asta era extrem de improbabil. În Armata Populară de Eliberare securitatea era excelentă. Militarii, de la soldat până la generalul de rang inferior, aveau tot atâta libertate ca şi o maşină ţintuită de podeaua fabricii, iar atunci când ajungeau la grade superioare uitau să mai gândească independent, excepţie făcând doar în domeniul tehnic, cum ar fi de exemplu ce fel de pod trebuie construit peste un anume curs de apă. Nu, din punctul de vedere al lui Zhang, nu erau decât nişte maşini, iar maşinile erau demne de încredere.

Reveni la întrebarea originală: *De ce* Ryan restabilise relaţiile cu „Republica China”? Avea unele bănuieli în legătură cu iniţiativele Japoniei şi ale Iranului? Incidentul cu

avionul de pasageri a fost aranjat să arate ca un accident, iar apoi R.P.C. invitase marina americană să vină în zonă pentru „a menţine pacea”, aşa cum le place lor să zică, de parcă pacea ar fi un lucru bun de pus într-un seif. În realitate lucrurile se întâmplau pe dos. Războiul era cel care trebuia ţinut în cuşcă, şi eliberat la momentul oportun.

Oare ghicise preşedintele Ryan că R.P.C. intenţiona să dezmembreze fosta Uniune Sovietică şi hotărâse s-o pedepsească prin recunoaşterea renegatului Taiwan? Era posibil. Existau oameni care-l considerau pe Ryan drept neobişnuit de perspicace pentru un politician american… doar era fost ofiţer de informaţii, probabil unul bun, îşi aminti Zhang. Întotdeauna era o eroare fatală să-ţi subestimezi adversarul, iar japonezii şi iranienii învăţaseră acest lucru din proprie experienţă. Ryan răspunsese cu măiestrie ambelor planuri ale lui Zhang, deşi până acum nu făcuse altceva decât să şoptească nemulţumirea faţă de R.P.C. Nu avuseseră loc exerciţii militare americane îndreptate chiar şi indirect împotriva Republicii Populare, nu avuseseră loc „scăpări” către presa americană, nimic ce agenţii de informaţii ai ţării sale, operând din ambasada de la Washington, să fi descoperit. Şi iarăşi se întorcea la întrebarea originală: De ce acţiona Ryan în acest mod? Pur şi simplu nu ştia. Pentru un membru al guvernului de rangul său, a nu cunoaşte ceva era o mare problemă. Premierul i-ar putea pune curând o întrebare la care trebuia să ştie răspunsul. Dar în clipa de faţă liderul guvernului frunzărea ostentativ hârtiile de pe birou, ca pentru a-i spune lui Zhang că el, premierul, este nemulţumit, dar că acum nu-i momentul să-şi arate emoţiile.

La zece metri depărtare, dincolo de o uşă solidă din lemn masiv, Lian Ming avea propriile emoţii. Scaunul de secretariat pe care stătea era unul scump, achiziţionat din Japonia, la un preţ echivalent cu salariul unui muncitor calificat pe, cât oare? Patru luni? Cinci? Cu siguranţă mai mult decât preţul noii biciclete pe care şi-ar dori-o.

Licenţiată în limbi moderne, vorbea engleza şi franceza

suficient de bine încât să fie înţeleasă în orice oraş de pe glob, iar ca rezultat trebuia să parcurgă tot felul de documente diplomatice şi de spionaj ale şefului, care avea abilităţi de traducător considerabil mai slabe decât ale ei. Scaunul confortabil reprezenta aprecierea şefului pentru felul în care ea îi organiza munca şi programul zilnic. Şi încă ceva pe deasupra.

CAPITOLUL 2

Zeiţa moartă

„Aici s-a întâmplat totul”, îşi zise Chester Nomuri. Vasta întindere a Pieţei Tiananmen, „Piaţa Păcii Cereşti”, cu masivele ziduri din partea dreaptă, semăna cu… ce? Reflectând asupra problemei, realiză că nu are cu ce să o compare. Dacă în lume mai există un astfel de loc, el unul nu îl vizitase şi nici nu auzise de el.

I se părea că fiecare piatră de pavaj este încă stropită cu sânge. Aproape că putea simţi mirosul lui, deşi trecuseră zece ani de când masele de studenţi, nu cu mult mai tineri decât era el pe atunci, se adunaseră aici pentru a protesta împotriva guvernului. Nu protestau atât contra formei de guvernământ a ţării, cât mai ales împotriva corupţiei celor de la nivel înalt, şi, în mod previzibil, astfel de acţiuni erau extrem de jignitoare pentru cei corupţi. Aşa se petrec lucrurile de obicei. Numai cu discreţie ar fi putut cineva scoate la iveală adevăratul caracter al oamenilor care deţin puterea, orientali sau occidentali, dar acest loc era cel mai periculos dintre toate, din pricina îndelungatei sale experienţe în materie de brutalitate pură. Aici oamenii nutriseră *speranţa*…

Dar în timp ce ei încercau pentru întâia oară acest lucru, soldaţii care primiseră ordin să cureţe piaţa se opriseră în loc. Iar *asta* trebuie să-i fi înfricoşat pe conducătorii tolăniţi în puf şi în birouri confortabile, pentru că atunci când un organ de stat refuză să execute ordinele statului începe un lucru numit „Revoluţie” (şi asta se întâmpla într-un loc ce cunoscuse deja o revoluţie, păstrată cu sfinţenie chiar în locul respectiv). Şi astfel, detaşamentele de trupe trimise iniţial au fost retrase şi înlocuite cu altele, aduse de la mare depărtare, formate din soldaţi tineri (toţi soldaţii sunt tineri,

îşi aminti Nomuri). Ei nu fuseseră contaminaţi de vorbele şi ideile celor de o vârstă cu ei care demonstrau în Piaţă, nici nu simpatizau cu ei, nici măcar nu se întrebau *de ce* guvernul care îi înarmase şi îi îmbrăcase în uniformă doreşte ca ei să îi schilodească pe aceşti oameni, în loc să le asculte păsurile... şi astfel au acţionat ca nişte roboţi lipsiţi de gândire, după cum şi fuseseră antrenaţi să fie.

La câţiva metri depărtare defilau nişte soldaţi ai Armatei Populare de Eliberare, cu o înfăţişare ciudată, ca a păpuşilor de ceară; aveau un aspect inuman cu uniformele lor verzi din stofă, de parcă ar fi fost machiaţi, observă Chet, dorind să privească mai de aproape feţele lor pentru a se încredinţa asupra acestui lucru. Dădu din cap şi se întoarse. Nu venise cu avionul din Japonia până în China pentru aşa ceva. Era destul de dificil să izbutească în misiunea încredinţată de Nippon Electric Company (NEC). Trăgea din greu cu două servicii, ca angajat al NEC cu funcţia de contabil *şi* agent operativ al CIA. Pentru a reuşi în a doua slujbă, trebuia să aibă succes în prima, iar pentru a avea succes în prima trebuia să se identifice întru totul cu salariatul japonez, care se dedica trup şi suflet companiei. Măcar se alegea cu *ambele* salarii, iar cel de la japonezi nu era de neglijat. Oricum, nu la actualul curs de schimb.

Nomuri considera că întreaga afacere era un semn că abilităţile sale sunt apreciate – în Japonia stabilise o reţea modestă de agenţi, care raportau momentan unui alt ofiţer de caz din CIA – dar era şi un indiciu al disperării. Singurul eşec al Agenţiei de a crea o reţea de spioni avusese loc aici, în R.P.C. Langley nu recrutase prea mulţi agenţi din comunitatea chineză a Americii... iar unul dintre ei se afla în prezent într-o închisoare federală, după un caz serios de loialitate divizată. Rasismul era o stare de fapt în multe agenţii federale, iar cartierul general al CIA privea în ziua de azi cu deosebită suspiciune pe etnicii chinezi. În privinţa asta nu avea ce face, nu putea pretinde că ar fi chinez, Nomuri ştia prea bine asta. Deşi unor rasişti pe jumătate orbi, de orientare europeană, orice ins cu ochi oblici le părea chinez, aici în Beijing, Nomuri, ai căror strămoşi erau

sută la sută japonezi (cu toate că din ramura comunităţii din sudul Californiei), ieşea în evidenţă la fel cum ar fi ieşit Michael Jordan. Nu era un fapt de natură să-l liniştească pe un agent de informaţii fără acoperire diplomatică, în special de când Ministerul Securităţii de Stat al Chinei devenise foarte activ şi se bucura de o largă susţinere. MSS era la fel de puternic în acest oraş precum fusese KGB în Moscova şi, probabil, la fel de nemilos. Nomuri îşi aminti că torturarea criminalilor şi a altor persoane nedorite se practica în China de mii de ani... iar apartenenţa *sa* etnică n-ar putea fi de mare ajutor. Chinezii făceau afaceri cu japonezii pentru că era convenabil – necesar era un termen mult mai exact – dar între cele două ţări nu exista pic de afecţiune. În al Doilea Război Mondial Japonia omorâse cu mult mai mulţi chinezi decât reuşise Hitler în privinţa evreilor, un fapt puţin cunoscut de întreaga lume, excepţie făcând, bineînţeles, China, iar această serie de fapte se adăugase unei antipatii etnice care se întindea înapoi în timp cel puţin până la Kublai Khan.

Era foarte obişnuit să trăiască o viaţă dublă. Nomuri se înrolase în CIA pentru a-şi servi patria şi pentru a se distra puţin, considerase el atunci. Apoi învăţase că munca de informaţii în teren era extrem de periculoasă, urmată de provocarea de a te strecura în locuri unde n-ar trebui să te afli, obţinând informaţii pe care n-ar fi trebuit să le obţii, iar apoi transmiţându-le unor persoane care n-ar fi trebuit să le ştie. Nu doar datoria faţă de ţară îl ţinea pe Nomuri în activitate. Era vorba de fiorul, de *avântul* de a cunoaşte ceea ce alţii nu ştiu, de a-i bate pe alţii la propriul lor sport, pe terenul lor.

În Japonia arăta ca oricine altcineva. Dar nu şi aici, în Beijing. În plus, era cu vreo zece centimetri mai înalt decât un chinez obişnuit – asta datorându-se alimentaţiei din copilărie – şi îmbrăcat mult mai bine, în haine occidentale. Cu hainele se putea aranja. Cu faţa nu avea ce face. Pentru început, va trebui să-şi schimbe tunsoarea, hotărî Chet. Măcar în felul acesta va putea să se facă nevăzut în mulţime şi, eventual, să iasă din raza de urmărire a MSS.

Avea o maşină cu care să circule, plătită de NEC, dar îşi luase şi o bicicletă, un model chinezesc, nu una scumpă, europeană. Dacă l-ar fi întrebat cineva despre asta, ar fi răspuns că este pentru a face mişcare – pe deasupra, nu era o bicicletă socialistă perfectă? În mod sigur i se vor pune asemenea întrebări, şi prezenţa sa va fi anunţată, iar Nomuri realiză că în Japonia se cam lenevise şi se relaxase, mulţumindu-se doar să-şi coordoneze agenţii. Ştia că putea să-şi piardă urma în locuri intime, cum ar fi băile publice, unde se discută despre femei, sport şi o mulţime de alte lucruri, dar rareori despre afaceri. În Japonia fiecare operaţiune de afaceri era mai mult sau mai puţin secretă, încât până şi prietenii apropiaţi cu care discutase despre defectele soţiilor nu divulgau nimic în legătură cu mersul lucrărilor pentru care erau plătiţi decât atunci când ele erau făcute publice. Un lucru bun pentru securitatea operaţiunilor, nu?

Privind în jur ca orice turist, se întrebă cum s-ar putea descurca aici. Mai presus de orice altceva, remarcase privirile care se agăţau de el în timp ce străbătea imensa piaţă. Cum arătase acest loc când aici veniseră tancurile? Pentru o clipă rămase ţintuit, amintindu-şi… s-a întâmplat chiar *acolo*, nu? Tipul cu servieta şi plasa de cumpărături, care a oprit o companie de tancuri stând în faţa lor… pentru că niciun mecanic conductor din tancurile T 80 ale R.P.C. nu avea inima atât de împietrită încât să treacă peste omul acela, indiferent ce i-ar fi urlat prin interfon căpitanul plasat în vârful turelei. Da, se întâmplase chiar acolo. Bineînţeles că mai târziu, după o săptămână, individul cu servieta fusese arestat de către MSS, după cum indicau sursele CIA şi interogat pentru a vedea ce îl convinsese să comită un gest politic atât de deschis şi de nebunesc împotriva guvernului şi a forţelor armate ale ţării sale. Probabil că asta durase ceva timp, gândi agentul CIA, stând şi privind chiar din locul unde curajosul om luase poziţie… pentru că investigatorilor din MSS nu le venea să creadă că acel om acţionase pe cont propriu – a acţiona din proprie voinţă nu era un concept încurajat de regimul comunist, de aceea era

ceva cu totul străin pentru cei care impuneau voinţa Statului celor care încălcau legile. Indiferent ce-a fost, individul cu servieta era mort – sursele erau destul de sigure în privinţa asta. Un oficial al MSS comentase mult mai târziu cu satisfacţie despre acest fapt în faţa cuiva care avea urechile puse în slujba Americii. Individul primise un glonţ în ceafă, iar familia sa – soţia şi un fiu minor, credea sursa – trebuise să achite factura pentru cartuşul de pistol folosit pentru execuţia soţului/tatălui/contrarevoluţionarului/ inamicului statului. Astfel era justiţia în Republica Populară Chineză.

Cum erau numiţi străinii aici? Barbari. Mitul clasei privilegiate era aici la fel de viu pe cât fusese mitul Berlinului în timpul lui Adolf Hitler. Rasismul avea aceeaşi înfăţişare peste tot în lume. O tâmpenie. A fost o lecţie pe care ţara sa a împărtăşit-o lumii întregi, medită Chester Nomuri, deşi America însăşi mai trebuia încă să şi-o însuşească.

Era o târfă, şi încă una de lux, gândi Mike Reilly de pe scaunul aflat în spatele geamului. Părul său era de un blond nenatural graţie unui salon cosmetic scump din Moscova – avea nevoie de un nou tratament, căci la rădăcină erau urme de un şaten-închis – dar se asorta bine cu pometii şi ochii, de un albastru fără pată, aşa cum nu mai văzuse la nicio femeie. Se gândi că acei ochi, prin culoare, nu însă şi prin expresie, erau o momeală pentru clienţi. Trupul ei ar fi putut servi ca model lui Fidias[7] din Atena pentru sculptura unei zeiţe venerate de mulţime, având curbe ample, picioarele puţin mai subţiri decât gustul normal al ruşilor, dar care ar fi făcut impresie la intersecţia străzilor Hollywood şi Vine, dacă acela ar mai fi fost un cartier drăguţ în care să fii zărită…

… dar *expresia* ochilor ei frumoşi era cea care ar fi făcut să se oprească şi inima unui alergător de maraton. Oare prostituţia să fi fost cea care a făcut asta femeii? Reilly

[7] Sculptor şi arhitect grec (490-431 î.Hr.), autor al operelor din Partenon, (n.tr.).

dădu din cap. Nu se ocupase prea des de acest tip de infracţiune – era o problemă de competenţa poliţiei metropolitane – nu îndeajuns încât să ajungă să le înţeleagă pe practicantele ei. Privirea ei era înspăimântătoare. Crezuse, ca majoritatea bărbaţilor, că ei înşişi reprezintă prădătorul. Dar această femeie contrazicea opinia generală.

Numele ei era Tania Bogdanova. Avea aproximativ douăzeci şi trei de ani. Avea chip de înger şi trup de vedetă de cinema. Agentul FBI era nesigur în privinţa sentimentelor din sufletul ei. Poate că legăturile ei cu oamenii erau ieşite din normal, aşa cum li se întâmplă multor infractori de carieră. Poate că în tinereţe fusese abuzată sexual. Dar chiar şi la douăzeci şi trei de ani, tinereţea ei părea un lucru foarte îndepărtat, judecând după felul în care ochii ei îl priveau pe anchetator. Reilly aruncă o privire pe dosarul ei obţinut de la sediul Miliţiei. În el se găsea o singură poză, neclară şi în alb-negru, înfăţişând-o alături de un bărbat – un *Ivan*[8] probabil, aprecie Reilly mormăind – iar în fotografie chipul ei era însufleţit şi inocent, cu alura pe care tânăra Ingrid Bergman o avusese alături de Bogart în *Casablanca.* Reilly îşi închipui că Tania ar putea juca teatru. Dacă în faţa sa era adevărata Tania, şi probabil era, atunci fata din fotografie era o compoziţie, un rol interpretat, o iluzie – una frumoasă, e drept, dar potenţial periculoasă pentru oricine ar fi fost prins în mrejele ei. Fata aflată de cealaltă parte a geamului-oglindă era capabilă să scoată globii oculari ai unui bărbat cu pila de unghii, apoi să-i mănânce cruzi înainte de a pleca la următoarea întâlnire, la hotelul şi centrul de afaceri Patru Anotimpuri din Moscova.

— Cine erau duşmanii săi, Tania? o întrebă miliţianul din camera de interogatoriu.

— Cine îi era prieten? replică ea plictisită. Nu avea niciunul. Duşmani avea mulţi.

Limbajul îi era livresc şi aproape distins. Probabil că engleza vorbită de ea era la fel de bună. Fără nicio îndoială avea nevoie de toate astea pentru clienţii ei… probabil

[8] Termen peiorativ pentru ruşi, (n.tr.).

costa câţiva dolari în plus, mărci germane, lire sterline sau euro, bani frumoşi în valută forte, pentru care poate oferea şi reducere, zâmbindu-i fără îndoială cu un aer cochet lui John, Jean, Johannes sau Ivan în timp ce-i spunea asta. „Înainte sau după?” se întrebă Reilly. El n-ar plăti niciodată; deşi, uitându-se la Tania, pricepu de ce unii bărbaţi ar face-o…

— Care-i tariful ei? îi şopti lui Provalov.

— Mai mult decât îmi pot permite, mormăi locotenentul detectiv. Cam şase sute de euro, pentru o seară întreagă chiar mai mult. Din punct de vedere medical e remarcabil de curată. În poşetă are o întreagă colecţie de prezervative, mărci americane, franceze şi japoneze.

— Ce trecut are? A făcut balet sau ceva de genul acesta? întrebă agentul FBI, referindu-se implicit la graţia ei.

Provalov chicoti amuzat.

— Nu, are sânii prea mari pentru asta şi este prea înaltă. Presupun că are o greutate în jur de cincizeci şi cinci de kilograme. Prea mult pentru o zână de la Balşoi care trebuie ridicată şi aruncată. Ar fi putut deveni model în industria modei care este în plină ascensiune la noi, dar în ceea ce priveşte întrebarea ta răspunsul e nu, trecutul ei este complet ordinar. Defunctul ei tată era muncitor în uzină, iar mama, de asemenea decedată, lucra într-un magazin cu bunuri de larg consum. Amândoi au murit ca urmare a consumului abuziv de alcool. Tania noastră nu bea decât cu măsură. A urmat cursurile de stat obligatorii, fără rezultate deosebite. Nu are fraţi sau surori, Tania e absolut singură pe lume – şi e aşa de ceva timp. De aproape patru ani lucrează pentru Rasputin. Mă îndoiesc că Şcoala de păsări a scos vreodată o târfă mai stilată decât asta. Însuşi Gregori Filipovici a folosit-o de multe ori, fie pentru sex, fie ea însoţitoare în public, nu suntem siguri, dar nu-i aşa că e o podoabă frumoasă? Însă, oricâtă afecţiune ar fi putut el avea faţă de ea, nu era ceva reciproc.

— Există vreun apropiat de-al ei?

Provalov dădu din cap.

— Nimeni de care să ştim, nici măcar vreo prietenă.

Reilly văzu că interogatoriul era o pierdere de timp, ca şi cum ai căuta peşte de mare într-un lac cu apă dulce, şi nu era decât unul dintre cele douăzeci şi şapte de interogatorii luate până acum în legătură cu moartea lui G.F. Avseienko – toată lumea părea a fi uitat faptul că în maşină fuseseră încă două persoane, dar probabil că nu ele fuseseră ţintele atacului. Nu vor obţine nimic aşa. Ceea ce le trebuia cu adevărat era camionul, ceva cu probe fizice, materiale. Ca majoritatea agenţilor FBI, Reilly credea în probe tangibile, pe care le puteai ţine în mână, pe care le puteai arăta unui juriu şi unui judecător pentru a-i *convinge* că ceea ce vedeau era evidenţa unei crime şi în acelaşi timp o probă împotriva autorului crimei. Cu totul altfel erau martorii oculari, nişte mincinoşi de cele mai multe ori; în cel mai bun caz puteau servi avocaţilor apărării pentru a stârni confuzie şi de aceea poliţiştii sau membrii juriului rareori aveau încredere în ei. Camionul trebuia să conţină urme ale jetului reactiv de la RPG, poate chiar amprente pe hârtia îmbibată cu unsoare cu care ruşii îşi ambalau armele, sau orice altceva – ideală ar fi fost o ţigară fumată de către şofer sau trăgător, atâta timp cât FBI putea obţine o amprentă ADN din saliva reziduală, asta fiind cea mai nouă armă din panoplia FBI (o probabilitate de identificare de şase sute de milioane la unu era greu de combătut, chiar de către cei mai bine plătiţi avocaţi). Unul dintre planurile favorite ale lui Reilly era aducerea tehnologiei ADN şi încredinţarea ei spre folosinţă poliţiei ruse, dar ruşii trebuiau să plătească echipamentul de laborator, ceea ce constituia o problemă – se părea că ruşii nu au bani pentru lucrurile importante. Tot ce aveau la ora actuală erau rămăşiţele proiectilului RPG-ului – uimitor cât de mult rămăsese din el după lansare şi explozie care avea un număr de serie ce fusese întors pe toate părţile până la plictiseală, fiind îndoielnic că această frântură de informaţie îi va duce undeva. Dar toate urmele erau studiate până la epuizare, pentru că niciodată nu ştiai ce poate fi valorificat şi ce nu, până nu ajungeai la final, care de regulă era reprezentat de un birou cu un judecător în faţă şi o boxă cu doisprezece oameni în dreapta. Din

punct de vedere procedural lucrurile erau puţin diferite aici, în Rusia, dar unul dintre lucrurile pe care încercase să le transmită poliţiştilor ruşi pe care îi consilia era că scopul oricărei anchete era obţinerea unei condamnări. Până la urmă ruşii pricepuseră, unii mai greu, alţii mai uşor, iar pe lângă asta înţeleseseră şi că a trage şuturi la boaşe nu era cea mai eficientă tehnică de interogare. Aveau o Constituţie în Rusia, dar respectul public faţă de ea încă mai trebuia să crească, iar asta cerea timp. Ideea de putere a legii era privită în această ţară la fel de ciudat ca un marţian.

„Problema este, judecă Reilly, că nici eu şi nici altcineva nu ştim de cât timp e nevoie ca Rusia să ajungă din urmă restul lumii.” Existau şi lucruri demne de admirat, în special în domeniul artistic. Datorită statutului de diplomat, Reilly şi soţia sa obţineau deseori bilete suplimentare la concerte (care îi plăceau lui) şi la balet (pe care îl adora soţia sa), care erau cele mai bune din lume… dar restul ţării nu ţinea pasul cu ele. Unii de la ambasadă, câţiva agenţi CIA mai vârstnici, care fuseseră aici înainte de destrămarea URSS, susţineau că progresele sunt incredibile. Dacă ce spuneau este adevărat, observă Reilly, înseamnă că ceea ce fusese înainte era îngrozitor de suportat, deşi Balşoi era probabil la fel chiar şi pe timpurile acelea.

— Asta-i tot? întrebă Tania Bogdanova din camera de interogatoriu.

— Da, mulţumim că ai venit. S-ar putea să te chemăm din nou.

— Sunaţi la numărul acesta, spuse, întinzând o carte de vizită. Este telefonul meu mobil.

Aceasta era o nouă comoditate occidentală introdusă în Moscova pentru cei care aveau valută forte, iar Tania evident avea.

Anchetatorul era un tânăr sergent de miliţie. Se ridică şi se duse să-i deschidă uşa, arătându-i Bogdanovei consideraţia pe care ea se aştepta s-o primească din partea bărbaţilor. În cazul occidentalilor, se întâmpla din cauza calităţilor ei fizice. În cazul compatrioţilor ei, se întâmpla din cauza hainelor care vorbeau despre averea ei dobândită

recent. Reilly îi urmări privirea în timp ce părăsea camera. Expresia era aceea a unui copil care se aştepta să fie prins făcând o poznă, dar nu fusese. Privirea ei spunea ceva de genul „Ce prost e tata”. Pe faţa ei de înger expresia era nepotrivită, dar exact asta vedea de cealaltă parte a geamului-oglindă.

— Oleg?

— Da, Misa? se întoarse Provalov.

— E cu două feţe, omule. Joacă teatru, spuse Reilly în engleză.

Provalov cunoştea argoul poliţiştilor americani.

— De acord, Mişa, dar nu am niciun motiv să o reţin, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Dar ar trebui totuşi să o ţii sub observaţie.

— Dacă mi-aş putea permite, mi-aş ţine mai mult decât privirea asupra ei, Mihail Ivanici.

Reilly chicoti amuzat.

— Da, te cred.

— Dar are o inimă de gheaţă.

— Acesta e un fapt evident, aprobă agentul FBI. Iar rolul din piesa ei era în cel mai bun caz periculos, iar în cel mai rău, mortal.

— Deci, ce am aflat? întrebă Ed Foley, câteva ore mai târziu, în Washington.

— Până acum *nimic*, răspunse Mary Pat întrebării soţului ei.

— Jack doreşte să fie ţinut urgent la curent cu afacerea asta.

— Ei bine, spune-i preşedintelui că procesăm datele pe cât de repede putem, dar tot ce am aflat până acum parvine de la ataşatul pe probleme juridice. El este în legătură cu poliţiştii locali, dar aceştia par a nu avea habar de nimic. Poate că cineva a încercat să-l ucidă pe Serghei Nikolaici, dar ataşatul spune că miliţia crede că Rasputin era ţinta.

— Probabil avea partea lui de inamici, concluzionă directorul CIA.

— Vă mulţumesc, încheie vicepreşedintele în faţa mulţimii înghesuite pe stadionul Ole Miss.

Scopul discursului era anunţarea construirii a opt noi distrugătoare în uriaşul şantier naval Litton, amplasat pe coasta Golfului Mississippi, ceea ce însemna locuri de muncă şi bani pentru statul respectiv, subiecte care întotdeauna îl preocupaseră pe guvernator, care acum stătea în picioare şi aplauda de parcă echipa de fotbal Ole Miss îi bătuse pe cei din Texas în finala de pe Cotton Bowl. Aici sportul era luat în serios. Şi politica la fel, îşi aminti Robby, înăbuşind un blestem la adresa pompoasei sale meserii, care semăna atât de mult cu tocmeala din piaţa unui sat medieval, trei porci pentru o vacă, agitând o halbă cu bere amară. Oare *aşa* se guverna o ţară? Rânji şi dădu din cap. Şi în marină erau probleme politice şi a trebuit să le depăşească, dar o făcuse fiind un ofiţer de marină al naibii de bun şi cel mai grozav pilot de vânătoare care decolase vreodată de pe o pistă de portavion. În fine, ştia că *fiecare* pilot de luptă care aşteaptă în scaunul său declanşarea catapultei simte exact ce simţise el... deosebirea consta în faptul că el avea perfectă dreptate în ceea ce îl privea.

În timp ce cobora de la pupitru urmară obişnuitele strângeri de mâini, fiind apoi ghidat de agenţii Serviciului Secret de-a lungul cordonului lor de protecţie în josul scărilor, până la uşa din dos unde aştepta maşina, păzită de alţi oameni înarmaţi, ai căror ochi vigilenţi scrutau încoace şi-ncolo, aşa cum trebuie să fi făcut mitraliorii de pe bombardierele B-17 aflate deasupra oraşului Schweinfurt[9], gândi vicepreşedintele. Unul dintre ei ţinea deschisă uşa maşinii, iar Robby se strecură înăuntru.

— TOMCAT este în mişcare, rosti în microfon şeful gărzii vicepreşedintelui, în timp ce maşina o lua din loc.

În timp ce maşina se înscria pe autostrada către aeroport, Robby răsfoi dosarul său cu rapoarte informative.

[9] Important centru industrial din Germania, ţinta a numeroase raiduri aeriene aliate în timpul celui de al Doilea Război Mondial, (n.tr.).

— S-a întâmplat ceva important în D.C.?

— Nimic despre care să fi fost informat, răspunse agentul de la Serviciul Secret.

Jackson dădu din cap a încuviinţare. Cei care îl păzeau erau oameni de ispravă. Pe şeful gărzii îl considera ca fiind un comandor cu multă experienţă iar restul trupei, de la ofiţer inferior până la locotenent-comandor – acesta fiind şi modul în care Robby îi trata – era format din subordonaţi capabili, profesionişti bine antrenaţi, care meritau din plin zâmbetele şi aprobările sale atunci când îşi făceau datoria cum trebuie, lucru care se întâmpla mai mereu. Majoritatea ar fi putut deveni piloţi excelenţi, iar restul probabil infanterişti de marină foarte buni. Maşina trase în fine lângă avionul cu reacţie tip VC-20B parcat într-un colţ retras al aeroportului, care era înconjurat de o mulţime de forţe de securitate. Şoferul opri maşina la exact cinci metri de baza scării mobile a avionului.

— Veţi pilota dumneavoastră pe drumul către casă, *domnule?* întrebă şeful gărzii, anticipând răspunsul.

— Poţi fi sigur de asta, Sam, veni replica entuziastă.

Asta nu îi convenea căpitanului din USAF[10], desemnat drept copilot al aeronavei, cu atât mai puţin locotenentului-colonel care era comandantul avionului Gulfstream III modificat. Vicepreşedintelui îi plăcea să fie tot drumul la manşă, timp în care colonelul opera aparatul de radio şi monitoriza instrumentele. Aeronava zbura în majoritatea timpului pe pilot automat, desigur, dar Jackson, indiferent că ocupa locul din dreapta sau din stânga, era hotărât să fie el pilotul comandant al zborului, iar pe el nu-l puteai refuza. Ca urmare, căpitanul va sta pe locul din spate şi colonelul pe cel din stânga, dar fără a munci din greu. „În fond, ce mama dracului, îşi spuse căpitanul, vicepreşedintele spune poveşti interesante, iar pentru un tip din Marină e destul de competent ca pilot.”

— Liber dreapta, anunţă Jackson câteva minute mai târziu.

— Liber stânga, confirmă observatorul de la sol, aflat în

[10] Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

faţa avionului Gulfstream.

— Pornesc motorul unu, spuse apoi Jackson, ca peste treizeci de secunde să urmeze anunţul: Pornesc numărul doi.

Acele aparatelor de bord începură să se ridice.

— Arată bine, domnule, raportă locotenent-colonelul din USAF.

Aparatul Gulfstream avea motoare Rolls-Royce Spey, precum cele care odinioară echipaseră versiunea britanică a avioanelor de luptă F-4 Phantom, numai că acestea erau mai fiabile.

— Turnul de control, aici Air Force Two, suntem gata pentru rulare.

— Air Force Two, aici Turnul, aveţi permisiunea de rulare pe pista trei.

— Am înţeles, Air Force Two rulează pe numărul trei.

Jackson eliberă frânele lăsând aparatul să se pună în mişcare, motoarele sale de avion de luptă abia depăşind turaţia de ralanti, dar înghiţind o cantitate uriaşă de combustibil pentru activitatea asta. Jackson se gândi că pe un portavion îi avea pe controlorii de trafic îmbrăcaţi în cămăşi galbene ca să îl ghideze. Aici trebuia să se deplaseze conform hărţii-diagramă – prinsă în centrul volanului manşei – către poziţia potrivită, în tot acest timp scrutând împrejurimile pentru a se asigura că vreun idiot cu un Cesna 172 nu-i intersectează traseul precum o maşină rătăcită în parcarea unui supermarket. În fine, ajunse la capătul pistei şi se poziţionă pe axul ei.

— Turnul, aici Spade, cer permisiunea de lansare. Pur şi simplu îi scăpase…

Replica fu un hohot de râs.

— Asta nu e portavionul *Enterprise*, Air Force Two, şi nu dispunem de catapulte, dar aveţi permisiunea de decolare, *domnule*.

În răspunsul lui Jackson se simţea amuzamentul.

— Am înţeles, Air Force Two, începe rulajul de decolare.

— Numele dumneavoastră de apel era chiar „Spade”? întrebă pilotul comandant în timp ce aeronava VC-20B

începea rulajul.

— Mi-a fost dat de primul meu comandant, pe vremea când eram un boboc. Şi aşa a rămas. Jackson clătină din cap. „Isuse, ce mult a trecut de-atunci.”

— Viteză de desprindere, anunţă ofiţerul de aviaţie.

La viteza de sustentaţie, Jackson trase uşor manşa în spate, desprinzând avionul de sol. Colonelul escamotă trenul de aterizare, în timp ce Jackson smuci manşa cu cinci centimetri în stânga şi-n dreapta, clătinând uşor aripile aşa cum făcea întotdeauna pentru a se asigura că avionul răspunde la comenzi. Răspundea, iar în mai puţin de trei minute aeronava Gulfstream se afla pe pilot automat, programat să vireze, să urce şi să atingă plafonul de 13 000 de metri.

— Plictisitor, nu-i aşa?

— Mai degrabă sigur, *domnule,* răspunse ofiţerul USAF.

„Gunoier nenorocit”, îl catalogă Jackson. Niciun pilot de luptă n-ar spune aşa ceva cu voce tare. De când era considerat zborul ceva sigur... ei bine, admise pentru sine Robby, înainte de a-şi porni maşina întotdeauna punea centura de siguranţă şi niciodată nu făcuse ceva nesăbuit, nici măcar cu un avion de luptă. Dar era lezat de faptul că acest avion, ca majoritatea celor moderne, făcea mare parte din munca pe care fusese antrenat el s-o facă. Putea chiar ateriza automat... bine, Marina avea astfel de sisteme la bordul portavioanelor, dar *niciodată* un aviator decent din aviaţia îmbarcată nu le folosise decât dacă i se ordonase, lucru pe care Robert Jefferson Jackson reuşise întotdeauna să-l evite. Această călătorie va figura în carnetul său de zbor drept timp de pilotaj, deşi în realitate nu era aşa.

De fapt un microcip pilota, iar singura sa funcţie era să stea acolo pentru a lua măsurile necesare în caz că ceva se defecta. Dar nu se strica nimic. Nici măcar afurisitele de motoare. Odinioară, motoarele cu reacţie abia dacă ţineau nouă sau zece ore înainte de a fi înlocuite. În prezent existau în flota de Gulfstream motoare Spey care aveau douăsprezece *mii* de ore de funcţionare. Exista chiar unul

cu peste *treizeci* de mii de ore pe care cei de la Rolls-Royce îl voiau înapoi, oferind la schimb gratis un motor nou, deoarece inginerii lor voiau să-l facă bucăţi pe cel vechi pentru a vedea cum de reuşiseră să îl facă atât de bun, dar proprietarul, în mod pervers şi previzibil, refuzase să facă schimbul. Fuzelajul unui Gulfstream era aproape la fel de fiabil, iar echipamentele electronice erau adevărate capodopere, Jackson realiza asta privind în jos spre ecranul color al radarului meteorologic. Pentru moment afişa un negru pur şi prietenos, ceea ce însemna o atmosferă calmă pe tot traseul până la baza Andrews. Încă nu exista un instrument pentru detectarea turbulenţelor, dar acolo sus, la nivelul de zbor de 13 000 de metri, asemenea incidente erau rar întâlnite, iar Jackson nu era predispus la răul de avion, în plus mâinile sale se găseau la câţiva centimetri de manşă, în caz că se întâmpla ceva neaşteptat. Jackson nutrea uneori speranţa că ceva *ar putea* să se întâmple, pentru a-i da ocazia să arate cât de bun pilot este… dar niciodată nu se întâmpla. Zborul devenise o rutină faţă de tinereţea sa petrecută la bordul unui F-4N Phantom şi a zorilor maturităţii consumaţi pe un F-14A Tomcat. Poate că stilul acesta era mai bun. „Da, cum să nu”, se gândi el.

— Domnule vicepreşedinte? Era vocea sergentului din USAF responsabil cu comunicaţiile de la bordul lui VC-20.

Robby se răsuci şi o zări ţinând un teanc de hârtii.

— Ce este, sergent?

— Un mesaj de prioritate maximă tocmai a ieşit la imprimantă.

Întinse mâna şi Robby luă hârtia.

— Colonele, pentru moment avionul îţi aparţine, îi spuse vicepreşedintele locotenent-colonelului de pe scaunul din stânga.

— Pilotul are comanda, confirmă colonelul, în timp ce Robby începea să citească.

Întotdeauna se întâmpla la fel, deşi întotdeauna era vorba de ceva diferit. Coperta avea formatul obişnuit al documentelor clasificate. Pe vremuri Jackson fusese impresionat de faptul că a arăta o bucată de hârtie unei

persoane nepotrivite îl putea face să aterizeze la Penitenciarul Federal Leavenworth – asta atunci, dar de când fusese închis destinaţia actuală ar fi fost închisoarea Marinei din Portsmouth, New Hampshire. Acum însă, de când devenise o înaltă oficialitate guvernamentală din Washington D.C., ştia că poate arăta aproape orice blestemăţie vreunui reporter de la *The Washington Post* şi să rămână intangibil. Nu faptul că era deasupra legii era important, ci faptul că el era unul dintre oamenii care decideau ce reprezintă legea.

CAPITOLUL 3

Probleme cu cei bogaţi

Problema în litigiu era comerţul, un subiect nu tocmai pe placul preşedintelui, dar la acest nivel orice controversa lua atâtea întorsături, încât chiar şi problemele pe care credeai că le cunoşti foarte bine deveneau cel puţin stranii, dacă nu chiar complet străine.

— George? spuse Ryan către Secretarul Trezoreriei, George Winston.

— Domnule prese…

— Fir-ar să fie, George! Izbucnirea preşedintelui aproape îl făcu să-şi verse cafeaua.

— OK. Secretarul Trezoreriei făcu un gest de supunere. E greu să faci schimbarea… Jack.

Ryan se săturase de capcanele preşedinţiei şi stabilise regula că aici, în Biroul Oval, numele său era Jack, măcar pentru cercul său de apropiaţi, iar Winston era unul dintre ei. Ryan glumise în câteva rânduri spunând că atunci când îşi va încheia mandatul şi va părăsi colivia aurită, s-ar putea să lucreze *pentru* NEGUSTOR, aşa cum era numit Winston de către Serviciul Secret, pe Wall Street în New York, dacă nu va găsi altă cale. După ce va părăsi funcţia de preşedinte, lucru pentru care Jack se ruga Domnului în fiecare noapte – sau cel puţin aşa umbla vorba – trebuia să-şi găsească o slujbă bănoasă pe undeva, iar ceea ce-l atrăgea erau afacerile comerciale. Winston îşi aminti că Ryan dovedise că e înzestrat pentru aşa ceva. Ultima sa realizare fusese o companie din California numită Silicon Alchemy, una dintre numeroasele companii producătoare de echipamente pentru calculatoare, singura pentru care Ryan arătase interes. Se dovedise atât de talentat, încât adusese acea firmă la IPO, iar propriile acţiuni la SALE –

astfel era simbolizată pe tabelul bursei – erau evaluate în prezent la peste optzeci de milioane de dolari, făcând ca Ryan să fie de departe cel mai bogat preşedinte american din istorie. Era un fapt pe care versatul politician, şeful cabinetului prezidenţial, Arnold van Damm, nu îl comunica mass-mediei, care în mod tipic privea orice om bogat ca pe un prinţ al hoţiilor, excepţie făcând, desigur, proprietarii ziarelor şi ai posturilor TV, care erau cetăţenii cu cel mai înalt simţ civic. Nimic din toate acestea nu era cunoscut, nici măcar în restrânsă comunitate a rechinilor de pe Wall Street, ceea ce era suficient de remarcabil. Dacă s-ar îndrepta vreodată către Bursă, prestigiul lui Ryan ar fi de ajuns pentru a-i aduce bani, în vreme ce el ar dormi în patul său de-acasă. Iar asta, Winston o recunoştea din toată inima, era ceva pe deplin meritat şi dobândit, şi la naiba cu tot ce gândesc dulăii din presă despre acest fapt.

— E vorba de China? întrebă Jack.

— Corect, *Şefu'* confirmă Winston din cap. „Şefu'" era un termen agreat de Ryan, fiind de asemenea un cuvânt de casă al Serviciului Secret – care era parte integrantă a ministerului de finanţe condus de Winston – folosit pentru a identifica omul pe care juraseră să-l protejeze. Au o mică problemă cauzată de lipsa de bani lichizi şi contează pe noi s-o rezolve.

— Cât de mică? se interesă preşedintele.

— Se pare că va fi în jur de şaptezeci de miliarde anual.

— Asta înseamnă o grămadă de bani, cum am spune noi.

George Winston aprobă.

— Tot ce e reprezentat cu „miliard" înseamnă mult, iar în cazul acesta e vorba de mai bine de şase „miliarde" pe lună.

— Pe ce îi cheltuiesc?

— Nu sunt foarte sigur, dar mare parte din bani are legătură cu domeniul militar. Industria franceză de armament are legături strânse cu ei de când britanicii au ruinat afacerea cu motoare reactive de la Rolls-Royce.

Ryan încuviinţă, privind hârtiile din dosar.

— Mda, Basil i-a spus prim-ministrului să-şi ia gândul de

la ea. Era vorba de Sir Basil Charleston, şef al Serviciului Secret de Informaţii al Marii Britanii, numit uneori (în mod eronat) MI6. Basil era un vechi prieten al lui Ryan din vremea când acesta lucra la CIA. A fost un gest remarcabil de verticalitate.

— Ei bine, prietenii noştri din Paris nu par să gândească la fel.

— Aşa fac de regulă, admise Ryan. Ciudăţenia consta în dihotomia inerentă din relaţiile cu Franţa. În multe privinţe alianţa nu era pe atât de strânsă ca a unor fraţi de sânge, iar în altele erau chiar mai puţin decât simpli asociaţi, iar Ryan avea dificultăţi în a înţelege logica francezilor de schimbare a atitudinii. Ei bine, aprecie preşedintele, pentru asta există Departamentul de Stat… Aşadar, crezi că R.P.C. îşi întăreşte din nou armata?

— Fără îndoială, dar nu în egală măsură şi marina, ceea ce-i face pe prietenii noştri din Taiwan să fie ceva mai liniştiţi.

Aceasta fusese una dintre iniţiativele de politică externă ale preşedintelui Ryan după încetarea ostilităţilor cu defuncta Republică Islamică Unită, acum divizată în naţiuni separate precum Iran şi Irak, care în sfârşit făcuseră pace între ele. Adevăratele raţiuni pentru recunoaşterea oficială a Taiwanului nu fuseseră făcute niciodată publice. Pentru Ryan şi secretarul de stat, Scott Adler, era absolut clar că Republica Populară Chineză jucase un rol în al doilea război din Golful Persic, iar tot atât de bine şi în precedentul conflict cu Japonia. Pentru ce oare? Cineva din CIA a presupus că China tânjeşte după bogăţiile minerale din estul Siberiei – lucru sugerat de interceptări şi accesări ale poştei electronice a câtorva industriaşi japonezi care au determinat o ciocnire nu tocmai deschisă între Japonia şi America. Ei se refereau la Siberia ca la „zona nordică de resurse”, asmuţind spiritele spre trecutul în care o generaţie anterioară de strategi niponi numiseră Asia de Sud ca fiind „zona sudică de resurse” Ea fusese parte a unui alt conflict, cunoscut de către istorie ca al Doilea Război Mondial. În orice caz, complicitatea R.P.C. cu

inamicii Americii merita o contramăsură – Ryan şi Adler erau de acord în această privinţă – iar în plus, Republică Chineză a Taiwanului *era* un stat democratic, cu reprezentanţii guvernamentali aleşi prin vot de către populaţia statului insular – şi *acesta* era un lucru pe care se presupune că America îl respecta.

— Ştii, ar fi fost mai bine dacă începeau să-şi pună la punct marina şi să ameninţe Taiwanul. Am fi într-o poziţie mai bună să anticipăm asta decât…

— Crezi asta? întrebă Secretarul Trezoreriei, întrerupându-l.

— Ruşii aşa cred, confirmă Jack.

— Atunci de ce vând ruşii chinezilor atât de mult echipament greu? întrebă Winston. Nu are sens!

— George, nu există nicio regulă care să impună lumii să aibă sens. Acesta era unul dintre aforismele preferate ale lui Ryan. Este unul dintre lucrurile pe care le înveţi în branşa informaţiilor. Ghici cine era, în 1938, partenerul comercial numărul unu al Germaniei?

Secretarul Trezoreriei intui capcana.

— Franţa?

— Ai ghicit, admise Ryan. Apoi, în ’40 şi ’41, au făcut mult comerţ cu ruşii. Nici asta n-a ieşit prea bine, nu-i aşa?

— Şi toată lumea îmi spune mereu despre comerţ că are o influenţă moderată, observă ministrul.

— Poate că are în privinţa persoanelor, dar nu uita că guvernele nu au principii, ci mai ales interese – cel puţin cele primitive, care nu au înţeles încă…

— Precum cele ale R.P.C.?

Era rândul lui Ryan să aprobe.

— Da, George, precum acei micuţi bastarzi din Beijing. Conduc o naţiune de un miliard de oameni, dar o fac de parcă ar fi reîncarnarea lui Caligula. Nimeni nu le-a spus vreodată că au datoria benefică de a veghea asupra intereselor poporului pe care îl conduc – eh, poate că nu e complet adevărat, admise Ryan, simţindu-se un pic generos. Au acel model teoretic măreţ, ideal, promulgat de Karl Marx, rafinat de către Lenin şi aplicat în ţara lor de

către un pervers sexual numit Mao.

— Oh? Pervers?

— Da. Ryan îl privi în faţă. Avem datele la Langley. Lui Mao i-au plăcut virginele, cu cât mai tinere, cu atât mai bine. Probabil i-a plăcut să le vadă frica în ochii lor puri şi frumoşi – asta consideră unul dintre specialiştii noştri psihiatri, un fel de viol, nu atât sex, cât etalarea puterii. Ei bine, cred că se putea şi mai rău – măcar era vorba de fete, observă sec Jack, iar cultura lor, se ştie că e mult mai liberală decât a noastră în asemenea privinţe. Îşi clătină capul. Ar trebui să vezi informările pe care le primesc de câte ori un important demnitar străin vine la noi, tot ce ştim despre obiceiurile lui personale.

— Chiar ar trebui să ştiu? chicoti Winston.

— Probabil că nu, răspunse preşedintele. Uneori îmi doresc să nu-mi înmâneze acele date. Stau aşezaţi chiar în acest birou, şarmanţi şi cu aspect de afacerişti, iar eu îmi petrec nenorocita de întâlnire căutându-le în coarne.

Putea să pară distractiv, dar era mai dur decât un joc de pocher pe mize mari, în care cu cât ştiai mai multe despre tipul aflat de cealaltă parte a mesei cu atât mai bine, chiar dacă te-ar fi putut face să doreşti să te-arunci în timpul ceremoniei de primire de pe peluza sudică a Casei Albe. Dar asta însemna să fii preşedinte, îşi reaminti Ryan. „Şi oamenii se luptă precum tigrii pentru a ajunge aici. Şi se vor lupta din nou, atunci când voi pleca, îşi spuse sieşi. Şi astfel, Jack, este datoria ta să aperi ţara de şobolanii care poftesc să ajungă la caşcaval?” încă o dată Ryan dădu din cap. Prea multe îndoieli. N-ar fi aşa de multe dacă ar mai dispărea din ele. Dar tot timpul tindeau să devină din ce în ce mai mari. Cât de straniu era să îşi poată analiza şi aminti fiecare pas mic care-l condusese către acest birou, şi cu toate astea se întreba de câteva ori în fiecare oră cum *dracului* ajunsese în acest loc... şi cum naiba va mai ieşi vreodată. De data asta nu avea nicio scuză. El intrase în campania electorală pentru preşedinţie. Dacă o puteai numi campanie – Arnie van Damm nu o numea astfel – ceea ce totuşi era posibil, de vreme ce îndeplinise cerinţele

constituţionale, un adevăr pe care fiecare cetăţean licenţiat în drept l-ar fi aprobat, *şi* despre care au vorbit toate marile reţele media *ad nauseam.* „Mda, îşi aminti Jack, nu m-am uitat prea mult la televizor atunci.” Dar în final totul se reducea la un singur punct: oamenii cu care tratezi ca preşedinte sunt cel mai adesea persoane pe care nu le-ai invita de bună voie în casă şi asta nu avea nimic de-a face cu lipsa de maniere sau farmecul personal, care, în mod pervers, erau de regulă afişate din plin. Unul dintre lucrurile pe care Arnie i le-a spus de la început a fost că principala cerinţă pentru a îndeplini profesia de politician era nici mai mult nici mai puţin decât abilitatea de a fi amabil cu cei pe care îi dispreţuieşti şi de a face afaceri cu ei ca şi cum ar fi prieteni apropiaţi.

— Aşadar ce cunoaştem despre păgânii noştri prieteni chinezi? întrebă Winston. Mă refer la cei actuali.

— Nu prea multe. Lucrăm la asta. Agenţia are mult de muncă, iar totul trebuie făcut din mers. Le interceptăm convorbirile. Sistemul lor de telefonie este vulnerabil, iar telefoanele mobile le folosesc prea mult timp fără să sisteme de criptare. Printre ei se găsesc câţiva oameni de o virilitate de invidiat, dar nu am aflat de nicio aventură scandaloasă de-a lor. Doar puţini dintre ei au secretare care sunt foarte apropiate de şefii lor.

Secretarul Trezoreriei reuşi să zâmbească.

— Ei bine, se găsesc o mulţime din acestea, şi nu numai la Beijing.

— Chiar şi pe Wall Street? vru Jack să ştie, ridicând în mod teatral din sprâncene.

— Nu sunt sigur, sir, dar am auzit ocazional nişte zvonuri. Winston rânji ca să creeze o diversiune.

Ryan îşi aduse aminte că puteau fi găsite chiar şi în acest birou. Desigur, covoarele şi mobila fuseseră schimbate de multă vreme, excepţie făcând masa de lucru a preşedintelui. Una dintre problemele cu care era asociată funcţia de preşedinte consta în damele lăsate în seama lui de precedenţii deţinători ai biroului. Se zice că poporul are memorie scurtă, dar nu era deloc aşa. Nu atunci când auzi

şoapte, urmate de chicote, acompaniate de priviri şi gesturi complice, care te făceau să te simţi stingher şi subiect de batjocură. Iar tot ce puteai face era să-ţi trăieşti viaţa cât mai bine cu putinţă, dar chiar şi atunci, tot ce puteai spera era ca oamenii să creadă că ai fost într-atât de isteţ, încât nu ai fost prins, *deoarece toţi sunt prinşi, nu-i aşa?* Una dintre problemele determinate de viaţa într-o ţară liberă era că oricine din exteriorul acestui palat/închisoare putea să gândească şi să vorbească orice dorea. Iar Ryan nici măcar nu avea dreptul, pe care orice cetăţean l-ar fi avut, de a-l pocni pe zeflemistul care a spus ceva despre caracterul său fără a-şi susţine cu argumente vorbele. Nu părea deloc corect, dar din punct de vedere practic l-ar fi silit pe Ryan să viziteze o mulţime de baruri dosnice şi să strângă o mulţime de mâini cu un câştig minim. Şi nu ar fi fost deloc o manieră potrivită puterii prezidenţiale să trimită poliţia sau puşcaşii marini să-i rezolve problemele, nu-i aşa? Jack ştia că are un obraz prea subţire pentru funcţia deţinută. Politicienii de carieră aveau o piele care făcea ca cea de rinocer să pară petală de trandafir, deoarece se aşteptau să le fie aruncate în faţă o serie de lucruri, unele adevărate, altele nu. Prin întreţinerea acestei carapace atenuau într-un fel durerea până în momentul în care oamenii s-ar fi oprit să-i mai acuze de tot felul de lucruri, cel puţin teoretic. Poate că pentru unii chiar funcţiona. Sau poate că nemernicii nu aveau conştiinţă. Plăteşti, şi-ţi alegi calea.

Numai că Ryan avea conştiinţă. A fost alegerea pe care o făcuse cu mult timp înainte. Măcar o dată pe zi tot trebuie să te priveşti în oglindă, de regulă atunci când te bărbiereşti, iar a fi capabil să rezolvi problema legată de faptul că nu-ţi place ceea ce vezi acolo nu era deloc uşor.

— Bine, haide să revenim la problemele R.P.C., ordonă preşedintele.

— O să-şi regleze comerţul într-un sens unic, asta-i problema. Îşi descurajează cetăţenii să cumpere produse americane, dar ei vând tot ce se poate vinde. Poate că şi pe unele dintre virginele lui Mao.

— Putem dovedi acest lucru?

— Jack, acord o mare atenţie rezultatelor şi am prieteni în diverse domenii de afaceri care storc de informaţii pe cei cu care stau de vorbă la un pahar. Ceea ce află ajunge adesea la mine. Ştii că mulţi cetăţeni de etnie chineză au o stare de sănătate ciudată. Un pahar băut de ei echivalează cu patru sau cinci pentru noi – iar dacă-l beau şi pe-al doilea ar fi ca şi cum ar înghiţi o sticlă întreagă de Jack Daniels, dar mulţi tâmpiţi continuă să bea, poate că în semn de ospitalitate. Oricum, atunci când se întâmplă, vorbesc slobod, ştii? Asta se întâmplă de ceva vreme, însă recent Mark Gant a pus la punct un program micuţ. Membrii marcanţi ai executivului merg în unele locuri mai deosebite – ei bine, actualmente eu chiar deţin Serviciul Secret, iar acesta este specializat în infracţiuni economice, nu-i aşa? Mulţi dintre vechii mei prieteni ştiu cine sunt şi cu ce mă ocup acum, şi colaborăm destul de bine şi astfel obţin informaţii de calitate pentru rapoartele mele. Informaţii care în mare parte merg la funcţionarii mei de rang superior de peste drum.

— Impresionant, George. Le trimiţi şi celor de la CIA?

— Cred că aş putea face asta, dar mi-a fost teamă că se vor supăra pe cei care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Ryan îşi rostogoli ochii în cap la auzul acestei frânturi de informaţie.

— Nu şi Ed Foley. Este un adevărat profesionist de modă veche, iar birocraţia de la Langley încă nu a pus stăpânire pe el. Invită-l să ia prânzul în biroul tău. Nu se va supăra pentru ceea ce faci. La fel şi în cazul lui Mary Pat. Ea conduce Direcţia Operaţii. Mary Pat e o adevărată amazoană, care doreşte la rândul ei rezultate.

— Am notat. Ştii Jack, e uimitor cât de mult vorbesc oamenii şi ce anume vorbesc, în anumite circumstanţe.

— Cum ai reuşit să faci o mulţime de bani la Bursă, George? se interesă Ryan.

— În principal cunoscând puţin mai mult decât tipul de vizavi, replică Winston.

— Aşa merg lucrurile şi aici, în cazul meu. OK, dacă micii tăi prieteni persistă, ce avem de făcut?

— Jack – nu, acum spun „Domnule preşedinte” – sunt

deja câţiva ani de când finanţăm expansiunea industrială a Chinei. Ei ne vând bunuri, noi plătim cu bani gheaţă, iar apoi ei ori păstrează banii pentru propriile scopuri pe piaţa internaţională de capital, ori achiziţionează din alte ţări bunuri pe care le vor, bunuri pe care le-ar putea cu uşurinţă cumpăra de la noi, de la un producător american, dar la un preţ cu o jumătate de procent mai scump. Motivul pentru care se numeşte „comerţ” este acela că, teoretic, tu schimbi ceva al tău pentru ceva al altui individ – exact cum fac puştanii cu pozele jucătorilor de baseball, OK? – dar ei nu joacă după aceste reguli. Totodată, coboară la preţ de dumping unele produse doar pentru a obţine dolari, vânzându-le aici pe mai puţin decât le vând propriilor cetăţeni. Actualmente, asta reprezintă o violare a câtorva regulamente federale. De acord, spuse Winston, ridicând din umeri, e o regulă pe care o impunem oarecum selectiv, dar *exista* în cărţi şi *este* o lege. Cuprinsă în Legea reformei economice pe care am aprobat-o acum câţiva ani din cauza jocurilor pe care le făceau japonezii…

— Îmi aduc aminte, George. A stârnit un mic război cu împuşcături în cursul căruia câţiva oameni au fost ucişi, observă sec POTUS.

Probabil că cel mai rău era că declanşase procesul care se încheiase cu aducerea lui Ryan în acest afurisit de birou.

Secretarul Trezoreriei încuviinţă.

— Adevărat, dar totuşi e vorba de lege, nu de o condamnare care să se aplice exclusiv Japoniei. Jack, dacă aplicăm Chinei aceleaşi legi comerciale pe care China ni le aplică nouă, ei bine, va pune o presiune majoră asupra conturilor lor de comerţ exterior. Este ceva rău? Nu, nu cu actualul dezechilibru al balanţei comerciale pe care o avem cu ei. Ştii ceva, Jack, dacă ei se apucă de fabricat automobile şi procedează la fel cum o fac şi în afacerile cu alt gen de produse, deficitul nostru comercial va atinge foarte rapid cote alarmante, iar eu, ţi-o spun sincer, m-am săturat să le tot finanţăm dezvoltarea economiei, pe care oricum o realizează cu echipament cumpărat din Japonia şi Europa. Dacă vor să facă negoţ cu Statele Unite e foarte

frumos, îmi convine, numai să fie *comerţ.* Ne putem menţine pe poziţie în orice război comercial cinstit, dus împotriva oricărei ţări de pe glob, deoarece lucrătorii americani pot fabrica produse cel puţin la fel de bune ca oricare altele de pe glob. Însă dacă-i lăsăm pe alţii să ne înşele, sigur ne vor înşela, Jack, iar lucrul ăsta nu-mi place exact în aceeaşi măsură în care nu-mi plac cei care trişează la jocul de cărţi. Numai că în afaceri, amice, mizele sunt cu mult mai mari.

— Te-am ascultat, George. Însă noi nu vrem să punem pistolul la tâmpla Chinei, nu? Nu poţi face asta unei naţiuni-stat, mai ales unui *mare* stat, decât dacă ai motive solide. Economia noastră merge destul de frumos în momentul de faţă, corect? Ne putem permite să fim puţin mărinimoşi.

— Poate, Jack. Eu mă gândisem la o mică încurajare prietenească din partea noastră, nu la o armă pusă la tâmpla lor. Pistolul îl avem tot timpul asupra noastră, în toc – arma este reprezentată de statutul naţiunii celei mai favorizate, iar chinezii ştiu asta şi noi ştim că ei ştiu. Actul de reformă economică îl putem aplica oricărei ţări şi se nimereşte să gândesc că ideea din spatele acestei legi este foarte sănătoasă. Legea e foarte utilă pe post de nuia pe care s-o arătăm unor anumite ţări, dar n-am încercat niciodată să facem asta Republicii Populare. Cum aşa?

POTUS ridică din umeri, simţindu-se un pic ruşinat.

— Pentru că n-am avut încă ocazia s-o fac, iar înainte de mandatul meu prea mulţi oameni din această capitală au vrut s-o pupe în marele ei dos colectiv.

— După ce faci asta rămâi cu un gust tare urât în gură, domnule preşedinte, nu-i aşa?

— Se poate, admise Jack. Bun, ar fi bine să discuţi problema cu Scott Adler. Toţi ambasadorii sunt în subordinea lui.

— Pe cine avem la Beijing?

— Carl Hitch. Diplomat de carieră, are aproape şaizeci de ani, se spune despre el că-i tare priceput în meserie, iar postul acesta este ultima lui numire înainte de retragere.

— Un fel de răsplată pentru toţi anii în care şi-a tocit

coatele?

Ryan dădu din cap în semn afirmativ.

— Cam aşa ceva, pare-mi-se. Nu sunt pe deplin sigur. Departamentul de Stat nu-i specialitatea mea.

Omise să adauge că-i era de ajuns specializarea la CIA.

Bart Mancuso socoti că biroul era mult mai frumos. Iar epoleţii de pe umerii cămăşii sale albe erau acum puţini mai grei, cu patru stele în loc de cele două pe care le avusese în funcţia de COMSUBPAC[11]. Însă acum nu mai era comandant al submarinelor. Fostul său şef, amiralul Dave Seaton, fusese avansat în funcţia de Şef al Statului Major al Marinei, iar preşedintele (sau cineva apropiat lui) decisese că Mancuso va fi cel care va ocupa scaunul de comandant pentru zona de operaţiuni din Pacific. Aşa că acum lucra în acelaşi birou ocupat odinioară de Chester Nimitz[12] şi de o pleiadă de alţi ofiţeri – unii dintre ei de-a dreptul sclipitori – de marină. Era un salt destul de spectaculos de la cadetul care intra, cu mulţi ani în urmă, la Academia Navală din Annapolis, până la ofiţerul submarinist care, deşi avusese parte de o singură comandă, *USS Dallas,* înscrisese un tur de serviciu demn de luat în seamă, completat cu două misiuni despre care *încă* nu avea voie să vorbească. Iar faptul că pentru o scurtă perioadă de timp fusese coleg de bord cu actualul preşedinte, probabil nu-i dăunase carierei.

Noua slujbă îi adusese o locuinţă nouă, luxoasă, plus o echipă considerabilă de ordonanţe şi stewarzi care să aibă grijă de el şi de soţia sa – băieţii erau amândoi la facultate – şoferi, maşini oficiale şi, mai nou, gărzi de corp înarmate, deoarece, lucru remarcabil, existau persoane cărora nu le plăceau amiralii. În calitate de comandant al unei zone de operaţiuni Mancuso raporta direct Secretarului Apărării,

[11] Commander In Chief Pacific Fleet – comandantul-şef al flotei din Pacific (n.tr.).

[12] William Nimitz (1885-1966), amiral american, comandant suprem al forţelor aeronavale aliate (1942-1945) în teatrul de operaţiuni din Pacific, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial; sub conducerea sa, flota aliată a învins Japonia, (n.tr.).

Anthony Bretano, care la rândul său raporta preşedintelui Ryan. Ca urmare a noii funcţii, Mancuso căpătase o mulţime de facilităţi inedite. Acum avea acces la tot soiul de informaţii secrete, inclusiv la cele considerate „sfânta-sfintelor”, surse şi metode – de unde veneau informaţiile şi cum erau extrase – pentru că, în calitate de principal executor al intereselor Americii pentru un sfert din suprafaţa globului, trebuia să cunoască tot, pentru a şti ce să-l sfătuiască pe Secretarul Apărării, care la rândul său îl informa pe preşedinte despre opiniile comandantului-şef din Pacific, despre intenţiile şi dorinţele acestuia.

Zona Pacificului, reflectă Mancuso după încheierea şedinţei informative matinale, era liniştită. Fireşte, nu fusese întotdeauna aşa, cu puţin timp în urmă amiralul fiind nevoit să lupte într-un conflict major – „război” era un termen care pierduse foarte mult teren, în favoarea unui discurs civilizat – cu japonezii, în care pierduse două dintre submarinele sale nucleare, distruse prin trădare şi înşelătorie după părerea lui Mancuso, deşi un observator obiectiv ar fi definit tacticile folosite de inamic drept inteligente şi eficiente.

Ca şi înainte, fusese informat despre locaţia şi activitatea desfăşurată de fiecare submarin aflat sub comanda sa, numai că acum se adăugaseră şi informaţii referitoare la portavioane, crucişătoare, nave de aprovizionare, plus mijloacele de luptă ale infanteriei marine, forţelor terestre şi aviaţiei, care erau, tehnic vorbind, tot ale sale, în calitate de comandant-şef. Asta făcuse ca şedinţa de informare să se prelungească suficient de mult încât să aibă timp să bea trei căni de cafea, iar la finalul ei îl privea lung pe şeful secţiei informaţii, aflat la doar câţiva paşi în faţa mesei sale de lucru. Ofiţerul, intitulat pe scurt J-2, era de fapt un general de brigadă din forţele terestre care-şi îndeplinea stagiul operativ interarme şi, vorbind cinstit, îşi făcea meseria destul de bine. Generalul, pe nume Mike Lahr, predase ştiinţe politice la West Point, pe lângă alte posturi deţinute. Faptul că trebuia să ţină seama de factorii politici reprezenta o evoluţie nouă în cariera lui Mancuso, care

sosise odată cu sporirea teritoriului aflat sub comanda sa. CINCPAO îşi executase, desigur, stagiul obligatoriu de serviciu interarme şi era teoretic la curent cu capacităţile şi orientările celorlalte specialităţi ale forţelor armate americane, însă oricâtă încredere avea în cunoştinţele sale, ea se diminua în faţa responsabilităţii de a comanda o asemenea forţă militară într-un mod profesionist. Avea desigur sub ordinele sale comandanţi din alte specialităţi care să-l sfătuiască în această privinţă, însă era de datoria lui să ştie cât mai multe, în loc să pună mereu întrebări, astfel că Mancuso era conştient că trebuie să iasă pe teren şi să-şi murdărească uniforma învăţând aspectele practice ale conducerii altor categorii de arme, căci acolo, pe câmpul de luptă, urmau să-şi verse sângele tinerii aflaţi în subordinea sa dacă el nu-şi făcea bine meseria.

Echipa fusese formată prin efortul comun al firmelor Atlantic Richfield Company, British Petroleum şi cea mai mare companie rusească specializată în prospecţiuni petroliere. Ultima avea cea mai mare vechime, însă cea mai puţină experienţă şi cele mai primitive metode de explorare. Asta nu însemna că prospectorii ruşi erau proşti. Nici măcar pe departe. Doi dintre ei erau geologi extrem de talentaţi, cu lucrări şi cunoştinţe teoretice care-i impresionaseră pe colegii lor americani şi britanici. Mai mult decât atât, ruşii se acomodaseră cu avantajele oferite de cele mai recente tehnologii de explorare aproape la fel de repede ca şi inginerii care le proiectaseră.

Se ştia de mulţi ani că acea regiune a Siberiei răsăritene este sora geamănă, din punct de vedere geologic, al Alaskăi şi părţii de nord-est a Canadei, care se transformaseră într-un vast teren petrolier exploatat de statele cărora le aparţineau acele teritorii. Partea cea mai dificilă consta în aducerea echipamentului adecvat în Siberia pentru a vedea dacă similaritatea era mai mult decât o faţadă.

Aducerea echipamentului la faţa locului se dovedise a fi un mic coşmar. Transportate cu trenul din portul

Vladivostok până în Siberia de sud-est cu trenul, camioanele de foraj sau „toboşarii”, cum li se mai spunea – erau prea grele pentru a fi transportate pe calea aerului – pierduseră o lună de zile străbătând pe roţi terenul accidentat, pe un traseu care le adusese de la nord de Magdagachi, prin Aim şi Ust Maya, până la punctul final de lucru, aflat la est de Kazachye.

Dar ce descoperiseră acolo îi lăsase pe toţi mască. De la Kazachye, aflat pe fluviul Yana, şi până la Kolymskaya, pe cursul fluviului Kolyma, tot terenul era un imens câmp petrolier ce rivaliza cu cel din Golful Persic. Camioanele de foraj şi computerele portabile ataşate la echipamente de supraveghere seismică arătaseră că în subsol existau, într-o abundenţă uluitoare, formaţiuni în formă de cupolă, unele dintre ele abia la şase sute de metri de suprafaţa tundrei siberiene, ceea ce însemna că forajul până la ele urma să fie la fel de uşor ca şi tăierea unui tort de nuntă cu o sabie de cavalerie. Prospectarea zăcământului nu putea fi completă fără forarea unor puţuri test – circa o sută de puţuri, după cum apreciase inginerul-şef al echipei americane, doar pentru o apreciere în mare a zăcământului – dar niciunul dintre componenţii echipei de prospectare nu văzuse vreodată un depozit natural de petrol mai vast şi mai promiţător în toată cariera profesională. Problemele legate de exploatarea zăcământului urmau, firește, să nu fie deloc minore. Cu excepţia Antarcticii, nu exista alt loc pe faţa planetei cu un climat mai puţin atractiv. Aducerea în zonă a echipamentului de extracţie urma să necesite investiţii eşalonate pe ani de zile, cuprinzând construcţia de aerodromuri şi probabil de porturi pentru cargouri, căci numai navele erau capabile să livreze echipamentul greu – iar asta numai în scurta perioadă a lunilor de vară – necesar construcţiei oleoductelor ce urmau să ducă petrolul spre pieţele de desfacere. Probabil prin portul Vladivostok, socoteau specialiştii americani. Ruşii îl puteau vinde în acel port, de unde supertancurile petroliere urmau să-l transporte de-a latul Pacificului, poate către Japonia, poate spre America sau altundeva, oriunde era nevoie de petrol,

ceea ce însemna cam peste tot. De la acei cumpărători urma să provină valuta forte. Rusiei urmau să-i fie necesari câţiva ani pentru a construi infrastructura necesară propriei economii şi propriilor consumatori pentru a folosi petrolul, însă, aşa cum se petreceau lucrurile în domeniu, banii proveniţi din vânzarea ţiţeiului siberian brut puteau fi întorşi şi folosiţi la cumpărarea de petrol din alte surse, de unde putea fi transportat mult mai uşor în porturile ruseşti, iar de-acolo la consumatori prin sistemul de oleoducte deja existent. Diferenţa de bani dintre vânzarea şi cumpărarea de petrol, comparată cu suma necesară construirii unui oleoduct gigantic, monstruos de scump, era în orice caz neglijabilă, iar asemenea decizii erau luate deseori în statele lumii, pe motive mai mult politice decât economice.

Exact în acelaşi timp, la o depărtare de numai nouă sute şaizeci de kilometri, o altă echipă de prospecţiuni geologice se afla în extremitatea răsăriteană a lanţului muntos Sayan. Unii dintre membrii triburilor seminomade din regiune, care timp de secole întregi îşi câştigaseră existenţa din păstorirea turmelor de reni, aduseseră într-un birou guvernamental câteva roci galbene, strălucitoare. Puţini oameni din lume, cel puţin de vreo treizeci de secole încoace, rămăseseră neştiutori la însemnătatea acelor roci galbene, aşa că în zonă fusese detaşată o echipă de prospectare de la Universitatea de Stat din Moscova, care încă reprezenta cea mai prestigioasă instituţie de învăţământ a Rusiei. Geologii, al căror echipament era mult mai uşor, fuseseră capabili să se deplaseze în regiune la bordul avionului, iar ultimele sute de kilometri până la ţintă le parcurseseră călare, un anacronism minunat pentru academicienii obişnuiţi să călătorească folosind excelentul sistem subteran de transport al metroului moscovit.

Primul lucru pe care l-au descoperit a fost un moş de optzeci de ani care trăia singur cuc alături de turma sa de reni şi carabina cu care ţinea lupii la distanţă. Cetăţeanul respectiv trăia singur de când îi murise soţia, cu douăzeci de ani în urmă şi fusese uitat de guvernele care se perindaseră la conducerea ţării, existenţa lui fiind

cunoscută numai unor proprietari de prăvălii dintr-un sătuc forestier aflat la treizeci de kilometri spre sud, iar starea sa mentală trăda lunga perioadă de izolare. Reuşea în fiecare an să împuşte trei sau patru lupi, ale căror piei le păstra aşa cum făceau toţi vânătorii şi păstorii din regiune, însă cu o mică diferenţă. Întâi lua pieile şi le ancora cu câteva pietre în albia pârâului care curgea în spatele cabanei sale.

În literatura occidentală era bine-cunoscut mitul lui Iason şi al Argonauţilor cu căutarea lor eroică a Lânii de Aur. Până nu demult nu se ştia că presupusa legendă avea baze reale: triburile de păstori din Anatolia aşezau blănuri de oaie în albiile pârâurilor pentru a prinde nisipul aurifer spălat din filoanele aflate în amonte, schimbând aspectul fibrelor albe de lână în ceva cu aparenţă magică.

Cazul de faţă nu era cu mult diferit. Pieile de lup pe care geologii le găsiră atârnate în interiorul cabanei bătrânului veteran păreau a fi la prima vedere, operele unui sculptor renascentist, sau chiar a artizanilor faraonilor egipteni, într-atât era de gros stratul de aur care le acoperea, iar apoi exploratorii descoperiră cu stupoare că fiecare piele cântărea în jur de şaizeci de kilograme, iar în cabană erau atârnate treizeci şi patru! Stând de vorbă cu bătrânul în jurul nelipsitei sticle cu vodcă tare, aflară că numele lui era Pavel Petrovici Gogol, că luptase contra fasciştilor în Marele Război pentru Apărarea Patriei în calitate de lunetist şi, fapt remarcabil, datorită talentului său de ţintaş îi fusese decernat de două ori titlul de Erou al Uniunii Sovietice, pentru faptele de arme din bătăliile purtate la Kiev şi Varşovia. O naţiune recunoscătoare pentru bravura sa îi permisese să revină pe tărâmurile natale – după cum se dovedise, era unul dintre descendenţii antreprenorilor ruşi ce sosiseră în Siberia în primii ani ai secolului nouăsprezece – unde fusese uitat de către birocraţii cărora nu le păsa de unde provenea carnea de ren mâncată de localnici, ori cine îi încasa bătrânului banii de pensie cu care el îşi cumpăra muniţie pentru vechea sa carabină cu percuţie. Pavel Petrovici cunoştea ce valoare avea aurul descoperit de el, însă nu cheltuise niciun gram, căci găsea viaţa sa solitară

ca fiind foarte satisfăcătoare. Filonul de aur, aflat la câţiva kilometri în amonte de locul unde lupii făceau ultima lor baie – aşa cum îi plăcea lui Pavel Petrovici să spună, făcând cu ochiul şi sorbind din sticla de vodcă – se dovedi a fi demn de luat în seamă, fiind probabil tot atât de mare ca cel descoperit la jumătatea secolului nouăsprezece în Africa de Sud, iar *acela* devenise cea mai bogată mină de aur din istoria omenirii. Aurul din Siberia nu fusese descoperit din câteva motive, care în general aveau conexiune cu înspăimântătorul climat al zonei, care împiedicase, în primul rând, o explorare sistematică şi, în al doilea rând, acoperea în cea mai mare parte a anului cursurile de apă cu gheaţă, astfel că nisipul aurifer trecuse neobservat.

Ambele echipe de prospectare, pentru petrol şi aur, care călătoriseră în regiune erau dotate cu telefoane mobile conectate prin satelit, pentru a putea raporta cât mai rapid ce-au descoperit. Din pură coincidenţă, amândouă echipele îşi transmiseră rapoartele simultan.

Sistemul de comunicaţii prin satelit Iridium folosit de ele reprezenta un salt imens în tehnologia comunicaţiilor la scară globală. Cu un instrument portabil uşor şi simplu orice om putea contacta constelaţia de sateliţi speciali de comunicaţii care se rotea pe orbite joase şi care retransmiteau semnalele cu viteza luminii (procesul de comunicare fiind *aproape* instantaneu) sateliţilor obişnuiţi, iar de la ei semnalul ajungea la sol, acolo unde se aflau majoritatea oamenilor.

Sistemul Iridium fusese proiectat să asigure comunicaţii rapide la nivel planetar. Oricum, *nu* fusese gândit ca un sistem securizat. Existau modalităţi de realizare a unui astfel de deziderat, însă fiecare utilizator în parte era nevoit să facă aranjamentele necesare. În prezent era posibil, teoretic, să obţii sisteme comerciale de criptare pe 128 de biţi, care erau extrem de greu de spart chiar şi pentru cele mai avansate state şi serviciile lor secrete… sau cel puţin aşa susţineau cei care comercializau sistemul. Însă lucrul cel mai remarcabil era că foarte puţini oameni se sinchiseau de asta. Comoditatea lor le făcea munca mult

mai uşoară celor din Agenţia Naţională de Securitate, amplasată la Fort Meade, Maryland, între Baltimore şi Washington. Acolo, un sistem computerizat botezat ECHELON era programat să asculte fiecare convorbire care străbătea eterul, căutând anumite cuvinte-cod. Acele cuvinte erau în marea lor majoritate substantive comune cu referire la politica de siguranţă naţională, însă, de la sfârşitul Războiului Rece, NSA şi alte agenţii de informaţii începuseră să dea o mai mare atenţie problemelor economice, astfel că între cuvintele-cod apăruseră unele noi, precum „petrol”, „zăcământ”, „ţiţei”, „mină”, „aur” şi altele, în treizeci şi opt de limbi diferite. Când un astfel de cuvânt era prins de urechea electronică a lui ECHELON, conversaţia ce decurgea din acel punct era înregistrată automat pe un suport electronic şi transcrisă – iar dacă era necesar, şi tradusă, totul fiind executat de computer. Nu era nici pe departe un sistem perfect, iar nuanţele de limbaj erau încă dificil de interpretat de către un program computerizat – ca să nu mai vorbim de tendinţa unor oameni de a mormăi în receptorul telefonului însă acolo unde se ivea o gafă, întreaga conversaţie era revăzută integral de către un lingvist, NSA neavând pe statele de plată decât vreo câţiva asemenea specialişti.

Rapoartele paralele despre petrol şi aur sosiră doar la cinci ore diferenţă unul de altul, croindu-şi rapid drum de-a lungul întregului lanţ de comandă, până ce sfârşiră într-un raport SNIE[13] cu prioritate „fulger”, asta însemnând că trebuia să fie înmânat preşedintelui imediat după micul-dejun de către consilierul său pe probleme de securitate naţională, dr. Benjamin Goodley. Până atunci toate datele urmau să fie examinate de către o echipă aparţinând Departamentului pentru Ştiinţă şi Tehnologie a Agenţiei Centrale de Informaţii, asistată din plin de experţi aflaţi pe statul de plată al Institutului de Petrol din Washington şi care de mult timp întreţineau o strânsă relaţie de colaborare cu diverse agenţii guvernamentale. Evaluarea

[13] Special National Intelligence Estimate – estimare specială a serviciilor naţionale de informaţii (n.red.).

preliminară – în mod atent şi intenţionat se intitula *preliminară*, pentru ca cineva să nu poată fi tras la răspundere dacă estimarea se dovedea cândva a fi eronată – utiliza câteva superlative atent selectate.

— Fir-ar să fie! remarcă preşedintele la 8.10, ora Coastei de Est. În regulă, Ben, cât de mari sunt în realitate?

— Nu aveţi încredere în aprecierile tocilarilor noştri? întrebă consilierul pe probleme de siguranţă naţională.

— Ben, câtă vreme am lucrat la CIA, niciodată nu i-am prins să greşească cu ceva legat de domeniul ăsta, dar al naibii să fiu dacă nu i-am prins subestimând lucrurile. Ryan făcu o mică pauză. Isuse, dacă cifrele astea sunt subestimate, implicaţiile sunt al naibii de mari.

— Domnule preşedinte – Goodley nu făcea parte din cercul de prieteni apropiaţi – vorbim de miliarde, nimeni nu ştie exact câte, însă se estimează un câştig în valută forte de două sute de miliarde de dolari pe o perioadă de minimum cinci sau şapte ani. Sunt bani care le-ar prinde bine.

— Şi maximum?

Goodley dădu capul uşor pe spate şi inspiră adânc.

— Trebuie să verific. Un trilion înseamnă *o mie* de miliarde. Maximul se învârte cam în jurul acestei cifre. Asta este pură speculaţie, însă băieţii de la CIA mi-au spus că savanţii de la Institutul de Petrol care colaborează cu ei şi-au petrecut aproape tot timpul exclamând „Sfinte Sisoe!”

— Veşti bune pentru ruşi, aprecie Jack, frunzărind raportul SNIE.

— Sunt într-adevăr bune, domnule.

— Era şi timpul să aibă puţină baftă, reflectă preşedintele cu voce tare. Bine, dă-i o copie a raportului lui George Winston. Vreau să facă o evaluare axată pe ce reprezintă descoperirile pentru amicii noştri de la Moscova.

— Plănuiam să contactez câteva persoane de la Atlantic Richfield. Firma lor e parte componentă a echipei de prospectare. Îmi imaginez că vor împărţi profitul cu ruşii. Preşedintele companiei e un tip pe nume Sam Sherman. Îl

cunoaşteţi?

Ryan scutură din cap.

— Îl cunosc după nume, însă nu l-am întâlnit niciodată. Crezi c-ar trebui să schimb starea asta de lucruri?

— N-ar strica, dacă doriţi să obţineţi informaţii sigure.

Ryan făcu un gest de acceptare.

— Bine, poate o pun pe Ellen să-i afle numărul de telefon şi adresa. Ellen Sumter, secretara sa personală, se găsea la cinci metri distanţă, dincolo de uşile sculptate aflate în dreapta biroului prezidenţial. Altceva?

— Încă mai răscolesc străzile în căutarea indivizilor care l-au aruncat în aer pe peştele acela moscovit. Până acum nimic nou de raportat despre cazul respectiv.

— Nu-i aşa că-i drăguţ să afli ce se petrece în lume?

— Se-ntâmplă lucruri şi mai rele, domnule, îi spuse Goodley şefului său.

— Corect. Ryan introduse copia raportului matinal de informare într-unul din sertarele biroului. Altceva?

Goodley făcu un semn de negare.

— Asta-i tot pentru dimineaţa în curs, domnule preşedinte.

Fu răsplătit cu un zâmbet pentru efortul său.

CAPITOLUL 4
Tatonări

Nu conta în ce ţară sau în ce metropolă te aflai, observă Mike Reilly. Anchetele poliţiei erau la fel, peste tot. Vorbeai cu posibilii martori oculari, discutai cu persoanele implicate, vorbeai cu victima. Numai că de data asta nu exista victima. Grişa Avseienko era mut pe vecie. Medicul legist desemnat pentru acest caz comentase că nu mai văzuse asemenea mizerie din timpul serviciului militar efectuat în Afganistan. Numai că acesta era un aspect la care se aşteptau. Lansatorul de proiectile reactive fusese conceput pentru a străpunge blindajul unui tanc sau un buncăr de beton, o sarcină mult mai dificilă decât distrugerea unui automobil proprietate personală, chiar şi a unuia scump precum cel oprit în Piaţa Djerjinski. Părţile componente ale trupurilor victimelor erau foarte greu de identificat. Au descoperit că o jumătate de maxilar avea destule lucrări dentare pentru a putea afirma cu un grad ridicat de certitudine că cel decedat era într-adevăr Gregori Filipovici Avseienko, iar probele ADN vor confirma în cele din urmă afirmaţia (grupa sanguină se potrivea şi ea). Nu rămăsese mare lucru din corp care să poată fi identificat – faţa, de exemplu, dispăruse total, aşa cum se întâmplase şi cu antebraţul stâng, care purtase odinioară un tatuaj. Decesul victimei se produsese instantaneu, raportase medicul legist, după ce rămăşiţele examinate fuseseră împachetate într-un container de plastic, care îşi găsise loc într-un dulap de stejar, în aşteptarea unei probabile incinerări – miliţia moscovită cerceta dacă există rude ale dispărutului şi ce dispoziţii aveau de dat în legătură cu trupul lui. Locotenentul Provalov presupunea că incinerarea va fi metoda preferată de a scăpa de el. Era o metodă rapidă şi curată; în plus, era mult mai comod şi mai ieftin să găseşti un loc de odihnă pentru o urnă micuţă, decât pentru un

coşciug cu un cadavru în el.

Provalov recuperase raportul medico-legal de la colegul său american. Nu se aştepta ca examenul patologic să dezvăluie ceva interesant, dar unul dintre lucrurile pe care le învăţase din cooperarea cu FBI era că fiecare element trebuie verificat temeinic, căci a prevedea cum va evolua un caz era la fel de greu cu a alege cei zece jucători de câmp ai unei echipe de fotbal cu două săptămâni înaintea jucării meciului. Mintea unui criminal era pur şi simplu prea puţin predictibilă în acţiunile ei pentru a putea face o previziune.

Iar până acum fusese etapa uşoară a cazului. Raportul medico-legal despre şofer era pur şi simplu nefolositor. Singurele date concrete şi utile din el se refereau la grupa sanguină şi tipul ţesuturilor (care puteau fi coroborate cu înregistrările din dosarul său militar, dacă ar fi fost de găsit), căci trupul fusese atât de sfâşiat, încât nu lăsase nici măcar un semn distinctiv sau caracteristică particulară, cu toate că, în mod paradoxal, actele sale de identitate supravieţuiseră în portofel, astfel că ştiau cine fusese victima. Acelaşi lucru era valabil în cazul femeii din maşină, a cărei poşetă scăpase practic intactă pe locul din dreapta ei, având în interior actele de identitate… dar despre faţa şi bustul ei nu se mai putea spune acelaşi lucru. Reilly privea fotografiile victimelor – cel puţin a persoanelor pe care ei le identificaseră ca victime, observă el. Şoferul era un tip absolut banal, poate puţin mai bine făcut decât majoritatea ruşilor. Femeia, o târfă de lux în al cărei dosar de poliţie se afla o fotografie, era o bucăţică bună, demnă de o probă pentru un rol la Hollywood şi cu siguranţă destul de drăguţă pentru un poster *Playboy*. Şi cam atât.

— Deci ai investigat atâtea crime de genul acesta, Mişka, încât au ajuns să nu te mai impresioneze? îl întrebă Provalov.

— Vrei un răspuns cinstit? răspunse Reilly, apoi clătină din cap. Nu prea. N-am anchetat prea multe omucideri, excepţie făcând cele care erau sub jurisdicţie federală – rezervaţii indiene sau baze militare. Am investigat totuşi

câteva răpiri, iar cu acelea nu te obişnuieşti niciodată.

Mai ales după ce, omise Reilly să adauge, răpirile cu scop de răscumpărare deveniseră o infracţiune capitală în America. În prezent copiii erau răpiţi în scopuri perverse, pentru a fi abuzaţi sexual, iar apoi, cel mai adesea, erau omorâţi după cinci ore, înainte ca FBI să poată măcar răspunde la cererea de asistenţă venită din partea forţelor locale de poliţie. Dintre toate crimele investigate de Mike Reilly, acelea erau de departe cele mai înfiorătoare, cele care te îndemnau să te retragi în barul secţiei – fiecare birou operaţional local al FBI dispunea de unul – şi să bei câteva pahare alături de colegii care erau la fel de cătrăniţi şi de taciturni ca şi tine, lansând obişnuitele făgăduieli că vei pune mâna pe javra aia indiferent de cât îţi va lua. Şi, de cele mai multe ori, javrele erau prinse, acuzate, apoi condamnate, iar cele băftoase ajungeau în celula condamnaţilor la moarte. Cei care erau condamnaţi în statele care aboliseră pedeapsa capitală mergeau în puşcării cu deţinuţi de drept comun, unde descopereau ce le făceau tâlharii de rând celor care abuzaseră de minori.

— Dar înţeleg ce vrei să zici, Oleg Gregorievici. E unicul lucru pe care nu i-l poţi explica unui cetăţean obişnuit. Voia să spună că cel mai cumplit lucru legat de scena unei crime sau fotografiile de la autopsie consta în *tristeţea* lor, victima fiind deposedată nu numai de viaţă, ci şi de întreaga ei demnitate. Iar fotografiile de-acum erau în mod particular încărcate de amărăciune. Indiferent cât de frumoasă fusese această Maria Ivanovna Sablin, acum era doar o amintire, deţinută mai ales de bărbaţii care-i închiriaseră serviciile trupeşti. „Cine ar jeli o târfă moartă?” se întrebă Reilly. Nu clienţii ei, care ar trece la o fată nouă fără a sta mult pe gânduri. Probabil că nici măcar colegele ei din comerţul cu plăceri carnale; iar rudele pe care le lăsa în urmă, indiferent de gradul lor, probabil şi-o vor aminti nu ca pe copilul ce se maturizase pentru a o lua pe cărări rele, ci ca pe o persoană drăguţă, care se deprava, pretinzând că iubeşte, dar care nu trăia de fapt niciun sentiment, asemenea medicului legist experimentat care-i sortase organele pe

masa de disecţie din oţel perforat de la morga oraşului. Oare asta erau prostituatele, se-ntrebă Reilly, patologiste ale sexului? Sexul era o infracţiune lipsită de victime, spuneau unii. Reilly îşi dorea ca acei oameni să poată vedea fotografiile din faţa lui pentru a realiza cât de „fără victime” era industria comerţului cu carne vie.

— Altceva, Oleg? îl chestionă Reilly.

— Vom continua interogarea persoanelor care-i cunoşteau pe decedaţi, spuse locotenentul, ridicând din umeri.

— A jignit pe cine nu trebuia, rosti un informator, ridicând la rândul său din umeri pentru a arăta cât de absurd de evident era răspunsul la întrebarea care i se pusese. Cum altfel ar fi putut o persoană de calibrul lui Avseienko să dea colţul într-un mod atât de spectaculos?

— Şi ce fel de oameni ar fi cei jigniţi? întrebă miliţianul, fără a se aştepta la un răspuns clar, dar era oricum nevoit să întrebe, căci niciodată nu ştiai ce poate spune cel interogat.

— Colegii săi din Securitatea Statului, sugeră informatorul.

— Oh?

— Cine altcineva l-ar fi putut ucide în acel mod? Una dintre târfele sale ar fi folosit un cuţit. Un rival în afaceri de stradă ar fi folosit pistolul sau un cuţit mai mare… dar un aruncător antitanc… fiţi serioşi, cine ar putea obţine unul?

Nu era primul care făcea o asemenea presupunere, firește, deşi poliţia locală putea admite faptul că o întreagă varietate de arme, uşoare şi grele, scăpaseră într-un fel sau altul din arsenalul fostei Armate Roşii pentru a ajunge pe piaţa foarte activă a comerţului ilegal cu arme.

— Bun, ai vreun nume pentru noi? ceru sergentul de miliţie.

— Nu ştiu numele, dar îi cunosc chipul. Este înalt şi solid, precum un soldat, păr roşcat, un ten deschis, cu ceva urme rămase din tinereţe, ochi verzi. Informatorul făcu o pauză. Prietenii îl numesc „puştiul”, datorită aerului său copilăresc.

Pe vremuri a făcut parte din Securitate, dar nu ca spion şi nici la contrainformaţii. Avea altă funcţie acolo, dar nu sunt sigur ce anume.

Din acel moment sergentul de miliţie începu să ia notiţe mai atent, notiţele lăsate de pixul său pe foaia galbenă fiind mai citeţe şi mai îngroşate.

— Şi acest bărbat era nemulţumit de Avseienko?

— Aşa am auzit.

— Care era motivul nemulţumirii sale?

— Asta nu ştiu, dar Gregori Filipovici avea un fel anume de-a jigni oamenii. Era foarte priceput în manipularea fetelor, desigur. Pentru asta avea un adevărat har, dar harul nu se răsfrângea şi asupra afacerilor pe care le făcea cu bărbaţii. Mulţi credeau că este *zhopnik,* dar nu era unul din ăia, fireşte. În fiecare seară apărea cu o altă femeie la braţ, toate frumoase, dar dintr-un motiv anume nu se înţelegea bine cu bărbaţii, nici măcar cu cei din Securitate, care, după cum zicea el, pe vremuri fusese o comoară naţională.

— Asta-i adevărat, remarcă sergentul de miliţie, care revenise la starea de plictiseală.

Tuturor infractorilor le plăcea să se umfle în pene. Auzise asemenea lăudăroşenii de mai bine de-o mie de ori.

— Cum să nu. Gregori Filipovici pretindea că livrase amante la tot soiul de străini, inclusiv unora cu ranguri ministeriale, şi zicea că aceia continuau să furnizeze informaţii valoroase Maicii Rusia. Eu cred ce spunea, adăugă informatorul. Pentru o săptămână cu un îngeraş de-al lui, aş fi spus multe.

„Cine n-ar fi vorbit?” se-ntrebă retoric miliţianul, rânjind.

— Deci *cum* a reuşit Avseienko să jignească persoane atât de puternice? îşi înnoi miliţianul întrebarea.

— V-am zis că nu ştiu. Vorbiţi cu „puştiul”, poate el ştie.

— Se spune că Gregori începuse să importe droguri, urmă miliţianul, aruncând o nouă momeală, întrebându-se ce peşte s-ar fi putut ascunde sub apele calme.

Informatorul dădu din cap.

— E-adevărat. Se spune asta. Dar n-am văzut nicio probă

care să sprijine afirmaţia.

— Cine ar fi putut vedea vreo dovadă?

O nouă ridicare din umeri.

— Nu ştiu asta. Poate una dintre fete. Niciodată n-am priceput cum plănuia să distribuie ceea ce avea de gând să importe. Era logic, firește, să se folosească de fete, dar ar fi fost periculos pentru ele – şi pentru el, căci târfele nu i-ar mai fi fost loiale puse în faţa unei excursii în puşcărie. Atunci cum urma s-o facă? întrebă retoric informatorul. Ar fi trebuit să pună pe roate o organizaţie complet nouă, lucru de asemenea primejdios, nu? În concluzie cred că, da, se gândea să aducă droguri pentru a le vinde şi a face o mulţime de bani de pe urma lor, dar Gregori nu era omul care să-şi dorească s-ajungă la puşcărie, aşa că planul acesta era doar o simplă idee, despre care vorbea, dar nu prea mult. Cred că nu luase o hotărâre finală. Cred că nu importase absolut nimic înainte de a-şi afla sfârşitul.

— Existau rivali cu idei asemănătoare? continuă miliţianul.

— După cum bine ştiţi, există persoane care vă pot face rost de cocaină şi de alte droguri.

Omul legii ridică privirea. De fapt, sergentul de miliţie *nu* ştia cu certitudine. Auzise unele zvonuri şi şuşoteli, dar nu obţinuse declaraţii şi dovezi de la informatori demni de încredere (în măsura în care orice poliţist, din oricare oraş al lumii, ar putea avea încredere cu adevărat în *orice* informator). Ca în multe alte privinţe, pe străzile Moscovei circulau zvonuri despre droguri, dar, precum majoritatea miliţienilor din capitală, sergentul se aştepta ca stupefiantele să-şi facă apariţia mai întâi în portul Odessa de la Marea Neagră, un oraş a cărui istorie a criminalităţii data încă de pe vremea ţarilor şi care în prezent, datorită refacerii legăturilor comerciale neîngrădite cu restul lumii, conducea în topul activităţilor ilicite din Rusia. Dacă în Moscova ar fi existat un comerţ activ cu droguri, era atât de recent şi atât de mic, încât forţele de ordine încă nu dăduseră de urma lui. Sergentul îşi propuse să ţină minte să facă o verificare la Odessa, pentru a vedea dacă acolo

se-ntâmplase ceva legat de afacerile cu droguri.

— Cine ar putea fi aceste persoane? continuă interogatoriul sergentul.

Dacă în Moscova exista o reţea de distribuţie în plină expansiune, ar fi fost bine să afle ceva despre ea.

Slujba lui Nomuri în cadrul Nippon Electric Company implica vânzarea de computere ultraperformante şi periferice. Pentru el, clientul era guvernul R.P.C., ai cărui birocraţi de rang superior trebuiau să deţină tot ce era mai bun şi mai nou, de la automobile la amante, totul fiind plătit din banii guvernului, care-i lua de la populaţie, pe care birocraţii ar fi trebuit s-o reprezinte şi s-o protejeze din toate puterile lor. Ca în multe alte ocazii, R.P.C. ar fi putut cumpăra produse de provenienţă americană, dar în cazul de faţă optase pentru varianta ceva mai ieftină (dar şi mai puţin performantă) a computerelor de fabricaţie japoneză, procedând în acelaşi mod ca în afacerea cu avioane de pasageri, unde cumpăraseră Airbus-uri europene în locul aparatelor Boeing americane – jucaseră acea carte în urmă cu câţiva ani, doar pentru a servi o lecţie Americii. America se supărase pe moment, apoi uitase rapid incidentul, în maniera ei tipică pentru astfel de lucruri, în totală opoziţie cu stilul Chinei, care nu uita nimic, niciodată.

Când preşedintele Ryan anunţase reînnoirea recunoaşterii oficiale a guvernului Republicii Chineze Taiwan, repercusiunile acestei declaraţii zguduiseră puterea de la Beijing, asemenea undelor de şoc ale unui cutremur major. Nomuri nu se aflat de suficient timp în China ca să poată vedea furia rece pe care o generase mutarea americanilor, însă urmele cataclismului erau încă destul de semnificative, iar ecourile sale încă nu se stinseseră atunci când el ajunsese la Beijing. Întrebările care îi erau adresate erau uneori atât de directe şi imperative, încât îşi punea problema dacă nu cumva acoperirea sa fusese compromisă şi interlocutorii săi ştiau că este ofiţer operativ CIA, aflat „ilegal” în capitala Republicii Populare Chineze, fiind total lipsit de imunitate diplomatică. Dar nu fusese cazul. Era

doar simplul ecou al furiei politice a Beijingului. Paradoxal, însuşi guvernul Chinei încerca să domolească acea furie, deoarece erau nevoiţi să facă afaceri cu Statele Unite, devenite acum partenerul comercial numărul unu, America fiind sursa unor imense profituri financiare, de care guvernul comunist avea nevoie pentru a întreprinde unele lucruri pe care Nomuri fusese însărcinat să le descopere. Şi iată-l ajuns acolo, în anticamera biroului unuia dintre oficialii de rang înalt ai Chinei.

— Bună ziua, salută el, zâmbind şi făcând o plecăciune în faţa secretarei. Ea lucra pentru un ministru numit Fang Gan, după câte ştia el, al cărui birou se afla alături. Secretara era surprinzător de bine îmbrăcată pentru un slujbaş de rangul ei, într-o ţară în care fanteziile vestimentare se limitau la culoarea nasturilor de la vestoanele tip Mao, care păreau a fi o uniformă pentru angajaţii civili ai guvernului, la fel cum erau vestoanele din stofă gri-verzui ale soldaţilor Armatei Populare de Eliberare.

— Bună ziua, replică tânăra. Sunteţi Nomuri?

— Da, iar dumneavoastră sunteţi…

— Lian Ming, răspunse secretara.

Chester socoti că avea un nume interesant. În mandarină „Lian” însemna „văduva graţioasă”. Era scundă, ca majoritatea femeilor din China, cu o faţă pătrăţoasă şi ochi întunecaţi. Cel mai puţin atractiv atribut al ei, era părul, scurt şi tuns într-o manieră care-l ducea cel mai rău cu gândul la tunsoarea copiilor din rezervaţiile indiene, amplasate în munţii Appalachi, în America anilor 1950. Una peste alta, avea o înfăţişarea tipică pentru o chinezoaică, un model foarte popular în această naţiune închistată în tradiţii. Cel puţin avea o privire care sugera inteligenţă şi educaţie.

— Vă aflaţi aici pentru a discuta în legătură cu computerele şi imprimantele, spuse ea pe un ton neutru, degajând ceva din importanţa absorbită de la şeful ei, care se credea buricul pământului.

— Da. Cred că veţi considera oferta noastră, mai ales cea legată de noul model de imprimantă matriceală, cu

adevărat tentantă.

— Din ce motiv? întrebă Ming.

— Vorbiţi englezeşte? o interpelă Nomuri în acea limbă.

— Desigur, replică Ming, în aceeaşi limbă.

— Atunci îmi va fi mai lesne să vă explic. Dacă faceţi o traducere din engleză în mandarină, pronunţaţi cuvintele şi atunci imprimanta va transforma automat literele în ideograme, cum se vede în această mostră, lămuri el, trăgând din mapa sa de plastic o foaie de hârtie, pe care o înmână secretarei. Lucrăm totodată la o imprimantă laser, care va funcţiona mult mai silenţios şi va fi mai compactă.

— Ah, rosti secretara. Calitatea imprimării era superbă, cel puţin la fel de bună ca cea a caracterelor tipărite de monstruoasa maşină de scris pe care secretara era nevoită s-o folosească la redactarea documentelor oficiale – sau le redacta manual, apoi le multiplica la un copiator Canon, care era tot de fabricaţie japoneză. Procesul era stresant, consuma mult timp şi era detestat de tot personalul din secretariat. Ce-mi puteţi spune despre variaţiile de inflexiune?

Nu era o întrebare rea şi Nomuri remarcă acest fapt. Limba chineză depindea foarte mult de inflexiunile vocale. Tonul cu care era rostit un cuvânt determina înţelesul lui exact dintr-un număr de patru opţiuni distincte, fiind totodată un factor hotărâtor în alegerea ideogramei care să-l reprezinte.

— Caracterele vor apărea cu aceeaşi calitate grafică şi pe ecranul computerului? se interesă secretara.

— Fireşte, printr-un simplu click de mouse, o asigură Nomuri. S-ar putea să vă loviţi de-o problemă de „software” atâta vreme cât va trebui să gândiţi simultan în două limbi, o preveni el zâmbind.

Ming izbucni în râs.

— Oh, pe-aici întotdeauna păţim aşa ceva.

Nomuri observă că dinţii ei ar fi avut nevoie de asistenţa unui ortodontist priceput, dar în Beijing erau puţini la număr, la fel ca şi alţi medici specializaţi în domenii medicale burgheze, ca de exemplu chirurgie plastică.

Oricum, o făcuse să râdă şi asta însemna ceva.

— Aţi vrea să vă demonstrez posibilităţile noilor noastre produse? ceru permisiunea agentul CIA.

— Sigur, cum să nu?

Părea puţin dezamăgită de faptul că el nu putea să facă demonstraţia atunci, pe loc.

— Excelent, însă am nevoie de-o autorizaţie pentru a-mi aduce echipamentul în interiorul clădirii. Ştiţi, e vorba de personalul vostru de securitate.

„Cum de-am putut uita?" se citea pe faţa ei, în timp ce îşi strângea tare ochii, într-o grimasă de autoreproş. Era mai bine să profite şi să-i arunce cârligul.

— Aveţi autoritatea necesară, sau trebuie să consultaţi pe cineva de rang superior?

Punctul vulnerabil al oricărui birocrat comunist era simţul importanţei personale.

Fata zâmbi cu un aer înţelegător:

— Oh, da, vă pot da chiar eu autorizaţia.

Chet zâmbi la rândul său:

— Excelent. Pot să vin cu echipamentul aici la zece dimineaţa.

— Foarte bine, la intrarea principală. Veţi fi aşteptat.

— Mulţumesc, tovarăşă Ming, rosti Nomuri, făcând cea mai oficială (scurtă) plecăciune în faţa tinerei secretare – care era, probabil, amanta ministrului ei, gândi agentul. Fata avea potenţial, dar trebuia să fie atent cu ea, atât spre binele lui, cât şi al ei, socoti el, în timp ce aştepta liftul. De-asta îl plăteau aşa bine cei de la Langley, ca să nu mai punem la socoteală salariul principal primit de la Nippon Electric Company şi care îi rămânea în întregime lui. Avea nevoie de acei bani pentru a supravieţui. Costurile pentru traiul de zi cu zi erau destul de ridicate pentru un chinez. Pentru un străin era chiar mai rău, deoarece pentru străini totul era – şi trebuia să fie – special. Apartamentele erau speciale – şi cu siguranţă pline de microfoane. Hrana, pe care o achiziţiona dintr-un magazin special, era mai scumpă – dar Nomuri nu obiecta la acest punct, căci alimentele erau aproape cu certitudine mai sănătoase decât cele de pe

piaţa obişnuită.

Nomuri numea China „ţara celor zece metri”. Totul arăta bine, chiar impresionant, până ce ajungeai la mai puţin de zece metri de obiectul în sine. Atunci observai că piesele componente nu se îmbinau cum trebuie. Aflase că cel mai deranjant lucru dintre toate era să intre într-un lift. Aşa cum era el îmbrăcat în haine occidentale (chinezii considerau Japonia o ţară occidentală, fapt care amuza o mulţime de persoane, atât din Japonia, cât şi din emisfera vestică) imediat era identificat drept un *qwai* – un diavol străin – chiar înainte ca oamenii să-i zărească faţa. Atunci când se întâmpla asta, privirile celor din jur se schimbau, exprimând uneori curiozitate, alteori ostilitate făţişă, deoarece chinezii nu-i îndrăgeau pe japonezi; ori nu fuseseră educaţi să-şi ascundă sentimentele, ori pur şi simplu puţin le păsa, gândea ofiţerul CIA, din spatele chipului său imperturbabil, demn de un jucător de pocher. El învăţase să nu-şi trădeze sentimentele în timpul cât locuise la Tokio şi învăţase al naibii de bine, fapt care explica de ce avea o slujbă bine plătită la NEC şi de ce nu fusese descoperit niciodată ca fiind spion.

Liftul mergea destul de lin, dar se simţea că ceva nu era cum trebuie. Probabil de vină era, iarăşi, faptul că piesele nu se îmbinau corect. Nomuri n-avusese acel sentiment în Japonia. Lăsând deoparte toate metehnele lor, japonezii erau ingineri competenţi. Acelaşi lucru se putea spune fără greş despre taiwanezi, care, precum japonezii, trăiau într-o societate capitalistă care răsplătea performanţa oferind lucrătorilor care făceau treabă bună comenzi, profituri şi salarii confortabile. R.P.C. încă învăţa să procedeze astfel. China făcea exporturi mari, dar până în momentul de faţă produsele exportate erau fie simple ca design (precum pantofii de tenis), fie erau fabricate aproape strict în concordanţă cu standardele stabilite în cu totul altă ţară şi apoi copiate fără scrupule aici, în China (cazul aparatelor electronice). Firește, starea aceasta de lucruri deja se schimba. Locuitorii Chinei erau la fel de deştepţi ca toţi ceilalţi oameni şi nici măcar comunismul nu-i putea ţine

multă vreme într-o stare de înapoiere. Cu toate astea întreprinzătorii care porniseră un curent inovator şi ofereau lumii noi produse originale erau trataţi de către stăpânii lor din guvern drept... hm, ţărani neobişnuit de productivi, în cel mai bun caz. Nu era o părere frumoasă despre acei oameni folositori, care la un pahar de băutură îşi mai puneau întrebarea: cum se face că ei, cei care sporeau averea naţiunii, erau trataţi ca... ţărani neobişnuit de productivi, de către cei care pretindeau a fi stăpâni peste ţară şi cultura naţională. Nomuri ieşi din clădire şi păşi către parcarea unde-şi lăsase automobilul, întrebându-se cât timp va mai ţine *acea* stare de lucruri.

Nomuri ştia că întregul program economic şi politic al Chinei era schizofrenic. Mai devreme sau mai târziu industriaşii se vor revolta şi vor cere ca ei să aibă un cuvânt de spus în conducerea politică a ţării. Poate că – fără îndoială – asemenea şoapte fuseseră deja rostite. Dacă aşa a fost, atunci celui care le şoptise i se trimisese vorbă că cel mai răsărit copac este rapid tăiat pentru lemnul său, iar fântâna cu cea mai plăcută apă este cea dintâi secată, iar cel care strigă prea tare o să fie primul care va fi redus la tăcere. Aşa că liderii industriaşilor chinezi poate doar trăgeau de timp, acumulând avere şi întrebându-se cine anume dintre ei îşi va asuma riscul de-a vorbi, putând fi răsplătit ulterior cu faimă şi onoare în cinstea eroismului său – sau poate, mult mai probabil, familia sa va fi taxată pentru cartuşul de calibru 7,62 mm folosit pentru a-l trimite pe lumea cealaltă, promisă de Budha, dar a cărei existenţă guvernul o nega ostentativ.

— Deci încă n-au dat ştirea publicităţii. E puţin ciudat, judecă Ryan.

— Este, admise Ben Goodley.

— Ai idee de ce aşteaptă să facă anunţul?

— Nu, domnule... doar dacă cineva nu încearcă astfel să facă bani, dar cum anume... consilierul ridică din umeri.

— Cumpărând acţiuni la Atlantic Richfield? Poate că un fabricant de utilaj minier...

— Sau poate cineva achiziţionează terenuri în partea de est a Siberiei, sugeră George Winston. Nu că onorabilii aleşi ai poporului ar putea să facă vreodată aşa ceva.

Preşedintele se zgudui aşa de tare din cauza râsului, încât fu nevoit să-şi lase jos cana de cafea din mână.

— Cu siguranţă nu în acest guvern, sublinie POTUS.

Unul dintre lucrurile de care mass-media profita de pe urma echipei lui Ryan era dat de faptul că mulţi membri ai ei erau tehnocraţi, nu oameni „ai muncii” Era ca şi cum reporterii considerau că banii apar prin cine ştie ce soi de miracol în mâinile unor favorizaţi ai sorţii... sau prin cine ştie ce activităţi ilicite secrete şi nedescoperite încă. Dar niciodată prin muncă. Cea mai ciudată prejudecată politică era că banii nu se fac prin muncă, ci mai degrabă prin altceva, un lucru care nu putea fi niciodată descris, dar care întotdeauna implica ceva suspect.

— Da, Jack, zise Winston, hohotind la rândul său. Am strâns destulă avere pentru a ne permite să fim oneşti. În plus, cine naiba are nevoie de un câmp petrolier sau de o mină de aur?

— Alte noutăţi despre mărimea celor două zăcăminte?

Goodley dădu din cap.

— Nu, domnule. Datele iniţiale sunt în continuă creştere. Ambele zăcăminte sunt mari. În special cel de petrol, dar nici cel de aur nu-i mai prejos.

— Filonul acela va crea distorsiuni pe piaţa aurului, opină Secretarul Trezoreriei. Depinde cât de repede va începe să producă. E posibil să provoace închiderea minei pe care noi o exploatăm în Dakota.

— De ce? se interesă Goodley.

— Dacă filonul ruşilor este atât de mare precum sugerează informaţiile iniţiale, costul de producţie al aurului va fi cu douăzeci şi cinci de procente mai jos decât la noi, în ciuda condiţiilor grele de mediu. Aşteptata reducere de preţ a aurului pe piaţa mondială va face ca exploatarea din Dakota să devină neprofitabilă. Winston ridică din umeri. Aşa că băieţii din Dakota vor pune mina la naftalină şi vor aştepta până când preţul va urca din nou. Probabil că după

o producţie iniţială abundentă, amicii noştri ruşi vor regla lucrurile, astfel încât să poată încasa mai mulţi bani, într-o manieră, hm, mai conformistă. Ce sunt sigur că se va întâmpla va fi că ceilalţi producători, mai ales Africa de Sud, se vor întâlni cu ruşii şi le vor oferi consultanţă în vederea exploatării mai eficiente a filonului. De regulă începătorii îi ascultă pe băieţii mai vechi în meserie. Ruşii, în domeniul producţiei de diamante, colaborează de multă vreme cu sud-africanii de la De Beers, încă de pe timpurile când ţara lor se numea Uniunea Sovietică. Afacerile sunt afaceri, chiar şi pentru comunişti. Aşa că, Jack, le vei oferi ajutor prietenilor de la Moscova? îl interpelă Negustorul pe POTUS.

Ryan dădu din cap.

— Încă n-am cum. Nu-i pot lăsa să afle că noi ştim. Serghei Nikolaici va începe să se-ntrebe cum de ştim şi probabil va trage concluzia că folosim SIGINT[14], iar aceasta e o metodă de strângere a informaţiilor pe care noi ne străduim s-o ţinem secretă.

Era o pierdere de timp, considera Ryan, dar jocul avea legile sale şi oricine juca după acele reguli. Golovko ar fi putut ghici că erau informaţii obţinute din interceptări ale comunicaţiilor, dar niciodată n-ar fi putut fi sigur. Preşedintele recunoştea faţă de el însuşi că nu va înceta probabil niciodată să fie un spion. Păstrarea şi ascunderea unui secret devenise un lucru obişnuit pentru el – poate chiar prea obişnuit, după cum deseori îl avertizase Arnie van Damm. Un guvern democrat modern ar fi trebuit să fie mult mai deschis, ca o perdea găurită pusă la fereastra dormitorului pentru ca lumea să poată privi înăuntru de câte ori doreşte. Era o idee pe care Ryan nu o apreciase niciodată. El era cel care decidea ce oameni au voie şi când au voie să cunoască ceva. Respecta acel punct de vedere chiar şi-atunci când ştia că este greşit, din simplul motiv că aşa învăţase el cum se desfăşoară serviciul în slujba guvernului sub oblăduirea unui amiral numit James Greer. Era greu să se descotorosească de vechile obiceiuri.

[14] SIGINT – SIGnals INTelligence – informaţii obţinute prin interceptarea comunicaţiilor şi a altor tipuri de emisii/semnale, (n.tr.).

— Îl voi suna pe Sam Sherman de la Atlantic Richfield, sugeră Winston. Dacă el îmi destăinuie ceva, atunci totul e public, sau cel puţin suficient de public.

— Putem avea încredere în el?

Winston făcu semn că da.

— Sam respectă regula jocului. Nu-i putem cere să se pună contra propriului consiliu director, dar ştie ce drapel să salute, Jack.

— În regulă, George. Adresează-i o întrebare discretă.

— Am înţeles, domnule preşedinte, să trăiţi.

— Să te ia naiba, George!

— Jack, când naiba o să înveţi şi tu să fii relaxat în slujba asta nenorocită? îl întrebă Secretarul Trezoreriei pe preşedinte.

— În ziua când mă voi muta din muzeul ăsta afurisit şi voi fi din nou un om liber, replică Ryan. Winston avea dreptate. Trebuia să înveţe să fie mult mai echilibrat în postura de preşedinte. Chiar dacă lui nu-i era de prea mare ajutor, era extrem de util pentru ţara sa să nu fie prea stresat din cauza activităţii. Din cauza asta unor oameni precum Secretarul Trezoreriei le venea uşor să-l calce pe coadă, iar George Winston adora să facă treaba asta… pentru că în ultimă fază gestul său îl ajuta să se relaxeze, admise Ryan. George, de ce crezi tu că ar *trebui* să fiu calm în slujba asta?

— Jack, deoarece tu te afli aici pentru a fi eficient, iar faptul că stai tot timpul încordat nu te ajută să fii mai productiv. Dă-o naibii de încordare, băiete, poate ajungi să-nveţi că slujba ta era şi aspecte plăcute.

— Care ar fi alea?

— Fir-ar să fie. Winston ridică din umeri, apoi arătă cu bărbia spre biroul secretarelor. Pe-aici sunt o mulţime de angajate tinere şi drăguţe.

— Am ascultat destul, răspunse Ryan în doi peri. Apoi reuşi să se relaxeze şi să surâdă. Pe de altă parte, nu uita că soţia mea e medic chirurg. Dacă fac o greşeală cât de mică m-aş putea trezi într-o dimineaţă cu o parte importantă lipsă.

— Da, îmi închipui ce rău ar fi pentru ţară să aibă un preşedinte cu penisul tăiat, eh? S-ar putea ca oamenii să-şi piardă respectul faţă de noi. Winston se ridică. Trebuie să mă-ntorc la birou, să mă uit peste nişte previziuni economice.

— Economia stă bine? întrebă POTUS.

— N-avem de ce ne plânge, nici eu şi nici Mark Gant. Inflaţia este destul de scăzută şi nu prevăd vreo creştere spectaculoasă.

— Ben?

Goodley îşi parcurgea însemnările, de parcă ar fi uitat ceva.

— Ah, da. Îţi vine să crezi că Vaticanul a desemnat un Nunţiu Papal în R.P.C.?

— Oh? Ce vrei să spui, mai exact? îl chestionă Winston, oprindu-se la jumătatea drumului spre uşă.

— În esenţă, Nunţiul este un ambasador. Oamenii uită că Vaticanul este un stat de sine stătător, având toate drepturile şi chichiţele unui aparat de stat. Asta include şi reprezentarea diplomatică. Un nunţiu este ambasador… şi spion, adăugă Ryan.

— Adevărat? se miră Winston.

— George, Vaticanul are cel mai vechi serviciu de informaţii din lume. Datează de câteva secole. Şi, da, Nunţiul adună informaţii pe care le transmite la bază, deoarece oamenii vorbesc slobod cu el – cui i te confesezi mai bine decât preotului, corect? Sunt atât de eficienţi în strângerea de informaţii, încât am făcut eforturi repetate de-a le sparge sistemul de comunicaţii. În anii ’30, un criptolog de rang superior din cadrul Departamentului de Stat a trebuit să-şi dea demisia din acest motiv, îl informă Ryan pe Secretarul Trezoreriei, reluându-şi pentru scurt timp meseria de profesor de istorie.

— Şi încă mai încercăm să le spargem codurile?

De data asta Winston îi adresă întrebarea lui Goodley, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională. Goodley privi întâi către Ryan, care-i făcu un semn de încuviinţare.

— Da, domnule. Cei de la Fort Meade încă le spionează mesajele. Codurile lor sunt de modă veche, aşa că am reuşit să le spargem.

— Şi ale noastre?

— Standardul actual în materie de coduri poartă denumirea de TAPDANCE. Este total aleatoriu şi, teoretic, imposibil de spart – cu excepţia cazului când un tip o dă-n bară şi refoloseşte o secvenţă din el, dar cu aproximativ şase sute patruzeci şi şapte de milioane de transpoziţii pe fiecare disc cu codul zilei, e improbabil să se-ntâmple aşa ceva.

— Dar sistemul de telefonie cu legătură prin satelit?

— STU? ceru lămuriri Goodley, primind un semn de aprobare. Foloseşte un sistem de criptare generat de computer, cu o cheie pe 256 de biţi. *Poate* fi spart, dar pentru asta ai nevoie de-un computer, de algoritmul potrivit şi de-o perioadă de cel puţin două săptămâni, iar cu cât este mesajul mai scurt, cu atât este mai greu de spart cifrul. Pentru spargerea codurilor băieţii de la Fort Meade jonglează cu formule de fizică cuantică şi, în mod evident, obţin ceva succese, dar dacă doriţi mai multe explicaţii va trebui să întrebaţi pe altcineva. Eu unul mă voi preface că nici nu am auzit întrebarea, îl atenţionă Goodley. E un domeniu care mă depăşeşte.

— Mda, mai bine îl implici pe amicul tău Gant, sugeră Ryan. Pare a se pricepe foarte bine la computere. De fapt, ar fi bine să-l pui la curent cu noile evenimente din Rusia. Poate el va reuşi să modeleze o simulare a efectelor pe care descoperirile geologice le vor avea asupra economiei ruseşti.

— Asta numai dacă toată lumea va respecta regulile jocului, avertiză Winston. Dacă se vor lăsa înghiţiţi de corupţia care le sufocă economia de vreo câţiva ani încoace, va fi imposibil de prevăzut ceva, Jack.

— Nu putem permite să se-ntâmple din nou, tovarăşe preşedinte, rosti Serghei Nikolaici în faţa unui pahar de vodcă golit pe jumătate. Era încă cea mai bună vodcă din

lume, poate singurul produs rusesc care-şi menţinea standardele. *Asta* îl făcu să tremure de furie, gândindu-se în ce hal ajunsese patria sa.

— Serghei Nikolaici, ce anume propui?

— Tovarăşe preşedinte, aceste două descoperiri sunt mană cerească. Dacă le utilizăm cum trebuie, putem transforma ţara – sau măcar putem lua un start bun pentru transformarea ei. Câştigurile în valută forte vor fi colosale şi putem folosi acei bani să reconstruim atât de mult din infrastructura naţiunii, încât să facem *realizabilă* transformarea economiei. *Doar dacă* – ridică el un deget amenințător – nu le vom permite unor hoţi să ia banii şi să-i depună în băncile din Geneva sau Lichtenstein. Acolo nu ne vor fi de niciun folos, tovarăşe preşedinte.

Golovko nu mai adăugă că hoţii, câţiva indivizi din posturi-cheie, vor profita substanţial de pe urma descoperirilor. Nici nu mai completă că el însuşi era unul dintre ei, la fel ca şi preşedintele. Era prea mult pentru un om să-i ceri să stea departe de-o asemenea ocazie. Integritatea era o virtute întâlnită doar la cei care şi-o puteau permite, blestemaţi fie ziariştii, raţională ofiţerul de informaţii. Ce făcuseră ei vreodată pentru ţara sa, sau oricare altă ţară? Tot ce făcuseră era să arate munca onestă a unui om şi să denigreze munca altora, ei înşişi nemuncind aproape deloc – în plus erau la fel de uşor de mituit ca oricare altă persoană.

— Aşadar, cine va obţine concesiunea de exploatare a resurselor? întrebă preşedintele rus.

— În cazul petrolului, propria noastră companie de exploatare, plus compania americană, Atlantic Richfield. Au cea mai mare experienţă în extragerea petrolului în condiţii de mediu precum cele de la faţa locului, iar oamenii noştri au ce învăţa de la ei. Aş propune o înţelegere pentru acordarea unei taxe pe servicii, una generoasă, dar *nu* acordarea unui procent de parteneriat din câmpul petrolier. Contractul de exploatare era redactat în aceste limite, generoase ca termeni absoluţi, dar nu prevedea deloc împărţirea a ce se găsea pe teren.

— Şi filonul de aur?

— Aici e mai simplu. Niciun fel de străini nu au fost implicaţi în descoperirea lui. Tovarăşul Gogol va avea pretenţii pe seama descoperirii, fireşte, dar este un om în vârstă, fără urmaşi, şi, după cum se pare, cu gusturi simple. Probabil că o cabană încălzită corespunzător şi o puşcă nouă de vânătoare îl vor face foarte fericit, din câte sugerează rapoartele noastre.

— Valoarea investiţiei?

— Peste şaptezeci de miliarde. Tot ce avem de făcut este să cumpărăm echipament special, iar cel mai bun provine de la compania americană Caterpillar.

— Chiar e necesar să apelăm la ei, Sergey?

— Tovarăşe preşedinte, actualmente americanii sunt prietenii noştri şi nu strică să rămânem în relaţii bune cu preşedintele Ryan. Pe deasupra, utilajele lor grele sunt cele mai grozave din lume.

— Mai bune decât cele japoneze?

— Pentru operaţiunile petroliere, da, dar şi puţin mai scumpe, răspunse Golovko, socotind că toţi oamenii se poartă la fel, peste tot, iar în ciuda educaţiei marxiste primite în tinereţe, în orice bărbat părea să zacă un capitalist, care căuta modalităţi de reducere a costurilor şi sporirea profiturilor, deseori ajungând să nu mai vadă problemele mai mari.

Iar Golovko tocmai pentru asta se afla în preajma preşedintelui, nu?

— Cine va dori să profite de bani?

Serghei chicoti, lucru rar întâlnit în acel birou.

— Tovarăşe preşedinte, toată lumea vrea banii. În termeni realişti, forţele noastre armate sunt în fruntea listei pentru fonduri.

— Fireşte, aprobă preşedintele, cu un gest de lehamite. Ca întotdeauna. Oh, vreun progres în ancheta atacului asupra maşinii tale? se interesă el, ridicând privirea din hârtii.

Golovko dădu din cap.

— Nu, niciun progres notabil. Părerea actuală este că

individul acela, Avseienko, era de fapt ţinta, iar asemănarea dintre automobile a fost doar o coincidenţă. Miliţia îşi continuă investigaţia.

— Să mă ţii la curent, te rog.

— Desigur, tovarăşe preşedinte.

CAPITOLUL 5
Capete de afiş

Sam Sherman era genul de bărbat peste care anii lăsaseră urme, dar nici el nu se întreţinuse. Jucător pasionat de golf, se muta de la un traseu la altul cu ajutorul unei maşinuţe electrice. Era prea gras pentru a parcurge pe jos mai mult de câteva sute de metri pe zi. Un lucru trist pentru un tip care odinioară juca fotbal în echipa universităţii, Princeton Tigers. În opinia lui Winston, muşchii ajungeau să se transforme în grăsime dacă nu erau folosiţi în mod corespunzător. Dar trupul supraponderal nu-l împiedica să aibă o minte ascuţită. Sherman absolvise al cincilea din promoţia sa, care nu avusese parte de elevi slabi, obţinând două specializări, în biologie şi afaceri economice. Prima diplomă fusese urmată de un masterat în afaceri la Harvard, apoi de titlul de doctor în ştiinţe al Universităţii Texas, pe specializarea geologie, astfel că Samuel Price Sherman nu era apt doar să vorbească despre roci cu exploratorii, ci şi să discute probleme financiare cu membrii consiliului director al companiei sale, acesta fiind unul dintre motivele pentru care stocul de acţiuni al firmei Atlantic Richfield era unul dintre cele mai solide din domeniul petrolier, pe plan mondial. Faţa sa era ridată de soare şi de nisipul terenurilor explorate, iar burta se rotunjise în urma cantităţii mari de bere băută în tot felul de locuri uitate de Dumnezeu, în tovărăşia petroliştilor angajaţi cu ziua, plus hotdogi şi altă hrană de acelaşi gen, preferată de cei care se lăsau târâţi de acea meserie. Winston era surprins că Sam nu se apucase şi de fumat. Însă apoi zări cutia aflată pe birou. Trabucuri. Probabil unele de calitate. Sherman îşi putea permite să aibă tot ce era mai bun, însă avea suficient de multă bună creştere pentru a nu le aprinde în faţa unui oaspete ce-ar fi putut fi deranjat de norul albăstrui de fum degajat.

Atlantic Richfield îşi avea sediul administrativ în cu totul altă locaţie, însă deoarece majoritatea corporaţiilor considera că nu strică să deţină un grup de birouri la Washington, cel mai bun mod de a-i influenţa pe membrii Congresului erau luxoasele petreceri oferite la această filială. Biroul personal al lui Sherman se afla pe colţul clădirii, la ultimul etaj, cu pereţii îmbrăcaţi în pluş, iar pe jos, un banal covor bej. Masa de lucru era făcută din mahon sau lemn învechit de stejar, lustruit oglindă şi costase probabil mai mult decât salariul pe doi ani al secretarei sale.

— Deci cum este să lucrezi pentru guvern, George?

— E o schimbare cu adevărat distractivă. Acum am ocazia să mă joc cu toate lucrurile de care obişnuiam să mă plâng – astfel că am renunţat, pare-se, la dreptul de-a mă văicări.

— *Asta* da sacrificiu major, amice, replică Sherman, hohotind. E ca şi cum ai fi trecut de partea inamicului, nu?

— Păi, uneori mai trebuie să şi plăteşti, Sam, iar a face politică în mod corect poate fi foarte amuzant.

— Ei bine, n-am cum să mă plâng de munca ta şi a celorlalţi băieţi. Oricum, economiei pare să-i priască activitatea voastră. Sherman se aplecă înainte în fotoliul său confortabil. Era momentul să schimbe subiectul. Timpul lui Sherman era preţios şi dorea ca invitatul să aprecieze lucrul acesta. N-ai venit până aici doar pentru o şuetă. Ce pot face pentru dumneata, domnule Secretar?

— Rusia.

Privirea lui Sherman se schimbă un pic, ca atunci când ultima carte era întoarsă cu faţa în sus la un joc de cărţi cu miză mare.

— Ce-i cu ea?

— Ai o echipă de explorare de mare clasă care lucrează cu ruşii… au găsit ceva interesant?

— George, îmi pui întrebări despre o problemă sensibilă. Dacă ai mai fi fost încă la conducerea companiei Columbus, asta ar putea constitui trafic de informaţii. La dracu, acum *eu* nu mai pot cumpăra nicio acţiune de-a noastră, din

pricina problemei amintite.

— Asta înseamnă că ţi-ar fi plăcut să poţi cumpăra? întrebă surâzând Negustorul.

— Oricum, în curând totul va fi dat publicităţii. Da, George. Se pare c-am găsit cel mai dat dracului zăcământ de petrol descoperit vreodată, mai mare decât cel din Golful Persic, mai mare decât cel din Mexic, cu mult mai mare decât cele din Prudhoe Bay şi vestul Canadei, luate împreună. Vorbesc de cifre mari, *miliarde şi miliarde* de barili de petrol de cea mai bună calitate, care stă acolo, în tundră, aşteptându-ne doar să-l pompăm afară. Producţia zăcământului se poate măsura în ani, nu în barili.

— Mai mare decât Golful Persic?

Sherman aprobă din cap.

— Cu patruzeci la sută, iar asta-i o estimare foarte conservatoare. Singura problema este locul unde-i petrolul. O să fie chinul naibii să-l aducem de-acolo – să-ncepem treaba, oricum. E vorba de douăzeci de miliarde de dolari numai pentru conductă. Pe lângă ea, proiectul oleoductului din Alaska pare o joacă de copil, dar va merita investiţia.

— Şi partea voastră? îl interpelă Secretarul Trezoreriei.

Întrebarea îi provocă lui Sam un fior.

— Chiar acum negociem asta. Ruşii păreau hotărâţi să ne plătească doar simplă taxă de consultanţă, de circa un miliard de dolari pe an – acuma însă vorbesc de-o cifră mult mai mică, dar ştii şi tu cum merg negocierile în afacerile de anvergura asta, nu? Oferă câteva sute de milioane de dolari anual, pe o perioadă cuprinsă între şapte şi zece ani, după părerea mea. Şi nu-i rău pentru tot ce-am făcut ca să meritäm banii ăştia, dar vreau minimum cinci procente din valoarea zăcământului descoperit şi consider că nu-i deloc o pretenţie lipsită de sens din partea noastră. Ruşii au câţiva specialişti buni în domeniul geologiei, dar nimeni pe lumea asta nu poate adulmeca petrolul într-o zonă acoperită de gheaţă mai bine decât oamenii mei, iar ei mai au multe de-nvăţat despre exploatarea unui astfel de zăcământ. Noi am mai lucrat în condiţii climatice arctice. Nimeni nu are experienţa noastră, nici măcar băieţii de la

British Petroleum, care sunt foarte pricepuţi – însă noi suntem cei mai buni din lume, George. Cu chestia asta îi ţinem în şah. Pot face treaba şi singuri, dar cu noi alături pot face tone de bani în plus, al naibii de rapid, iar ei ştiu asta şi noi ştim că ei ştiu. Aşa că-i las pe avocaţii mei să discute cu avocaţii lor – de fapt, de partea rusă negocierile sunt purtate de către diplomaţi. Sherman reuşi să rânjească. Sunt mult mai idioţi decât avocaţii mei.

Winston dădu aprobator din cap. Statul Texas produsese mai mulţi avocaţi de excepţie decât celelalte state, iar motivul era că-n Texas „erau mai mulţi oameni de ucis decât cai de furat” Firmele implicate în afaceri cu petrol plăteau cele mai bune onorarii, iar în Texas, la fel ca în orice loc de pe lumea asta, talentele se vindeau pe bani.

— Când va fi dată publicităţii vestea?

— Ruşii încearcă să ţină totul ascuns. Unul dintre lucrurile pe care le-am putut afla de la avocaţii noştri este că sunt îngrijoraţi de felul cum vor exploata descoperirea – de cine să fie ţinută la distanţă, de Mafia rusească şi de alte chestii de genul acesta. Acolo au probleme serioase cu corupţia, şi sunt de acord…

Winston ştia că poate ignora restul tiradei. Industria petrolieră era implicată în afaceri la scară globală. Lupta cu corupţia pe scară mică (mai puţin de zece milioane de dolari), sau chiar la scară monstruoasă (mai mult de zece *miliarde* de dolari) era apanajul unor companii precum cea condusă de Sam Sherman, iar guvernul Statelor Unite nu se implicase niciodată profund în aşa ceva. Cu toate că existau câteva regulamente privind felul în care companiile americane să acţioneze peste graniţe, multe dintre acele legi erau aplicate selectiv, mai mult cu caracter de exemplu. Chiar şi în Washington, afacerile erau afaceri.

— … aşa că încearcă să păstreze totul sub tăcere până când vor putea face aranjamentele necesare, concluzionă Sherman.

— Ai mai aflat şi altceva?

— Ce vrei să spui? răspunse Sherman cu o altă întrebare.

— Alte bogăţii de natură geologică, îl lămuri Winston.

— Nu, nu sunt chiar atât de lacom pe cât mi-aş dori. George, poate n-am fost suficient de clar cât de uriaş e zăcământul ăsta de petrol. Este…

— Potoleşte-te, Sam, mă pricep perfect să socotesc, îl asigură Secretarul Trezoreriei pe amfitrionul său.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu? Sherman remarcă ezitarea invitatului. Îţi dau, îmi dai, George. Eu am fost corect cu tine, îţi aminteşti?

— Aur, făcu lumină Winston.

— Cât de mult?

— Încă nu ştiu sigur. Cel puţin cât filonul din Africa de Sud. Poate chiar mai mult.

— Adevărat? Păi asta nu-i specialitatea mea, dar sună ca şi cum prietenii noştri ruşi au parte de-un an bun pentru schimbare. Norocul lor, aprecie Sherman.

— Îţi sunt dragi?

— Ca să fiu sincer, da. Seamănă mult cu oamenii din Texas. Sunt prieteni de nădejde şi inamici de temut. Ştiu să se distreze şi, Isuse, chiar se pricep la băut. Era şi timpul să aibă parte de puţin noroc. Numai Dumnezeu ştie de cât ghinion au avut parte. Zăcămintele vor însemna ceva enorm pentru economia lor, mai ales dacă vor şti să rezolve problema corupţiei şi să păstreze banii în interiorul ţării, folosindu-i la ceva util, în loc să ajungă într-un cont dintr-o bancă elveţiană. Noua Mafie rusească este dură şi inteligentă… şi puţin înspăimântătoare. Tocmai au omorât acolo un tip pe care-l ştiam.

— Serios? Cine era, Sam?

— Îi spuneam Grişa. Trăgea nişte sfori mari la Moscova. Ştia ce are de făcut. Era o pilă bună dacă aveai nevoie de-un aranjament special, admise Sherman. Winston înmagazină informaţia în memorie, pentru investigaţii ulterioare.

— L-au ucis?

Sherman înclină capul.

— Da, l-au aruncat în aer cu *bazooka*, chiar în mijlocul străzii – a fost pe CNN, îţi aminteşti? Reţeaua TV specializată în emisiuni informative tratase crima ca pe un

subiect fără o altă semnificaţie decât dramatica sa brutalitate, un subiect care ţine afişul o zi, apoi e uitat.

George Winston îşi amintea vag de acel reportaj, aşa că lăsă totul baltă.

— Cât de des te duci acolo?

— Nu prea des; anul acesta am fost de două ori. De regulă mă duc cu avionul personal, de la aeroportul Reagan sau Dallas, Fort Worth. E un zbor lung, dar fără escală. Nu, încă n-am văzut noul câmp petrolier. Va trebui s-o fac peste vreo câteva luni, când va fi vremea mai blândă. Băiete, nici nu ştii ce-i frigul până nu te duci la o latitudine atât de nordică, iarna. Problema e că atunci e numai noapte, aşa că-i mai bine să aştepţi oricum vara. Dar măcar poţi lăsa acasă crosele de golf. În partea aceea de lume nu se joacă deloc golf, George.

— Aşa că iei puşca, dobori un urs şi îi jupoi blana, sugeră Winston.

— Am renunţat şi la asta. Am doborât trei urşi polari. Ala de colo este numărul opt în topul almanahului de vânătoare *Boone and Crockett,* zise Sherman, arătând spre o fotografie de pe peretele opus. Înfăţişa un urs polar al naibii de mare. Pe blana lui am făcut doi copii, menţionă preşedintele companiei Atlantic Richfield, cu un zâmbet timid.

Blana în discuţie stătea întinsă în faţa şemineului din dormitorul cabanei din Aspen, Colorado, unde soţia sa se ducea iarna să schieze.

— De ce te-ai lăsat?

— Copiii mei consideră că n-au rămas destui urşi polari. Astăzi învaţă la şcoală tot soiul de porcării ecologiste.

— Mda, îl susţinu Secretarul Trezoreriei, totuşi obţii nişte blănuri grozave de la ei.

— Corect, dar blana *aceea* i-a pus viaţa în pericol unuia dintre muncitorii mei la Prudhoe Bay în… ’75, din câte-mi aduc aminte, şi am doborât-o de la şaizeci de metri cu carabina mea Winchester .338. Dintr-un singur foc, îşi asigură texanul oaspetele. În ziua de azi trebuie să laşi ursul să omoare o fiinţă umană, apoi tot ce poţi face este

să-l bagi în cuşcă şi să-l transporţi într-o altă locaţie, ca bietul urs să nu fie traumatizat, corect?

— Sam, sunt Secretarul Trezoreriei. Las păsările şi albinele pe seama EPA[15]. Nu iubesc copacii şi oricum nu pun mâna pe ei până ce nu se transformă din talaş în bancnote.

Sam chicoti:

— Îmi pare rău, George, dar acasă mereu aud de probleme ecologice. Cred că Disney[16] e de vină. În filmele sale toate animalele sălbatice poartă mănuşi albe şi vorbesc o engleză cu accent de Iowa.

— Nu fi amărât, Sam. Cel puţin, după afacerea Valdez, au reuşit să impună obligativitatea asigurării supertancurilor petroliere. Cât din zăcământul Alaska de est – Canada de vest îţi aparţine?

— Mai puţin de jumătate, dar acţionarii mei vor trăi în lapte şi miere de pe urma lui multă vreme de-acum încolo.

— Deci dacă ar fi să aleagă între zăcământul acesta şi cel din Siberia, ce marjă de acţiune îţi vor impune acţionarii?

Sam Sherman câştiga un salariu frumos, însă la acest nivel modul în care-şi merita câştigul era determinat de numărul acţionarilor al căror pachet îşi sporise cotaţia ca urmare a muncii sale, iar salariul îi era oferit de membrii consiliului director, al căror acţiuni fuseseră umflate ca valoare prin eforturile lui.

Sherman afişă un zâmbet de om care ştie multe şi ridică o sprânceană:

— O marjă mare, George. Chiar una enorm de mare.

— Se vede că traiul conjugal îţi prieşte, Andrea, observă preşedintele Ryan, surâzând spre garda sa personală. Se îmbrăca mult mai elegant şi în mod evident avea un fel mai vioi de-a păşi. Nu era sigur dacă tenul ei avea o nouă strălucire, sau îşi schimbase felul de-a se machia. Jack învăţase că nu era bine să comenteze despre machiajul

[15] EPA – Agenţia de Protecţie a Mediului (n.tr.).

[16] Walter Elias Disney (1901-1966) – creator american de benzi desenate, cineast şi producător, autor al celebrului şoricel Mickey Mouse (n.tr).

unei femei. Întotdeauna o dădea în bară.

— Nu sunteţi singurul care susţine asta, sir.

— Unii ar ezita să spună asemenea lucruri unei femei mature, mai ales dacă sunt total în afară de subiect, aşa cum e cazul meu, rosti Jack, cu un zâmbet larg. Soţia sa, Cathy, spunea că încă mai trebuia să se ocupe de garderoba lui, căci singurele lui gusturi erau cele legate de mâncare. Dar schimbarea e suficient de accentuată pentru a fi remarcată chiar şi de către un bărbat ca mine.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Pat e un soţ minunat, chiar dacă-i agent FBI.

— Ce mai face?

— Acum este în Philadelphia. Directorul Murray l-a trimis să rezolve un jaf la o bancă, în cursul căruia au fost ucişi doi poliţişti locali.

— Am văzut săptămâna trecută ştirea la televizor. Nu-i bine.

Agenta Serviciului Secret dădu din cap, aprobator.

— Modul în care autorii i-au ucis pe cei doi poliţişti, cu câte un foc în ceafă, a fost extrem de brutal, dar unor anumiţi oameni le place violenţa. Oricum, directorul Murray a hotărât să încredinţeze rezolvarea cazului unui inspector de la divizia cartierului general al FBI, şi de obicei Pat este cel solicitat să facă treaba.

— Să-i spui să fie atent, o sfătui Ryan. Inspectorul Pat O’Day îi salvase viaţa fiicei lui Ryan cu mai puţin de-un an în urmă, iar gestul său eroic îi adusese recunoştinţa eternă a preşedintelui.

— Îi repet asta în fiecare zi, domnule, îi aduse la cunoştinţă agenta specială Price O’Day.

— Bine, cum arată programul de azi? Orarul întâlnirilor sale „de afaceri” se găsea deja pe masa sa de lucru. Andrea Price O’Day îl informa în fiecare dimineaţă ce program are, după şedinţa cu Ben Goodley privind problemele de securitate naţională.

— Nimic ieşit din comun până după masa de prânz. Delegaţia Camerei Naţionale de Comerţ la ora unu treizeci, apoi la trei componenţii echipei de hochei Detriot Red

Wings, care-au câştigat anul acesta Cupa Stanley. Şedinţă foto, reporteri TV cu echipamentul lor, estimez că vă vor lua douăzeci de minute.

— Ar fi trebuit să-l las pe Ed Foley să se ocupe de ei. El este un fan înrăit al hocheiului…

— Este fan al echipei Washington Capitals, domnule, iar cei de la Red Wings le-au administrat în finală celor de la Caps un patru la zero sec. Domnul director Foley ar putea să considere gestul un afront personal, observă Price O'Day cu o urmă de zâmbet.

— Adevărat. Păi anul trecut am primit tricouri şi alte materiale pe care i le-am oferit fiului său, nu?

— Da, domnule.

— Frumos joc, hocheiul. Poate ar trebui să mă duc şi eu la vreun meci sau două. E dificil să faci aranjamentele necesare?

— Nu, domnule. Avem încheiat un acord cu toate arenele sportive. Cei de la Camden Yard ne-au rezervat o lojă – ne-au lăsat chiar s-o reproiectăm, conform procedurilor de securitate, ştiţi.

Ryan mormăi.

— Da, trebuia să-mi aminteşti de toţi indivizii care vor să mă vadă mort.

— E datoria mea să mă gândesc la ei, domnule preşedinte, nu a dumneavoastră, îi zise Price O'Day.

— Exceptând cazurile când vreau să merg la cumpărături sau la un film.

Nici Ryan şi nici membrii familiei sale nu se obişnuiseră pe deplin cu restricţiile impuse asupra vieţii preşedintelui Statelor Unite ale Americii şi a familiei acestuia. Cel mai greu îi venea lui Sally, care începuse să se vadă cu băieţi (lucru greu de suportat de către tatăl ei), şi îi era dificil să aibă o întâlnire normală având un vehicul de escortă în faţă şi unul în spate (atunci când tânărul gentleman conducea automobilul personal) sau să stea într-o maşină oficială, cu şofer şi un agent înarmat pe locul din dreapta faţă (atunci când tânărul nu avea permis), şi plină peste tot cu arme. Toate acestea aveau tendinţa să-l inhibe pe tânărul

gentleman în chestiune – iar Ryan nu-i spusese fiicei sale că lui îi convenea de minune situaţia, căci ar fi riscat ca ea să nu-i mai vorbească o săptămână. Agentul principal însărcinat cu protecţia lui Sally, Wendy Merritt, se dovedise a fi extrem de bună angajată a Serviciului Secret, ca un soi de soră mai mare. Sally şi Wendy petreceau cel puţin două sâmbete pe lună mergând la cumpărături însoţite de-o echipă de pază redusă ca efectiv – de fapt nu era redusă deloc, dar aşa i se părea lui Sally Ryan de câte ori mergea la Tyson's Corner sau Annapolis Mall pentru a-şi cheltui banii, activitate pentru care toate femeile erau predispuse genetic. Niciodată nu-i trecuse prin minte că acele expediţii de târguieli erau planificate cu câteva zile înainte, fiecare colţişor fiind cercetat cu atenţie de Serviciul Secret, care înţesa locul cu o echipă suplimentară de tineri agenţi, aleşi pentru talentul lor de-a se pierde în mulţime şi care-şi făceau apariţia la magazin cu o oră înainte de sosirea lui SHADOW. Era bine că nu ştia acest lucru, căci era sâcâită destul de rău de problema cu întâlnirile şi de faptul că tot timpul cât stătea la şcoala St. Mary din Annapolis avea impresia că era supravegheată de-o echipă întreagă de lunetişti. Pe de altă parte, micuţul Jack considera că problema pazei era tare de tot, şi recent învăţase să tragă cu pistolul la Academia Serviciului Secret din Beltsville, Maryland, cu acordul tatălui său (Ryan nu permisese ca ştirea să ajungă la urechea presei, care l-ar fi înfierat pe prima pagină a ziarului *The New York Times* pentru iresponsabilul gest de a-şi *încuraja* propriul fiu nu numai să atingă, dar să şi folosească un obiect predispus la a face rău, cum era pistolul!). Agentul principal al micuţului Jack era un puşti pe nume Mike Brennan, un irlandez din South Boston, cu o claie înspăimântătoare de păr roşcat şi un râs răsunător, care provenea dintr-o familie care dăduse trei generaţii de agenţi pentru Serviciul Secret, fost jucător de baseball la Holy Cross, care se juca frecvent de-a prinselea cu fiul preşedintelui pe peluza sudică a Casei Albe.

— Domnule preşedinte, niciodată nu vă lăsăm să faceţi ceva, răspunse Price.

— Sunteţi extrem de subtili în privinţa asta, admise Ryan. Ştiţi că sunt extrem de popular pentru cetăţeni şi când îmi spuneţi prin câte porcării trebuie să treacă oamenii voştri doar ca eu să-mi pot cumpăra un burger de la Wendy’s, o las baltă… ca un păpălău blestemat.

Preşedintele dădu din cap. Nimic nu-l înfricoşa mai mult decât perspectiva de-a se obişnui cumva cu toată această panoplie de „speciali”, cum le spunea el. Recent descoperise că-l tratau ca pe o persoană cu sânge albastru, de parcă ar fi fost rege, şi cu greu îl lăsau să se şteargă singur la fund după ce se uşura. Fără îndoială, anumite persoane care locuiseră în Casa Albă *se obişnuiseră* cu acel tratament, dar John Patrick Ryan Sr. dorea să evite acest lucru. Ştia că *el nu este* absolut deloc special şi că nu merită tot acel ceremonial… în plus, ca orice alt om din lume, atunci când se trezea dimineaţa primul drum îl făcea la baie. O fi fost el şeful executivului, dar tot avea apucăturile unui om din clasa muncitoare. „Mulţumesc Domnului pentru asta”, reflectă preşedintele Statelor Unite.

— Unde e Robby astăzi?

— Sir, vicepreşedintele e astăzi în California, la baza navală de la Long Beach, pentru a ţine un discurs la şantierul naval.

Ryan râmji.

— Îl muncesc destul de tare, nu?

— Asta-i meseria vicepreşedintelui, rosti Arnie van Damm din cadrul uşii. Şi Robby e băiat mare să se descurce, adăugă şeful cabinetului.

— Văd că vacanţa ţi-a priit, observă preşedintele. Arnie avea un bronz sănătos. Ce-ai făcut?

— În general am stat întins pe plajă şi-am citit toate cărţile pe care n-avusesem timp să pun mâna. Am crezut că voi muri de plictiseală, adăugă van Damm.

— Parcă îţi făceau bine porcăriile alea, nu? îl întrebă Jack, uşor neîncrezător în cele aflate.

— Am făcut exact ce-am zis, domnule preşedinte. Salut, Andrea, adăugă el întorcând uşor capul.

— Bună dimineaţa, domnule van Damm. Se întoarse

către Jack. Asta-i tot pentru dimineaţa aceasta. Dacă aveţi nevoie de mine mă găsiţi în locul obişnuit. Biroul ei se afla în vechea clădire cu birouri a executivului, exact vizavi de Casa Albă, la primul etaj al noului post de comandă al Serviciului Secret, intitulat JOC, de la Joint Operations Center[17].

— OK, Andrea, mersi. Ryan încuviinţă cu un gest, în timp ce ea se retrăgea în camera secretarelor, de unde urma să se îndrepte către postul de comandă al Serviciului Secret. Bei o cafea, Arnie?

— Nu-i o idee rea, *Şefu'.*

Şeful cabinetului se aşează pe scaunul lui favorit şi îşi umplu o ceaşcă. Cafeaua de la Casa Albă era extrem de bună, un amestec cu o savoare puternică, jumătate cafea columbiană şi jumătate Jamaica Blue Mountain, fiind unul dintre lucrurile cu care Ryan *s-ar fi putut* obişnui în funcţia de preşedinte. Spera că trebuie să existe unele *locuri* de unde-şi va putea cumpăra marca asta de cafea, după ce va scăpa de actuala lui slujbă.

— Bun, am terminat şedinţele informative cu consilierul meu pe probleme de securitate şi cu Serviciul Secret. Acum vorbeşte-mi despre politică.

— Ce naiba, Jack, de-aproape un an de zile fac asta şi tu tot nu te descurci prea bine.

Ryan scăpără din ochi, simulând jignirea.

— Asta-i o lovitură pe la spate, Arnie. Am studiat din greu mizeria asta de politică; chiar şi blestematele de ziare susţin că mă descurc binişor.

— Cei de la Rezerva Federală fac o muncă sclipitoare de conducere a economiei, domnule preşedinte, şi asta n-are absolut deloc de-a face cu tine. Dar de vreme ce *eşti* preşedinte, te creditează cu toate lucrurile benefice care au loc, ceea ce este frumos, dar aminteşte-ţi că vei fi totodată blamat pentru toate *relele* care urmează să se petreacă – doar fiindcă s-a nimerit să te afli în acest birou şi cetăţenii de-afară îşi închipuie că poţi aduce ploaia să le ude florile şi să faci soarele să strălucească la picnicuri doar prin puterea

[17] Statul Major Interarme.

voinţei. Ştii ceva, Jack, spuse şeful cabinetului după ce sorbi din cafea. Noi încă nu ne-am dezbărat de imaginea regilor şi a reginelor. O mulţime de oameni cred cu adevărat că ai acel soi de autoritate personală…

— Dar n-am aşa ceva, Arnie, cum de le-a venit ideea?

— E purul adevăr, Jack. Nici nu e nevoie să aibă sens. Pur şi simplu există. Obişnuieşte-te cu gândul.

„Ce-mi plac lecţiile astea”, îşi spuse Ryan.

— Bun, astăzi vorbim despre…?

— Siguranţa Socială.

Privirea lui Ryan se relaxa.

— Am citit deja despre asta. Locul trei în topul vieţii politice americane. Dacă te iei de ea, eşti terminat.

În următoarele treizeci de minute discutară ce anume era greşit şi de ce, despre lipsa de responsabilitate a Congresului, până când Jack se lăsă pe spate în scaun cu o grimasă.

— De ce nu învaţă nimic, Arnie?

— Ce nevoie ar avea să-nveţe? replică Arnie, cu rânjetul unuia care ştie toate dedesubturile din Washington, alesul lui Dumnezeu. Au fost *aleşi.* Deja ar fi trebuit să ştie lecţia! Cum *altfel* crezi c-au ajuns în Congres?

— De ce naiba am acceptat eu să stau în scaunul acesta blestemat? întrebă retoric preşedintele.

— Pentru că ai avut un atac de conştiinţă şi ai decis să faci ceea ce-i bine pentru ţară, blegule, de-aia.

— Cum se face că tu eşti singura persoană care-mi poate vorbi astfel?

— Punând la socoteală şi pe vicepreşedinte? Pentru că sunt profesorul tău. Să revenim la lecţia de azi. Putem *lăsa* în pace anul acesta Siguranţa Socială. Se găseşte într-o stare financiară suficient de decentă ca să nu intervenim asupra ei în următorii şapte sau nouă ani, iar asta înseamnă că poţi lăsa pe succesorul tău să se ocupe de ea…

— Nu-i moral, Arnie, se răsti Ryan.

— Adevărat, acceptă şeful cabinetului, dar e o politică prezidenţială inteligentă. Se cheamă că laşi dulăul adormit în pace.

— Nu poţi face asta ştiind că odată trezit va sfâşia beregata unui copil.

— Jack, chiar meriţi să fii rege. Ai fi unul foarte bun, zise van Damm, cu un aer de admiraţie pură.

— Nimeni nu poate deţine o asemenea autoritate.

— Ştiu: „Puterea corupe, iar puterea absolută este foarte atrăgătoare”. Aşa a zis un consilier al unuia dintre predecesorii tăi.

— Şi ticălosul n-a fost spânzurat pentru vorbele sale?

— Trebuie să mai lucrăm la simţul umorului, domnule preşedinte. Cred că aia a fost o glumă, nu?

— Cea mai înspăimântătoare parte a meseriei mele este că văd aspectul ei amuzant. Oricum, i-am zis lui George Winston să pornească un proiect discret pentru a vedea ce putem face în privinţa Siguranţei Sociale. Prin proiect discret înţeleg unul secret – negru, un proiect care nu se ştie că există.

— Jack, asta-i singura ta slăbiciune ca preşedinte. Ai fost prea mult timp implicat în activităţi secrete.

— Dacă aş face aşa ceva pe faţă, la lumină, aş fi ciomăgit de toţi criticii prost informaţi înainte de-a putea obţine un rezultat, iar toată presa mi s-ar sui în cap cerând informaţii pe care încă nu le posed, aşa că le vor fabrica ei, sau vor intra pe internet unde vor găsi numai porcării, iar atunci chiar va trebui *să le* răspundem.

— Începi să-nveţi, concluzionă Arnie. Exact aşa merg treburile în oraşul ăsta.

— Asta nu înseamnă că „merg” într-adevăr, cel puţin nu din câte ştiu eu.

— Acesta-i Washington, oraşul guvernului. Nimeni nu se-aşteaptă ca ceva să funcţioneze eficient aici. O mulţime de cetăţeni de rând s-ar speria de moarte dacă guvernul ar începe să funcţioneze corect.

— Dacă aş demisiona, pur şi simplu? îşi ridică Jack privirea în tavan. Dacă nu pot face dezastrul ăsta să funcţioneze, atunci de ce dracului mai sunt aici?

— Eşti aici deoarece un pilot japonez al unui Boeing 747 a decis cu cincisprezece luni în urmă să-şi prăbuşească

avionul peste petrecerea ţinută la Camera Reprezentanţilor.

— Ştiu asta, Arnie, dar încă am sentimentul că a fost o fraudă blestemată.

— Păi, conform vechilor mele standarde, frauda eşti tu, Jack.

Ryan ridică privirea, surprins.

— Vechile standarde?

— Chiar şi pe vremea când Bob Fowler a primit în Ohio candidatura pentru Casa Albă, Jack, nu a încercat la fel de tare ca tine să joace cinstit şi în cele din urmă a fost acaparat de sistem. Tu încă n-ai fost şi de aceea îmi place de tine. Ca să fiu şi mai explicit, de-asta te iubeşte cetăţeanul american. S-ar putea să nu-i placă luările tale de poziţie, dar fiecare american ştie că te străduieşti din răsputeri să faci treabă bună şi este absolut sigur că nu eşti corupt. Şi chiar nu eşti. Şi acum să revenim la Siguranţa Socială.

— I-am zis lui George să strângă un grup mic de experţi, să-i pună să jure că vor păstra secretul şi să facă sugestii – cel puţin două – şi măcar una dintre ele să fie complet inedită.

— Cine conduce echipa?

— Mark Gant, tehnocratul lui George.

Şeful de cabinet stătu pe gânduri câteva clipe.

— E bine, atâta vreme cât vei ţine totul secret. Cei de pe Dealul Capitoliului nu-l plac. E prea deştept.

— Şi ei nu sunt aşa? întrebă POTUS.

— Eşti naiv, Jack. Oamenii pentru care tu te-ai străduit să fie aleşi, non-politicieni, ei bine, ai reuşit doar pe jumătate. O mulţime dintre ei *erau* oameni obişnuiţi, dar ce n-ai reuşit tu să accepţi este natura seducătoare a vieţii în serviciul guvernamental. Poate că salariile nu contează prea mult, dar contează avantajele funcţiei şi o grămadă de oameni *adoră* să fie trataţi precum un prinţ medieval. O mulţime de oameni *adoră* capacitatea de-a putea să-şi impună voinţa asupra lumii. Oamenii care au fost la acea petrecere şi pe care pilotul japonez i-a prăjit pe scaunele lor şi-au început, la rândul lor, mandatul ca nişte oameni oneşti, dar natura

meseriei i-a sedus şi acaparat. De fapt, eroarea pe care şi tu ai comis-o a fost să-i laşi să-şi păstreze propriul personal. Cinstit vorbind, eu unul consider că problema o constituie consilierii, nu şefii lor. Tot timpul au în jurul lor cel puţin zece persoane care le spun cât de mari şi tari sunt, iar mai devreme sau mai târziu ajung să creadă porcăriile alea.

— Numai că tu nu te comporţi astfel cu mine.

— Niciodată cât voi trăi, îl asigură Arnie, ridicându-se pentru a pleca. Asigură-te că Secretarul Wilson mă ţine la curent cu proiectul Siguranţei Sociale.

— Fără divulgări, îl ameninţă Ryan pe şeful de cabinet.

— Eu? Să divulg ceva? Eu? replică van Damm, deschizându-şi braţele şi afişând o faţă inocentă.

— Da, Arnie, tu.

În timp ce uşa se închidea, preşedintele aprecia ce spion bun ar fi fost Arnie. Minţea la fel de plauzibil precum un prelat şi putea păstra în minte tot felul de idei contradictorii în acelaşi timp, la fel ca un jongler de circ... şi reuşea cumva să nu le scape din mână. Ryan era preşedinte în exerciţiu, însă unul dintre membrii de neînlocuit ai administraţiei sale era şeful cabinetului, pe care-l moştenise de la fostul preşedinte Bob Fowler, prin grija lui Roger Durling...

Şi totuşi, cât de mult era manipulat de către consilieri? se întrebă Jack. Răspunsul corect era că nu ştia şi ăsta era un motiv de nelinişte. Avea încredere în Arnie, dar numai din cauză că trebuia să aibă încredere în el. Jack nu ştia ce s-ar face fără Arnie... dar oare era un lucru bun?

„Probabil că nu”, admise pentru sine Ryan, verificând lista de întâlniri, dar nici faptul că el se afla în Biroul Oval nu era un lucru bun, iar Arnie, în cel mai rău caz, nu era decât încă un motiv ca să-şi urască slujba şi, în cel mai bun caz, un om scrupulos de onest, extrem de muncitor şi un slujitor înnăscut al binelui public...

la fel ca oricine altcineva în Washington, D.C.”, adăugă Ryan cu cinism.

CAPITOLUL 6
Expansiunea

Un motiv de nervi pentru diplomaţii americani îl constituia faptul că ora oficială a Moscovei era cu opt ceasuri înaintea celei de la Washington, astfel că fie erau cu o zi în urma evenimentelor, fie ceasurile lor biologice erau prea defazate pentru a-şi face cum trebuie meseria. Pentru ruşi problema era şi mai acută, deoarece la orele cinci sau şase seara aproape toată lumea consumase câteva pahare cu băuturi tari şi, datorită relativităţii vitezei cu care se desfăşurau schimburile diplomatice, în Moscova era deja noapte de-a binelea înainte ca diplomaţii americani să se ridice de la obişnuitele lor „prânzuri lucrative” pentru a iniţia un demers sau a emite un comunicat, ori pur şi simplu să scrie o scrisoare de răspuns la ce emiseseră ruşii în ziua precedentă de muncă. Fireşte, în ambele capitale existau echipe de oameni care lucrau în schimbul de noapte, citind şi evaluând materialele în timp util, dar erau compuse din personal de rang inferior, sau în cel mai bun caz din oameni aflaţi în plină ascensiune, care erau întotdeauna puşi în situaţia de-a decide care variantă este mai rea: să-şi trezească şeful cu un telefon dat în toiul nopţii pentru o problemă lipsită de valoare, sau să aştepte transmiterea materialului până după micul-dejun al unui ministru sau secretar care ar fi trebuit informat *imediat* de existenţa lui! Multe cariere se clădiseră sau se năruiseră din pricina unei asemenea inepţii.

În cazul de faţă, nu pielea unui diplomat era pusă la bătaie. Era ora şase şi cincisprezece minute seara în Rusia, iar soarele de primăvară strălucea încă sus pe cer, anticipând „Nopţile Albe” pentru care erau faimoase verile ruseşti.

— Da, Paşa? zise locotenentul Provalov.

Preluase interogatoriul lui Klusov de la Şablikov. Cazul

era mult prea important să lase anchetarea lui în seama altcuiva – pe deasupra, niciodată n-avusese încredere deplină în Şablikov. Prea mirosea a corupt.

Pavel Petrovici Klusov nu se putea lăuda că este o reclamă vie a stilului de viaţă din noua Rusie. Abia atingând un metru şaizeci şi cinci înălţime, bătea spre nouăzeci de kilograme, fiind un bărbat îndesat, ale cărui calorii în surplus se transformau în pâraie de sudoare, care se rădea prost, atunci când se deranja s-o facă, şi care nu era în relaţii prea bune cu săpunul. Dinţii săi erau tociţi şi îngălbeniţi din cauza lipsei de igienă dentară şi a consumului excesiv de ţigări ieftine, fără filtru. Avea cam treizeci şi cinci de ani şi numai cincizeci la sută şanse să prindă patruzeci şi cinci, estimă Provalov. Fireşte, n-ar fi fost o mare pierdere pentru societate. Klusov era un hoţ mărunt de buzunare, căruia îi lipsea talentul – sau curajul – de-a deveni un infractor de talie mare. Dar îi ştia pe cei care erau şi se gudura ca un căţeluş pe lângă ei, făcându-le diverse servicii, cum ar fi procurarea de sticle cu vodcă, observă locotenentul de miliţie. Însă Klusov avea urechi bune, lucru pe care mulţi oameni, şi mai ales infractorii, au o stranie incapacitate de a-l lua în considerare.

— Avseienko a fost omorât de către doi oameni din Sankt-Petersburg. Nu le cunosc numele, dar cred c-au fost tocmiţi de către Klementi Ivanovici Suvorov. Ucigaşii sunt foşti soldaţi Spetsnaz cu experienţă de luptă în Afganistan, amândoi apropiindu-se de patruzeci de ani, cred. Unul e blond, celălalt roşcat. După uciderea lui Grişa au zburat înapoi în nord cu o cursă Aeroflot.

— Foarte bine, Paşa. Le-ai zărit feţele?

O scuturare din cap.

— Nu, tovarăşe locotenent. Am auzit totul de la… un cunoscut, într-un local. Klusov aprinse o nouă ţigară cu chiştocul de la cea veche.

— Ţi-a spus cunoştinţa ta de ce amicul nostru Suvorov a vrut să-l ucidă pe Avseienko?

„Şi cine naiba e Klementi Ivanovici Suvorov?” se întrebă miliţianul. Nu mai auzise până atunci de acel nume, dar nu

dorea ca Klusov să ştie asta. Mai bine să arate că le ştie pe toate.

Informatorul dădu din umeri.

— Amândoi au fost în KGB, poate că era o problemă veche între ei.

— Cu ce anume se ocupă Suvorov acum?

Altă ridicare din umeri:

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Mi s-a spus că o duce bine, dar nimeni nu ştie ce sursă de venit are.

— Cocainã? chestionă miliţianul.

— E posibil, dar nu ştiu.

Un aspect pozitiv al lui Klusov era acela că nu spunea poveşti. Spunea adevărul (relativ) gol-goluţ... în cea mai mare parte a cazurilor, medită locotenentul de miliţie.

Rotiţele din mintea lui Provalov se puseseră deja în mişcare. Bun, un fost ofiţer KGB angajase doi foşti soldaţi Spetsnaz să elimine un alt fost ofiţer KGB care se specializase în afaceri cu fete. Oare tipul ăla, Suvorov, încercase o apropiere de Avseienko pentru un parteneriat într-o afacere cu droguri? Ca majoritatea miliţienilor moscoviţi, niciodată nu ajunsese să-i îndrăgească pe cei din KGB. În cea mai mare parte a timpului erau nişte lăudăroşi arţăgoşi, prea pătrunşi de importanţa funcţiei lor pentru a mai face o anchetă aşa cum scrie la carte, exceptând situaţiile când se ocupau de străini, faţă de care era necesar să se adopte un comportament plăcut şi civilizat, căci se dorea ca naţiunile străine să-i trateze pe cetăţenii – mai mult, pe diplomaţii – sovietici în acelaşi mod.

Însă o mulţime de ofiţeri KGB fuseseră lăsaţi de izbelişte de instituţia lor şi doar puţini dintre ei ajunseseră să facă munci umile pentru a trăi. Nu, ei fuseseră antrenaţi să conspire şi mulţi dintre ei călătoriseră în străinătate, iar acolo întâlniseră oameni care reuşiseră să-i convingă pe mulţi, Provalov era sigur de-asta, să întreprindă activităţi ilegale contra unei recompense pe măsură, care consta, invariabil, în bani. Fiecare poliţist din oricare oraş al lumii ştia că oamenii ar face orice pentru bani.

„Suvorov. Trebuie să dau de urma acestui nume, îşi

spuse locotenentul de miliţie în timp ce lua o înghiţitură de vodcă. Să-i examinez antecedentele, să văd în ce infracţiuni s-a specializat şi să obţin o fotografie de-a lui.” Suvorov, Klementi Ivanovici.

— Altceva? continuă locotenentul.

Klusov dădu din cap.

— Asta-i tot ce-am aflat.

— Păi nu-i rău deloc. Întoarce-te la muncă şi sună-mă îndată ce afli mai multe.

— Da, tovarăşe locotenent. Informatorul se ridică să plece. Nota de plată i-o lăsă miliţianului, care o achită fără să se supere. Oleg Gregorievici Provalov avea o experienţă suficient de îndelungată ca anchetator pentru a şti că tocmai descoperise ceva ce se putea dovedi important. Fireşte, la acel nivel al anchetei nu puteai fi sigur de nimic, nu până ce nu verificai totul în amănunt, lucru care cerea timp... dar dacă urma să se dovedească a fi ceva important, atunci merita fiecare clipă cheltuită. Dacă nu, ar fi fost doar încă o fundătură, una dintre multe altele întâlnite de anchetatori în investigaţiile lor.

Provalov reflectă asupra faptului că nu-l întrebase cu exactitate pe informator cine anume îi oferise acest şuvoi de informaţii noi. Nu omisese s-o facă, dar se lăsase atras puţin cam mult de imaginea foştilor soldaţi Spetsnaz care comiseseră crima. Avea proaspătă în memorie descrierea lor, aşa că scoase carneţelul să aştearnă totul pe hârtie. Unul blond celălalt roşcovan, cu experienţă de luptă în Afganistan, ambii locuiau în Sankt-Petersburg, unde au zburat imediat înaintea amiezii, chiar în ziua când Avseienko a fost ucis. Bun, va verifica numărul cursei aeriene şi va parcurge lista pasagerilor prin intermediul noii reţele de computere folosită de către Aeroflot pentru a se conecta la sistemul global de rezervări şi cumpărări de bilete, apoi va confrunta datele cu cele din propriul computer, ce conţinea dosarele tuturor criminalilor cunoscuţi sau ale suspecţilor de crimă, comparându-le şi cu dosarele lor militare. Dacă va găsi o potrivire, atunci va trimite un subordonat să discute cu însoţitorii de zbor ai

cursei aeriene Moscova – Sankt-Petersburg, pentru a vedea dacă cineva îşi aminteşte de unul din cei doi suspecţi, sau de amândoi. Apoi îi va ruga pe cei din miliţia oraşului Sankt-Petersburg să întreprindă o verificare discretă a celor doi: adresele lor, dacă aveau cazier, o verificare a antecedentelor lor, acţiuni care ar fi putut conduce – foarte posibil – la un interogatoriu. Pe care nu-l va conduce el, personal, dar va fi acolo să-i observe şi să-i analizeze pe cei doi suspecţi, pentru că în munca de investigaţii nimic nu putea înlocui această examinare; să-i privească în ochi, să-i vadă cum vorbesc, cum stau pe scaun, dacă îşi frământă sau nu degetele, dacă ochii lor pot susţine privirea anchetatorului sau rătăcesc de jur împrejurul camerei. Oare vor fuma în acel moment şi, dacă da, cum anume o vor face: rapid, cu nervozitate, sau lent, contemplativ… sau pur şi simplu cu un aer de curiozitate, în cazul în care nu ei ar fi vinovaţi de comiterea crimei.

Locotenentul de miliţie plăti consumaţia şi se îndreptă către ieşirea din bar.

— Ar trebui să-ţi alegi un loc mai bun pentru întâlniri, Oleg, îi sugeră o voce familiară de undeva din spate.

Provalov se răsuci pentru a-l vedea pe cel care vorbise.

— Mişka, oraşul e mare şi găseşti în el o mulţime de cârciumi, majoritatea prost iluminate.

— Iar eu am dat exact peste cârciuma ta, Oleg Gregorievici, îi reaminti Reilly. Ia spune, ce-ai aflat?

Provalov rezumă cele aflate în cursul acelei seri.

— Doi trăgători din Spetsnaz? Cred că are sens. Cât ar costa?

— N-ar fi ieftin. Să zicem… oh, cam cinci mii de euro, speculă locotenentul când păşiră afară, în stradă.

— Şi cine ar avea atâţia bani de aruncat?

— Un infractor moscovit… Mişka, după cum bine ştii, sunt o mulţime de indivizi care-şi pot permite cheltuiala, iar Rasputin n-a fost un tip foarte popular… şi avem un nume nou, Suvorov, Klementi Ivanovici.

— Cine este?

— Habar n-am. Pentru mine e un nume complet nou, însă

Klusov se comporta de parcă ar fi trebuit să-l cunosc bine. E straniu că nu-l ştiu, reflectă Provalov cu glas tare.

— Se mai întâmplă. Şi eu m-am mai trezit cu nişte deştepţi care au apărut de nicăieri. Ia spune, îl verifici?

— Da, voi verifica numele. Evident, este tot un fost ofiţer KGB.

— Pe-aici găseşti o mulţime din ăştia, comentă Reilly, ghidându-l pe amicul său către un nou bar.

— Ce vei face dacă CIA dă faliment? întrebă Provalov.

— Voi râde, promise agentul FBI.

Oraşul Sankt-Petersburg le era cunoscut multora drept „Veneţia Nordului”, din pricina numeroaselor râuri şi canale ce-l străbăteau, deşi clima, mai ales iarna, era total diferită de cea a oraşului italian. Şi tocmai într-unul dintre acele râuri apăru următorul indiciu.

Un cetăţean care mergea dimineaţa spre locul său de muncă văzuse obiectul şi, zărind un miliţian la următorul colţ de stradă, mersese la el să-i arate ce observase, iar omul legii se dusese spre grilajul de fier, se aplecase deasupra lui şi privise în direcţia indicată de trecător.

Nu era mare lucru de văzut, dar miliţianului îi trebui doar o secundă pentru a-şi da seama la ce se uită şi ce reprezintă. Nu era gunoi, nici vreun animal mort, ci partea superioară a unui cap de om, acoperită, după cum estimă pe moment, cu păr blond sau şaten-deschis. Fie crimă, fie sinucidere, pentru miliţia orăşenească era un caz de investigat. Miliţianul merse până la cel mai apropiat post telefonic pentru a suna la cartierul general, iar după treizeci de minute îşi făcu apariţia un automobil, urmat la mică distanţă de o dubiţă neagră. Între timp, miliţianul aflat în patrulare fumase două ţigări în aerul rece al dimineţii, aruncând din când în când o privire spre oglinda apei pentru a se asigura că obiectul se afla încă acolo. Bărbaţii din automobilul care sosise erau detectivi de la biroul omucideri. Dubiţa care-i urma ducea o pereche de lucrători numiţi tehnicieni, deşi fuseseră pregătiţi de Departamentul servicii publice orăşeneşti, ceea ce însemna că erau

muncitori la apă-canal, însă erau plătiţi de către miliţie. Cei doi tehnicieni aruncară o privire peste grilaj, suficient pentru a-şi dea seama că operaţiunea de recuperare va fi una de rutină, necesitând doar efort fizic. Fixară o scară şi cel mai tânăr lucrător, îmbrăcat cu haine impermeabile şi purtând mănuşi groase din cauciuc, coborî treptele şi apucă gulerul aflat sub apă, timp în care partenerul său făcea fotografii cu un aparat de duzină, iar cei trei miliţieni fumau la câţiva paşi distanţă, supraveghind operaţiunea. Atunci apăru prima surpriză.

Rutina le cerea tehnicienilor să treacă un ham flexibil pe sub braţe, aidoma celor folosite de elicopterele de salvare, astfel încât trupul să poată fi ridicat cu un troliu. Dar când tânărul tehnician se căznea să fixeze hamul, unul dintre braţe nu vru în niciun chip să se clintească şi lucrătorul se luptă vreme de câteva minute încercând să ridice braţul înţepenit… pentru a descoperi în final că era prins cu cătuşe de alt braţ.

Revelaţia îi făcu pe ambii detectivi să-şi azvârle ţigările-n apă. Probabil nu era o sinucidere, căci această formă de a muri nu constituia un sport de echipă. „Şobolanul de canal” – aşa gândeau detectivii despre colegii lor aflaţi în slujba miliţiei – mai avu nevoie de încă zece minute pentru a fixa hamul, apoi urcă scara şi începu să învârtă manivela troliului.

Într-o clipă se clarifică totul. Doi bărbaţi tineri, îmbrăcaţi bine. Erau morţi de câteva zile, judecând după gradul de alterare şi desfigurare a feţelor. Apa fusese rece, încetinind dezvoltarea bacteriilor care devorau cadavrele, dar apa în sine făcuse destule ravagii pe cele două corpuri încât să nu poată fi admirate de cineva cu stomacul slab, iar cele două feţe arătau… ca jucăriile Pokémon, socoti unul dintre detectivi, exact la fel de perverse şi oribile ca păpuşile Pokémon după care să dădea-n vânt unul dintre copiii săi. Cei doi „şobolani de canal” încărcară cele două trupuri în saci, pentru a le transporta la morgă, unde urmau să fie examinate. Deocamdată nu ştiau nimic cert, exceptând faptul că cele două victime erau într-adevăr moarte. Era

evident că nu lipseau părţi anatomice şi gradul general de alterare al trupurilor îi împiedica pe detectivi să vadă dacă există vreo rană de cuţit sau de glonţ. Pentru moment, aveau ceea ce americanii numeau doi John Doe, doi bărbaţi neidentificaţi, unul cu păr blond sau şaten-deschis, iar celălalt cu părul roşcat, pare-se. După toate aparenţele, stăteau în apă de trei sau patru zile. Şi muriseră probabil împreună, încătuşaţi, numai dacă unul dintre ei nu îl omorâse pe celălalt, apoi sărise pentru a-şi pune el însuşi capăt vieţii, caz în care ar fi putut avea de-a face cu doi homosexuali, după cum apreciase cel mai cinic dintre cei doi detectivi. Miliţianului aflat în patrulare i se spuse să meargă la secţia sa şi să redacteze un raport detaliat, ceea ce-i convenea de minune, acolo fiind o atmosferă mult mai caldă şi mai plăcută. Descoperirea a două cadavre era modul ideal de-a transforma o zi friguroasă într-una glacială.

Echipa de recuperare a cadavrelor urcară sacii în dubiţă pentru a pleca spre morgă. Sacii nu erau perfect închişi, din pricina cătuşelor, şi aşa cum stăteau unul lângă celălalt pe podeaua dubiţei păreau doi îndrăgostiţi care voiau să-şi atingă mâinile chiar şi dincolo de moarte… „aşa cum o făcuseră-n în timpul vieţii?” se-ntrebă cu glas tare unul dintre detectivi, la bordul maşinii de serviciu. Partenerul său doar mormăi ceva la adresa lui şi îşi văzu în continuare de şofat.

La morga din Sankt-Petersburg era o zi agreabilă, lipsită de activitate. Medicul legist de gardă, dr. Aleksander Koniev, se afla în biroul său, citind o revistă medicală, plictisit nespus de inactivitatea acelei zile, când sună telefonul, anunţând o posibilă dublă omucidere. Cazurile de acel gen erau întotdeauna interesante, iar Koniev era un împătimit al romanelor poliţiste, majoritatea importate din Marea Britanie sau America, fiind totodată o bună modalitate de a-şi lustrui cunoştinţele de limbă engleză. Aştepta deja în sala de autopsie atunci când sosi dubiţa cu cadavre. Trupurile fură transferate la rampa de descărcare a morgii pe tărgi cu rotile, care fură împinse împreună spre

sala de examinare. Doctorului îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama de ce tărgile rulau una lângă cealaltă.

— Vasăzică, rosti patologul cu un rânjet sardonic, au fost ucişi de către miliţie?

— Nu oficial, replică detectivul mai mare în grad, în aceeaşi stare de spirit. Îl ştia de multă vreme pe Koniev.

— Foarte bine. Medicul porni magnetofonul pe înregistrare. Avem două cadavre de sex masculin, complet îmbrăcate. După toate aparenţele, ambele au stat scufundate în apă – unde-au fost recuperate? întrebă el, privind spre miliţieni. Primi răspunsul. Scufundate în apă *dulce,* în râul Neva. La o primă inspecţie vizuală estimez trei sau patru zile de imersiune după data producerii decesului. Mâinile sale înmănuşate alunecară în jurul unui cap, apoi al celuilalt. Ah, zise el. Ambele victime par a fi fost împuşcate. Ambele au o gaură de glonţ în centrul regiunii occipitale. Impresia iniţială este că amândouă victimele prezintă câte-o rană de glonţ de calibru mic. vom verifica asta mai târziu. Ievgheni, strigă doctorul, ridicând din nou privirea, de data aceea către asistentul său. Îndepărtează hainele şi pune-le în pungi de plastic ca să le examinăm ulterior.

— Da, tovarăşe doctor. Asistentul îşi abandonă ţigara şi păşi mai aproape, aducând un set de instrumente de tăiat.

— Împuşcaţi amândoi? întrebă detectivul mai tânăr.

— În acelaşi loc în cazul ambelor capete, confirmă Koniev. Oh, au fost încătuşaţi după producerea decesului, lucru destul de straniu. Pe niciuna dintre încheieturi nu sunt vizibile vânătăi. Oare de ce i-au legat după comiterea crimei? se miră legistul.

— Să ţină cadavrele laolaltă, judecă detectivul mai vârstnic cu voce tare – „dar oare de ce să fie asta aşa de important?” îşi puse întrebarea în gând.

Ucigaşul sau ucigaşii aveau un exagerat simţ al simplităţii? Însă ancheta omucideri de suficient de multă vreme pentru a şti că nu puteai găsi o explicaţie deplină cazurilor de crimă rezolvate, cu atât mai puţin unei crime de-un fel pe care-l întâlnea pentru întâia oară.

— Bun, amândoi erau solizi, continuă Koniev, după ce asistentul său îndepărtă ultima piesă de îmbrăcăminte. Hmm, ce-i asta? Se aplecă deasupra mesei şi observă un tatuaj pe bicepsul stâng al celui blond, apoi se-ntoarse şi văzu… Amândoi au acelaşi tatuaj.

Detectivul mai mare în grad se apropie să arunce o privire, gândindu-se că partenerul său poate avusese dreptate şi era vorba de o crimă cu conotaţii sexuale, dar…

— *Spetsnaz,* steaua roşie şi fulgerul – tipii ăştia doi au fost în Afganistan. Anatoli, câtă vreme doctorul îşi continuă examinarea, haide să le verificăm hainele.

Exact asta făcură, timp de o jumătate de oră, remarcând că victimele fuseseră îmbrăcate cu haine scumpe, dar, în ambele cazuri, lipsite de orice element de identificare. Nu era deloc o situaţie neobişnuită într-un astfel de caz, însă anchetatorii, ca oricare alţi oameni, preferă căile uşoare celor dificile. Nu existau portofele, acte de identitate, bancnote, legături cu chei sau brelocuri. Bine, ar fi putut să le dea de urmă verificând etichetele de pe haine, plus că nimeni nu le retezase buricele degetelor, astfel că puteau folosi amprentele digitale la identificarea victimelor. Oricine comisese dubla omucidere fusese îndeajuns de isteţ să-i lipsească pe miliţieni de anumite informaţii, însă nu suficient de deştept ca să-i lipsească de toate.

Ce să-nsemne asta? medită detectivul mai vârstnic. Cel mai bun mod de-a preveni anchetarea unei crime era să faci cadavrul să dispară. Fără cadavru nu exista dovada decesului, aşadar nu exista investigaţia de crimă, doar cel mult investigarea dispariţiei unei persoane care-ar fi putut fugi cu un alt bărbat sau o altă femeie, sau pur şi simplu se decisese să plece în alt loc ca să-nceapă o viaţă nouă. Iar ca să te debarasezi de-un cadavru nu era *chiar* atât de dificil, dacă stăteai puţin să te gândeşti. Din fericire, majoritatea crimelor erau comise pe bază impulsului de moment şi cei mai mulţi ucigaşi erau nişte proşti, care ulterior îşi pecetluiau singuri soarta flecărind prea mult.

Dar nu era cazul atunci. Dacă ar fi fost o crimă pasională, ar fi trebuit să audă ceva despre ea până în acel moment.

Asemenea crime erau realmente anunţate de către făptuitori ca urmare a unei dorinţe perverse de-a se asigura că sunt arestaţi şi condamnaţi, deoarece absolut nimeni dintre cei care comiteau astfel de crime nu erau capabili să-şi ţină gura.

Nu, crima actuală avea toate reperele unui atac profesionist. Ambele victime omorâte în acelaşi mod şi abia *apoi* încătuşate împreună… probabil pentru o mai bună şi, sau îndelungată ascundere. Pe amândouă cadavrele lipseau semnele de luptă, cu toate că amândoi bărbaţii fuseseră solizi, cu pregătire militară, nişte oameni periculoşi. Fuseseră luaţi prin surprindere, asta însemnând de regulă că autorul era cineva pe care amândoi îl cunoşteau şi aveau încredere în el. De ce criminalii aveau încredere în oricine din cercul lor era un lucru pe care detectivii nu-l puteau înţelege pe deplin. „Loialitate” era un cuvânt pe care mulţi criminali abia erau capabili să-l silabisească, cu atât mai puţin un principiu la care să adere… şi totuşi era straniu că pentru criminali nu era o vorbă goală.

Sub supravegherea miliţienilor, legistul luă probe de sânge de la cadavre pentru examene toxicologice. Probabil amândoi fuseseră drogaţi înainte de-a fi împuşcaţi în cap; nu era o probabilitate, mai curând o posibilitate, dar trebuia verificată. Se recoltară probe de sub toate cele douăzeci de unghii, cu toate că şi acelea se puteau dovedi lipsite de valoare. În final, victimelor li se luară amprentele digitale, pentru a se face o identificare ca la carte. Operaţiunea nu avea să se desfăşoare rapid. Arhivele centrale din Moscova erau renumite pentru ineficienţă, aşa că detectivii urmau să ia la puricat materialele locale în speranţa că vor descoperi cine fuseseră cele două cadavre.

— Ievgheni, ăia nu erau oameni pe care să mi-i fac cu uşurinţă duşmani.

— De acord, Anatoli, spuse cel mai în vârstă. Dar cineva nu s-a temut deloc de ei… ori s-a temut suficient de mult ca să ia o măsură foarte drastică.

Adevărul era că ambii detectivi erau obişnuiţi cu rezolvarea crimelor simple, în care autorul mărturisea

aproape instantaneu, sau îşi comisese fapta în faţa a numeroşi martori. Însă crima aceea urma să le pună la grea încercare abilităţile, aşa că vor raporta totul locotenentului lor, în speranţa că vor obţine forţe şi mijloace suplimentare pentru anchetă.

În timp ce priveau, cadavrelor le fură fotografiate chipurile, însă feţele erau atât de alterate, încât practic erau de nerecunoscut, iar fotografiile absolut inutile pentru munca de identificare. Dar procedura spunea că trebuie să se facă fotografii înainte de-a deschide craniile, iar doctorul Koniev făcea totul ca la carte. Detectivii ieşiră afară ca să dea câteva telefoane şi să fumeze câteva ţigări într-un loc cu o atmosferă mai plăcută. În momentul când reveniră, amândouă gloanţele se aflau puse în cutii de plastic şi Koniev le spuse că presupusa cauză a ambelor decese era o singură împuşcătură în fiecare creier, cu urme evidente de pulbere arsă pe fiecare scalp. Amândouă victimele fuseseră ucise de la mică distanţă, sub o jumătate de metru, îi informă legistul, cu ceea ce păreau a fi gloanţe în greutate de 2,6 grame, muniţia standard a pistoletelor PSM, calibrul 5,45 mm, aflate în dotarea miliţiei. Vestea generă rumoare, căci era arma de serviciu a oricărui miliţian şi doar puţine exemplare îşi croiseră drum în lumea interlopă rusă.

— Americanii numesc asta o treabă făcută profesional, observă Ievgheni.

— Cert este că au lucrat cu îndemânare, acceptă Anatoli. Şi acum, primul…

— În primul rând vom afla cine-au fost ghinioniştii ăştia doi. Apoi cine naiba erau duşmanii lor.

Mâncarea chinezească gătită în China nu era la fel de bună ca cea pregătită în Los Angeles, socoti Nomuri. Probabil de vină erau ingredientele, fu concluzia lui imediată. Nu-şi mai amintea din cursul instructajului făcut înainte de plecarea în misiune dacă Republica Populară avea un Departament al Alimentaţiei, însă primul său gând atunci când păşise în acel restaurant fusese că nu vrea să vadă cum arată bucătăria. Precum multe restaurante care

funcţionau în Beijing, şi acela era o afacere de familie şi era deschis la primul etaj al unei case particulare. Pregătirea şi servirea felurilor de mâncare pentru douăzeci de clienţi într-o bucătărie de apartament construită după standardele comuniste trebuia să implice în mod sigur o acrobaţie de mare clasă. Masa era rotundă, de mici dimensiuni, un exemplar extrem de ieftin, iar scaunul era grozav de inconfortabil, însă, lăsând la o parte toate inconvenientele, simplul fapt că un astfel de local exista era o mărturie a schimbărilor fundamentale din conducerea politică a ţării.

Dar obiectivul misiunii din acea seară stătea în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. Lian Ming. Purta obişnuitul costum de culoare albastră ce constituia practic uniforma funcţionarilor de rang inferior şi mediu angajaţi în diversele birouri ministeriale. Coafura ei, cu părul tuns scurt, semăna cu o cască. În mod sigur industria modei din acel oraş fusese pusă pe picioare de-un rasist ticălos care-i ura pe chinezi şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i face să arate cât mai neatractiv cu putinţă. Nu zărise încă măcar o singură localnică să se îmbrace cât de cât atrăgător – poate doar cu excepţia câtorva piese de vestimentaţie importate din Hong Kong. Uniformitatea, lipsa crasă de varietate, erau probleme generale în Orient, dacă nu puneai la socoteală străinii care-şi făceau apariţia în număr din ce în ce mai mare în acea parte de lume, însă ei ieşeau în evidenţă ca un trandafir în mijlocul unei curţi plină de deşeuri, acest fapt nereuşind decât să scoată în evidenţă abundenţa gunoaielor. Acasă, în California, orice bărbat putea avea – pardon, putea admira, se corectă ofiţerul CIA, orice soi de femeie de pe faţa pământului. Albe, negre, evreice, păgâne, asiatice, latine, câteva africane neaoşe, o mulţime de europence – aici aveai de asemenea o întreagă varietate: italience brunete, franţuzoaice arogante, englezoaice manierate şi nemţoaice băţoase. Răzleţite printre ele erau câteva fete din Canada şi Spania (care se ţineau la distanţă de vorbitoarele localnice de limbă spaniolă), şi o mulţime de japoneze (care de asemenea se ţineau departe de localnicele de etnie japoneză, deşi în

acest caz fenomenul era rezultatul voinţei grupului din urmă) şi aşa obţineai un adevărat regal feminin. Acolo singura uniformitate provenea din atmosfera societăţii californiene, care impunea fiecărui individ să se străduiască din greu să fie prezentabil şi atractiv, aceasta fiind Regula Numărul Unu a traiului în peninsulă, patria suriului şi a patinajului cu rotile, unde ţinutele sobre erau de domeniul trecutului.

Nu şi aici. În China toată lumea se-mbrăca la fel, arăta la fel, vorbea la fel şi, în general, se purta în acelaşi mod…

… cu excepţia fetei din faţa sa. Ea părea a fi altfel, tocmai de-aceea se gândise Nomuri s-o invite la cină.

Acţiunea se numea seducţie şi făcea parte din arsenalul unui spion din vremuri imemoriale, cu toate că Nomuri o folosea pentru prima dată. Câtă vreme stătuse în Japonia nu dusese o viaţă strictă de celibatar, deoarece acolo multe lucruri se schimbaseră de-a lungul ultimelor generaţii, tinerilor şi tinerelor permiţându-li-se să se întâlnească şi să… comunice la un nivel cât mai primar – dar acolo Nomuri trăise cruda ironie să constate că majoritatea fetelor japoneze aveau o predilecţie pentru americani. Unii spuneau că asta se producea din pricina faptului că americanii aveau reputaţia să fie mai bine dotaţi pentru iubit decât un bărbat japonez normal, un subiect de bârfă şi amuzament pentru fetele care deveniseră de curând active sexual. Predilecţia pentru americani se mai datora faptului că aceştia aveau faima de a-şi trata femeile mai bine decât japonezii, iar cum japonezele erau cu mult mai supuse decât suratele lor din Occident, probabil că ambele părţi aveau de câştigat dintr-un eventual parteneriat. Însă Chet Nomuri era un spion infiltrat sub acoperirea de salariat al unei companii japoneze şi reuşise să se integreze aşa de bine în mediu, încât localnicele îl priveau doar ca pe un alt bărbat japonez, aşa că viaţa lui sexuală suferise din pricina abilităţilor profesionale, lucru căruia tânărului agent operativ nu i se părea deloc cinstit, căci crescuse, ca mulţi alţi americani, căscând gura la aventurile lui 007 şi a cuceririlor sale amoroase. În Asia, lui James Bond i se

spunea domnul Kiss-Kiss Bang-Bang. Nomuri nu mai pusese mâna pe un pistol din vremea când se instruia la Fermă – şcoala de pregătire a CIA, amplasată pe Autostrada", în apropiere de Yorktown, Virginia – şi acolo nu doborâse niciun record la cursul de tir.

Fata din faţa sa chiar avea posibilităţi, observă agentul operativ din spatele expresiei sale obişnuite, neutre, plus că în regulament nu scria nicăieri că e interzis să te culci cu o tipă în timpul exercitării misiunii – ce slogan bun de recrutare ar fi pentru Agenţie, consideră el. Poveştile referitoare la cuceririle amoroase erau deseori un subiect favorit de discuţie în cursul rarelor ocazii când agenţii operativi se adunau la întrunirile organizate de către Agenţie la Fermă, prilej pentru ofiţerii care desfăşurau acţiuni pe teren de a face schimb de opinii, informaţii şi proceduri operative – petrecerile organizate după şedinţele de informare alunecau deseori spre subiectul cuceririlor. De când ajunsese la Beijing, viaţa sexuală a lui Chet Nomuri se redusese la colindarea site-urilor pornografice de pe Internet. Din nu se ştie care motiv, societatea asiatică avea o amplă colecţie de asemenea lucruri şi, cu toate că Nomuri nu se mândrea cu această dependenţă, trebuia *cumva* să-şi descarce energia sexuală.

Cu puţin efort, Ming ar fi putut fi frumuşică, aprecie Nomuri. Întâi de toate avea nevoie să-şi lase părul lung. Apoi, rame noi la ochelari. Cele pe care le purta în acel moment păreau fabricate din sârmă ghimpată reciclată. Apoi puţin machiaj. De care anume Nomuri nu ştia sigur – nu era expert în domeniu, însă tenul ei avea calitatea fildeşului, iar cu puţin ajutor din partea produselor cosmetice s-ar fi transformat într-un motiv de atracţie. Dar în societatea chineză, cu excepţia actorilor care jucau pe scenă (şi al căror machiaj era la fel de subtil ca o reclamă luminoasă cu neon în Las Vegas), machiaj însemna spălarea cu apă pe faţă, dimineaţa. Apoi se decise că ochii îl atrăgeau la ea. Erau vioi şi… drăgălaşi. În ei, sau înapoia lor, ce mai conta, palpita pofta de viaţă, se prea poate să fi avut şi un corp decent, dar era greu să aprecieze, cu

hainele acelea pe ea.

— Aşadar noul sistem computerizat funcţionează bine? o întrebă el, după ce sorbi o gură de ceai verde.

— E de-a dreptul magic, izbucni ea ca un şuvoi ce se revarsă. Caracterele ies foarte frumos şi imprimanta laser le redă perfect, de parcă le-ar caligrafia un scrib.

— Ce crede ministrul dumneavoastră?

— Oh, e foarte încântat. Acum lucrez mai repede şi el e foarte mulţumit de asta! îl asigură ea.

— Suficient de mulţumit pentru a lansa o comandă? întrebă Nomuri, revenind la acoperirea lui de salariat al companiei nipone.

— Pentru asta va trebui să-l întreb pe administratorul-şef, dar consider că veţi fi satisfăcut de răspuns.

„Asta îi va face fericiţi pe cei de la NEC”, reflectă ofiţerul CIA, întrebându-se din nou oare câţi bani aducea el companiei sale de acoperire. Şefului său din Tokio i-ar fi rămas în gât rachiul de orez dac-ar fi ştiut pentru cine lucrează cu adevărat Nomuri, însă spionul îşi obţinuse toate avansările din cadrul NEC pe merit, în timp ce din umbră lucra pentru adevărata sa patrie. Fusese o întâmplare fericită, gândi Chet, că meseria sa reală şi cea de acoperire se îmbinau fără cusur. Asta, plus faptul că fusese crescut într-o familie foarte tradiţionalistă – în care se vorbeau două limbi materne… familie în cadrul căreia i se insuflase simţul datoriei faţă de tărâmul său natal, care era pus mai presus de datoria faţă de cultura şi societatea din care proveneau înaintaşii săi. Probabil că deprinsese aceste lecţii privind placa înrămată a bunicului său, în centrul căreia trapa, pe catifea albastră, insigna de infanterist combatant, înconjurată de panglici şi medaliile acordate pentru fapte de bravură, Steaua de Bronz cu însemn de război, Citarea pe Ordin Prezidenţial şi emblemele de campanie câştigate ca luptător în cadrul Grupului Regimental de Luptă” 2, în Italia şi sudul Franţei. Dispreţuit de America, bunicul său îşi câştigase drepturile de cetăţean în cel mai disperat şi sublim mod, înainte de a reveni acasă la afacerile de îmbunătăţiri funciare în care-şi iniţiase fiii şi nepoţii, pe unul

dintre aceştia învăţându-l ce înseamnă să-ţi faci datoria faţă de ţară. Pe deasupra, puteau exista şi episoade distractive.

Cum era cel din acel moment, observă Nomuri privind profund în ochii întunecaţi ai lui Ming şi întrebându-se dacă în spatele lor se află un creier care raţionează. Avea două gropiţe simpatice la colţurile buzelor şi un zâmbet, în opinia lui, foarte dulce pentru o faţă care nu ieşea în evidenţă prin nimic altceva.

— China e o ţară atât de fascinantă, spuse el. Apropo, engleza dumneavoastră este foarte bună.

Şi chiar era. Mandarina lui cam şchiopăta şi o femeie nu putea fi sedusă prin semne.

Un zâmbet de încântare.

— Vă mulţumesc. Să ştiţi că studiez din greu.

— Ce cărţi citiţi? o întrebă, zâmbind la rândul lui.

— Romane de dragoste, Danielle Steel, Judith Krantz. America le oferă femeilor aşa de multe oportunităţi în comparaţie cu ce suntem noi, chinezoaicele, obişnuite aici.

— America e o ţară interesantă, însă haotică, îi zise Nomuri. Măcar în societatea voastră fiecare om îşi cunoaşte locul.

— Da, dădu ea din cap. Lucrul acesta oferă siguranţă, însă uneori chiar prea multă. Până şi o pasăre captivă în colivie doreşte să-şi întindă aripile.

— Vă voi spune un lucru care nu mi-a plăcut aici, la voi.

— Care anume? întrebă Ming, fără a fi ofensată, ceea ce, aprecie Nomuri, era un fapt pozitiv.

Poate va citi un roman scris de Steele, pentru a vedea ce-i place ei.

— Ar trebui să vă îmbrăcaţi diferit. Hainele voastre nu vă avantajează. Femeile ar trebui să se îmbrace mai atractiv. În Japonia există o mare varietate vestimentară, astfel că te poţi îmbrăca după stilul oriental sau occidental, după cum îţi dictează inspiraţia.

Ming chicoti.

— Eu, una, m-aş opri la obiecte de lenjerie. Cred că sunt foarte plăcute la atingere. Asta n-a fost un gând foarte socialist, îi zise ea, punând pe masă ceaşca de ceai.

Chelnerul îşi făcu apariţia şi, cu acceptul lui Nomuri, ea comandă mao-tai, un lichior autohton extrem de tare. Chelnerul reveni rapid cu două mici ceşcuţe de porţelan şi o butelcă din care turnă cu eleganţă. Ofiţerul CIA mai că se sufocă la prima înghiţitură, care îi arse gâtul, dar degajă o căldură plăcută în stomac. Observă că obrajii lui Ming se îmbujoraseră din pricina alcoolului şi avu impresia trecătoare că tocmai s-a deschis o portiţă prin care putea trece… şi care probabil ducea în direcţia cea bună.

— Nu orice lucru poate fi socialist, judecă Nomuri, după încă o sorbitură mică. Restaurantul acesta reprezintă o iniţiativă particulară, aşa-i?

— Oh, da. Iar mâncarea servită aici este mai bună decât cea pregătită de mine. Nu mă pricep la gătit.

— Adevărat? Atunci îmi veţi da voie ca, din când în când, să vă gătesc eu ceva, sugeră Chet.

— Oh?

— Sigur că da. Surâse. Pot găti în stil american şi am posibilitatea să cumpăr ingredientele potrivite de la un magazin cu acces limitat.

Nu că acele ingrediente ar fi valorat mare lucru, fiind ambalate şi manipulate ca vai de lume, însă erau simţitor mai de calitate decât mizeriile care le cumpărai din pieţele publice, iar Ming probabil n-avusese niciodată parte de friptură la cină. Oare putea justifica faţă de CIA introducerea pe nota sa de cheltuieli a câtorva bucăţi Kobe de vită? se întrebă Nomuri. Probabil că da. Contabilii de la Langley nu se prea sinchiseau de agenţii aflaţi în misiune.

— Serios?

— Fireşte. Ai unele avantaje când eşti un străin barbar, îi spuse el cu un zâmbet timid. Observă că ea izbucni în râs, ceea ce era foarte bine, judecă Nomuri.

Mai luă încă o înghiţitură din combustibilul de rachetă. Ming tocmai îi dezvăluise ce i-ar plăcea să poarte. O problemă sensibilă pentru societatea ei. Oricât de confortabilă ar fi fost lenjeria de damă, trebuia de asemenea să fie cât mai discretă.

— Ce altceva îmi mai puteţi spune despre

dumneavoastră? fu următoarea lui întrebare.

— Nu sunt multe lucruri de zis. Slujba pe care o am este sub nivelul meu de pregătire, dar îmi aduce prestigiu din… mă rog, motive politice. Sunt o secretară cu studii superioare. Angajatorul meu – ei bine, din punct de vedere tehnic lucrez pentru stat, precum marea majoritate a cetăţenilor, dar de fapt lucrez pentru ministrul meu, ca şi cum el ar face parte din sectorul capitalist şi mă plăteşte din propriul buzunar. Ridică din umeri. Cred că lucrurile au stat dintotdeauna aşa. Avantajul e că aud şi văd lucruri interesante.

„Să nu întreb acum despre acele lucruri”, îşi zise Nomuri. Ulterior, cu siguranţă o va întreba, însă nu atunci.

— La fel se-ntâmplă şi cu mine, secrete industriale şi tot felul de chestii de genul acesta. Ar fi mai bine să lăsăm discuţiile astea pe teme profesionale. Vorbiţi-mi despre dumneavoastră, Ming.

— Repet, sunt puţine de spus. Am douăzeci şi patru de ani. Am studii. Cred că sunt norocoasă că trăiesc. Ştiţi ce se petrece cu multe dintre fetiţele născute aici…

Nomuri încuviinţă.

— Am auzit nişte istorisiri. Sunt dezgustătoare, fu el de acord.

Realitatea era mult mai crudă. Era o practică des întâlnită ca părintele unui bebeluş de sex feminin să-şi arunce odrasla în fântână, trăgând speranţa că soţia îi va aduce un băiat la următoarea încercare. În R.P.C., „un-singur-copil-de-familie” era aproape literă de lege şi, precum majoritatea legilor emise într-un stat comunist, se aplica dur, cu brutalitate. O sarcină neautorizată era deseori lăsată să ajungă la soroc, dar când se declanşa travaliul şi fătul era „încoronat”, adică exact în momentul când i se ivea partea superioară a calotei craniene, un medic sau o asistentă lua o seringă umplută cu formaldehidă şi o înfigea în zona moale din creştetul capului celui aproape nou-născut, apăsa pe piston şi îi curma viaţa exact în clipa când ea urma să-nceapă. Nu era un fapt pe care guvernul R.P.C. îl recunoştea drept politică naţională, cu toate că exact asta

era. Singura soră a lui Nomuri, Alice, era medic specialist în obstetrică-ginecologie, cu diploma obţinută la UCLA[18], şi agentul era sigur că mai curând ar fi luat ea otravă decât să execute un asemenea act barbar, sau ar fi pus mâna pe-un pistol ca să-l descarce în cel care i-ar fi dat ordin să facă aşa ceva. Chiar şi cu această politică barbară, un număr oarecare de fetiţe reuşeau totuşi să vadă lumina vieţii, însă erau de cele mai multe ori abandonate şi date ulterior spre adopţie, în general occidentalilor, deoarece chinezii le considerau inutile pentru societatea lor. Dacă un atare fapt li s-ar fi întâmplat evreilor, ar fi purtat numele de genocid, dar cum rămâneau totuşi o mulţime de chinezi pe lume, nimeni nu se sinchisea. Politica lor, împinsă până la extrem, putea duce la extincţia rasei, însă ei o numeau cu seninătate „controlul populaţiei”.

— La momentul potrivit, societatea chineză va recunoaşte valoarea femeilor, Ming. E un lucru cert.

— Cred că aşa este, admise ea. Cum sunt tratate femeile în Japonia?

Nomuri îşi permise să izbucnească în hohote de râs.

— Întrebarea corectă este cât de bine ne tratează ele pe noi şi cât de mult ne *permit* nouă să le tratăm!

— Sincer?

— Oh, da. Mama a fost stăpână în casa noastră până când a închis ochii.

— Interesant. Sunteţi credincios?

„De ce pune întrebarea asta?” se miră Nomuri.

— N-am putut niciodată să mă decid între budismul Zen sau cel Shinto, replică el, cu sinceritate. Fusese botezat în religia metodistă, dar se îndepărtase de biserică în urmă cu mulţi ani. În Japonia studiase religiile locale doar cu scopul de a-i înţelege mai bine pe japonezi, pentru a se integra mai bine în societatea niponă şi, cu toate că învăţase o mulţime despre ambele credinţe, nu se lăsase atras nici de cea asiatică, nici de cea cu care fusese crescut în America. Şi dumneavoastră?

— Într-o vreme m-am simţit atrasă de Falun Gong, dar nu

[18] UCLA – University of California, Los Angeles (n.tr.).

în mod serios. Am avut un prieten care s-a implicat foarte profund. Acum e în închisoare.

— Ah, ce păcat.

Nomuri dădu din cap, arătându-şi simpatia, însă în mintea lui se-ntreba cât de apropiat îi fusese acel prieten. Comunismul rămânea un sistem gelos pe orice formă de credinţă, căci nu tolera concurenţa, indiferent de forma ei. Baptismul era noul curent religios la modă, ce se prolifera de parcă răsărea din pământ şi care în China apăruse, în opinia lui Nomuri, datorită internetului, un mediu în care creştinii din America, mai ales baptiştii şi mormonii, pompaseră în ultimul timp o mulţime de resurse materiale. Oare predicatorii reuşiseră crearea unui cap de pod religios sau ideologic în China? Un lucru remarcabil... sau poate că nu. Problema marxism-leninismului, cât şi a modelului impus de Mao era că, oricât de perfectă ar fi fost ideologia lor, ducea lipsă de ceva după care sufletul omului tânjea. Însă căpeteniile comuniste nu puteau şi nu voiau să admită aşa ceva. Gruparea Falun Gong nici măcar nu fusese una de factură religioasă, cel puţin conform modului lui Nomuri de-a gândi, însă, dintr-un motiv pe care agentul nu-l putea pricepe pe deplin, ea înspăimântase puterea de la Beijing îndeajuns de mult pentru a fi zdrobită ca şi cum ar fi fost o adevărată mişcare politică contrarevoluţionară. Auzise că liderii sectei care fuseseră condamnaţi aveau parte de un trai greu în puşcăriile chineze. Nu trebuia să stai prea mult pe gânduri analizând ce însemna trai greu în acea ţară. Unele dintre cele mai perverse torturi cunoscute în istorie fuseseră inventate în China, unde valoarea unei vieţi de om era cu mult mai puţin preţuită decât în ţara sa de origine, îşi aminti Chet. China era un ţinut străvechi, cu o cultură la fel de veche, dar celorlalţi locuitori ai planetei chinezii puteau foarte bine să li se pară extratereştri, într-atât de ruptă era societatea lor de valorile umane în spiritul cărora fusese educat Chester Nomuri.

— Ei bine, pot spune că nu prea am aplecare spre convingerile religioase.

— Convingeri? îl întrebă Ming.

— Credinţe, se corectă ofiţerul CIA. Ia spuneţi, e vreun bărbat în viaţa dumneavoastră? Vreun logodnic, poate?

— Nu, oftă ea, de ceva vreme încoace, nu.

— Într-adevăr? Mă surprinde, remarcă Nomuri, cu galanterie atent studiată.

— Cred că ne deosebim de japoneze, admise Ming, doar cu o umbră de tristeţe în glas.

Nomuri ridică butelca şi turnă încă un rând de mao-tai.

— În acest caz, rosti el, ridicând din sprâncene şi zâmbind, vă ofer un toast amical.

— Vă mulţumesc, Nomuri.

— Cu plăcere, tovarăşă Ming.

Agentul se-ntrebă de cât timp va avea nevoie ca s-o cucerească. Probabil nu prea mult. Abia apoi va începe adevărata muncă.

CAPITOLUL 7

Indicii revelatoare

Era genul de coincidenţă pentru care munca de poliţie este faimoasă în lumea întreagă. Provalov sunase la cartierul general al miliţiei şi, deoarece ancheta o crimă, ceruse să discute cu şeful secţiei omucideri, un căpitan. Când spusese că este în căutarea unor foşti soldaţi Spetsnaz, căpitanul îşi amintise că la şedinţa de dimineaţă doi dintre oamenii săi raportaseră găsirea a două cadavre purtând posibile tatuaje Spetsnaz, ceea ce fusese suficient să-l determine să dea curs apelului.

— Serios, crimă cu RPG în Moscova? întrebă Ievgheni Petrovici Ustinov. Cine a fost ucis?

— Ţinta principală pare a fi fost Gregori Filipovici Avseienko. Era peşte, îl informă Provalov pe colegul său din nord. Au mai murit şoferul şi una dintre fetele sale, dar par a fi victime colaterale.

Nu trebuia să dea explicaţii laborioase. Nu foloseşti o armă antitanc pentru a ucide un şofer şi o târfă.

— Sursele dumneavoastră au spus că cei care au tras sunt veterani Spetsnaz?

— Corect, iar imediat după aceea au zburat la Sankt-Petersburg.

— Înţeleg. Ieri am pescuit doi indivizi de genul acesta din râul Neva, ambii de aproape patruzeci de ani, împuşcaţi în ceafă.

— Într-adevăr?

— Da. Avem amprentele digitale ale celor două cadavre. Aşteptăm ca Arhivele Centrale ale armatei să le identifice. Dar nu vor reuşi foarte repede.

— Lăsaţi asta în grija mea, Evgheni Petrovici. Vedeţi, prezent la locul crimei era şi Serghei Nikolaici Golovko. Ne

facem griji că el ar fi putut fi adevărata ţintă a atentatului.

— Asta da îndrăzneală, observă cu răceală Ustinov. Poate prietenii dumneavoastră din Piaţa Djerjinski i-ar putea grăbi pe idioţii de la Arhive?

— Voi lua legătura cu ei, promise Provalov.

— Bun, altceva?

— Am un nume, Suvorov, Klementi Ivanici, indicat de rapoarte ca fost ofiţer KGB, dar asta-i tot ce ştiu deocamdată. Vă este cunoscut?

Provalov observă că prin receptor se auzea cum interlocutorul se scarpină în cap.

— *Niet*, n-am auzit niciodată de el, replică detectivul-şef, în timp ce nota numele. Are legături?

— Informatorul meu crede că el este cel care a aranjat atentatul.

— Voi verifica în arhiva noastră să văd dacă avem ceva legat de el. Alt tip care a fost la „Scutul şi spada”, nu? Oare câţi dintre aceşti paznici ai statului au trecut de partea răului? se întrebă retoric poliţistul din Sankt-Petersburg.

— Destui, aprobă colegul său moscovit, cu o grimasă ce nu putea fi văzută.

— Tipul acesta, Avseienko, era tot din KGB?

— Da, rapoartele spun că dirija Şcoala de Păsări.

Ustinov izbucni în râs.

— Oh, un peşte antrenat de stat. Minunat. Avea fete bune?

— Încântătoare, confirmă Provalov. Peste ce ne putem noi permite.

— Un bărbat adevărat nu are nevoie să le cumpere, Oleg Gregorievici, îşi asigură colegul moscovit poliţistul din Sankt-Petersburg.

— Adevărat, prietene. Cel puţin pentru o lungă perioadă de-acum încolo, completă Provalov.

— Acesta-i adevărul! Un hohot de râs. Mă veţi informa despre ce descoperiţi?

— Da, vă voi trimite notiţele mele prin fax.

— Excelent. Voi face schimb de informaţii cu dumneavoastră, promise Ustinov.

Exista o legătură între criminaliştii din întreaga lume. Nicio ţară nu aprobă curmarea unei vieţi. Această putere era rezervată numai statelor-naţiuni.

În biroul său întunecat din Moscova, locotenentul Provalov stătu câteva minute pentru a-şi scrie însemnările. Era prea târziu ca să sune la SVR în legătură cu alertarea celor de la Arhivele Centrale ale armatei. Îşi promise că va fi primul lucru care-l va face de dimineaţă. Se făcuse vremea să plece. Îşi luă haina din cuierul aflat lângă birou şi ieşi afară, îndreptându-se către locul de parcare al maşinii de serviciu. Conduse până la o intersecţie din apropierea ambasadei americane. Acolo era un bar intim şi plăcut, numit Boris Godunov. La cinci minute după ce intrase, o mână familiară îl bătu pe umăr.

— Bună, Mişka, rosti Provalov, fără să se întoarcă.

— Ştii, Oleg, e plăcut să vezi că sticleţii ruşi sunt precum cei americani.

— În New York e la fel?

— Sigur, confirmă Reilly. După o zi lungă de vânat răufăcători, ce-i mai plăcut decât să bei câteva pahare în compania colegilor? Agentul FBI îi făcu semn barmanului să-i aducă băutura sa obişnuită, vodcă şi sifon. În plus poţi rezolva o mulţime de probleme de serviciu într-un loc ca acesta. S-a mai întâmplat ceva în Cazul Peştele?

— Da, e posibil ca cei care au comis crima să fi murit în Sankt-Petersburg. Provalov dădu pe gât ce mai rămăsese din paharul cu vodcă seacă, apoi îl informă pe american în detaliu, concluzionând: Ce înţelegi din toate astea?

— Ori e o răzbunare, ori cineva a vrut să se asigure, amice. Am mai văzut din astea la mine acasă.

— Asigurare?

— Mda, s-a întâmplat în New York. Mafia l-a eliminat pe Joey Gallo. Au făcut-o în public şi au dorit să fie o crimă cu iscălitură, aşa că au pus un negru vagabond să dea lovitura – dar bietul nemernic a fost împuşcat la rândul său, la cinci metri depărtare. Asigurare, Oleg. În felul acesta autorul nu poate spune nimănui cine i-a cerut să facă treaba. Al doilea trăgător a plecat liniştit, fără să-i dăm niciodată de urmă.

Sau poate a fost un act de răzbunare: indiferent cine l-a plătit pentru a-şi face treaba, l-a amuţit pentru că a atacat o ţintă greşită. Pariezi pe care variantă vrei, amice.

— Cum spuneţi voi, din lac în puţ?

Reilly încuviinţă.

— Aşa spunem. Ei bine, măcar ai mai multe piste de urmărit. Poate că cei doi trăgători au vorbit cu cineva. Ce naiba, poate au ţinut chiar un jurnal.

Reilly se gândi că era ca şi cum ai azvârli pietre în iaz. Într-un astfel de caz, undele se lărgeau tot mai mult. Total diferit de o banală crimă de familie, în care un individ îşi omoară femeia în bătaie pentru că s-a culcat cu altul, ori a pus masa târziu, iar apoi, plângând de-i ies ochii, mărturiseşte tot ce-a comis. Dar tot după principiul undelor, crima lor fusese extrem de zgomotoasă, iar, adeseori, genul acesta de omoruri se rezolvă deoarece oamenii fac comentarii pe seama zgomotului, unii dintre aceşti oameni având cunoştinţă de unele lucruri pe care anchetatorii le pot folosi. Problema consta în a scoate poliţiştii pe străzi pentru a bate la uşi şi a-şi toci pingelele până când obţineau ce trebuie. Aceşti poliţişti ruşi nu erau nătângi. Le lipsea ceva din pregătirea pe care-i spuseseră lui Reilly că o deţin, dar trecând peste asta, aveau instincte de poliţist, iar faptul care conta era că, urmând procedurile corecte, puteai rezolva un caz, deoarece oponenţii nu erau prea deştepţi. Cei deştepţi nu încălcau legea într-un mod atât de strident. Crima perfectă era cea pe care nu o descopereai, cea în care nu găseai niciodată victima crimei, cea în care dispăreau fonduri prin proceduri contabile, cea în care spionai fără a fi prins. Îndată ce aflai că a fost comisă o crimă, aveai un punct de pornire. Era ca şi cum ai deşira un pulover. Nu rămâneau multe fire care să ţină lâna dacă perseverai în a trage de ele.

— Ia spune, Mişka, adversarii tăi mafioţi din New York, cât erau de buni? întrebă Provalov după al doilea rând de băutură.

Reilly sorbi şi el din bătură.

— Nu sunt ca-n filme, Oleg. Poate *Băieţi buni* să facă

excepţie. Sunt nişte găinari de duzină. Lipsiţi de educaţie. Unii sunt de-a dreptul cretini. Semnul lor distinctiv e basmul acela despre păstrarea tăcerii, *omerta* îl numesc ei, Legea tăcerii. Îşi acceptă înfrângerea şi nu mai cooperează. Dar cu timpul s-a schimbat şi asta. Indivizii din garda veche au murit, cei din noua generaţie sunt mai slabi, iar noi am devenit mai duri. E mult mai uşor să treci prin trei ani de închisoare decât să faci faţă la zece, iar capac peste toate, organizaţia s-a destrămat. Au încetat să se îngrijească de familiile ai căror taţi se aflau la pârnaie, asta dăunând moralului. Aşa că au început să discute cu noi. Iar noi ne-am deşteptat şi mai mult în privinţa supravegherii electronice – acum se cheamă „operaţiuni speciale”; pe vremuri era o activitate „la negru” – şi nu eram destul de grijulii pentru a obţine întotdeauna mandat. În anii ’60 niciun mafiot nu putea bea ceva fără ca noi să ştim ce culoare avea băutura.

— N-au ripostat niciodată?

— Să se pună cu noi, vrei să zici? Să se ia de un agent FBI? Ideea aceasta îi smulse lui Reilly un rânjet. Oleg, *nimeni* nu se pune cu FBI-ul. *Niciodată*. Pe vremuri eram mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Încă mai suntem şi acum, iar dacă te pui cu noi vei păţi nişte lucruri tare urâte. Esenţa problemei constă în faptul că niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva, dar băieţii răi sunt încredinţaţi că s-ar putea întâmpla. Au fost legi pe care le-am interpretat în folosul propriu, dar noi niciodată nu le-am încălcat – cel puţin eu n-am cunoştinţă de aşa ceva. Dacă îl ameninţi pe un pungaş cu repercusiuni serioase dacă trece de limită, atunci sunt mari şanse să te ia în serios.

— Nu şi aici. Nu prea mai au respect faţă de noi.

— Atunci trebuie să te faci respectat, Oleg.

Reilly ştia că acest lucru, simplu în aparenţă, va fi greu de pus în practică. Să trimită din când în când poliţia locală prin rezervaţie, pentru a le arăta golanilor care este preţul crimei de lezmajestate? Asta ţinea de istoria Americii, realiză Reilly. Şerifi precum Wyatt Earp, Bat Masterson şi Wild Bill Hickock, Lone Wolf Gonzales, de la rangerii texani,

Bill Tilghman şi Billy Threepersons, din U.S. Marshall Service, au fost pe timpul lor poliţişti care nu numai aplicau legea, ci o întruchipau prin simpla lor prezenţă pe străzi. În rândul oamenilor ruşi ai legii nu exista corespondent pentru asemenea legende. Poate că ar fi avut nevoie de una. În America făceau parte din moştenirea oricărui poliţist, iar cetăţenii americani, prin intermediul filmelor şi al serialelor western, creşteau cu credinţa că încălcarea legii le va aduce nu profit, ci un asemenea justiţiar pe cap. FBI se dezvoltase într-o eră a criminalităţii exacerbate, în timpul marii crize economice, exploatând tradiţia western existentă şi combinând-o cu tehnologii şi proceduri moderne pentru a-şi crea propria aură mistică. Să realizezi asta însemna să condamni o mulţime de criminali, iar pe câţiva să-i ucizi în plină stradă. În America exista credinţa că poliţiştii sunt eroii care nu numai aplică legea, dar îi protejează şi pe cei nevinovaţi. Aici nu exista o astfel de tradiţie.

Apariţia ei ar fi rezolvat multe dintre problemele fostei Uniuni Sovietice, unde tradiţia era legată de opresiune şi nu de protecţie. În filmele ruseşti nu găseai niciun John Wayne sau Melvin Purvis, naţiunea aceasta fiind cea mai săracă în eroi. Pe cât de mult îndrăgea Reilly activitatea de-aici, pe cât de mult ajunsese să-i respecte pe omologii lui ruşi, la fel de mult nu-i plăcea să fie îngropat sub o grămadă de instrucţiuni care îl sileau să fie la fel de ordonat ca un angajat al Bergdorf-Goodman’s din New York. Aveai la dispoziţie un material bun, dar ca să-l pui în ordine era nevoie de o muncă mai trivială decât sarcina lui Hercule de a curăţa grajdurile lui Augias. Oleg era bine motivat, avea deprinderile necesare, dar mai avea mult de tras. Reilly nu îl invidia pentru sarcina sa, dar trebuia să facă tot posibilul pentru a-l ajuta.

— Nu te invidiez prea mult, Mişka, dar aş vrea să avem şi noi poziţia pe care o are la tine în ţară instituţia ta.

— Asta nu se-ntâmplă dintr-odată, Oleg. Este rezultatul muncii de mulţi ani a unor oameni deosebiţi. Mai bine ţi-aş arăta un film cu Clint Eastwood.

— *Dirty Harry?* L-am văzut. „Distractiv, gândi rusul, dar nu pe deplin realist.”

— Nu, *Hang'Em Highx*[19]*,* despre şerifii federali din vremea vechiului Vest, când bărbaţii erau bărbaţi şi femeile recunoscătoare. Acum şi-a pierdut din sens. În Vestul Sălbatic nu prea era infracţionalitate.

Rusul îl privi cu surprindere pe deasupra paharului.

— Atunci de ce filmele voastre susţin cu totul altceva?

— Oleg, filmele trebuie să fie incitante, iar incitare nu prea găseşti la cultivarea grâului şi mânatul vitelor. Vestul american a fost colonizat în principal de veteranii Războiului Civil. A fost un război dur şi crud. Niciun supravieţuitor al bătăliei de la Shiloh nu ar fi fost intimidat de un măscărici călare, fie că purta sau nu pistol. Un profesor de la Universitatea de Stat din Oklahoma a scris acum vreo douăzeci de ani o carte despre acest subiect. A verificat arhivele de la curţile de judecată şi a descoperit că, exceptând împuşcăturile din baruri – pistoale şi whisky, un amestec de proastă calitate, corect? – în Vest nu era niciun fel de crimă. Cetăţenii îşi puteau purta singuri de grijă, iar legile pe care le aveau erau destul de aspre – nu existau recidivişti – dar ceea ce făcea cu adevărat ca lucrurile să fie calme era faptul că toţi aveau pistoale şi se pricepeau destul de bine să le mânuiască, iar asta era o mare descurajare pentru băieţii răi. Era mai mare şansa să te ucidă un cetăţean vigilent decât un poliţist, la o adică. Poliţistul evita astfel o activitate nedorită – completarea de formulare, am dreptate?

Americanul râse şi mai luă o gură de vodcă.

— În această privinţă ne asemănăm, Mişka, îl aprobă Provalov.

— Apropo, în legătură cu iuţeala de mână a pistolarilor din filme. Eu n-am auzit niciodată să se fi întâmplat aşa ceva pe bune. Nu, totul e o porcărie în stil Hollywood. Cu felul acela de a scoate arma nu poţi ţinti cu precizie. Dacă ar fi fost posibil, ne-ar fi antrenat în acest mod la Quantico. Cu excepţia celor care se antrenează pentru sport de

[19] Atârnă-i în ștreang.

performanţă şi întreceri, care trag mereu din acelaşi unghi şi la aceeaşi distanţă, e imposibil de realizat.

— Eşti sigur? Legendele pier greu, mai ales pentru un poliţist destul de isteţ de felul lui, dar care îşi făcuse porţia de filme western.

— Am fost instructor principal în cadrul diviziei mele operative şi să mă ia naiba dacă *eu* am reuşit.

— Eşti un bun ţintaş, nu?

Reilly dădu din cap cu modestie necaracteristică acestei teme de discuţie.

— Acceptabil, admise el. Unul destul de acceptabil.

Pe panoul de onoare al Academiei FBI se aflau mai puţin de trei sute de nume reprezentându-i pe cei care la absolvire aveau un scor perfect la şedinţele de tir. Mike Reilly se număra printre ei. Fusese şi comandant-adjunct al echipei SWAT din Kansas City în cursul primei sale numiri operative, înainte de a se muta în rândul jucătorilor de şah din departamentul de Crimă Organizată. Fără fidelul său pistolul automat Smith&Wesson 1076 se simţea complet dezbrăcat, dar agentul îşi aminti că aşa era viaţa în serviciul diplomatic al FBI. Ce naiba, vodca era grozavă aici şi îi prinsese gustul. În privinţa asta, numărul de corp diplomatic îi era de ajutor. Poliţiştii locali erau foarte serioşi când dădeau amenzi. Păcat că mai aveau multe de învăţat în privinţa anchetării crimelor.

— Aşadar, amicul nostru proxenet a fost ţinta principală, Oleg?

— Da, înclin să cred că aşa este, dar încă nu sunt sigur pe deplin. Suspină. Dar vom ţine deschisă pista cu Golovko. Astfel, adăugă Provalov, după o lungă sorbitură de vodcă, vom obţine sprijin puternic din partea altor agenţii.

Reilly făcu haz pe seama problemei.

— Oleg Gregorievici, te pricepi să mânuieşti sforile birocratice ale afacerii. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine!

Se răsuci către barman. Îl avertiza că e vremea pentru următorul rând.

Mary Patricia Foley concluzionă că Internetul este cea mai tare invenţie din istoria spionajului. De asemenea, binecuvântă ziua în care-l recomandase Direcţiei Operaţii pe Chester Nomuri. Micuţul japonez avea câteva realizări frumoase pentru un agent abia trecut de treizeci de ani. Făcuse o treabă excelentă în Japonia şi se oferise voluntar, fără a sta pe gânduri, pentru operaţiunea GENGHIS din Beijing. Slujba sa de acoperire la Nippon Electric Company se potrivea cum nu se putea mai bine cerinţelor misiunii, iar el părea să se simtă în acest post precum Fred Astaire pe ringul de vals, în zilele lui bune.

Lucrul cel mai uşor de îndeplinit era scoaterea informaţiilor din China.

Cu şase ani în urmă, CIA mersese în Silicon Valley – sub o altă identitate, desigur – şi încredinţase unui fabricant sarcina de a pune pe roate rapid producţia unui modem foarte special. Multora li se părea cam leneş, deoarece timpul necesar pentru a se conecta era cu patru sau cinci secunde mai lung decât la un model obişnuit. Ceea nu puteau şti era că zgomotul electronic produs în acele ultime patru secunde nu era de natură aleatorie, ci era trilul unui sistem special de criptare, care atunci când telefonul era interceptat, suna ca oricare alt zgomot aleatoriu. Astfel, tot ce trebuia Chester să facă era să-şi pregătească mesajul pentru transmisie şi să-l expedieze. În materie de siguranţă, mesajul era supercodificat cu un sistem pe 256 de biţi, special fabricat de Agenţia Naţională de Securitate, iar cheia dublă de cifrare era atât de complexă, încât propriile reţele de computere ale NSA o puteau sparge doar cu mare dificultate şi după o mulţime de timp preţios irosit. După asta, era o simplă problemă de înfiinţare a unui site tip www-punct-ceva prin intermediul unui vânzător public uşor de găsit şi a unui ISP[20] zonal – de care lumea era plină. Putea fi folosit chiar şi ca linie directă de apel între computere – de fapt aceasta fusese utilizarea de bază, iar adversarul, chiar dacă ar fi interceptat linia, ar fi avut nevoie de un geniu al matematicii *plus* de cel mai mare şi

[20] ISP – Furnizor de servicii de internet.

mai puternic supercomputer creat vreodată de către Sun Microsystems pentru a începe să decripteze mesajul.

„Lian Ming, citi Mary Pat, secretara lui" tocmai... a lui, nu? Nu era rău ca potenţială sursă de informaţii. Partea cea mai fermecătoare era că Nomuri indusese sexul printre posibilităţile de recrutare. Puştiul încă era un soi de inocent; probabil că roşise atunci când scrisese asta, gândi directorul-adjunct pentru operaţiuni al Agenţiei Centrale de Informaţii, dar inclusese propunerea pentru că era al naibii de onest în tot ceea ce făcea. Venise timpul să-i obţină lui Nomuri o promovare şi creşterea salariului. Doamna Foley făcu însemnarea potrivită pe un bilet autocolant care va fi ataşat la dosarul lui. „James Bond-*san"* gândi ea amuzându-se. Urma cea mai uşoară parte: să-i răspundă la mesaj. „Aprobat, continuă." Nu era nevoie să adauge „cu precauţie". Nomuri ştia singur să se descurce pe teren, ceea ce nu constituia întotdeauna o regulă pentru tinerii ofiţeri operativi. Ridică receptorul să-şi sune soţul pe linia directă.

— Da, dragă? răspunse directorul agenţiei.

— Eşti ocupat?

Ed Foley ştia că întrebarea soţiei sale nu era fără rost.

— Pentru tine nu sunt, puiule. Vino încoace. Apoi închise telefonul.

Biroul directorului CIA era relativ lung şi îngust, cu ferestre înalte din podea până în tavan, care ofereau o privelişte dominantă asupra pădurii şi a parcării pentru oaspeţii speciali. Dincolo de acestea se întindeau copacii care dominau Valea Potomac şi Bulevardul George Washington, iar în rest, mai nimic. Ideea că cineva ar avea vizibilitate directă asupra oricărei părţi a acestei clădiri, cu atât mai mult asupra biroului directorului, ar fi dat dureri de inimă indivizilor de la securitate. Ed ridică privirea din actele sale în momentul când soţia sa intră şi ocupă fotoliul de piele din faţa mesei de lucru.

— Veşti bune?

— Chiar mai bune decât notele luate de Eddie la şcoală, replică ea cu un surâs discret, sexy, care îi era rezervat

numai soţului.

Asta însemna că era ceva de bine. Edward Foley Jr. îşi tocea coatele la Politehnica Rensselaer din New York, fiind fondator al echipei lor de hochei, oare bătea aproape totul în NCAA. Micul Ed ar fi meritat poate un loc în echipa olimpică de hochei, dar opţiunea de a trece la profesionism ieşea din discuţie. Ca inginer de sisteme computerizate urma să câştige prea mulţi bani ca să-şi irosească timpul cu asemenea vise.

— Consider că avem ceva interesant.

— Ce anume?

— Secretara lui Fang Gan, replică ea. Nomuri încearcă s-o recruteze şi susţine că perspectivele sunt bune.

— GENGHIS, observă Ed. Ar fi trebuit să aleagă alt nume, dar, spre deosebire de majoritatea operaţiunilor CIA, numele pentru aceasta nu fusese generat de către un computer din subsol. Adevărul era că această măsură de securitate n-a mai fost aplicată din simplul motiv că nimeni nu-i vedea rostul. CIA nu avusese niciodată vreun agent în cadrul guvernului R.P.C. Cel puţin nu aveau pe nimeni mai sus de gradul de căpitan în cadrul Armatei Populare de Eliberare. Se izbiseră de problemele obişnuite. În primul rând, trebuiau să recruteze un etnic chinez, dar CIA n-a avut mare succes; apoi, agentul în cauză trebuia să cunoască la perfecţie limba şi să dispună de abilitatea de a se integra în cultura lor. Din diverse motive, niciuna din condiţii nu fusese îndeplinită. Apoi Mary Pat sugerase să fie testat Nomuri. Corporaţia sa făcea o mulţime de afaceri cu China, iar puştiul avea instincte bune. Astfel, Ed Foley îşi dăduse acordul, fără să spere la rezultate semnificative. Dar încă o dată instinctele de agent ale soţiei sale se dovediseră mai bune decât ale lui. Opinia generală era că Mary Pat Foley era cel mai bun agent operativ al Agenţiei din ultimii douăzeci de ani, iar ea părea hotărâtă să dovedească asta.

— Cât de expus este Chet?

Soţia sa îşi arătă şi ea îngrijorarea.

— E pe muchie, dar ştie să fie grijuliu, iar echipamentul

lui de comunicaţii este cel mai bun pe care-l avem. Doar dacă n-ar folosi forţa brută împotriva lui. Ştii, să zicem că l-ar ridica pentru că nu le place tunsoarea lui. În rest, ar trebui să fie în siguranţă. Oricum… îi înmânăm mesajul de la Beijing.

Directorul îl citi de trei ori înainte de a-l înapoia.

— Ei bine, dacă vrea el să se culce cu ea – dragă, nu e o manevră bună. Nu-i bine ca un agent să se implice…

— *Cunosc* asta, Ed, dar trebuie să joc cu cărţile care mi-au fost împărţite. Dacă îi dăm şi ei un computer precum cel folosit de Chet, nu-i aşa că va avea o bună securitate?

— Nu şi în cazul în care chinezii au pe cineva în stare să-l facă bucăţi, gândi Ed Foley cu voce tare.

— Oh, Dumnezeule, Ed, cei mai buni oameni ai noştri au avut nevoie de o întreagă eră blestemată ca să-l creeze. Uiţi că proiectul a fost condus chiar de către mine? Este *sigur!*

— Uşurel, dragă. Directorul îi prinse mâinile. Când Mary folosea un astfel de limbaj, chiar era implicată în afacerea în cauză. Da, ştiu, e sigur, dar eu sunt cel care îşi face griji, iar tu eşti femeia de acţiune, ai uitat?

— OK, iepuraş.

Apăru obişnuitul ei surâs dulce, care promitea multe şi îi deschidea o mulţime de uşi.

— I-ai spus deja că poate continua?

— E agentul meu, Eddie.

Ed făcu un gest de supunere. Nu era cinstit că trebuia să lucreze în acelaşi loc cu soţia. La birou, rareori câştiga o dispută cu ea.

— Bine, puiule. Este operaţiunea ta, o duci mai departe, dar…

— Dar ce?

— Dar îi schimbăm numele de cod din GENGHIS în altceva. Dacă operaţiunea e o reuşită, vom trece la schimbarea lunară a numelui. Datorită implicaţiilor serioase pe care le poate genera, va trebui să sporim la maximum securitatea asupra ei.

Mary nu putea decât să aprobe. Pe vremea când erau

simpli agenţi, cei doi soţi avuseseră în responsabilitate un agent de legendă, cunoscut în CIA drept Cardinalul. Era colonelul Mihail Semionovici Filitov, care mai bine de treizeci de ani lucrase în Kremlin, servindu-le pe o tavă de aur informaţii despre fiecare aspect al forţelor militare sovietice, plus câteva informaţii de o uriaşă valoare politică. Din motive birocratice uitate în negura timpului, cu Cardinalul se ţinuse legătura altfel decât cu agenţii de rând aflaţi la post, asta salvându-l de Aldrich Ames şi mârşava lui trădare în care o duzină de cetăţeni sovietici care lucrau pentru americani fuseseră deconspiraţi. Pentru fiecare suflet vândut, Ames obţinuse aproximativ 100000 dolari. Soţii Foley regretau faptul că Ames fusese lăsat în viaţă, dar ei nu era jurişti.

— În regulă, Eddie, schimbare în fiecare lună. Întotdeauna eşti extrem de grijuliu, dragule. Pun eu numele, sau tu?

— Vom aştepta până când el ne va trimite ceva util înainte de a trece la acţiune, dar hai să schimbăm GENGHIS cu altceva. Prea sare în ochi că se referă la China.

— Bine, zâmbi Mary maliţios. Ce zici de SORGE? propuse ea.

Numele îi aparţinea lui Richard Sorge, unul dintre cei mai mari spioni din câţi existaseră; de naţionalitate germană, lucrase pentru sovietici şi fusese probabil omul care îl împiedicase pe Hitler să câştige războiul dus pe Frontul de Răsărit contra lui Stalin. Dictatorul sovietic, deşi cunoştea acest fapt, nu mişcase un deget pentru a-l salva de la execuţie. „Recunoştinţa, spusese o dată Iosif Visarionovici, este o boală a câinilor.”

Directorul dădu din cap, aprobând. Soţia sa avea un puternic simţ al umorului, în special atunci când era aplicat în cazul problemelor de serviciu.

— Oare când vom şti dacă fata acceptă să lucreze pentru noi?

— Imediat ce Nomuri îşi face mendrele, presupun.

— Mary, ai făcut vreodată...?

— În cursul muncii operative? Ed, astea-s probleme de

bărbaţi, nu de femei, îi spuse soţului, rânjind cu toată gura, în vreme ce-şi lua hârtiile şi se îndrepta către uşă. Tu faci excepţie, iepuraş.

Avionul DC-10 al companiei Alitalia aterizase cu cincisprezece minute mai devreme, datorită curenţilor de aer prielnici. Cardinalul Renato DiMilo era destul de mulţumit de acest lucru încât să ridice o rugă potrivită de mulţumire Domnului. Membru cu vechime al corpului diplomatic al Vaticanului, era obişnuit cu zborurile lungi, dar asta nu însemna că le îndrăgea. Purta roba sa de cardinal, roşu cu negru, înrudită mai degrabă cu o uniformă oficială, remarcabil de inconfortabilă, deşi era făcută la comandă într-unul dintre cele mai bune magazine ale Romei. Unul dintre neajunsurile statutului său de cleric şi diplomat era acela că nu-şi putea lepăda haina pe parcursul zborului, dar avea posibilitatea să-şi scoată pantofii, numai pentru a constata că picioarele i se umflă, iar revenirea lor la normal dura mai mult decât de obicei. Această amintire îi smulse nu un blestem, ci mai degrabă un suspin, în timp ce avionul rula spre terminalul de pasageri. Stewardul-şef îl însoţi către uşa din faţă, permiţându-i să fie primul pasager care părăseşte avionul. Unul dintre avantajele statutului său de diplomat era că putea trece de ofiţerii vamali doar vânturându-le prin faţă paşaportul diplomatic, dar în cazul de faţă un oficial de rang înalt al guvernului R.P.C. îl aştepta la capătul tunelului de legătură pentru a-l întâmpina.

— Bine aţi venit în ţara noastră, spuse oficialul, întinzându-i mâna.

— E o plăcere să fiu aici, răspunse cardinalul, remarcând că acest ateu comunist nu-i sărutase inelul, aşa cum cerea protocolul.

Ei bine, catolicismul – în particular – şi creştinismul – în general – nu erau prea bine primite în China, nu-i aşa? Dar dacă R.P.C. se aştepta să intre în rândul lumii civilizate, atunci era obligată să accepte o reprezentare la nivel diplomatic a Sfântului Scaun, de aceea se afla aici. Pe de altă parte, va trebui să lucreze cu aceşti oameni şi, cine

ştie, poate va reuşi să convertească unul sau doi. Minuni se mai întâmplaseră, iar Biserica Romano-Catolică se descurcase cu potrivnici mai grozavi decât China.

Cu un mic grup de escortă care le deschidea drumul prin mulţime, secretarul de stat îl conduse pe distinsul oaspete către locul unde îi aştepta maşina oficială, cu escorta ei.

— Cum a fost zborul? întrebă oficialul chinez.

— Îndelungat, dar nu neplăcut, primi replica la care se aşteptase. Diplomaţii trebuiau să se comporte ca şi cum ar fi îndrăgit călătoria cu avionul, deşi până şi echipajele de zbor considerau voiajele pe asemenea distanţă cam obositoare. Era de datoria lui să-l ţină sub observaţie pe noul ambasador al Vaticanului, să vadă cum se comportă, cum priveşte pe ferestrele maşinii, iar acesta era ca toţi ceilalţi diplomaţi care vedeau pentru prima oară Beijingul. Toţi se uitau după deosebiri. Pentru ei inedită şi diferită era forma clădirilor, culoarea cărămizilor şi aspectul zidăriei privit de aproape sau de la distanţă, felul în care obiectele ce păreau aidoma în esenţă deveneau fascinante din cauza deosebirilor care, privite în mod obiectiv, erau microscopice.

În total le-a luat douăzeci şi opt de minute pentru a ajunge la clădirea ambasadei. Era o construcţie veche, datând de la începutul secolului trecut. Fusese casa unui misionar metodist american – în mod evident, îi plăcea confortul din America, observă oficialul – şi trecuse prin mai multe roluri, inclusiv, după cum aflase ieri la birou, cel de bordel al diplomaţilor între anii 1920 şi 1930, deoarece şi diplomaţilor le plăcea confortul. Se întrebă dacă fetele fuseseră chinezoaice sau, aşa cum auzise, rusoaice care au susţinut mereu că fac parte din nobilimea ţaristă. Din nu se ştie care motiv, occidentalilor le plăcea să facă dragoste cu aristocrate, de parcă trupurile acestora ar fi avut ceva special. Asta o aflase tot la birou, de la unul dintre arhivarii ministerului care ţineau evidenţa unor asemenea lucruri. Obiceiurile personale ale preşedintelui Mao n-au fost înregistrate, dar în Ministerul Afacerilor Externe era bine cunoscută pasiunea lui de-o viaţă pentru deflorarea

tinerelor de doisprezece ani. Tânărul oficial ştia că fiecare lider al unei mari naţiuni a avut aspecte ciudate şi dezagreabile. Oamenii de marcă au aberaţii pe măsură.

Maşina opri în dreptul casei bătrâneşti cu stâlpi de lemn, iar un poliţist în uniformă deschise portiera oaspetelui italian, ba chiar îl salută, primind din partea bărbatului cu tiară rubinie o înclinare a capului în semn de răspuns.

Pe verandă, în aşteptare, se găsea un alt străin, Monseniorul Franz Schepke, al cărui statut diplomatic era de asistent-şef al misiunii, de regulă însemnând că persoana respectivă este cea care se ocupă în realitate de toate, în vreme ce ambasadorul – în majoritatea cazurilor un om ales pe criterii politice – tronează în biroul său. Chinezii încă nu ştiau dacă în cazul de faţă lucrurile stăteau la fel.

Schepke moştenise înfăţişarea strămoşilor săi germani. Era înalt peste măsură, având nişte ochi albaştri-cenuşii inexpresivi şi o minunată tendinţă spre limbile străine, fapt care-l ajutase să stăpânească la perfecţie nu numai complexa limbă chineză, dar şi dialectele ei locale, cu accentele lor. Prin telefon, acest străin putea fi luat drept un membru de partid, spre marea surpriză a oficialilor locali care nu erau deprinşi nici măcar cu străinii care le vorbeau limba cât de cât corect, cu atât mai puţin să o stăpânească pe deplin.

Oficialul chinez a văzut cum neamţul sărută inelul superiorului său. Apoi italianul i-a dat mâna şi l-a îmbrăţişat pe mai tânărul om al bisericii. Probabil că se cunoşteau. Cardinalul DiMilo îl duse apoi pe Schepke şi îl prezentă suitei – bineînţeles că oficialităţile locale îl întâlniseră deja de multe ori, iar bătrânul prelat nu reuşi decât să le pară un pic cam retrograd. Între timp bagajele fuseseră duse în clădirea ambasadei, iar oficialul chinez urcă în maşina de protocol pentru a reveni la Ministerul de Externe, unde îşi va scrie raportul. Urma să scrie că nunţiul papal este un om trecut de cincizeci de ani, un bătrânel aparent de treabă, dar nu prea inteligent. Cu alte cuvinte, un ambasador occidental tipic.

Imediat cum au intrat în interiorul clădirii, Schepke se bătu peste urechea dreaptă şi făcu un gest de jur împrejur.

— Peste tot? întrebă cardinalul.

— *Ja, doch,* răspunse monseniorul Schepke în limba sa natală, apoi trecu la limba greacă. Nu cea contemporană, ci greaca vorbită în Antichitate de Aristotel, similară cu varianta modernă, dar diferită, limbă perpetuată de o mână de învăţaţi de la Oxford şi alte câteva universităţi apusene. Bun venit, Eminenţă.

— Chiar şi cu avionul a durat cam mult. Oare de ce nu putem călători cu vaporul? Ar fi o modalitate mult mai distinsă de a ajunge dintr-un punct în altul.

— Blestemul progresului, oferi preotul german o slabă explicaţie.

Cursa aeriană Roma-Beijing dura doar cu patruzeci de minute mai mult decât cea între Roma şi New York, dar Renato aparţinea unei alte epoci, mai răbdătoare.

— Însoţitorul chinez. Ce îmi poţi spune despre el?

— Se numeşte Qian. Patruzeci de ani, însurat, un fiu. Va fi legătura noastră cu Ministerul de Externe. Inteligenţă sclipitoare, bună educaţie, dar comunist convins, la fel ca tatăl său, spuse Schepke, vorbind rapid în limba învăţată cu mult timp în urmă, la seminar.

Atât el, cât şi şeful său ştiau că schimbul de cuvinte era probabil înregistrat, astfel că intenţionau să-i înnebunească pe translatorii de la Ministerul de Externe. Nu era vina lor că indivizii sunt inculţi, nu?

— Deci întreaga clădire e plină de microfoane? întrebă DiMilo, îndreptându-se către o tavă cu o sticlă de vin roşu pe ea.

— Trebuie să admitem asta, confirmă Schepke, în timp ce cardinalul îşi turna un pahar. Aş fi putut cerceta clădirea, dar aici este greu să găseşti oameni de încredere şi… Şi cei care puteau face o căutare eficientă s-ar fi folosit de ocazie pentru a-şi planta propriile microfoane, indiferent de ţara pentru care lucrau – America, Anglia, Franţa, Israel, toate erau interesate să afle ce ştie Vaticanul.

Din punct de vedere tehnic, Vaticanul, situat în partea

centrală a Romei, este stat independent, întărind statutul diplomatic al cardinalului DiMilo în această ţară unde convingerile religioase erau fie îngheţate, în cel mai bun caz, fie prăbuşite în ţărână, în cel mai rău caz. Renato DiMilo era preot de mai bine de patruzeci de ani, mare parte din ei fiind petrecuţi în serviciul diplomatic al Vaticanului. Chiar şi printre confraţii din serviciul său, obişnuiţi cu limbile străine, abilităţile sale lingvistice erau o raritate, iar pentru lumea exterioară, în care bărbaţii şi femeile cheltuiau o grămadă de timp cu învăţarea de limbi străine, harurile sale erau al naibii de rare. DiMilo le deprindea extrem de uşor – într-atât de uşor, încât era surprins că alţii nu se descurcă la fel de bine. Pe lângă faptul că era preot, în plus faţă de cariera de diplomat, DiMilo era şi ofiţer de informaţii – se presupune că toţi ambasadorii sunt, dar el era mai mult de atât. Una dintre îndatoririle sale era de a ţine Vaticanul – prin urmare pe papă – informat despre ce se întâmplă în lume, astfel încât Vaticanul – aşadar papa – să poată lua măsuri, sau măcar să-şi folosească influenţa în direcţia potrivită.

DiMilo îl cunoştea destul de bine pe actualul papă. Erau deja prieteni cu mulţi ani înainte ca acesta să fie ales pentru a ocupa tronul de *Pontifex Maximus* (în acest context *maximus* înseamnă „şef”, iar *pontifex* înseamnă „făuritor de poduri”, deoarece se presupune că un cleric trebuie să fie puntea dintre oameni şi Dumnezeul lor). DiMilo îşi pusese talentul în slujba Vaticanului într-un număr de şapte ţări. Înainte de căderea Uniunii Sovietice, se specializase în statele Europei de Est, unde a învăţat să dezbată meritele comunismului cu adepţii săi cei mai puternici, spre propriul amuzament şi disconfortul oponenţilor. Aici lucrurile nu vor fi la fel, observă cardinalul. Nu numai din cauza credinţei în Marxism. Cultura era complet diferită. Cu două milenii în urmă, Confucius definise poziţia unui cetăţean chinez, iar aceasta era deosebită de cea a culturii apusene. Bineînţeles că şi aici, la fel ca oriunde în lume, putea fi găsit un loc pentru învăţăturile creştine. Dar solul de aici nu era la fel de

roditor pentru creştinism precum era în alte părţi. Cetăţenii din partea locului au căutat şi găsit misionari creştini, dar făcuseră acest lucru din curiozitate, iar îndată ce le-au fost desluşite evangheliile au găsit credinţele creştinilor încă şi mai curioase, pentru că erau foarte diferite de învăţăturile lor străvechi. Chiar şi credinţele mult mai „normale”, care păstrau cât de cât tradiţiile chineze, precum Mişcarea Spirituală din Răsărit, cunoscută drept Falun Gong, fuseseră reprimate în mod brutal. Cardinalul DiMilo îşi zise că a venit într-una dintre puţinele ţări păgâne rămase, o ţară în care martiriul încă era posibil pentru cei mai fericiţi de soartă, depinde de felul cum priveai lucrurile. Îşi sorbi vinul, încercând, după oboseala din corp, să-şi dea seama ce oră este, în opoziţie cu ora indicată de ceas. În orice caz, vinul avea un gust bun, amintindu-i de casă, un loc pe care niciodată nu-l uitase, nici măcar la Moscova, Praga sau Beijing – Beijingul, totuşi, ar putea fi o provocare, consideră el.

CAPITOLUL 8

Subalterni şi lenjerie intimă

Nu era prima oară când făcea asta. Era ceva excitant şi provocator, dar într-o oarecare măsură şi periculos, datorită locului şi momentului. Exerciţiul pretindea mai ales o bună memorie şi ochi pătrunzători. Partea cea mai dificilă consta în conversia unităţilor de măsură englezeşti în sistemul metric. Dimensiunile ideale ale unei femei trebuiau să fie 36-24-36, nu 91,44-60,96-91,44.

Ultima dată când se aflase într-un astfel de loc fusese în Los Angeles, la Beverly Center Mall, făcând cumpărături pentru Maria Castillo, o voluptuoasă latino-americancă, care a fost încântată de eroarea lui de a-i aprecia talia la 24 în loc de 27, cât era în realitate. Era de dorit ca în privinţa mărimilor exprimate în cifre să greşeşti în minus, iar în cazul celor exprimate în litere să te înşeli în plus. Dacă unei femei îi cumperi un sutien 36C în loc de 36B, probabil nu-şi va ieşi din fire, dar dacă iei o mărime de douăzeci şi patru drept una de douăzeci şi opt, sigur se va supăra.

„Efortul, îşi spuse Nomuri clătinând din cap, îmbracă diferite forme şi mărimi.” De data asta voia să nimerească la fix, deoarece o voia pe Ming ca sursă de informaţii, dar o dorea şi ca amantă, acesta fiind un motiv în plus să nu greşească.

Cel mai uşor era să aleagă culoarea. Roşu. Bineînţeles că roşu. În această ţară roşul era culoarea „bună”, fiind o alegere comodă deoarece această culoare a fost întotdeauna alegerea predilectă pentru lenjeria feminină, o culoare a aventurii, hazului şi… imprudenţei. Iar acest tip de imprudenţă servea atât scopurilor sale biologice, cât şi celor profesionale. Mai erau şi alte lucruri la care să se gândească. Ming nu era înaltă, abia atingând cinci picioare

– cam 151 de centimetri, aprecie Nomuri, făcând mental conversia. Era scundă, dar nu tocmai micuţă. În China nu exista obezitate. Aici oamenii nu mâncau prea mult, poate din cauza amintirii încă vii a timpurilor când hrana nu era din belşug, iar supra-alimentaţia nu era posibilă. În California, Ming ar fi fost considerată supraponderală, remarcă Nomuri, dar pur şi simplu aceasta era conformaţia ei. Era bondoacă pentru că era scundă şi nu puteai schimba asta indiferent de dietă, sport sau machiaj. Talia ei nu trecea de douăzeci şi şapte. Pentru piept, nu putea spera la ceva mai bun de 34B… ei bine, poate 34C – nu, decise el, cel mult B+. Deci sutien 34B, chiloţi de mărime medie, mătase roşie, ceva feminin… ceva spre latura sălbatică, libertină a femeii, ceva cu care să se admire singură în oglindă şi să râdă… poate să ofteze din pricina aspectului ei atât de diferit datorat purtării acestor lucruri, poate să surâdă cu acel surâs interior special pe care femeile îl au în astfel de clipe. Clipa când eşti conştient că ai avut-o – restul e numai deşertăciune.

Punctul forte la Victoria’s Secret era catalogul conceput pentru bărbaţii care doreau într-adevăr, cu atenţie, să aleagă ei înşişi modelele, în ciuda expresiilor faciale care de multe ori le făceau să arate ca nişte lesbiene – dar cu asemenea trupuri, un bărbat nu putea avea chiar orice, nu-i aşa? Fantezii, jocuri ale minţii. Nomuri se întrebă dacă acele modele chiar existau sau erau realizate pe un computer. În ziua de azi se putea face orice cu un computer – s-o transformi pe Roşie O’Donnell în Twiggy, sau s-o faci pe Cindy Crawford piesă de muzeu.

„Înapoi la muncă”, îşi impuse el. O fi acesta locul fanteziilor, dar nu ale lui, nu încă. OK, trebuia ceva sexy. Trebuia să fie ceva care să amuze şi să excite în acelaşi timp, atât pe Ming, cât şi pe el însuşi: făcea parte din joc. Nomuri extrase catalogul din teanc, pentru că îi era mult mai uşor să vadă ce voia în condiţia îmbrăcat decât dezbrăcat. Dădu foile şi se opri brusc la pagina 26. Modelul era o faţă de culoare; indiferent din ce supă genetică luase naştere, fusese una cu ingrediente de soi, căci faţa ei ar fi

atras atenţia atât unui membru al SS-ului lui Hitler, cât şi lui Idi Amin. Era un chip unic. Ca totul să fie perfect, purta un sutien numit Racerback, care se asorta cu chiloţii tip bikini, iar culoarea era ideală, un roşu-purpuriu pe care romanii l-au numit odinioară Stacojiu Tyrrian, nu chiar roşu, dar nici purpuriu, fiind culoarea dungilor de pe togile senatorilor, rezervată prin cost şi prin tradiţie numai celor mai bogaţi membri ai nobilimii romane. Sutienul era confecţionat din satin şi lycra şi se închidea în faţă, fiind mai uşor de pus pentru fată, iar pentru băiat mai interesant de scos, îşi făcu socoteala Nomuri, în timp ce se îndrepta spre raftul potrivit. Treizeci şi patru B, decise el. Dacă era prea mic, va fi cu atât mai măgulitor… bikini de mărime mică sau medie? La naiba, câte unul din fiecare, se hotărî el. Doar pentru a fi sigur, mai cumpără un sutien având cupe de formă triunghiulară, fără întăritură de sârmă; culoarea lui roşu-oranj ar fi fost, de la prima privire, etichetată drept păcat de moarte de către biserica catolică. Dintr-o inspiraţie de moment luă mai multe perechi suplimentare de chiloţi, pornind de la presupunerea că se murdăresc mai repede decât sutienul, lucru de care nu era tocmai sigur, în ciuda faptului că era agent operativ al Agenţiei Centrale de Informaţii. La Fermă nu te învăţau asemenea lucruri. Va trebui să facă un memoriu în privinţa aceasta. În mod sigur îi va provoca un hohot de râs lui Mary Pat, la Langley, în biroul ei de la etajul şapte.

Încă un lucru, îşi spuse Chet. Parfumul. Femeile adoră parfumul. Era de aşteptat să-l adore, mai ales aici. Întregul Beijing mirosea precum o oţelărie, aerul fiind saturat de foarte mult praf de cărbune şi alţi agenţi poluanţi – probabil că şi Pittsburgh, în urmă cu un secol, mirosea la fel – iar tristul adevăr era că chinezii nu se îmbăiau cu acelaşi zel precum californienii şi nici cu regularitatea japonezilor. Aşadar, va cumpăra ceva care miroase frumos…

Dream Angel se numea marca. Se găsea sub formă de spray, loţiune şi alte aplicaţii pe care nu le pricepea, dar era sigur că Ming va pricepe, pentru că era femeie, iar parfumul e un lucru esenţial feminin. Astfel că achiziţionă câteva

dintre acestea, folosind cartea de credit de la NEC pentru a le achita – şefii lui japonezi vor înţelege. Erau foarte îndemânatici în aranjarea şi orchestrarea, pentru salariaţi, de tururi sexuale prin diverse locuri din Asia furnizoare de servicii în comerţul cu sex. Probabil astfel a ajuns SIDA în Japonia. Acesta era şi motivul pentru care Nomuri utiliza acolo prezervativul pentru orice, în afară de urinat. Suma cheltuită se apropia de 300 euro. Vânzătoarea împachetă totul şi comentă faptul că femeia din viaţa lui e deosebit de norocoasă.

„Va fi”, îşi făgădui Nomuri. Materialul lenjeriei pe care tocmai i-o cumpărase era fin ca vata de sticlă, iar culoarea l-ar fi aţâţat chiar şi pe un orb. Singura întrebare era cum o vor afecta oare pe o femeie chineză care lucrează ca secretară a unui ministru. Nu trebuia să fie mai greu decât a o seduce pe Suzie Wong. Lian Ming era mai degrabă banală decât drăguţă, dar nu se ştie niciodată. Amy Irvin, prima sa cucerire la respectabila vârstă de şaptesprezece ani şi trei luni, fusese destul de frumoasă pentru a-l inspira – ceea ce, pentru un băiat de vârsta respectivă, însemna că avea părţile trupeşti care trebuiau, nu avea barbă precum un general din Războiul Civil şi făcuse duş în luna precedentă. Măcar Ming nu era precum majoritatea femeilor americane, care în prezent fac vizite la estetician pentru a avea un stomac plat, sânii măriţi ca să arate precum holurile de cereale, iar buzele umflate cu tot soiul de chimicale, până ce ajungeau să arate ca feliile unui fruct ciudat. Ce fac femeile pentru a atrage bărbaţii… şi ce fac bărbaţii în nădejdea că le vor seduce. O sursă potenţială de energie, observă Nomuri, în timp ce răsucea cheia în contactul maşinii de serviciu, marca Nissan.

— Ce avem astăzi, Ben? îşi întrebă Ryan consilierul cu securitatea naţională.

— CIA încearcă să desfăşoare o nouă operaţiune în Beijing. Pentru moment este denumită SORGE.

— Precum Richard Sorge.

— Corect.

— Cineva are ambiţii mari. OK, vorbeşte-mi despre ea.

— Avem un ofiţer pe nume Chester Nomuri, infiltrat în Beijing sub acoperirea de comerciant de computere în slujba NEC. Îşi va încerca norocul cu o femeie, secretara unui ministru superior al R.P.C., un tip numit Fang Gan…

— Cine-i ăsta? se interesă Ryan, coborând cana cu cafea.

— Un soi de ministru fără portofoliu, care lucrează cu premierul şi ministrul de externe.

— Ca individul acela, Zhang Han San?

— Afirmativ, dar nu de acelaşi rang. Pare un mare mahăr. Are contacte în ministerele apărării şi de externe, referinţe ideologice bune, cuvânt greu în Biroul Politic chinez. Oricum, Nomuri îşi încearcă şansele cu fata.

— Bond, observă Ryan cu o voce neutră studiată. James Bond. Am auzit de Nomuri. Când am avut slujba ta, el făcea treabă bună pentru noi în Japonia. Asta-i doar pentru informarea mea, nu şi pentru aprobare, nu?

— Corect, domnule preşedinte. Doamna Foley conduce operaţiunea şi a vrut să vă faceţi o idee.

— În regulă, spune-i lui M.P. că mă interesează tot ce rezultă din asta.

Ryan îndepărtă grimasa provocată de aflarea amănuntelor despre viaţa privată a altei persoane – ei, dacă nu privată, atunci viaţa sexuală.

— Da, domnule.

CAPITOLUL 9

Primele rezultate

De-a lungul vieţii, Chester Nomuri învăţase o sumedenie de lucruri, atât de la părinţi, de la profesori, cât şi de la instructorii săi de la Fermă, dar o lecţie pe care încă n-o deprinsese era cea legată de valoarea răbdării, aplicată la propria viaţă. Oricum, asta nu însemna că era imprudent. Tocmai de aceea a trimis planul la Langley. Era stânjenitor să informezi o femeie despre plănuita ta viaţă sexuală – M.P. fusese un spion operativ de excepţie, dar Nomuri îşi reaminti că ea stătea la un birou – şi nu dorea ca Agenţia să creadă că vâna fuste pe banii ei, deoarece, ăsta era adevărul, lui îi plăcea meseria sa. Suspansul crea o dependenţă cel puţin egală cu cea dată de cocaină, cu care unii dintre colegii săi din studenţie cochetaseră.

Poate tocmai de aceea îl plăcea Mary Pat, speculă Nomuri. Erau amândoi din acelaşi aluat. În cadrul Direcţiei Operaţii se spunea despre Mary Pat că este Femeia Cowboy. În ultimele zile ale Războiului Rece s-a plimbat ţanţoşă pe străzile Moscovei precum Annie Oackley[21] când şi-a luat pălărie nouă. Deşi fusese prinsă de Direcţia a II-a a KGB-ului, nu le dezvăluise nimic ticăloşilor şi, indiferent de felul operaţiunii ce o îndeplinea – şi care era încă foarte, foarte secretă – în mod sigur fusese dată naibii, deoarece, deşi niciodată nu s-a mai întors la munca operativă, a urcat scara ierarhiei din CIA mai rapid decât o veveriţă flămândă care se caţără într-un stejar. Şeful executivului o considera o persoană inteligentă, iar dacă aveai nevoie de un prieten în domeniul acesta de lucru, preşedintele Statelor Unite era omul potrivit, deoarece cunoştea activitatea spionilor. Se

[21] Celebră femeie-ţintaş (1860-1926), contemporană cu Buffalo Bill, în ale cărui spectacole a apărut în calitate de vedetă, (n.tr.).

rosteau poveşti despre ce făcuse pe vremuri preşedintele Ryan. L-a băgat în corzi pe directorul afurisitului KGB? Toată lumea din D.O. considera că M.P. luase parte la acţiune. Tot ce se cunoştea, chiar şi în interiorul CIA – exceptând, fireşte, pe cei care trebuiau să ştie – era ce se publicase în presă, iar în vreme ce mass-media nu ştia în general mai nimic despre operaţiunile ilegale, o echipă TV de la CNN *reuşise* să-l aducă în faţa camerelor pe un fost director al KGB care în prezent locuia în Winchester, Virginia. Deşi nu făcuse multe dezvăluiri, simpla înfăţişare a unui om din guvernul sovietic, care fusese declarat mort într-un accident de avion, era suficientă pentru a drege busuiocul. Nomuri ştia că lucrează pentru un cuplu de adevăraţi profesionişti, aşa că îi lăsase să afle ce urmează să facă, chiar dacă asta ar fi făcut-o să roşească pe Mary Patricia Foley, director adjunct (pentru Operaţii) al Agenţiei Centrale de Informaţii.

Alesese un restaurant cu specific occidental. În Beijing, la acea oră, nu erau decât puţine restaurante de acest fel, deservind atât pe localnici, cât şi pe turiştii care duceau dorul aromelor de acasă (sau care îşi făceau griji – nu fără motiv, observă Nomuri – pentru sistemul lor digestiv). Calitatea nu se apropia câtuşi de puţin de cea a unui adevărat restaurant american, dar era mult mai atractivă decât mâncarea de şobolan prăjit pe care el o suspecta că se află în meniul multor localuri din Beijing.

Ajunsese primul şi se relaxa cu un bourbon american ieftin în momentul când Ming intră pe uşă. Nomuri gesticulă spre ea, sperând că gestul lui nu e prea exagerat. Ea îl observă, iar zâmbetul care urmă arăta că totul este în ordine, aprecie el. Ming era bucuroasă că îl vede, iar acesta era primul pas în planul pentru acea seară. Şi-a croit drum spre masa lui retrasă, aşezată în colţul localului. Chet se ridică în picioare, arătând un grad de politeţe neobişnuit pentru China, unde femeile nu sunt nici pe departe atât de preţuite ca în patria sa. Nomuri se întrebă cum ar fi dacă se va produce o schimbare, dacă toate acele omoruri ale bebeluşilor fetiţe ar putea face brusc din Ming un accesoriu

de valoare, în ciuda simplităţii ei. El încă nu putea trece peste uciderea copiilor; păstra acest lucru în mintea sa, doar pentru a şti sigur cine erau băieţii buni în această lume şi cine erau cei răi.

— Mă bucur foarte mult să te văd, rosti el cu un început de zâmbet. M-am temut că nu vei dori să te întâlneşti cu mine în locul ăsta.

— Oh, adevărat? De ce?

— Păi, superiorul tău de la serviciu… Sunt sigur că el… ei bine… are nevoie de tine. De fapt presupun, acesta-i un mod mai politicos de exprimare, spuse Nomuri cu o voce ezitantă, livrându-şi, în opinia sa, destul de bine partitura exersată.

Fata chicoti scurt.

— Tovarăşul Fang a trecut de şaizeci şi cinci de ani, zise fata. E un bărbat de treabă, un bun superior şi un ministru destoinic, dar munceşte multe ore şi nu mai este tânăr.

„OK, aşadar te regulează, dar nu prea mult, interpretă Nomuri sensul vorbelor sale. Se pare că îţi doreşti ceva mai mult, de la cineva mai apropiat de vârsta ta, nu?” Desigur, dacă Fang era trecut de şaizeci şi cinci şi era încă în stare s-o facă, atunci poate că merita un dram de respect, adăugă Nomuri pentru sine, apoi dădu acest gând la o parte.

— Ai mai mâncat vreodată aici?

Localul se numea Vincenzo’s, pretinzând că ar fi italian. De fapt, proprietarul şi bucătarul era un metis italiano-chinez din Vancouver, a cărui limbă italiană vorbită, dacă ar fi încercat s-o folosească la Palermo ori pe strada Mulberry din Manhattan, l-ar fi făcut o victimă a Mafiei, dar aici în Beijing părea destul de autentică.

— Nu, replică Ming, privind de jur împrejur la această, pentru ea, exotică locaţie.

Fiecare masă avea pe ea o sticlă de vin vechi, cu partea inferioară înfăşurată în rafie, iar în vârf având o lumânare roşie cu picături de ceară prelinse. Faţa de masă era în carouri albe şi roşii. Indiferent cine decorase localul, văzuse prea multe filme vechi. În ciuda personalului chinez, nu arăta deloc ca un restaurant din partea locului. Lambriuri

din lemn de culoare închisă, cârlige pentru agăţat hainele în preajma uşii. Ar fi putut fi din orice oraş aflat pe coasta de est a America, unde ar fi fost recunoscut drept una dintre acele vechi afaceri italiene de familie, de tipul la mama şi tata, cu mâncare bună şi lumină puţină.

— Cum e mâncarea italiană?

— Bucătăria italiană este printre cele mai bune din lume, răspunse Nomuri. N-ai mai gustat mâncare italiană? Deloc? Atunci pot alege eu pentru tine?

Răspunsul ei a fost fermecător de feminin. Toate femeile sunt la fel. Tratează-le aşa cum trebuie şi devin maleabile ca ceara în mâinile tale, pentru a fi formate şi modelate conform voinţei tale. Nomuri începuse să îndrăgească această etapă a muncii sale, căci într-una din zile s-ar putea dovedi utilă şi în viaţa sa personală. Gesticulă spre chelner, care sosi cu un surâs slugarnic. Înainte de toate Nomuri comandă un vin italian alb – ciudat, lista de vinuri de aici era de primă clasă, şi, firește, destul de piperată la preţ – şi, inspirând profund, *fettuccine* Alfredo, esenţialmente o mâncare italiană provocatoare de infarct. Din privirea aruncată lui Ming şi-a închipuit că ea n-o să refuze un fel gras de mâncare.

— Aşadar, noul sistem computerizat şi imprimanta continuă să funcţioneze?

— Da, iar ministrul Fang m-a lăudat în faţa restului personalului pentru alegerea făcută. M-ai făcut un fel de eroină, tovarăşe Nomuri.

— Mă bucur să aud asta, replică ofiţerul CIA, întrebându-se dacă apelativul „tovarăşe” este de bun augur sau nu pentru misiunea sa curentă. În prezent aducem pe piaţă un nou model de computer portabil, unul pe care-l poţi lua acasă, dar care are aceeaşi putere de calcul ca unitatea de la serviciu, cu aceleaşi caracteristici şi programe, firește, chiar şi cu un modem pentru acces la internet.

— Adevărat? A trebuit să mă conectez şi eu, dar sporadic. Vezi, la muncă nu suntem încurajaţi să navigăm pe internet, cu excepţia momentelor când ministrul vrea ceva anume.

— Chiar aşa? Ce-l interesează de pe internet pe ministrul Fang?

— În general comentarii politice, mai ales din Europa şi America. În fiecare dimineaţă printez diverse articole din ziare precum *Times of London*, *New York Times, Washington Post* şi aşa mai departe. Ministrul vrea să vadă în special ce gândesc americanii.

— Nu prea mult, observă Nomuri, în timp ce sosea vinul.

— Poftim? întrebă Ming, făcându-l să se răsucească.

— Oh, americanii nu gândesc prea mult. Cel mai superficial popor din câte am întâlnit. Gălăgios, slab educat, iar femeile lor… Chet lăsă cuvintele să se piardă.

— Ce e cu femeile lor, tovarăşe Nomuri? se interesă Ming, ca la comandă.

— Ahh. Luă o înghiţitură de vin şi aprobă din cap chelnerului că îl poate servi. Era un vin foarte bun, din Toscana. Ai văzut vreodată acele jucării americane, păpuşile Bărbie?

— Da, sunt făcute aici, în China, nu-i aşa?

— Astfel îşi doreşte orice femeie din America să fie, imens de înaltă, cu sâni masivi şi un mijloc care poate fi cuprins cu palmele. Asta nu-i femeie. E o jucărie, un manechin cu care să se joace copiii. Şi este la fel de deşteaptă ca şi o femeie americancă. Crezi că ele au abilităţile tale lingvistice? Ia gândeşte-te: acum noi vorbim în engleză, care nu este limba noastră nativă, dar ne înţelegem bine, am dreptate?

— Da, aprobă Ming.

— Câţi americani consideri tu că vorbesc chineza? Sau japoneza? Nu, americanii nu au nici educaţie, nici complexitate. Sunt o naţiune retardată, iar femeile lor sunt foarte înapoiate. Se duc la chirurg pentru a-şi face sânii mai mari, la fel ca ai păpuşii acelea stupide. E de-a dreptul comic să le vezi, mai ales nude, concluzionă el cu o fluturare a mâinii.

— Ai văzut? întrebă ea, cu subînţeles.

— Ce să văd – te referi la femei americane nude? La întrebarea sa primi o clătinare afirmativă a capului. Totul

mergea de minune. „Da, Ming, sunt un om de lume.” Da, am văzut. Am locuit acolo timp de câteva luni. Dintr-un anume sens al grotescului, a fost chiar interesant. Unele dintre ele puteau fi chiar drăguţe, dar nu ca o femeie asiatică decentă, cu proporţii potrivite, a cărei coafură nu este rezultatul unei sticluţe cu soluţii cosmetice. Şi manierele. Americancelor le lipsesc bunele maniere ale unei asiatice.

— Dar acolo şunt mulţi semeni de-ai noştri. Nu ai…?

— Întâlnit o asiatică? Nu, ochii-rotunzi le păstrează pentru ei. Presupun că bărbaţii aceia preferă o femeie adevărată, chiar şi-atunci când femeile lor se transformă în altceva. Mai turnă puţin vin în paharul lui Ming. Dar, ca să fim cinstiţi, sunt unele lucruri la care americanii sunt destul de buni.

— Care? se interesă ea. Deja vinul îi făcea limba să se împleticească.

— Ţi le voi expune mai târziu. Poate îţi sunt dator cu o scuză, dar mi-am luat libertatea de aţi cumpăra nişte lucruri americane.

— Adevărat?

În ochii ei se citea excitarea. Nomuri se gândi că mergea cu *adevărat* cum trebuie. El ar fi trebuit s-o lase mai uşor cu vinul. Oricum, o jumătate de sticlă, adică două pahare, n-aveau cum să-i facă rău. Cum spunea cântecul acela… „E bine s-o faci la prima întâlnire.. Ei bine, în China nu trebuia să-şi facă multe griji în privinţa convingerilor religioase şi a inhibiţiilor. Nu-i aşa că avea şi comunismul avantajele lui?

Fettuccine a picat la tanc şi, în mod surprinzător, era destul de bun. Îi urmări privirea în timp ce lua prima furculiţă de mâncare. (La Vincenzos se foloseau tacâmuri argintate în locul beţişoarelor, ceea ce era cu mult mai nimerit pentru *fettuccine* Alfredo.) Ochii ei s-au mărit în timp ce înghiţea.

— E grozav… au pus o mulţime de ouă. Ador ouăle, se confesă ea.

„Sunt arterele tale, iubito”, gândi agentul. O urmări cum lua primele înghiţituri de *fettuccine.* Nomuri se aplecă peste

masă pentru a-i umple încă o dată paharul cu vin. Ea abia băgă de seamă, atacând cu furie pastele.

Îşi ridică privirea abia când ajunsese la jumătatea farfuriei.

— Niciodată n-am avut parte de o cină atât de grozavă, îi spuse Ming.

Nomuri îi răspunse cu un zâmbet cald.

— Mă bucur că îţi place. „Aşteaptă să vezi ce chiloţi ţi-am luat, iubito.”

— Atenţiune!

Generalul maior Marion Diggs se întrebă ce îi va aduce noua funcţie de comandă. A doua stea pe epolet… ei bine, meditä el, ar putea simţi greutatea suplimentară, dar adevărul era că, în realitate, nu simţea nimic. Ultimii cinci ani în serviciul militar al ţării sale fuseseră interesanţi. Ca cel dintâi comandant al reînfiinţatului Regiment 10 de Cavalerie Blindată – Buffalo Soldiers[22] – a făcut din această veche şi onorabilă unitate instructori experţi pentru armata israeliană, transformând deşertul Negev într-un al doilea Centru Naţional de Antrenament, în doi ani de zile îi făcuse praf şi pulbere pe toţi comandanţii de brigadă israelieni, apoi îi instruise din nou, triplându-le eficacitatea de luptă sub toate aspectele măsurabile, astfel încât mândria actuală afişată de soldaţii israelieni era justificată de valoarea lor. Apoi se întorsese la adevăratul Centru Naţional de Antrenament din deşertul California, unde făcuse acelaşi lucru pentru Armata Statelor Unite. Se afla acolo în momentul izbucnirii Războiului Biologic, când Regimentul 11 de Cavalerie Blindată american, faimosul Blackhorse Cavalry, întâlnise o brigadă a Gărzilor Naţionale. Folosirea neaşteptată de către aceasta a echipamentelor avansate de control al câmpului de luptă surprinsese al naibii de mult pe cei din Blackhorse şi pe mândrul lor comandant, colonelul Al Hamm. Întreaga unitate fusese desfăşurată în Arabia Saudită, împreună cu Regimentul 10

[22] Poreclă dată de către indienii americani soldaţilor acestui regiment, înfiinţat în 1866 la Fort Leavenworth, Kansas, (n.tr.).

din Israel şi tot împreună administraseră o bătaie de primă clasă armatei Republicii Unite Islamice, care nu a avut viaţă lungă. După ce strălucise în funcţia de comandant de regiment s-a distins şi ca general cu o stea, aceasta fiind calea spre a doua stea sclipitoare de pe umerii săi şi noua sa comandă, cunoscută sub denumirile de „Întâia de tancuri”, „Bătrâna Curajoasă” sau „Divizia Blindată a Americii”. Era vorba de Divizia 1 blindată, cu baza în Bad Kreuznach, Germania, una dintre puţinele divizii grele rămase sub drapelul american.

Pe vremuri fuseseră o mulţime de divizii grele. Chiar aici, în Germania, staţionau două corpuri complete, compuse din Diviziile 1 şi 3 Blindate, Diviziile 3 şi 8 de Infanterie, plus Regimentele 2 şi 11 de Cavalerie Blindată şi locaţiile POM-CUS – depozite de echipament gigantice – pentru unităţile din State precum Divizia 2 Blindată şi Divizia 1 Infanterie Marină, „Marele Unu Roşu” din Fort Riley, Kansas, care puteau fi redesfăşurate în Europa pe cât de repede le puteau transporta liniile aeriene, la destinaţie urmând să-şi încarce echipamentul şi să se pună în mişcare. Toată acea forţă – şi încă ce forţă, reflectă Diggs – făcuse parte din angajamentul luat de NATO de a apăra Europa occidentală de Uniunea Sovietică şi de Pactul de la Varşovia, două forţe imense al căror obiectiv era Golful Biscaya, după cum considerau ofiţerii de informaţii şi de operaţiuni din Mons, Belgia. Ce încleştare ar fi fost! Cine ar fi învins? În funcţie de interferenţele politice şi de talentul comandanţilor de ambele părţi ale baricadei, probabil că NATO, concluzionă Diggs.

Dar Uniunea Sovietică nu mai exista. Odată cu dispariţia ei nu mai era necesară prezenţa Corpurilor de armată V şi VII în Germania Federală. Astfel, Divizia blindată rămăsese aproape unicul vestigiu al puternicei forţe de odinioară. Până şi regimentele de cavalerie plecaseră; al 11-lea la Centrul Naţional de Antrenament, unde juca rolul de OpFor – forţă oponentă, sau „Băieţii Răi” – iar al 2-lea Dragoni la Fort Polk, Louisiana, pur şi simplu dezarmat, încercând să-şi însuşească noua doctrină a soldaţilor neînarmaţi. Rămăsese

numai „Bătrâna Coaste de Fier”, redusă ca dimensiune faţă de zilele ei de glorie, dar încă reprezentând o forţă formidabilă. Exact cea cu care Diggs ar trebui să facă faţă în eventualitatea izbucnirii unor neaşteptate conflicte terestre şi despre care nu ştia nimic în momentul de faţă.

Fireşte, problema informaţiilor era de competenţa ofiţerului G-2, locotenent-colonelul Tom Richmond, iar antrenamentul diviziei era în sarcina şefului statului-major G-3, colonelul Duke Masterman, pe care Diggs îi trăsese după el, cu mare scandal, de la Pentagon. Nu era o practică necunoscută în armata americană ca un ofiţer superior să adune în jurul lui ofiţeri mai tineri şi să-i cunoască pe măsură ce aceştia urcau în rang. Era de datoria lui să vegheze asupra carierelor tinerilor, iar treaba lor era să aibă grijă de mentorul lor – intitulat „Rabin”, în departamentul de poliţie al oraşului New York, sau „Tăticul” în marina Statelor Unite – printr-o relaţie care semăna mai mult cu cea între tată şi fiu. Nici Diggs, nici Richmond ori Masterman nu se aşteptau la o carieră lipsită de evenimente interesante în cadrul Diviziei 1 Blindată, iar asta spunea multe. Toţi „văzuseră elefantul” – o expresie a armatei americane datând din vremea Războiului Civil, care denota participarea efectivă la operaţiuni de luptă – iar uciderea oamenilor folosind armament modern nu era chiar o călătorie de plăcere în lumea animată a lui Disney. Toţi considerau că vor avea parte de o mulţime de sesiuni de antrenament şi şedinţe de simulare. În plus, berea era foarte bună în Germania.

— Ei bine, Mary, sunt ai tăi, spuse generalul maior (propus pentru avansare) Sam Goodnight, după saluturile formale. „Mary” era porecla lui Diggs din vremea studiilor la West Point şi trecuse multă vreme de când încetase să se supere din pricina ei. Dar numai ofiţerii superiori lui puteau folosi acest nume, iar aceştia nu erau prea mulţi.

— Sam, se pare că i-ai antrenat destul de bine pe băieţi, îi spuse Diggs bărbatului pe care tocmai îl înlocuise.

— Sunt mândru mai ales de piloţii de elicopter. După scandalul cu elicopterele Apache doborâte în Iugoslavia, am

decis să-i băgăm în viteză pe băieţi. A durat trei luni, dar acum sunt în stare să mănânce crud un leu – după ce-l ucid cu bricegele.

— Cine-i şeful moriştilor?

— Colonelul Dick Boyle. Îl vei întâlni peste câteva minute. A fost în Iugoslavia şi ştie cum să-şi conducă oamenii.

— E bine de ştiut, încuviinţă Diggs, în timp ce se îmbarcau în maşina de comandament din al Doilea Război Mondial pentru a trece în revistă trupele, o trecere de rămas-bun pentru Sam Goodnight şi de întâmpinare pentru „Mary” Diggs, a cărui reputaţie militară era aceea de negrotei dat dracului. Doctoratul în management obţinut la Universitatea din Minnesota nu era pus la socoteală, cu excepţia listelor de promovări şi a companiilor particulare care ar fi vrut să-l angajeze după retragere, o posibilitate la care trebuia să se gândească de-acum înainte, deşi îşi făcuse planul că două stele sunt doar jumătate din ce vrea să obţină. Diggs luptase în două războaie şi se comportase bine în ambele cazuri. Erau multe căi de a face carieră în serviciul militar, dar niciuna nu era aşa de eficientă precum o comandă încununată de succes pe câmpul de luptă, deoarece atunci când se ajungea la război, armata dorea să omoare şi să distrugă într-un mod cât mai eficient posibil. Nu era deloc amuzant, dar în anumite ocazii era necesar. Nu-ţi permiteai să pierzi acest aspect din vedere. Îţi pregăteai oamenii astfel încât, dacă mâine-dimineaţă s-ar trezi în plin război, să ştie ce să facă şi unde să se ducă, indiferent dacă ofiţerii se află sau nu în preajma lor pentru a da ordine.

— Dar artileria? întrebă Diggs, în momentul când rulau pe lângă obuzierele autopropulsate de 155 mm.

— Nicio problemă aici, Mary. De fapt, nu avem probleme nicăieri. Comandanţii tăi de brigadă au luptat toţi în 1991, majoritatea fiind comandanţi de companie sau ofiţeri S-3[23] de batalion. Comandanţii de batalion erau pe-atunci, aproape cu toţii, comandanţi de pluton sau adjuncţi ai comandanţilor de companie. Sunt destul de bine pregătiţi.

[23] Ofiţer responsabil cu operaţiunile (n.tr.).

Vei vedea, îi promise Goodnight.

Diggs ştia că totul nu poate fi decât adevărat. Sam Goodnight era general maior în curs de avansare, ceea ce însemna că îşi va obţine cea de-a treia stea de îndată ce Senatul Statelor Unite se va întruni pentru a aproba următoarea listă cuprinzând numele ofiţerilor comandanţi, acest proces neputând fi grăbit. Pentru a doua sa stea, Diggs a fost trecut prin sită cu şase luni înainte, când era pe punctul de a părăsi Fort Irving, petrecându-şi câteva luni tras pe dreapta la Pentagon – un tur „interarme" la scară redusă, cum era denumit – înainte de a reveni în Germania. Divizia fusese desemnată pentru a susţine un exerciţiu important împreună cu armata germană peste trei săptămâni. Divizia 1 Blindată înfrunta patru brigăzi germane – două de tancuri şi două de infanterie motorizată – ceea ce promitea să fie un test major pentru unitate. Dar asta era o treabă de care trebuia să se ocupe colonelul Masterman. Era capul lui în joc. Duke sosise în Germania cu o săptămână mai devreme pentru a se întâlni cu predecesorul său din funcţia de şef de stat-major al diviziei şi a vedea care sunt regulile şi rolurile exerciţiului. Comandantul german al exerciţiului era generalul-maior Siegfried Model. Siggy, aşa cum era cunoscut de colegii săi, era descendentul unui capabil ofiţer al Wehrmachtului din vremurile vechi şi bune. Se mai spunea despre el că regretă prăbuşirea URSS, deoarece o părticică din el îşi dorea să i-o tragă armatei ruse. Dar asemenea lucruri se spuneau despre o mulţime de germani şi, la fel de bine, despre câţiva ofiţeri superiori americani. În fiecare caz în parte doar atât era – vorbă goală – căci nimeni din cei care au văzut un câmp de bătălie nu-şi doreşte să mai vadă vreodată altul.

Desigur, aprecie Diggs, nu mai rămăseseră mulţi germani care văzuseră un câmp de luptă.

— Arată bine, Sam, rosti Diggs, după ce au trecut de ultimul stand.

— Las în urmă o activitate a naibii de dură, Marion. Fir-ar să fie. Bărbatul se lupta să-şi reţină lacrimile, Diggs ştiind

că acesta e felul lui de a spune cine fuseseră cu adevărat cei duri în munca sa. A pleca de lângă soldaţii pe care i-ai comandat era ca şi cum ţi-ai abandona copilul într-un spital, poate chiar mai rău. Toţi fuseseră copiii lui Sam, iar acum Diggs realiză că erau ai lui. La prima inspecţie arătau sănătoşi şi destul de dezgheţaţi.

— Da, Arnie, spuse preşedintele Ryan. Vocea îi trăda emoţiile mai bine decât ar fi făcut-o răcnetele şi ţipetele.

— Nimeni n-a spus vreodată că e o meserie plăcută, Jack. La naiba, nu ştiu de ce te plângi. Nu trebuie să îmbrobodeşti oamenii pentru a face rost de fonduri pentru campania de realegere, nu-i aşa? Nu trebuie să pupi pe nimeni în dos. Tot ce ai de făcut este munca ta, asta salvându-ţi o oră – poate o oră şi jumătate – zilnic pentru a te uita la televizor şi a te juca puţin cu copiii. Ryan îşi spuse că lui Arnie nu-i plăcea nimic mai mult decât să-i zică lui (Ryan) cât de uşoară este slujba asta blestemată.

— Dar încă îmi petrec jumătate din zi cu hârtii neproductive, în loc să fac ceea ce sunt plătit să fac.

— Doar jumătate şi totuşi se plânge, îşi ridică Arnie privirea în tavan. Jack, ar fi bine să începi a servi hârţogăria în porţii mici, altfel o să te mănânce ea pe tine. Asta e partea *nostimă* a muncii de preşedinte. Ce naiba omule, ai fost angajat guvernamental vreme de cincisprezece ani înainte de a ajunge aici. Ar trebui să *adori* să fii neproductiv!

Ryan mai că izbucni în râs, dar reuşi să se abţină. Dacă Arnie se pricepea foarte bine la ceva era să-şi îndulcească lecţiile cu umor. Altfel ar fi fost al naibii de plictisitor.

— Bine, atunci ce să le promit?

— Promiţi că vei sprijini proiectul barajului şi al canalului navigabil.

— Dar e o risipă de bani.

— *Nu* e o risipă de bani. Proiectul asigură locuri de muncă pe suprafaţa a două state, ceea ce este în interesul nu a unuia, nici doi, ci a *trei* senatori ai Statelor Unite, care te susţin constant în Congres, iar tu, la rândul tău, trebuie să îi

sprijini. Pentru că te-au ajutat, îi răsplăteşti ajutându-i să fie realeşi. Şi o să le asiguri realegerea permiţându-le să creeze cam o mie cinci sute de locuri de muncă în construcţii, în două state.

— Şi să dau dracului un râu frumos pentru – Ryan consultă dosarul de pe masă – trei *miliarde* şi un sfert de dolari… Isuse Cristoase, oftă el.

— De când ai devenit iubitor al naturii? Ucigaşii de păstrăvi nu votează, Jack. Şi chiar dacă nu se dezvoltă traficul de barje în amonte, rămâi cu o zonă de agrement dată naibii, pentru scutere acvatice şi pescuit, mai adaugi câteva moteluri noi, poate şi unul sau două terenuri de golf, localuri fast-food…

— Nu-mi place să promit şi să fac lucruri în care nu cred, mai făcu preşedintele o încercare.

— Pentru un politician asta echivalează cu a fi orb şi olog: un handicap serios, punctă van Damm. Face parte din meseria ta. Nichita Hruşciov a spus: „Peste tot în lume politicienii sunt de aceeaşi teapă, construim poduri acolo unde nu sunt râuri”

— Deci risipirea banilor e un lucru pe care trebuie să-l facem? Arnie, nu sunt banii *noştri!* Sunt banii *populaţiei.* Lor le aparţin, iar noi n-avem dreptul să-i aruncăm pe fereastră!

— Dreptul? A spus vreodată cineva că asta are legătură cu ce este drept? întrebă, răbdător, Arnie. Acei trei senatori, care sunt – îşi consultă ceasul – pe cale să sosească aici chiar acum, ţi-au obţinut în urmă cu o lună alocarea de fonduri pentru apărare, în caz că nu-ţi mai aduci aminte, iar tu s-ar putea să mai ai nevoie de voturile lor. Nu-i aşa că acele fonduri erau importante?

— Da, bineînţeles că erau, răspunse preşedintele, ferindu-şi privirea.

— Iar aprobarea lor a fost un lucru drept pentru ţară, nu-i aşa? continuă van Damm.

Ryan suspină lung. Putea vedea unde bate Arnie.

— Da, Arnie, a fost.

— Aşadar, făcând acea faptă măruntă, *chiar* te-au ajutat să faci ce este bine pentru ţară, nu?

— Aşa cred. Ryan ura să cedeze în aceste probleme, dar a te contrazice cu Arnie era ca şi cum te-ai certa cu un călugăr iezuit. Aproape întotdeauna erai învins.

— Jack, trăim într-o lume imperfectă. Nu e bine să crezi că poţi face mereu *ceea ce este drept*. Cel mai bun lucru la care te poţi aştepta este să faci acest lucru în majoritatea cazurilor – actualmente, vei face bine ca, pe termen lung, lucrurile juste să le contrabalanseze pe cele nu tocmai juste. Politica este arta compromisului, arta de a obţine lucrurile importante pe care ţi le doreşti, oferind celorlalţi lucruri mai puţin importante, pe care le doresc ei. Trebuie să faci în aşa fel încât tu să fii cel care dă, iar ei să nu fie cei care iau – pentru că asta te face şef. E necesar să pricepi asta. Arnie făcu o pauză ca să ia o gură de cafea. Jack, te străduieşti din greu şi înveţi binişor – pentru un şcolar de clasa a patra din ciclul primar – dar trebuie să asimilezi toate aceste lucruri până la nivelul când nici nu va mai trebui să te gândeşti la ele. Trebuie să fie ceva la fel de natural ca gestul de aţi trage fermoarul la pantaloni după ce te-ai uşurat. Tu încă nu ai idee cât te bine te descurci. „Şi poate că acesta e un lucru bun”, adăugă Arnie pentru sine.

— Patruzeci la sută din populaţie nu crede că fac treabă bună.

— Dar cincizeci şi nouă la sută crede în tine, iar din acel patruzeci la sută, unii oricum au votat pentru tine!

Campania electorală fusese o sesiune remarcabilă pentru candidaţii înscrişi, îşi aminti Ryan, iar cel mai bine se descurcase Mickey Mouse.

— Ce anume fac de îi supăr pe aceştia? ceru Ryan să afle.

— Jack, dacă sondajele Gallup s-ar fi ţinut în Israelul antic, probabil că Isus s-ar fi descurajat şi s-ar fi întors la tâmplărie.

Ryan lovi un buton al telefonului de serviciu.

— Ellen, am nevoie de tine.

— Da, domnule preşedinte, răspunse doamna Sumter la codul lor nu tocmai secret. Treizeci de secunde mai târziu,

îşi făcu apariţia pe uşă, ţinându-şi o mână pe lângă corp. Apropiindu-se de biroul preşedintelui, îşi deschise palma, dezvăluind o ţigaretă. Jack o luă şi o aprinse cu ajutorul unei brichete cu gaz. De pe un raft luă o scrumieră de sticlă.

— Mersi, Ellen.

— Desigur. Ea se retrase.

În fiecare zi Ryan îi strecura o bancnotă de un dolar ca să-şi acopere datoria la ţigări. El ieşea mult mai câştigat din afacere, cerşind în mod uzual, într-o zi stresantă, cel mult trei ţigări.

— Nu lăsa mass-media să te surprindă făcând asta, îl povăţui Arnie.

— Da, ştiu. Pot face dragoste cu o secretară chiar aici, în Biroul Oval, dar dacă sunt prins fumând ar echivala cu agresarea unui copil. Ryan trase cu sete din ţigareta Virginia Slim, ştiind ce-ar păţi dacă şi soţia l-ar prinde fumând. Dacă aş fi rege, ce legi aş mai face!

— Dar nu eşti, aşa că nu le faci, concluzionă Arnie.

— Meseria mea este menţinerea, protejarea şi apărarea ţării…

— Nu, meseria ta constă în păstrarea, protejarea şi apărarea Constituţiei, o treabă mult mai complicată. Reţine că pentru cetăţeanul de rând „păstrarea, protejarea şi apărarea” înseamnă să-şi primească săptămânal salariul, să-şi hrănească familia, să petreacă anual o săptămână pe plajă, sau la Disney World, iar toamna, în fiecare după-amiază, să vadă un meci de fotbal. Treaba ta este să-i menţii mulţumiţi şi la adăpost, nu numai de armatele străine, ci şi de vicisitudinile vieţii. Vestea bună e că, dacă faci asta, poţi fi în acest post şi pe următorii şapte ani şi te poţi apoi retrage având toată dragostea lor.

— Ai uitat partea cu moştenirea.

Ochii lui Arnie scăpărară pentru scurt timp.

— Moştenire? Orice preşedinte care se preocupă prea mult de asta îl jigneşte pe Dumnezeu. E o tâmpenie la fel de mare ca a jigni Curtea Supremă.

— Mda, iar atunci când cazul Pennsylvania ajunge acolo…

Arnie îşi ridică palmele de parcă s-ar fi ferit de o lovitură.

— Jack, mă voi preocupa de asta la momentul potrivit. Nu mi-ai ascultat sfaturile în privinţa Curţii Supreme şi ai avut noroc, până acum, dar dacă… nu, *când* îţi va exploda în faţă, nu va fi deloc frumos.

Van Damm deja pregătea o strategie de apărare în această problemă.

— Posibil, dar eu nu-mi fac griji. Uneori trebuie să laşi aşchiile să sară acolo unde vor.

— Iar uneori te uiţi să vezi dacă blestematul de copac nu pică chiar pe tine.

Interfonul lui Jack bâzâi chiar în timp ce îşi stingea ţigara. Era vocea doamnei Sumter.

— Chiar acum senatorii pătrund prin Intrarea de Vest.

— Eu am plecat, rosti Arnie. Ţine minte, vei ajuta barajul şi canalul de pe râul acela blestemat şi vei aprecia ajutorul lor. Îţi vor fi alături la nevoie, Jack. Aminteşte-ţi asta. Tu *chiar* ai nevoie de ei. Aminteşte-ţi şi asta.

— Da, Tată, răspunse Ryan.

— Ai venit pe jos? întrebă Nomuri, oarecum surprins.

— Nu sunt decât doi kilometri, replică degajat Ming. Apoi chicoti. Mi-a stimulat apetitul.

„Ai devorat acel *fettuccine* cum devorează rechinul un surfer, gândi Nomuri. Cred că apetitul tău n-a avut mult de suferit.” Dar n-ar fi fost frumos. A prevăzut în detaliu fiecare moment al acestei seri, iar dacă fata căzuse în capcană fusese mai mult greşeala lui decât a ei, nu? Iar fata chiar avea un oarecare farmec, decise Nomuri în momentul când ea păşi în maşina lui de serviciu. Conveniseră dinainte să meargă la apartamentul lui, astfel ca el să-i poată oferi cadoul de care deja îi vorbise. În acest moment, Nomuri deveni un pic excitat. Plănuia acest lucru de mai bine de-o săptămână, iar fiorul vânătorii nu suferise schimbări de-a lungul zecilor de mii de ani ai evoluţiei societăţii umane masculine… Acum era curios să ştie ce gândea ea. În timpul cinei băuse două pahare de vin sec, iar peste desert sărise. Când i-a propus să meargă la el acasă, a sărit imediat în

picioare. Fie capcana lui fusese întinsă în mod magistral, fie ea era mai mult decât pregătită... Drumul cu maşina a fost scurt, desfăşurându-se în tăcere. A tras maşina pe locul lui numerotat de parcare, întrebându-se dacă cineva o să remarce că astăzi are companie. Presupusese că va fi supravegheat. Probabil că ministerul chinez al Securităţii Statului se interesa de toţi străinii din Beijing, deoarece toţi erau potenţiali spioni. În mod straniu, apartamentul său nu se afla în aceeaşi parte a clădirii cu cele ale americanilor şi occidentalilor. Nu era o segregare sau clasificare făţişă, dar funcţiona în acest mod, astfel că majoritatea americanilor erau într-o singură secţiune, împreună cu cea mai mare parte a europenilor... şi a taiwanezilor, realiză Nomuri. Aşa că, indiferent de felul supravegherii, ea se concentra pe acea porţiune a complexului. Pentru Ming era un lucru bun, iar pe viitor, poate şi pentru el.

Locuinţa sa era o clădire pe colţ, de două etaje, constituind intrarea în ceea ce era reprezentarea chineză a unui complex american de apartamente şi grădini. Apartamentul era suficient de spaţios, având aproape o sută de metri pătraţi şi probabil nu era înţesat cu microfoane. Cel puţin el nu găsise microfoane atunci când, în timpul mutării, îşi atârna tablourile pe perete; echipamentul său de baleiere nu găsise semnale anormale – telefonul în mod sigur era interceptat, dar asta nu însemna că cineva verifica zilnic sau săptămânal înregistrările. MSS nu era decât o agenţie guvernamentală, iar în China probabil că nu difereau mult de agenţiile americane, sau franceze, de acelaşi gen, cu oameni leneşi, prost plătiţi, care lucrau cât mai puţin posibil în slujba unei birocraţii care nu încuraja efortul personal. Probabil că îşi petreceau mare parte din timp fumând păcătoasele ţigări autohtone şi tăind frunză la câini.

La uşă avea o yală de tip american, cu butuc rezistent la efracţie şi un solid mecanism de închidere. Dacă era întrebat de ce procedase astfel răspundea că atunci când a lucrat în California pentru NEC fusese prădat – americanii sunt oameni atât de necivilizaţi şi nesupuşi legii – şi nu

avea de gând să i se întâmple din nou.

— Deci aşa arată casa unui capitalist, comentă Ming, privind împrejur.

Pereţii erau acoperiţi cu postere, majoritatea fiind afişe de film.

— Da, ei bine, e casa unui salariat. Nu ştiu sigur dacă sunt sau nu capitalist, tovarăşă Ming, adăugă el, zâmbind şi ridicând din sprâncene. Arătă spre canapea. Te rog să iei loc. Te pot servi cu ceva?

— Încă un pahar cu vin se poate? sugeră ea, descoperind pe scaunul din faţa canapelei o cutie ambalată, apoi începu să o fixeze cu privirea.

Nomuri surâse.

— Se poate. Se îndreptă spre bucătărie, unde avea o sticlă de Chardonnay californian pusă la răcit în frigider. A fost destul de uşor să scoată dopul, apoi s-a întors în camera de zi cu două pahare, dintre care pe unul i-l înmână invitatei sale. Oh, zise el abia acum. Da, este pentru tine, Ming. Cu aceste vorbe îi oferi cutia, ambalată strâns în – fireşte – hârtie roşie de ambalaj.

— Pot să-l deschid?

— Bineînţeles. Nomuri reuşi să zâmbească precum un gentleman lasciv. Poate ar fi bine să-l despachetezi…

— Vrei să zici că în dormitorul tău?

— Scuză-mă. Ziceam doar că ţi-ai putea dori puţină intimitate când îl desfaci. Te rog să mă scuzi dacă am mers cam departe.

Veselia din privirea ei spunea multe. Ming luă o înghiţitură zdravănă de vin, apoi păşi în dormitor şi închise uşa. Nomuri sorbi la rândul său din vin şi se instală pe canapea, aşteptând desfăşurarea evenimentelor. Dacă nu a ales cu înţelepciune, s-ar putea ca ea să azvârle cutia şi să iasă ca o furtună… „Nu prea sunt şanse sa fie aşa”, aprecie el. Mai probabil, chiar dacă ea îl va găsi prea îndrăzneţ, de dragul bunelor maniere îşi va păstra cadoul, îşi va termina vinul, va pălăvrăgi niţel, apoi, în aproximativ treizeci de minute, va pleca – pur şi simplu acelaşi rezultat, dar fără o insultă evidentă – iar Nomuri va trebui să-şi caute alt

potenţial recrut. Nu, cea mai bună urmare ar fi…

uşa se deschise, iar în cadrul ei stătea ea, surâzând poznaş. Costumul de muncă dispăruse. În locul său purta setul de culoare roşu-oranj, acela cu sutienul care se închidea în faţă. Stătea acolo, ţinând paharul de vin într-o poziţie de salut şi părea că mai luase o gură din acea băutură, poate pentru a-şi face curaj… sau pentru a scăpa de inhibiţii.

Nomuri, subit, nu se mai simţi sigur pe sine. Înainte de a se ridica mai luă o înghiţitură din propriul vin, apoi păşi lent, puţin stingherit, spre intrarea în dormitor.

Observă că privirea ei era, de asemenea, puţin jenată, uşor speriată şi, cu puţin noroc, poate că şi a lui era la fel, deoarece femeilor de pretutindeni le plac bărbaţii care sunt uşor vulnerabili. Poate că John Wayne n-a avut parte de toată acţiunea pe care şi-a dorit-o, îi trecu fulgerător prin cap lui Nomuri. Apoi zâmbi.

— Am ghicit bine mărimea.

— Da, iar senzaţia e minunată, parcă ar fi o a doua piele, fină şi mătăsoasă. Nomuri realiză că orice femeie are această aptitudine: abilitatea de a surâde şi, indiferent de aspectul exterior, să dezvăluie femeia din interior, adeseori una perfectă, plină de tandreţe şi dorinţă, fâţe şi cochetărie, iar tot ce avea el de făcut…

Mâna sa se ridică şi îi atinse obrazul pe cât de blând îi permitea uşorul tremurat. „Ce naiba e asta?” se-ntrebă în sinea sa. *Tremura?* Mâinile lui James Bond nu tremuraseră vreodată. Acum era momentul în care 007 ar fi ridicat femeia în braţe şi ar fi păşit triumfal spre pat, unde ar fi posedat-o aşa cum Vincent Lombardi ar fi fentat o întreagă echipă de fotbal american, ori precum ar fi condus generalul George Patton[24] un atac. Însă în ciuda tuturor aşteptărilor sale triumfale legate de momentul respectiv, lucrurile stăteau în realitate puţin altfel decât îşi imaginase

[24] George Patton (1885-1945) celebru general american, specialist în blindate, a comandat în cel de-al Doilea Război Mondial mari unităţi pe frontul din nordul Africii şi în Europa de Vest, remarcându-se prin agresivitate şi spirit ofensiv, (n.tr.).

el. Indiferent cine sau ce era Ming, i se dăruia lui. În sufletul ei nu dorea nimic mai mult – era singura ei dorinţă. Şi i se dăruia lui.

Se aplecă pentru a o săruta şi în acel moment prinse mireasma parfumului Dream Angel care, nu se ştia cum, se potrivi perfect clipei. Braţele sale îl învăluiră mai curând decât se aştepta. Mâinile lui Nomuri imitară gestul ei şi află astfel că pielea asiaticei era fină ca mătasea, iar cu acordul fetei palmele sale începură să călătorească în sus şi-n jos de-a lungul trupului. Simţi ceva straniu pe piept şi privi în jos pentru a vedea cum mânuţele ei delicate îi descheie cămaşa, apoi ochii li se întâlniră şi chipul ei nu mai era deloc banal. O ajută să desfacă toţi nasturii cămăşii, pe care o aruncă în spate, apoi Ming îi trase peste cap tricoul – cel puţin încercă s-o facă, pentru că braţele ei erau prea scurte pentru a completa mişcarea până la capăt – apoi el o îmbrăţişă mai strâns, simţind cum fibrele de mătase artificială ale noului ei sutien îi frecau pieptul lipsit de păr. În acel moment îmbrăţişarea sa deveni mai pasională, mai insistentă, o sărută mai apăsat, îi cuprinse faţa în palme şi privi adânc în ochii ei întunecaţi şi profunzi, iar ce văzu acolo reprezenta doar femeia.

Mâinile secretarei îi desfăcură cureaua şi nasturii de la şliţ, iar pantalonii îi căzură spre glezne. Aproape se împiedică atunci când vru să mişte un picior, însă Ming îl prinse, oprindu-i căderea şi amândoi râseră puţin, în vreme ce el îşi degaja picioarele, apoi păşiră către pat. Ming se întinse, expunându-şi trupul privirii lui Nomuri. Chet realiză că o subestimase. Talia ei era cu zece centimetri mai suplă decât apreciase – Nomuri îşi închipui că de vină era afurisitul acela de costum albastru pe care-l purta secretara – iar sânii îi umflau sutienul cu nişte rotunjimi perfecte. Până şi tunsoarea ei jalnică îi părea în regulă acum, potrivindu-se cumva cu pielea ei de culoarea ambrei şi ochii oblici.

Ceea ce urmă fu deopotrivă facil şi foarte, foarte dificil. Nomuri se întinse alături de ea, trăgând-o înspre el, dar nu chiar foarte aproape. Apoi îşi lăsă mâna să rătăcească

peste pieptul ei, simţindu-i pentru întâia oară sânii prin materialul sutienului, în acelaşi timp privind-o în ochi pentru a-i studia reacţia. Nu prea avu ce observa, cu toate că ochii ei părură că se relaxează şi parcă surâsese la atingerea lui, şi abia atunci urmă un pas obligatoriu. Cu ambele mâini desfăcu închizătoarea din partea frontală a sutienului. Instantaneu braţele lui Ming coborâră pentru a se acoperi. „Ce-nseamnă asta?” se miră ofiţerul CIA, însă braţele ei se desfăcură şi Ming îl trase către ea, trupurile lor întâlnindu-se şi el se aplecă din nou pentru a o săruta, în timp ce-i dădea jos bretelele sutienului de pe umeri, aruncându-l apoi pe podea. Mai erau doar câţiva paşi de făcut, şi amândoi îi parcurseră cu un amestec de patimă şi teamă. Mâinile ei coborâră şi eliberară banda elastică a chiloţilor săi, cu ochii aţintiţi în ai lui, iar de data asta zâmbea, un surâs adevărat, neprefăcut, care-l făcu pe el să se fâstâcească, deoarece era pregătit exact aşa cum era şi normal să fie, apoi ea îi împinse în jos lenjeria şi tot ce mai avu pe el fură şosetele. Acum era rândul său să îngenuncheze pentru a-i da jos chiloţeii de mătase roşie. Ea îi azvârli cu o balansare de picior şi fiecare stătu câteva clipe pentru a-l măsura pe celălalt. Sânii ei erau de mărimea unei cupe B, socoti Nomuri, având sfârcurile de culoarea lutului. Talia ei nu era tocmai subţire ca a unui model, însă se încadra în linia feminină contrastantă faţă de umeri şi şolduri. Nomuri se apropie de ea, o apucă de mână şi o întinse cu gingăşie pe pat, sărutând-o blând, iar în acel moment nu mai era un agent de informaţii aflat la datorie.

CAPITOLUL 10

Lecţiile comerţului

Traseul începea în apartamentul lui Nomuri, de-acolo mergând la un website deschis, în principiu, la Beijing pentru Nippon Electric Company, dar site-ul fusese proiectat pentru NEC de către un cetăţean american care lucra pentru mai mulţi patroni, unul dintre ei fiind dirijat de către CIA. Lista de adrese din poşta electronică a lui Nomuri devenea astfel accesibilă şefului agenturii din Beijing, care, de fapt, nu ştia nimic despre Nomuri. Era o măsură de securitate împotriva căreia poate ar fi protestat, dar era de înţeles pentru modul în care Mary Patricia Foley conducea Direcţia Operaţii – în plus, postul Beijing nu prea se acoperise de glorie în recrutarea oficialilor de rang înalt ai R.P.C. care să lucreze ca agenţi ai Americii.

Mesajul pe care şeful agenturii îl descărcase era o vorbărie nedesluşită pentru el; amalgamul de litere putea fi foarte bine dactilografiat de către un cimpanzeu din laboratorul de cercetări ai unei universităţi, în schimbul unei grămezi de banane, aşa că nu îi acordă atenţie, doar îl supracriptă cu sistemul agenţiei, numit TAPDANCE, apoi îl încărcă în reţeaua guvernamentală de comunicaţii via satelit, urmând să fie descărcat în Sunnyvale, California, apoi reîncărcat şi descărcat la Fort Belvoir, Virginia, pe malul râului Potomac opus capitalei Washington, D.C. De acolo mesajul mergea printr-o linie de fibră optică subterană, securizată, la cartierul general CIA din Langley, întâi de toate la Mercury, centrul de comunicaţii al Agenţiei, unde supracriptarea şefului staţiei Beijing era înlăturată, dezvăluind nedesluşeala originală de litere, apoi retransmis pentru ultima oară computerului personal al doamnei Foley, care era singurul ce dispunea de sistemul de criptare şi

algoritmul zilnic de schimbare a cheii, corespunzător sistemului de pe laptopul lui Chet Nomuri, numit INTERCRYPT. În acel moment M.P. avea alte treburi, astfel că dură douăzeci de minute până se conecta la computer şi observă sosirea unui mesaj SORGE. Acesta îi acapara instantaneu interesul. Lansă procedura de decriptare a mesajului şi obţinu ceva neinteligibil, apoi realiză (nu era prima oară când i se întâmpla) că Nomuri se află de cealaltă parte a meridianului de schimbare a datei, astfel că folosea o cheie diferită. *Bun*, *ajustează data pentru mâine*... şi, asta-i! Printă o copie a mesajului pentru soţul ei, apoi îl salvă în memoria calculatorului ei personal, în cursul procesului mesajul fiind criptat automat. Din acel punct urma o scurtă plimbare până în biroul lui Ed.

— Bună, puiule, salută directorul CIA fără a-şi ridica privirea.

Nu erau mulţi cei care intrau neanunţaţi în biroul său. Veştile trebuiau să fie bune. M.P. avea un zâmbet larg în momentul când i-a înmânat hârtia.

— Chet a pus-o azi-noapte, spuse directorul pentru operaţii.

— Ar trebui să sărbătoresc? întrebă directorul Agenţiei Centrale de Informaţii. Ochii săi parcurseră mesajul.

— E un pas înainte.

— Poate pentru el, răspunse Ed Foley, făcând cu ochiul. Deşi nu m-am izbit personal de o astfel de problemă, cred că te exciţi destul de mult în urma unei însărcinări de tipul acesta. Cei doi Foley întotdeauna lucraseră pe teren ca un cuplu căsătorit şi parcurseseră împreună cursul de la Fermă. Asta îl scutise pe domnul Foley de toate complicaţiile pe care le-ar fi avut de înfruntat James Bond.

— Eddie, ce mojic poţi fi!

Asta îl făcu pe director să ridice privirea.

— Ce sunt?

— Bădăran! se răsti ea. Asta poate fi o adevărată realizare. Fluşturatica asta mică este secretara personală a lui Fang Gan. Cunoaşte o mulţime de chestii pe care noi vrem să le aflăm.

— Şi Chet a încercat-o noaptea trecută. Dragă, asta nu-i acelaşi lucru ca recrutarea. Încă nu avem un agent infiltrat, îi aminti soţiei sale.

— Ştiu, ştiu, dar am o presimţire în legătură cu asta.

— Intuiţie feminină? se interesă Ed, citind încă o dată mesajul în căutare de detalii sordide, dar nu găsi decât fapte reci, de parcă *The Wall Street Journal* relata un caz de seducţie.

Ei bine, Nomuri dăduse dovadă măcar de puţină discreţie. Nu scrisese de toiagul rigid şi tremurător care plonja în teaca ei caldă şi umedă – deşi Nomuri avea douăzeci şi nouă de ani, iar la vârsta aceasta toiagul are tendinţa să fie destul de rigid. „Chet e din California, nu?" se întrebă directorul. Bun, probabil nu e virgin, poate fi chiar un amant competent, totuşi la prima întâlnire cu cineva ai în general tendinţa de a verifica dacă toate piesele se îmbinau perfect – întotdeauna se îmbinau, cel puţin din experienţa lui Ed Foley, dar tot doreai să te convingi. Îşi aminti cum Robin Williams îi imita pe Adam şi Eva: „Mai bine dă-te înapoi, dragă. Nu ştiu cât de mare se face chestia asta!" Combinaţia de conservatorism circumspect şi dorinţe incontrolabile era comună tuturor masculilor, indiferent de specie.

— OK, ce îi vei răspunde? Câte orgasme aţi avut voi doi?

— Dumnezeule, Ed! Directorul CIA observă că înţepătura lui funcţionase. Aproape că vedea cum ieşeau aburi din urechile drăguţe ale soţiei sale. Ştii al naibii de bine ce urmează să propun. Să lase relaţie să înflorească şi s-o facă să vorbească despre munca ei. Va lua ceva timp, dar dacă funcţionează, va merita aşteptarea.

„Şi dacă nu merge, pentru Chet nu va fi o afacere rea", raţionă Ed Foley. Nu erau multe profesii pe lumea aceasta în care sexul să fie o activitate de serviciu care îţi aducea avansarea.

— Mary?

— Da, Ed?

— Nu ţi s-a părut neobişnuit ca puştiul să ne raporteze despre viaţa sexuala? Nu ai roşit deloc?

— Aş fi roşit dacă mi-ar fi spus-o în faţă. Cred că metoda poştei electronice e cea mai bună. Mai puţin conţinut emoţional.

— Eşti mulţumită de securitatea transferului de informaţii?

— Da, am trecut prin asta. Mesajul poate părea un simplu raport sensibil de afaceri, iar sistemul de criptare e foarte solid. Băieţii şi fetele de la Fort Meade îl pot sparge, dar implică de fiecare dată un efort major şi durează cam o săptămână, chiar şi-atunci când ghicesc bine cum lucrează sistemul de criptare. Băieţii din R.R.C. ar trebui să plece de la zero. Portiţa din conexiunea ISP a fost foarte inteligent proiectată, iar modul de intrare ar trebui de asemenea să fie sigur – chiar dacă un telefon de ambasadă are o derivaţie ISP, tot nu înseamnă nimic. Ca măsură de acoperire, în caz că cineva de-acolo devine brusc prea deştept, avem un oficial consular care descarcă pornografie de pe un website local prin acea conexiune ISP.

Fusese o măsură înţeleaptă. Dacă era ceva de ascuns, trebuia să fie ceva pe care agenţia de contrainformaţii din Beijing, dacă reuşea să-l descopere, să-l considere a fi ceva distractiv şi absolut de înţeles.

— Ceva interesant? se arătă Ed Foley curios, doar pentru a-şi necăji soţia.

— Numai dacă eşti interesat de corupţia minorilor. Unii dintre subiecţii acelui site sunt prea tineri pentru a avea drept de vot. Dacă îl descarci aici, s-ar putea să-ţi bată FBI-ul la uşă.

— Chiar că a înflorit capitalismul acolo, nu-i aşa?

— Unora dintre oficialii de rang înalt ai partidului pare să le placă astfel de lucruri. Cred că atunci când baţi spre optzeci de ani ai nevoie de ceva ajutor special pentru a porni motoraşul.

Mary Pat văzuse o parte dintre fotografii o dată şi fusese suficient pentru ea. Era mamă, iar personajele din acele fotografii fuseseră odinioară sugari, un gând straniu pentru cineva care ar fi accesat la un asemenea website. Probabil că cei care abuzau de fetiţe considerau că ele vin pe lume

cu picioarele desfăcute şi cu o privire ademenitoare pe feţele lor de păpuşi. Nici chiar aşa, gândi directorul pentru operaţii, dar în meseria ei nu trebuia să fii vreun sfânt. Uneori era nevoită să facă afaceri cu asemenea perverşi, deoarece aveau informaţii de care ţara sa avea nevoie. Dacă era norocoasă şi informaţia era cu adevărat folositoare, de multe ori putea aranja ca ei să fugă din ţară şi să trăiască în Statele Unite, unde puteau, mai mult sau mai puţin, să se bucure de perversiunile lor după ce fuseseră puşi la curent cu legislaţia şi consecinţele încălcării ei. După toate astea, întotdeauna găseai o baie şi un săpun ca să te speli pe mâini. Era o necesitate cu care ea se întâlnise de mai multe ori. Una dintre problemele activităţii de spionaj era că nu întotdeauna faci afaceri cu genul de oameni pe care i-ai primi bucuros la tine în casă. Dar spionajul n-avea nimic în comun cu codul bunelor maniere. Era vorba doar de a obţine informaţii de care ţara ta are nevoie pentru a-şi apăra interesele strategice şi pentru a supravieţui unui război, dacă s-ar fi ajuns la el. Deseori erau puse în balanţă vieţile unor oameni, direct sau indirect. Aşa că făceai afaceri cu oricine avea informaţii, fie că el sau ea era sau nu uşă de biserică.

— Bine, puiule. Să mă ţii la curent, îi spuse Foley soţiei.

— Aşa voi face, iepuraş. Directorul pentru operaţii se-ntoarse în biroul ei. Acolo schiţă un răspuns pentru Nomuri: „Mesaj recepţionat. Ne ţii la curent cu progresele tale”. M.P. Terminat.

Răspunsul sosi ca o uşurare pentru Nomuri, după ce se trezise şi verificase poşta electronică. Era o dezamăgire că se trezise fără companie, dar ar fi fost nerealist să spere la aşa ceva. Ming fusese rău învăţată să nu-şi petreacă noaptea în alt loc decât în patul propriu. Nomuri n-a putut nici măcar s-o conducă acasă. Ea pur şi simplu plecase pe jos, cărându-şi cadourile – ei bine, purtând unele dintre ele – către blocul ei cu apartamente partajate, unde, Nomuri spera cu fervoare, nu s-ar apuca să discute cu colegii ei de cameră despre aventurile din acea seară. Niciodată nu poţi

şti despre ce vorbesc femeile. Acelaşi lucru se poate spune şi despre anumiţi bărbaţi, îşi zise Nomuri, amintindu-şi de zilele facultăţii, când unii dintre colegii de cămin vorbeau la nesfârşit despre cuceririle lor, de parcă ar fi măcelărit un dragon cu o scobitoare. Nomuri niciodată nu se împăcase cu postura de spectator al acestui sport. Ori avea încă de atunci o gândire de spion, ori fusese pătruns de spiritul dictonului că un gentleman nu trădează niciodată pe cine sărută. Dar oare femeile procedau la fel? Pentru el era un mister, la fel de mare ca răspunsul la întrebarea de ce merg femeile la toaletă în perechi – ocazional glumise pe această temă spunând că acesta e modul lor de a-şi ţine „Întrunirile sindicale”. Oricum, femeile vorbesc mai mult decât bărbaţii. Era sigur de asta. Dacă faţă de bărbaţi păstrează multe secrete, oare câte păstrează faţă de alte femei? Isuse, cel mai rău ar fi să-i spună unei colege de cameră că i-au fost sucite minţile de către un angajat japonez, iar acea colegă să fie informatoare a MSS, caz în care Ming ar primi vizita unui ofiţer de securitate, care, în final, o va sfătui să nu-l mai vadă niciodată pe Nomuri. Mai mult ca sigur, şedinţa de consiliere va include o cerere expresă de a-i trimite înapoi acel gunoi american burghez (lenjeria Victoria’s Secret), plus o ameninţare că îşi va pierde slujba ministerială dacă va mai apărea vreodată pe aceeaşi stradă cu el. Iar acest lucru însemna că şi el va fi urmărit, observat şi cercetat de MSS, un aspect care trebuia luat în serios. Nici nu era nevoie să-l prindă comiţând un act de spionaj. Fiind o ţară comunistă, un proces conform legii era un concept burghez care nu merita a fi luat în consideraţie, iar drepturile civile se limitau doar la acela de a face ce ţi se ordonă. Ca cetăţean străin care face afaceri în R.P.C., nu va fi tratat cu mănuşi.

Aşadar nu doar se descărcase, medită Nomuri, amintindu-şi cu încântare de seara pasională ce trecuse. Tocmai trecuse o linie de demarcaţie interzisă şi siguranţa lui depindea în întregime de cât de discretă era Ming. Nu o prevenise – nici nu avea cum – să-şi ţină gura închisă în privinţa întâlnirilor dintre ei. Asemenea lucru nu se spune,

căci ar da o notă de gravitate la ceea ce se presupune a fi un moment al bucuriei şi prieteniei… sau ceva potenţial mai presus de prietenie, se atenţiona Nomuri, iar din acest motiv s-ar putea ca data viitoare când se va privi în oglindă să vadă o faţă de motan, dar astea erau *afaceri*, nu sentimente *personale*, concluzionă el în timp ce închidea computerul.

Cu excepţia unui lucru mărunt. A avut relaţii sexuale cu o fiinţă umană de sex feminin, tânără şi nu tocmai neatractivă; problema era că atunci când îţi oferi o parte din inimă, niciodată n-o mai primeşti cu adevărat înapoi. Nomuri realiză tardiv că inima sa era legată în mod distant de penis. Nu era James Bond. El nu putea îmbrăţişa o femeie aşa cum o târfă plătită îmbrăţişează un bărbat. Nu era în firea lui să fie un porc lipsit de inimă. Vestea bună era că din această pricină putea să se privească în oglindă pe viitor. Vestea proastă era că această însuşire ar putea avea o viaţă scurtă dacă o trata pe Ming asemenea unui obiect şi nu ca pe o persoană.

Nomuri avea nevoie de sfaturi cum să-şi folosească sentimentele în această operaţiune şi nu avea niciun loc de unde să le obţină. Nu era genul de problemă care să i-o trimită prin e-mail lui Mary Pat sau unuia dintre psihologii Agenţiei angajaţi pentru a sfătui personalul operativ care avea nevoie de puţină îndrumare în activitatea lui. Genul acesta de problemă trebuia tratată faţă în faţă cu o persoană reală, a cărei mimică o puteai interpreta şi cu o voce din tonul căreia înţelegeai conţinutul mesajului. Nu, poşta electronică nu era mediul care îi trebuia. Trebuia să zboare la Tokio şi să întâlnească un ofiţer superior al Direcţiei Operaţii care îl poate sfătui cum să se descurce. Dar dacă individul îi spune să se rupă de contactul intim cu Ming, atunci ce va face? N-ar fi fost greu dacă ar fi avut o prietenă, indiferent de ce fel, căci şi el avea propriile nevoi intime – pe deasupra, dacă o rupe cu ea, ce efect va avea asta în privinţa posibilului viitor agent? Atunci când te înrolezi în Agenţie nu-ţi laşi umanismul la poartă, în ciuda celor scrise în cărţi şi a aşteptărilor publicului. Toată veselia

din jurul berilor băute în nopţile de după şedinţele de antrenament părea acum un lucru îndepărtat, la fel ca şi toate aşteptările pe care le aveau atunci el şi colegii săi. Erau atât de departe de standarde, în ciuda celor spuse de ofiţerii lor de pregătire. Pe-atunci, ba chiar şi pentru perioada din Japonia, fusese un copil, dar brusc devenise un bărbat, aflat singur într-o ţară în cel mai bun caz suspicioasă, iar în cel mai rău caz ostilă lui şi ţării sale. Ei bine, soarta lui se afla acum în mâinile lui Ming şi asta nu avea cum s-o schimbe.

Partenerele de muncă remarcară o uşoară schimbare a colegei lor. Zâmbea mai mult şi într-un mod parcă diferit. Unele dintre ele au considerat că s-a întâmplat ceva de bine cu ea şi s-au bucurat, deşi într-un fel rezervat şi intim. Dacă Ming ar fi vrut să le împărtăşească şi lor secretul ar fi fost foarte bine, dacă nu, era de asemenea OK, deoarece unele lucruri sunt personale, chiar şi într-un grup de femei care împart realmente orice, inclusiv poveşti despre ministrul lor şi neîndemânarea lui, cât de lungă o are şi, uneori, despre eforturile lui zadarnice de a face dragoste. Era un bărbat înţelept şi în general blând, dar ca şef avea şi părţi proaste. Dar astăzi Ming nu sesiză nimic din toate acestea. Surâsul ei era mai dulce ca niciodată, iar ochii îi sclipeau ca două mici diamante, după cum consideră tot restul personalului administrativ. Cu toţii mai văzuseră aceste semne, dar nu la Ming, a cărei viaţă amoroasă era limitată, căci ministrul, deşi îi plăcea chiar prea mult amorul, o satisfăcea puţin şi prea rar. Stătea la computer ocupându-se de corespondenţă şi de traducerea ştirilor din Occident care l-ar fi interesat pe ministru. Ming era cea mai talentată la engleză dintre toţi cei aflaţi în acest sector al clădirii, iar noul sistem computerizat funcţiona superb. Umbla vorba că următorul pas va fi un computer căruia va trebui doar să-i vorbeşti, caracterele apărând prin comandă vocală, devenind în mod sigur blestemul oricărei secretare executive din lume, căci le va face inutile. Sau poate că nu. Şeful nu va putea regula un computer, nu? Ministrul Fang,

în ciuda fanteziilor sale, nu era prea înfipt. Iar bacşişurile pe care le oferea ca răsplată nu erau deloc rele.

Prima ei sarcină din acea dimineaţă îi luă, ca de obicei, nouăzeci de minute, după care printă paginile şi le capsă împreună, pe articole. Astăzi tradusese fragmente din *Times of London*, *The New York Times,* plus *The Washington Post,* astfel încât ministrul ei să ştie ce gândesc barbarii din lumea largă despre politica înţeleaptă a Republicii Populare.

În biroul său personal, ministrul Fang era preocupat de alte lucruri. MSS dispunea de un raport dublu în privinţa ruşilor, ambele referindu-se la două lucruri: petrol şi aur. Aşadar, raţionă el, Zhang a avut tot timpul dreptate, chiar mai multă decât crezuse el. Siberia orientală era într-adevăr o cameră a comorilor, plină cu lucruri de care oricine avea nevoie. Petrol, care era în esenţă sângele societăţii moderne, şi aur, care, pe lângă îndelungata sa valoare negociabilă ca mijloc de schimb, avea şi utilizare industrială şi ştiinţifică. Aveau un zăcământ pentru fiecare din aceste două bogăţii. Ce păcat că vor încăpea pe mâna unor oameni lipsiţi de voinţa de a le utiliza aşa cum trebuie. Era atât de ciudat ca Rusia, cea care a dat lumii în dar marxismul, să eşueze apoi în a-l exploata în mod corespunzător şi în final să-l abandoneze, numai pentru a eşua din nou în tranziţia către o societate capitalist-burgheză. Fang aprinse o ţigaretă, a cincea din ziua respectivă (pe măsura ce se apropia aniversarea a şaptezeci de primăveri, încerca să le reducă numărul), puse mesajul de la MSS pe birou şi se lăsă pe spate în scaunul său, pufăind din ţigara fără filtru şi evaluând informaţiile primite în cursul dimineţii. Siberia, aşa cum Zhang o spunea de mulţi ani, avea atât de multe din cele ce-i trebuiau Republicii Populare Chineze: lemn, resurse minerale în abundenţă – chiar prea mare abundenţă, după cum arătau rapoartele informative – şi *spaţiu*, de care China avea nevoie mai presus de orice altceva.

Pur şi simplu erau prea mulţi oameni în China, în ciuda măsurilor de control a populaţiei care erau draconice, atât

în conţinut, cât şi în forma brutală de aplicare. Aceste măsuri erau o jignire la adresa culturii naţionale, care văzuse întotdeauna copiii ca pe o binecuvântare, iar acum ingineria socială avea un rezultat neaşteptat. Faptul că permiteau unui cuplu căsătorit să aibă un singur copil dusese la preferinţa populaţiei de a avea băieţi în loc de fete. Era o practică printre ţărani să ia fetiţele de doi ani şi să le arunce într-o fântână – cele de care se îndura soarta îşi rupeau mai întâi gâtul – pentru a scăpa de povara nedorită. Fang le înţelegea motivele. O fată creştea pentru a se mărita, pentru a-şi uni viaţa cu un bărbat, pe când un băiat întotdeauna putea constitui un sprijin şi o onoare pentru părinţii săi, cărora le oferea siguranţă. Dar o fată pur şi simplu şi-ar fi desfăcut picioarele pentru băiatul altei familii şi ce siguranţă ar fi oferit părinţilor ei prin asta?

În cazul lui Fang toate acestea se dovediseră adevărate. Pe măsură ce avansa în ierarhia partidului se asigurase că proprii părinţi găsesc un loc confortabil unde să-şi ducă traiul, căci asta era datoria unui copil faţă de cei care îi dăduseră viaţă. Fireşte, între timp s-a căsătorit – soţia sa murise de mult timp din cauza unei boli cardiovasculare – şi le-a făcut câteva servicii de formă părinţilor soţiei… dar nu cât ar fi făcut pentru ai săi. Chiar şi soţia sa înţelesese asta şi, din umbră, a folosit influenţa sa de soţie a unui oficial al partidului pentru a-şi face propriile mici aranjamente. Fratele ei murise de tânăr, în Coreea, în mâinile armatei americane, fiind mai mult o amintire fără valoare practică.

Însă problema Chinei despre care nimeni nu vorbea, nici măcar la nivelul Biroului Politic, era aceea că politica de control a populaţiei afecta demografia ţării. Ridicând valoarea băieţilor deasupra celei a fetelor, R.P.C. cauzase, în termeni statistici, un dezechilibru semnificativ. În aproximativ cincisprezece ani se va produce o scădere a numărului de femei – unii susţineau că e un lucru bun, deoarece vor atinge mai rapid obiectivul naţional de stabilizare a populaţiei, dar asta însemna totodată că, timp de o generaţie, milioane de bărbaţi chinezi nu vor avea cu ce femei să se căsătorească şi să se împerecheze. Va

degenera asta într-un val de homosexualitate? Politica R.P.C. era încă de gheaţă faţă de acest degenerat comportament burghez, deşi sodomia fusese abolită ca infracţiune în 1998. Dar dacă nu erau femei pe care să le posede, ce-i rămânea unui bărbat de făcut? În completarea suprimării bebeluşilor excedentari, copiii abandonaţi de părinţi erau deseori încredinţaţi unor cupluri din America sau Europa, incapabile să aibă copii prin forţe proprii. Se întâmplase astfel în sute de mii de cazuri, debarasându-se de copii la fel de rapid şi de lejer precum căţeluşii vânduţi într-un mall american. Ceva din sufletul lui Fang dorea să-şi dea frâu liber sentimentelor legate de adopţii, dar sentimentalismul era ceva burghez, nu? Politica naţională dicta ce trebuie făcut, iar politica era mijlocul de a atinge obiectivele dorite.

Ţelul său era să-şi croiască o viaţă cât mai confortabilă, cu ajutorul privilegiilor. Pe lângă biroul somptuos, la fel de plăcut ca cel al unui capitalist, dispunea de o maşină oficială cu şofer care să-l ducă la reşedinţa sa, un apartament complet mobilat şi decorat, cu servitori care erau atenţi la nevoile sale, cea mai bună hrană care se găsea în ţară, băuturi fine, un televizor conectat prin satelit la un serviciu TV care îi permitea să recepţioneze tot soiul de programe distractive, incluzând canale pornografice japoneze, pentru impulsurile sale masculine care încă nu-l părăsiseră (nu vorbea japoneza, dar în astfel de filme nu e nevoie să înţelegi dialogul, nu?).

Fang încă lucra multe ore zilnic; se trezea la 6.30 şi ajungea la birou, în fiecare dimineaţă, înainte de ora opt. Echipa sa de secretare şi asistente îi acorda atenţia cuvenită, iar unele dintre femei constituiau o companie agreabilă o dată, ocazional de două ori pe săptămână. Puţini bărbaţi de vârsta sa aveau vigoarea lui, Fang era sigur de asta, iar spre deosebire de preşedintele Mao el nu molesta copile, lucru de care nu ştia pe atunci, iar când aflase îl considerase dezgustător. Dar oamenii măreţi aveau slăbiciunile lor, pe care le treceai cu vederea din pricina măreţiei lor, care îi făcuse cine erau. Cât despre el însuşi şi

cei asemenea lui, erau îndreptăţiţi să se odihnească într-un mediu potrivit, având hrană bună ca să le întărească trupurile în cursul lungilor şi istovitoarelor zile de muncă, plus oportunităţi de recreere şi relaxare de care au nevoie bărbaţii viguroşi şi inteligenţi. Era *necesar* ca ei să trăiască mai bine decât majoritatea cetăţenilor patriei, şi pe deasupra *meritau* asta. Să cârmuieşti cea mai populată ţară din lume nu era o sarcină uşoară. Le trebuia întreaga lor energie intelectuală, energie ce trebuia conservată şi refăcută. Fang ridică privirea când Ming intră purtând dosarul cu articolele din ziare.

— Bună dimineaţa, tovarăşe ministru, rosti ea cu respectul cuvenit.

— Bună dimineaţa, copilă.

Fang o salută cu afecţiune. Fata fusese destul de bună la pat, din acest motiv meritând mai mult decât un mormăit. Mă rog, îi obţinuse un scaun de birou foarte confortabil, nu? Ea se retrase, înclinându-se respectuoasă în faţa figurii sale părinteşti, aşa cum o făcea întotdeauna. Fang nu observă nicio schimbare semnificativă în comportamentul ei în vreme ce lua dosarul cu articole de ziar, împreună cu un creion pentru a face însemnări. Le compară cu estimările MSS asupra dispoziţiei altor state şi a guvernelor lor. Era felul lui Fang de a aduce la cunoştinţă Ministerului Securităţii Statului că membrii Biroului Politic au încă destulă minte pentru a judeca singuri lucrurile. MSS eşuase în a prezice recunoaşterea diplomatică a Taiwanului de către America, deşi, cinstit vorbind, nici mass-media din America nu reuşise să prezică acţiunea preşedintelui Ryan. Un om ciudat şi, în mod cert, inamic al Republicii Populare. Analiştii MSS îl numeau ţăran şi, în multe privinţe, aprecierea lor părea precisă şi potrivită. *New York Times* făcea dese comentarii despre înfăţişarea lui ciudat de simplă. Oare de ce nu îl plăceau? Nu era suficient de capitalist, ori era excesiv de capitalist? A înţelege mass-media americană era ceva mai presus de puterea de analiză a lui Fang, dar putea măcar digera cele spuse de ea, lucru pe care „experţii” în informaţii de la Institutul de

Studii Americane al MSS nu erau întotdeauna capabili să-l facă. Cu aceste gânduri, Fang îşi aprinse o altă ţigaretă şi se întinse înapoi în scaun.

Provalov îşi spuse că e un miracol. Arhiva Centrală a Armatei găsise dosarele, amprentele şi fotografiile cadavrelor recuperate în Sankt-Petersburg – dar în mod parşiv, în loc să trimită datele lui Abramov şi Ustinov, i le-au trimis lui, fără îndoială din pricină că el fusese cel care invocase numele lui Serghei Golovko. Piaţa Djerjinski încă îi inspira pe oameni să-şi facă treaba în timp util. Numele şi datele statistice vitale vor fi transmise imediat la Sankt-Petersburg, astfel încât colegii săi din nord să poată vedea ce informaţii pot exploata. Numele şi fotografiile nu erau decât începutul – documentele vechi de aproape douăzeci de ani arătau nişte feţe tinereşti, lipsite de emoţie. Registrele de serviciu erau totuşi impresionante. Odinioară, Piotr Alexeievici Amalrik şi Pavel Borissovici Zimianin fuseseră consideraţi soldaţi peste medie, deştepţi, în formă… şi foarte de încredere, politic vorbind, ceea ce arăta cum de-au ajuns în Spetsnaz şi şcoala de sergenţi. Amândoi luptaseră în Afganistan şi o făcuseră destul de bine – supravieţuiseră războiului, lucru neobişnuit în cazul trupelor Spetsnaz, care s-au ales cu toate însărcinările murdare specifice unui conflict extrem de murdar. Nu îşi prelungiseră contractele, ceea ce nu era ieşit din comun. În armata sovietică greu se găsea cineva care să-şi prelungească de bună voie contractul. S-au întors la viaţa civilă, ambii lucrând în aceeaşi fabrică de la periferia Leningradului, cum se numea atunci oraşul. Dar atât Amalrik, cât şi Zimianin găsiseră plictisitoare viaţa ordinară de civil, amândoi alunecând, după cum presupunea el, către altceva. Trebuia să lase aflarea mai multor lucruri pe seama anchetatorilor din St. Petersburg. Trase din sertar o fâşie de hârtie şi o fixă cu bandă elastică în jurul coletului cu dosare. Pachetul va fi trimis la Sankt-Petersburg, unde Abramov şi Ustinov se vor folosi de conţinutul lui.

— Domnule secretar, domnul Sherman pe linia trei, îi spuse secretara prin interfon lui Winston.

— Bună, Sam, rosti secretarul Trezoreriei, ridicând receptorul. Ce noutăţi ai?

— Câmpul nostru petrolier din nord, răspunse preşedintele lui Atlantic Richfield.

— Veşti bune?

— Le poţi numi bune. Oamenii noştri din teren spun că descoperirea este cu cincizeci de procente mai mare decât estimările iniţiale.

— Cât de solidă este informaţia?

— La fel de sigură ca bancnotele tale de zece dolari, George. Şeful echipei mele de pe teren este Ernie Beach. La găsit petrol e tot atât de bun precum eşti tu în jocurile de bursă.

„Poate chiar mai bun”, omise Sam Sherman să adauge. Era cunoscut faptul că Winston era foarte mândru de munca sa. Anexa fusese oarecum aprobată.

— Fă-mi un rezumat, ceru Secretarul Trezoreriei.

— Bun, când acest câmp va deveni operaţional, ruşii vor fi în postura de a cumpăra pe loc Arabia Saudită, plus Kuweitul şi poate jumătate din Iran. Comparativ cu el, estul Texasului pare un pai într-un car cu fân. Este *uriaş,* George.

— E greu de scos?

— Nu va fi nici uşor şi nici ieftin, dar din punctul de vedere al unui inginer este destul de cinstit. Dacă vrei să cumperi un stoc promiţător de acţiuni, alege o companie rusească producătoare de echipament pentru climă rece. Vor fi foarte ocupaţi în următorii zece ani, îl sfătui Sherman.

— În regulă, ce îmi poţi spune despre consecinţele pe plan economic pentru Rusia?

— E greu de apreciat. Va dura între opt şi doisprezece ani pentru a face complet productiv acest câmp, iar cantitatea de ţiţei brut care va fi aruncată pe piaţă va tulbura destul de mult condiţiile pieţei. Încă nu am estimat totul – dar o să fie ceva *imens,* în jurul a o sută de miliarde de dolari pe an, la valoarea anuală curentă a dolarului.

— Pentru cât timp?

Winston mai că auzi cum Sherman ridică din umeri.

— Douăzeci de ani, poate chiar mai mult. Prietenii noştri din Moscova încă vor să stăm deoparte, dar zvonurile de câştig au răbufnit în compania noastră; ştii, e ca şi cum ai vrea să ascunzi un răsărit de soare. Nu va dura mai mult de o lună până când ştirea va răzbi în mass-media. Poate un pic mai mult de-atât, dar nu cu mult.

— Dar în legătură cu filonul de aur?

— La naiba, George, *mie* nu-mi spun nimic despre asta, dar omul meu din Moscova spune că pisica a pus gheara pe ditamai canarul, sau cel puţin aşa i se pare lui. Asta va deprecia probabil preţul mondial al aurului cu cinci, poate zece procente, dar previziunile noastre spun că va urca din nou înainte ca Ivan să înceapă să vândă marfa pe care-o scoate din pământ. Amicii noştri ruşi – ei bine, unchiul lor bogat tocmai a dat marea lovitură şi le lasă lor întreaga proprietate, înţelegi?

— Iar pentru noi nu vor fi efecte adverse, presupuse Winston.

— La naiba, nu. Vor fi nevoiţi să cumpere tot felul de echipamente de la noi şi vor avea nevoie de o grămadă de experţi, pe care nu-i avem decât noi, iar când totul se va termina preţul mondial al petrolului va scădea, ceea ce nu ne va afecta. Ştii George, îmi plac ruşii. O grămadă de vreme au fost nişte bastarzi fără noroc, dar poate asta o să-i schimbe.

— Nu am niciun fel de obiecţii, Sam, nici eu şi nici vecinii mei, îşi asigură prietenul Negustorul. Îţi mulţumesc pentru informaţii.

— Mă rog, voi sunteţi cei care încă îmi luaţi taxe. Nu mai adăugă „nenorociţilor”, dar Winston oricum bănui că asta urma, inclusiv un hohot de râs. Ne mai vedem noi, George.

— Sigur, să ai o zi bună şi mulţumesc, Sam. Winston încheie convorbirea dintr-un buton al telefonului, selectă o altă linie şi apăsă butonul nouă pentru conexiune rapidă.

— Da?

Răspunse o voce familiară. Numai zece persoane aveau acces la acest număr.

— Jack, sunt George, tocmai am primit un telefon de la Sam Sherman, Atlantic Richfield.

— Rusia?

— Mda. Câmpul este cu cincizeci de procente mai mare decât presupunerile iniţiale. Asta înseamnă că e al dracului de mare, cel mai mare zăcământ din istorie, de fapt mai mare decât cele din Golful Persic luate laolaltă. Exploatarea petrolului va fi cam scumpă, dar Sam zice că sunt chestii elementare – e greu, dar ştiu cum s-o facă şi nu e nevoie de o nouă tehnologie, e doar o problemă de cheltuit bani. Nu chiar mulţi, căci acolo mâna de lucru e mult mai ieftină decât la noi. Ruşii sunt pe cale să devină bogaţi.

— Cât de bogaţi? întrebă preşedintele.

— De ordinul a o sută de miliarde dolari pe an de îndată ce câmpul este complet operaţional şi asta va ţine douăzeci de ani, sau chiar mai mult.

Jack scoase un fluierat.

— Două *trilioane* de dolari. Asta da bănet, George.

— Aşa spunem şi noi, cei de pe Wall Street, domnule preşedinte, aprobă Winston. La naiba, ăştia da bani.

— Care va fi efectul asupra economiei Rusiei?

— Nu va fi decât uşor afectată, îl asigură Secretarul Trezoreriei. Vor obţine o tonă de valută forte. Cu banii aceştia pot cumpăra tot ce-şi doresc; pot cumpăra uneltele necesare fabricării produselor pe care le pot realiza prin forţe proprii. Asta le va reindustrializa ţara, Jack, propulsându-i în secolul următor, dacă au destul creier să folosească banii cum trebuie, nu să-i dosească în Elveţia sau Lichtenstein.

— Cum îi putem ajuta? se interesă preşedintele.

— Pentru a afla cel mai bun răspuns ar trebui ca eu, tu şi încă doi sau trei inşi să ne aşezăm la aceeaşi masă cu omologii noştri ruşi şi să-i întrebăm ce le trebuie. N-ar strica să obţinem acceptul ca o mână din industriaşii noştri să construiască acolo câteva uzine, ceea ce va da foarte bine în mass-media.

— Am notat, George. Trimite-mi un raport despre asta până la începutul săptămânii viitoare, apoi vom vedea dacă

găsim un mod de a le aduce la cunoştinţă ruşilor ce ştim noi.

Încă o zi îndelungată de muncă lua sfârşit pentru Serghei Golovko. Conducerea SVR era o slujbă titanică pentru orice om, dar el mai trebuia totodată să-l secondeze şi pe Eduard Petrovici Gruşavoi, preşedintele Republicii Ruse. Preşedintele Gruşavoi avea propria colecţie de miniştri, unii dintre ei competenţi, alţii aleşi pe baza capitalului lor politic, sau pur şi simplu pentru a-i izola de opoziţia politică. Aceştia din urmă puteau încă aduce prejudicii din interiorul administraţiei lui Gruşavoi, dar mult mai slabe decât din afară. În interior erau nevoiţi să utilizeze arme de calibru mic, dacă nu voiau să fie ucişi de propriile lor gloanţe.

Vestea bună era că ministrul economiei, Vasili Konstantinovici Solomenţev, părea în egală măsură inteligent şi onest, o combinaţie rară atât în spectrul politic rusesc, cât şi în cel din oricare colţ al lumii. Avea ambiţiile sale personale – mai rar un ministru care să nu aibă – dar se părea că ele se refereau, în special, la prosperitatea naţiunii, iar el nu intenţiona să profite prea mult de asta. Golovko era de acord cu micii bogătaşi care făcuseră avere pe cont propriu, atâta vreme cât nu deveneau porci. Pentru Serghei Nikolaici linia de demarcaţie era în jur de douăzeci de milioane de euro. Mai mult de-atât era deja lăcomie porcească, dar mai puţin era un lucru de înţeles. Dacă un ministru avea succese în ajutorarea statului, atunci el sau ea era îndreptăţit să obţină o răsplată potrivită pentru ce făcuse. Grosul populaţiei care trudea în uzine nu s-ar sinchisi de asta, dacă rezultatul ar fi un trai mai bun pentru ei, nu-i aşa? Probabil că nu, remarcă maestrul spionajului. Aici nu era America, copleşită de legi „etice” lipsite de scop şi contraproductive. Preşedintele american, pe care Golovko îl cunoştea bine, avea un aforism pe care rusul îl admira: „Dacă trebuie să-ţi pui pe hârtie legile etice, ai pierdut deja.” Nu era prost acest Ryan, odinioară duşman de moarte, iar acum bun prieten, sau cel puţin aşa părea. Golovko cultivase această prietenie asigurând ajutor

Americii în cursul a două crize internaţionale majore. O făcuse în primul rând pentru că era în interesul naţiunii sale, iar în al doilea rând deoarece Ryan era un om de onoare, care cu greu ar uita asemenea favoruri. Fusese totodată ceva amuzant pentru Golovko, care-şi petrecuse aproape toată tinereţea într-o agenţie dedicată distrugerii Occidentului.

Dar oare în privinţa lui însuşi, avea cineva intenţia de a-l distruge? A dorit cineva să-i curme viaţa într-o manieră zgomotoasă şi spectaculoasă pe pavajul din Piaţa Djerjinski? Întrebarea devenea tot mai înspăimântătoare pe măsură ce mintea sa stăruia mai mult asupra ei. Puţini oameni sănătoşi şi-ar putea contempla cu sânge rece propriul sfârşit, iar Golovko nu era unul dintre ei. Nu-i tremuraseră mâinile, dar nici nu combătuse măsurile sporite luate de maiorul Şelepin pentru a-l menţine pe el în viaţă. În fiecare zi maşina va avea o altă culoare, iar uneori se va schimba şi marca maşinii, iar rutele către birou vor coincide numai în punctul de plecare – clădirea SVR era suficient de mare pentru ca drumul zilnic către locul de muncă să aibă în total cinci posibile puncte terminus. Partea cea mai deşteaptă, admirată de către Golovko, era că, ocazional, el însuşi va călători pe scaunul din faţă al maşinii ce deschidea drumul, în timp ce un funcţionar ocupa locul din spate al maşinii pretins păzită. Anatoli nu era prost, iar uneori avea chiar unele sclipiri de creativitate.

Dar acum gata cu asta. Golovko îşi scutură capul şi deschise ultimul dosar din ziua aceea, parcurgând mai întâi rezumatul executiv – iar mintea aproape îi derapă ca o maşină care frânează brusc. Luă un telefon şi formă numărul.

— Aici Golovko, îi spuse vocii de bărbat care răspunsese. Nu era nevoie să spună nimic altceva.

— Serghei Nikolaici, îl salută cu politeţe ministrul cinci secunde mai târziu. Ce pot face pentru tine?

— Ei bine, Vasili Konstantinovici, îmi poţi confirma nişte cifre. Sunt posibile?

— Mai mult decât posibile, Serghei. Sunt la fel de reale ca

răsăritul de soare, îi spuse Solomenţev şefului serviciului de informaţii şi, prin cumul, şef al miniştrilor şi consilier al preşedintelui Gruşavoi.

— *Solkin sin*, murmură şeful serviciului de informaţii. Firaş al naibii! Şi de cât timp stă acolo averea asta? întrebă cu neîncredere.

— Petrolul, poate de cinci sute de mii de ani; aurul, chiar de mai mult timp, Serghei.

— Şi noi n-am ştiut niciodată, oftă Golovko.

— Nimeni nu le-a căutat, tovarăşe ministru. Eu unul consider că raportul despre aur e mult mai interesant. Trebuie să văd una dintre acele piei de lup încrustată în aur. Ceva demn de Prokofiev, nu? Petru şi Lupul de *Aur.*

— O idee distractivă, zise Golovko, apoi o alungă imediat. Ce însemnătate va avea pentru ţara noastră?

— Serghei Nikolaici, ar trebui să fiu cititor în stele ca să răspund drept, dar poate fi salvarea ţării pe termen lung. Acum avem un lucru dorit de toate naţiunile – de fapt două lucruri – şi ne aparţin nouă, iar pentru ele străinii vor plăti sume uriaşe de bani şi asta cu zâmbetul pe buze. Să luăm ca exemplu Japonia. Vom acoperi cererea lor energetică pe următorii cincizeci de ani, iar pe parcurs le vom economisi sume imense din costurile de transport – petrolierele vor parcurge câteva sute de kilometri în loc de zece *mii.* Probabil şi America va proceda la fel, dacă nu cumva descoperă propriul lor mare zăcământ la graniţa Canadei cu Alaska. Întrebarea este cum vom duce petrolul pe piaţă. Fireşte, vom construi un oleoduct de la câmpul de extracţie până la Vladivostok, poate şi unul către Sankt-Petersburg pentru a putea vinde la fel de uşor petrolul Europei. De fapt, îi putem pune probabil pe europeni, mai ales pe germani, să construiască pentru noi conducta, contra unei reduceri la preţul petrolului. Serghei, dacă am fi găsit petrolul ăsta cu douăzeci de ani în urmă, am…

— Probabil. Nu era greu de imaginat ce ar fi urmat: Uniunea Sovietică nu s-ar fi prăbuşit, ci ar fi devenit mai puternică.

Golovko nu-şi făcea astfel de iluzii. Guvernul sovietic nu

ar fi ştiut să exploateze aceste noi comori, motiv pentru care au şi eşuat în multe dintre acţiunile întreprinse. Guvernul sovietic *stăpânise* Siberia şaptezeci de ani, dar niciodată nu se dusese să vadă ce s-ar putea găsi acolo. Ţara ducea lipsă de experţi care să facă prospectarea, dar era prea mândră ca să lase pe altcineva s-o facă, mai ales dacă gândea rău despre Patria Mamă. Dacă un singur lucru fusese vinovat de uciderea URSS, acela n-a fost comunismul, sau totalitarismul. A fost acel parşiv *amor propriu*, cel mai periculos şi mai distrugător aspect al caracterului Rusiei, născut dintr-un sentiment de inferioritate care se înstăpânise încă înainte de Dinastia Romanovilor. Moartea Uniunii Sovietice a fost una autoprovocată, ca orice sinucidere, doar că mai lentă şi mult mai agonizantă. Golovko mai îndură încă nouăzeci de secunde de speculaţii istorice din partea unui om care avea un scăzut simţ al istoriei, apoi vorbi:

— Totul sună bine, Vasili Konstantinovici, dar ce-mi poţi spune de viitor? În cele din urmă acesta e timpul în care toţi vom trăi.

— Ne va afecta doar uşor. Serghei, asta-i salvarea ţării noastre. Ne va lua zece ani ca să obţinem profit din exploatarea câmpului, dar apoi vom avea un venit stabil şi regulat cel puţin pe durata unei generaţii, poate chiar mai mult.

— De ce ajutor vom avea nevoie?

— Americanii şi britanicii deţin experienţa necesară, obţinută din exploatarea propriilor zăcăminte din Alaska. Ei au tehnologia. O vom învăţa şi vom profita de ea. În prezent negociem cu Atlantic Richfield, compania petrolieră americană, pentru sprijin tehnic. Sunt lacomi, dar era de aşteptat să fie. Ei ştiu că sunt singurii care au ce ne trebuie, iar a-i plăti pentru ce au este mai ieftin decât să copiem noi înşine tehnologia. Aşadar vor obţine aproape tot ce ne cer. Probabil îi vom plăti cu lingouri de aur, sugeră Solomonţev în surdină.

Golovko fu nevoit să reziste tentaţiei de a scormoni mai adânc în legătură cu filonul de aur. Câmpul petrolier era de

departe mai profitabil, dar aurul era mai frumos. Şi el, la rândul său, era curios să vadă una dintre pieile pe care individul acela, Gogol, le-a folosit pentru a colecta praful aurifer. Ar trebui să se îngrijească aşa cum trebuie de acest pădurar singuratic – nu era o problemă majoră, căci locuia singur şi nu avea copii. Indiferent de ce va primi, statul va lua curând totul înapoi, aşa bătrân cum era omul. O să fie un show de televiziune, poate şi un film de succes despre acest vânător. La urma urmei a vânat odinioară nemţi, iar ruşii încă făceau eroi din asemenea oameni. Nu-i aşa că acestea îl vor face suficient de fericit pe Pavel Petrovici Gogol?

— Ce ştie Eduard Petrovici?

— Am păstrat informaţia până când am avut estimări complete şi de încredere. Acum le am. Cred că la următoarea şedinţă a cabinetului va fi foarte fericit, Serghei Nikolaici.

Cât se poate de fericit, estimă Golovko. Preşedintele Gruşavoi, de trei ani încoace, era tot atât de ocupat ca un om care pune tapet, atârnat într-o mână şi-un picior. Nu, mai degrabă ca un magician sau un prestidigitator pe scenă, obligat să producă lucruri reale din nimic, iar succesul său în menţinerea evoluţiei naţiunii adeseori părea legat de miracole. Poate că zăcămintele erau modul în care Dumnezeu îl răsplătea pe acest om pentru eforturile sale, deşi s-ar putea să nu fie o binecuvântare nealterată. Fiecare agenţie guvernamentală dorea partea ei din plăcinta cu petrol şi aur, fiecare având nevoile ei, prezentate de ministrul respectiv ca vitale pentru securitatea statului, în hârtii de o logică sclipitoare şi cu argumente de neînfrânt. Cine ştie, poate că unii dintre ei chiar ar spune adevărul, deşi adevărul era adesea o marfă rară în consiliul de miniştri. Fiecare ministru avea un imperiu de făurit şi cu cât îl construia mai bine, ar fi fost mai aproape de scaunul din capul mesei de consiliu, care, în prezent, era ocupat de Eduard Petrovici Gruşavoi. Golovko se întrebă dacă la fel se întâmpla şi sub domnia ţarilor. Probabil că da, decise el instantaneu. Natura umană

nu s-a schimbat prea mult. Felul în care oamenii s-au comportat în Babilon şi Bizanţ era probabil doar cu puţin diferit faţă de cel în care se vor comporta ei la următoare întrunire a cabinetului, peste trei zile. Se întrebă cum va primi vestea preşedintele Gruşavoi.

— Cât de mult a răsuflat din informaţie? întrebă maestrul spionajului.

— Fără îndoială există unele zvonuri, răspunse ministrul Solomonţev, dar estimările curente au mai puţin de douăzeci şi patru de ore vechime. De obicei este nevoie de mai mult timp pentru a răsufla ceva. Îţi voi trimite documentele prin curier… mâine-dimineaţă?

— Este perfect, Vasili. Voi pune câţiva analişti de-ai mei să parcurgă datele, pentru a putea prezenta o variantă independentă a situaţiei.

— Nu am obiecţii, replică ministrul economiei, surprinzându-l în mare măsură pe Golovko.

Dar acum nu mai erau în URSS. O fi fost actualul cabinet omologul modern al vechiului Birou Politic, dar acolo nimeni nu spunea minciuni… mă rog, nu minciuni mari. Nu-i aşa că aceasta era o dovadă a progresului ţării sale?

CAPITOLUL 11

Credinţa preoţilor

Numele lui era Yu Fa An şi pretindea că este creştin. Era un fapt îndeajuns de rar pentru ca Monseniorul Schepke să-l invite imediat înăuntru. Putu vedea un chinez trecut de cincizeci de ani, adus de spate, având un păr a cărui culoare era un amestec de negru şi cenuşiu, destul de rar întâlnit în această parte a lumii.

— Bun venit la ambasada noastră. Eu sunt Monseniorul Schepke. Făcu rapid o plecăciune, apoi strânse mâna bărbatului.

— Mulţumesc. Sunt reverendul Yu Fa An, replică omul cu o adevărată demnitate de cleric care se adresează unui confrate.

— Într-adevăr. De ce confesiune?

— Sunt baptist.

— Hirotonisit? Este posibil? Schepke îl îndemnă pe vizitator să-l urmeze şi într-o clipă stăteau în faţa nunţiului. Eminenţă, acesta este reverendul Yu Fa An – din Beijing? întrebă tardiv Schepke.

— Da, aşa este. Mare parte din congregaţia mea se află la nord-vest de-aici.

— Bun venit. Cardinalul DiMilo se ridică din scaun pentru a-i oferi o călduroasă strângere de mână, apoi îl conduse pe om către un confortabil fotoliu destinat oaspeţilor. Monseniorul Schepke se duse după ceai. E o plăcere să întâlnesc un confrate creştin în acest oraş.

— Realitatea este că nu suntem destul de mulţi, Eminenţă, confirmă Yu.

Monseniorul Schepke sosi iute ducând o tavă cu un serviciu de ceai, pe care îl aşeză pe o măsuţă joasă pentru cafea.

— Mulţumesc, Franz.

— Am crezut că o seamă de localnici ar fi trebuit să vă întâmpine. Bănuiesc că aţi avut parte de întâmpinarea oficială a ministerului de externe, care a fost corectă… dar cam rece? întrebă Yu.

Cardinalul surâse în timp ce îi înmâna oaspetelui o ceaşcă de ceai.

— A fost corectă, după cum aţi spus, dar putea să fie ceva mai caldă.

— Veţi afla că guvernul de-aici este manierat şi acordă mare atenţie protocolului, dar nu face mare lucru în privinţa sincerităţii, rosti Yu în engleză, cu un accent foarte straniu.

— Iar originea dumneavoastră este…?

— M-am născut în Taipei. În tinereţe am plecat în America pentru studii. Prima oară am urmat cursurile Universităţii din Oklahoma, dar mi-am ascultat chemarea şi m-am transferat la Universitatea Oral Roberts din acelaşi stat. Acolo am obţinut prima diplomă – în inginerie electronică – şi am continuat studiile pentru a-mi da doctoratul în religie şi a primi hirotonisirea, explică el.

— Bun, cum se face că sunteţi în Republica Populară Chineză?

— În anii ’70, guvernul preşedintelui Mao era foarte mulţumit să aducă taiwanezi care să trăiască aici – vedeţi, renunţau la capitalism şi treceau la marxism, adăugă el făcând cu ochiul. A fost dificil pentru părinţii mei, dar au ajuns la o înţelegere. Imediat ce am ajuns am pus bazele congregaţiei. Era supărător pentru Ministerul Securităţii Statului, dar în acelaşi timp lucram şi ca inginer, iar pe vremea aceea statul avea nevoie de specializarea asta. Este remarcabil ce poate accepta Statul dacă deţii ceva de care are nevoie, iar pe-atunci nevoia de oameni cu pregătirea mea era de-a dreptul disperată. Dar acum sunt pastor cu normă întreagă. Cu acest anunţ al propriului triumf, Yu îşi înălţă ceaşca de ceai pentru a lua o sorbitură.

— Aşadar, ce ne puteţi spune despre atmosfera de-aici? îl interogă Renato.

— Guvernul este cu adevărat comunist. Nu crede şi nu

tolerează nicio altă loialitate în afară de cea faţă de sine. Chiar şi Falun Gong, care nu era cu adevărat o religie – mă rog, nu un sistem bazat pe credinţă, aşa cum eu şi dumneavoastră înţelegem termenul – a fost suprimată cu brutalitate, iar congregaţia mea a fost persecutată. Sunt rare duminicile în care mai mult de-un sfert din congregaţia mea vine să asiste la slujbă. Trebuie să-mi petrec mare parte din timp călătorind din uşă în uşă pentru a duce turmei mele cuvântul Domnului.

— Cum vă întreţineţi? întrebă cardinalul.

Yu zâmbi cu seninătate.

— Asta-i cea mai mică grijă a mea. Baptiştii din America mă sprijină cu mare generozitate. Mai ales un grup de biserici din Mississippi care sunt foarte generoase – am aflat că multe dintre ele sunt biserici ale negrilor. Ieri am primit o seamă de scrisori din partea lor. Unul dintre colegii mei de la Oral Roberts University are o congregaţie mare lângă Jackson, Mississippi. Numele lui e Gerry Patterson. Pe vremuri eram buni prieteni şi a rămas fratele meu întru Hristos. Congregaţia sa e mare şi prosperă, iar el are încă grijă de mine.

Yu aproape adăugă faptul că are mai mulţi bani decât poate cheltui. În America, o asemenea prosperitate ar fi luat forma unui Cadillac şi a unui personaj spilcuit. În Beijing însemna doar o bicicletă frumoasă şi daruri pentru nevoiaşii din turmă.

— Unde locuiţi, prietene? îl chestionă cardinalul.

Reverendul Yu scormoni în buzunar după o carte de vizită şi i-o întinse. Ca majoritatea cărţilor de vizită chinezeşti, avea pe dos schiţată o hartă.

— Poate veţi fi atât de bun să acceptaţi invitaţia mea şi a soţiei mele la cină. Amândoi, fireşte, adăugă el.

— Am fi încântaţi. Aveţi copii?

— Doi, spuse Yu. Ambii născuţi în America, astfel că sunt ocoliţi de legile bestiale pe care comuniştii le au aici.

— Cunosc aceste legi, îl asigură DiMilo. Înainte de a le putea schimba, avem nevoie aici de mai mulţi creştini. Mă rog zilnic pentru asta.

— Ca şi mine, Eminenţă. Ca şi mine. Presupun că ştiţi că această proprietate este, mă rog…

Schepke se bătu peste ureche şi arătă cu degetul în jurul camerei.

— Da, ştim.

— V-a fost dat un şofer?

— Da, a fost un gest frumos din partea ministrului, punctă Schepke. Este catolic. Remarcabil, nu?

— Adevărat? întrebă retoric Yu, în timp ce capul i se mişca dintr-o parte în alta. Ei bine, sunt sigur că este loial în egală măsură patriei sale.

— Bineînţeles, observă DiMilo.

Nu era deloc surprinzător. Cardinalul fusese prea mult timp în serviciul Vaticanului şi văzuse toate şmecheriile cel puţin o dată. Comuniştii chinezi gândiseră inteligent: Biserica Catolică era prezentă aici de ceva timp, iar guvernul local trebuise să-şi calce pe inimă şi să admită acest fapt.

Discuţia mai continuă timp de treizeci de minute înainte ca reverendul Yu să plece, fiind salutat cu o nouă strângere călduroasă de mână.

— Ce spui, Franz? întrebă DiMilo afară, unde suflul vântului ar fi bruiat orice microfoane instalate în exteriorul clădirii.

— E prima dată când îl văd pe acest om. De la sosirea mea aici am auzit de numele lui. Guvernul R.P.C. i-a făcut de multe ori zile negre, dar este un om curajos şi cu o credinţă puternică. Nu am avut ştiinţă despre educaţia lui. Putem verifica asta.

— Nu-i o idee rea, spuse Nunţiul Papal.

Nu făcea asta din lipsă de încredere faţă de Yu, ci pentru că era mai bine să se asigure. Îl vor verifica chiar şi pe acel coleg de clasă, acum pastor practicant, Gerry Patterson. Era undeva în Mississippi, SUA. Asta le va uşura sarcina. Mesajul către Roma plecă o oră mai târziu, pe internet, o metodă de comunicaţie împrumutată din lumea operaţiunilor de spionaj.

În acest caz diferenţa de fus orar lucra în favoarea lor,

deoarece cererea lor fusese trimisă spre vest, în loc de est. În câteva ore mesajul fusese recepţionat, decriptat şi înmânat unui oficiu corespunzător. De acolo, un nou mesaj, de asemenea criptat, şi-a croit drum către New York, unde cardinalul Timothy McCarthy, Arhiepiscop de New York şi şef al operaţiunilor de spionaj ale Vaticanului în Statele Unite, primi o copie a sa imediat după micul dejun. De-aici, era floare la ureche. FBI rămăsese un bastion al Irlandei catolice în America, deşi nu în aceeaşi măsură ca în 1930, căci în el au fost azvârliţi câţiva italieni şi polonezi. Lumea nu era un loc perfect, dar de câte ori Biserica a avut nevoie de informaţii şi atâta timp cât acestea nu compromiteau siguranţa naţională a Americii, le-a obţinut, şi încă destul de rapid.

Mai ales în cazul de faţă aşa au stat lucrurile. Oral Roberts University era un loc foarte conservator, dornic să coopereze la anchetele FBI, oficial sau nu. Un funcţionar de acolo nici nu-şi mai consultă superiorul, într-atât de nevinovată fusese cererea făcută telefonic de către Jim Brennan, asistent al agentului special aflat la conducerea oficiului FBI din Oklahoma City. A stabilit rapid, graţie arhivelor computerizate, că un anume Yu Fa An absolvise universitatea, obţinând prima oară o licenţă în ştiinţa ingineriei electrice, apoi a petrecut încă trei ani la universitate pentru a-şi da doctoratul în religie, ambele diplome fiind obţinute „cu distincţie”, ceea ce însemna note de la nouă în sus, îi spuse funcţionarul lui Brennan. Biroul de evidenţă a absolvenţilor adăugă că adresa curentă a reverendului Yu este în Beijing, China, unde în mod evident predica în mod curajos Evanghelia într-un ţinut al păgânilor. Brennan îi mulţumi funcţionarului, îşi făcu unele însemnări, apoi răspunse la cererea primită prin e-mail de la New York, după care plecă la şedinţa matinală ţinută de agentul-şef pentru a recapitula activităţile Diviziei Operative de aplicare a legilor federale în Stat.

Acelaşi lucru se întâmplă, cu mici diferenţe, în Jackson, Mississippi. Însuşi agentul-şef i-a telefonat reverendului Gerry Patterson de la Biserica First Baptist, localizată într-o

suburbie elevată a capitalei statului Mississippi. Biserica avea o sută şaptezeci şi cinci de ani şi era una dintre cele mai prospere congregaţii din regiune. Reverendul Patterson cu greu putea fi mai impresionant decât era deja, impecabil îmbrăcat într-o cămaşă albă cu butoni, care îi venea ca turnată, şi o cravată albastră cu dungi. Sacoul său de culoare închisă stătea atârnat într-un colţ, din consideraţie pentru temperatura locală. L-a întâmpinat pe vizitatorul de la FBI cu maniere demne de un rege, conducându-l în somptuosul său birou şi acolo l-a întrebat cu ce-i poate fi de folos. La auzul primei întrebări, a replicat:

— Yu! Da, un om deosebit şi un bun prieten din vremea şcolii. Obişnuiam să-l numim Skip – aducea prea mult cu personajul din *Sunetul muzicii,* ştiţi? Un tip pe cinste şi *foarte bun* predicator. Putea să-i dea lecţii despre credinţă şi lui Jerry Falwell. Dacă îi scriu? Sigur că da! Îi trimitem cam douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an. Vreţi să vă arăt o fotografie? Am făcut-o chiar aici în biserică. Pe atunci amândoi eram cu mult mai tineri, adăugă Patterson zâmbind. Skip e foarte curajos. Nu e foarte amuzant să fii predicator creştin în China. Dar niciodată nu se plânge. Scrisorile lui sunt întotdeauna înflăcărate. Ne-ar prinde bine încă o mie de clerici asemenea lui.

— Deci sunteţi impresionat de el? întrebă agentul special Mike Leary.

— În facultate a fost un puşti de treabă, iar acum e un om dintr-o bucată, un bun predicator care îşi face treaba într-un mediu foarte ostil. Pentru mine Skip este un erou, domnule Leary. Asta era într-adevăr o dovadă consistentă, venită din partea unui membru important al comunităţii. Biserica First Baptist nu avusese niciodată vreo ipotecă, în ciuda dotărilor sale impresionante şi a numărului mare de strane capitonate.

Agentul FBI se ridică.

— Asta-i tot ce am vrut să ştiu. Vă mulţumesc, domnule.

— Pot să vă întreb de ce aţi venit până aici ca să-mi puneţi întrebări despre prietenul meu?

Leary se aşteptase la această întrebare, aşa că avea un

răspuns pregătit.

— E doar o anchetă de rutină, domnule. Prietenul dumneavoastră nu e implicat în niciun fel de belele – cel puţin nu cu guvernul Statelor Unite.

— Mă bucur să aflu asta, răspunse reverendul Patterson zâmbind şi îi strânse mâna. Ştiţi, nu suntem singura congregaţie care are grijă de Skip.

Leary se întoarse.

— Serios?

— Desigur. Îl cunoaşteţi pe Hosiah Jackson?

— Reverendul Jackson, tatăl vicepreşedintelui? Nu l-am întâlnit niciodată, dar ştiu cine este.

Patterson dădu din cap aprobator.

— Da. Hosiah e unul dintre cei mai buni clerici. Niciunul din bărbaţi nu comentă asupra faptului că în urmă cu abia patruzeci de ani ar fi fost neobişnuit ca un preot alb să elogieze pe unul de culoare, dar între timp statul Mississippi se schimbase, în unele privinţe chiar mai repede decât restul Americii. Acum câţiva ani m-am dus până la el să discutăm unele lucruri şi a venit vorba de Skip. Congregaţia lui Hosiah îi trimite anual cinci sau zece mii de dolari. Hosiah a mai aranjat ca şi alte congregaţii ale populaţiei de culoare să ne ajute să-i purtăm de grijă lui Skip.

„Albii şi negrii din Mississippi veghind asupra unui preot chinez, gândi Leary încotro se îndreaptă lumea noastră?” Trase concluzia că, în cele din urmă, creştinismul poate chiar însemna ceva; apoi se întoarse la sediul său cu maşina de serviciu, mulţumit că încheiase cu succes o muncă de cercetare, nu în favoarea FBI, ci ca o schimbare în activitatea sa.

Cardinalul McCarhy fu informat de secretară că cele două cereri de informaţii ale sale primiseră răspuns înaintea prânzului, ceea ce era impresionant chiar şi pentru standardele alianţei FBI – Biserica Catolică. Curând după masa de prânz, cardinalul McCarthy codifică personal cele două răspunsuri şi le expedie spre Roma. Nu ştia de ce fusese declanşată ancheta, dar îşi închipui că va afla în timp util dacă era ceva important, iar dacă nu, nu. Faţa

bisericească era amuzată să fie spionul-şef al Vaticanului în America.

S-ar fi amuzat mult mai puţin dacă ar fi ştiut că Agenţia Naţională de Securitate din Fort Meade, Maryland, era interesată de activitatea lui secundară, iar monstruoasa lor Maşină Gânditoare, supercomputerul din subteranele clădirii principale a vastului complex, studia cazul. Această maşină, al cărei fabricant dăduse faliment cu câţiva ani înainte, era în acelaşi timp mândria, bucuria, dar şi cea mai mare dezamăgire a uriaşei colecţii de computere ale NSA, asta până recent, când unul dintre matematicienii agenţiei imaginase în sfârşit un mod de a o face utilă. Era o masivă maşină de procesare paralelă, proiectată să opereze precum creierul uman, capabilă, teoretic, să atace o problemă din mai multe direcţii simultan, exact cum ar fi făcut un creier omenesc. Problema consta în faptul că nimeni nu ştia cu adevărat cum lucrează creierul uman, astfel încât adaptarea programului pentru a folosi din plin uriaşa putere a computerului fusese imposibilă timp de câţiva ani. Asta degradase impresionantul şi costisitorul artefact la simpla utilitate de banală staţie de lucru. Dar apoi cineva remarcase faptul că mecanica cuantică devenise utilă în spargerea codurilor străinilor şi se întrebase *de ce* n-ar merge şi în cazul maşinii, astfel că s-a apucat să caute problemele unităţii de programare. Şapte luni mai târziu, această aventură intelectuală se fructificase prin producerea primului dintre cele trei noi sisteme de operare pentru Maşina Gânditoare Super-Cruncher. Restul nu era decât istorie; ultrasecretă. NSA era acum capabilă să spargă orice carte de coduri sau maşină de cifrat din lume, iar analiştii ei, care luaseră contact de curând cu universul informaţiilor, răspândeau vorba că ar trebui ridicată o construcţie de lemn, de genul unui altar păgân, în faţa lui Cruncher, ca simbol al sacrificiului unui ţap în faţa noului lor idol. (Sugestia sacrificării unei virgine le-ar fi ofensat pe angajatele agenţiei.) NSA era de mult timp renumită pentru umorul ei instituţional excentric. Singura teamă a agenţiei

era că lumea ar fi putut afla despre sistemul TAPDANCE pe care îl pusese la punct: total aleatoriu, absolut de nedescifrat, pe deasupra, şi simplu de fabricat – dar totodată era şi un coşmar administrativ, ceea ce ar combate folosirea lui de majoritatea guvernelor străine.

Mesajele de pe internet ale cardinalului fuseseră copiate, ceea ce era ilegal, dar constituia o rutină, de către NSA şi încărcate în Cruncher, care a scuipat afară textul clar, acesta ajungând rapid pe biroul unui analist NSA, care – aici sigur era mâna destinului – nu era catolic.

„Interesant, gândi analistul. De ce se interesează Vaticanul de un predicator chinez? Şi de ce dracului s-au dus la New York să se intereseze de el? Oh, în regulă, a făcut şcoala aici, prieteni în Mississippi… *ce* naiba înseamnă toate astea?" Conform modelului teoretic de operare, ar fi trebuit ca el să aibă cunoştinţă de aceste lucruri. Adeseori nu ştia boabă din informaţiile pe care le studia, însă era destul de onest ca să comunice asta superiorilor. Astfel, raportul său zilnic fu înaintat electronic supervizorului, care îl parcurse cu privirea, îl codă, apoi îl trimise către CIA, unde alţi trei analişti îl citiră, ajungând şi ei la concluzia că nu ştiu ce pot face cu el, apoi, electronic, îl îndosariară. În scopul acesta se foloseau două casete tip VHS, una mergând în blocul de stocare Doc, cealaltă în Grumpy – erau şapte astfel de blocuri de stocare în camera computerelor CIA, fiecare numit după cei şapte pitici ai lui Disney în timp ce numele de referinţă mergeau în memoria principală, astfel încât computerul să ştie unde să caute datele pe care guvernul Statelor Unite încă nu le înţelesese. Această situaţie nu era complet necunoscută, firește, din acest motiv CIA ţinea fiecare bit de informaţie pe care îl generase în fişiere computerizate, cu indici încrucişaţi de referinţă, accesibile instantaneu, în funcţie de gradul de clasificare, fiecărui individ din noul sau vechiul cartier general, ale căror clădiri se aflau la o culme de deal distanţă de Fluviul Potomac. Majoritatea datelor din Cei Şapte Pitici stăteau pur şi simplu acolo, fără a fi vreodată atinse, însemnări peste însemnări, niciodată demne de

interes, nici măcar pentru cei mai ascetici academicieni.

— Aşadar? întrebă Zhang Han San.

— Aşadar vecinii noştri ruşi au un noroc drăcesc, replică Fang Gan, înmânând dosarul ministrului mai vârstnic. Zhang era cu şapte ani mai bătrân decât Fang, fiind un apropiat al prim-ministrului ţării. Dar nu era chiar un intim al acestuia, iar între cei doi miniştri nu prea exista competiţie. Ce am fi putut face cu mana asta cerească… Vocea i se curmă.

— Într-adevăr.

Faptul că orice ţară ar fi dat o întrebuinţare constructivă petrolului şi aurului era un adevăr evident, rămas nerostit. Ceea ce conta aici şi acum era că Rusia va profita, iar China nu.

— Ştii că am planificat asta.

— Planurile tale au fost magistrale, prietene, rosti Fang din scaunul său, scormonind în sacou după un pachet de ţigări. Se opri pentru a-i cere voie oaspetelui, care se lăsase de acest tabiet cu cinci ani în urmă. Răspunsul a fost o fluturare permisivă a mâinii, iar Fang scoase una şi o aprinse de la o brichetă cu gaz. Dar oricine poate avea ghinion.

— Prima dată ne-au dezamăgit japonezii, apoi fanaticul acela religios din Teheran, se plânse Zhang. Dacă vreunul dintre presupuşii noştri aliaţi ar fi acţionat aşa cum a promis, aurul şi petrolul ar fi acum ale noastre…

— Utile, cu siguranţă, propriilor noastre ţeluri, dar am oarece îndoieli cu privire la subiectul acceptării de către mapamond a statutului nostru de prosperitate, zise Fang, slobozind un nor mare de fum.

Primi o nouă fluturare de mână ca răspuns.

— Tu crezi că principiile îi guvernează pe capitalişti? Au nevoie de aur şi petrol, iar oricine le asigură la preţ mai mic obţine majoritatea contractelor de vânzare. Priveşte de la cine cumpără, bătrâne prieten, de la oricine se-ntâmplă să deţină aceste resurse. Mexicul e plin de petrol, iar americanii nici măcar n-au avut curaj să pună mâna pe el.

Ce laşitate! În cazul nostru, japonezii, aşa cum am constatat din propriile necazuri, nu au deloc principii. Dacă ar putea cumpăra petrol de la compania care a fabricat bombele aruncate la Hiroshima şi Nagasaki, ar face-o. Ei numesc asta realism, concluzionă batjocoritor Zhang.

Citatul real îi aparţinea de fapt lui Lenin însuşi, Vladimir Ilici Ulianov, care a prezis, nu fără temei, că naţiunile capitaliste vor concura între ele pentru a vinde Uniunii Sovietice frânghia cu care ruşii îi vor spânzura mai târziu. Dar Lenin nu plănuise niciodată eşecul marxismului, nu? Aşa cum nici Mao nu plănuise ca ideala sa viziune politico-economică să eşueze în Republica Populară, după cum era dovedit de slogane ca „Marele salt înainte”, care, printre alte lucruri, îi încuraja pe ţăranii obişnuiţi să facă oţelărie în fundul curţii. Faptul că zgura obţinută nu era bună nici măcar la fabricarea pirostriilor nu fusese făcut public în Orient sau Occident.

— Vai, norocul nu ne surâde; petrolul şi aurul nu sunt ale noastre.

— Momentan, murmură Zhang.

— Ce-ai spus? întrebă Fang, care nu prinsese comentariul.

Zhang îşi ridică privirea, aproape trezit din visarea sa.

— Hm? Oh, nimic, prietene.

Cu acestea spuse, discuţia coti spre probleme domestice. A ţinut şaptezeci şi cinci de minute, apoi Fang plecă spre biroul său. O nouă rutină urma să înceapă.

— Ming, strigă Fang, în timp ce se îndrepta spre camera lui de lucru.

Secretara se ridică şi-l urmă, închizând uşa în urma ei, apoi se aşeză pe scaunul ei.

— Notează, rosti Fang obosit, căci avusese o zi grea. Obişnuita întâlnire de după-amiază cu Zhang Han San, în care am discutat…

Continuă să vorbească, relatând esenţa şi conţinutul întâlnirii. Ming lua notiţe pentru jurnalul oficial al ministrului. Chinezii aveau mania jurnalelor şi, pe deasupra, membrii Biroului Politic simţeau atât obligaţia (pentru

istoria predată în şcoli), cât şi nevoia personală (pentru propria supravieţuire) să pună pe hârtie fiecare conversaţie a lor privitoare la probleme politice şi doctrină naţională, mai ales pentru a-şi proba viziunile şi judecata sănătoasă, dar aceste documente puteau fi o mare eroare de judecată. În cazul de faţă eroarea era reprezentată de secretara sa personală, care, ca toate angajatele din secretariatul Biroului Politic, avea acces la cele mai sensibile secrete ale patriei, dar problema era privită ca fiind lipsită de importanţă, atâta vreme cât aceste fete erau doar nişte roboţi, maşini de luat notiţe şi dactilografiat şi nimic mai mult – ei bine, puţin mai mult de-atât, ar fi gândit Fang şi câţiva dintre colegii săi, zâmbind. O maşină de scris nu putea să le facă sex oral. În special Ming se pricepea bine la asta. Fang era comunist; aproape întreaga lui viaţă adultă fusese comunist, dar nu era un om complet lipsit de inimă, şi faţă de Ming nutrea o afecţiune pe care un alt om, sau poate şi el însuşi, ar fi nutrit-o faţă de fiica favorită… exceptând faptul că de obicei nu-ţi regulezi propria fiică… înregistrarea pentru jurnal a amintirilor sale ţinu douăzeci de minute, memoria sa antrenată enumerând fiecare episod semnificativ al schimbului de păreri cu Zhang, care, în mod sigur, chiar în acest moment, făcea şi el acelaşi lucru, cu propria secretară – doar dacă Zhang nu se abandonase obiceiului din Apus de a folosi o maşină de scris, lucru care nu l-ar surprinde pe Fang. Toate aspectele occidentale estimate de Zhang ca fiind îngrijorătoare erau întrecute de acesta în multe chipuri.

Reuşiseră să-i dea de urmă numitului Klementi Ivanovici Suvorov. Fusese şi el ofiţer KGB, membru al Direcţiei a III-a, un departament hibrid al fostei agenţii de spionaj, însărcinat cu supravegherea fostei armate sovietice şi totodată cu coordonarea unor operaţiuni speciale ale acestor forţe armate, cum ar fi trupele Spetsnaz, după ştiinţa lui Oleg Provalov. Mai întoarse câteva pagini din dosarul lui Suvorov, găsind o fotografie şi amprentele digitale. Mai descoperi că prima sa numire fusese în

Direcţia I, numită şi Direcţia Externă, datorită activităţii ei de culegere de informaţii de la alte naţiuni. Se întrebă ce anume produsese mutarea. De regulă, în KGB rămâneai acolo unde fuseseşi pus. Dar un ofiţer superior din Direcţia a III-a îl scosese de la Direcţia I pe baza numelui… de ce? Suvorov, K.I., solicitat după nume de către generalul maior Pavel Konstantinovici. Numele îl făcu pe Provalov să ia o pauză. Îl mai auzise undeva, dar nu-şi mai amintea unde anume, o situaţie neobişnuită pentru un vechi anchetator. Provalov făcu o însemnare şi o puse deoparte.

Deci aveau un nume şi o fotografie a tovarăşului acesta, Suvorov. Îi cunoscuse oare pe Amalrik şi Zimianin, presupuşii – şi decedaţii – ucigaşi ai proxenetului Avseienko? Părea posibil. În Direcţia a III-a ar fi putut lua legătura cu cei din Spetsnaz, dar asta putea fi o simplă coincidenţă. Direcţia a III-a a KGB era în special preocupată de controlul politic al armatei sovietice, dar acum Statul nu mai avea nevoie de aşa ceva. Întreaga panoplie de ofiţeri politici, *zampoliti*, care vreme îndelungată fusese ruşinea armatei sovietice, era acum caducă.

„Unde te afli acum?” întrebă Provalov fotografia din dosar. Spre deosebire de Arhiva Centrală a Armatei, cea aparţinând KGB-ului era de regulă destul de eficientă în a indica unde trăiesc foştii agenţi şi ce ocupaţie au în prezent. Era o moştenire a fostului regim care servea munca forţelor de poliţie, dar nu şi în acest caz. „Unde eşti? Ce faci pentru a te întreţine? Eşti infractor? Eşti asasin?” Anchetele de omucidere, prin natura lor, dădeau naştere la mai multe întrebări decât răspunsuri, deseori terminându-se fără a răspunde niciodată la unele dintre ele, pentru că niciodată nu poţi şti ce este în mintea unui asasin şi chiar dacă ai putea, ce ai găsi acolo n-ar avea nicio noimă.

Cazul acesta de crimă fusese din start complicat, iar acum devenea din ce în ce mai complex. Tot ce ştia cu certitudine era că Avseienko e mort, împreună cu şoferul şi târfa sa. Iar acum era posibil să ştie chiar mai puţin de-atât. Din capul locului a presupus că proxenetul fusese adevărata ţintă, dar dacă acest Suvorov îi angajase pe

Amalrik şi Zimianin să execute asasinatul, de ce oare un fost – verifică dosarul – locotenent-colonel din Direcţia a III-a a KGB s-ar fi obosit să ucidă un peşte? Nu era Serghei Golovko o ţintă la fel de posibilă a atentatului, asta explicând şi uciderea celor doi presupuşi asasini, pentru eliminarea unei ţinte greşite? Locotenentul deschise un sertar al biroului în căutarea unui flacon cu aspirine. Nu era la prima durere de cap provocată de acest caz şi părea puţin probabil să fie ultima. Dacă ţinta a fost Golovko, atunci, indiferent cine fusese Suvorov, acesta nu a luat de unul singur hotărârea de a comite asasinatul. Era un asasin plătit, deci altcineva a luat decizia executării asasinatului.

Dar cine anume?

De ce?

Cui bonuo era antica întrebare – zicala era îndeajuns de veche, astfel că era într-o limbă moartă. *Cine trage foloasele?* Cine profită de pe urma acţiunii?

Îi va contacta pe Abramov şi Ustinov. Poate că ei vor putea da de urma lui Suvorov, iar el va lua avionul spre nord pentru a-l interoga. Provalov trecu hârtia prin fax şi o expedie către Sankt-Petersburg, apoi părăsi biroul pentru a merge acasă, îşi privi ceasul. Doar două ore întârziere. Nu era rău pentru un asemenea caz.

General-locotenentul Ghenadi Iosifovici Bondarenko îşi admiră biroul. Avea de ceva vreme ce-a de-a treia stea şi, uneori, se întreba dacă va mai avansa. De treizeci şi unu de ani era militar de carieră, iar slujba la care aspirase întotdeauna era aceea de comandant al armatei ruse. Mulţi bărbaţi ajunseseră în acest post, unii mai buni, alţii mai răi. Unul dintre ei fusese Gregori Jukov, omul care a scăpat ţara de germani. Despre el Bondarenko citise pe parcursul anilor în care fusese un cadet cu caş la gură; existau multe statui ale lui Jukov, arătând o faţă teşită, de buldog, cu ochi reci de asasin, un adevărat erou rus care nu se înjosea cu politica şi de al cărui nume germanii ajunseseră să se teamă.

Faptul că Bondnarenko ajunsese atât de departe era o

mare surpriză, chiar şi pentru el. Îşi începuse cariera ca ofiţer de transmisiuni, apoi fusese transferat rapid în cadrul forţei Spetsnaz din Afganistan, unde păcălise moartea de două ori, în ambele cazuri preluând comanda în situaţii de panică, supravieţuind şi făcându-se remarcat. Se alesese cu răni şi omorâse cu propriile mâini, lucru pe care puţini colonei îl făceau şi tot atât de puţini îl plăceau, cu excepţia ocaziilor când erau la clubul ofiţerilor şi băuseră câteva tării în compania camarazilor.

Ca mulţi generali dinaintea sa, Bondarenko era un soi de general „politic". Avansase în carieră agăţându-se de pulpana hainei unui ministru omnipotent, Serghei Golovko, dar adevărul e că nimeni nu obţine fără un merit real steaua de general-locotenent, iar în armata rusă curajul în luptă te făcea remarcat ca în oricare altă armată. Inteligenţa te ajuta să urci mai sus, iar deasupra tuturor stăteau rezultatele obţinute. Meseria sa era ceea ce americanii numesc J-3, adică Şeful Marelui Stat Major, cel care omoară oameni în război şi îi antrenează pe timp de pace. Bondarenko călătorise prin lume, învăţând cum îşi antrenează alte armate oamenii, sortase lecţiile şi le aplicase soldaţilor săi. În definitiv, singura diferenţă dintre un soldat şi un civil e pregătirea, iar Bondarenko dorea să aducă armata rusă cel puţin la aceleaşi condiţii de agerime şi duritate care o făcuseră să bată la porţile Berlinului, sub comanda lui Jukov şi Koniev. Acest ţel era încă unul de viitor, dar generalul considera că pusese bazele necesare realizării lui. Poate că în zece ani armata sa va atinge obiectivul, iar el va fi acolo s-o vadă, deşi atunci va fi în retragere, una onorabilă, firește, cu decoraţiile puse în ramă pe perete şi nepoţii săltându-i pe genunchi... şi, ocazional, va veni să dea consultaţii, să studieze problemele şi să-şi dea cu părerea, aşa cum deseori procedează generalii în retragere.

Pentru moment nu mai avea nicio corvoadă de îndeplinit, dar nu avea tragere de inimă să se-ndrepte către casă, unde soţia sa invitase nevestele altor ofiţeri superiori. Bondarenko întotdeauna găsise aceste întâlniri plictisitoare.

Ataşatul militar din Washington îi trimisese o carte, *Swift Sword (Sabia ageră),* scrisă de colonelul Nicholas Eddington din Garda Naţională americană. Eddington, da, era colonelul care făcea pregătire cu brigada sa în deşertul Californiei când sosise decizia de a fi trimişi în Golful Persic, iar trupele sale – formate din civili în uniformă – se comportaseră bine; chiar mai mult decât bine, în opinia generalului rus. Luaseră parte la operaţiunea Atingerea Meduzei, distrugând tot ce întâlneau, împreună cu unităţile armatei americane regulate, Regimentele 10 şi 11 Cavalerie. Combinate, aceste forţe de mărimea unei divizii au zdrobit patru corpuri de unităţi mecanizate, măcelărindu-le ca pe oi la abator. Chiar şi soldaţii lui Eddington s-au comportat magnific. Ghenadi Iosifovici ştia că, în mare parte, asta se datorase motivaţiei lor. Atacul biologic împotriva patriei lor îi înfuriase teribil pe soldaţi, o astfel de furie putând transforma un biet soldat într-un erou la fel de uşor ca şi cum ai apăsa un buton. Termenul tehnic era „voinţă de luptă”. În limbaj profan, era motivul pentru care un om îşi pune viaţa în primejdie, lucru nu lipsit de importanţă pentru ofiţerii superiori a căror sarcină este să-i conducă pe aceşti oameni către pericol.

Răsfoind cartea, observă că acest Eddington – o notă spunea că e şi profesor de istorie; interesant, nu? – acorda mare importanţă acestui factor. Ei bine, părea a fi şi deştept, nu doar norocos. A avut norocul să comande soldaţi rezervişti cu mulţi ani de serviciu la activ, care, în ciuda pregătirii îndelungate, avuseseră parte doar de puţină practică, dar erau integraţi în unităţi extrem de stabile, în care toţi soldaţii se cunoşteau între ei, un lux virtual necunoscut soldaţilor din trupele regulate. Şi pe deasupra au avut noul şi revoluţionarul echipament IVIS[25] de fabricaţie americană, ce permitea tuturor oamenilor şi vehiculelor de pe câmpul de luptă să ştie exact ce ştia comandantul lor, uneori chiar mai detaliat... iar acesta, la rândul lui, îi spunea superiorului ce au văzut oamenii săi.

[25] IVIS (Intervehicular Information System) – Sistem integrat de conducere a luptei.

Eddington susţinea că asta îi uşurase munca în conducerea unităţii mecanizate mai mult decât în oricare dintre anterioarele lui funcţii de comandă.

Ofiţerul american mai vorbea despre de a şti nu doar ce spun comandanţii din subordine, ci şi de cât de important este să cunoşti ce *gândesc* ei, lucrurile pe care nu au timp să le rostească. Accentul era pus pe importanţa continuităţii în cadrul corpului ofiţerilor, iar *aceasta,* observă Bondarenko în timp ce făcea o însemnare, era o lecţie de mare importanţă. Trebuia să citească în detaliu întreaga lucrare şi, poate, să-i pună pe cei de la Washington să cumpere o sută de exemplare pentru a fi citite de camarazii săi… poate chiar să cumpere dreptul de a o retipări în Rusia? Ruşii mai făcuseră asta, şi nu doar o dată.

CAPITOLUL 12

Furtună într-un pahar cu apă

— În regulă, George, te ascult, rosti Ryan, sorbindu-şi cafeaua. Casa Albă avea multe activităţi de rutină, una dintre ele, care se dezvoltase în ultimii ani, constând în fixarea, după şedinţa matinală de informare, a unei întâlniri cu Secretarul Trezoreriei, de două sau trei ori pe săptămână. Cel mai adesea Winston traversa – prin subteran – Strada 15 printr-un tunel care lega Casa Albă de Clădirea Trezoreriei, tunel ce data din vremea lui Roosevelt. Ca parte a acestei rutine, stewardul preşedintelui aducea cafea şi chifle (cu unt) din care ambii oameni de stat se înfruptau, în ciuda creşterii colesterolului.

— R.P.C. Negocierile comerciale au dat cu capul în zid. Nu vor să coopereze.

— Care sunt punctele de litigiu?

— La naiba, Jack, care *nu sunt* puncte de litigiu? Negustorul luă o înghiţitură de corn cu gem de struguri. Acea nouă companie de computere pe care a dat-o guvernul lor în funcţiune piratează un dispozitiv hardware patentat de către Dell – ştii că acest nou dispozitiv le-a propulsat valoarea acţiunilor cu douăzeci de procente? Pur şi simplu le trântesc în cutiile acelea făcute pentru propria lor piaţă şi care în prezent au început să fie vândute în Europa. E o violare nenorocită a tuturor tratatelor şi patentelor comerciale, dar când le punem dovezile pe masa de tratative, ei pur şi simplu le ignoră şi schimbă subiectul. Pe cei de la Dell asta îi poate costa patru sute de milioane de dolari, o pierdere de bani cam mare pentru o singură companie, nu? Dacă aş face parte din consiliul corporaţiei lor, aş căuta în Pagini Aurii nişte asasini profesionişti. Bun, ăsta-i un litigiu. Următorul. Au spus că, dacă vom facem

prea mare tapaj pe seama acestor neînţelegeri „minore”, Boeing îşi va lua adio de la comanda de avioane 777 – chinezii au optat pentru douăzeci şi opt de aeronave – în favoarea celor de la Airbus.

Ryan încuviinţă.

— George, în prezent care este balanţa comercială cu R.P.C.?

— Şaptezeci şi opt de miliarde, în favoarea lor, nu a noastră, după cum bine ştii.

— Scott, de la Foggy Bottom, se ocupă de problemă?

Secretarul Trezoreriei aprobă.

— Are la dispoziţie o echipă destul de bună, dar au nevoie de ceva mai mult din direcţia executivului.

— Cu ce ne afectează pe noi?

— Ei bine, chinezii aduc cumpărătorilor noştri o serie de bunuri cu preţ redus, cam şaptezeci de procente dintre ele fiind produse de duzină, o mulţime de jucării, animale de pluş, chestii de genul acesta. Dar, Jack, treizeci de procente sunt reprezentate de mărfuri de calitate superioară. În ultimii doi ani şi jumătate acest procent s-a dublat. Destul de curând va începe prin a ne costa locuri de muncă din sectorul producţiei bunurilor de uz casnic, plus scăderea exporturilor. Ei vând o mulţime de laptopuri utilizatorilor casnici – adică utilizatorilor din propria lor ţară, vreau să spun – dar nouă nu ne dau voie să pătrundem pe piaţă, chiar dacă îi batem măr în materie de performanţă şi preţ. Ştim sigur că folosesc o parte a surplusului din balanţa comercială cu noi pentru a-şi subvenţiona industria producătoare de computere. Bănuiesc că o întăresc în scopuri strategice.

— Plus că vând arme unor oameni care am prefera să nu dispună de aşa ceva, completă preşedintele. *Asta o fac tot în scopuri strategice.*

— Păi oricine are nevoie de un AK-47 ca să-şi ferească gazonul de popândăi, nu?

Un transport de o mie patru sute de arme de asalt nemodificate – capabile de foc automat – fusese confiscat în portul Los Angeles cu două săptămâni în urmă, dar R.P.C.

negase orice implicare, în ciuda faptului că serviciile americane de informaţii luaseră urma actului de vânzare până la un număr de telefon particular din Beijing. Era un fapt ştiut de Ryan, dar pe care nu-l putea dezvălui, căci ar fi deconspirat o serie de metode de culegere a informaţiilor – în cazul de faţă deţinute de Agenţia Naţională de Securitate din Fort Meade. Noul sistem de telefonie din Beijing nu a putut fi construit de către o firmă americană, dar mare parte din activitatea de proiectare a lui fusese contractată unei companii care a făcut un aranjament profitabil cu una dintre agenţiile guvernului Statelor Unite. Nu era tocmai legal, dar se făcuse legătura cu reguli diverse, care se refereau la securitatea naţională.

— Pur şi simplu nu joacă cinstit, aşa-i?

— Deloc cinstit, mârâi Winston.

— Sugestii? ceru preşedintele Ryan.

— Să le reamintim micuţilor nătărăi cu ochi oblici că ei au nevoie de noi infinit mai mult decât avem noi de ei.

— Trebuie să fii mai atent cu limbajul când vorbeşti despre un stat-naţiune, mai ales unul care dispune de arme nucleare, îi aminti Ryan Secretarului Trezoreriei. Plus calomniile rasiste.

— Jack, ori e un joc deschis, ori nu. Fie joci cinstit, fie nu. Dacă păstrează atât de mult din banii noştri, atunci să păstrăm şi noi din ai lor. Asta va însemna că trebuie să-nceapă să joace corect cu noi. Bine, ştiu – ridică braţele în semn de apărare – că ei strâmbă din nas în privinţa Taiwanului, dar aceea a fost o mişcare bună, Jack. Ai făcut bine că i-ai pedepsit. Avortonii aceştia micuţi au ucis oameni şi probabil sunt amestecaţi în ultima noastră aventură din Golful Persic – *şi* în atacul cu Ebola îndreptat împotriva noastră – şi o ţin tot aşa. Dar *nuuuuu,* nu-i putem pedepsi pentru crimă şi complicitate la un act de război contra Statelor Unite, nu? Suntem prea mari şi puternici pentru a fi atât de meschini. Meschini pe dracu, Jack! Direct sau indirect, micii nenorociţi l-au ajutat pe tipul acela, Daryaei, să ne ucidă şapte mii de cetăţeni, iar stabilirea de relaţii diplomatice cu Taiwanul este preţul pe care trebuie

să-l plătească – un preţ blestemat de mic, după părerea mea. Trebuie ca ei să priceapă asta. Trebuie să înveţe că lumea e guvernată de reguli. Aşadar, noi trebuie să-i facem să priceapă că vor suferi pentru încălcarea regulilor. Până nu vor pricepe asta, necazurile vor continua. Mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiţi să înveţe. Eu unul cred că va fi o aşteptare lungă.

— Bine, dar nu uita care e punctul lor de vedere: Cine suntem noi ca să-i învăţăm pe ei regulile?

— Rahat, Jack! Winston era unul dintre puţinii oameni care aveau abilitarea – dacă nu chiar dreptul – să vorbească în asemenea mod în Biroul Oval. Asta se datora parţial succeselor personale ale lui Winston şi în parte faptului că Ryan respecta vorbirea directă, chiar dacă uneori limbajul era unul colorat. Aminteşte-ţi că ei sunt cei care ne bat cu nuiaua. *Noi* jucăm cinstit. Lumea *are* reguli, care sunt onorate de comunitatea statelor, iar dacă Beijingul vrea să facă parte din această comunitate, ei bine, trebuie să se supună aceloraşi reguli pe care ceilalţi le respectă. Dacă vrei să fii membru al unui club de golf trebuie să plăteşti taxa de admitere *şi* nici măcar atunci n-ai dreptul să conduci maşinuţa de golf peste gazon. Nu poţi avea totul.

Ryan observă că problema consta în faptul că persoanele care conduceau naţiuni întregi – mai ales naţiuni mari, puternice, importante – nu erau genul cărora să le spui cum şi de ce să facă. Acesta era marele adevăr în cazul dictaturilor. Într-o democraţie liberală oricine se supune domniei legii. Era Ryan preşedinte, dar nu putea jefui o bancă doar pentru că avea nevoie de bani de buzunar.

— George, în regulă. Pune-te pe treabă cu Scott şi găsiţi ceva cu care şi eu să fiu de acord, apoi Departamentul de Stat le va explica amicilor din Beijing care sunt regulile. „Cine ştie, poate că de data asta va ţine figura.” Ryan nu ar fi pariat pe asta.

Nomuri îşi spuse că aceasta va fi seara cea mare. Fireşte, petrecuse noaptea trecută cu Ming, iar ei îi plăcuse, dar acum că a avut timp să analizeze totul, oare reacţia ei va fi

aceeaşi? Sau va considera că a îmbătat-o ca să poată profita de ea? Nomuri avusese parte de multe întâlniri şi partide la pat, dar nu confundase succesele amoroase cu înţelegerea psihicului femeilor.

Stătea la barul unui restaurant de mărime medie – altul decât cel de ultima dată – fumând o ţigară, ceva inedit pentru ofiţerul CIA. Nu tuşise, deşi la primele două ţigări i se păruse că se-nvârte camera în jur. Intoxicaţie cu monoxid de carbon, decise el. Fumatul reducea alimentarea cu oxigen a creierului, fiind nociv şi în alte moduri. Dar făcea aşteptarea mai uşoară. Cumpărase o brichetă Bic albastră, cu reproducerea steagului R.P.C. pe ea, care dădea impresia că drapelul flutură într-un cer senin. „Mda, sigur, gândi el, iar eu stau şi mă-ntreb dacă va apărea fata mea, care a întârziat deja – îşi privi ceasul – cu nouă minute”. Nomuri gesticulă către barman, comandând un nou Scotch. Era o marcă japoneză, destul de bună, nu tocmai scumpă, deşi băutura rămânea tot băutură, oricum ai lua-o.

„Vii odată, Ming?” aruncă agentul o întrebare în vânt. Ca majoritatea barurilor de pe glob, acesta avea o oglindă pusă în spatele paharelor şi sticlelor, iar californianul îşi examină cu spirit critic faţa, pretinzând că este a altcuiva, întrebându-se ce desluşeşte la ea. Nervozitate? Suspiciune? Teamă? Singurătate? Patimă? Era posibil ca cineva să facă chiar în acest moment aceeaşi evaluare, poate un ofiţer de contrainformaţii al MSS care-şi întindea plasa, atent să nu privească de prea multe ori către Nomuri. Poate folosea oglinda ca un mijloc indirect de supraveghere. Probabil stătea într-un unghi care-i permitea să-şi aţintească în mod firesc ochii către american, în timp ce Nomuri ar fi trebuit să-şi răsucească gâtul pentru a-l zări, oferindu-i agentului de supraveghere şansa de a-şi feri privirea, posibil către partenerul său – de obicei preferai să te uiţi la cei din echipă decât la un individ oarecare – al cărui cap se găsea pe aceeaşi linie de vedere, pentru a putea supraveghea ţinta fără a da impresia că o face în mod făţiş. Fiecare stat al lumii avea forţe de poliţie sau de securitate antrenate

pentru misiuni de acest gen, iar metodele erau peste tot aceleaşi, deoarece natura umană nu cunoştea diferenţe, fie că ţinta era un traficant de droguri, fie că era un spion. Exact aşa stăteau lucrurile, îşi spuse Nomuri, consultând din nou ceasul. Unsprezece minute întârziere. „Calm, amice, femeile întârzie *întotdeauna.* Fac asta pentru că nu ştiu ce oră este, sau le ia o veşnicie să se îmbrace şi să se machieze, sau uită mereu să poarte un ceas… sau, cel mai probabil, fac asta pentru că le conferă un avantaj.” Un astfel de comportament le poate face pe femei să pară mai valoroase în faţa bărbaţilor – în definitiv, bărbaţii *le* aşteaptă, nu? Nu există alt mod. Afecţiunea lor trebuie preţuită şi, dacă *nu* o aştepţi, s-ar putea să *nu* apară o zi întreagă, iar bărbaţii se tem de această posibilitate.

„Chester Nomuri, antropolog comportamentist”, pufni el cu dispreţ, privind din nou spre oglindă.

„Dumnezeule, poate că lucrează până târziu, sau traficul e aglomerat, sau o prietenă de la birou a avut nevoie de ajutorul ei ca să mute blestemata de mobilă.” Şaptesprezece minute. Pescui din buzunar o nouă ţigară Kool şi o aprinse cu bricheta ChiComm[26]. „Estul e Roşu”, gândi el. Şi aceasta era probabil ultima ţară a lumii cu adevărat roşie… Mao n-ar fi mândru?

„Unde eşti?”

Ei bine, orice agent MSS care l-ar fi supravegheat, dacă până atunci avea dubii în legătură cu ce face Nomuri, acum ar fi fost al naibii de sigur că aşteaptă o femeie, căci stresul manifestat de el nu putea fi asemuit decât cu al unui tip vrăjit de femeia în chestiune. Iar spionii se crede că nu se lasă vrăjiţi, nu?

„Idiotule, îţi faci griji pentru *asta* doar fiindcă s-ar putea ca diseară să nu faci sex?”

Douăzeci şi trei de minute întârziere. Strivi ţigara şi aprinse alta. Dacă acesta era un mecanism feminin de control al bărbaţilor, era unul eficient.

„James Bond niciodată n-a avut asemenea probleme, îşi zise ofiţerul de informaţii. Domnul Pupici Bang-Bang era

[26] Comunist chinez.

întotdeauna stăpân peste femeile sale – dacă cineva a vrut o dovadă că Bond e un caracter de ficţiune, sigur asta este!”

În timp ce se răsucea, Nomuri era atât de adâncit în gândurile sale încât n-o văzu pe Ming intrând. Simţi o bătaie blândă pe umăr şi se întoarse repede să vadă…

… afişa un zâmbet radios, mulţumită de sine că-l luase prin surprindere, ochii ei înguşti şi întunecaţi făcând riduri la colţuri, marcând plăcerea momentului.

— Îmi pare atât de rău că am întârziat, rosti iute. Fang a avut nevoie de mine să transcriu nişte chestii şi m-a ţinut mai mult la birou.

— Trebuie să stau de vorbă cu moşul acesta, spuse Nomuri cu viclenie, ridicându-se de pe scaunul barului.

— Este un moş, aşa cum zici tu, şi nu mai aude bine. Poate că vârsta i-a afectat auzul.

„Nu, poate că bătrânul fustangiu nu vrea să audă”, omise Nomuri să adauge. Pesemne Fang era asemenea şefilor de pretutindeni, mult trecut de vârsta la care acordă atenţie ideilor altora.

— Aşadar, ce-ţi doreşti la cină? întrebă Nomuri şi obţinu cel mai bun răspuns.

— Nu mi-e foame. Scânteile din ochii ei întunecaţi spuneau ce-şi dorea cu adevărat. Nomuri sorbi ultimii stropi de băutură, stinse ţigara şi ieşi afară cu Ming.

— Deci? întrebă Ryan.

— Deci astea nu sunt veşti bune, replică Arnie van Damm.

— Asta din punctul tău de vedere, presupun. Ei când vor audia probele?

— În mai puţin de două luni, şi asta constituie totodată un mesaj, Jack. Aceşti susţinători ai unei justiţii exigente cu care urmează să te-ntâlneşti vor studia cazul şi, dacă ar fi să pariez, aş pune banii pe faptul că sunt nerăbdători să dea peste cap cazul Roe.

Jack se lăsă pe spate în fotoliu şi îi zâmbi şefului său de cabinet.

— Şi ce e rău în asta, Arnie?

— Jack, rău e din pricină că mulţi cetăţeni de-acolo vor ca ei să poată opta sau nu pentru avort. Iată de ce. „Liberă alegere” i se spune şi deocamdată este legală.

— Poate se vor schimba lucrurile, spuse plin de speranţă preşedintele, aruncând o privire asupra programului său. Secretarul de la Interne venea să discute despre parcurile naţionale.

— La naiba, asta *nu* este ceva de care să te ocupi! Tu vei fi cel blamat!

— Bine, dacă şi când o să se întâmple asta, voi sublinia că *eu* nu sunt Curtea Supremă de Justiţie a Statelor Unite şi sunt complet separat de ea. Dacă vor lua decizia care cred eu – şi bănuiesc că şi tu – că va fi aleasă, avortul devine o problemă legislativă, şi adunările legislative a „câtorva state”, după cum este specificat în Constituţie, se vor întruni şi vor decide ele însele dacă cei care i-au votat vor sau nu să aibă capacitatea de a-şi ucide copiii nenăscuţi – dar, Arnie, aminteşte-ţi că am avut patru copii. Am asistat la naşterea fiecăruia şi să fii blestemat dacă-mi mai spui că avortul este OK.

Cel de-al patrulea micuţ din familia Ryan, Kyle Daniel, fusese născut în timpul mandatului prezidenţial, iar camerele de luat vederi fuseseră prezente la maternitate pentru a înregistra momentul venirii sale pe lume, permiţând întregii naţiuni – şi lumii, de fapt – să ia parte ia eveniment. Propulsase rata de încredere a lui Ryan cu cincisprezece puncte, mulţumindu-l extrem de mult pe Arnie în acel moment.

— Doamne Sfinte, Jack, am zis eu vreodată asta? îl interpelă van Damm. Eu şi cu tine am comis extrem de des lucruri îndoielnice, nu? Dar nici n-am interzis altor oameni dreptul de a face aceleaşi lucruri, nu-i aşa? Spre exemplu, fumatul? adăugă el, doar pentru a-l necăji puţin pe Ryan.

— Arnie, mânuieşti cuvintele mai inteligent decât oricare alt om, iar acesta a fost un bun exemplu. Îţi recunosc meritul. Dar există o diferenţă calitativă între a aprinde o nenorocită de ţigaretă şi a ucide o fiinţă umană conştientă.

— Adevărat, în cazul în care fătul este o fiinţă umană conştientă, şi acest lucru ţine de competenţa teologilor, nu a politicienilor.

— Arnie, uite cum stă treaba. Gloata pro-avort spune că problema fătului, indiferent dacă are conştiinţă sau nu, e irelevantă, căci el este în interiorul trupului unei femei, deci e proprietatea ei şi poate face ce vrea cu ea. Bun. În timpul Republicii şi a Imperiului Roman legea spunea că soţia şi copiii sunt proprietatea capului de familie, *pater familias,* şi el poate să-i ucidă oricând are chef. Crezi că ar trebui să revenim la acele timpuri?

— Evident că nu, de vreme ce dădeau drepturi bărbatului şi le luau femeii; acum nu mai procedăm în felul acesta.

— Aşadar ai luat o chestiune morală şi ai degradat-o la stadiul de a fi bună sau rea în politică. Ei bine, Arnie, eu nu mă aflu aici pentru a face aşa ceva. Chiar şi preşedintelui i se permite să aibă unele principii morale, ori te aştepţi să-mi las la uşă ideile despre bine şi rău în fiecare dimineaţă când vin la muncă?

— Dar preşedintelui nu i se permite să-şi impună ideile altora. Principiile morale sunt chestiuni pe care le ţii în suflet, pentru tine.

— Ceea ce noi numim lege nu este nici mai mult nici mai puţin decât credinţa colectivă a populaţiei, convingerile ei despre ce-i bine şi ce-i rău. Societatea stabileşte care sunt regulile, indiferent că-i vorba de crimă, răpire sau trecere pe culoarea roşie. Într-o republică democrată facem asta prin intermediul legislativului, alegând oameni care ne împărtăşesc opiniile. Aşa se face legea. De asemenea, am pus la punct o constituţie, legea supremă a statului, care a fost foarte atent chibzuită deoarece decide ce pot şi ce nu pot face celelalte legi, şi ne păzeşte de pasiunile noastre trecătoare. Sarcina judecătorilor este să interpreteze legile sau, în cazul de faţă, principiile constituţionale cuprinse în aceste legi şi să le pună în aplicare. În cazul Roe versus Wade Curtea Supremă a mers prea departe. A legiferat; a schimbat legea într-un mod pe care alegătorii nu l-au anticipat şi asta a fost o eroare. În cazul judecării recursului

lui Roe problema avortului se va întoarce acolo unde trebuie: adunările legislative statale.

— De cât timp te gândeai la discursul acesta? se interesă Arnie. Retorica lui Ryan fusese prea elaborată pentru o conversaţie spontană.

— De ceva vreme, admise preşedintele.

— Ei bine, când va fi luată o hotărâre, să fii pregătit pentru un infern, îl preveni şeful administrativului. Mă refer la demonstraţii, dezbateri TV şi îndeajuns de multe editoriale în ziare pentru a acoperi zidurile Pentagonului cu ele, iar oamenii tăi din Serviciul Secret îşi vor face griji în privinţa pericolului crescut pentru viaţa ta, a soţiei tale şi a copiilor tăi. Dacă tu crezi că glumesc, întreabă-i pe ei.

— N-are niciun sens.

— Nu există nicio lege, federală, de stat sau locală, care impune lumii să fie logică, Jack. Oamenii de afară depind de tine să le menţii viaţa plăcută, iar dacă n-o faci dau vina pe tine. Obişnuieşte-te cu asta.

Acestea fiind spuse, un şef de cabinet supărat părăsi camera şi se îndreptă către biroul său din aripa de vest.

— Rahat, oftă Ryan, în timp ce răsfoia hârtiile pentru şedinţa cu Secretarul de la Interne.

Deţinătorul lui Smokey Bear[27]. Totodată custode al parcurilor naţionale, pe care preşedintele nu le văzuse decât pe canalul Discovery, în acele nopţi când avea timp liber să pornească televizorul.

Nu erau multe de spus despre hainele purtate de oamenii de-aici, îşi zise iarăşi Nomuri, cu o unică excepţie. Când desfăcea nasturii şi găsea dedesubt setul Victoria’s Secret era ca o trecere de la un film alb-negru la unul color. De data aceasta Ming îi permise lui să deschidă nasturii, să-i tragă haina în jos de-a lungul braţelor, apoi să-i scoată pantalonii. Chiloţeii în special păreau apetisanţi, dar apoi realiză că tot trupul ei era astfel. Nomuri o ridică în braţe şi o sărută cu pasiune înainte de a o lăsa să cadă pe pat. Un minut mai târziu, se găsea lângă ea.

[27] Ursuleţ, simbol al paznicilor pădurii (n.red.).

— De ce ai întârziat?

Ea făcu o grimasă.

— În fiecare săptămână ministrul Fang se întâlneşte cu alţi miniştrii, iar la întoarcere mă pune să transcriu notiţele de la întâlnire, astfel încât tot ce a spus el să fie consemnat.

— Oh, foloseşti noul meu computer pentru asta?

Isuse! Întrebarea ascunse fiorul care îi străbătuse trupul la auzul vorbelor ei. Fata putea fi o sursă dată naibii! Nomuri respiră profund şi îşi recompuse mina de jucător de pocher, dezinteresat de politică.

— Fireşte.

— Excelent. Este echipat cu modem, da?

— Desigur, îl folosesc zilnic pentru a căuta ştiri, rapoarte şi alte chestii de genul acesta de pe web site-urile mass-mediei occidentale.

— Ah, asta-i bine.

Pe ziua în curs îşi rezolvase afacerile de serviciu. Cu treburile făcute, Nomuri se aplecă să o sărute.

— M-am dat cu ruj înainte să intru în restaurant, explică Ming. La serviciu nu mă dau cu aşa ceva.

— Înţeleg, replică ofiţerul CIA, repetând primul sărut şi prelungindu-l în timp. Braţele fetei îi cuprinseră gâtul. Motivul pentru care întârziase nu avea deloc de-a face cu lipsa de afecţiune. Devenise evident acum, în timp ce braţele lui începură şi ele să rătăcească. Sutienul cu închidere în faţă fusese cea mai deşteaptă mişcare a sa. O simplă răsucire cu arătătorul şi degetul mare şi sări în lături, dezvăluind doi sâni drăgălaşi, alte două locuri de explorat pentru mâinile sale. Pielea de-aici era deosebit de catifelată… şi, decise el câteva secunde mai târziu, la fel de gustoasă.

Ca rezultat obţinu un agreabil geamăt şi o arcuire provocată de plăcere din partea… cui? Prietenei? Pe-aproape, dar nu destul. Agentei? Nu încă. Amantei era răspunsul potrivit momentului. La Fermă niciodată nu discutaseră despre aceste lucruri, cu excepţia obişnuitelor avertismente de a nu te apropia de agenta ta, căci îţi vei pierde obiectivitatea. Dar dacă nu te apropii puţin de ea,

cum o mai recrutezi ca agentă? Desigur, Chester era conştient că în acea clipă era cu mult dincolo de „puţină apropiere”

Indiferent de aspectul exterior, ea avea o piele încântătoare, iar degetele lui o examinau în detaliu în timp ce îi zâmbea privind-o în ochi şi o săruta. Nici corpul ei nu era de lepădat. Avea o formă frumoasă, chiar şi-atunci când ea stătea în picioare. Poate era puţin cam mare în talie, dar aici nu era Venice Beach, iar forma de clepsidră, oricât de bine ar fi arătat în fotografii, nu era decât atât: o poză. Talia ei era mai mică decât coapsele, iar pentru moment asta era suficient. N-ar mai fi gândit aşa dacă Ming ar fi păşit pe podiumul unei prezentări de modă din New York, dar acolo modelele arătau oricum ca nişte băieţi. „Ming nu este şi nu va fi niciodată un supermodel – obişnuieşte-te cu asta, Chet”, îşi spuse ofiţerul. Era timpul să lase deoparte toate fiţele de CIA. Era un bărbat, purtând doar o pereche de boxeri, stând lângă o femeie îmbrăcată doar cu chiloţi. Chiloţi îndeajuns de mari pentru a face o batistă din ei, deşi pentru un bărbat culoarea roşu-oranj ar fi fost nepotrivită pentru a fi scoasă din buzunarul de la spate, mai ales, gândi el zâmbind, în unele fabrici de mătase artificială.

— De ce zâmbeşti? întrebă Ming.

— Pentru că eşti drăguţă, replică Nomuri. Acum, cu zâmbetul pe faţă, chiar aşa era. Nu, niciodată nu va fi model, dar în interiorul oricărei femei exista o imagine a frumuseţii pe care trebuia doar s-o lase să răzbată afară. Pielea ei era de primă clasă, în special buzele, acoperite după orele de serviciu cu ruj, fin şi alunecos, care le făcea şi mai atractive. Curând trupurile lor erau aproape lipite, oferind o senzaţie de căldură şi confort, Chet cuprinzând-o delicat cu un singur braţ, în vreme ce mâna lui stângă hoinărea şi se juca pe trupul ei. Părul lui Ming nu era prea încurcat. Fiind scurt, putea fi în mod evident periat cu uşurinţă. Avea păr şi la subraţ, ca majoritatea femeilor din China, dar asta îi oferea un mod în plus de joacă lui Nomuri, care o sâcâi puţin trăgând de el. Evident că pe ea o gâdila. Ming chicoti jucăuşă şi îl îmbrăţişă mai strâns, apoi se

destinse pentru a permite mâinii sale să hoinărească mai mult. În momentul când trecu de buric, rămase brusc nemişcată, relaxându-se ca un soi de invitaţie. Sosise timpul pentru un nou sărut, în vreme ce degetele sale se aventurau mai departe, iar acum în ochii ei se citea veselie. Ce fel de joc era acesta…?

Îndată ce mâinile sale întâlniră chiloţii, şezutul ei se ridică de pe saltea. Chet se ridică pe jumătate şi îi trase în jos, permiţând piciorului ei stâng să îi azvârle în aer, unde chiloţii roşu-oranj zburară precum un curcubeu monocolor, apoi…

— Ming! o acuză el cu veselie.

— Am auzit că bărbaţilor le place, spuse ea chicotind şi ochii îi sclipeau.

— Ei bine, *este* ceva deosebit, replică Nomuri, în timp ce mâinile sale parcurgeau o porţiune de piele chiar mai fină decât pe restul trupului. Ai făcut asta în timpul serviciului?

Acum ea hohoti de-a binelea:

— Nu, prostule! Azi-dimineaţă în apartamentul meu! În propria baie, cu propriul aparat de ras.

— Voiam doar să ştiu, o asigură ofiţerul CIA. „La naiba, asta chiar e ceva!”

Apoi mâinile ei se mişcară pentru a-i face lui exact ce-i făcuse şi el ei.

— Eşti deosebit faţă de Fang, şopti ghiduş vocea ei.

— Oh? Cum anume?

— Cred că cel mai rău lucru pe care o femeie îl poate spune unui bărbat este „Ai intrat deja?” Una dintre celelalte secretare i-a spus o dată asta lui Fang. A bătut-o. A doua zi a venit la lucru – el a făcut-o să vină – cu ochii învineţiţi, în seara următoare… ei bine, m-a luat în patul lui, recunoscu ea, nu cu ruşine, ci mai curând cu jenă. Să-mi arate cât de bărbat este încă. Dar ştiam *asta* fără să i-o mai spun. Acum ştim cu toţii.

— Mie îmi vei spune? o întrebă Nomuri surâzând şi sărutând-o din nou.

— Oh, nu! Tu ai un cârnat, nu o păstaie de fasole! îi zise Ming entuziasmată.

Nomuri admise că nu era cel mai elegant compliment care îi fusese adresat vreodată, dar pentru moment era suficient.

— Crezi că a venit clipa să-i găsim cârnatului o casă?

— Oh, da!

În timp ce se răsucea deasupra ei, Nomuri văzu două lucruri dedesubt. Primul era o fată, o tânără cu obişnuitele impulsuri feminine, cărora el era pe punctul de a le răspunde. Al doilea era o potenţială agentă, cu acces la informaţii politice la care un ofiţer de caz cu experienţă putea doar să viseze. Dar Nomuri nu era un ofiţer de caz experimentat. Era încă destul de necopt astfel încât să nu ştie ce este imposibil. Trebuia să-şi facă griji pentru potenţiala agentă, deoarece, în cazul unei recrutări reuşite, viaţa ei va fi pusă în cele mai grave pericole… se gândi la ce s-ar putea întâmpla, la cum o să se modifice faţa ei în clipa când glonţul va pătrunde în creier… nu, era prea urât. Cu un efort, Nomuri se forţă să-şi alunge gândurile în timp ce o penetra. Dacă va fi s-o recruteze, va trebui să ducă bine la îndeplinire această funcţie. Şi, în plus, dacă o va face fericită, ei bine, asta va fi un bonus.

— Mă voi gândi la asta, promise preşedintele Secretarului de Stat pentru Afaceri Interne, conducându-l spre uşa care dădea în coridor, în stânga şemineului.

„Regret, amice, dar banii nu sunt pentru ce vrei tu.” Ministrul său de interne nu era sub nicio formă un om rău, dar se părea că fusese prins de birocraţia din departamentul lui, ceea ce era, poate, cel mai rău pericol al muncii în capitală. Se aşează să citească hârtiile pe care i le dăduse secretarul. Fireşte că nu va avea timp să le parcurgă pe toate de unul singur. Într-o zi bună putea trece peste rezumatul executiv al documentelor, în timp ce restul mergea la un membru al personalului care le parcurgea pe toate şi înainta un raport preşedintelui – de fapt, un *alt* soi de rezumat executiv, dactilografiat de o membră a personalului Casei Albe care avea, probabil, douăzeci şi opt de ani, iar pe baza acelui document se făcea politica.

„Asta-i o nebunie!” concluzionă Ryan furios. *El* trebuia să fie şeful executivului în această ţară. *El* ar trebui să fie singurul care stabileşte linia politică. Dar timpul preşedintelui era preţios. Atât de preţios, încât alţii economiseau pentru el timpul său – şi aceşti alţii chiar îi păzeau timpul liber, deoarece într-un final ei erau cei care decideau ce să citească Ryan şi ce nu. Deci, atâta vreme cât Ryan *era* şeful executivului şi *făcea* de unul singur politica executivă, această politică se baza deseori numai pe informaţiile prezentate lui de către alţii. Uneori se temea că este controlat cu ajutorul informaţiilor care ajungeau pe masa lui de lucru, mai degrabă decât de presa care decidea ce titluri vede publicul, având astfel o influenţă hotărâtoare în stabilirea părerii populaţiei despre ştirile zilei.

„Aşadar, Jack, ai fost şi tu acaparat de birocraţia *ta?”* Era greu de ştiut, greu de spus şi greu de decis cum să schimbe situaţia, dacă aceasta fusese creată.

„Poate ăsta-i motivul pentru care Arnie vrea să ies din clădire şi să mă duc acolo unde se află cu adevărat populaţia”, realiză Jack.

Problema era cu atât mai dificilă din cauză că Ryan era expert în politica externă şi cea de securitate naţională. Pe aceste domenii se ştia cel mai competent. În domeniul problemelor interne se simţea dezorientat şi slab pregătit. O parte din această situaţie se datora averii sale. Niciodată nu şi-a făcut griji în legătură cu preţul unei felii de pâine sau al unui litru de lapte – cu atât mai mult la Casa Albă, unde nu vedeai niciodată laptele în cutii de un litru, ci numai în pahare aburite puse pe o tavă de argint purtată de un steward al marinei, care ţi le punea în mână în timp ce tu stăteai în fotoliu. Dar acolo, afară, erau oameni care îşi făceau cu adevărat griji în privinţa acestor lucruri, sau măcar se îngrijorau de costul întreţinerii micului Jimmy la şcoală, iar Ryan, ca preşedinte, trebuia să se preocupe de grijile lor. Trebuia să încerce menţinerea unei balanţe echilibrate în economie, astfel ca populaţia să-şi asigure un trai decent, să meargă vara la Disney World, toamna să meargă la meciuri de fotbal şi să fie siguri că în fiecare an

vor fi o grămadă de cadouri sub bradul de Crăciun.

Dar *cum* dracului putea să facă toate astea? Ryan îşi aminti de o lamentaţie atribuită împăratului roman Caesar Augustus. Aflând că fusese declarat zeu, că se înălţaseră temple pentru el, că oamenii făceau sacrificii în faţa statuilor din temple care îl reprezentau pe el, Augustus, furios, a întrebat: „Când cineva îmi înalţă rugi pentru a-l vindeca de gută, ce trebuie să fac?" Problema fundamentală era cât de mult avea de-a face politica guvernamentală cu realitatea. Întrebarea era rareori pusă în Washington chiar şi de către conservatorii care, din punct de vedere ideologic, dispreţuiau guvernul şi tot ce avea legătură cu problemele interne, fiind mult mai des favorabili fluturării drapelului şi zăngănirii săbiei naţionalismului peste mări – Ryan nu se gândise niciodată de ce le place atât de mult asta. Poate voiau doar să se deosebească de liberalii care fugeau de exerciţiul forţei ca vampirul din faţa crucii, dar care, asemenea vampirilor, agreau extinderea influenţei guvernului cât de departe se putea, în viaţa oricui, sugându-le sângele – în realitate, foloseau instrumentul impozitării pentru a obţine tot mai multe plăţi pe măsură ce voiau ca guvernul să facă tot mai multe lucruri.

Şi totuşi economia îşi vedea de drum, indiferent ce făcea guvernul. Cetăţenii îşi găseau slujbe, majoritatea în sectorul privat, asigurând bunuri şi servicii pentru care populaţia plătea voluntar din banii rămaşi după plata taxelor. Şi cu toate astea „în serviciul poporului" era o frază utilizată exclusiv de către şi despre personalităţile politice, mai ales de cele alese prin vot. Oare nu toţi locuitorii ţării serveau într-un fel sau altul interesul public? Doctori, profesori, pompieri, farmacişti. De ce mass-media susţinea că numai Ryan, Robby Jackson şi cei 535 de membri aleşi ai Congresului o pot face? Preşedintele clătină din cap.

„Fir-ar să fie. Bun, ştiu cum am ajuns aici, dar de ce dracului am acceptat să candidez la alegeri?" se întrebă Ryan. Întrebarea l-ar fi făcut pe Arnie fericit. I-ar fi făcut fericiţi chiar şi pe cei din mass-media – „Poate fiindcă adoră

să mă aibă în postura de ţintă?” se întrebă în sinea lui preşedintele – iar Cathy nu se opusese niciodată la opţiunea sa de-a candida. Însă *de ce* îşi permisese el să fie antrenat în iureşul ăsta? În esenţă nici măcar nu ştia ce are de făcut ca preşedinte. Nu avea o agendă politică reală, ci sărea zilnic de la o întâlnire la alta, de la o şedinţă la alta. Lua decizii tactice (pentru care era absolut necalificat) în loc de unele strategice. Nu exista nimic important în ţară pe care el să fi dorit cu adevărat să-l schimbe. Oh, desigur, existau unele probleme care trebuiau rezolvate. Politica de taxe trebuia rescrisă, însă îl lăsase pe George Winston să-şi bată capul cu ea. Apărarea ţării se cerea a fi întărită, dar îl avea pe Tony Bretano să muncească pentru asta. Avea o Comisie Prezidenţială care veghea asupra politicii de asigurare a sănătăţii, pe care de fapt o supraveghea de la distanţă soţia lui, împreună cu câţiva dintre colegii ei de la Spitalul Hopkins, totul fiind ţinut sub tăcere. Şi apoi mai era operaţiunea clandestină de analiză a Siguranţei Sociale, la cârma căreia erau Winston şi Mark Gant.

„Al treilea piron al politicii americane”, îşi spuse din nou Jack. Atinge-te de el şi vei muri. Însă Siguranţa Socială era un lucru de care populaţia chiar se preocupa, nu datorită faptului că era ceea ce era, ci pentru ce în mod eronat considerau cetăţenii că reprezintă – şi, de fapt, ei ştiau că părerea lor este greşită, judecând după rezultatele sondajelor de opinie. Cu toate că era administrată pe cât de rău posibil pentru o instituţie financiară, Siguranţa Socială făcea totuşi încă parte din promisiunile făcute la alegeri poporului de către reprezentanţii săi. Şi, întru câtva, în ciuda considerabilului cinism al acestei situaţii, cetăţeanul de rând chiar credea că guvernul îşi ţinea promisiunea. Problema era că toţi şefii de sindicate şi patronii care-şi băgaseră mâinile până la cot în fondurile de pensii, fiind condamnaţi la închisoare pentru asta, nu făcuseră atât rău Siguranţei Sociale pe cât reuşise Congresul – dar avantajul unui escroc sau escroace din Congres era că, legal, nu putea fi acuzat de escrocherie. La urma urmei, Congresul era cel care făcea *legea*. Congresul făurea *politica*

guvernamentală, iar faptele lui nu puteau fi *greşite,* nu? Iată încă o dovadă că cei care schiţaseră Constituţia comiseseră o simplă eroare, însă una cu bătaie lungă. Îşi asumaseră ideea că cetăţenii aleşi de către Popor pentru a administra interesele naţiunii vor fi la fel de oneşti şi onorabili cum fuseseră ei. Aproape că putea auzi un „Oops!" răzbătând din străvechile lor morminte. Cei care scriseseră Constituţia stătuseră într-o sală dominată de prezenţa lui George Washington, iar oricât ar fi fost ceilalţi lipsiţi de onoare, el compensa din plin acea lipsă prin propria personalitate, doar stând acolo şi privindu-i. „Actualul Congres nu are un astfel de mentor, de zeu muritor care să-i ia locul lui George, ceea ce este cu atât mai păcat", gândi Ryan. Simplul fapt că Siguranţa Socială înregistrase profit din 1960 până atunci dovedea asta – păi nu-i aşa că forul legislativ al ţării nu putea admite să se scoată *profit? Profiturile* erau cele care dădeau naştere bogătaşilor (care trebuiau să fie oameni răi, căci nimeni nu putea face avere fără să exploateze pe altcineva sau altceva, corect? – lucru care fireşte că nu-i oprea pe membrii Congresului să meargă tocmai la acei oameni pentru a obţine contribuţii băneşti destinate campaniilor lor electorale) şi ele trebuiau cheltuite, iar astfel taxele pentru Siguranţa Socială (numite şi prime, căci de fapt Siguranţa Socială se intitula *Asigurare* de bătrâneţe, catastrofă şi handicap) se transformau în fonduri generale, de cheltuit alături de alte fonduri. Unul dintre foştii studenţi ai lui Ryan din vremurile când preda istorie la Academia Navală îi trimisese o plachetă pe care s-o păstreze pe biroul de la Casa Albă. Spunea: REPUBLICA AMERICANA VA DĂINUI PÂNĂ ÎN ZIUA CÂND CONGRESUL VA DESCOPERI CĂ POATE MITUI POPORUL CU BANII PUBLICI – ALEXIS DE TOCQUERVILLE. Ryan respecta cele scrise acolo. Existaseră momente când îi venea să apuce Congresul de gâtul său colectiv şi să-l sugrume, însă erau multe gâturi, iar Arnie nu obosea vreodată să-i explice ce Congres îmblânzit şi cuminte are el, mai ales Camera Reprezentanţilor, ceea ce era exact pe dos faţă de cum stăteau lucrurile în realitate.

Preşedintele mormăi furios şi îşi consultă agenda pentru a vedea când are următoarea întâlnire. Preşedintele Statelor Unite trăia după un orar hotărât de alte persoane, întâlnirile sale fiind programate în avans cu săptămâni întregi, paginile cu agenda zilnică fiindu-i prezentate cu o zi înainte, astfel încât el să ştie cine dracului vine în vizită şi despre ce el, ea sau ei vor să discute, paginile conţinând totodată şi poziţia (stabilită în general de alţii) pe care el trebuia s-o adopte. Poziţia preşedintelui era de obicei una amicală, astfel încât toţi cei care părăseau Biroul Oval să se simtă bine după acea experienţă, iar regulile spuneau că nu poţi modifica agenda întâlnirii, mai puţin în cazul când şeful executivului ar fi rostit „Ce mama naibii urmează să mă mai întrebi acum!” Acea frază îi alarma atât pe musafiri, cât şi pe agenţii Serviciului Secret, care stăteau exact în spatele lor, cu mâinile apropiate de paturile pistoalelor – stăteau acolo ca nişte roboţi, cu feţele lipsite de expresie, dar care cercetau atent totul în jur, urechile lor captând totul. După ce tura lor se încheia, urmau să meargă în vreun bar frecventat de poliţişti şi să bârfească în legătură cu ce spusese în acea zi, în biroul Oval, preşedintele Consiliului Orăşenesc al localităţii Podunk – „Isuse, ai văzut ce privire avea Şeful când tâmpitul ăla nenorocit a...?” – pentru că ei erau nişte oameni inteligenţi şi cu multe cunoştinţe, care în multe domenii pricepeau slujba de preşedinte mai bine decât el, reflectă Ryan. Păi aşa şi trebuia. Ei aveau dublul avantaj că le văzuseră pe toate, fără a fi vreodată responsabili de ceva. „Băftoşi nenorociţi”, aprecie Ryan, ridicându-se pentru următoarea sa întâlnire.

Dacă ţigările aveau o utilitate pozitivă, atunci exact pentru un astfel de moment fuseseră create, socoti Nomuri. Braţul său stâng era curbat în jurul lui Ming, trupul fiindu-i lipit de-al ei în timp ce fixa tavanul în clipa minunat de relaxantă de după apogeul contactului sexual, pufăind încetişor din ţigara Kool ca pentru a sublinia momentul, simţind-o alături pe Ming cum gâfâie şi simţindu-se el însuşi plin de virilitate. Prin ferestre văzu că încet cerul se

întunecase. Soarele apusese.

Nomuri se ridică, făcând mai întâi o oprire la baie, apoi merse în bucătărie. Reveni ţinând două pahare cu vin. Ming se aşeză pe pat şi luă o sorbitură din vinul ei. Nomuri nu putu rezista tentaţiei de-a veni aproape de ea, s-o atingă. Pielea ei era atât de fină şi de tentantă.

— Mintea încă refuză să-mi lucreze, anunţă ea, după a treia sorbitură.

— Dragă, sunt momente când bărbaţii şi femeile n-au nevoie de creiere.

— Ei bine, cârnatul tău sigur n-are nevoie, răspunse ea, aplecându-se pentru a-l înghiţi.

— Uşurel, fetiţo! A avut mult de tras! o preveni agentul CIA cu un surâs intim.

— Oh, chiar aşa. Ming îngenunche pentru a-i da un pupic blând. A alergat din greu şi a câştigat cursa.

— N-a câştigat, a reuşit doar să ţină pasul cu tine. Nomuri îşi aprinse o nouă ţigară. Apoi rămase surprins văzând-o pe Ming cum cotrobăie în poşetă şi îşi scoate propriul pachet. Aprinse cu graţie o ţigară şi trase un fum adânc, slobozindu-l într-un târziu pe nas.

— Fata dragon! proclamă râzând Nomuri. Urmează flăcările? Nu ştiam că fumezi.

— La birou toată lumea fumează.

— Chiar şi ministrul?

— *În special* ministrul, râse ea.

— Cineva ar trebui să-i spună că fumatul e periculos pentru sănătate şi nu face bine virilităţii.

— Un cârnat afumat nu e tare, rosti Ming, hohotind. Poate că asta e problema lui.

— Nu-ţi place de ministrul tău?

— E un om bătrân care-şi închipuie că are penisul unui tânăr. Îşi foloseşte personalul feminin ca pe bordelul său personal. De, putea fi şi mai rău, admise Ming. A trecut multă vreme de când eram favorita sa. În ultima vreme s-a fixat pe Chai, care e logodită, iar Fang o ştie. Nu-i un act civilizat din partea unui ministru superior.

— Legile nu se aplică în cazul lui?

Pufni dezgustată.

— Legile nu se aplică nici unuia dintre lideri. Nomuri, sunt *miniştri* ai guvernului. În această ţara ei *sunt* legea şi puţin le pasă ce cred alţii despre ei şi obiceiurile lor – în orice caz, puţini sunt cei care le află apucăturile. Sunt corupţi la o scară care-i face de ruşine pe vechii împăraţi şi susţin că sunt apărătorii cetăţenilor de rând, adică ai ţăranilor şi muncitorilor pe care pretind că-i iubesc ca pe copiii lor. Ei bine, consider că uneori fac parte dintre acei ţărani, eh?

— Am crezut că-ţi iubeşti ministrul, răspunse Nomuri, îmboldind-o. Despre ce vorbeşte el?

— La ce te referi?

— La munca aia care până nu demult te-a ţinut departe de locul ăsta, răspunse el zâmbind, bătând cu palma aşternutul.

— Oh, convorbiri între miniştri. Ţine un jurnal politic extins – în caz că preşedintele vrea să-l dea afară, asta-i apărarea lui, să aibă ceva pe care să-l poată prezenta tovarăşilor săi. Fang nu vrea să-şi piardă reşedinţa oficială şi toate privilegiile care însoţesc rangul său. Aşa că ţine un jurnal cu tot ceea ce face, iar eu sunt secretara lui şi transcriu toate însemnările sale. Uneori poate dura o veşnicie.

— Transcrierea o faci pe computer, fireşte.

— Da, pe cel nou, care scoate ideograme perfecte acum, după ce ne-ai dat noul program.

— Păstrezi însemnările în computerul tău?

— Pe hard drive, da. Oh, este cifrat, îl asigură ea. Am învăţat asta de la americani, când am pătruns în fişierele lor cu arsenalul militar. Se numeşte sistem robust de criptare, indiferent ce-o fi însemnând asta. Selectez fişierul pe care vreau să-l deschid şi tastez cheia de decodare, iar fişierul se deschide. Vrei să ştii ce parolă folosesc? Chicoti. SUBMARINUL GALBEN. Scris în engleză, din cauza tastaturii – era înainte să avem noul tău program. E dintr-un cântec al formaţiei Beatles pe care l-am auzit odată la radio, pe vremea când mă apucasem să învăţ engleza. Am pierdut o jumătate de oră căutând în dicţionar, apoi în enciclopedie,

cuvântul submarin, încercând să aflu de ce o navă fusese vopsită în galben. Ahh! îşi flutură ea mâinile prin aer.

Cheia de criptare! Nomuri încercă să-şi disimuleze încântarea.

— Păi cred că trebuie să fie o mulţime de fişiere. Eşti secretara lui de mult timp, spuse el pe un ton banal.

— Peste patru sute de documente. Le păstrez în ordine numerică în loc să dau nume noi pentru fiecare. Practic, astăzi a fost numărul patru sute optzeci şi şapte.

„Sfinte Sisoe, medită Nomuri, patru sute optzeci şi şapte de documente arhivate în computer conţinând discuţiile Biroului Politic. Pe lângă ce-i acolo, o mină de aur ar arăta ca o groapă de deşeuri toxice.”

— Despre ce anume discută ei? Până acum n-am întâlnit vreun funcţionar guvernamental, explică Nomuri.

— Despre orice! răspunse Ming, terminându-şi ţigara. Cine a emis idei în Biroul Politic, cine vrea să fie drăguţ cu americanii, cine vrea să-i facă să sufere – tot ce-ţi poţi imagina. Politica de apărare. Politica economică. Dar cel mai tare subiect în ultima vreme e cum să trateze oraşul Hong Kong. Principiul „O ţară, două sisteme” a născut unele probleme printre industriaşii din zonele Beijing şi Shanghai. Aceia consideră că sunt trataţi cu mai puţin respect decât merită – de fapt cu mai puţin respect decât cei din Hong Kong – şi sunt nemulţumiţi de asta. Fang este unul dintre oamenii care încearcă să găsească o cale de compromis pentru a-i mulţumi. S-ar putea să găsească. E foarte deştept la treburi din astea.

— Cred că-i fascinant să vezi asemenea informaţii – să ştii cu adevărat ce se petrece în ţara ta! bârfi Nomuri. În Japonia nu ştim niciodată ce fac *zaibatsu* şi angajaţii guvernului – cei mai mulţi cetăţeni au impresia că proştii ăia ne ruinează economia. Dar pentru că nimeni nu ştie ce fac, nu se iau niciun fel de măsuri pentru remedierea problemei. La voi e la fel?

— Fireşte! Aprinse o altă ţigară, implicându-se în discuţie, fără a observa că nu mai e vorba deloc de dragoste. Odinioară am studiat scrierile lui Marx şi Mao. Atunci

credeam tot ce ziceau ei. Pe vremuri am crezut că miniştrii superiori sunt oameni integri, de onoare, şi credeam absolut în tot ce fusesem învăţată la şcoală, însă apoi am văzut cum armata are propriul imperiu industrial, iar acel imperiu îi face pe generali bogaţi, graşi şi fericiţi. Şi am văzut cum se folosesc miniştri de femei şi cum îşi mobilează ei apartamentele. Au devenit noii împăraţi ai Chinei. Dispun de prea multă putere. Poate că o femeie ar putea folosi această putere fără a fi coruptă, nu însă şi un bărbat.

„Feminismul a reuşit să pătrundă şi-n China?" gândi Nomuri. Ming era poate prea tânără ca să-şi aducă aminte de soţia lui Mao, Jiang Qing, care-ar fi putut da lecţii de corupţie până şi curţii imperiale a Bizanţului.

— Ei, asta nu-i o problemă pentru oameni ca noi. Şi cel puţin trebuie să vezi asemenea fapte, sau să ajungi să ai cunoştinţă de ele. Asta te face cu atât mai mult unică, Ming-chan, îi sugeră Nomuri, trecându-şi palma peste sfârcul ei stâng. Aproape instantaneu ea se înfioră sub atingerea lui.

— Crezi asta?

— Desigur.

De data asta o sărută, lung şi senzual, în timp ce mâinile sale îi frământau trupul. Era aproape de ce-şi propusese. Ea îi dezvăluise aproape toate informaţiile pe care le ştia – îi dăduse chiar şi afurisita cheie de criptare! Deci computerul ei era legat la reţeaua telefonică – asta însemna că putea fi apelat, iar cu un program adecvat putea trage cu ochiul la conţinutul de pe hard drive; dispunând de cheia de criptare putea selecta şi ridica pe loc tot ce îl interesa şi expedia apoi pentru descărcare computerului aflat în biroul lui Mary Pat. „Fir-aş al naibii, prima dată am regulat o cetăţeană a Chinei, ca ulterior să i-o pot trage întregii ţări." Zâmbind cu privirea aţintită în tavan, agentul operativ aprecie că nici nu se putea mai bine de-atât.

CAPITOLUL 13

Agentul de penetrare

De data asta Nomuri lăsase deoparte relatările lascive, remarcă Mary Pat de dimineaţă, după ce porni computerul. Operaţiunea SORGE decurgea foarte bine. Indiferent cine era fătuca aceea, Ming, era prea guralivă. Ciudat. Oare MSS-ul nu le instruise pe toate secretarele guvernului despre genul acesta de problemă? Probabil o făcuse – ar fi fost o scăpare monumentală să n-o fi făcut – însă se părea că dintre toate motivele bine-cunoscute de a trăda şi a spiona în favoarea unei puteri străine (motive cunoscute drept BICE: Bani, Ideologie, Conştiinţă, Ego) în cazul de faţă era vorba de Ego. Tânăra domnişoară Ming fusese molestată sexual de către ministrul ei şi nu-i plăcuse deloc, ceea ce dădea sens întregii ei purtări, conform opiniei lui Mary Pat. O femeie putea dărui foarte mult, însă dacă era silită prin forţă de către un bărbat să-şi ofere darurile, acest fapt nu era de natură să-i sporească fericirea – deşi, în mod ironic, bărbatul în chestiune credea probabil că o onorează prin atenţia sa biologică. La urma urmei, nu era el un om important, iar ea doar o ţărancă? Gândul o făcu să scoată un sunet de mânie în timp ce-şi bea cafeaua de dimineaţă, în biroul ei de la etajul şapte. Indiferent de rasă sau cultură, bărbaţii erau toţi la fel, nu? Prea mulţi dintre ei gândeau cu penisul în loc de creier. Ei bine, pe bărbatul din China povestea asta o să-l coste tare rău, aprecie directorul adjunct pentru operaţii.

În fiecare dimineaţă Ryan asculta Buletinul Informativ Prezidenţial. Cuprindea informaţii culese şi analizate de CIA, care fuseseră pregătite încă din timpul nopţii şi printate dimineaţa devreme, numărul de exemplare tipărite fiind

mai mic de o sută, şi care erau toate tocate şi arse ceva mai târziu, chiar în ziua livrării. Doar câteva exemplare, poate trei sau patru, erau păstrate pentru arhivă, în caz că fişierele electronice ar fi fost compromise în vreun fel, dar nici măcar preşedintele Ryan nu ştia unde se află locul secret de depozitare a lor. Spera totuşi că locul e bine păzit, de preferinţă de către Infanteria Marină.

În BIP nu întâlneai orice, fireşte. Unele lucruri erau atât de secrete, încât nici măcar preşedintele nu se bucura de suficientă încredere să le cunoască. Ryan accepta acest fapt cu o remarcabilă indiferenţă. Numele surselor trebuiau să rămână secrete, chiar şi pentru el, iar metodele de obţinere a informaţiei erau uneori atât de tehniciste, încât avea probleme în a pricepe tehnologia folosită. Dar chiar şi o serie de „capturi”, adică informaţii obţinute de CIA prin surse anonime sau metode încâlcite, erau ocazional ascunse şefului executivului, pentru că unele proveneau de la surse care *trebuiau* să fie cunoscute de un cerc cât mai restrâns de persoane. Munca de spionaj era o afacere în care chiar şi cea mai uşoară greşeală putea duce la curmarea vieţii unui valoros mijloc de culegere a informaţiilor, iar când un astfel de eveniment avea loc, nimeni nu se simţea bine – cu toate că anumiţi politicieni arătau o indiferenţă enervantă faţă de acea problemă. Un bun spion aflat în misiune îşi trata agenţii ca pe copiii săi, preocupat să le apere viaţa de toate primejdiile. O asemenea optică era absolut necesară. Dacă îţi păsa într-o măsură mai mică, atunci mureau oameni – iar odată cu pierderea vieţii lor se pierdeau şi informaţii, care reprezentau motivul fundamental al existenţei serviciilor de spionaj.

— În regulă, Ben, zise Ryan cuibărindu-se în fotoliu şi frunzărind paginile BIP-ului. Ce lucruri interesante avem azi?

— Mary Pat are ceva în China. Nu sunt sigur ce anume, totuşi. Îşi ţine cărţile foarte bine acoperite. Restul ştirilor din raportul de azi le puteţi vedea pe CNN.

Ceea ce constituia, deprimant, un caz frecvent. Pe de altă

parte lumea părea a fi destul de sedată, iar necesitatea penetrării informaţiei până la ea nu era chiar atât de necesară... ori doar în aparenţă era aşa, se corectă Ryan. Niciodată nu puteai şti cu siguranţă. Învăţase asta la Langley.

— Cred că-i voi da un telefon legat de problema asta, spuse preşedintele, întorcând paginile. Oh!

— Petrolul şi aurul rusesc?

— Cifrele astea sunt reale?

— Aşa se pare. Se potrivesc punct cu punct cu cifrele pe care Negustorul ni le-a furnizat din sursele sale.

— Hmm, oftă Ryan, privind rezultatul prognozei asupra economiei Rusiei. Apoi înlemni, oarecum dezamăgit. Angajaţii lui George au făcut o evaluare mai bună a rezultatelor.

— Credeţi? Specialiştii în economie ai CIA au un lung şir de succese în tolbă.

— George trăieşte în mijlocul afacerilor de genul acesta. E mult mai eficient decât un observator savant al evenimentelor, Ben. Lumea academică e grozavă, dar nu uita că trăim într-o lume *reală*.

— Am luat notă, domnule, arătă Goodley că a priceput.

— Pe tot parcursul anilor optzeci, CIA a supraestimat economia sovietică. Ştii de ce?

— Nu, nu ştiu. Unde era greşeala?

Jack zâmbi sec.

— Nu era vorba de vreo greşeală. Era vorba de ce era *adevărat.* Pe vremea aceea aveam un agent care ne furniza aceleaşi informaţii pe care le primea Biroul Politic sovietic. Niciodată nu ne-a trecut prin minte că sistemul lor se minţea pe el însuşi. Biroul Politic îşi baza deciziile pe himere. Statisticile lor aproape niciodată nu erau reale pentru că slujbaşii de la nivelurile inferioare îşi păzeau propria piele. Ups!

— Presupuneţi că în China lucrurile stau la fel? întrebă Goodley. La urma urmei, e ultimul stat marxist.

— Bună întrebare. Sună la Langley şi întreabă-i pe ei. Vei obţine acelaşi gen de răspuns pe care l-ai primi de la un

funcţionar din Beijing, dar, din câte ştiu eu, n-avem niciun agent infiltrat în Beijing care să ne dea cifrele de care avem nevoie. Ryan făcu o pauză şi privi şemineul aflat în partea opusă a încăperii. Într-o zi va trebui să-i pun pe cei de la Serviciul Secret să aprindă un foc adevărat în el... Nu, eu mă aştept ca liderii chinezi să aibă statistici mai bune. Şi-o pot permite. Economia lor funcţionează, după un anume model. Probabil că se amăgesc ei înşişi, dar în alte feluri. Dar *sigur* se amăgesc singuri. E o caracteristică umană universală, iar marxismul n-a contribuit prea mult la ameliorarea ei.

Chiar şi în America, unde presa era liberă şi existau alte mijloace de exprimare, realitatea îi izbea uneori atât de tare în faţă pe politicieni, încât le săreau dinţii din gură. Peste tot în lume oamenii aveau modele teoretice bazate mai curând pe ideologii decât pe fapte, iar acei oameni îşi croiau drum în viaţa academică sau politică, deoarece profesiunile realiste îi pedepseau pe cei visători mai rău decât o făcuse vreodată politica.

— ’Neaţa, Jack, salută o voce din cadrul uşii dinspre coridor.

— Salut, Robby.

POTUS îi făcu un gest de invitaţie înspre serviciul de cafea. Vicepreşedintele Jackson îşi turnă o ceaşcă, însă apoi trecu la cornuri. Haina sa părea cam strâmtă în talie. De, Robby niciodată nu arătase ca un maratonist. Foarte mulţi piloţi de luptă aveau tendinţa să se îngraşe. Poate că îi ajuta să combată forţele gravitaţionale, speculă Jack.

— Am citit BIP-ul din această dimineaţă. Jack, chestia cu petrolul şi aurul rusesc. Este chiar atât de mare?

— George zice că-i mai mare decât mare. Ai stat vreodată să-l auzi predând lecţii de economie?

— La sfârşit de săptămână merg cu el să facem o partidă de golf la Burning Tree, aşa că l-am citit pe Milton Friedman şi încă două cărţi de economie ca să mă pot măsura cu el. Ştii, George e renumit ca fiind un tip foarte deştept.

— Destul de deştept încât să facă o tonă de bani la Bursă – şi vreau să spun că luând acei bani în bancnote de o sută

şi cântărindu-i *chiar* măsoară o tonă.

— Cred că-i al naibii de frumos, oftă bărbatul care înainte de-a obţine actuala slujbă nu câştiga mai mult de 130 000 dolari pe an.

— Meseria lui are clipele ei deosebite, însă eu prefer cafeaua de la Casa Albă.

— Cafeaua de pe *Big John*[28] era şi mai bună, acum ceva ani.

— De unde?

— De pe *John F. Kennedy*, pe vremea când eram O-3[29] şi făceam tot soiul de lucruri haioase, cum ar fi catapultări cu avioanele F-14 Tomcat de pe puntea de zbor.

— Robby, urăsc să ţi-o spun, prietene, dar nu mai ai douăzeci şi şase de ani.

— Jack, ai un stil de a-mi însenina ziua… Am trecut eu de multe ori pe lângă moarte, dar să ştii că este mult mai sigur şi mai amuzant s-o faci legat în chingi pe scaunul unui avion de vânătoare cu reacţie.

— Cum arată programul tău de azi?

— Mă crezi sau nu, însă astăzi voi fi nevoit să mă duc cu maşina până pe Colina Capitoliului şi să prezidez timp de câteva ore şedinţa Senatului, doar pentru a arăta că ştiu ce-mi cere Constituţia să fac în calitate de vicepreşedinte. Apoi voi ţine un discurs la un dineu din Baltimore despre cei care fac cele mai bune jartiere, adăugă el zâmbind.

— Poftim? se holbă Jack ridicând privirea din BIP. O particularitate a simţului umorului la Jackson era că niciodată nu ştiai cu adevărat când glumeşte.

— Adunarea naţională a fabricanţilor de fibre sintetice. Tot ei fac şi veste antiglonţ, dar cea mai mare parte a fibrelor lor se duce pe articole de lenjerie intimă, cel puţin aşa am fost informat de către consilierii mei. Chiar au încercat să-mi fabrice câteva glume pentru discurs.

---

[28] În marina militară americană Big John – Marele John – este numele de alint dat portavionului cu propulsie nucleară *John F. Kennedy,* (n.tr.).

[29] În marina americană O-3 reprezintă un ofiţer brevetat cu gradul de locotenent, iar pentru forţele terestre, aeriene şi ale infanteriei marine gradul echivalent este cel de căpitan, (n.tr.).

— Să-ţi îmbunătăţeşti modul de-a le servi, îl sfătui preşedintele.

— Pe vremuri considerai că sunt destul de amuzant când spuneam bancuri, îi aminti Jackson vechiului său amic.

— Rob, credeam că şi *eu* eram foarte amuzant pe vremea aceea, însă Arnie mi-a spus că nu sunt destul de sensibil.

— Gata, ştiu, nu trebuie să mai spun bancuri cu polonezi. Unii polonezi au învăţat în ultimul an cum să dea drumul la televizor. Vreo şase sau şapte au învăţat chiar şi să citească. Ca să nu punem la socoteală fata poloneză care nu mai foloseşte vibratorul pentru că-i ciobeşte dinţii.

— Isuse, Robby! Ryan mai că scuipase cafeaua din gură pufnind în râs. Nici măcar nu ne mai este permis să *gândim* asemenea lucruri.

— Jack, eu nu sunt politician. Sunt pilot de vânătoare. Încă mai am costumul de zbor, cronometrul şi o sculă mare care să-mi ateste profesia, pricepi? îl întrebă vicepreşedintele, rânjind. Şi, din când în când, am voie să spun un banc.

— Bine, numai să-ţi rămână în cap faptul că nu te mai afli în vestiarul de pe *Kennedy*. Presei îi lipseşte umorul de care dau dovadă piloţii din marină.

— Da, numai atunci când ne prinde cu ceva. În momentul acela iese o distracţie mai ceva ca-n iad, observă viceamiralul în retragere.

— Rob, te-ai prins în fine cum merg lucrurile. Sunt fericit să văd asta. Ultimul lucru pe care-l zări Ryan din subordonatul său care ieşea din cameră fu spatele sacoului elegant croit, care ascundea o vulgaritate înăbuşită.

— Ei, Misa, n-ai nicio idee? îl îmboldi Provalov.

Reilly luă o înghiţitură de vodcă. În localul ăsta era teribil de fină.

— Oleg, n-ai decât să scuturi copacul şi să vezi ce pică din el. Poate fi o nimica toată, dar „nu se ştie niciodată” reprezintă ceva. Iar în momentul de faţă, nu ştim nimic. Mai luă o sorbitură. Nu te-a frapat faptul că cei doi veterani

Spetsnaz aveau la dispoziţie o putere de foc prea mare pentru a termina doar un amărât de proxenet?

— Da, m-am gândit la asta, răspunse Oleg dând din cap, dar era un peşte foarte prosper, nu, Misha? Avea o grămadă de bani şi foarte multe conexiuni în lumea interlopă. Era şi el un personaj puternic. Poate că la rândul său ucisese nişte oameni. Numele său n-a ieşit la iveală în niciuna dintre anchetele noastre criminalistice, însă asta nu înseamnă că Avseienko nu era un bărbat periculos, aşadar demn de o atenţie specială.

— Ai avut ceva baftă cu individul ăla, Suvorov?

Provalov făcu un semn de negare.

— Nu. Avem dosarul său de la KGB şi o fotografie, însă chiar dacă el ar fi vinovatul, încă n-am dat de urma lui.

— Oleg Gregorievici, se pare că te-ai ales cu un caz care-ţi dă bătăi de cap. Reilly ridică braţul pentru a comanda încă un rând.

— Mă aşteptam ca tu să fii expert în problema crimei organizate, îi reaminti locotenentul oaspetelui din FBI.

— E adevărat, Oleg, totuşi nu sunt nicio ghicitoare ţigancă, nici Oracolul din Delphi. Încă nu se ştie cine a fost adevărata ţintă şi până ce nu afli asta, nu ştii nici cât negru sub unghie. Beleaua e că pentru a afla cine-a fost ţinta trebuie să dai de cineva care ştie ceva legat de crimă. Cele două aspecte ale problemei merg mână-n mână, frăţioare. Ai aflat ceva de unul, le cunoşti atunci pe-amândouă. Nu cunoşti unul, atunci eşti în ceaţă.

Sosiră băuturile. Reilly plăti şi mai luă o duşcă.

— Căpitanul meu e nemulţumit.

Agentul FBI dădu aprobator din cap.

— Mda, şi în Birou şefii se comportă la fel, dar ar trebui ca superiorul tău să ştie cu ce problemă te confrunţi, corect? Dacă-i aşa, atunci ştie că trebuie să-ţi ofere timp şi resurse ca să-ţi faci munca. Dar câţi oameni lucrează la anchetă în momentul de faţă?

— Şase aici şi încă trei la Sankt-Petersburg.

— Ar trebui să suplimentezi efectivul, frăţioare.

În Secţia de Combatere a Crimei Organizate din cadrul

biroului teritorial New York al FBI, la un asemenea caz ar fi lucrat circa douăzeci de agenţi, dintre care zece cu normă întreagă. Însă miliţia moscovită era celebră prin resursele ei limitate, întinse la maximum. Deşi infracţionalitatea din Moscova sporise, apărătorii autohtoni ai legii încă îşi rodeau degetele aşteptând ajutor din partea guvernului. Dar ar fi putut fi chiar mai rău. Spre deosebire de majoritatea populaţiei Rusiei, miliţienii măcar îşi primeau salariul.

— M-ai stors de puteri, protestă Nomuri.

— Uite că semeni totuşi cu ministrul Fang, replică Ming cu o privire ghiduşă.

— *Ah!* ripostă Chet furios. Mă compari cu un moş?

— Păi amândoi sunteţi bărbaţi, însă un cârnat e mai bun decât o păstaie de fasole, răspunse ea, apucându-l pe primul pomenit cu delicateţe în mâna ei stângă.

— Răbdare, fetiţo, lasă-mă să-mi revin după prima rundă.

Cu acestea zise îi ridică trupul de pe al lui şi o aşeză alături. „Trebuie că-i place cu adevărat de mine, meditä Nomuri. Trei nopţi la rând. Cred că Fang nu e atât de viril pe cât consideră el. Ei bine, nu poţi câştiga mereu, moşule.” În plus, el avea avantajul că era cu patruzeci de ani mai tânăr. Iar asta însemna ceva, admise în sinea sa ofiţerul CIA.

— Dar termini aşa de repede! protestă Ming, frecându-şi trupul de-al lui.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Un zâmbet extrem de jucăuş.

— Cam ce-ai vrea? îl chestionă ea, în timp ce mâna-i rătăcea puţin pe corpul lui.

— Nu asta!

— Oh… Dezamăgirea din glasul ei era demnă de reţinut.

— E ceva legat de muncă, îi explică Nomuri. Ar fi fost bine ca ea să nu remarce tremurul său interior, pe care, în mod remarcabil, nu-l arăta şi în exterior.

— De muncă? Nu te pot duce la birou pentru o partidă de sex! îi zise ea râzând, apoi sărutându-l afectuos.

— Ei, e vorba de ceva pe care vreau să-l încarci în

computerul tău. Mâna lui Nomuri căută în sertarul noptierei şi scoase un CD. Uite, trebuie doar să introduci acest disc în unitate, să dai clic pe Instalare şi apoi să te descotoroseşti de el după ce-ai terminat.

— Şi ce face discul ăsta? se interesă ea.

— Îţi pasă?

— Păi… Ezita. Nu pricepea. Ar trebui să-mi pese.

— Îmi va permite să privesc din când în când în computerul tău.

— Dar de ce?

— Din cauza lui Nippon Electric – noi fabricăm computerele voastre, înţelegi? Îi permise propriului trup să se relaxeze. Pentru compania mea e util să ştie ce decizii economice se iau în Republica Populară, explică Nomuri, folosind o minciună îndelung exersată. Asta ne va permite să înţelegem un pic mai bine procesul, pentru a putea face afaceri în mod mai eficient. Iar cu cât eu vând mai mult pentru ei, cu atât mai bine mă vor plăti… şi cu atât mai mult voi putea cheltui pentru draga mea Ming.

— Pricep, zise ea, fără să ştie că greşea.

Se aplecă pentru a o săruta într-un loc tare sensibil. Corpul ei se înfioră exact aşa cum ar fi trebuit. Bun, nu se împotrivea ideii, ori cel puţin n-o lăsa să se interpună în calea relaţiei sexuale, ceea ce pentru Nomuri era bine din mai multe puncte de vedere. Ofiţerul de informaţii se întrebă dacă într-o bună zi conştiinţa îl va mustra pentru faptul că se folosea în acel chip de-o tânără. Însă afacerile rămâneau afaceri, raţionă el.

— Nu va afla nimeni?

— Nu, aşa ceva e imposibil.

— Şi n-o să mă bag în vreun bucluc?

El se rostogoli, ajungând deasupra ei. Îi cuprinse faţa în palme.

— Am făcut eu vreodată ceva ca s-o bag în bucluc pe Ming-*chan?* Niciodată! proclamă el, cu un sărut profund, pasional.

După aceea nu mai pomeniră nimic de CD, pe care ea îl îndesă în poşetă înainte de-a pleca. Era o poşetă arătoasă,

care imita un model italian şi putea fi cumpărată aici de pe orice stradă, spre deosebire de original, care la New York s-ar fi găsit numai în magazinele scumpe.

De fiecare dată când se despărţeau era din ce în ce mai greu. Ea n-ar fi vrut să plece, iar el n-ar fi dorit cu adevărat s-o vadă plecând, dar despărţirea era necesară. Dacă ar fi împărţit acelaşi apartament ar fi iscat comentarii. Nici măcar în visele ei Ming nu se putea gândi la aşa ceva, să doarmă în apartamentul unui străin, pentru că *avea* acces la informaţii confidenţiale şi *i se făcuse* un instructaj de către un ofiţer plictisit al MSS, la fel ca tuturor celorlalte secretare, iar ea *nu* raportase superiorilor sau ofiţerului de securitate al instituţiei despre relaţia ei cu un cetăţean străin, aşa cum ar fi trebuit s-o facă – de ce? Parţial din cauză că uitase regulile, deoarece niciodată nu le încălcase sau nu aflase de cineva care să le fi încălcat, iar pe de altă parte deoarece, ca orice persoană, trăgea o linie de demarcaţie între viaţa ei privată şi profesie. Instructorul MSS pomenise faptul că cele două jumătăţi ale vieţii nu puteau fi separate în cazul ei, dar o făcuse într-un mod atât de stângaci, încât ea uitase regula aproape imediat ce ofiţerul i-o spusese. Şi acum iat-o că ajunsese într-un punct în care nu ştia unde se află şi *ce* anume este. Cu puţin noroc, nu va fi niciodată nevoită să afle răspunsul la întrebare, reflectă Nomuri, urmărind-o cu privirea cum dispărea după colţul blocului. Norocul urma să-i fie de mare ajutor. Ce le făceau tinerelor anchetatorii MSS în versiunea din Beijing a închisorii Lubyanka din Moscova nu era un lucru uşor de privit, mai ales de către cineva care făcuse dragoste de două ori în decurs de-o oră cu acea fată.

— Multă baftă, dulceaţo, şopti Nomuri, în timp ce închidea uşa, apoi se duse să facă un duş.

CAPITOLUL 14

.com

Nomuri avu parte de o noapte albă. Oare o va face? Va face ea ce i s-a spus?

Îi va spune unui ofiţer de securitate despre misiunea ei, apoi despre el? Va fi oare prinsă în drum spre slujbă cu CD-ul asupra ei şi chestionată în legătură cu acesta? În caz afirmativ, o examinare formală ar arăta că este un CD muzical, piesele lui Bill Coni din coloana sonoră a filmului *Rocky* – o piratare stângace a unui produs american original, fapt devenit obişnuinţă în R.P.C. Dar o examinare mai atentă ar fi dezvăluit că prima linie de date – cea mai depărtată de centru – de pe suprafaţa metalizată îi spunea dispozitivului de citire al computerului să sară la o anumită locaţie, care nu conţinea muzică, ci un cod binar, unul foarte eficient.

CD-ul nu conţinea un virus în sine, deoarece acesta circulă mai ales prin intermediul reţelelor computerizate, intrând pe furiş într-un computer, în acelaşi mod în care un agent patogen pătrunde într-o gazdă vie (de-aici şi termenul virus). Numai că acesta intra pe uşa din faţă, iar la citirea lui de către unitatea optică o singură fereastră apăru pe ecran şi Ming, după o privire rapidă în jurul biroului ei, mişcă mouse-ul şi suprapuse cursorul pe ea, dădu clic pe comanda **install** şi, imediat, totul dispăru. Programul pe care îl instalase cercetă harddiskul aproape cu viteza luminii, catalogând fiecare fişier şi alocându-i un index propriu, apoi le comprimă într-un mic fişier pe care îl ascunse la vedere, aşa cum era, identificabil de oricare program de sortare printr-un nume complet inocent, care se referea la o funcţie îndeplinită de un întreg alt program. Numai o cercetare foarte minuţioasă şi directă efectuată de

un programator experimentat ar fi putut scoate la iveală că era ceva acolo. Ce anume făcuse programul putea fi determinat numai la o citire binară a programului însuşi, ceva care, în cel mai bun caz, era greu de realizat. Era ca şi cum ai fi încercat să afli ce-i în neregulă la o singură frunză, dintr-un singur copac al unei vaste păduri în care toţi copacii şi toate frunzele arătau aidoma, cu excepţia faptului că această frunză era mai mică şi mai umilă decât celelalte. CIA şi NSA nu mai puteau atrage cei mai buni programatori din America. Se câştigau prea mulţi bani în industria bunurilor electronice pentru ca guvernul să poată concura cu eficienţă pe piaţă. Dar încă îi puteai închiria, iar rezultatele muncii lor erau la fel de bune. Iar dacă-i plăteai suficient – ciudat, plăteai mult mai mult un furnizor decât un angajat – nu vor vorbi nimănui de munca lor. În plus, niciodată nu ştiau cu adevărat despre ce-i vorba, nu?

În acest caz exista un nivel superior de complexitate, care-şi avea originea în urmă cu şaizeci de ani. În 1940, când germanii au invadat Ţările de Jos, s-a creat o situaţie stranie. În Olanda, germanii au găsit cea mai cooperantă dintre naţiunile cucerite de ei, dar, în acelaşi timp, şi cea mai temută rezistenţă. Faţă de alte naţiuni, olandezii au avut cel mai ridicat procent pe cap de locuitor de înrolări în armata germană – suficient de ridicat încât să formeze propria lor divizie SS, „Nordland”. În acelaşi timp, rezistenţa olandeză devenea cea mai eficace din întreaga Europă, iar unul dintre membrii ei era un strălucit matematician şi inginer care lucra pentru compania naţională de telefonie. În a doua decadă a secolului douăzeci, dezvoltarea telefoniei se izbise de un obstacol. Când ridicai receptorul erai imediat pus în legătură cu o operatoare căreia îi dădeai destinaţia pe care doreai să o apelezi, iar ea muta fizic o fişă în orificiul corespunzător. Sistemul se dovedise realizabil doar atunci când în uz erau puţine telefoane, dar telefonia a devenit rapid mult prea utilă pentru a fi folosită pe scară limitată. Soluţia problemei, destul de remarcabilă, a venit de la un antreprenor de pompe funebre din America de Sud. Îngrijorat de faptul că operatoarea din oraşul său îl

lipsea de clienţi trimiţându-i unui antreprenor concurent, a inventat un comutator care le-a permis oamenilor să ajungă la destinaţiile telefonice dorite prin simpla rotire a unui disc. Sistemul s-a dovedit a fi util în lume, dar a necesitat concomitent dezvoltarea unei ramuri noi a cunoştinţelor matematice, intitulată „teoria complexităţii” şi care a fost sistematizată de către compania americană AT&T în anii ’30.

Zece ani mai târziu, prin simpla adăugare de digiţi suplimentari pentru a fi formaţi, inginerul din rezistenţa olandeză a aplicat teoria complexităţii în operaţiunile clandestine prin crearea de căi teoretice printre discurile de conectare, prin asta permiţându-le luptătorilor din rezistenţă să-i apeleze pe alţii fără a cunoaşte pe cine sună, sau măcar numărul real de telefon pe care-l apelează.

Această fărâmă de genialitate electronică a fost remarcată pentru prima oară de către un ofiţer britanic al SOE[30], Comitetul pentru Operaţiuni Speciale, care, considerând că e o soluţie foarte deşteaptă, a discutat despre ea la un pahar cu bere în compania unui coleg american, într-o cârciumă londoneză. Ofiţerul american membru al OSS[31], ca majoritatea oamenilor selectaţi de către Wild Bill Donovan, era avocat de profesie, chiar unul foarte dur; a pus totul pe hârtie şi a înaintat raportul pe cale ierarhică. Raportul referitor la inginerul olandez şi-a croit drum până pe biroul colonelului William Friedman, devenit ulterior cel mai faimos spărgător american de coduri. Deşi nu era specialist în echipamente electronice, Friedman ştia să recunoască un lucru de valoare atunci când îl vedea şi mai ştia că va fi o epocă postrăzboi, în cursul căreia agenţia sa – ulterior renăscută sub denumirea Agenţia Naţională de Securitate (NSA) – va fi tare ocupată cu spargerea codurilor altor ţări şi producerea propriilor coduri. Abilitatea de a dezvolta reţele de comunicaţii clandestine printr-un simplu

[30] Special Operations Executive (UK).

[31] Office Of Strategic Services – Biroul de Servicii Strategice – Serviciul de informaţii al SUA înfiinţat în timpul celui de al Doilea Război Mondial, (n.tr.).

truc matematic părea un dar primit din mâna Domnului.

În anii ’40 şi ’50 NSA *fusese* capabilă să angajeze cei mai buni matematicieni americani, şi una dintre sarcinile atribuite lor a fost să conlucreze cu AT&T pentru a crea un sistem operaţional de telefonie universală, care să poată fi utilizat de ofiţerii de spionaj americani aflaţi în clandestinitate. Pe vremea aceea, AT&T era singurul competitor real al NSA în angajarea matematicienilor talentaţi, iar în afară de asta, AT&T a fost principalul furnizor de servicii al cvasitotalităţii agenţiilor executive guvernamentale. În 1955 sistemul era gata şi, contra unei taxe surprinzător de modeste, AT&T a furnizat întregii lumi un model pentru sistemele de telefonie care a fost adoptat de majoritatea ţărilor – costul modest era explicat de dorinţa AT&T de a-şi face sistemele sale compatibile cu ale tuturor celorlalte ţări în scopul facilitării comunicaţiilor. Anii ’70 au marcat apariţia telefoanelor cu taste, care direcţionau electronic apelurile prin coduri de frecvenţă controlată, ceea ce le făcea mai uşor de folosit şi infinit mai simplu de întreţinut decât comutatoarele electro-mecanice, care îl făcuseră pe antreprenorul de pompe funebre putred de bogat. Se dovediseră de asemenea mult mai uşor de echipat de către AT&T pentru cerinţele NSA. Primele sisteme de operare oferite companiilor mondiale de telefonie de către laboratorul de cercetare AT&T Parsppany, New Jersey, fuseseră modernizate cel puţin o dată pe an, adăugând îmbunătăţiri pe termen lung eficienţei sistemului mondial de telefonie – cu greu găseai în lume un sistem de telefonie care să nu folosească aceste îmbunătăţiri. Şi îndesate în acest sistem de operare erau şase linii de cod binar al căror concept cobora în timp până în vremea ocupaţiei naziste din Olanda.

Ming terminase instalarea programului şi scosese CD-ul, aruncându-l în coşul ei de gunoi. Calea cea mai uşoară de a scăpa de materiale secrete era să-l pui pe adversar să facă asta, pe uşa din faţă, nu pe cea din dos.

Câteva ore nu se întâmplă nimic important, timp în care Ming şi-a îndeplinit sarcinile uzuale de la birou, iar Nomuri a

vizitat trei firme comerciale pentru a-şi vinde computerele performante. Totul se schimbă însă la ora 19.45.

La acea oră Ming era acasă. Nomuri era nevoit să-şi petreacă noaptea singur; Ming trebuia să facă ceva pentru a nu trezi suspiciuni colegei sale de apartament – să urmărească programele televiziunii locale, să discute cu prietenele şi să se gândească la iubitul ei, în timp ce adevăratul motiv al zâmbetelor forţate de pe faţa ei în tot acel joc era complet independent de conştiinţa ei. Ciudat, niciodată nu se gândise că de fapt colega de cameră îşi dăduse seama într-o clipă de tot, dar era prea politicoasă să deschidă subiectul.

Computerul ei de birou NEC trecuse de multă vreme în modul standby, lisând ecranul monitorului întunecat şi gol, iar indicatorul luminos poziţionat în partea din dreapta jos a cadrului de plastic era purpuriu în loc de verdele ce indica o activitate reală. Programul pe care ea îl instalase mai devreme în cursul acelei zile fusese proiectat special pentru sistemele NEC, care, asemenea tuturor aparatelor, aveau un cod-sursă de proprietate unic pentru marca respectivă. Cu toate acestea, codul-sursă era cunoscut şi de Agenţia Naţională de Securitate.

Imediat după instalare, programul Ghost – aşa fusese botezat la Fort Meade, Maryland – se ascunsese singur într-o nişă specială a sistemului de operare a computerului, care era cea mai nouă versiune a Microsoft Windows. Nişa fusese creată de către un angajat Microsoft al cărui unchi preferat murise deasupra Vietnamului de Nord în timp ce pilota un avion de asalt F-105, iar activitatea lui patriotică fusese realizată complet fără ştirea companiei angajatoare. Programul se ajusta perfect pe codul NEC, având ca efect faptul că devenea invizibil chiar şi unei examinări linie cu linie a tuturor codurilor conţinute de maşină, examinare efectuată de un programator.

Ghost trecu imediat la lucru, generând un director care sortă documentele din computerul lui Ming după data creării şi modificării lor şi după tipul fişierului. Unele fişiere, ca acelea ale sistemului de operare, fură ignorate. În mod

similar, ignoră programul de transcriere creat de NEC prin care erau convertite caracterele romane, de fapt transcrierea fonetică în engleză a limbii chineze vorbite, în ideogramele corespunzătoare, dar Ghost nu ignoră şi fişierele text care rezultaseră din programul de transcriere. Pe acestea le copie, împreună cu numerele telefonice şi orice alt fişier de tip text de pe hardul de cinci gigabiţi. Această întreagă procedură efectuată de calculatorul dirijat de către Ghost dură 17,14 secunde, având ca rezultat un fişier mare, de sine stătător.

Maşina nu mai făcu nimic timp de o secundă şi jumătate, apoi porni o nouă activitate. Computerele NEC aveau modemuri de mare viteză încorporate. Ghost le activă, dar în acelaşi timp deconectă minidifuzoarele interne, astfel încât niciun semn al transmisiei să fie auzit de cineva. (Lăsarea difuzoarelor în funcţiune era o măsură primară de securitate. Luminiţele clipitoare care indicau activitatea erau ascunse vederii, deoarece la acest model modemul era în interiorul carcasei.) Apoi computerul formă (acest termen supravieţuise cumva scoaterii din uz a discurilor rotative de la telefoane) un număr de douăsprezece cifre în locul unuia de şapte cifre, folosit în mod obişnuit de sistemul de telefonie din Beijing. Cele cinci cifre suplimentare trimiseră un semnal de căutare într-o aventură circulară prin echipamentele unităţii centrale de conexiuni, ieşind la liman într-un loc indicat cu două săptămâni înainte de inginerii de la Fort Meade, care, firește, nici nu aveau idee la ce serveşte, ce se întâmplă şi cine este implicat. Numărul la care suna – de fapt nu exista niciun fel de ţârâit de apel, nici mecanic, nici electronic – era linia de modem existentă pe peretele biroului lui Chester Nomuri, care se sfârşea în partea din spate a performantului său calculator personal – şi care nu era NEC, pentru că aici cea mai bună aparatură computerizată era tot cea americană.

Nomuri se uita şi el la televizor în acel moment, dar în cazul său programul era buletinul internaţional de ştiri al CNN, pentru a afla ce se mai întâmplă acasă. După ştiri

comută pe un canal japonez cu transmitere prin satelit, deoarece făcea parte din acoperirea sa. În seara aceea se transmitea un spectacol cu samurai care îi plăcea lui Nomuri, subiectul şi simplitatea lui asemănându-se cu filmele western care sufocaseră micul ecran în America anilor ’50. Deşi om cu educaţie şi ofiţer de informaţii profesionist, Nomuri îndrăgea divertismentul ca orice altă persoană. Un bip îl făcu să se răsucească. Deşi computerul său dispunea de un software similar celui care rula în biroul lui Ming, el permisese plăcii audio să-l anunţe atunci când soseşte un mesaj, iar un cod cu trei chei apăru pe ecran indicându-i precis ce mesaj era şi de unde provenea.

„Da!” strigă ofiţerul CIA, izbind cu pumnul drept în palma sa stângă, destul de tare ca să-l doară. Da. Avea un agent al naibii de bine plasat şi acum iată roadele Operaţiunii SORGE. O bară de meniu din partea de sus a ecranului arăta că rata de transfer a datelor era de 57 000 biţi pe secundă. Destul de rapid. Acum nu putea decât spera ca sistemul comunist de telefonie să nu producă o conexiune greşită undeva între biroul lui Ming şi centrală, şi de la centrală la apartamentul său, judecă Nomuri. N-ar trebui să fie o problemă. Ramificaţia pentru expedierea de date din biroul lui Ming era probabil de rangul întâi, fiind destinată servirii nomenclaturii partidului. Iar de la centrală până la el părea totul în regulă, deoarece primise numeroase mesaje în acest mod, multe dintre ele fiind din Tokio, de la NEC, care îl felicita pentru că depăşise deja cota sa de vânzări.

„Mda, păi, Chet, eşti destul de bun la vânzări, nu?” îşi spuse în sinea lui pe drumul către bucătărie. Considera că merită o băutură pentru mica sa performanţă. La întoarcere observă că descărcarea încă nu se terminase.

„Fir-ar să fie. Cât de mare e rahatul pe care mi-l trimite?” Apoi realiză că fişierele text pe care le primea erau de fapt fişiere grafice, deoarece computerul lui Ming nu stocase ideogramele drept litere, ci drept imagini, ceea ce şi erau de fapt. Acest lucru făcea ca fişierele să ocupe multă memorie. Câtă memorie ocupau în mod exact văzu patruzeci de minute mai târziu, când încetă descărcarea.

La capătul opus al lanţului electronic, programul Ghost păru să se închidă de unul singur, dar de fapt dormea iepureşte, cu o ureche permanent ciulită, şi întotdeauna în alertă pe timp de zi. Terminând transmisia, Ghost făcu o însemnare în indexul său intern de fişiere. Transmisese absolut totul până în ziua respectivă. De acum înainte va transmite numai fişierele noi – ceea ce va face ca transmisiile să fie mult mai scurte şi mai rapide – dar numai seara şi după nouăzeci şi cinci de minute de inactivitate totală a computerului, şi numai atunci când era în modul standby. Negocierea şi precauţia fuseseră cuprinse în program.

„Fir-ar…” oftă Nomuri văzând dimensiunea fişierului descărcat. Socotit în imagini putea fi echivalent cu pozele fiecărei blestemate de târfe din Hong Kong. Dar treaba sa nu era îndeplinită decât pe jumătate. Deschise unul dintre programele sale proprii şi selectă fereastra „Preferinţe” care avea rol de control. Verificase deja cutia de autocriptare. Oricum, practic totul pe computerul său era criptat, ceea ce nu-i era greu să explice, făcând apel la secretele comerciale şi de afaceri – companiile japoneze erau renumite pentru secretomania operaţiunilor proprii – dar unele fişiere erau mai bine criptate decât altele. Cele sosite de la Ghost au avut parte de cea mai robustă criptare aleatorie, printr-un sistem derivat din substituţie matematică, cu o cheie pe 512 biţi plus un element adiţional aleatoriu pe care Nomuri nu-l putea copia. Asta se adăuga parolei sale numerice, 51240, numărul străzii din East L.A., unde făcuse dragoste prima dată. Venise momentul să-şi transmită captura.

Programul său era văr primar cu Ghost, cel pe care i-l dăduse lui Ming. Numai că al lui se conectă prin dial-up la un furnizor de servicii de internet (ISP) şi trimise un lung e-mail către o destinaţie intitulată patsbakery@brownienet.com. Brownienet era o reţea dedicată brutăriilor şi brutarilor, profesionişti şi amatori, care obişnuiau să schimbe între ei reţete, deseori postând şi poze ale creaţiilor lor pentru a fi descărcate, ceea ce

explica fişierele de mari dimensiuni transmise uneori. Era un lucru bine-cunoscut faptul că fotografiile sunt foarte rapace în privinţa necesarului de biţi şi a spaţiului de pe hard.

De fapt, Mary Patricia Foley îşi postase propria reţetă, suficient de mulţumitoare, de plăcintă franceză cu mere, împreună cu o poză pe care fiul ei cel mare o făcuse cu camera digitală Apple. Faptul că procedase astfel nu avea câtuşi de puţin de-a face cu stabilirea unei acoperiri, ci cu mândria femeii legată de abilităţile ei de bucătăreasă, după ce petrecuse într-o noapte o oră pe acest site informativ, căutând reţetele postate de alţii. Cu câteva săptămâni în urmă încercase reţeta unei femei din Michigan şi o catalogase bună, dar nu grozavă. În săptămânile care urmau dorea să încerce unele reţete de pâine care arătau promiţător.

Se făcuse dimineaţă când Nomuri expedie un e-mail către Pat's Bakery, o afacere complet reală şi legitimă de fapt, amplasată la trei cvartale de primăria din Madison, Wisconsin, proprietate a unei fost ofiţer CIA din Direcţia Ştiinţă şi Tehnologie, actualmente pensionată şi bunică, dar care era, oricum, prea tânără pentru a croşeta. Ea crease acest domeniu pe internet, plătind taxa necesară şi apoi uitând totul, aşa cum uitase aproape tot ce făcuse la Langley.

„Ai un mesaj" spuse computerul când M.P. porni serviciul de poştă electronică, care folosea noul program de e-mail Pony Express. Tastă comanda de descărcare şi văzu că expeditorul era cgood-jadecastle.com. Numele de utilizator era luat din *Arma fumegândă.* Ajutorul olog al şerifului Dillon se numea Chester Good.

DESCARCARE – spunea caseta-text apărută pe ecran. Totodată oferea şi o estimare a duratei operaţiunii. 47 MINUTE...!

— Fir-ar să fie! şopti directorul adjunct pentru operaţiuni, apoi ridică receptorul telefonului. Apăsă o tastă şi aşteptă o secundă ca să audă răspunzând vocea care trebuia. Ed, ai face bine să vii pentru a vedea ceva...

— Bine, dulceaţă, acordă-mi un minut.

Directorul Agenţiei Centrale de Informaţii intră, cu cana de cafea în mână, pentru a-şi vedea consoarta dându-se înapoi, departe de ecranul computerului. Rareori în aceşti douăzeci şi trei de ani o văzuse pe Mary Pat dând înapoi de la ceva. Pur şi simplu nu era în firea ei.

— De la amicul nostru japonez? îşi întrebă Ed soţia.

— Aşa se pare, replică M.P.

— Cât de multă marfă e aici?

— Multă, după cum arată. Cred că Chester are o tolbă plină.

— Cine l-a antrenat?

— Indiferent cine a fost, trebuie să-l aducem la Fermă să transmită mai departe cunoştinţele sale. Cu ocazia asta, adăugă ea cu voce schimbată, ridicând fruntea pentru a surprinde privirea soţului, poate o să frecventezi şi tu cursul, iepuraş.

— Acesta e un compliment?

— Întotdeauna e loc pentru perfecţionare – şi, da, ştiu, trebuie să slăbesc şi eu şapte kilograme, adăugă ea pentru a-i închide gura directorului înainte ca acesta să-i poată întoarce complimentul.

Îl supăra când ea făcea asta. Dar nu şi acum. Mâna sa îi atinse faţa cu tandreţe, în timp ce anunţul de pe ecran spunea că mai sunt treizeci şi patru de minute până la completarea transferului.

— Cine-i tipul de la Fort Meade care a fabricat programul Ghost?

— Au contractat o firmă de jocuri – un tip de la acea companie, bănuiesc, se corectă doamna Foley. L-au plătit cu patru sute cincizeci de bătrâne pentru treaba asta. Ceea ce era mai mult decât salariile cumulate ale directorului CIA şi directorului adjunct (pentru operaţiuni), în acord cu legile federale de salarizare, care nu permiteau nici unui angajat federal să câştige mai mult decât un membru al Congresului – iar deputaţii şi senatorii se temeau să-şi crească propriile salarii, căci ar fi ofensat alegătorii.

— Sună-mă când se termină descărcarea, puişor.

— Care-i cel mai bun om al nostru în problema Chinei?

— Joshua Sears, doctor în filologie de la Universitatea Berkley, California, conduce biroul China în cadrul DI[32]. Dar se zice că tipul de la NSA este mai bun în privinţa nuanţelor de limbaj. Se numeşte Victor Wang, rosti directorul.

— E de încredere? se interesă M.P. În cadrul aparatului american de siguranţă naţională, neîncrederea în cetăţenii de etnie chineză atinsese un nivel considerabil.

— La naiba, habar n-am. Trebuie să ne încredem în cineva, iar Wang a fost verificat de două ori pe an în ultimii opt ani. Comuniştii chinezi nu pot compromite fiecare cetăţean americano-chinez. Familia acestui Wang e de trei generaţii în America, tipul a fost ofiţer în Forţele Aeriene – tehnician ELINT[33], pregătit, evident, la Wright-Patterson[34] – şi a obţinut rezultate excelente la NSA. Tom Porter spune că e foarte bun.

— Bun, atunci lasă-mă să văd ce e cu mesajul acesta, apoi îl voi pune pe Sears să-l verifice, iar după aceea, dacă va fi nevoie, vom sta de vorbă cu Wang. Eddie, aminteşte-ţi că la originea acestor lucruri stau un ofiţer numit Nomuri şi un cetăţean străin care are doi ochi…

Soţul o întrerupse cu o fluturare a mâinii.

— Şi două urechi. Da, puişor, cunosc. Amândoi am fost pe teren. Amândoi am făcut ce fac ei. Avem şi tricourile care o dovedesc.

Fusese pe punctul de a uita, la fel ca şi soţia lui. Pentru o agenţie de informaţii, păstrarea în viaţă a agenţilor era la fel de importantă precum conservarea capitalului pentru un investitor.

Timp de douăzeci de minute Mary Pat ignoră computerul, parcurgând mesaje de rutină provenite de la MERCURY şi aduse de curieri din subsolul clădirii vechiului cartier general. Nu era o activitate uşoară, dar fără îndoială

---

[32] Direcţia Informaţii a CIA.

[33] Electronic Signal Intelligence – spionaj şi contramăsuri electronice (n.red.).

[34] Bază a forţelor aeriene americane, situată în statul Ohio, important centru de antrenament şi cercetare (n.red.).

necesară, căci Serviciul Clandestin al CIA desfăşura agenţi şi operaţiuni pe întreg globul – sau încerca s-o facă, se corectă Mary Pat. Sarcina ei era să reclădească Direcţia Operaţiuni, să refacă reţeaua de agenţi – HUMINT – distrusă pe scară largă la sfârşitul anilor 1970, a cărei reconstrucţie se făcea foarte lent. Nu era o sarcină minoră, nici chiar pentru un expert în munca pe teren. Dar Chester Nomuri era unul dintre puii ei. Îl remarcase cu ani în urmă la Fermă şi văzuse la el talent, har şi motivaţie. Pentru el spionajul era o vocaţie, precum preoţia, lucru important pentru ţara sa, şi *amuzament*, la fel de distractiv precum era pentru Jack Nicklaus să dea o lovitură de la cincizeci de paşi pe terenul de golf Augusta. În vremea aceea Mary Pat gândise că punând laolaltă mintea lui Nomuri cu faptul că simţea pulsul străzii, va obţine un învingător. Acum era evident că Nomuri se ridica la nivelul aşteptărilor. Un mare eveniment. Pentru întâia oară, CIA avea un agent plasat în interiorul Biroului Politic al Chinei comuniste, cum nu se putea mai bine. Probabil nici măcar ruşii n-aveau un astfel de agent, deşi niciodată nu puteai fi sigur de asta, iar a paria contra serviciilor de informaţii ruse putea fi o mare pierdere de bani.

„Fişier finalizat”, spuse, în fine, vocea electronică a computerului. Se răsuci în scaunul ei pivotant. Prima mişcare fu să facă o copie de siguranţă a nou-descărcatului fişier pe un al doilea hard, apoi pe un disc „de prăjitor”, numit astfel pentru că discul intra şi ieşea în unitate asemenea unei felii de pâine prăjită. Terminând aceste operaţii, tastă codul ei de decriptare, 51240. N-avea absolut nicio idee de ce Nomuri specificase acest număr, dar nici nu era necesar să ştie, atâta timp cât nimeni altcineva nu ştia. După ce tastă cele cinci cifre şi apăsă **enter,** pictogramele fişierului se modificară. Erau deja listate în ordine, iar M.P. o selectă pe cea mai veche. Apăru o pagină plină de ideograme chinezeşti. Având această frântură de informaţie, M.P. ridică receptorul telefonului de pe birou şi lovi tasta de apel pentru secretară.

— Dr. Joshua Sears, DI, secţia chineză. Te rog să-i spui să

vină imediat la mine.

Aşteptarea, aparent fără sfârşit, dură şase minute. De regulă dura mult mai mult ca Mary Patricia Kaminsky Foley să se înfioreze, dar acum avea ocazia să o facă. Imaginea de pe ecranul ei arăta de parcă cineva înmuiase în cerneală picioarele a câtorva cocoşi beţi, apoi îi făcuse să umble brambura pe o bucată de hârtie albă, dar cuprinse în acele imagini erau cuvinte şi idei. Cuvinte secrete şi idei ascunse. Pe ecranul ei avea posibilitatea de a citi gândurile adversarilor. O astfel de însuşire te putea face să câştigi Campionatul Mondial de Pocher din Las Vegas, dar în cazul ei era infinit mai importantă de-atât. Era genul de lucru care câştigase războaie şi schimbase istoria de la cursul determinat de cei mai importanţi actori şi în asta consta valoarea spionajului, întregul motiv pentru a avea o comunitate a informaţiilor, deoarece soarta naţiunilor se baza cu adevărat pe asemenea lucruri…

În consecinţă, soarta naţiunilor se baza pe „ciocanul” lui Chet Nomuri şi pe cât de bine îl folosea el, reflectă doamna Foley. Ce lume nebună. Cum naiba ar fi putut un istoric să evoce corect asta? Cum puteai transmite importanţa seducerii unei secretare anonime, o angajată, o ţărancă a timpurilor moderne care doar punea pe hârtie gândurile celui important, dar care într-un mod compromiţător pusese aceste gânduri la îndemâna altora, şi procedând astfel schimbase cursul istoriei la fel de sigur cum o răsucire a cârmei schimbă cursul unei nave uriaşe. Pentru Mary Pat, director adjunct al CIA, era o clipă de împlinire care putea fi pusă alături de naşterea copiilor ei. Întreaga ei raţiune de a fi zăcea în acele ideograme alb-negru de pe monitorul computerului – şi ea nu putea să citească o iotă. Avea deprinderile lingvistice adecvate pentru a putea preda literatura rusă la Universitatea de Stat din Moscova, dar toată chineza pe care o ştia era *chop suey* şi *moo goo gai pan*.

— Doamna Foley? Un cap se ivi la uşa ei. Sunt Josh Sears.

Avea cincizeci de ani, era înalt şi îi cădea părul, de culoare preponderent cenuşie. Ochi căprui. Trece cam des

pe la automatul de cafea din capătul scărilor, observă directorul adjunct.

— Intră, te rog, dr. Sears. Am nevoie de dumneata să-mi traduci ceva.

— Sigur, spuse el, luând loc pe un scaun şi relaxându-se.

O urmări pe M.P. cum scoate câteva pagini la imprimanta laser şi i le întinde lui.

— Bun, zice că data este douăzeci şi unu martie, anul trecut, iar locaţia este Beijing – hm, Palatul Consiliului de Miniştri, da? Ministrul Fang vorbeşte cu ministrul Zhang. Sears îşi aruncă ochii în josul paginii. Doamna Foley, asta-i marfă de calitate. Vorbesc despre posibilităţile Iranului – nu, ale vechii UIR[35] – de a prelua toate câmpurile petrolifere din Golful Persic şi ce efect va avea asupra Chinei. Zhang pare a fi optimist, dar în gardă. Fang e sceptic… oh, acesta este un *aide-memoir*, nu-i aşa? Sunt notiţele lui Fang asupra unei discuţii particulare cu Zhang.

— Numele îţi sugerează ceva?

— Amândoi sunt miniştri fără portofoliu. Ambii sunt membri plini ai Biroului Politic, fără îndatoriri ministeriale directe. Asta înseamnă că amândoi se bucură de încredere din partea preşedintelui R.P.C., premierul Xu Kun Piao. Carierele lor încep în epoca lui Mao şi Chou, având mai bine de treizeci de ani vechime. După cum ştiţi, chinezii se bazează pe relaţii de lungă durată. Ei dezvoltă – mă rog, nu prietenii, în sensul admis de noi, ci asociaţii. E un lucru care oferă încredere. Ca la o masă de pocher. Cunoşti stilurile şi capacităţile celorlalţi şi asta duce la o partidă lungă, confortabilă. N-o să câştigi mare lucru, dar nici nu-ţi vei pierde cămaşa de pe tine.

— Numai că ei nu se joacă, aşa-i?

— Documentul acesta o demonstrează. Aşa cum am bănuit, R.P.C. l-a sprijinit pe Ayatollahul Daryaei în jocul său, dar niciodată n-au permis ca sprijinul lor să fie făţiş. Judecând după cine a luat crema, se pare că tipul acesta, Zhang, e cel care a pregătit lovitura – şi jocul pe care l-au făcut japonezii. Încercam de mult timp să întocmim un

[35] Republica Islamică Unită.

dosar despre acest Zhang – şi despre Fang, la rândul său – fără niciun succes. Ce trebuie să ştiu în legătură cu asta? întrebă el, ridicând pagina.

— Poartă nume de cod, replică M.P. Conform regulamentului federal, „top secret” este cea mai înaltă clasificare, dar în realitate sunt lucruri mai secrete de atât, intitulate „programe cu acces special”, care sunt desemnate prin numele lor de cod. Acesta se numeşte SORGE.

Nu mai era necesar să-i spună că nu poate discuta cu nimeni despre această informaţie şi că în pat îi era interzis chiar şi să viseze la ea. De asemenea nu mai era nevoie să spună că SORGE era calea prin care Sears promova şi căpăta o mai mare importanţă personală în cadrul panteonului birocratic al CIA.

— Bine, încuviinţă Sears. Ce îmi puteţi spune?

— Ce avem noi aici este rezumatul unei discuţii între Fang şi Zhang şi, probabil, alţi miniştri. Am găsit o modalitate de a pătrunde în spaţiul lor de stocare a documentelor. Credem că acestea sunt originale, trase concluzia M.P.

Sears ar fi trebuit să ştie că era dezinformat în privinţa surselor şi metodelor de obţinere, dar asta era ceva la care se aştepta. Ca membru de rang superior al DI, era de datoria lui să evalueze informaţiile asigurate de surse variate, în cazul de faţă de către DO[36]. Dacă avea informaţii false, evaluarea lui va fi de asemenea falsă, dar ceea ce tocmai îi spusese doamna Foley era că nu va fi greşeala sa dacă informaţiile erau incorecte. Dar el va ridica problema autenticităţii documentelor într-un memoriu de uz intern, doar pentru a-şi acoperi spatele, desigur.

— Bine, doamnă. În cazul acesta, ce avem noi aici e dinamită curată. Bănuiam aceste lucruri, dar aceste documente le confirmă. Înseamnă că preşedintele Ryan a procedat bine când a permis recunoaşterea diplomatică a Taiwanului. R.P.C. ne-a adus în situaţia asta. Au conspirat pentru a duce un război de agresiune, iar de vreme ce noi

[36] Direcţia Operaţiuni a CIA.

ne-am implicat, puteţi spune că au conspirat împotriva noastră. Pariez că au făcut-o de două ori. Vom vedea dacă celelalte documente fac referiri la aventura japoneză. Vă amintiţi că industriaşii japonezi implicaţi au pomenit numele lui Zhang. Nu sunt sută la sută sigur, dar dacă se confirmă prin aceste documente, atunci aveţi ceva cu care să-l aduceţi în faţa unui judecător. Doamnă Foley, avem o sursă serioasă aici.

— Evaluare?

— Pare ceva sigur, spuse analistul, citind încă o dată pagina. Sună ca o conversaţie. Vreau să spun că vorbesc direct, nu folosesc limbajul diplomatic oficial sau măcar adresarea folosită între miniştri. Aşadar sună exact ca ce ar trebui să fie, notiţele unei discuţii particulare de informare politică între doi colegi de rang înalt.

— Există vreo modalitate de a confrunta documentele cu o altă sursă? urmă întrebarea lui M.P.

Urmă o scuturare imediată din cap.

— Nu. Nu ştim mare lucru despre niciunul din aceşti doi indivizi. Mă rog, pentru Zhang avem evaluarea făcută de Secretarul de Stat Adler – ştiţi, din turneul diplomatic de după doborârea avionului Airbus – care confirmă destul de bine ce le-a spus tipul acela, Yamata, poliţiştilor japonezi şi băieţilor noştri din FBI despre cum îi împingeau chinezii spre un conflict cu noi şi pentru ce anume. R.P.C. priveşte cu ochi lacomi spre Siberia răsăriteană, îi aminti Sears, dezvăluind cunoştinţele sale despre politica şi obiectivele R.P.C. În privinţa lui Fang Gan avem fotografii cu el de la o recepţie, sorbind *mao-tai*, îmbrăcat cu vestonul stil Mao şi zâmbind blajin, aşa cum fac toţi chinezii. Ştim că este foarte apropiat de Xu, mai umblă vorba că-i place să se joace cu asistentele de la birou – dar mulţi dintre ei fac asta – şi cam asta-i tot despre el.

Fusese bine că Sears nu-i reamintise că hârjoneala cu asistentele nu este un defect de caracter întâlnit doar în China.

— Aşadar, ce credem în privinţa lor?

— Fang şi Zhang? Ei bine, amândoi sunt miniştri fără

portofoliu. Deci sunt de folos jucătorilor titulari, poate chiar antrenori adjuncţi. Premierul Xu are încredere în judecata lor. Au obţinut locurile în Biroul Politic ca membri cu drept deplin de vot. Trebuie să asculte totul şi să voteze de fiecare dată. Influenţa lor asupra politicii nu constă în a o face, ci a o modela. Fiecare ministru îi cunoaşte. Iar ăştia doi îi ştiu pe toţi ceilalţi. Amândoi se învârt de mult timp pe-acolo. Ambii au trecut de şaizeci sau şaptezeci de ani, dar oamenii de-acolo nu se înmoaie odată cu vârsta, aşa cum se întâmplă în America. Amândoi au o ideologie sănătoasă, însemnând că sunt comunişti convinşi. Asta implică o anumită cruzime, care se adaugă vârstei lor. La şaptezeci şi cinci de ani, începi cu adevărat să te gândeşti la moarte. Nu ştii cât timp ţi-a mai rămas de trăit, iar oamenii aceia nu cred în viaţa de apoi. Aşa că, indiferent ce ţeluri au, trebuie să treacă la îndeplinirea lor destul de iute la vârsta asta, nu?

— Nu-i aşa că marxismul nu face casă bună cu umanitarismul?

Sears scutură din cap.

— Nu chiar, aplicat unei culturi care preţuieşte valoarea unei vieţi de om mult mai jos decât o face cultura noastră.

— OK. Bună informare. Poftim, zise ea, întinzându-i zece pagini imprimate. Vreau o evaluare scrisă după ora prânzului. Indiferent la ce lucrai până acum, SORGE este cu mult mai important.

Pentru dr. Sears asta însemna „sarcină de la etajul şapte”. Va lucra direct pentru directori. Ei bine, dispunea deja de un birou personal şi de un computer care nu era cuplat la nicio linie telefonică, nici măcar la o reţea locală, aşa cum erau majoritatea computerelor CIA. Sears îndoi hârtiile sub cot şi plecă, lăsând-o pe Mary Pat să privească prin ferestrele înalte cât peretele, în timp ce calcula următoarea ei mutare. În realitate era hotărârea lui Ed, dar astfel de lucruri se decideau colegial, mai ales atunci când directorul îi era soţ. De data asta va face o plimbare să-l vadă.

Biroul directorului CIA era lung şi relativ îngust, cu masa

de lucru lângă uşă, foarte depărtată de zona scaunelor. Mary Pat ocupă cel mai la îndemână scaun din faţa mesei.

— Cât de bun este materialul? se interesă Ed, cunoscând motivul vizitei.

— Faptul că l-am numit SORGE a fost o premoniţie ieşită din comun. E cel puţin egal ca valoare.

Ochii lui Ed Foley se măriră puţin, căci depeşele expediate de către Richard Sorge de la Tokio către Moscova salvaseră Uniunea Sovietică în 1941.

— Cine s-a uitat la el?

— Sears. Apropo, pare un tip dezgheţat. N-am stat de vorbă cu el înainte.

— Harry îl apreciază, observă Ed, referindu-se la Harry Hall, director adjunct (pentru informaţii), care în acel moment se afla în Europa. Bun, deci a spus că arată destul de bine, nu?

O încuviinţare hotărâtă:

— Oh, da, Eddie.

— Îl duci să-l vadă Jack? Nici nu se putea să *nu* ducă materialul preşedintelui. Mâine, se poate?

— Îmi convine. Orice angajat sau angajată care lucra pentru guvern găsea un răgaz într-o zi pentru a face o cursă la Casa Albă. Eddie, cât de departe vrei să se răspândească vestea?

— Bună întrebare. Jack, desigur. *Poate* vicepreşedintele. Îmi place tipul, spuse directorul, dar de regulă vicepreşedintele nu se bagă în chestii de genul acesta. Secretarul de Stat, cel al apărării, poate amândoi. Ben Goodley, din nou poate. Mary, tu ştii care e problema.

Cea mai veche şi mai frecventă problemă cu informaţiile de nivel înalt de o reală valoare era diseminarea lor. Dacă le răspândeai prea mult, riscai să le compromiţi – ceea ce însemna în egală măsură uciderea sursei – ucigând gâscă secretă care făcea ouă de aur. Pe de altă parte, dacă nu dădeai *ceva* utilitate informaţiilor, se putea la fel de bine să rămâi fără ouăle de aur. În munca de spionaj, trasarea unei linii de demarcaţie era cea mai delicată operaţiune; niciodată nu ştiai unde-i locul potrivit s-o trasezi. Totodată

trebuia să te preocupi de metodele de răspândire a informaţiei. Dacă o cifrai şi o trimiteai dintr-un loc într-altul, ce s-ar fi întâmplat dacă băieţii răi îţi spărgeau cifrul? NSA se jura că sistemul ei de criptare, TAPDANCE mai ales, nu poate fi spart, dar şi germanii crezuseră că sistemul lor ENIGMA e impenetrabil.

Aproape la fel de periculoasă era oferirea informaţiei, chiar din mână în mână, unui înalt oficial guvernamental. Ticăloşii aceia vorbeau prea mult. Trăiau pe seama vorbelor. Trăiau pe seama indiscreţiilor. Trăiau arătând poporului cât de importanţi sunt ei, iar în D.C. importanţa era dată de cunoaşterea unor lucruri pe care alţi oameni nu le cunosc. În această zonă a Americii informaţia era monedă de schimb. Vestea bună era că preşedintele Ryan înţelegea aceste lucruri. Fusese în CIA, unde urcase până la rangul de director adjunct, deci ştia cât de valoroasă este securitatea. Acelaşi lucru era probabil valabil şi pentru vicepreşedintele Jackson, fost aviator în aviaţia îmbarcată. Poate că el văzuse vieţi irosite din cauza unor informaţii false. Scott Adler era diplomat, deci şi el ar fi trebuit să ştie la fel de bine. Tony Bretano, apreciatul Secretar al apărării, lucra în strânsă legătură cu CIA, aşa cum toţi secretarii apărării trebuiau să procedeze, deci şi în el se putea avea încredere. Ben Goodley era consilierul pe probleme de securitate naţională al preşedintelui şi ar fi fost greu de exclus. Aşadar, care era totalul până acum? Doi în Beijing. La Langley, directorul şi primul său adjunct, directorii adjuncţi pentru operaţii şi informaţii, plus Sears în cadrul DI. Şapte până acum. Apoi preşedintele, vicepreşedintele, secretarii de stat şi al apărării şi Ben Goodley. Se făceau doisprezece. Suficient pentru moment, mai ales în oraşul unde se spune „Dacă ştiu doi oameni, nu este secret”. Dar exact genul acesta de informaţie constituia motivul existenţei CIA.

— Alege un nume pentru sursă, îşi instrui Foley soţia.

— SONGBIRD[37] îi va fi numele de-acum.

Pentru M.P., să dea nume de păsări agenţilor era o

[37] Cântec de pasăre.

trăsătură sentimentală. Data din vremea lui Cardinal.

— Destul de corect. Să-mi arăţi şi mie traducerile obţinute, OK?

— Cum să nu, iepuraş. Mary Pat se aplecă deasupra mesei de lucru pentru a-i oferi soţului un sărut, înainte de a se îndrepta înapoi către propriul birou.

Îndată ce ajunse acolo, M.R verifică pe computerul ei fişierul SORGE. Realiză că trebuie modificat. Până şi denumirea acestui compartiment cu acces special ar trebui clasificată cel puţin top secret. Apoi făcu o numărătoare a paginilor, făcând o însemnare pe un blocnotes de lângă ecran.

„Toate cele 1 349 de pagini cu reţete au fost recepţionate, scrise ea ca răspuns pentru cgood@jadecastle.com. Vom arunca o privire asupra reţetelor. Mulţumesc mult. Mary.” Lovi tasta ENTER şi scrisoarea plecă prin labirintul electronic numit internet. „O mie trei sute patruzeci şi nouă de pagini”, îşi spuse directorul adjunct. O să-i ţină ceva timp ocupaţi pe analişti. În interiorul vechiului cartier general, analiştii vor vedea frânturi şi piese din materialul SORGE, acoperite sub alte nume de cod tranzitorii, alese aleatoriu de către un computer din subsol, dar numai Sears va cunoaşte întreaga poveste – şi, de fapt, nici el nu va şti asta, nu-i aşa? Ce ştia el putea fi – probabil – destul pentru a provoca uciderea acelei femei, Ming, îndată ce MSS realiza cine avusese acces la informaţie. Puteau face unele aranjamente în Washington pentru a o proteja, dar nu prea mult.

Nomuri se trezi devreme în apartamentul său din Beijing, iar al doilea lucru pe care îl făcu fu să se conecteze la internet pentru a-şi verifica poşta electronică. Era acolo, numărul şapte pe lista de intrări, mesaj de la patsbakery@brownienet. com. Selectă sistemul de decriptare şi tastă cheia… bun, toate paginile fuseseră recepţionate. Asta era bine. Nomuri selectă mesajul pe care-l expediase şi îl trimise în „coşul de gunoi” pentru informaţii, unde programul Norton Utilities nu numai că

ştergea fişierul, dar în acelaşi timp curăţa electronic de cinci ori sectoarele de disc unde staţionase pentru scurtă vreme, astfel încât fişierul să nu poată fi niciodată recuperat, de niciun program specializat, indiferent cât de performant ar fi fost. Apoi elimină înregistrarea trimiterii oricărui e-mail către Brownienet. Acum nu mai exista nicio dovadă că ar fi făcut ceva, mai puţin în condiţiile în care linia lui telefonică ar fi fost interceptată, ceea ce nu suspecta încă. Şi chiar şi în cazul acesta, datele erau transmise aleatoriu, complet criptate, deci irecuperabile. Acum, singurele pericole la adresa operaţiunii erau legate de Ming. Partea sa de operaţiune, ca şef al agenturii, era protejată de metoda prin care computerul ei de birou îl apelase, iar de-acum înainte toate mesajele vor fi transmise automat către Brownienet şi şterse în acelaşi mod, totul în decurs de câteva secunde. Acum numai o operaţiune foarte inteligentă de contrainformaţii îl mai putea atinge pe Nomuri.

CAPITOLUL 15

Exploatarea

— Ce reprezintă asta, Ben? îl chestiona Ryan, văzând o modificare în programul său matinal.

— Ed şi Mary Pat vor să discute ceva cu dumneavoastră. N-au spus ce anume, replică Goodley. Eu şi cu vicepreşedintele putem fi prezenţi, şi cam atât, aşa au cerut ei.

— Presupun că e vorba de un nou tip de hârtie igienică folosită la Kremlin, spuse preşedintele SUA. Era o veche glumă a CIA de pe vremea bătrânelor Zile Negre ale Războiului Rece. Amestecă în cafea şi se lăsă pe spate în fotoliul său confortabil. Bun, ce altceva s-a întâmplat în lume, Ben?

— Deci acesta e *mao-tai?* întrebă cardinalul DiMilo.

Nu mai adăugă faptul că, potrivit celor înţelese de el, baptiştii nu consumă băuturi alcoolice. Ciudat, luând în considerare că primul miracol public al lui Isus a fost schimbarea apei în vin la ospăţul nunţii din Canaan. Dar creştinătatea avea multe feţe. În orice caz, *mao-tai* era oribil, mai prost decât cel mai ieftin *grappa*. Cu trecerea anilor, cardinalul prefera băuturile mai fine. Cădeau mai uşor la stomac.

— N-ar trebui să beau asta, admise Yu, dar e unul dintre obiceiurile mele.

— Nu am ştire de vreun pasaj al Sfintei Scripturi care să interzică această slăbiciune umană, spuse catolicul. În plus, vinul este parte integrantă a liturghiei catolice.

Văzu că gazda sa chineză abia dacă sorbea din cupa sa micuţă. Italianul se gândi că nici el nu stătea, probabil, bine cu stomacul.

Trebuia, totodată, să se obişnuiască şi cu mâncarea. Cardinalul Renato DiMilo era un gurmand, ca majoritatea italienilor şi descoperi că mâncarea din Beijing nu era la fel de bună ca cea pe care o încercase în numeroasele restaurante chinezeşti ale Romei. Consideră că problema ţinea de calitatea ingredientelor, nu de bucătar. În cazul de faţă, soţia reverendului Yu era plecată în Taiwan pentru a-şi vizita mama bolnavă, explicase el, cerându-şi scuze, atunci când sosiseră oaspeţii catolici. Monseniorul Schepke preluase sarcina de a servi, precum un tânăr locotenent aghiotant care se îngrijea de nevoile unui general, gândise Yu, observând cu un uşor amuzament cum îşi juca rolul. Cu siguranţă catolicii aveau regulile lor birocratice. Dar confratele acesta, Renato, era un soi decent de catolic, fiind în mod clar un om titrat şi bun diplomat, de la care, realiză Yu, putea învăţa foarte mult.

— Aşadar gătiţi de unul singur. Cum de aţi învăţat?

— Mulţi bărbaţi chinezi ştiu să gătească. De mici învăţăm de la părinţii noştri.

DiMilo surâse.

— Şi eu la fel, deşi n-am mai gătit de ani de zile pentru mine. Pe măsură ce îmbătrânesc mă lasă să fac mai puţine lucruri pentru mine, nu-i aşa, Franz?

— Şi eu am îndatoririle mele, Eminenţă, răspunse germanul.

El bea din *mao-tai* cu ceva mai mult aplomb. Ce bine era să ai un stomac tânăr, parcă gândiră amândoi bătrânii.

— Cum vi se pare Beijingul? întrebă Yu.

— Cu adevărat fascinant. Noi, locuitorii Romei, credem că oraşul nostru este străvechi şi impregnat cu istorie, dar cultura chineză era deja bătrână înainte ca romanii să pună piatră pe piatră. Iar opera de artă pe care am vizitat-o ieri…

— Muntele de jad, explică Schepke. Am vorbit cu ghida, dar nu ştia nimic despre artiştii angrenaţi în lucrare sau de cât timp a fost nevoie pentru a fi cioplită.

— Numele artizanilor şi cât timp au avut la dispoziţie – acestea nu erau probleme importante pentru împăraţii din trecut. Pe atunci era, într-adevăr, mai multă frumuseţe, dar

şi la fel de multă cruzime.

— Şi astăzi? îl interogă Renato.

— Şi astăzi la fel, după cum bine ştiţi, Eminenţă, confirmă Yu, cu un lung oftat. Vorbeau în engleză, iar accentul de Oklahoma al lui Yu îi fascina pe musafiri. Guvernul dovedeşte lipsă de respect pentru viaţa omului, pe care dumneavoastră şi eu o preţuim.

— Nu va fi uşor să schimbăm acest lucru, completă Monseniorul Schepke. Problema nu se limitează la guvernul R.P.C. Cruzimea este de multă vreme parte integrantă a culturii chineze, atât de profund înrădăcinată, încât cineva a spus odinioară că China e prea mare pentru a fi guvernată cu blândeţe, un aforism însuşit cu o grabă indecentă de mişcările de stânga din întreaga lume, care au ignorat rasismul explicit al unei astfel de declaraţii. Poate problema stă în faptul că China e deja suprapopulată şi în mulţime se iscă furie, iar cu furia vine şi dispreţul aspru faţă de ceilalţi. Nici religia nu i-a ajutat. Confucius, din care China a făcut un simbol foarte asemănător unui mare lider religios, predica armonia ca cel mai bun mod de viaţă pentru individ. În timp ce tradiţia iudeo-creştină vorbeşte de valorile transcendentale ale binelui şi răului, iar drepturile oamenilor de aici au evoluat, China vede autoritatea în societate, nu în Dumnezeu. Din acest motiv prinsese comunismul rădăcini aici, concluzionă cardinalul DiMilo.

Ambele modele sociale semănau prin absenţa unei reguli absolute a binelui şi răului. Şi asta era ceva periculos. Decăderea omului rezidă în relativism, deoarece, în ultimă instanţă, dacă nu există valori absolute, ce diferenţă mai era între un om şi un câine? Şi dacă nu există diferenţă, atunci unde era demnitatea fundamentală a omului? Până şi un gânditor ateist putea evidenţia marile daruri oferite de religie societăţii umane: demnitatea umană, valoarea pusă pe viaţa unui om, simpla idee că omul *era* mai mult decât un animal. *Aceasta* era temelia întregului progres al omenirii, căci fără ea, viaţa oamenilor ar fi fost condamnată să arate precum modelul lui Thomas Hobbes: „dură,

animalică şi scurtă”.

Creştinismul – şi iudaismul şi islamismul, care erau şi ele religii ale Cărţii Sfinte – cereau doar ca omul să creadă în ceea ce era evident: în univers *exista* o ordine, care provenea de la o sursă, iar acea sursă era numită Dumnezeu. Creştinismul nici măcar nu cerea ca un om să creadă în această idee – mă rog, nu mai cerea acum – ci doar să accepte sensul şi rezultatul ei, care erau demnitatea şi progresul uman. Era chiar atât de greu?

Pentru unii era. Marxismul, care condamna religia, considerând-o „un narcotic pentru popor”, doar o înlocuise cu alt drog, mai puţin eficient – „viitorul luminos” îl numiseră ruşii, dar era un viitor pe care niciodată n-au fost capabili să-l asigure. În China, marxiştii dăduseră dovadă de bun simţ adoptând câteva forme ale capitalismului pentru a-şi salva economia naţională, dar nu adoptaseră şi principiul libertăţii umane, care însoţea, de regulă, capitalismul. Până în momentul de faţă sistemul funcţionase, judecă DiMilo, doar pentru că civilizaţia chineză a avut un model preexistent al armoniei şi acceptării unei autorităţi celeste. Dar cât va mai ţine asta? Şi cât de mult timp va mai putea prospera China fără a avea unele idei asupra diferenţei dintre ce este *bine* şi ce este *rău?* Fără această informaţie China şi chinezii erau condamnaţi la pieire. Cineva trebuia să le aducă chinezilor Buna Vestire a lui Isus, deoarece împreună cu ea venea nu numai mântuirea veşnică, ci şi fericirea momentană. Era un troc grozav, dar încă mai erau unii prea proşti şi prea orbi pentru a-l accepta. Mao fusese un asemenea om. A respins toate formele de religie, până şi confucianismul şi budismul. Dar atunci când trăgea să moară în patul său, la ce se gândise preşedintele Mao? La ce Viitor Luminos privea atunci? Ce gândea un comunist pe patul de moarte? Răspunsul la întrebare era ceva pe care niciunul dintre cei trei clerici nu dorea să-l ştie sau să-l privească în faţă.

— Am fost dezamăgit să văd cât de puţin numeroşi sunt aici catolicii – fireşte, n-am pus la socoteală străinii şi diplomaţii. Cât de rea este persecuţia?

Yu ridică din umeri.

— Depinde de locul unde te afli, de climatul politic şi de caracterul conducerii locale a partidului. Uneori ne lasă în pace – mai ales când vin străini, cu camere de luat vederi. Alteori devin foarte scrupuloşi, iar în unele momente ne hărţuiesc făţiş. De multe ori am fost luat la întrebări şi am fost supus şedinţelor de consiliere politică. Îşi ridică privirea, zâmbind. E ca şi cum ar lătra un câine la tine, Eminenţă. Nu e nevoie să-i răspunzi. Fireşte, o să fiţi scutit de toate astea, preciză baptistul, subliniind statutul diplomatic al lui DiMilo, care-l făcea o persoană inviolabilă.

Cardinalul prinse aluzia, oarecum deranjat. Niciodată nu preţuise propria viaţă mai mult decât pe cea a oricărui alt om. Nu dorea nici ca credinţa sa să pară mai puţin sinceră decât cea a acestui protestant chinez, educat la nişte pseudo-universităţi cu pretenţii din preeria americană, pe când el şi-a dobândit cunoştinţele în unele dintre cele mai vechi şi mai onorabile instituţii de învăţământ superior de pe glob, ale cărei antecedente mergeau în trecut până la Imperiul Roman şi, mai mult de-atât, până în aulele lui Aristotel. Dacă Eminenţa sa, Renato DiMilo, avea o vanitate, aceea era educaţia sa. Fusese excelent educat, iar el ştia asta. Putea comenta *Republica* lui Platon în greaca vorbită în Attica, sau procesele lui Marcus Tullius Cicero în latina imperiului. Putea combate un marxist devotat în privinţa atributelor filosofiei sale politice, şi asta în aceeaşi limbă germană vorbită însuşi de Marx – şi ar fi câştigat, căci Marx a lăsat o mulţime de găuri neastupate în zidurile teoriilor sale politice. Despre natura umană uitase mai mult decât ştiau o seamă de psihologi. Se afla în corpul diplomatic al Vaticanului pentru că putea citi gândurile – mai mult decât atât, putea citi gândurile unor politicieni şi diplomaţi extrem de pricepuţi în ascunderea propriilor idei. Cu talentul său ar fi putut fi un cartofor de succes şi plin de bani, dar el îşi folosea harul pentru a glorifica numele Domnului.

Singura sa slăbiciune era că, precum toţi oamenii, nu era capabil să prezică viitorul, aşa că nu putea vedea războiul mondial pe care, într-un final, îl va aduce această întâlnire.

— Deci guvernul vă hărţuieşte? îşi întrebă cardinalul gazda.

— Ocazional, ridică din umeri Yu. Propun să oficiem un serviciu religios public pentru a testa asentimentul lor de a interfera cu drepturile mele umane. Fireşte, asta implică o doză de pericol.

Lansase o provocare de maestru, iar la auzul ei clericul mai vârstnic se ridică:

— Ţineţi-ne la curent, pe Franz şi pe mine, dacă doriţi.

— SONGBIRD? întrebă Ryan. Ce-mi poţi spune despre el?

— Chiar vrei să ştii, Jack? se interesă Ed Foley, oarecum insinuant.

— Îmi spui că n-ar trebui să ştiu? răspunse Ryan. Apoi realiză că Robby Jackson şi Ben Goodley se aflau şi ei aici, putând afla lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. Chiar şi la acest nivel existau reguli de clasificare. Preşedintele încuviinţă. Bine, trecem acum peste asta.

— Operaţiunea, în ansamblu, se numeşte SORGE. Numele se va schimba periodic, îşi informă Mary Pat auditoriul.

Fapt neobişnuit, Serviciul Secret fusese expediat din Biroul Oval pentru această şedinţă – asta spunea celor din USSS[38] cu mult mai mult decât ce le-ar fi spus CIA – şi, în plus, un sistem special de bruiaj fusese pus în funcţiune. Interfera cu orice dispozitiv electronic din cameră. Puteai observa asta pe televizorul aşezat în stânga biroului preşedintelui, deschis pe canalul CNN. Actualmente ecranul era în întregime acoperit de fulgi albi, dar sonorul era dat la minimum, astfel ca zgomotul supărător să nu deranjeze şedinţa. Posibilitatea existenţei unui microfon în cea mai securizată cameră din lume era neînsemnată, dar atât de mare era valoarea lui SORGE, încât se luase în considerare şi această variantă. Dosarele informative fuseseră deja înmânate. Robby ridică privirea din al său.

— Însemnări din Biroul Politic chinez? Doamne, gâfâi vicepreşedintele. OK, fără surse şi metode. Pentru mine e

[38] Serviciul Secret al SUA.

bine aşa, băieţi. Şi acum, cât de sigură e chestia asta?

— Pentru moment, gradul de încredere e notat cu 9, răspunse Mary Pat. Ne aşteptăm ca ulterior să mărim nota. Problema e că nu putem acorda nota 10 sau mai sus de ea fără confirmări din exterior, dar marfa asta vine dintr-o sursă atât de adânc infiltrată, încât n-avem mijloace să verificăm ce am obţinut.

— Ups, comentă Jack. Deci poate fi o dezinformare. Una destul de bună, recunosc, dar tot dezinformare este.

— Poate, dar puţin probabil. Aici sunt chestii extrem de sensibile, pe care nu le poţi scăpa în mod voluntar, chiar şi pentru o operaţiune majoră de intoxicare.

— Înţeleg, fu Ryan parţial de acord. Dar îmi aduc aminte ce obişnuia Jim Greer să spună: Nu există nimic prea nebunesc pentru a fi adevărat. Problema noastră fundamentală cu aceşti indivizi este că civilizaţia lor este atât de diferită, sub atât de multe aspecte, încât ar putea fi la fel de bine Klingonieni.

— Ei bine, în paginile astea nu prea arată că ne iubesc, remarcă Ben Goodley, frunzărind jumătate din dosarul informativ. Isuse, ăsta-i un material interesant. Î-l vom arăta lui Scott Adler?

— Asta-i recomandarea noastră, îl aprobă directorul CIA. Adler este destul de priceput în a cântări oamenii şi când va primi materialul va fi foarte interesat de el – mai ales de pagina cinci. La fel şi Tony Bretano.

— Bun, aceştia sunt VULTURUL şi TUNETUL. Altcineva? întrebă Ryan.

— Ăştia-s toţi, deocamdată, rosti Ed Foley, cu o încuviinţare din partea soţiei. Domnule preşe…

Ochii lui Ryan scăpărară.

— Mă cheamă…

Directorul CIA ridică mâinile.

— Bine. ***Jack,*** haide să ţinem asta într-un cerc foarte restrâns, măcar pentru o vreme. Vom născoci o cale de spălare a informaţiei astfel ca şi alţii să cunoască ce am aflat noi. Dar *nu* şi cum am aflat. Asta niciodată. SONGBIRD e un auxiliar prea preţios ca să-l pierdem.

— Are acelaşi potenţial precum Cardinalul, nu?

— Probabil mai bine de-atât, Jack, spuse Mary Pat. E ca şi cum am avea un microfon în sala consiliului de conducere şi ne canalizăm metodele pe acesta. Suntem foarte, foarte atenţi în privinţa acestei surse.

— Bun, dar cu analiştii ce facem? puse întrebarea Ben Goodley. Cel mai bun om al nostru în problema R.P.C. este profesorul Weaver de la Universitatea Brown. Îl cunoşti, Ed.

Foley dădu din cap.

— Mda, îl ştiu, dar hai să-l ţinem deoparte un timp. Avem un analist destul de bun în propria ogradă. Lăsaţi-mă să văd ce poate realiza pentru noi înainte să dezgropăm lucrurile. Apropo, estimăm un total de aproximativ o mie cinci sute de pagini primite din această sursă, plus informaţii pe care le vom primi de-acum zilnic.

Ryan ridică privirea la auzul ştirii. Informaţii *zilnice.* Cum naiba au aranjat asta? „Înapoi la muncă”, îşi spuse în sinea lui.

— OK, în primul rând vreau o evaluare a personalităţii lui Zhang Han San, rosti Ryan. Am mai văzut numele ticălosului ăsta. A iscat două războaie în care am fost târâţi. Ce mama dracului e cu el?

— În echipa noastră avem un psihiatru care se ocupă deja de asta, răspunse Mary Foley. „După ce am curăţat informaţiile de materialul ce făcea trimitere la sursă”, omise ea să adauge. El ne-a făcut profilul.

— Da, bine, mi-l amintesc. Ryan înclină afirmativ din cap, aprobând acţiunea. Altceva?

— Doar banalităţi, spuse Ed Foley în timp ce se ridica. Să nu uitaţi documentele astea pe birou, bine?

Toţi dădură din cap în semn de aprobare. Aveau cu toţii seifuri pentru păstrarea documentelor, fiecare fiind conectat la centrul de comandă al Serviciului Secret, de unde erau supravegheate video douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Casa Albă era o locaţie bună pentru păstrarea documentelor, şi, pe lângă asta, secretarele erau supuse unor verificări de securitate draconice. Mary Pat părăsi incinta biroului cu un mers sprinţar. Ryan îi făcu

semn vicepreşedintelui să rămână, în vreme ce restul mergeau către intrarea de vest.

— Ce părere ai? îl întrebă POTUS pe TOMCAT.

— Arată al naibii de bine, Jack. Isuse, cum *dracului* au obţinut o asemenea marfă?

— Dacă vreodată îmi vor spune asta, n-aş putea să-ţi zic şi ţie, Rob, şi nici nu prea sunt sigur că vreau să aflu. Nu e tot timpul ceva drăguţ.

— Te cred, fu de acord fostul pilot de luptă. Nu-i acelaşi lucru cu a te catapulta de pe navă ca să-i tragi ticălosului una în bot, nu?

— Dar e la fel de important.

— Hei, Jack, ştiu asta. Ca în bătălia de la Midway. În 1942 Joe Rochefort şi banda sa de bărbaţi veseli de la FRUPAC[39] ne-au salvat ţara de la o mulţime de belele cu micii noştri amici gălbejiţi din Pacificul de Vest atunci când i-au spus lui Nimitz ce urmează să se întâmple.

— Mda, păi, Robby, se pare că mai avem mulţi asemenea amici. Dacă în marfa asta se găsesc şi chestii operaţionale, vreau opinia ta asupra lor.

— Pot deja să ţi-o ofer. Armata lor şi ceea ce consideră ei drept marină militară vorbesc pe faţă, în public, despre cum o să ne vină nouă de hac, cum ne vor contracara portavioanele şi chestii de genul acesta. Majoritatea nu sunt decât castele de nisip şi autoamăgiri, dar eu mă întreb de ce naiba pun problemele astea în public? Poate ca să-i impresioneze pe nespălaţii lumii – reporteri şi alţi idioţi care nu ştiu o iotă despre războiul pe mare – şi propria lor populaţie, arătându-le ce deştepţi şi duri sunt ei. Poate pentru a mări presiunea asupra guvernului Republicii Taiwan, dar dacă doresc să-i invadeze, mai întâi ar trebui să-şi construiască o marină adevărată, cu reale capacităţi amfibii. Dar astea le-ar lua zece ani şi noi probabil am remarca toate acele mari canoe cenuşii de pe apă. Au ceva submarine, iar dintre toate naţiunile mai ales ruşii le vând

[39] Fleet Radio Unit Pacific – unitate a marinei americane, staţionată în Hawaii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, având ca misiune interceptarea şi decriptarea comunicaţiilor radio inamice, (n.tr.).

echipamente – tocmai au plătit pentru un distrugător din clasa Sovremeni, echipat, se presupune, cu rachete Sumburn[40]. Ce anume vor să facă ei cu rachetele, n-am idee. Nu e felul meu de a construi o marină militară, dar nu mi-ai cerut sfatul. Ceea ce-mi dă fiori e faptul că ruşii le vând echipament şi o serie de alte chestii. Nebuni, concluzionă vicepreşedintele.

— Spune-mi de ce sunt nebuni, îi ordonă preşedintele.

— Pentru că a fost odată un tip numit Genghis-Han care şi-a croit drum călare până la Marea Baltică – aproape tot traseul e de-a curmezişul Rusiei. Rusnacii au un bun simţ al istoriei, Jack. Ei n-au uitat asta. Dacă aş fi rus, de ce inamici ar trebui sa mă tem? NATO? Polonia? România? Nu cred. Dar în sud-estul meu e o ţară mare cu populaţie câtă frunză şi iarbă, cu o frumoasă şi vastă colecţie de arme şi cu o îndelungată tradiţie în ucis ruşi. Dar eu am fost doar un specialist în operaţiuni şi uneori deveneam puţin paranoic în legătură cu ce ar putea gândi omologii mei din alte ţări.

N-a fost nevoie ca Robby să adauge faptul că, odinioară, ruşii inventaseră paranoia.

— E o *nebunie!* înjură Bondarenko. Sunt multe feluri de a dovedi că Lenin a avut dreptate, dar eu unul nu l-aş alege pe *acesta! V*adimir Ilici Ulianov spusese odată că va veni vremea când ţările capitaliste se vor concura între ele pentru a vinde Uniunii Sovietice frânghia cu care, ulterior, aceasta le va spânzura. Nu a anticipat moartea statului pe care îl fondase şi, în mod cert, nu a prevăzut că Rusia poate fi ţara care să facă exact ce a prezis el.

Golovko nu putea să-şi contrazică invitatul. Acelaşi argument îl invocase şi el, deşi cu ceva mai puţini decibeli, în biroul preşedintelui Gruşavoi.

— Ţara noastră are nevoie de valută forte, Ghenadi Iosifovici.

— Într-adevăr. Poate că într-o bună zi va avea nevoie şi

[40] SS-N-22 „Sunburn” – rachetă antinavă de fabricaţie rusească, şi care este considerată ameninţarea maximă pentru portavioanele americane (n.tr.).

de câmpurile petrolifere şi minele de aur din Siberia. Ce vom face atunci când chinezii ni le vor lua? ceru Bondarenko să ştie.

— Ministerul de Externe nu ia în consideraţie această posibilitate, replică Serghei Nikolaici.

— Grozav. Vor pune fătălăii aceia din serviciul diplomatic mâna pe arme dacă se dovedeşte că se-nşeală, ori îşi vor frânge mâinile spunând că n-a fost vina lor? Resursele mele sunt exploatate la maximum. Nu pot stopa un atac al chinezilor, iar acum le vindem proiectul tancului T-99…

— O să le ia cinci ani pentru a-l aduce în stadiul producţiei de serie, iar noi, între timp, vom avea în producţie modelul T-10 la Celiabinsk, aşa-i?

Faptul că Armata Populară de Eliberare avea în serviciu patru mii de tancuri ruseşti model T-80/90 nu mai fu pus în discuţie. Se întâmplase cu câţiva ani în urmă. Dar chinezii nu folosiseră tunul rusesc de 115 mm, în locul său optând pentru un tun de 105 mm cu ţeava lisă, vândut lor de către Israel Defense Industries, model cunoscut de americani ca M-68. Toate acestea fuseseră livrate împreună cu un stoc de trei milioane de proiectile, muniţie fabricată după standarde americane, mergând până la proiectile cu uraniu sărăcit, provenit probabil de la aceleaşi reactoare care le furnizau chinezilor plutoniul pentru dispozitivele nucleare. Ce se-ntâmpla cu politicienii aceştia? se întrebă Bondarenko. Le vorbeai, vorbeai şi iarăşi vorbeai, dar *niciodată nu ascultau!* Trebuie să fi fost un fenomen *rusesc*, estimă generalul, mai degrabă decât unul politic. Stalin îl executase pe ofiţerul de informaţii care i-a prezis – corect, după cum s-a dovedit – atacul german din iunie 1941 asupra Uniunii Sovietice. Iar *acel* atac ajunsese până la periferia Moscovei. De ce îl omorâse? Pentru că previziunea sa fusese mai neplăcută decât cea a lui Levrenti Beria, care avusese inspiraţia de a spune exact ce dorea Stalin să audă. Iar Beria supravieţuise, deşi estimarea sa era total greşită. Cam atât despre răsplata pentru patriotism.

— Dacă vom avea bani pentru producerea lui şi dacă Celiabinsk n-a fost reutilată pentru a produce nişte maşini

nenorocite de spălat!

Rusia îşi canibalizase industria de apărare chiar mai rapid decât America. Acum se discuta despre convertirea uzinei de avioane MiG în fabrică de automobile. „Când vor înceta aceste practici?” gândi Bondarenko. Avea ca vecină o naţiune potenţial ostilă şi se afla la ani distanţă de reconstrucţia armatei ruse în forma pe care şi-o dorea. Dar pentru a face asta însemna să se roage de preşedintele Gruşavoi pentru ceva care ştia că nu poate obţine. Pentru a ridica o armată decentă trebuia să le plătească soldaţilor o indemnizaţie, ceea ce ar fi fost suficient pentru a-i atrage pe băieţii patrioţi şi pe cei aventuroşi care doreau să poarte timp de câţiva ani uniforma patriei lor, dar mai ales pe cei care găseau viaţa în haină militară îndeajuns de agreabilă pentru a face carieră, a deveni sergenţi, subofiţeri profesionişti fără de care o armată nu putea funcţiona, ei fiind tendoanele care fixau musculatura pe oase. Pentru a face posibil acest lucru, trebuia ca un bun sergent comandant de pluton să câştige la fel de mulţi bani ca un muncitor calificat, un lucru just atâta vreme cât cerinţele unui astfel de om se aflau pe acelaşi nivel intelectual. Recompensele unei cariere militare nu puteau fi copiate într-un studio de televiziune. Camaraderia şi împărţirea bucuriei de a face serviciul militar erau ceva la care numai un om special putea corespunde. Americanii aveau asemenea oameni, aşa cum aveau şi britanicii şi germanii, dar aceşti profesionişti de o valoare nepreţuită fuseseră interzişi în armata rusă încă din timpul lui Lenin, primul din şirul multor lideri sovietici care au sacrificat eficienţa militară în favoarea purităţii politice pe care se punea accentul în Uniunea Sovietică. Sau ceva de genul acesta, observă Bondarenko. Toate acestea păreau foarte îndepărtate acum, chiar şi pentru cineva care crescuse în cadrul acestui sistem ilegitim.

— Generale, adu-ţi aminte că eu sunt amicul tău în cadrul guvernului, îi reaminti Golovko.

Ceea ce era adevărat. Ministrul apărării era… ei bine, spunea vorbele potrivite, dar nu era cu adevărat capabil să

gândească ideile corecte. Putea repeta ce îi spuneau alţii şi cam atât. În acest sens, era tipul perfect de politician.

— Mulţumesc, Serghei Nikolaici. Generalul se înclină pentru a arăta respectul cuvenit. Asta înseamnă că pot conta pe câteva dintre acele bogăţii pe care soarta ni le-a aruncat în braţe?

— La momentul potrivit voi face preşedintelui recomandările cuvenite.

„La vremea aceea o să fiu în retragere, scriindu-mi memoriile sau făcând ce dracului face un general rus la pensie, zise Bondarenko pentru sine. Dar pot încerca măcar să trasez programele necesare pentru succesorul meu şi, poate, să ajut la alegerea omului potrivit care să-mi urmeze la conducerea direcţiei operaţiuni.” Nu se aştepta să avanseze mai departe de poziţia lui actuală. Era şeful Marelui Stat Major (care includea şi pregătirea de luptă) al armatei şi ăsta era cel mai grozav obiectiv pe care orice om îl putea impune carierei sale.

— Mulţumesc, tovarăşe ministru. Ştiu că şi slujba ta e una dificilă. Aşadar, mai este ceva de care trebuie să ştiu în legătură cu chinezii?

Ministrul Golovko dorea să-i fi putut spune acestui general că SVR nu mai avea deloc o sursă decentă de informaţii în R.P.C. Omul lor, un ministru adjunct aflat mult timp în serviciul KGB, se retrăsese pe motive de sănătate.

Dar nu putea să recunoască faptul că ultima sursă rusească din Oraşul Interzis nu mai era operaţională, iar cu ea se duseseră toate informaţiile din interior de care aveau nevoie pentru a evalua intenţiile şi planurile pe termen lung ale R.P.C. Bine, încă exista ambasadorul rus la Beijing, care nu era deloc prost, dar un diplomat vedea în general ceea ce guvernul gazdă dorea să vadă. Acelaşi caz era valabil pentru ataşaţii militari, navali şi aerieni, toţi ofiţeri de informaţii bine antrenaţi, dar care erau şi ei limitaţi la ceea ce voiau militarii chinezi ca ei să vadă, deşi Moscova le răspundea chinezilor cu aceeaşi monedă, de parcă practicau dans de societate la scară mondială. Nu, nu exista nimic care să poată înlocui un ofiţer de informaţii

bine pregătit care să conducă o reţea de agenţi capabilă să arunce o privire în interiorul altor guverne, astfel încât el, Golovko, să ştie cu precizie ce se întâmplă şi să raporteze mai departe preşedintelui. Nu se-ntâmpla des ca Golovko să fie nevoit să raporteze că nu are informaţii suficiente, dar exact acesta era cazul acum, iar el nu dorea să-şi destăinuie deficienţele în faţa acestui soldat, indiferent că era de rang superior.

— Nu, Ghenadi Iosifovici, nu am nicio indicaţie cum că chinezii plănuiesc să ne ameninţe.

— Tovarăşe ministru, descoperirile din Siberia sunt prea vaste ca ei să nu ia în considerare avantajul pe care l-ar dobândi din acapararea lor. În locul lor *eu* aş începe să schiţez planurile necesare. Ei importă petrol, iar aceste noi câmpuri ar face inutilă această necesitate, şi i-ar îmbogăţi din vânzările pe piaţa externă. Iar aurul, tovarăşe ministru, se recomandă prin sine însuşi, nu?

— Poate, încuviinţă Golovko. Dar economia lor pare destul de solidă în acest moment şi războaiele nu sunt pornite de cei deja avuţi.

— În 1941 Hitler era suficient de prosper. Asta nu l-a împiedicat să-şi mâne armatele până la o aruncătură de piatră de clădirea asta, sublinie directorul de operaţiuni al armatei ruse. Dacă vecinul tău are un măr, câteodată vei culege un fruct, chiar dacă burta îţi este plină. Poate doar pentru gustul său, sugeră Bondarenko.

Golovko nu putea nega logica acestui fapt.

— Ghenadi Iosifovici, noi suntem din acelaşi aluat. Amândoi veghem împotriva pericolelor, chiar şi atunci când acestea nu sunt evidente. Aţi fi fost un foarte bun ofiţer de informaţii.

— Mulţumesc, tovarăşe ministru. Generalul cu trei stele toastă în onoarea gazdei cu paharul său de vodcă, acum aproape gol. Înainte de a-mi părăsi postul, trag speranţă să pot depune în faţa succesorului meu un plan a cărui realizare va face patria noastră invulnerabilă în faţa atacului oricărei ţări. Ştiu că nu voi fi capabil eu însumi să transform asta în realitate, dar voi fi recunoscător pentru

abilitatea de a pune bazele planului, dacă şi conducerea noastră politică poate recunoaşte meritul ideilor noastre.

De fapt asta era adevărata problemă. Armata rusă putea fi aptă de a combate inamicii externi. Dar cei interni reprezentau o problemă imposibil de rezolvat.

De regulă ştiai unde este poziţionat inamicul, deoarece îl aveai în faţă. Dar unde erau poziţionaţi amicii era mai greu de ştiut, căci, în mod obişnuit, erau înapoia ta.

— Te asigur că îţi vei prezenta personal cazul cabinetului. Dar – ridică mâna Golovko – trebuie să aştepţi momentul oportun.

— Înţeleg; hai să sperăm că chinezii ne vor păsui până în acel moment. Golovko termină ultimul strop de băutură şi se ridică. Mulţumesc că mi-ai permis să vin şi să-mi descarc sufletul, tovarăşe director.

— Deci unde se află? ceru Provalov să ştie.

— Nu ştiu, replică Abramov, obosit. Am identificat o persoană care pretinde că îl cunoaşte, dar informatorul n-are idee unde locuieşte.

— Foarte bine. Ce ştii *sigur?* îi ceru moscovitul celui din Sankt-Petersburg.

— Informatorul nostru spune că Suvorov e fost ofiţer KGB, trecut în rezervă prin 1996 şi trăieşte, probabil, în Sankt-Petersburg – dar dacă e adevărat, o face sub un nume de împrumut şi cu documente false, sau „Suvorov" este el însuşi un nume fals. Am o descriere. Bărbat, în jur de cincizeci de ani, înălţime medie, greutate medie. Păr blond, care se răreşte. Trăsături regulate. Ochi albaştri. Constituţie robustă. Necăsătorit. Se crede că merge la târfe. Am pus câţiva oameni să întrebe în stânga şi-n dreapta printre acele femei, pentru informaţii suplimentare. Deocamdată nimic, raportă anchetatorul din Sankt-Petersburg.

„Uimitor, judecă locotenentul Provalov. Cu toate resursele pe care le avem, nu putem obţine o singură informaţie certă." Oare vâna fantome? Păi, avea deja cinci. Avseienko, Maria Ivanova Sablin, un şofer al cărui nume nu

şi-l putea aminti pe moment, cei doi presupuşi asasini din Spetsnaz, Piotr Alexeievici Amalrik şi Pavel Borisovici Zimianin. Trei fuseseră aruncaţi spectaculos în aer la o oră matinală de vârf, iar ceilalţi doi omorâţi în Sankt-Petersburg după ce-şi făcuseră treaba – dar fuseseră ucişi pentru că au reuşit sau pentru că au greşit?

— Bine, dă-mi de ştire cum afli ceva.

— Aşa voi face, Oleg Gregorievici, făgădui Abramov.

Locotenentul de miliţie închise telefonul şi făcu ordine pe birou, punând toate dosarele „fierbinţi” într-un sertar pe care-l încuie, apoi coborî scările spre maşina de serviciu, pentru a se îndrepta către barul său favorit. Reilly era înăuntru şi flutură din mâini când miliţianul pătrunse pe uşă. Provalov îşi atârnă haina într-un cuier şi străbătu localul pentru a-i strânge mâna. Observă că îl aştepta deja un rând de băutură.

— Eşti un coleg adevărat, Mişka, îi spuse rusul prietenului său american în timp ce lua prima înghiţitură.

— Hei, îţi cunosc gusturile, amice, spuse cu simpatie agentul FBI.

— Acelaşi lucru pot spune şi eu despre tine.

— Când eram un agent proaspăt ieşit din şcoală am început prin a lucra la cazul Gotti. Ne-am tocit fundurile să-l punem în zeghe pe ticălosul ăla. A fost nevoie de trei rânduri de juraţi să-l vârâm la Marion. Nu mai iese de-acolo. Marion, prin excelenţă, e o închisoare dură. Deşi „dură”, în înţelesul americanilor, diferea faţă de înţelesul ruşilor. Închisorile ruseşti nici măcar nu se sinchiseau de asta, dar pentru Reilly nu constituia un motiv de îngrijorare. În orice societate, oamenii care încălcau legea erau conştienţi de consecinţele gestului lor, iar ce se întâmpla după ce erau prinşi era problema lor, nu a lui Reilly. Aşadar, care-i povestea?

— Suvorov. Nu putem să-l găsim. Mişka, e ca şi cum nu ar exista.

— Serios?

Era şi, în acelaşi timp, nu era o surpriză pentru Reilly. Era surprins deoarece Rusia, ca multe alte naţiuni europene,

lua urma oamenilor într-o manieră care în SUA ar fi declanşat a doua Revoluţie Americană. Se presupunea că miliţienii de-aici ştiu unde locuieşte fiecare om, o moştenire din vechile zile negre când KGB utiliza o treime din populaţie pe post de turnători împotriva celorlalte două treimi. Era o situaţie neobişnuită pentru miliţienii locali să nu fie capabili să găsească pe cineva. Pe de altă parte, situaţia *nu* era surprinzătoare, deoarece acest Suvorov, dacă a fost cu adevărat ofiţer KGB, fusese antrenat să se facă dispărut de nişte experţi, iar acest tip de adversar nu murea din tâmpenie, aşa cum o făceau majoritatea huliganilor americani şi ruşi. Nici din pricină că ar fi vorbit prea mult. Criminalii de rând se poartă ca şi criminalii. Se laudă prea mult cui nu trebuie, în majoritatea cazurilor altor criminali, care au loialitatea unui şarpe cu clopoţei, deci ar vinde un „prieten” la fel de lejer precum s-ar uşura. Individul acela, Suvorov, dacă era cine şi ce spuneau informatorii că fusese, era un profesionist, constituind o pradă interesantă şi vânarea ei, la fel de interesantă, lua de regulă mult timp. Dar în cele din urmă va fi prins, căci poliţiştii niciodată nu se opresc din căutări şi, mai devreme sau mai târziu, va comite o greşeală, poate nu una uriaşă, dar suficient de mare. Nu s-ar mai înhăita cu foştii lui fraţiori din KGB, oameni care l-ar putea ajuta să se ascundă, doar ar vorbi cu ei şi nici atunci prea mult. Nu, acum era într-un alt mediu social, unul neprietenos, nesigur şi asta era al naibii de rău. Uneori, Reilly simţea oarecare simpatie pentru un infractor, dar niciodată pentru un ucigaş. Existau anumite limite peste care nu putea trece.

— A plonjat într-o groapă şi apoi a astupat-o din interior, rosti rusul, cu oarecare frustrare.

— Bun, ce ştim în legătură cu el?

Provalov îi relată ceea ce tocmai aflase.

— Spun că le vor întreba pe târfe dacă-l cunosc.

— Bună mişcare, dădu Reilly din cap. Pun pariu că îi plac cele de top. Precum Miss Tania, poate. Ştii, Oleg, poate îl cunoştea pe Avseienko. Poate le ştie pe unele dintre fetele lui.

— E posibil. Îmi pot pune oamenii să verifice şi asta.

— Nu strică, aprobă agentul FBI, gesticulând spre barman să le umple paharele. Ştii frăţioare, ai aici o investigaţie serioasă. Mi-aş fi dorit să fiu în forţele voastre de miliţie, să vă pot ajuta.

— Te atrage?

— Garantat, Oleg. Cu cât e mai dificil cazul, cu atât e mai palpitantă vânătoarea. Iar la final, când îl legi pe ticălos, te simţi grozav. Să fiu al naibii dacă n-am făcut o mare petrecere în Manhattan atunci când l-am condamnat pe Gotti. Naşul de Teflon, rosti Reilly, ridicându-şi paharul şi adresându-se în eter: Sper să-ţi placă la Marion, băiete.

— Gotti ăsta, a omorât oameni, nu? întrebă Provalov.

— Oh, da, pe unii cu mâna lui, iar pentru alţii a dat ordin să fie ucişi. Omul său de încredere, Salvatore Gravano – îi spuneau Sammy „Taurul” – a devenit martor al acuzării şi ne-a ajutat să construim un caz. Apoi l-am introdus pe Sammy în programul de protecţie al martorilor, iar câinele s-a apucat de trafic de droguri în Arizona. Aşa că Sammy s-a întors după gratii. Idiotul.

— Toţi sunt, aşa cum spui tu, criminali, preciză Provalov.

— Mda, Oleg, sunt. Sunt prea proşti s-o ţină pe calea dreaptă. Părerea lor e că pot fi mai deştepţi decât noi. Ştii, pentru o vreme reuşesc. Dar mai devreme sau mai târziu… Reilly luă o sorbitură şi scutură din cap.

— Crezi că Suvorov e la fel?

Reilly îi surâse noului său prieten.

— Oleg, tu greşeşti vreodată?

— Cel puţin o dată pe zi, mormăi rusul.

— Atunci de ce crezi că ei sunt mai deştepţi decât tine? îl chestionă agentul FBI. Oricine face greşeli. Nu-mi pasă dacă e şoferul unui camion de salubritate sau preşedintele Statelor Unite. Toţi o dăm în bară şi încă destul de des. Face parte din natura umană. Problema e că, dacă accepţi acest fapt, eşti cu un pas în faţă. Poate că Suvorov a fost foarte bine antrenat, dar cu toţii avem slăbiciuni şi nu suntem suficient de deştepţi ca să le conştientizăm, iar cu cât suntem mai deştepţi, cu atât mai puţin probabil este să

fim conştienţi de ele.

— Eşti filosof, concluzionă Provalov, cu un rânjet.

Îi plăcea americanul. Erau înrudiţi, de parcă fuseseră schimbaţi între ei la naştere, sau ceva asemănător.

— Poate, dar ştii care este diferenţa dintre un înţelept şi un nebun?

— Sunt sigur că îmi vei spune.

Provalov ştia cum să repereze un tip care îşi dă aere de la o distanţă de câteva străzi, iar în cazul acesta individul venea cu sirenele aprinse pe acoperiş.

— Diferenţa dintre un înţelept şi un nebun constă în amploarea greşelilor sale. Pe un nebun nu-l iei în serios. „Vodca mă face să par o placă de patefon", gândi Reilly. Dar pe înţelept *îl crezi* şi astfel nebunul nu are şansa de a face o mare stricăciune, pe când înţeleptul însă o are. Oleg, un soldat nu poate pierde o luptă, dar un general da. Generalii sunt deştepţi, corect? Trebuie să fii foarte deştept pentru a fi doctor, dar doctorii tot timpul ucid accidental oameni. Este în firea omului să facă greşeli, iar creierul şi pregătirea nu contează nici cât negru sub unghie. Eu fac greşeli. Tu faci. Reilly îşi înălţă din nou paharul. Aşa că şi tovarăşul Suvorov face.

„Va fi din cauza penisului, gândi Reilly. Dacă-i place să se joace cu târfele, penisul va fi cel care-l va face să greşească. Noroc chior, frate." Dar n-ar fi fost primul pe care penisul îl târa în bucluc, Reilly ştia asta. Şi probabil nu va fi nici ultimul.

— Deci a funcţionat? întrebă Ming.

— Hm? răspunse Nomuri.

Era straniu. Ar fi trebuit ca ea să se afle în perioada de inerţie a plăcerii, cuprinsă încă de braţul său, în timp ce amândoi îşi fumau obişnuitele ţigări de după partida de sex.

— Am făcut ce-ai vrut tu cu computerul. A mers?

— Nu sunt sigur, încercă Nomuri un răspuns. Nu am verificat.

— Nu cred! replică Ming, râzând. M-am gândit la povestea asta. Ai făcut din mine o spioană! zise ea, apoi

chicoti.

— *Ce* am făcut?

— Ai vrut să-mi fac computerul accesibil ţie, pentru a-mi putea citi toate însemnările, nu-i aşa?

— Îţi pasă?

O mai întrebase o dată acest lucru şi atunci primise răspunsul corect. Va fi şi acum la fel? În mod sigur ea văzuse dincolo de povestea lui de acoperire. Păi, asta nu era o surpriză deosebită, nu? Dacă n-ar fi fost inteligentă, ar fi fost inutilă ca agent infiltrat. Dar ştiind ce este… cât de patriotic se va comporta? Oare el îi citise corect personalitatea? În mod remarcabil, reuşi să-şi menţină trupul relaxat lângă al ei. Nomuri se autofelicită pentru că învăţase o nouă lecţie în materie de duplicitate.

Un moment de meditaţie, apoi:

— Nu.

Nomuri se strădui să nu ofteze, ceea ce în mod evident ar fi fost un semn de uşurare.

— Bun, atunci nu ai motive să-ţi faci griji. De-acum înainte, tu nu vei mai face nimic.

— Exceptând asta? se interesă ea, chicotind din nou.

— Atâta timp cât voi continua să te satisfac, cred!

— Stăpâne Cârnat!

— Ce?

— Cârnatul tău mă satisface grozav, explică Ming, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

„Iar asta, gândi Nomuri, e suficient pentru moment.”

CAPITOLUL 16

Topirea aurului

Pavel Petrovici Gogol credea în ce vedeau ochii săi doar pentru că, atunci când era tânăr, văzuse marile unităţi de blindate ale Armatei Roşii în mişcare de-a latul Ucrainei de Vest şi a Poloniei. Vehiculele şenilate pe care le vedea acum erau chiar mai mari şi culcau la pământ majoritatea copacilor care nu fuseseră aruncaţi în aer de către genişti, cu explozibil. Anotimpul nu le permitea luxul de a tăia arborii şi de a construi drumuri, aşa cum se obişnuia în decadentul Apus. Echipa de prospectare a găsit sursa prafului aurifer cu o uşurinţă surprinzătoare, iar acum o echipă de muncitori civili şi genişti ai armatei croiau un drum către acel loc, tăind o cărare de-a latul tundrei şi printre copaci, aşternând tone întregi de pietriş pe traseul care, într-o bună zi, ar fi putut fi pavat aşa cum se cuvine, cu toate că astfel de drumuri constituiau o problemă în acele condiţii climatice. Pe acel drum urmau să sosească utilaje grele de minerit şi materiale de construcţie pentru muncitorii care în curând şi-ar putea face casele în ceea ce până atunci fusese pădurea „lui”. Îi spuseseră că mina va purta numele său. Asta nu valora nici cât un scuipat. Şi îi luaseră cea mai mare parte din pieile de lup aurite – după ce le plătiseră şi probabil plata a fost foarte generoasă, admise el. Singurul obiect pe care i-l dăduseră şi îi plăcuse era o carabină nouă, austriacă, marca Steyr, cu lunetă Zeiss şi muniţie americană Winchester Magnum, calibrul .338, mai mult decât suficientă pentru vânatul local. Carabina era nou-nouţă – se trăseseră doar cincisprezece focuri cu ea, pentru a se vedea dacă dispozitivul de ochire e bine reglat. Oţelul era imaculat, iar patul din lemn de nuc era de-a dreptul senzual în puritatea

lui şlefuită. „Câţi germani aş fi ucis cu asta!” judecă Gogol. Şi câţi lupi şi urşi va putea doborî acum.

Ei doreau ca el să-şi părăsească pârâul şi pădurea. I-au promis câteva săptămâni pe plajele de la Soci şi apartamente confortabile oriunde în ţară. Gogol pufni dispreţuitor. Era el un fătălău de la oraş? Nu, era un *bărbat* al pădurii, un bărbat al munţilor, un bărbat temut de către lupi şi urşi, şi era posibil ca şi tigrii din sud să fi auzit de el. Acesta era pământul *lui.* Adevărul era că nu cunoştea alt mod de a trăi şi era, în orice caz, prea bătrân pentru a învăţa unul. Ceea ce alţi bărbaţi numeau confort el numea plictiseală, iar când îi va veni vremea să moară, va fi mulţumit să moară în pădure şi să lase un lup sau un urs să-i ia leşul. Era corect. La urma urmei, omorâse şi jupuise o mulţime din ei, iar sportivitatea este sportivitate.

Hrana pe care o aduseseră – cu avionul, aşa au spus – era destul de bună, în special carnea de vită, care era mult mai consistentă decât obişnuita sa carne de ren, şi avea tutun nou pentru pipă. Reporterii de televiziune îi îndrăgiseră pipa şi îl încurajau să le spună povestea vieţii sale din pădurile Siberiei, şi cele mai bune aventuri ale sale cu lupi şi urşi. Dar niciodată n-a văzut documentarul TV pe care îl făcuseră cu el; era prea departe de ceea ce ei numeau ocazional „civilizaţie” pentru a avea propriul său televizor. Totuşi avusese grijă să-şi spună poveştile clar şi cu atenţie, astfel încât copiii şi nepoţii de care el nu avusese parte să poată vedea ce mare bărbat fusese el. Ca toţi bărbaţii, Gogol avea un simţ corect al propriei valori, şi asta ar fi făcut din el un foarte bun povestitor pentru orice şcolar, lucru care nu trecuse prin mintea nici unuia dintre birocraţii şi funcţionarii care veniseră să-i tulbure existenţa. Ei l-au văzut mai degrabă ca o personalitate TV, un model de individualist necioplit pe care ruşii întotdeauna l-au venerat, pe de-o parte, sau l-au suprimat cu brutalitate, pe de alta.

Dar adevăratul subiect al povestirii de patruzeci şi nouă de minute realizată de televiziunea naţională rusă nu se afla cu adevărat aici. Era la şaptesprezece kilometri

depărtare, unde un geolog arunca în sus şi prindea, ca la baseball, o pepită de aur de mărimea pumnului său, cu toate că aceasta cântărea mai mult decât echivalentul în fier al volumului ei. Pur şi simplu era cea mai mare pepită pe care o găsiseră. Acest filon, explica echipa de geologi în faţa camerelor, era vrednic de o legendă mitologică, poate de grădinile lui Midas în persoană. Cât de bogat era puteau afla numai săpând tuneluri în pământ, dar şeful echipei geologice era dornic să-şi pună la bătaie reputaţia profesională că lăsa în urmă mina din Africa de Sud, până la acea dată de departe cea mai bogată de pe planetă, în fiecare zi casetele înregistrate de camere erau transmise satelitului rusesc de comunicaţii care îşi petrecea mare parte din timp suspendat deasupra Polului Nord – mare parte din ţară se afla la o latitudine prea nordică pentru a se folosi în mod eficient de sateliţii geostaţionari utilizaţi de restul globului.

Aceasta nu constituia o problemă pentru Agenţia Naţională de Securitate. NSA avea staţii de ascultare pe tot globul, iar cel amplasat la Chicksands, Anglia, capta transmisiile satelitului rus şi le retransmitea instantaneu unui satelit militar de comunicaţii american, care expedia semnalul la Fort Meade, Maryland. În mod plăcut, semnalul nu era codat, aşa că putea fi imediat înmânat pentru traducere lingviştilor, apoi pornea, pentru evaluare, către CIA şi alte instituţii naţionale. În timp ce era difuzat cetăţenilor ruşi, materialul fusese văzut deja, cu o săptămână înainte, de preşedintele Statelor Unite.

— Fir-ar să fie, cine-i tipul ăsta, Jim Bridger? întrebă Jack.

— Numele lui e Pavel Petrovici Gogol. El este individul creditat cu descoperirea filonului de aur. Uitaţi, rosti Ben Goodley. Camera filma şirul de piei de lup aurite.

— La naiba, astea ar putea fi atârnate la Smithsonian… drept ceva scos din filmele lui George Lucas… observă POTUS.

— Sau aţi putea cumpăra una pentru soţie, sugeră Goodley.

Preşedintele scutură din cap.

— Nuu… dar… poate dacă ar fi fost o haină suflată cu aur… crezi că alegătorii s-ar descurca cu aşa ceva?

— Cred că voi lăsa întrebările de genul acesta pe mâna domnului van Damm, zise consilierul pe probleme de securitate naţională, după un moment de gândire.

— Mda, ar fi distractiv să-l vezi jupuind o vacă chiar aici, în Biroul Oval. Caseta asta nu-i clasificată, nu?

— Ba da, este, dar numai „confidenţial”.

— Bun, vreau să i-o arăt diseară lui Cathy. Acel nivel de clasificare n-ar fi deranjat pe nimeni, nici măcar pe cei de la un mare cotidian orăşenesc.

— O vreţi subtitrată, sau cu traducere postsincron?

— Amândoi *urâm* subtitrările, îşi informă Jack asistentul.

— Atunci îi voi pune pe cei de la Langley să o pregătească, făgădui Goodley.

— Cathy va fi impresionată când o să vadă acea piele.

Cu banii obţinuţi din portofoliul său de investiţii, Ryan devenise un fin cunoscător al bijuteriilor şi blănurilor. În privinţa bijuteriilor avea o înţelegere cu Blickman’s, o firmă extrem de specială din Rockefeller Center. Cu două săptămâni înaintea Crăciunului precedent, unul dintre agenţii lor de vânzări venise cu trenul la Washington, acompaniat de doi gardieni înarmaţi, care nu fuseseră admişi în Casa Albă aşa cum scria la carte – gărzile din exterior o luaseră puţin razna aflând că în incintă sunt oameni înarmaţi, dar Andrea Price O’Day calmase lucrurile – şi îi prezentaseră preşedintelui bijuterii în valoare de aproximativ cinci bilioane de dolari, unele piese fiind noi, fabricate chiar vizavi de firma lor, iar Ryan cumpărase unele dintre ele. Răsplata sa fusese să o vadă pe Cathy, sub bradul de Crăciun, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, lamentându-se că tot ceea ce-i luase ea era un frumos set Taylor de crose de golf. Dar pentru preşedinte era grozav. Să-şi vadă soţia zâmbind în zorii zilei de Crăciun era cel mai frumos premiu din viaţa sa. În plus, dăduse dovadă că are gusturi bune în materie de bijuterii, unul dintre aspectele pozitive pentru un bărbat – cel puţin în ochii femeilor. Dar ce naiba, dacă ar putea obţine una dintre acele blăni de

lup… ar putea face o afacere cu Serghei Golovko? se întrebă instantaneu Jack. Dar unde dracului să porţi aşa ceva? Trebuia să fie o ţinută practică.

— Ar arăta frumos în şifonier, admise Goodley, remarcând privirea visătoare a şefului.

„Culoarea va merge foarte *bine* cu părul ei blond.” Ryan mai visă câteva secunde, apoi scuturâ din cap pentru a alunga acea idee.

— Ce mai avem astăzi?

— SORGE a dezvăluit noi informaţii. Chiar în timp ce vorbim, un curier se află pe drum încoace cu ele.

— Importante?

— Doamna Foley nu a spus asta, dar dumneavoastră ştiţi cum merg lucrurile.

— Oh, da, chiar şi chestiile minore se-mbină împreună într-o imagine cu adevărat drăguţă atunci când ai nevoie. Dosarul cu informaţii majore transmis pe internet stătea încă în seiful lui personal. Tristul adevăr era că în timp ce el avea, tehnic vorbind, timpul necesar citirii dosarului, acel timp îi era în întregime răpit din cel alocat familiei, iar pentru preşedinte, dacă făcea asta, ar fi trebuit să fie ceva *cu adevărat* important.

— Ce vor face americanii? îl întrebă Fang pe Zhang.

— În privinţa litigiilor comerciale? În cele din urmă se vor pleca în faţa inevitabilului, ne vor acorda statutul naţiunii celei mai favorizate *şi* vor retrage obiecţiile referitoare la aderarea noastră deplină la Organizaţia Mondială a Comerţului, replică ministrul.

— Niciuna dintre ele prea curând, observă Fang Gan.

— Este adevărat, aprobă Zhang Han San.

Starea finanţelor R.P.C. fusese până în acel moment bine ascunsă, acesta fiind unul dintre avantajele formei comuniste de guvernare, după cum puteau admite ambii miniştri, dacă s-ar fi gândit vreodată la o altă formă de guvernare. Crudul adevăr era că R.P.C. aproape că rămăsese fără valută convertibilă, pe care o cheltuise în special pe armament şi tehnologii militare, peste tot prin

lume. Din America sosiseră numai întâmplător produse – mai ales cipuri de computer care puteau fi utilizate aproape în toate genurile de sisteme mecanice. Materialele militare pe care le achiziţionaseră în mod deschis proveneau cel mai adesea din Europa de Vest şi, uneori, din Israel. America vindea surplusurile sale de armament din această parte a lumii renegaţilor din Taiwan, care, fireşte, plăteau cu bani gheaţă. Pentru regimul de pe continent asta era ca o înţepătură de ţânţar: mică, neletală, dar supărătoare, pe care trebuie s-o scarpini mereu, acest proces aducând mai mult rău decât bine. Erau peste un miliard – *o mie* de milioane – de oameni în China continentală, iar în insula de peste strâmtoare mai puţin de treizeci de milioane. Greşit intitulata Republică Chineză îşi folosea eficient populaţia, producând într-un an mai mult de un sfert din bunurile şi serviciile pe care R.P.C. le producea în acelaşi interval, dar cu de patruzeci de ori mai mulţi muncitori şi agricultori. Totuşi, în timp ce chinezii de pe continent râvneau la bunurile, serviciile şi bogăţiile insularilor, nu tânjeau şi după sistemul economic şi politic care făcuse posibilă realizarea lor. Propriul lor sistem era, desigur, mult superior, deoarece avea o ideologie mai bună. Însuşi Mao spusese asta.

Niciunul dintre cei doi membri ai Biroului Politic şi niciunul dintre ceilalţi membri nu stăteau mult să reflecteze asupra realităţilor obiective aflate la îndemână. Erau atât de siguri pe convingerile lor, pe cât era un prelat din Occident pe credinţa sa. Ignorau până şi faptul evident că prosperitatea Republicii Populare provenea din întreprinderile capitaliste acceptate de conducătorii anteriori, adeseori trecând peste ţipetele şi urletele altor politicieni cu rang ministerial. Aceştia din urmă se complăceau în a interzice influenţa politică oamenilor care le făceau ţara prosperă, încredinţaţi că această situaţie va dăinui veşnic, că acei industriaşi şi afacerişti se vor mulţumi să facă bani şi să trăiască într-un lux relativ pe când ei, ideologii, continuă să conducă treburile naţiunii. La urma urmei, armele şi soldaţii le aparţineau *lor*, nu? Iar puterea încă se perpetua prin forţa armelor.

— Eşti sigur? îl interpelă Fang Gan.

— Da, tovarăşe, sunt sigur. Pentru yankei noi suntem „băieţi buni”, aşa-i? În ultima vreme nu ne-am mai zăngănit sabia în faţa bandiţilor din Taiwan, nu?

— Dar plângerile americanilor în materie de comerţ?

— Oare ei nu înţeleg cum merg afacerile? întrebă Zhang. Le vindem produse datorită calităţii şi preţului. Cumpărăm în acelaşi mod. Da, admit, compania lor Boeing producătoare de avioane fabrică aeronave grozave, dar la fel face şi Airbus din Europa, iar europenii ne sunt mai… convenabili din punct de vedere politic. America vorbeşte cu emfază despre deschiderea pieţii noastre pentru produsele lor, iar noi vom face asta – lent, fireşte. Noi trebuie să păstrăm surplusul pe care cu atâta bunăvoinţă ni l-au oferit ei şi să-l cheltuim pe obiecte care sunt importante pentru noi. Pasul următor va fi extinderea producţiei noastre de automobile şi pătrunderea pe piaţa lor auto, aşa cum au făcut-o japonezii. În cinci ani, Fang, vom lua încă zece miliarde de dolari anual Americii – şi asta, prietene, este o estimare conservatoare.

— Aşa crezi?

O înclinare empatică a capului.

— Da! Nu vom comite eroarea pe care japonezii au făcut-o la început, vânzând nişte maşinuţe urâte. Deja căutăm designeri americani care să ne ajute la proiectarea unor automobile plăcute din punct de vedere estetic şi pe gustul acelor diavoli albi.

— Dacă spui tu…

— Când vom avea banii necesari pentru întărirea armatei, vom fi cea mai mare putere din lume, sub toate aspectele. Din punct de vedere industrial, vom conduce lumea. Din punct de vedere militar, ne aflăm în centrul lumii.

— Mă tem că aceste planuri sunt prea ambiţioase, spuse Fang, prudent. Va fi nevoie de mai mulţi ani decât avem noi pentru a implementa toate acestea, *dar* ce moştenire vom lăsa noi ţării dacă o îndrumăm pe o cale eronată?

— Despre ce eroare e vorba, Fang? întrebă Zhang. Te

îndoieşti de ideile noastre?

„Mereu întrebarea asta” judecă Fang cu un suspin interior.

— Îmi amintesc când Deng spunea „Nu contează dacă pisica este albă sau neagră, atâta timp cât prinde şoareci” La care Mao a răspuns cu un rânjet livid: „Ce *împărat* a spus asta?”

— Ba *contează*, bătrâne prieten, iar tu o ştii prea bine.

— Este adevărat, admise Fang înclinând capul, nedorind să aibă o polemică la sfârşitul zilei, mai ales că îl durea capul.

Vârsta îl făcuse pe Zhang să aibă o ideologie mai pură decât în tinereţe şi nu îi temperase ambiţiile imperialiste. Fang suspină din nou. Era mai înţelept să dea problema deoparte. Nu merita deranjul. Totuşi o mai menţionă o dată, doar pentru a-şi acoperi spatele din punct de vedere politic.

— Dacă n-o fac? întrebă el în cele din urmă.

— Ce?

— Dacă nu cedează? Dacă americanii se supără din cauza litigiilor comerciale?

— N-o vor face, îşi asigură Zhang vechiul prieten.

— Dar dacă se-ntâmplă, ce vom face noi, tovarăşe? Care sunt opţiunile noastre?

— Oh, cred că îi putem pedepsi cu o mână şi încuraja cu cealaltă; vom anula o serie de achiziţii din America, apoi le vom cere să ne facă alte oferte. Figura a funcţionat de multe ori înainte, îşi asigură Zhang oaspetele. Acest preşedinte Ryan este previzibil. Abia dacă avem nevoie să verificăm ştirile din ziare. Nu îi vom oferi nimic pe care să-l poată folosi împotriva noastră.

Fang şi Zhang îşi continuară discuţia până când cel dintâi se întoarse în biroul său unde, din nou, îi dictă amintirile sale legate de discuţie lui Ming, care le redactă pe computer. Ministrul se gândise s-o invite în apartamentul său, dar îşi schimbă hotărârea. Totuşi, în săptămânile precedente devenise cumva mai atractivă, reţinându-i atenţia cu zâmbetul ei blajin atunci când trecea prin anticameră, dar pentru el fusese o zi lungă şi era prea

obosit, oricât de plăcută ar fi fost Ming. Ministrul Fang n-avea nici cea mai vagă idee că dictarea sa va fi, în mai puţin de trei ore, în Washington, D.C.

— Ce părere ai, George?

— Jack, începu Negustorul, ce dracului este ăsta şi cum naiba l-am obţinut?

— George, este un memorandum intern – mă rog, un fel de memorandum – al guvernului Republicii Populare Chineze. Cum de l-am obţinut nu ai nevoie, repet, *nu* ai nevoie să afli.

Documentul fusese spălat – curăţat – mai bine decât registrul cu veniturile Mafiei. Toate numele fuseseră modificate, la fel sintaxa şi adjectivele, pentru a ascunde particularităţile de vorbire. Ar fi fost dificil – se spera era un termen mult mai potrivit – chiar şi pentru cei al căror discurs fusese consemnat să-şi recunoască propriile vorbe. Dar conţinutul fusese păstrat – ba chiar îmbunătăţit, de fapt, de vreme ce nuanţele limbii mandarine fuseseră complet traduse în idiomul englezei americane. Asta fusese cea mai grea etapă. Limbajele nu se traduc cu adevărat unul în celălalt cu uşurinţă sau bine. Denotaţia cuvintelor reprezenta un lucru. Conotaţia lor reprezenta altceva, iar acestea niciodată nu mergeau realmente în paralel de la o limbă la alta. Lingviştii angajaţi de serviciile de informaţii erau printre cei mai buni din ţară, oameni care citeau regulat poezie şi, uneori, publicau fragmente de jurnal, sub propriul lor nume, ca să-şi poată astfel comunica experienţa – şi mai ales pasiunea – în limbile străine alese de ei, altor oameni cu aceeaşi pasiune. „Au făcut nişte traduceri destul de bune”, raţionă Ryan, dar întotdeauna era puţin îngrijorat din pricina lor.

— Lingăii ăştia! Plănuiesc cum să ne-o tragă nouă. În ciuda banilor săi, George Winston păstrase patosul originilor sale din clasa muncitoare.

— George, sunt afaceri, nu-i ceva personal, încercă Preşedintele o manevră de detensionare.

Secretarul Trezoreriei ridică privirea din documentul

informativ.

— Jack, când conduceam Grupul Columbus trebuia să-mi tratez investitorii ca pe membri familiei mele, OK? Banii *lor* erau pentru mine la fel de importanţi ca banii *mei*. Era obligaţia mea profesională în calitate de consilier financiar.

— Bine, George, încuviinţă Jack. De-asta ţi-am cerut să intri în guvern. Eşti cinstit.

— Bun, iar acum sunt blestematul de secretar al finanţelor, da? Asta înseamnă că fiecare cetăţean din ţara noastră este un membru al familiei mele, iar aceşti chinezi nenorociţi plănuiesc să i-o tragă patriei mele, adică tuturor oamenilor de-acolo – Winston gesticulă înspre ferestrele groase ale Biroului Oval celor care sunt încredinţaţi că *noi* menţinem echilibrul economiei. Aşa, vor statutul naţiunii celei mai favorizate, nu? Vor să adere la WTO[41], nu? Ei bine, să-i ia dracul!

Preşedintele Ryan îşi permise un hohot matinal de râs, întrebându-se dacă echipa Serviciului Secret auzise vocea lui George, iar acum poate că se uitau prin găurile de spionat din uşă pentru a vedea ce-i cu toată zarva.

— Cafea şi cornuri, George. Dulceaţa de portocale e Smuckers, invariabil.

Negustorul se ridică şi dădu ocol canapelei, clătinând cu putere din cap, ca un armăsar care dă târcoale unei iepe în călduri.

— In regulă, Jack, mă calmez, dar tu eşti obişnuit cu porcării de-astea, iar eu nu. Încetă cu plimbatul şi se reaşeză. Oh, bine, la Bursă schimbăm glume şi povestiri, ba chiar complotăm un pic, dar să-ţi baţi joc în mod deliberat de oameni – nu! *Niciodată.* Ştii ce este cel mai rău?

— Ce anume, George?

— Sunt proşti, Jack. Cred că se pot pune cu piaţa conform micilor lor teorii politice, iar aceasta se va prăbuşi în linie, precum o grămadă de soldaţi exact la ieşirea din tabăra de instrucţie. Aceşti nenorociţi pricăjiţi nu pot conduce un supermarket şi nu pot scoate profit, dar sunt lăsaţi să se joace cu o întreagă economie naţională – iar acum vor să se

[41] OMC – Organizaţia Mondială a Comerţului.

joace şi cu a noastră.

— Te-a scos complet din fire?

— Crezi că-i amuzant? întrebă Winston în doi peri.

— George, nu te-am văzut niciodată atât de pornit. Sunt surprins de patima ta.

— Cine ai impresia că sunt, Jay Gould?

— Nu, zise Ryan cu discernământ. Mă gândeam mai mult la J.R Morgan.

Remarca sa avu efectul scontat. Secretarul de la finanţe izbucni în râs.

— OK, aici m-ai prins. Morgan a fost primul preşedinte al Băncii Federale, făcuse asta ca persoană fizică şi o făcuse destul de bine, dar asta-i probabil o funcţie instituţională, căci acolo nu prea mai sunt mulţi ca J.P. Morgan. În regulă, domnule preşedinte, m-am calmat. Da, sunt doar afaceri, nimic personal. Iar replica noastră la această mizerabilă atitudine de *afaceri* vor fi tot *afaceri.* R.P.C. *nu* va obţine statutul. Nu vor intra în WTO – din punct de vedere practic, oricum nu merită, din cauza mărimii economiei lor. Şi cred că le vom flutura sus şi tare în faţă Actul de reformă al comerţului. Oh, mai este un amănunt şi sunt surprins că nu se găseşte aici, rosti Winston, indicând pagina cu informaţii.

— Care?

— Presupun că putem să-i radem destul de lejer. CIA nu este de aceeaşi părere, dar Mark Gant consideră că rezerva lor de valută convertibilă e cam subţire.

— Oh? exclamă preşedintele, amestecând în cafea.

Winston dădu din cap.

— Mark, îţi aminteşti, e un tehnician împătimit. E foarte bun în a modela diverse chestii pe computer. I-am aranjat propria sa secţie, una mică, pentru a veghea asupra anumitor lucruri. A atras un profesor de economie de la Universitatea din Boston să lucreze cu el, Morton Silber, alt om priceput în microcipuri. Oricum, Mark a stat cu ochii pe R.P.C. şi crede că se îndreaptă spre buza Marelui Canion deoarece şi-au tocat banii, în special pe echipament militar şi utilaje grele de fabricaţie, care fac tancuri şi alte chestii. E o repetare a vechii situaţii comuniste, au o fixaţie cu

industria grea. În privinţa electronicii au pierdut trenul. Au companii mici care fabrică jocuri pe calculator şi chestii de genul acesta, dar nu le aplică şi la scară mai largă, excepţie făcând fabrica aceea nouă de computere, pe care au pus-o la punct furându-i pe cei de la Dell.

— Aşadar eşti de părere să le tăbăcim fundurile la tratativele comerciale?

— Asta o să-i recomand, de fapt, lui Scott Adler după-amiază, când luăm prânzul, încuviinţă Secretarul de finanţe. Au mai fost preveniţi, dar de data aceasta îi vom presa tare.

— Să revenim la contul lor de comerţ exterior. Cât de rea e situaţia?

— Mark crede că rezervele lor au trecut pe minus.

— Sunt în gaură? Cât de mult? se interesă preşedintele.

— El zice că cel puţin cu cincisprezece miliarde, ţinute în balanţă, în mare parte, cu hârtii emise de bănci germane, dar germanii au trecut asta sub tăcere – nu suntem siguri de ce. Poate fi o tranzacţie normală, dar fie germanii, fie cei din R.P.C. vor ca totul să rămână ascuns.

— Nu poate fi vorba de germani, nu-i aşa? urmă întrebarea lui Ryan.

— Probabil nu. Pentru băncile lor ar fi o bună publicitate. Da, acoperirea rămâne pe seama chinezilor.

— Există vreo modalitate de a confirma asta?

— Am câţiva amici în Germania. Pot să mă interesez, sau îl pot pune pe un amic s-o facă. Bănuiesc că ar fi mai bine aşa. Acum toată lumea ştie că sunt angajat al guvernului, ceea ce mă face sinistru, remarcă Winston cu un rânjet timid. Oricum, astăzi voi lua prânzul cu Scott. Ce să-i spun în legătură cu tratativele comerciale?

Timp de câteva secunde, Ryan reflectă asupra acestei probleme. Era unul dintre acele momente – dintre cele la care se gândea cu groază – când vorbele lui puteau modela politica ţării sale şi, posibil, pe cea a altor state. Era uşor să fii superficial, să rosteşti primul lucru care-ţi trecea prin minte, dar nu, nu putea proceda astfel. Momentele de acest gen erau prea importante, cu consecinţe potenţiale prea

vaste şi nu-şi putea permite să facă politică guvernamentală pe seama unei toane. Trebuia să analizeze problema profund, poate la repezeală, dar profund.

— China trebuie să afle că dorim să avem pe pieţele lor acelaşi acces pe care l-am oferit lor pentru pieţele noastre şi că nu vom tolera produsele lor piratate de la companii americane fără o compensaţie corespunzătoare. George, vreau ca toţi să jucăm pe acelaşi teren, în mod corect. Dacă nu vor să joace după regulile astea, începem să-i faultăm.

— Destul de cinstit, domnule preşedinte. Voi transmite mesajul secretarului tău de la externe. Vrei să-i livrez şi ăsta? ceru Winston, strângându-şi foile dosarului informativ SORGE.

— Nu, Scott va primi propriul exemplar. Şi, George, să fii foarte, foarte atent cu acel dosar. Dacă informaţia răsuflă, un bărbat îşi va pierde viaţa, îl atenţiona POTUS pe Negustor, dezinformându-l în mod deliberat pe secretarul său de la finanţe prin ascunderea faptului că sursa e o femeie. Dar şi asta ţinea tot de afaceri, nu era nimic personal.

— Îl introduc în dosarele mele confidenţiale. Ceea ce constituia un loc destul de sigur, amândoi ştiau asta. Nu-i aşa că-i drăguţ să citeşti corespondenţa altuia?

— E una dintre cele mai bune forme de spionaj, admise Ryan.

— Băieţii de la Fort Meade, nu? Au interceptat telefonul mobil al cuiva, via satelit?

— Surse şi metode – chiar nu vrei să ştii asta, George. Întotdeauna există şansa de a-i servi totul, din greşeală, unei persoane nepotrivite, ca apoi să ai viaţa cuiva pe conştiinţă. Crede-mă, e ceva ce trebuie evitat.

— Am înţeles, Jack. Ei bine, trebuie să-mi încep şi eu programul. Mersi pentru cafea şi prăjituri, *şefu'.*

— Eşti oricând bine-venit, George. Pa! Ryan se întoarse spre programul său de întâlniri, iar secretarul trecu pragul uşii ce dădea în coridor, de-acolo coborî scările şi ieşi afară, căci Aripa de Vest nu era ataşată direct de Casa Albă, reveni înăuntru şi se îndreptă către tunelul ce ducea la

Finanţe.

În exteriorul biroului lui Ryan, echipa de gardă din Serviciul Secret parcurse şi ea lista de întâlniri, dar exemplarul lor includea şi rezultatele verificării Centrului Naţional Computerizat de Informare asupra Infracţionalităţii, pentru a fi siguri că niciun criminal cu dosar penal nu este admis în Sfânta Sfintelor din Statele Unite ale Americii.

CAPITOLUL 17

Baterea monedelor de aur

Scott Adler era considerat ca fiind prea tânăr şi neexperimentat pentru postul său, dar această opinie venea din partea viitorilor politicieni care îşi trasaseră drumul spre poziţii de vârf prin numiri pe post, pe când Adler fusese diplomat de carieră încă de la absolvirea Şcolii de Drept şi Diplomaţie Fletcher a Universităţii Tufts, cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Cei care avuseseră ocazia să-l vadă muncind îl considerau un foarte ager specialist al diplomaţiei. Cei care jucaseră cărţi cu el – lui Adler îi plăcea să facă un joc de pocher înaintea unei întâlniri sau negocieri importante – credeau că e doar extraordinar de norocos.

Biroul său de la etajul şapte al clădirii Departamentului de Stat era încăpător şi confortabil. Înapoia mesei de lucru era o policioară acoperită cu obişnuitele fotografii înrămate ale soţiei, copiilor şi părinţilor. Nu-i plăcea să poarte haina de la costum când stătea la birou, pentru că nu se simţea în largul lui. Prin acest comportament neprotocolar scandalizase pe câţiva birocraţi cu vechime ai Departamentului de Stat, care îl etichetau drept total inadecvat. Purta, firește, haina, în cursul întâlnirilor importante cu demnitari străini, dar nu credea că întâlnirile interne erau destul de însemnate pentru a merita disconfortul.

Faptul îi convenea lui George Winston, care îşi aruncă haina pe un scaun atunci când păşi înăuntru. Ca şi el însuşi, Scott Adler era un tip muncitor, genul de persoană cu care Winston era cel mai obişnuit. O fi fost el un carierist guvernamental, dar ticălosul avea o etică a muncii, ceea ce el nu putea spune despre o mulţime de oameni din propriul departament. Făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a stârpi

buruienile din departament, dar asta nu era o sarcină uşoară, iar regulamentele serviciilor publice făceau din concedierea angajaţilor neproductivi o practică netrivială.

— Ai citit materialul chinez? întrebă Adler îndată ce prânzul fusese pus pe masă.

— Da, Scott. Vreau să spun, amice, că-i o mare porcărie, remarcă Negustorul pentru VULTUR.

— Bun venit în club. Materialele informative pe care le obţinem pot fi foarte interesante. Departamentul de Stat avea propriul său serviciu de spionaj, intitulat Informaţii şi Cercetare, sau I&R, care, deşi nu concura cu CIA şi alte servicii, scotea ocazional la iveală, din stratul gros de mocirlă diplomatică, propriile sale diamante brute. Ce părere ai despre frăţiorii noştri galbeni?

Winston se abţinu să nu urle.

— Amice, s-ar putea ca nici mâncarea lor blestemată să n-o mai consum.

— În comparaţie cu ei cei mai mari tâlhari ai noştri seamănă cu Maica Tereza. Sunt nişte ticăloşi lipsiţi de conştiinţă, George, acesta-i adevărul.

Instantaneu, Winston începu să-l placă mai mult pe Adler. Un tip care vorbea astfel avea reale posibilităţi. Acum era rândul lui să dea dovadă de profesionalism lucid pentru a contracara patosul muncitoresc al lui Adler.

— Să fie mânaţi de ideologie, atunci?

— Complet – bine, amestecată cu puţină corupţie, dar aminteşte-ţi că ei îşi închipuie că statutul lor politic îi îndreptăţeşte să ducă un trai de huzur, aşa că pentru ei asta nu înseamnă deloc corupţie. Doar adună tributul de la ţărani, „ţăran” fiind termenul care încă se mai foloseşte acolo.

— Cu alte cuvinte avem de-a face cu duci şi conţi?

Secretarul de Stat dădu din cap aprobativ.

— În esenţă, da. Au un imens simţ al titlului personal. Nu sunt obişnuiţi, sub nicio formă, să audă cuvântul „nu”, rezultatul fiind că nu ştiu întotdeauna ce să facă atunci când îl aud rostit de oameni ca mine. Iată de ce deseori sunt în dezavantaj la negocieri – cel puţin atunci când

jucăm dur cu ei. N-am făcut asta suficient de mult, dar anul trecut, după afacerea Airbus, am devenit puţin mai duri şi am continuat cu recunoaşterea diplomatică oficială a guvernului Republicii Chineze a Taiwanului. Asta le-a luat cu adevărat celor din R.P.C. gândul de la unire, cu toate că guvernul Republicii Chineze a Taiwanului nici măcar nu a declarat oficial independenţa insulei.

— Poftim? Secretarului Trezoreriei îi scăpase cumva această ştire.

— Da, poporul din Taiwan practică un joc destul de constant şi rezonabil. Niciodată nu s-au abătut cu adevărat de la traseu, pentru a nu-i ofensa pe cei de pe continent. Chiar dacă au ambasade răspândite pe tot globul, niciodată n-au proclamat faptul că sunt o naţiune independentă. Asta i-ar scoate din minţi pe cei din Beijing. Poate cei din Taipei consideră că ar fi o dovadă de proaste maniere sau ceva de genul acesta. În acelaşi timp, noi avem o înţelegere de care ştie Beijingul. Dacă cineva se pune cu Taiwanul, Flota a Şaptea soseşte pentru a ţine lucrurile sub observaţie şi noi nu vom permite o ameninţare militară directă asupra guvernului Republicii Chineze a Taiwanului. R.P.C. nu are suficiente forţe navale ca să-i îngrijoreze pe băieţii noştri, la fel şi cu forţele aeriene, sunt doar vorbe. Adler îi aruncă o privire pe deasupra sendvişului. Pietre şi bâte, ştii?

— Azi-dimineaţă am luat micul dejun cu Jack şi am vorbit despre negocierile comerciale.

— Iar Jack vrea să jucăm puţin mai dur? se interesă Secretarul de Stat.

Nu era ceva surprinzător. Ryan întotdeauna preferase să fie cinstit, deşi acesta era adeseori o marfă rară în relaţiile dintre statele naţiuni.

— Te-ai prins, confirmă Winston între două îmbucături din sendvişul său. Un lucru legat de cei din clasa muncitoare, precum Adler, raţionă Secretarul Trezoreriei, era că ştiau ce înseamnă un prânz adecvat. Se săturase de feericele prânzuri cu mâncare franţuzească. Prânzul ar fi trebuit să fie o bucată de carne înfăşurată în pâine. Bucătăria franţuzească era grozavă, dar pentru cină, nu pentru prânz.

— Cât de dur?

— Să obţinem ce vrem. Trebuie să-i obişnuim cu ideea că ei au nevoie de noi al dracului mai mult decât avem noi de ei.

— E un ordin ambiţios, George. Dacă nu vor să asculte?

— Bate mai tare în masă, sau pe ei la cap. Scott, ai citit acelaşi document pe care l-am citit eu de dimineaţă, corect?

— Da, confirmă Secretarul de Stat.

— Oamenii cărora ei le fură slujbele sunt cetăţeni americani.

— Ştiu asta. Dar trebuie să-ţi aminteşti că nu putem dicta unei ţări suverane. În lume lucrurile nu funcţionează aşa.

— Bine, de acord, dar le putem spune că nici ei nu ne pot dicta practici comerciale.

— George, de multă vreme America a adoptat o linie extrem de moderată în privinţa acestor probleme.

— Poate, dar în prezent Actul de Reformă a Comerţului este lege…

— Da, îmi aduc aminte. De asemenea, îmi amintesc cum ne-a băgat într-un conflict armat, îi reaminti Adler oaspetelui său.

— Am învins. Şi asta mi-o amintesc. Poate că şi alţi oameni îşi vor aminti. Scott, avem un uriaş deficit în comerţul cu chinezii. Preşedintele spune că asta trebuie să înceteze. Se-ntâmplă să fiu de acord cu el. Dacă noi putem cumpăra de la ei, atunci blestemaţii trebuie la fel de bine să cumpere de la noi, altfel ne vom cumpăra beţişoarele (de mâncat) şi ursuleţii de pluş din altă parte.

— Sunt locuri de muncă în joc, îl preveni Adler. Ei ştiu cum să se folosească de acest atu. Anulează contractele şi încetează să cumpere produse finite de la noi; atunci şi unii dintre cetăţenii noştri îşi vor pierde slujbele.

— Sau, dacă reuşim, le vom vinde mai multe produse finite şi fabricile noastre vor fi nevoite să angajeze personal pentru a le produce. Joacă la victorie, Scott, îl sfătui Winston.

— Mereu fac aşa, dar ăsta nu-i un meci de baseball cu

reguli şi îngrădiri. E ca şi cum ai concura cu un velier, prin ceaţă, faţă de o regată. Nu-ţi poţi vedea întotdeauna adversarul şi poţi da de dracul, încât nici linia de sosire să n-o vezi.

— Atunci să-ţi cumpăr un radar. Ce-ar fi să-ţi dau ca ajutor pe unul dintre oamenii mei?

— Cine?

— Mark Gant. E un magician al computerelor. Cunoaşte foarte bine problemele litigioase din punct de vedere tehnic, monetar.

Adler analiză propunerea. Departamentul de Stat întotdeauna fusese slab în acel domeniu. Nu mulţi specialişti în afaceri ajungeau în serviciul diplomatic extern, iar a învăţa din cărţi nu era acelaşi lucru cu a trăi această experienţă în lumea reală, un fapt pe care prea mulţi „profesionişti" din Departamentul de Stat nu-l apreciau întotdeauna pe cât ar fi trebuit.

— În regulă, trimite-l. Acum, cât de dur ar trebui să jucăm?

— Ei bine, cred că va trebui să discuţi asta cu Jack, dar din ce mi-a zis mie în această dimineaţă, vream să facem curăţenie pe terenul de joc.

Uşor de zis, observă Adler, greu de îndeplinit. Îl plăcea şi îl admira pe preşedintele Ryan, dar nu era orb, aşa încât vedea faptul că preşedintele nu era cel mai răbdător om din lume, iar în diplomaţie răbdarea reprezenta totul – ce naiba, era singurul lucru care conta.

— Bine, rosti el după un moment de gândire. Voi discuta cu el înainte de a le spune oamenilor mei ce să zică. Poate să iasă urât. Chinezii joacă dur.

— Viaţa e o târfă, Scott, îl anunţă Winston.

— OK, am luat notă, surâse Secretarul de Stat. Lasă-mă să văd ce zice Jack. Aşadar, cum se prezintă piaţa?

— Este încă destul de solidă. Raportul preţ-câştig este încă puţin exagerat, dar profiturile sunt în general ridicate, inflaţia este sub control, iar investitorii sunt liniştiţi şi încrezători. Directorul Rezervei Federale duce o politică monetară bună, chiar exagerată. Suntem pe cale de a

obţine modificările pe care le dorim la legea taxelor. Aşa că imaginea este destul de bună. Întotdeauna un vas este mai uşor de cârmit în ape calme, ştii?

Adler făcu o grimasă.

— Mda, o să încerc şi eu asta, cândva. Dar avea ordine de marş care-l îndreptau către un taifun. O să fie interesant.

— Aşadar, care-i capacitatea de luptă? îşi întrebă generalul Diggs ofiţerii reuniţi.

— Ar putea fi mai bună, admise colonelul comandant al Brigăzii 1. În ultima vreme am fost cam strâmtoraţi cu fondurile pentru pregătire. Avem material, avem soldaţi şi petrecem o mulţime de timp în simulatoare, dar nu e acelaşi lucru cu a ieşi cu şenilele în ţărână, afară. La acest punct generalul dădu din cap aprobator.

— Pentru mine constituie o problemă, domnule, rosti locotenent-colonelul Angelo Giusti, care comanda Escadronul 1 al Regimentului 4 de Cavalerie Blindată. Cunoscută în armată drept Quarter Horse de la indicativul unităţii 1/4, era avangarda de cercetare a diviziei, iar comandantul lui raporta direct generalului comandant al Diviziei I Tancuri, în loc s-o facă prin intermediul unui comandant de brigadă. Nu-mi pot scoate oamenii afară şi e greu să te antrenezi pentru recunoaştere într-o cazarmă. Fermierii autohtoni devin cam iritaţi când le zdrobim câmpurile, aşa că trebuie să pretindem că putem face recunoaştere de pe drumuri cu suprafaţă dură. Ei bine, domnule, nu putem, şi asta mă cam supără.

Nimeni nu nega faptul că manevrarea unui vehicul blindat printr-un lan era devastatoare pentru porumb, aşa că în timp ce armata Statelor Unite ataşase fiecărei formaţii tactice un Hummer ai cărui pasageri veneau cu un carnet mare de cecuri pentru a plăti pagubele, nemţii rămâneau nişte oameni ordonaţi şi dolarii yankeilor nu compensau întotdeauna valoarea lanurilor răvăşite din senin. Fusese mai bine atunci când Armata Roşie era chiar acolo, de partea cealaltă a gardului, ameninţând Germania de Vest

cu moarte şi distrugere, dar nemţii aveau acum un stat suveran, iar ruşii se aflau dincolo de Polonia, reprezentând o ameninţare mult mai mică decât în trecut. Existau o seamă de locuri unde formaţiuni mari puteau face exerciţii, dar ele erau deja închiriate, parcă ar fi fost cartea de bal plină ochi a unei debutante, aşa că Quarter Horse petrecea în continuare foarte mult timp în simulatoare.

— Bine, zise Diggs. Veştile bune sunt că vom profita de pe urma noului buget federal. Avem mult mai multe fonduri pentru antrenament şi vom putea începe să le folosim peste douăsprezece zile. Colonele Masterman, ce modalităţi ai găsit pentru noi de a petrece aceste zile?

— Domnule general, cred că aş avea ceva. Putem pretinde că suntem iarăşi în 1983?

În culmea Războiului Rece, Armata a VII-a se antrenase din greu, dezvoltându-şi calităţile mai mult decât orice altă armată din istorie, un fapt probat în cele din urmă în Irak, nu în Germania, dar cu efecte spectaculoase. 1983 fusese anul în care sporirea fondurilor avusese întâia oară un efect real, fapt pe deplin remarcat de către ofiţerii de informaţii din KGB şi GRU, care credeau până atunci că Armata Roşie ar putea avea şansa să învingă NATO. Din 1984, până şi cei mai optimişti ofiţeri ruşi abandonaseră pentru totdeauna acea placă. Toţi ofiţerii adunaţi ştiau că, dacă ar fi putut reinstaura acel regim de antrenament, ar fi avut o gaşcă de soldaţi fericiţi, deoarece, cu toate că antrenamentul presupune muncă din greu, pentru asta se înrolaseră militarii. Un soldat pe câmpul de manevre este, cel mai adesea, un soldat fericit.

— Colonele Masterman, răspunsul la întrebarea ta este da. Revenim la întrebarea iniţială. Care este capacitatea de luptă?

— Suntem cam la optzeci şi cinci de procente, estimă Brigada 2. Probabil cam nouăzeci pentru artilerie…

— Mulţumesc, colonele, sunt de acord cu tine, interveni comandantul artileriei divizionare.

— Cu toţii ştim ce viaţă uşoară au „cocoşii” de tunari, adăugă o înţepătură cel de la Brigada 2.

— Aviaţia? continuă Diggs.

— Domnule, de trei săptămâni oamenii mei sunt la o sută de procente. Din fericire, n-am secerat porumbul nimănui în timpul antrenamentelor. Singura mea plângere e că oamenilor mei le este prea lesne să urmărească tancurile de pe sol dacă acestea se află pe un drum, aşa că un exerciţiu ceva mai realist nu le-ar dăuna, dar, domnule, aviatorii mei pot concura împotriva oricărui bărbat din armată, mai ales piloţii mei de Apache.

Piloţii de pe elicoptere păreau a se „hrăni” cu victime civile. Problemele pe care le avuseseră cu câţiva ani în urmă în Iugoslavia alarmaseră o mulţime de oameni, dar comunitatea aviatică îşi rezolvase problemele cu promptitudine.

— Bun, deci cu toţii sunteţi în formă destul de bună, dar nu vă supără să vă mai cizelaţi puţin, aşa-i? îi interpelă Diggs şi obţinu încuviinţările la care se aştepta.

În cursul zborului transatlantic citise totul despre ofiţerii săi superiori. Nu prea existau uscături. Armata avea mult mai puţine dificultăţi decât alte servicii în a-şi păstra oamenii valoroşi. Liniile aeriene n-au încercat niciodată să angajeze comandanţi de tanc din Divizia 1 Blindată, cu toate că mereu încercau să fure piloţi de vânătoare şi de alte specialităţi din Forţele Aeriene, iar forţele de poliţie adorau să angajeze infanterişti experimentaţi, dar divizia sa nu avea decât o mie cinci sute de asemenea soldaţi, ceea ce constituia singura slăbiciune structurală a unei divizii blindate: nu erau destui oameni cu puşti şi baionete. O divizie americană de tancuri era extraordinar de organizată pentru a câştiga teren – să distrugă pe oricine s-ar fi aflat pe terenul dorit de ea – dar nu era la fel de bine echipată pentru a menţine terenul pe care-l câştigase. Armata Statelor Unite nu fusese niciodată o armată de cucerire, credinţa ei stând întotdeauna în eliberare, iar ca parte a acestei credinţe se aştepta ca popoarele care trăiesc pe terenul câştigat de ea să fie de ajutor, ori cel puţin să arate recunoştinţă pentru eliberarea lor, mai degrabă decât ostilitate. Această doctrină făcea parte de atâta timp din

istoria armatei americane încât membri ei de rang superior rareori, ba chiar niciodată, nu se gândiseră la alte posibilităţi. Acum Vietnamul era un trecut îndepărtat. Chiar şi Diggs fusese prea tânăr pe vremea acelui conflict şi, cu toate că mereu i se spunea ce norocos fusese că îl ratase, era ceva la care el aproape nici nu se gândea. Vietnam nu fusese stilul său de război şi nici nu dorea să ştie despre acţiunile infanteriei uşoare în junglă. Era tanchist, iar ideea sa despre luptă lua forma tancurilor şi a transportoarelor Bradley acţionând în câmp deschis.

— În regulă, domnilor. În următoarele câteva zile vreau să mă întâlnesc cu voi toţi, în mod individual. Apoi voi ieşi pe teren să vă văd realizările. Veţi afla că sunt un individ cu care se lucrează extrem de uşor – ceea ce voia să însemne că nu urla, aşa cum făceau unii generali; pretindea perfecţiune la fel de mult ca oricine altul, dar nu considera că a-i lua cuiva capul în public e un bun mijloc de obţinere a ei – şi mai ştiu că toţi sunteţi foarte buni. În şase luni, sau chiar mai puţin de-atât, vreau ca această divizie să fie gata să-nfrunte orice ar putea veni pe drum. Şi chiar vorbesc serios când spun orice.

„Cine ar putea veni, îşi zise colonelul Masterman, germanii?” Putea fi cam dificilă motivarea trupelor în absenţa completă a unei ameninţări credibile, dar bucuria împărtăşită de militari nu se deosebea prea mult de cea asociată jocului de fotbal. Pentru un tip potrivit era o pură distracţie să se joace în noroi cu nişte jucării mari, iar după o vreme soldaţii începeau să-şi pună întrebarea cum este oare să te joci de-adevăratelea. În cadrul diviziei exista o influenţă din partea soldaţilor proveniţi din Regimentele 10 şi 11 Cavalerie care luptaseră, în urmă cu un an, în Arabia Saudită şi care, precum toţi soldaţii, îşi depănau poveştile. Puţine dintre poveşti erau nefericite. În general expuneau cât de mult antrenament făcuseră şi se refereau la inamicii lor de-atunci ca „bieţi ticăloşi tâmpiţi” care fuseseră, la o analiză finală, nedemni de oţelul lor. Dar exact asta îi făcea să se mândrească ceva mai mult. Un război victorios lasă numai amintiri bune pentru mare parte dintre cei implicaţi,

mai ales un război scurt şi triumfător. Se vor ţine toasturi, iar numele celor căzuţi vor fi invocate cu tristeţe şi respect, dar experienţa generală nu are cum să fie de rău augur pentru soldaţii implicaţi.

Nu conta într-atât de mult faptul că soldaţii tânjeau după luptă; ei se simţeau mai degrabă ca jucătorii de fotbal care s-au antrenat din greu, dar n-au ajuns niciodată să joace pentru puncte. La nivel de intelect ei ştiau că lupta este un joc al morţii, nu fotbal, dar pentru marea lor majoritate era ceva prea teoretic. Tanchiştii îşi trăgeau proiectilele de antrenament, iar dacă ţintele care apăreau erau de oţel aveau satisfacţia de a vedea scânteile produse de impact, dar nu era la fel cu a vedea turela ţintei sărind în aer în vârful unei coloane de flăcări şi fum... şi să ştii că vieţile a trei sau patru oameni se stinseseră precum o lumânare de tort în faţa unui băieţel de cinci ani. Veteranii celui de-al doilea război din Golful Persic chiar vorbeau, ocazional, despre cum era să-şi vadă rezultatele muncii, spunând „Isuse, era într-adevăr ceva îngrozitor la vedere”, dar asta era tot. Pentru soldaţi, actul de a ucide nu era cu adevărat o crimă odată ce te depărtai de el; ceilalţi fuseseră inamicul şi ambele tabere jucaseră jocul morţii pe acelaşi teren, una din ele câştigase, iar cealaltă pierduse, şi dacă nu aveai voinţa de a înfrunta acest risc, atunci, ei bine, nu mai îmbrăca uniforma. Sau „Antrenează-te mai bine, idiotule, căci acolo va fi pe bune”. Acesta era un alt motiv pentru care soldaţii iubeau antrenamentul. Nu era doar ceva interesant şi care implica muncă grea, dar suficient de agreabilă. Era o asigurare de viaţă dacă jocul se transforma într-unul real, iar soldaţii, precum jucătorii de cărţi, adorau să deţină atuurile.

Diggs puse capăt şedinţei, făcându-i semn colonelului Masterman să rămână în urmă.

— Ei, Duke?

— Mi-am vârât nasul peste tot. Ceea ce am văzut e de bine, domnule. Giusti, în special, este foarte bun şi se vaită mereu de timpul alocat pregătirii, îmi place asta.

— Şi mie, zise imediat Diggs. Altceva?

— Aşa cum au spus ofiţerii, artileria este în stare foarte bună, iar brigăzile de manevră sunt OK, dacă luăm în considerare lipsa timpului de pregătire în teren. S-ar putea să nu le placă prea mult simulatoarele, dar se folosesc foarte bine de ele. Sunt cu aproximativ zece procente mai jos decât eram noi la Regimentul 10 Cavalerie când ne jucam cu israelienii în deşertul Negev, iar asta nu-i deloc rău. Domnule, acordaţi-mi trei sau patru luni de pregătire cu ei în teren şi vor fi gata să cucerească lumea.

— Bine, Duke, îţi voi completa cecul săptămâna viitoare. Planurile sunt gata?

— În două zile. O să fac câteva tururi cu elicopterul, pentru a cerceta ce terenuri putem sau nu folosi. Există o brigadă germană care spune că e nerăbdătoare să joace pentru noi rolul agresorului.

— Sunt buni?

— Ei aşa pretind. Cred că va trebui să vedem. Recomand să trimitem întâi Brigada 2. Este mai puţin agresivă decât celelalte două. Colonelul Lisle e din acelaşi aluat cu noi.

— Dosarul lui arată destul de frumos. La următoarea rundă de avansări îşi va primi steaua.

— Cam aveţi dreptate, încuviinţă Masterman. Nu putea întreba „Şi steaua mea?” El îşi închipuise că are mari şanse de promovare, dar nu putea şti sigur. Oh, cel puţin lucra pentru un camarad din cavalerie.

— Bun, arată-mi planurile pentru următoarea aventură a Brigăzii 2 în ţinutul fermelor… mâine?

— Am înţeles, măresc cadenţa, domnule.

Masterman înclină capul şi plecă spre biroul său.

— Cât de dur? ceru Cliff Rutledge să ştie.

— Păi, replică Adler, tocmai am vorbit la telefon cu preşedintele, care ştie bine ce vrea şi e treaba noastră să obţinem ce-şi doreşte.

— E o greşeală, Scott, avertiză asistentul Secretarului de Stat.

— Greşeală sau nu, noi lucrăm pentru preşedinte.

— Aşa o fi, dar Beijingul a fost destul de drăguţ încât să

nu ne mai dea o gaură în fund în privinţa Taiwanului. Se prea poate ca acesta să nu fie momentul potrivit ca noi să-i presăm mai tare.

— Chiar în timp ce vorbim, americanii pierd locuri de muncă din cauza politicii lor, comerciale, punctă Adler. De când „destul” a devenit „prea mult”?

— Cred că Ryan decide asta, nu?

— Aşa zice Constituţia.

— Şi vrei ca eu să mă întâlnesc cu ei?

Secretarul de Stat dădu din cap, aprobator.

— Corect. De azi în patru zile. Pune laolaltă hârtiile privind poziţia noastră şi dă-mi-le şi mie înainte de a le expedia, dar vreau ca ei să ştie că nu glumim. Deficitul comercial trebuie să scadă şi asta destul de curând. Nu au cum să facă atât de mulţi bani pe seama noastră şi să-i cheltuiască în altă parte.

— Dar nu au cum să cumpere echipament militar de la noi, observă Rutledge.

— La ce au nevoie de tot acel echipament? întrebă retoric Scott Adler. Ce inamici externi au?

— Vor susţine că securitatea naţională este treaba lor.

— Şi noi le vom răspunde că securitatea economiei americane e treaba noastră, iar ei nu ne ajută deloc.

Asta însemna, referitor la R.P.C., că lucrurile arătau de parcă s-ar fi pregătit să poarte un război – dar împotriva cui, şi oare asta ar fi fost un lucru bun pentru lume? Rutledge va răspunde cu un calm studiat.

Rutledge se ridică.

— Şi asta-i corect.

Adler nu-l prea plăcea pe Rutledge. Avansările sale din trecut fuseseră mai mult politice decât obţinute pe merit. Fusese în strânse relaţii cu fostul vicepreşedinte Kealty, de exemplu, dar după acel incident se potolise, Cliff spălându-se pe mâini cu o iuţeală admirabilă. Probabil nu va mai obţine o nouă promovare. A ajuns cât de departe putea ajunge cineva fără relaţii serioase în lumea politicii – să zicem un post de profesor la Şcoala Kennedy de la Harvard, şi să devină prezentator la jurnalul de seară al PBS,

aşteptând să fie remarcat de un politician puternic. Dar acela fusese noroc chior. Rutledge ajunsese mai departe decât o justificau meritele sale actuale, dar cu avansarea lui căpătase un salariu confortabil şi un mare prestigiu în circuitul petrecerilor de la Washington, unde era pe lista de invitaţi prioritari. Asta însemna că atunci când va părăsi serviciul guvernamental îşi va spori veniturile cu încă un ordin de mărime prin intermediul unor firme de consultanţă sau a altor activităţi. Adler ştia că poate face şi el acelaşi lucru, dar nu dorea asta. Probabil va prelua Şcoala Fletcher şi va încerca să transmită ce învăţase el unei noi generaţii de viitori diplomaţi. Era prea tânăr pentru pensionare, deşi pentru un fost Secretar de Stat erau puţine opţiuni pentru activitatea postguvernamentală, iar postura academică n-ar fi fost prea rea. Pe lângă asta, îi rămânea de făcut şi obişnuita muncă de consultanţă, scrierea de articole pentru ziare, unde îşi va asuma rolul de bătrân şi înţelept om de stat.

— Bun, lasă-mă să încep munca.

Rutledge ieşi şi făcu la stânga pentru a se îndrepta către biroul său aflat la etajul şapte.

„Ei bine, asta era o abordare”, îşi spuse secretarul adjunct, chiar dacă era o *abordare* greşită. Tipul acesta, Ryan, nu era aşa cum considera el că ar trebui să fie un preşedinte. Credea că discuţiile internaţionale constau în a pune pistolul la tâmpla oamenilor şi a-şi dicta cererile, în loc să se înţeleagă cu ei. Calea adoptată de Rutledge era mai lungă, dar mai sigură. Trebuie să dai pentru a obţine. Sigur, nu mai era mare lucru de oferit către R.P.C., exceptând poate renunţarea Americii la recunoaşterea diplomatică a Taiwanului. Nu era greu de înţeles motivul pentru care ei recunoscuseră republica insulară, dar era totuşi o eroare. Eroarea nemulţumea China şi nu puteai lăsa nişte „principii” nebuneşti să se pună în calea realităţii internaţionale. Diplomaţia, ca şi politica – alt domeniu în care, din păcate, Ryan era deficitar – era o afacere practică. Erau un miliard de oameni în Republica Populară, lucru care trebuia respectat. Sigur, Taiwanul avea un guvern ales prin

alegeri democrate, dar era încă o provincie disidentă a Chinei, ceea ce transforma problema într-una de factură internă. Războiul lor civil era o afacere veche de mai bine de cincizeci de ani, dar Asia era un loc în care oamenii căutau perspective pe termen lung.

„Hm, aprecie el, stând la masa sa de lucru. Vrem ceea ce vrem şi vom obţine ce ne dorim…" Rutledge luă un teanc de documente şi se lăsă pe spătarul scaunului pentru a face unele însemnări. Putea fi o politică greşită. Putea fi o politică prostească. Putea fi politica pe care o dezaproba. Dar *era* politică, iar dacă vreodată ar fi vrut să sară pe o treaptă superioară – practic la un birou diferit aflat la acelaşi etaj – de subsecretar de stat, trebuia să prezinte acea politică la fel de tare de parcă ar fi fost propria sa pasiune. „Parcă aş fi avocat", gândi Rutledge. Avocaţii trebuie mereu să combată cazuri tâmpite, nu? Asta nu îi face mercenari. Îi face profesionişti, iar el era profesionist.

Pe deasupra, niciodată nu fusese prins. Un lucru legat de Ed Kealty era că acesta nu spusese nimănui cum încercase Rutledge să-l ajute să fie preşedinte. Se poate să fi fost duplicitar faţă de preşedinte, dar fusese loial propriilor oameni, aşa cum ar trebui să fie un politician. Iar acest Ryan, oricât ar fi fost de deştept, nu s-a prins niciodată. „Asta eşti, domnule preşedinte, raţionă Rutledge. Te crezi deştept, dar ai nevoie de *mine* ca să-ţi formulez politica. *Ha!"*

— E o schimbare plăcută, tovarăşe ministru, observă Bondarenko în timp ce se apropia. Golovko îi indică un scaun şi îi turnă un păhărel de vodcă, combustibilul oricărei şedinţe ruseşti. Generalul-locotenent sosit în vizită luă înghiţitura obligatorie şi îşi exprimă mulţumirile pentru ospitalitate. Cel mai adesea venea aici după orele de program, dar de data asta fusese convocat oficial, imediat după prânz. Asta l-ar fi alarmat – pe vremuri, o asemenea invitaţie la cartierul general al KGB ar fi implicat o raită rapidă la toaleta bărbaţilor – dacă n-ar fi fost în relaţii cordiale cu spionul-şef al Rusiei.

— Ei bine, Ghenadi Iosifovici, am vorbit cu preşedintele Gruşavoi despre dumneata şi ideile dumitale şi am observat că ai de ceva timp cele trei stele. Este momentul, am căzut preşedintele şi eu de acord, să mai ai una, plus o nouă misiune.

— Într-adevăr?

Bondarenko nu căzuse pe spate, ci devenise brusc atent. Nu era întotdeauna plăcut să-ţi laşi cariera pe mâinile altora, chiar dacă erau mâini prietenoase.

— Da. De lunea viitoare vei fi generalul-colonel Bondarenko, iar curând după aceea vei călători pentru a prelua postul de comandant al Districtului Militar al Extremului Orient.

Sprâncenele generalului se arcuiră în sus. Era încununarea unui vis pe care îl avea în minte de ceva vreme.

— Oh. Aş putea afla de ce tocmai acolo?

— Se-ntâmplă să fiu de acord cu grijile tale în privinţa vecinilor noştri galbeni. Am văzut unele rapoarte ale GRU asupra manevrelor continue ale armatei chineze şi, sincer să fiu, informaţiile noastre secrete din Beijing nu sunt ce ne-am dori să fie. În consecinţă, eu şi Eduard Petrovici considerăm că apărarea noastră răsăriteană ar avea nevoie de ceva consolidare. Asta va fi sarcina ta, Ghenadi. Achită-te bine de ea şi unele lucruri bune suplimentare ţi s-ar putea întâmpla.

Iar asta nu putea însemna decât un singur lucru, socoti Bondarenko, în spatele unei admirabile măşti impasibile. Dincolo de cele patru stele de general-colonel, stătea numai unica mare stea de mareşal, cel mai înalt rang la care putea ajunge un soldat rus. După aceasta, cineva ar fi putut fi comandantul-şef al întregii armate, sau ministru al apărării, sau ar fi putut să se pensioneze pentru a-şi scrie memoriile.

— Sunt câţiva oameni pe care aş vrea să-i iau cu mine la Chabarsovil, nişte colonei din biroul meu de operaţii, spuse generalul, visător.

— Este dreptul tău, fireşte. Spune-mi, ce intenţionezi să

faci acolo?

— Chiar vrei să ştii? întrebă noul galonat cu patru stele.

Golovko zâmbi larg la auzul întrebării.

— Înţeleg. Ghenadi, doreşti să refaci armata rusă după imaginea ta?

— Nu după imaginea mea, tovarăşe ministru. După o imagine triumfătoare, aşa cum am avut în 1945. Sunt imagini pe care cineva vrea să le deterioreze şi sunt imagini pe care cineva nu îndrăzneşte să le atingă. Ce crezi, pe care din acestea ar trebui să le avem?

— Care vor fi costurile?

— Serghei Nikolaici, nu sunt economist, nici contabil, dar îţi pot spune că preţul realizării planului va fi mult mai mic decât preţul nerealizării lui.

Iar acum, judecă Bondarenko, va avea acces mai larg la tot ce deţinea ţara sa în materie de informaţii. Ar fi fost mult mai bine dacă Rusia ar fi cheltuit aceleaşi resurse pe ceea ce americanii numeau, delicat, Mijloace Tehnice Naţionale – sateliţi de recunoaştere strategică – aşa cum făcuse odinioară Uniunea Sovietică. Dar trebuia să ia lucrurile aşa cum sunt; poate ar fi putut vorbi cu cei de la forţele aeriene să facă unele zboruri speciale…

— Voi comunica asta preşedintelui Gruşavoi.

Cu toate că acţiunea nu le-ar fi adus mari beneficii. Dulapul era încă lipsit de fonduri, deşi lucrul acesta putea să se schimbe în următorii ani.

— Ne vor da noile minerale descoperite în Siberia ceva mai mulţi bani de cheltuit?

Golovko aprobă din cap.

— Da, dar nu în anii următori. Răbdare, Ghenadi.

Generalul luă o ultimă porţie de vodcă.

— Eu pot să am răbdare, dar vor avea şi chinezii?

Golovko trebuia să acorde credit îngrijorării oaspetelui său.

— Da, îşi instruiesc forţele militare mai mult decât obişnuiau. Ceea ce pe vremuri constituise un motiv de îngrijorare devenise, prin continuitate, o problemă de rutină, iar Golovko, precum mulţi alţii, avea tendinţa de a

pierde asemenea informaţii în tumultul aparent aleatoriu al vieţii cotidiene. Dar nu sunt motive diplomatice să ne îngrijorăm. Relaţiile dintre ţările noastre sunt cordiale.

— Tovarăşe ministru, nu sunt nici diplomat, nici ofiţer de informaţii, dar am studiat istoria. Îmi amintesc că relaţiile Uniunii Sovietice cu Germania lui Hitler au fost cordiale exact până în 23 iunie 1941. Elementele germane de avangardă au trecut pe lângă trenuri sovietice care mergeau către vest, ducând petrol şi grâu pentru fascişti. De aici trag concluzia că discursul diplomatic nu este întotdeauna un indicator al intenţiilor unei naţiuni.

— Este adevărat, şi iată de ce avem un serviciu de informaţii.

— Atunci o să-ţi aminteşti şi faptul că, în trecut, Republica Populară a privit cu invidie la bogăţiile minerale ale Siberiei. Această invidie probabil a crescut odată cu descoperirile pe care le-am făcut. Nu le-am dat publicităţii, dar putem accepta faptul că şi chinezii au surse de informare chiar aici, în Moscova, da?

— Este o posibilitate care nu poate fi ignorată, admise Golovko.

Nu mai adăugă că acele surse ar fi fost, cel mai probabil, comunişti convinşi din trecutul Rusiei, oameni care au jelit căderea anteriorului sistem politic al naţiei lor şi au văzut în China mijlocul prin care, poate, vor readuce Rusia la adevărata credinţă în marxism-leninism, deşi cu un mic Mao pus acolo. Amândoi bărbaţii fuseseră membri ai Partidului Comunist în acele vremuri: Bondarenko deoarece era o necesitate absolută pentru a avansa în cadrul armatei sovietice, iar Golovko deoarece nu i s-ar fi încredinţat niciodată un post în KGB fără a fi membru de partid. Amândoi declamaseră lozinci şi ţinuseră ochii mai mult deschişi în timpul şedinţelor de partid, în ambele cazuri în timp ce se uitau spre femeile aflate la acele şedinţe sau visau pur şi simplu la lucruri de un interes mult mai presant. Dar acolo se aflau şi cei care ascultaseră şi analizaseră lozincile şi care practic crezuseră toate acele nimicuri politice. Şi Bondarenko şi Golovko erau pragmatici,

interesaţi în principal de realitatea pe care o puteau atinge şi simţi, mai degrabă decât de nişte modele verbale care ar fi putut sau nu trece într-o bună zi. Din fericire pentru ei, îşi găsiseră calea în profesiuni aplecate mai mult spre realitate decât spre teorie, unde cercetările lor intelectuale erau mult mai uşor tolerate, deoarece întotdeauna era nevoie de oameni cu viziune, chiar şi într-o ţară în care viziunea se presupunea că este controlată. Dar ai la dispoziţie mijloace ample ca să acţionezi împotriva grijilor tale.

„Nu chiar”, socoti generalul. Avea – ce? Şase divizii de infanterie mecanizată, o divizie de tancuri şi un divizion de artilerie, toate formaţiuni ale armatei regulate, având cam şaptezeci la sută din efectivul nominal şi un antrenament dubios – asta va fi prima sa misiune, una deloc minoră, de a-i transforma pe acei băieţi în uniformă, în ostaşi ai Armatei Roşii de felul celor care i-au zdrobit pe germani la Kursk şi au înaintat pentru a captura Berlinul. „Va fi o sarcină majoră de îndeplinit, dar cine este cel mai potrivit pentru realizarea ei?” se întrebă Bondarenko. Cunoştea câţiva tineri generali care promiteau şi poate va fura unul, dar pentru grupa sa de vârstă Ghenadi Iosifovici Bondarenko simţea că are cel mai bun creier din toate forţele armate naţionale. Bun, atunci, avea o comanda activă şi şansa de a dovedi că-i cel mai bun. Exista şi riscul unui eşec, dar el era genul de bărbat care vede oportunităţi acolo unde alţii văd pericole.

— Presupun că o să am mână liberă? întrebă el, după o analiză finală.

— În limite rezonabile. Golovko clătină din cap. Am prefera să nu porneşti un război acolo.

— N-am niciun chef să merg la Beijing. Niciodată nu mi-a plăcut bucătăria lor, replică încetişor Bondarenko.

Iar ruşii ar fi trebuit să fie soldaţi mai buni. Capacitatea de luptă a bărbatului rus nu fusese niciodată subiect de îndoială. Avea nevoie doar de o pregătire bună, de echipament bun şi de o conducere adecvată. Bondarenko era încredinţat că poate satisface două dintre acele nevoi, exact asta urmând să facă. Mintea lui deja gonea spre est,

gândindu-se la cartierul său general, ce soi de ofiţeri de stat-major va găsi acolo, pe cine va trebui să înlocuiască şi de unde vor proveni înlocuitorii. Acolo ar putea fi şi soldaţi de paie, ofiţeri carierişti care serveau doar pe perioada regulamentară şi pentru a-şi completa formele, de parcă asta însemna să fii ofiţer de campanie. Acei bărbaţi îşi vor vedea carierele anulate – bine, va acorda fiecăruia treizeci de zile pentru a se îndrepta şi, după cum se cunoştea pe sine însuşi, îi va inspira pe unii dintre ei să-şi redescopere vocaţiile. Cea mai mare nădejde a sa era în soldaţii simpli, băieţi tineri care purtau cu indiferenţă uniforma patriei deoarece nimeni nu le-a spus lămurit ce sunt ei şi cât de important este să porţi acea uniformă. Dar va îndrepta *asta.* Băieţii aceia erau *soldaţi.* Erau apărători ai patriei şi meritau să fie nişte apărători mândri. Cu un antrenament adecvat, în nouă luni de zile vor purta mai bine uniforma, vor sta mai drept şi se vor umfla în pene la eliberare, aşa cum fac toţi soldaţii. El o să le arate cum se face şi va deveni un al doilea tată, împingând şi convingând cu vorbe dulci noua sa recoltă de fii pe drumul către maturitate. Era un ţel meritoriu, la care orice bărbat ar fi visat şi tare s-ar putea, prin funcţia de comandant al Extremului Orient, să stabilească un standard pe care forţele armate ale ţării să încerce să-l depăşească.

— Aşadar, Ghenadi Iosifovici, ce să-i spun lui Eduard Petrovici? întrebă Golovko, în timp ce se apleca peste birou pentru a-i turna oaspetelui încă puţin din grozava vodcă Starka.

Bondarenko ridică paharul în cinstea gazdei.

— Tovarăşe ministru, vei comunica, rogu-te, preşedintelui nostru că are un nou CINC[42] în Extremul Orient.

[42] CINC – Commander in Chief.

CAPITOLUL 18

Evoluţii

Ce îl atrăgea pe Mancuso la noua sa slujbă era faptul că acum comanda forţe aeriene, pe care îi era destul de uşor să le înţeleagă, dar totodată comanda şi forţe terestre, pe care cu greu le putea înţelege. Cel din urmă contingent includea Divizia 3 Infanterie de Marină dislocată în Okinawa şi Divizia 25 Infanterie Uşoară a forţelor terestre, dislocată în Cazarma Schofield pe insula Oahu. Mancuso nu comandase niciodată direct mai mult de o sută cincizeci de oameni, toţi aceştia fiind îmbarcaţi pe prima şi ultima sa comandă adevărată – după cum gândea el – submarinul USS *Dallas.* Era un număr bun, suficient de mare pentru a te simţi ca într-o familie extinsă şi îndeajuns de mic ca să-i poţi cunoaşte pe toţi după chip şi nume. Postul de comandant al zonei Pacific nu era deloc aşa. Echipajul *numeros* al lui *Dallas* nu se compara cu forţa umană pe care o putea dirija acum de la masa lui de lucru.

Parcursese cursul de instruire Capstone. Era un programat destinat iniţierii noilor ofiţeri comandanţi în alte ramuri ale forţelor armate. Mărşăluise prin pădure alături de infanterişti, se târâse prin noroi împreună cu puşcaşii marini, asistase chiar, de pe scaunul catapultabil al unui avion de transport C-5B, la o realimentare în zbor (cel mai nenatural act pe care se aşteptase vreodată să-l vadă, două avioane regulându-se în plin văzduh, la o viteză de trei sute de noduri), se jucase cu infanteria mecanizată la Fort Irwin, California, unde îşi verificase îndemânarea la condus şi la trageri, pe tancuri şi Bradley[43]. Vederea tuturor acelor lucruri, joaca alături de băieţi şi petele de noroi de pe haine nu erau echivalente cu a le cunoaşte. Căpătase câteva idei

[43] Vehicul de luptă blindat din dotarea US Army (n.red.).

de bază despre cum arătau, sunau şi miroseau. Văzuse privirea încrezătoare de pe feţele bărbaţilor care purtau uniforme de diferite culori şi-şi spusese, de peste o sută de ori, că toţi sunt, realmente, la fel.

Sergentul comandant al unui tanc Abrams era doar cu puţin diferit în spirit faţă de şeful unei echipe de torpilori de pe o navă rapidă de atac, doar că nu făcuse recent duş, iar o Beretă Verde era cu puţin diferit, prin aura sa dumnezeiască de încredere în sine, faţă de un pilot de luptă. Dar pentru a comanda, efectiv asemenea soi de oameni trebuia să ştie mai multe, îşi spuse CINCPAC. Ar fi trebuit să aibă mai multe antrenamente „inter-arme”. Dar apoi îşi zise că putea lua cel mai bun pilot de luptă din Forţele Aeriene sau Marină şi, chiar şi aşa, acestuia i-ar fi luat luni de zile să înţeleagă ce făcuse el pe *Dallas*. Ce naiba, doar să-l faci să priceapă importanţa măsurilor de siguranţă ale reactorului ar fi luat un an – cam atât îi trebuise şi lui, odinioară, să înveţe acele lucruri, iar Mancuso, prin pregătire, nu era un specialist în domeniul nuclear. Întotdeauna fusese un individ avangardist. Specialităţile de armă erau diferite prin felul lor de a *percepe* misiunea şi asta din pricină că misiunile erau diferite prin natura lor, aşa cum era un ciobănesc faţă de un pitbull.

Dar el trebuia să comande toate armele şi să o facă în mod eficient, altfel ar fi comis o eroare care avea ca rezultat o telegramă expediată la reşedinţa doamnei Smith pentru a anunţa moartea prematură a fiului sau soţului ei, deoarece un ofiţer comandant o dăduse în bară. Iată, îşi zise amiralul Bart Mancuso, de ce avea o colecţie largă de ofiţeri de stat-major, care includea un tip de la forţele navale de suprafaţă însărcinat să-i explice ce face un anume tip de ţintă (pentru Mancuso orice soi de navă de suprafaţă era o ţintă), un Airedale[44] pentru a-i explica ce face un avion al aviaţiei îmbarcate, un puşcaş marin şi câţiva soldaţi pentru a-i explica traiul în ţărână şi câţiva

[44] Militar din cadrul aviaţiei ambarcate (cu sens peiorativ), (n.red.).

wing wipers[45] din Forţele Aeriene pentru a-i explica de ce sunt capabile păsările lor. Absolut toţi ofereau sfaturi, care, îndată ce le primea, deveneau doar ideile lui, deoarece el era la comandă, iar comanda însemna să fie responsabil pentru tot ce se întâmplă în Oceanul Pacific sau în vecinătatea lui, inclusiv comentariile pătimaşe ale unor noi promovaţi subofiţeri clasa 3-a în legătură cu sânii unui alt subofiţer care se întâmpla să aibă aşa ceva, o recentă evoluţie în cadrul Marinei, una pe care Mancuso ar fi vrut s-o vadă cât mai curând amânată pentru încă o decadă. Acum le dădeau voie femeilor chiar şi pe submarine, dar amiralul nu regreta câtuşi de puţin că pierduse ocazia de a vedea una la bord. Ce mama dracului ar fi făcut Mush Morton[46] şi promoţia sa de submarinişti din al Doilea Război Mondial cu *una de-asta?*

Îşi imaginase cum să organizeze un exerciţiu naval, mari manevre cu scop de antrenament, în care jumătate din Flota 7 ar fi atacat şi distrus, pe hârtie, cealaltă jumătate, urmate de simularea unei debarcări în forţă a unui batalion de infanterie marină. Avioanele de vânătoare ale Marinei se vor încleşta cu cele ale Forţelor Aeriene, iar când totul se va termina, înregistrările computerizate ar indica cine ar fi învins şi cine ar fi pierdut şi diferite rămăşaguri vor fi achitate în diverse baruri – şi odată cu asta vor fi şi unele resentimente, căci rapoartele de aptitudini (şi carierele, laolaltă) puteau urca pe seama rezultatelor angajamentelor simulate.

Dintre toate armele aflate la dispoziţia sa, Mancuso considera că flota de submarine era în forma cea mai bună, de vreme ce funcţia sa anterioară fusese de COMSUBPAC[47] şi îşi biciuise fără milă navele pentru a le ţine în formă. În plus, micul conflict în care se angajaseră cu doi ani în urmă

[45] Răzuitori de aripi – termen peiorativ pentru militari din infanteria marină alocaţi unităţilor de aviaţie, (n.red.).

[46] Comandor Dudley Walker Morton, comandant american de submarin în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pe teatrul de operaţiuni din Pacific, (n.red.).

[47] Comandant-şef al flotei de submarine din Pacific (n.red.)

oferise fiecăruia un adecvat simţ al datoriei, mergând până la punctul că echipajele „bubuitoarelor”[48] care reuşiseră o ambuscadă submarină demnă de zilele bune ale lui Charlie Lockwood[49] încă se mai făleau pe plajă cu isprăvile lor. „Bubuitoarele” rămăseseră în serviciu ca submarine auxiliare de atac rapid, deoarece Mancuso îşi susţinuse punctul de vedere în faţa comandantului operaţiunilor navale, care era prietenul său, Dave Seaton, iar Seaton pledase cazul în faţa Congresului pentru a obţine fonduri suplimentare, iar Congresul fusese drăguţ şi ascultător, având două conflicte recente care îi arătaseră că oamenii în uniformă aveau mai multe scopuri decât să deschidă şi închidă uşile reprezentanţilor aleşi ai poporului. Pe deasupra, navele din clasa Ohio erau pur şi simplu prea scumpe pentru a fi aruncate şi, în general, se aflau pe mare, executând valoroase misiuni oceanografice în Pacificul de Nord, ceea ce mulţumea pe ecologişti (în cazul acesta pe iubitorii peştilor şi ai delfinilor), care, în ochii militarului în uniformă albă, aveau prea multă putere politică.

Fiecare nouă dimineaţă începea cu şedinţa oficială de informare, susţinută în mod uzual de către generalul de brigadă Mike Lahr, ofiţerul său J-2. Asta era, în special, un lucru bun. În dimineaţa zilei de 7 decembrie 1941, Statele Unite învăţaseră ce avantaj are furnizarea informaţiilor critice către comandanţii din teatrul de operaţiuni, aşa că actualul CINCPAC, spre deosebire de amiralul Husband E. Kimmel[50], avea mult de ascultat.

— ’Neaţa, Mike, salută Mancuso, în vreme ce stewardul-şef pregătea cafeaua.

— Bună dimineaţa, domnule, replică generalul cu o stea.

— Ce noutăţi avem în Pacific?

---

[48] Submarine nucleare purtătoare de rachete balistice intercontinentale, (n.red.).

[49] Amiral american, COMSUBPAC, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, (n.red.).

[50] CINCPAC în momentul atacului japonez asupra bazei de la Pearl Harbour, (n.red.).

— Păi, ştirea numărul unu de azi e că ruşii au numit un nou tip la conducerea Districtului Militar al Extremului Orient. Numele său e Ghenadi Bondarenko. Are un trecut destul de interesant. A început ca ofiţer de transmisiuni, o specializare necombatantă, dar s-a distins în Afganistan către sfârşitul acelei aventuri iniţiate de partea lor. A obţinut Ordinul Drapelul Roşu şi este Erou al Uniunii Sovietice – amândouă decoraţiile le-a obţinut când era colonel. De aici a avansat rapid. Are bune relaţii politice. A lucrat îndeaproape cu un tip numit Golovko – este un fost ofiţer KGB aflat încă în branşa spionajului, cunoscut personal de către preşedinte – preşedintele nostru, adică. Golovko este practic adjunctul operativ al preşedintelui rus Gruşavoi – ca un ministru-şef, sau ceva de genul acesta. Gruşavoi îl ascultă în privinţa multor probleme spinoase şi este firul de legătură al Casei Albe în materie de „interese reciproce”

— Grozav. Deci ruşii au asigurată atenţia lui Jack Ryan prin intermediul acestui tip. Ce fel de om este? întrebă CINCPAC.

— Foarte inteligent şi capabil, spun amicii de la Langley. Oricum, să revenim la Bondarenko. Dosarul referitor la el spune că este la fel de inteligent şi de capabil, un candidat pentru viitoare promovări. Inteligenţa şi bravura personală pot fi benefice pentru carieră în forţele lor armate, la fel ca la noi.

— În ce stare se găseşte noua lui comandă?

— Într-una nu foarte bună, domnule. Vedem opt mari unităţi de tăria unei divizii, dintre care şase sunt divizii de infanterie mecanizată, una de tancuri şi un divizion de artilerie. Din fotografiile noastre de recunoaştere toate par a avea efectivul slăbit şi n-au petrecut mult timp pe terenul de instrucţie. Bondarenko va schimba aceste lucruri, dacă acţionează conform cărţii sale de vizită.

— Aşa crezi?

— Ca şef de stat-major s-a zbătut pentru standarde mai înalte de pregătire – este şi un pic intelectual. Anul trecut a publicat un lung eseu despre legiunile romane. S-a numit

„Soldaţii Cezarilor”. Conţinea citatul acela măreţ din Josephus: „Antrenamentele lor sunt bătălii fără vărsări de sânge, iar bătăliile lor sunt antrenamente sângeroase”. Oricum, era o lucrare pur istorică, având ca surse pe Josephus şi Vegetius, dar înţelesul era clar. Aspiră la un antrenament mai bun în armata rusă şi, de asemenea, la subofiţeri profesionişti. A petrecut mult timp studiind comentariile lui Vegetius despre cum se „fabrică” centurionii. Armata Sovietică nu avea cu adevărat sergenţi, aşa cum percepem noi termenul, iar Bondarenko este unul din noua promoţie de ofiţeri superiori care spun că noua armată *rusă* trebuie să reintroducă acea funcţie. O idee de bun-simţ, aprecie Lahr.

— Aşadar tu consideri că îşi va cravaşa oamenii pentru a-i aduce în formă bună. Dar ce ai legat de marina rusă?

— Nu aparţine de el. A obţinut avioane pentru sprijin tactic şi trupe terestre, dar asta-i tot.

— Mda, forţele lor navale s-au dus aşa de mult în jos pe gaura budei că nici nu mai pot vedea rola de hârtie igienică, observă Mancuso. Altceva?

— O grămadă de chestii politice pe care le puteţi citi în timpul liber. Chinezii încă sunt activi pe teren. Acum desfăşoară un exerciţiu cu patru divizii la sud de râul Amur.

— Atât de mare?

— Domnule amiral, ei au deja trei ani de când sunt pe regim sporit de antrenament. Nimic violent, dar au cheltuit bani pentru a întări rapid Armata Populară de Eliberare. În exerciţiul acesta folosesc echipament greu, tancuri şi transportoare blindate. Multe antrenamente de tragere cu tunul, cu muniţie reală. Pentru ei zona aceea de antrenament este foarte bună, nu prea există civili, ca în Nevada, numai că terenul nu e aşa de plat. De când au început exerciţiul am stat cu ochii pe ei, dar acum e simplă rutină.

— Oh, da? Ce cred ruşii despre asta?

Lahr se întinse în scaun.

— Domnule, probabil din cauza asta a tras Bondarenko lozul cu numirea. E un regres de la modul cum se antrenau

ruşii pentru luptă. În teatrul de operaţiuni chinezii îi copleşesc numeric, dar nimeni nu vede posibilitatea izbucnirii ostilităţilor. Relaţiile politice sunt destul de relaxate pe moment.

— Aha, mormăi CINCPAC dinapoia mesei de lucru. Şi Taiwanul?

— Ceva intensificare a antrenamentelor în preajma strâmtorii, dar mai ales cu unităţi de infanterie, nimic care să aducă măcar vag cu exerciţii amfibii. Suntem atenţi şi la exerciţiile astea, cu puţin ajutor din partea prietenilor de acolo.

Mancuso dădu din cap, aprobator. Avea un fişet plin cu planuri de trimitere în vest a Flotei a 7-a şi aproape în permanenţă una dintre navele sale de suprafaţă făcea o „vizită de curtoazie” în insulă. Pentru marinarii săi, Republica Chineză era un port al naibii de libertin, cu numeroase femei ale căror servicii constituiau subiect de negocieri aprinse. Faptul de a avea o navă cenuşie de luptă a marinei Statelor Unite legată la chei punea oraşul la adăpost de un atac cu rachete. Chiar şi zgârierea unei nave de luptă americane era catalogată delicat drept *casus belii* – motiv de război. Şi nimeni nu credea despre China comunistă că era, pregătită pentru acest soi de afacere. Pentru a menţine lucrurile pe acel făgaş, Mancuso îşi pusese portavioanele să acţioneze constant, făcând exerciţii cu avioanele de interceptare şi cele de vânătoare-bombardament, în maniera anului 1980. Avea permanent cel puţin un submarin rapid de atac sau un „bubuitor” lent în Strâmtoarea Formosa, un fapt dezvăluit numai prin referiri ocazionale lăsate intenţionat, din când în când, să răsufle către mass-media. Oricum, numai extrem de rar ar fi făcut un submarin o escală locală. Erau mult mai eficiente atunci când erau nevăzute. Dar în alt fişet avea o mulţime de fotografii ale navelor de luptă chineze, făcute prin periscop, iar unele erau „instantanee de carenă”, fotografii executate exact de sub navă, care erau bune mai ales pentru a testa nervii timonierilor de pe submarine.

Totodată îşi pusese oamenii să urmărească din când în

când submarinele comuniste, la fel cum făcuse el cu *Dallas* împotriva fostei marine sovietice. Dar acum era mult mai uşor. Reactoarele nucleare chinezeşti erau atât de zgomotoase, încât peştii se fereau din calea submarinelor pentru a nu-şi răni urechile, sau cel puţin aşa glumeau operatorii lui de sonar. Cu cât R.P.C. îşi zăngănea mai mult sabia în faţa Taiwanului, cu atât un atac desfăşurat în momentul respectiv, căruia i s-ar fi opus Flota a 7-a, s-ar fi transformat rapid într-un măcel sângeros, iar Mancuso spera că Beijingul ştia asta. Dacă nu ştia, aflarea acestui fapt va fi un exerciţiu murdar şi costisitor. Dar comuniştii nu aveau încă mare lucru în domeniul mijloacelor amfibii şi nici nu dădeau semne că le-ar construi.

— Deci totul arată ca o zi de rutină pe teatrul de operaţiuni Pacific? urmă Mancuso, când informarea luă sfârşit.

— Destul de mult, confirmă generalul Lahr.

— Ce fel de mijloace am alocat pentru supravegherea amicilor noştri chinezi?

— În mare parte mijloace aeriene, răspunse şeful J-2. Niciodată n-am avut mare lucru în domeniul surselor de informare umane în R.P.C. – cel puţin după cunoştinţele mele.

— De ce?

— Păi, în cel mai simplu termen, ar fi foarte greu pentru mine sau dumneavoastră să nu ne facem remarcaţi în societatea lor, iar majoritatea cetăţenilor noştri asiatici, ultima oară când am verificat, lucrau pentru companii de software.

— Nu avem prea mulţi în marină. Dar în armată?

— Puţini, domnule. Au o reprezentare destul de slabă.

— Oare de ce?

— Domnule, sunt ofiţer de informaţii, nu demograf, atrase atenţia Lahr.

— Cred că munca de informaţii e suficientă pentru tine, Mike. Bine, dacă se mai întâmplă ceva interesant, dă-mi de ştire.

— Sigur, domnule.

Lahr se îndreptă spre uşă pentru a face loc şefului operaţiunilor, care îi va spune lui Mancuso ce mijloace din teatrul său erau operaţionale în această frumoasă zi, plus care nave şi avioane erau stricate şi necesitau reparaţii.

Nu devenise deloc mai puţin atractivă, cu toate că aducerea ei aici se dovedise a fi dificilă. Tania Bogdanova nu se ferea de nimic, dar pentru câteva zile fusese de negăsit.

— Ai fost ocupată? întrebă Provalov.

— *Da,* un client special, spuse ea, înclinând capul. Ne-am petrecut împreună timpul în Sankt-Petersburg. Nu mi-am luat pagerul. Lui nu-i plac întreruperile, explică ea, fără să arate că regretă prea mult.

Provalov ar fi putut întreba care este costul a câtorva zile în compania acestei femei, iar ea probabil i-ar fi spus, dar decise că nu dorea chiar atât de mult să afle. Ea rămânea o fantasmă, lipsindu-i doar aripile cu pene albe pentru a fi un înger. Cu excepţia ochilor şi a sufletului, fireşte. Cei dintâi erau reci, iar ultimul era inexistent.

— Am o întrebare, îi spuse locotenentul de poliţie.

— Da?

— Un nume. Îl cunoşti? Klementi Ivanovici Suvorov.

Ochii ei arătară puţină veselie.

— Oh, da. Îl cunosc bine. Nu era nevoie să dezvolte înţelesul cuvântului „bine”.

— Ce îmi poţi spune despre el?

— Ce doreşti să ştii?

— Pentru început, adresa lui.

— Locuieşte în afara Moscovei.

— Sub ce nume?

— Nu ştie că eu ştiu, dar o dată i-am văzut actele. Ivan Iurievici Koniev.

— Cum de ştii asta? întrebă Provalov.

— El era adormit, desigur, iar eu i-am răscolit hainele, replică ea, de parcă i-ar fi spus locotenentului de miliţie de unde îşi cumpăra pâinea.

„Deci el ţi-a tras-o, iar tu, ca răsplată, i-ai tras-o lui”, nu

mai adăugă Provalov.

— Îţi aminteşti adresa lui?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar este unul dintre noile cartiere de dincolo de drumul exterior de centură.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Era cu o săptămână înainte ca Gregori Filipovici să moară, răspunse ea instantaneu.

În momentul acela Provalov avu o sclipire:

— Tania, în noaptea dinaintea morţii lui Gregori, cu cine te-ai văzut?

— Era un fost soldat sau ceva de genul acesta, lasă-mă să mă gândesc… Piotr Alexeievici… cumva…

— Amalrik? completă Provalov, aproape sărind de pe scaun.

— Da, cam aşa ceva. Avea un tatuaj pe braţ, tatuajul Spetsnaz pe care mulţi l-au căpătat în Afganistan. Avea o foarte bună părere despre el însuşi, dar nu era un amant prea bun, adăugă Tania cu un aer de desconsiderare.

„Şi niciodată nu va fi”, i-ar fi putut Provalov spune, dar n-o făcu.

— Cine a aranjat asta, ah, întâlnirea?

— Oh, a fost Klementi Ivanovici. Avea un aranjament cu Gregori. Era evident că se cunoşteau de mult timp. Deseori Gregori organiza întâlniri speciale pentru prietenii lui Klementi.

„Suvorov i-a pus pe unul sau pe amândoi asasinii săi să reguleze târfele aparţinând bărbatului pe care urmau să-l ucidă în ziua următoare…?” Indiferent ce era Suvorov, avea un ascuţit simţ al umorului… sau adevărata ţintă fusese de fapt Serghei Nikolaici. Provalov tocmai trăsese o carte importantă cu informaţii, dar aceasta nu părea să facă deloc lumină în cazul său de crimă. Încă un fapt care îi îngreuna munca, în loc să i-o uşureze. Revenise la aceleaşi două posibilităţi: acest Suvorov îi angajase pe cei doi soldaţi Spetsnaz pentru a-l ucide pe Rasputin, apoi i-a asasinat ca „asigurare” împotriva urmărilor nedorite. Sau i-a angajat pentru a-l elimina pe Golovko, apoi i-a ucis din pricină că

făcuseră o greşeală grosolană. Care din cele două? Va trebui să-l găsească pe Suvorov pentru a afla. Dar acum dispunea de un nume şi de o locaţie probabilă. Era ceva cu care putea lucra.

CAPITOLUL 19

Vânătoare de oameni

La cartierul general Rainbow din Hereford, Marea Britanie, lucrurile se liniştiseră până la punctul în care atât John Clark, cât şi Ding Chavez începuseră să arate simptome de nervozitate. Regimul de antrenament era la fel de solicitant ca întotdeauna, dar nimeni până atunci nu se înecase în sudoare, iar ţintele erau fie de carton, fie electronice – bine, că nu erau la fel de *satisfăcătoare* precum o adevărată lichea umană nu era tocmai cel mai bun mod de a pune problema, aşa că fraza corectă era nu la fel de *palpitante.* Dar membrii echipei Rainbow nu spuneau asta, nici măcar între ei, de teamă să nu pară însetaţi de sânge sau neprofesionişti. Pentru ei starea mentală impusă era la fel ca întotdeauna. Antrenamentul *era* o bătălie fără vărsare de sânge, iar bătălia *era* un antrenament sângeros. Faptului că abordau cu atâta seriozitate antrenamentul i se datora, cu certitudine, forma lor comparabilă cu cea a unei lame ascuţite. Erau atât de eficienţi, încât ar fi putut rade şi puful de pe faţa unui bebeluş.

Echipa nu era cunoscută public, cel puţin nu în sine. Dar cumva răsuflaseră nişte vorbe. Nu în Washington, nu în Londra, ci undeva pe continent umbla vorba că NATO avea acum o echipă antiteroristă foarte specială şi extrem de capabilă, trecută prin ciur şi dârmon în cursul câtorva misiuni de înalt nivel şi numai o singură dată o încasaseră, din partea teroriştilor irlandezi, care, oricum, au plătit un preţ amar pentru eroarea lor de apreciere. Ziarele europene i-au numit „Bărbaţii în Negru”, din pricina uniformelor de asalt, iar în relativa lor ignoranţă ziariştii europeni au făcut ca echipa Rainbow să pară chiar mai

înspăimântătoare decât o justifica realitatea. Au exagerat atât de mult încât, la câteva săptămâni după ce primele ştiri despre ei erupseseră în ziare, atunci când echipa a fost desfăşurată, cu şapte luni în urmă, pentru o misiune în Olanda, băieţii răi din şcoala de literatură au aflat că prin vecini umblă nişte oameni noi şi s-au precipitat către o rundă de negocieri cu dr. Paul Bellow, încheind un acord înainte ca ostilităţile să fie iniţiate, ceea fusese îmbucurător pentru toată lumea. Ideea unui schimb de focuri într-o şcoală plină de copii niciodată nu-i încântase pe Bărbaţii în Negru.

De-a lungul ultimelor luni, unii membri fuseseră răniţi sau înapoiaţi serviciilor de proveniență, fiind înlocuiţi de noi membri. Unul dintre aceştia era Ettore Falcone, fost component al poliţiei federale italiene, trimis la Hereford mai mult pentru propria sa protecţie decât ca să sprijine echipa NATO. Falcone se plimba, într-o plăcută după-amiază de primăvară, împreună cu soţia sa şi fiul lor minor pe străzile din Palermo, Sicilia, când un schimb de focuri a izbucnit chiar în faţa ochilor săi. Trei criminali scuipau rafale de pistol mitralieră spre un pieton, soţia lui şi poliţistul care le era bodyguard, iar Falcone, într-o clipită, şi-a scos pistolul Beretta şi i-a doborât pe toţi trei, împuşcându-i în cap de la zece metri distanţă. Acţiunea sa fusese prea târzie pentru a salva victimele, dar atrăsese mânia unui *capo mafioso,* care avusese doi fii implicaţi în atentat. Falcone şi-a bătut joc în mod public de ameninţare, dar minţile mai temperate de la Roma au avut câştig de cauză – guvernul italian nu dorea ca o vrajbă sângeroasă să înceapă între Mafie şi poliţia federală – iar Falcone fusese expediat la Hereford pentru a fi primul italian membru al Rainbow. Dovedise rapid că este cel mai bun pistolar din câţi se văzuseră vreodată.

— La naiba, şuieră John Clark, după ce analiză a cincea serie de zece focuri.

Tipul ăsta îl bătuse din nou! Îl numeau Păsăroiul. Ettore – Hector – avea cam un metru nouăzeci şi era uscăţiv, ca un jucător de baschet, mărime şi formă nepotrivite pentru un membru al trupelor antitero, dar, Isuse, cum putea trage

puiul ăsta de lele!

— *Grazie,* domnule general, rosti italianul, ridicând bancnota de cinci lire sterline care acompania *această* vrajbă sângeroasă.

Iar John nici măcar nu se putea văicări că o făcuse pe bune, câtă vreme Păsăroiul o făcuse numai pentru bancnotă. Macaronarul doborâse trei indivizi înarmaţi cu pistoale mitralieră şi o făcuse de faţă cu soţia şi fiul său. Tipul era nu numai un trăgător talentat, ci avea şi două ghiulele mari care-i bălăbăneau între picioare. Iar soţia sa, Anna-Maria, avea reputaţia unei bucătărese uimitoare. În orice caz, Falcone îl întrecuse cu un punct în runda de cincizeci de focuri. Iar John exersase timp de o săptămână înaintea acestui meci ranchiunos.

— Ettore, unde dracului ai învăţat să tragi? ceru RAINBOW SIX să afle.

— La Academia de Poliţie, generale Clark. Înainte nu mai trăsesem cu arma, dar am avut un instructor bun şi am învăţat bine, rosti sergentul, zâmbind prietenos. Nu era câtuşi de puţin arogant datorită talentului său, iar asta, într-un fel, înrăutăţea situaţia.

— Da, aşa se pare.

Clark introduse pistolul în toc şi trase fermoarul, apoi se îndepărtă de linia de tragere.

— Şi dumneavoastră, *domnule?* întrebă Dave Woods, şeful poligonului, de îndată ce Clark apăru pe uşă.

— Deci nu sunt singurul? îl interpelă RAINBOW SIX.

Woods ridică privirea din sendvişul său.

— Să dea dracul, flăcăul acela a căpătat la Dragonul Verde o scrisoare nenorocită de credit fiindcă m-a întrecut! anunţă el.

Iar sergentul-major Woods îl învăţase pe Wyatt Earp tot ce ştia. Iar la clubul SAS-Rainbow probabil îl învăţase pe noul băiat să bea bere englezească amară. Nu era uşor să-l înfrângi pe Falcone. Nu prea aveai spaţiu de manevră să baţi un ins care adeseori, atunci când trăgea, nu obţinea „satisfăcător”, ci un scor perfect.

— Ei bine, sergent-major, cred că mă aflu într-o companie

potrivită.

Clark îl bătu pe umăr în timp ce se îndrepta spre uşă, clătinând din cap. În spatele său, Falcone trăgea o nouă serie. Era evident că-i place să fie Numărul Unu şi exersa din greu pentru a-şi menţine poziţia. Trecuse foarte mult timp de când cineva îl bătuse în poligon. Lui John nu-i făcea plăcere, dar ce-i cinstit e cinstit, iar Falcone câştigase respectând regulile.

Oare era şi acesta un semn că pierdea teren? Nu alerga la fel de repede ca soldaţii mai tineri ai lui Rainbow, fireşte, alt lucru care îl deranja. John Clark încă nu era gata să se declare bătrân. Nici să fie bunic nu era pregătit, dar în privinţa asta nu avea de ales. Fiica sa şi Ding se prezentaseră cu un nepot, iar el nu le putea cere să-l ia înapoi. Îşi menţinea o greutate scăzută, cu toate că adesea aceasta operaţie cerea, aşa cum fusese azi, să sară peste masa de prânz în favoarea pierderii a cinci lire sterline la tir cu pistolul.

— Ei, cum a mers, John? se interesă Alistair Stanley, când Clark intră în clădirea administrativă.

— Puştiul e cu adevărat bun, Al, replică John, punând pistolul într-un sertar al biroului.

— Într-adevăr. Săptămâna trecută a câştigat cinci lire de la mine.

Se auzi un mormăit.

— Cred că e o chestie unanimă. John se tolăni în scaunul său pivotant, în care se simţea aşa de bine. Bun, a sosit ceva în timp ce eu eram afară, pierzând bani?

— Doar asta, de la Moscova. Oricum, s-ar fi cuvenit să nu sosească aici, îi raportă Stanley şefului său, în timp ce îi înmâna o filă de fax.

— Ce vor? întrebă Ed Foley în biroul său de la etajul şapte.

— Vor ca noi să-i ajutăm în pregătirea unora dintre oamenii lor, repetă pentru soţul ei Mary Pat. Mesajul original era suficient de nebunesc pentru a necesita repetarea lui.

— Dumnezeule, femeie, cât de îngăduitori trebuie să fim? vru să ştie directorul.

— Serghei Nicolaici crede că îi suntem datori. Şi tu ştii…

Trebuia să încuviinţeze.

— Da, bine, cred că o vom face, poate. Totuşi asta trebuie să meargă mai sus.

— O să-l facă pe Jack să râdă în hohote, consideră directorul adjunct pentru operaţii.

— Rahat, exclamă Ryan în Biroul Oval când Ellen Sumter îi înmână faxul de la Langley. Apoi îşi ridică privirea. Oh, scuză-mă, Ellen.

Ea îi zâmbi ca o mamă către precocele ei fiu.

— Da, domnule preşedinte.

— Pot să am una…?

Doamna Sumter luase obiceiul de a purta ţinute cu buzunare largi, decupate. Din cel stâng pescui un pachet cartonat de Virginia Slims şi îl oferi preşedintelui, care luă o ţigară şi o aprinse de la bricheta cu gaz vârâtă şi ea în pachet.

— Ei bine, nu-i o figură?

— Îl cunoaşteţi pe acest om, nu-i aşa?

— Golovko? Mda. Ryan zâmbi strâmb, amintindu-şi din nou de pistolul aţintit spre faţa lui pe când avionul VC-137 trecea vuind pe pista aeroportului Şeremetievo din Moscova, cu ani în urmă. Acum zâmbea. Dar în clipa aceea nu i se părea nimic amuzant. Oh, da, eu şi Serghei suntem prieteni vechi.

Ca secretară a preşedintelui, Ellen Sumter avea acces aproape la orice informaţie, chiar şi la faptul că preşedintele Ryan trăgea ocazional un fum, dar erau anumite lucruri pe care nu le ştia şi niciodată nu le-ar fi cunoscut. Era destul de deşteaptă pentru a fi curioasă, dar şi destul de inteligentă pentru a nu pune întrebări.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule preşedinte.

— Mersi, Ellen.

Ryan se lăsă pe pernele fotoliului şi trase un fum lung din ţigara subţire. Oare de ce stresul de orice natură îl făcea să

se întoarcă la lucrurile astea blestemate care îl făceau să tuşească? Vestea bună era că ţigările îl amorţeau. „Asta înseamnă că nu sunt fumător, nu unul adevărat”, îşi zise preşedintele. Mai citi o dată faxul. Avea două pagini. Una conţinea faxul original din partea lui Serghei Nikolaici către Langley – deloc surprinzător, avea numărul direct de fax al lui Mary Pat şi dorea să arate acest lucru – iar a doua cuprindea recomandarea din partea lui Edward Foley, directorul CIA.

Din punct de vedere al încărcăturii oficiale, era o problemă destul de simplă. Golovko nici măcar nu era nevoit să explice *de ce* America trebuia să-i satisfacă cererea. Soţii Foley şi Jack Ryan vor şti că KGB a asistat CIA şi guvernul Statelor Unite în cursul a două misiuni extrem de sensibile şi importante, iar faptul că cei trei, la rândul lor, serviseră interesele Rusiei era în afara subiectului. Aşa că Ryan nu avea de ales. Ridică receptorul şi apăsă un buton de apelare rapidă.

— Foley, rosti o voce masculină la celălalt capăt al firului.

— Ryan, spuse Jack în replică. Îl auzi pe tipul de la capătul liniei cum se aşază mai drept în scaun. Am primit faxul.

— Şi? întrebă directorul.

— Ce altceva am putea dracului face?

— Sunt de acord.

Foley ar fi putut spune că, personal, îl place pe Golovko. Ryan, de asemenea. Dar acum nu era vorba de ce le plăcea sau nu le plăcea. Ei făceau politică guvernamentală în acest moment, ceea ce era mai presus de factorii personali. Rusia ajutase Statele Unite ale Americii, iar acum, ca răsplată, Rusia cerea Statelor Unite ale Americii să o ajute. În relaţiile obişnuite dintre state, asemenea cereri, dacă aveau un precedent, trebuiau garantate. Principiul era asemănător cu cel al împrumutării vecinului cu o greblă, după ce el îţi împrumutase un furtun cu o zi înainte, numai că la nivel interstatal oamenii puteau fi, ocazional, omorâţi din pricina unor astfel de favoruri.

Te descurci sau trebuie s-o fac eu?

— Cererea a sosit la Langley. Tu dai răspunsul. Află care sunt parametri. Nu vrem ca Rainbow să fie compromis, nu?

— Nu, Jack, deşi nu sunt mari şanse să fie compromis. Europa s-a liniştit destul de mult. Poliţiştii din Rainbow în principal fac exerciţii şi fac muncă de birou. Povestea aceea din ziare funcţionează – ei, aş vrea de fapt să-i mulţumesc reporterului care a dezvăluit-o. Rareori directorul CIA spunea ceva favorabil legat de presă. În cazul de faţă unii angajaţi ai guvernului vorbiseră cam mult despre ceva ce ştiau, dar efectul net al povestirii chiar avusese rezultatele dorite, deşi articolul de presă fusese plin de erori, lucru care cu greu putea surprinde. Dar unele dintre aceste erori făcuseră ca poliţiştii Rainbow să pară nişte supraoameni, ceea ce le satisfăcea lor orgoliul şi îi oprea pe potenţialii lor inamici. Şi astfel, terorismul din Europa ajunsese pe brânci după scurtul (şi oarecum artificialul, după cum ştiau ei) său reviriment. Bărbaţii în Negru erau prea înspăimântători pentru a te lua de ei. La urma urmei, tâlharii se luau de bătrânelele care tocmai îşi ridicaseră banii de pensie, nu de poliţistul înarmat de la colţul străzii. Prin asta, criminalii se arătau raţionali. O bătrânică nu putea opune eficient rezistenţă unui tâlhar, pe când poliţistul purta un pistol.

— Mă aştept ca prietenii noştri ruşi să nu divulge informaţia.

— Cred că putem conta pe asta, Jack, admise Ed Foley.

— Avem vreun motiv să n-o facem?

Ryan îl putea auzi pe director foindu-se în scaun.

— Niciodată n-am fost dornic să furnizez cuiva „metode”, dar aceasta nu este o operaţiune de informaţii în sine, iar majoritatea le pot obţine citind cărţile potrivite. Deci, cred că le putem da voie.

— Aprobat, spuse preşedintele.

Ryan îşi putea închipui gestul de încuviinţare de la capătul celălalt al firului.

— OK, răspunsul va pleca astăzi.

Însoţit de o copie pentru Hereford, fireşte. Ajunsese pe masa de lucru a lui John înainte de terminarea programului.

Îl convocă pe Al Stanley şi-i înmânã copia.

— Cred că devenim faimoşi, John.

— Te face să te simţi bine, nu? întrebă Clark, dezgustat. Amândoi erau foşti lucrători operativi sub acoperire şi, dacă ar fi existat vreun mod de a-şi ţine secrete numele şi acţiunile faţă de propriii şefi, l-ar fi descoperit de mult timp.

— Presupun că te vei duce chiar tu. Pe cine vei lua cu tine la Moscova?

— Ding şi Echipa-2. Ding şi cu mine am mai fost acolo. Amândoi l-am întâlnit pe Serghei Nikolaici. Măcar în felul acesta nu e nevoit să vadă prea multe feţe noi.

— Da, şi după câte îmi amintesc, rusa ta e de primă clasă.

— Şcoala de limbi străine de la Monterey e foarte bună, rosti John, cu un semn de încuviinţare.

— Cât timp te aştepţi să fii plecat?

Clark se mai uită o dată pe fax şi stătu pe gânduri timp de câteva secunde.

— Oh, nu mai mult de... trei săptămâni, rosti el cu voce tare. Oamenii lor din Spetsnaz nu sunt răi. Vom pune la punct un grup de antrenament pentru ei, iar după un timp îi putem, probabil, invita aici, nu?

Stanley nu sublinie faptul că SAS, în particular, şi Ministerul britanic al Apărării, în general, ar putea avea un acces de isterie iscat de acea invitaţie, dar în cele din urmă trebuiau să ia lucrurile aşa cum sunt. Se numea diplomaţie, iar principiile ei reglau politica marii majorităţi a guvernelor lumii, indiferent dacă lor le plăcea sau nu.

— Cred că va trebui s-o facem, John, zise Stanley, care auzea deja ţipetele, urletele şi mormăielile din restul bazei şi de la Whitehall.

Clark luă telefonul şi apăsă pe butonul alocat secretarei sale, Helen Montgomery.

— Helen, îl poţi suna, te rog, pe Ding şi să-i comunici să vină încoace? Mulţumesc.

— Îmi amintesc că şi rusa lui este bună.

— Am avut nişte profesori buni. Dar accentul lui e puţin sudic.

— Şi al tău?

— Leningrad – adică Sankt-Petersburg, bănuiesc că aşa-i zice acum. Al, îţi vine să crezi toate schimbările care s-au petrecut?

Stanley se aşează.

— John, chiar şi astăzi mi se pare o nebunie, şi au trecut mai bine de zece ani de când au dat jos steagul roşu de deasupra porţii Spaski.

Clark încuviinţă.

— Îmi amintesc când am văzut asta la televizor, omule. M-a dat pe spate.

— Bună, John, salută o voce familiară din cadrul uşii. Salut, Al.

— Intră şi ia loc, fiule.

Chavez, pretins maior în SAS, ezită la partea cu „fiule”. De fiecare dată când John vorbea în stilul acesta urma să se întâmple ceva neobişnuit. Dar putea fi şi mai rău. „Puştiule” era termenul uzual care preceda pericolul, iar acum, că era şi soţ şi tată, Domingo nu mai mergea până-n pânzele albe în căutare de belele. Păşi spre biroul lui Clark şi luă foaia de hârtie care i se oferise.

— Moscova? întrebă el.

— Se pare că aprobarea a venit de la comandantul nostru suprem.

— Super, observă Chavez. Păi a trecut ceva vreme de când ne-am întâlnit cu domnul Golovko. Cred că vodca este la fel de bună.

— E unul dintre lucrurile pe care le fac cum trebuie, aprobă John.

— Şi vor ca noi să-i învăţăm să facă şi alte lucruri?

— Aşa se pare.

— Luăm nevestele cu noi?

— Nu. Clark scutură din cap. De data asta e vorba numai de afaceri.

— Când?

— La asta trebuie să lucrez. Probabil peste o săptămână, cu aproximaţie.

— Destul de bine.

— Ce face micuţul?

— Încă merge de-a buşilea, rânji Ding. Noaptea trecută a început să se ridice singur, ca şi cum ar fi stat în picioare. Îmi imaginez că în câteva zile va începe să meargă.

— Domingo, îţi vei petrece primul lui an învăţându-l să meargă şi să vorbească. Următorii douăzeci de ani îi vei petrece învăţându-l să stea jos şi să tacă din gură, îl preveni Clark.

— Hei, tăticule, micuţul doarme cât e noaptea de lungă şi se trezeşte cu un zâmbet. Al dracului să fiu dacă nu e o privelişte mai bună decât cea oferită de mine însumi, ştii?

Ce spunea el avea sens. Când se deştepta, tot ce avea Domingo în faţa ochilor erau obişnuitele exerciţii şi o alergare de opt kilometri, care erau atât epuizante, cât şi, după un anumit timp, plictisitoare.

Clark nu putea decât să încuviinţeze. Era unul dintre marile mistere ale vieţii, cum de pot copiii să se trezească întotdeauna într-o dispoziţie bună. Se întrebă unde, de-a lungul anilor, se pierdea această aptitudine.

— Întreaga echipă? se interesă Chavez.

— Mda, probabil. Inclusiv Păsăroiul, adăugă RAINBOW SIX.

— Şi ţie ţi-a curăţat azi buzunarele? întrebă Ding.

— Data viitoare când concurez în poligon contra puiului de lele, vreau ca asta să fie imediat după alergarea matinală, când îi tremură puţin mâinile, rosti Clark, în doi peri.

Nu îi plăcea să piardă nimic, şi în mod cert nu ceva care făcea atât de mult parte din renumele lui de trăgător cu armament individual.

— Domnule C., Ettore nu e om. Cu un pistol mitralieră este bun, dar nu spectaculos, dar cu acel Beretta parcă-i Tiger Woods cu o crosă de golf. Îi culcă pe toţi la pământ.

— Până astăzi n-am crezut. Mă gândesc că poate era mai bine să-mi fi luat prânzul la Dragonul Verde.

— Te-nţeleg, John, aprobă Chavez, decis să nu comenteze în legătură cu proporţiile socrului său. Hei, aduţi aminte că şi eu sunt bun la tragerile cu pistolul. Ettore m-

a spulberat cu trei puncte.

— Ticălosul m-a luat cu un punct, îl informă John pe comandantul său de echipă. Primul meci unu-contra-unu pe care-l pierd de când eram în grupul de operaţiuni speciale.

Şi aia fusese cu treizeci de ani în trecut, împotriva maistrului său principal, concurând pentru beri. A pierdut cu două puncte, dar l-a bătut pe maistru trei serii după aceea, îşi aminti Clark cu mândrie.

— El este? întrebă Provalov.

— Nu avem o fotografie a lui, îi aduse aminte sergentul. Dar corespunde descrierii generale. Şi se îndrepta spre maşina care trebuia. Câteva aparate foto focalizau acum pentru a oferi fotografiile.

Amândoi se găseau într-o dubiţă parcată la o jumătate de bloc distanţă de clădirea cu apartamente pe care o supravegheau. Ambii bărbaţi utilizau binocluri verzi, îmbrăcate în plastic, de provenienţă militară.

Tipul arăta aproximativ aşa cum ar fi trebuit. Ieşise din ascensorul blocului, plecând de la etajul potrivit. Se stabilise mai devreme, în cursul acelei seri, că numitul Ivan Iurievici Koniev locuieşte la etajul opt al acestui bloc turn. Nu rămăsese timp pentru a-i interoga vecinii, acţiune care, oricum, trebuia făcută cu mare atenţie. Era mai mult decât posibil ca vecinii acestui Koniev/Suvorov să fie, aşa cum şi el se ştia că fusese, foşti membri KGB, iar a le pune lor întrebări putea să-nsemne alertarea subiectului investigaţiei. Şi nu era deloc un subiect obişnuit, ţinu Provalov să-şi reamintească.

Maşina în care urcase bărbatul era închiriată. Exista un autoturism particular înregistrat pe numele Koniev, Ivan Iurievici, la această adresă, un Mercedes clasa C, şi cine ştia câte alte maşini putea avea înregistrate sub altă identitate? Provalov era sigur că avea mai multe asemenea maşini, toate cu acte grijuliu măsluite. Cartea de identitate a lui Koniev era cu siguranţă falsă. KGB le oferise oamenilor săi un antrenament temeinic.

Sergentul de pe locul şoferului porni motorul şi deschise

staţia radio. Alte două maşini ale poliţiei se aflau în imediata vecinătate, ambele având echipaje formate din anchetatori experimentaţi.

— Prietenul nostru se deplasează. Maşina albastră, închiriată, rosti Provalov în radio. Amândouă maşinile transmiseră că au recepţionat.

Maşina închiriată era un Fiat – unul veritabil, fabricat la Torino, nu copia lui rusească construită la Togliattistad, unul dintre puţinele proiecte economice ale Uniunii Sovietice care, practic, a funcţionat, după un anumit model. Provalov se întrebă dacă maşina fusese aleasă pentru agilitatea sa, ori pentru preţul ieftin de închiriere. Momentan nu avea cum să afle. Koniev/Suvorov se desprinse de lângă bordură, iar prima maşină de filaj se luă după el din spate, la distanţă de o jumătate de bloc, în timp ce a doua maşină se postase în faţă, la aceeaşi distanţă, deoarece nici măcar un ofiţer de informaţii pregătit de KGB nu căuta decât rareori „codiţe” *în faţa* lui. Să fi avut ceva mai mult timp la dispoziţie, ar fi plasat un dispozitiv de urmărire pe Fiat, dar nu au avut nici timpul şi nici întunericul necesar acestei operaţiuni. Dacă urmăritul se va întoarce la apartamentul său, vor face operaţia noaptea târziu, cam pe la ora patru dimineaţa. Un emiţător radio, cu un magnet care să o fixeze în interiorul barei din spate; antena ar fi atârnat în jos, precum o coadă de şoricel, practic invizibilă. O parte din tehnologia aflată la dispoziţia lui Provalov şi folosită de către acesta fusese, la origini, utilizată la urmărirea străinilor suspectaţi de spionaj, în afara Moscovei, asta însemnând că era destul de performantă, cel puţin după standardele ruseşti.

Urmărirea maşinii decurgea mai uşor decât sperase. Folosirea a trei maşini de filaj ajuta la asta. Reperarea unei singure „cozi” nu era o acţiune pretenţioasă. Două erau, de asemenea, uşor de identificat, de vreme ce aceleaşi două maşini îşi schimbau locurile între ele, la fiecare câteva minute. Dar trei „umbre” spărgeau destul de frumos tiparul, şi, fie el pregătit sau nu de către KGB, Koniev/ Suvorov nu era supraom. Adevărata sa apărare consta în a-şi ascunde

identitatea, iar spargerea secretului fusese o combinaţie de anchetă bine desfăşurată, plus noroc – dar poliţiştii erau familiarizaţi cu norocul. KGB, pe de altă parte, n-a fost. În mania sa pentru organizare, programele de antrenament ale KGB lăsaseră de o parte norocul, poate din pricină că a te încrede în noroc era o slăbiciune care ar fi condus la dezastru pe teren. Asta îi sugera lui Provalov că numitul Koniev/ Suvorov n-a petrecut mult timp în munca operativă. În lumea reală a misiunilor de stradă, asemenea lucruri se învăţau în mare viteză.

Filajul se desfăşura la distanţă extremă, de lungimea unui cvartal, iar în această zonă cvartalele de blocuri erau mari. Dubiţa era echipată special pentru asemenea urmăriri. Suporţii numerelor de înmatriculare erau triunghiulari în secţiune, la o apăsare de buton putându-se roti, schimbând una dintre cele trei perechi separate de numere. Farurile vehiculului erau împărţite în perechi, astfel încât una să poată schimba tiparul luminilor, exact lucrul după care un adversar antrenat s-ar fi uitat noaptea. Dacă schimbau aspectul luminilor de două sau trei ori atunci când se aflau în afara câmpului vizual al retrovizorului celui urmărit, ar fi fost nevoie ca acesta să fie un geniu pentru a se prinde că-i filat. Cea mai grea sarcină îi revenea maşinii de filaj din faţă, căci era dificil să-i anticipeze gândurile lui Koniev/Suvorov, iar când acesta lua pe neaşteptate o curbă, maşina din frunte trebuia să o zbughească, sub ghidarea maşinilor de filaj din spate, pentru a-şi relua poziţia din capul formaţiei. Oricum, toţi miliţienii din echipa sa erau anchetatori cu experienţă, care învăţaseră cum să hăituiască cel mai periculos vânat de pe planetă: fiinţe umane care consimţiseră să ia viaţa altor oameni. Chiar şi cei mai proşti ucigaşi puteau avea instincte de animal şi învăţaseră o mulţime de lucruri, de la televizor, în legătură cu operaţiunile poliţiei. Asta făcea ca unele anchete să fie mai dificile decât ar fi trebuit, dar în asemenea cazuri dificultatea sporită servea la antrenarea oamenilor săi mai temeinic decât în orice academie de pregătire.

— Virează dreapta, spuse şoferul său în radio. Dubiţa

preia conducerea. Maşina de filaj din faţă va continua drumul până la următoarea curbă la dreapta, va vira, apoi va goni pentru a-şi relua poziţia în frunte. Maşina din spate va pierde teren până în spatele dubei, ieşind din scenă timp de câteva minute, înainte de a-şi relua locul. Maşina din spate *era* un Fiat-copie de la Togliattistad, de departe cel mai comun automobil din Rusia, prin urmare foarte anonim, cu vopseaua albă murdară şi sărită.

— Dacă asta-i singura sa încercare de a ne pierde, înseamnă că-i foarte sigur pe sine.

— Adevărat, consimţi Provalov. Să vedem ce altceva face.

Acel „ce altceva” avu loc patru minute mai târziu. Fiatul făcu un nou viraj la dreapta, de această dată nu pe o stradă perpendiculară, ci pe un pasaj inferior de acces la un bloc de apartamente, unul care se întindea pe lungimea unei străzi întregi. Din fericire, maşina din faţă se afla deja de cealaltă parte a clădirii, încercând să ajungă din urmă Fiatul, şi a avut şansa să-l vadă pe Koniev/Suvorov apărând la treizeci de metri în faţa ei.

— Îl avem, pârâi radioul. Îl urmărim.

— Du-te! îi spuse Provalov şoferului, care accelerase dubiţa spre următoarea curbă.

Pe parcurs, acţionă butonul de schimbare a numerelor de înmatriculare şi aranjamentul farurilor, transformând duba într-un vehicul care, pe timp de noapte, părea în întregime nou.

— E sigur pe el, observă Provalov cinci minute mai târziu.

Duba era acum la mică distanţă în urma Fiatului, cu maşina conducătoare în spatele ei, iar cealaltă maşină de urmărire foarte aproape în urma acesteia. Indiferent unde se ducea, ei erau pe urma lui. A făcut o manevră evazivă, una isteaţă, ce-i drept, dar fusese una singură. Probabil a crezut că acea unică manevră de depistare a eventualilor urmăritori este suficientă, asta dacă ar fi fost o singură maşină pe urmele sale, aşa că a trecut prin acel pasaj, cu ochii pe oglinda retrovizoare şi nu a zărit nimic. Foarte bine, aprecie locotenentul de miliţie. Păcat că nu-l avea alături pe

amicul american de la FBI. Cu greu ar fi putut FBI face o urmărire mai bună, chiar şi cu resursele sale vaste. A contribuit şi faptul că oamenii săi cunoşteau străzile Moscovei şi ale suburbiilor la fel de bine ca orice şofer de taxi.

— Va lua cina şi va bea undeva, observă şoferul lui Provalov. La kilometrul următor o să tragă pe dreapta.

— Vom vedea, rosti locotenentul, considerând că şoferul are dreptate. Această zonă avea zece sau unsprezece restaurante de nivel superior. Pe care îl va alege vânatul său…?

A rezultat că era Prinţul Mihai al Kievului, un local ucrainean, specializat în carne de pui şi peşte, de asemenea renumit pentru barul său de calitate. Koniev/Suvorov trase pe dreapta şi îi dădu voie uşierului de la restaurant să-i parchete maşina, apoi păşi înăuntru.

— Care dintre noi este cel mai bine îmbrăcat? întrebă Provalov prin radio.

— Dumneavoastră, tovarăşe locotenent.

Celelalte două echipe ale sale erau înveşmântate precum oamenii din clasa muncitoare, iar aceştia nu dădeau buzna aici. Jumătate din clienţii Prinţului Mihai al Kievului erau străini, iar în preajma unor asemenea oameni trebuie să te îmbraci elegant – restaurantul urmărea asta. Provalov sări din maşină pe la jumătatea străzii şi păşi cu pas iute spre copertina de la intrare. Portarul i-a permis accesul după o scurtă privire – în noua Rusie, ţinuta te reprezenta mai mult decât în majoritatea naţiunilor europene. Ar fi putut să-i fluture pe la nas legitimaţia de poliţist, dar n-ar fi fost o mişcare bună. Se prea poate ca o parte din personalul restaurantului să-i dea raportul lui Koniev/Suvorov. În acel moment avu o sclipire de imaginaţie. Provalov intră imediat în toaleta bărbaţilor şi scoase telefonul mobil.

— *Hello!* rosti o voce familiară când răspunse.

— Mişka?

— Oleg? întrebă Reilly. Ce pot face pentru tine?

— Cunoşti un restaurant numit Prinţul Mihai al Kievului?

— Da, sigur. De ce?

— Am nevoie de ajutorul tău. Cât de repede poţi ajunge aici? se interesă Provalov, ştiind că Reilly locuieşte la numai doi kilometri distanţă.

— Zece sau cincisprezece minute.

— Atunci grăbeşte-te. Voi fi la bar. Îmbracă-te prezentabil, adăugă miliţianul.

— Bine, acceptă Reilly, întrebându-se cum îi va explica asta soţiei sale şi de ce s-a întrerupt o seară liniştită, petrecută în faţa televizorului.

Provalov se îndreptă către bar, comandă o vodcă cu piper şi aprinse o ţigară. Vânatul său se afla la şapte scaune distanţă, bând şi el de unul singur, probabil aşteptând ca masa lui să se elibereze. Restaurantul era plin. Un cvartet de coarde interpreta ceva de Rimsky-Korsakov pe latura opusă a sălii de mese. Restaurantul era cu mult peste orice îşi putea Provalov permite ca parte obişnuită a vieţii sale. Aşadar Koniev/Suvorov era foarte bine aranjat din punct de vedere financiar. Asta nu era o surpriză deosebită. O mulţime de foşti ofiţeri KGB o duceau cu adevărat bine în cadrul sistemului economic al Rusiei noi. Dispuneau de cunoştinţe şi metode internaţionale cu care puţini concetăţeni ai lor puteau concura. Într-o societate cunoscută pentru corupţia ei înfloritoare, ei aveau o felie de piaţă şi o reţea de camarazi pe care să-i contacteze şi cu care puteau, din diverse consideraţii, să împartă câştigurile, obţinute sau nu ilegal.

Provalov îşi terminase primul pahar şi se întorcea către barman pentru a-i cere altul atunci când îşi făcu apariţia Reilly.

— Oleg Gregorievici, zise americanul ca salut. Locotenentul de miliţie realiză că americanul nu era nătâng. Rusa vorbită de acesta avea un evident accent american şi suna prea tare, un excelent camuflaj pentru mediul în care se aflau. Era, de asemenea, bine îmbrăcat, proclamând pentru toţi cei care-l vedeau originea sa străină.

— Mişka! spuse în replică Provalov, strângând călduros mâna americanului şi gesticulând către barman.

— Bun, pe cine căutăm? întrebă agentul FBI, mai încet.

— Costum gri, şapte locuri în stânga mea.

— L-am văzut, zise imediat Reilly. Cine este?

— Numele său curent este Koniev, Ivan Iurievici. De fapt credem că este Suvofov, Klementi Ivanovici.

— Aha, observă Reilly. Ce altceva îmi poţi spune?

— I-am luat urma până aici. A folosit o manevră de evaziune simplă şi de obicei eficientă, dar avem trei maşini de filaj şi l-am prins imediat din urmă.

— Bună treabă, Oleg, spuse agentul FBI.

Inadecvat pregătit şi prost echipat sau nu, Provalov nu era un sticlete de doi bani. În Birou ar fi cel puţin agent-şef. Oleg avea instincte foarte bune de poliţist. Urmărirea unui agent KGB prin jurul Moscovei nu era un exerciţiu neînsemnat, precum urmărirea unui măscărici paranoic în Queens. Reilly îşi sorbi vodca cu piper şi se întoarse pe jumătate în scaun. Dincolo de subiect se afla o frumuseţe brunetă, care purta o rochie de mătase mulată pe corp. Pentru Reilly arăta ca una dintre acele târfe de lux, cu firma la vedere. Ochii ei întunecaţi supravegheau încăperea, cum o făceau şi ai lui. Diferenţa consta în faptul că Reilly era bărbat şi să se uite după fete drăguţe – sau aşa lăsa impresia – nu era câtuşi de puţin neobişnuit. De fapt, ochii săi nu erau aţintiţi asupra femeii, ci asupra bărbatului. Cincizeci de ani, bine făcut, cu un aspect general indescriptibil, exact aşa cum te aşteptai să fie un spion, aşteptând să fie condus la o masă, sorbindu-şi băutura şi privind admirativ în oglinda barului, ceea ce era un mijloc eficient de a vedea dacă eşti supravegheat. Pe american şi amicul său rus îi exclusese, fireşte. În definitiv, ce interes ar fi putut avea un om de afaceri american în legătură cu el? Pe deasupra, americanul căsca ochii la târfa din stânga lui. Din acest motiv, ochii subiectului nu zăboviră asupra omului din dreapta americanului, nici în mod direct, nici în oglindă. Oleg *era* deştept, concluzionă Reilly, folosindu-l *pe el* drept camuflaj pentru discreta sa supraveghere.

— Alte lucruri care s-au întâmplat recent? se interesă agentul FBI. Provalov îl informă despre ce aflase de la prostituată şi ce s-a întâmplat în noaptea dinaintea

crimelor.

— Fir-ar, asta *este* fanfaronadă. Dar încă nu ştii cine a fost ţinta, aşa este?

— Nu ştiu, admise Provalov, sorbind din al doilea rând de băutură.

Ştia că trebuie s-o lase mai încet cu alcoolul, altfel ar fi făcut vreo greşeală. Vânatul său era prea alunecos şi periculos ca să-şi asume orice fel de risc. Putea oricând să-l ridice pe individ pentru interogatoriu, dar ştia că ar fi fost un exerciţiu fără succes. Criminalii de genul acestuia trebuiau să fie manipulaţi mai blând decât un ministru. Provalov îşi permise să privească în oglindă, unde obţinu o bună imagine a profilului unui probabil multiplu asasin. Cum se făcea că în jurul unor astfel de persoane nu era o aură neagră? De ce arătau normal?

— Mai ştim şi altceva despre javra asta?

Rusului începea să-i placă acel termen folosit de american. Scutură din cap.

— Nu, Mişka. Încă nu am verificat la SVR.

— Îţi faci griji că ar putea avea o sursă în instituţie? întrebă americanul. Oleg înclină capul.

— E o idee. Una evidentă.

Frăţia foştilor ofiţeri KGB era probabil foarte strânsă. Poate foarte bine să fie cineva din interiorul vechii clădiri a cartierului general, să zicem cineva din personalul de la arhivă, care le dă băieţilor de ştire dacă poliţia manifestă interes pentru un dosar anume.

— Fir-ar să fie, punctă americanul, gândindu-se. „Ce pui de lele eşti, le regulezi pe târfele tipului înainte de a scăpa de el.”

Era o senzaţie dezagreabilă de indiferenţă în asta, deprinsă parcă dintr-un film cu Mafia. Dar în viaţa reală, mafioţii din La Cosa Nostra nu aveau tăria pentru asemenea fapte. Pe cât păreau de formidabili, oamenii de acţiune ai Mafiei nu aveau pregătirea unor ofiţeri profesionişti de informaţii, în această junglă fiind ca nişte pisici bătrâne puse lângă pantere. Continuă să observe subiectul. Fata de dincolo de el era o diversiune, dar nu prea bună.

— Oleg?

— Da, Mihail?

— Se uită la cineva pe deasupra muzicanţilor. Ochii lui se întorc mereu către acelaşi punct. Nu mătură încăperea cu privirea de parcă ar fi aici întâia oară.

Subiectul îi verifica pe toţi cei care intrau în restaurant, dar ochii săi continuau să revină asupra unei anume părţi a oglinzii şi probabil stabilise că nimeni din local nu constituia un pericol pentru el. Ups. Ei bine, raţionă Reilly, chiar şi cei antrenaţi au limitele lor, într-un târziu, sau chiar mai devreme, propria lor experienţă putându-se întoarce împotriva lor. Începeau să gândească după şabloane şi făceau presupuneri care le puteau aduce capturarea. În cazul de faţă Suvorov presupusese că nu poate fi urmărit de către un american. În definitiv nu făcuse nimic nici unui american din Moscova, poate nici măcar în întreaga sa carieră; în plus se afla pe un teritoriu cunoscut, nu pe terenul duşmanului, iar la venirea în acel loc se contrafilase aşa cum făcea de fiecare dată, numai că el căuta o singură maşină de filaj. Ei, chiar şi cei isteţi au limitele lor. Diferenţa dintre oamenii geniali şi cei proşti consta în faptul că geniile erau conştiente de limitele lor. Suvorov se credea el însuşi un geniu… însă la cine se uita oare? Reilly se răsuci un pic mai mult pe taburetul de la bar şi mătură cu privirea restul încăperii.

— Ce vezi, Mişka?

— O mulţime de oameni, Oleg Gregorievici, majoritatea ruşi, dar şi câţiva străini, toţi bine înţoliţi. Doi chinezi, diplomaţi după aspect, care cinează în compania a doi ruşi – arată ca nişte persoane oficiale. Relaţiile dintre ei par a fi cordiale, aprecie Reilly.

Luase şi el cina acolo, în trei sau patru rânduri, împreună cu soţia sa. Mâncarea era foarte bună, mai ales preparatele din peşte. Iar cei de la Prinţul Mihail al Kievului aveau un excelent furnizor de caviar, acesta numărându-se printre cele mai alese delicatese servite acolo. Soţia lui adora caviarul, şi trebuia să înţeleagă faptul că dacă ar servi aceeaşi specialitate acasă ar costa-o mult mai mult decât

aici… De-a lungul anilor, Reilly îndeplinise multe misiuni de supraveghere discretă, astfel încât căpătase deprinderea de-a deveni aproape invizibil. Putea trece nebăgat în seamă în orice loc din lume, cu excepţia cartierului Harlem, însă Biroul avea agenţi de culoare care se infiltrau acolo.

Era al naibii de sigur că Suvorov se uita mereu într-acelaşi punct. Privea ca din întâmplare, sau folosind oglinda barului pe post de retrovizor. Până şi poziţia în care stătea pe taburet îl ajuta astfel încât să pară că priveşte în mod firesc spre locul care-l interesa. Numai că oamenii de teapa lui nu făceau nimic accidental sau din coincidenţă. Erau antrenaţi să ia în consideraţie orice variantă, chiar şi posibilitatea unei scurgeri de informaţii… era cu atât mai remarcabil că picase de fraier, fiind buzunărit de-o târfă în timp ce dormea după orgasm. Mda, unii bărbaţi, indiferent cât de deştepţi erau, gândeau cu sculele din pantaloni… Reilly se răsuci din nou. Unul dintre chinezii aflaţi la masa din fundal îşi ceru scuze, se ridică şi se îndreptă către toaletă. În primă fază, Reilly se gândi să-l urmărească, dar mai bine nu… Dacă era o mişcare aranjată din timp, faptul că se lua după el ar fi putut să-l sperie… „Răbdare, Mişka”, se îndemnă singur, întorcându-se pentru a privi la suspectul principal. Koniev/Suvorov puse paharul pe tăblia barului şi se ridică.

— Oleg. Vreau să-mi arăţi cum ajung la toaleta pentru bărbaţi, zise agentul FBI. În cincisprezece secunde.

Provalov numără în gând, calculând timpul, apoi îşi întinse braţul arătând către intrarea principală. Reilly îl bătu pe umăr drept mulţumire şi se îndreptă spre locul indicat.

Restaurantul Prinţul Mihail al Kievului era prezentabil însă, ca majoritatea localurilor din Europa, nu avea un om de serviciu la baie, poate pentru că acela era un obicei american sau poate conducerea nu dorea să plătească un salariu în plus. Reilly pătrunse înăuntru şi observă trei pisoare, dintre care două erau ocupate. Desfăcu fermoarul pantalonilor şi urină, se încheie la loc şi merse să se spele pe mâini, privind în jos… în timp ce cu coada ochiului văzu cum ceilalţi doi oameni din încăpere schimbau priviri furişe.

Rusul era mai înalt. Baia avea genul acela de role cu prosoape de hârtie, la care în America se cam renunţase. Reilly trase unul şi îşi uscă mâinile, incapabil să mai tragă de timp, aşteptând înăuntru. Îndreptându-se către uşă, băgă mâna în buzunar şi trase cheile de la maşină pe jumătate în exterior. Le scăpă pe jos chiar în momentul când trăgea de uşă, murmură un „Fir-ar să fie” în timp ce se apleca să le ridice, în acea clipă fiind mascat faţă de ceilalţi doi de către un panou despărţitor. Reilly ridică cheile de pe gresia pardoselii şi reveni la poziţia verticală.

Atunci văzu. Fusese o mişcare bună. Ar fi putut fi mai răbdători, însă probabil că subevaluaseră importanţa americanului, deşi amândoi erau profesionişti. Abia dacă se atinseră unul de altul, iar ce se întâmplă dincolo de mica îmbrânceală ar fi trebuit să fie neluat în seamă de un observator oarecare. Însă Reilly nu era un observator oarecare şi chiar dacă prinsese mişcarea doar cu colţul ochiului, pentru un iniţiat era destul. Era o palmare clasică executată în trecere, încât chiar şi unui tip experimentat ca Reilly i-ar fi fost greu să decidă cine cui transmisese ceva. Agentul FBI îşi continuă drumul spre ieşire, revenind la taburetul lui de lângă bar, unde-i făcu semn barmanului să-i toarne un rând pe care-l considera binemeritat.

— Ei?

— Ai face bine să-l identifici pe chinezoiul acela. El şi amicul nostru au făcut schimb de ceva la toaletă. O palmare frumos executată, rosti Reilly în timp ce zâmbea şi făcea un gest de salut către o brunetă de la bar.

Dacă Reilly ar fi fost silit să depună mărturie în faţa unui juriu despre cele văzute, până şi un avocat cu diploma luată abia de vreo săptămână ar fi putut convinge juriul că, de fapt, nu văzuse nimic. Însă pentru Reilly cele observate spuneau enorm de mult. Acea mişcare plină de dexteritate era fie rezultatul unei întâlniri absolut întâmplătoare între doi oameni cu totul inocenţi – cea mai pură coincidenţă – ori era rezultatul acţiunii a doi ofiţeri de informaţii bine pregătiţi, care-şi puneau la bătaie talentul într-o manieră potrivită şi într-un loc perfect ales. Provalov se întoarse la

timp pentru a-i vedea pe cei doi indivizi părăsind toaleta. Nici măcar nu se băgau în seamă, sau parcă nici măcar nu luau în seamă prezenţa celuilalt mai mult decât remarci un câine rătăcit pe stradă – exact ca doi oameni fără nicio legătură unul cu celălalt, care s-au întâlnit întâmplător cu un străin într-o toaletă de local. Numai că după ce Koniev/Suvorov reveni la locul său de la bar şi îşi luă paharul cu băutură, ochii săi nu mai cercetară cu regularitate oglinda. De fapt, se întoarse şi o salută pe fata din stânga sa, apoi gesticula spre barman să-i ofere o nouă băutură, pe care ea o acceptă cu un surâs cald, comercial. Expresia feţei ei proclama faptul că-şi găsise de lucru în acea noapte. Totuşi tipa putea juca teatru, observă Reilly.

— Ei bine, amicul nostru o va pune în noaptea asta, îi spuse colegului său rus.

— E drăguţă, acceptă Provalov. Ce zici, douăzeci şi trei de ani?

— Cam aşa ceva, poate chiar mai tinerică. Frumoase balcoane.

— Balcoane? se miră rusul.

— Sâni, Oleg, sâni, îl lămuri agentul FBI. Chinezoiul e spion. Vezi prin jur pe cineva care-l supraveghează?

— Pe nimeni din cei pe care-i cunosc eu, replică locotenentul. Probabil nu se ştie că e ofiţer de informaţii.

— Da, sigur, toţi băieţii voştri de la contrainformaţii s-au retras la Soci, la băi, nu? Ce naiba, omule, pe mine m-au urmărit în dese rânduri.

— Atunci înseamnă că eu sunt unul dintre agenţii tăi de supraveghere? îl interpelă Provalov.

Reilly chicoti.

— Să mă informezi dacă vrei să dezertezi în Vest, Oleg Gregorievici.

— Chinezul în costum albastru-deschis?

— Ala este. Scund, cinci picioare, o sută cincizeci şi cinci de livre, îndesat, păr scurt, în jur de patruzeci şi cinci de ani.

Provalov făcu conversia în sistemul european, rezultând 163 de centimetri şi 70 de kilograme şi îşi întipări bine

chipul lui în memorie cât timp se răsucise pentru a-l vedea cum stătea acolo, la treizeci de metri depărtare. Arăta absolut banal, ca toţi spionii. După ce făcu asta, se duse la toaletă pentru a telefona agenţilor săi aflaţi în exteriorul localului.

În seara aceea nu mai fură alte evenimente. Koniev/Suvorov părăsi restaurantul la aproximativ douăzeci de minute după aceea, ducând la braţ pe fata de la bar, pe care o conduse direct la apartamentul său. Unul dintre agenţii lăsaţi în urmă se luă după chinez până la maşina acestuia, care avea numere de corp diplomatic. Notă ce scria pe numere, apoi toţi miliţienii se duseră la casele lor, după o zi prelungită de muncă, întrebându-se dacă au descoperit ceva şi cât de important era ceea ce aflaseră.

CAPITOLUL 20

Diplomaţie

— Ei, cum este?

Rutledge îşi luă înapoi însemnările de la Secretarul Adler.

— Pare în ordine, Cliff, cu condiţia să poţi transmite mesajul într-un mod adecvat, îi spuse Secretarul de Stat subordonatului său.

— Înţeleg ce-i procesarea informaţiilor. Apoi făcu o pauză. Preşedintele vrea ca acest mesaj să fie transmis în termeni fără echivoc, corect?

Secretarul Adler încuviinţă din cap.

— Da.

— Ştii, Scott, niciodată n-am mai fost atât de stăpân pe situaţie.

— Ai vrut vreodată asta?

— De câteva ori, cu israelienii. Şi cu Africa de Sud, adăugă el, meditând.

— Dar niciodată cu chinezii sau cu japonezii?

— Scott, niciodată n-am fost specialist în comerţ, îţi aduci aminte?

Dar de data asta era, căci misiunea de la Beijing se aştepta să fie una de înaltă clasă, necesitând serviciile unui diplomat de rang superior, nu ale unui biet ambasador. Chinezii ştiau deja asta. În cazul lor negocierile vor fi conduse, după ştirea publicului, de către ministrul de externe, deşi practic vor fi dirijate de un diplomat mai mic în grad, specializat în comerţ exterior şi care se bucurase de mult noroc în negocierile cu America. Secretarul Adler, cu acordul preşedintelui Ryan, începuse treptat să dezvăluie presei că termenele şi regulile ar trebui puţin schimbate. Îl îngrijora că Rutledge nu era tocmai omul potrivit pentru a transmite mesajul, dar Cliff era făcut

pentru asta.

— Cum lucrezi cu tipul acela de la Finanţe, Gant?

— Dacă ar fi fost diplomat, acum eram în război cu tot globul, dar presupun că se pricepe la cifre şi computere, admise Rutledge, fără a se strădui să-şi ascundă dezgustul la adresa evreului născut în Chicago, şi a stilului său de parvenit.

Faptul că Rutledge avea el însuşi origini modeste fusese de mult timp uitat. O diplomă la Harvard şi un paşaport diplomatic putea ajuta pe cineva să uite lucruri jenante cum ar fi traiul într-un cartier sărac şi consumarea de resturi la masă.

— Aminteşte-ţi că Winston îl place, iar Ryan îl îndrăgeşte pe Winston, OK? îl preveni Adler cu blândeţe pe subordonatul său.

Se hotărâse să nu-şi bată capul cu atitudinea antisemită a lui Cliff. Viaţa era prea scurtă pentru asemenea trivialităţi, iar Rutledge ştia că soarta carierei sale se află în mâinile lui Scott Adler. Ar fi putut câştiga mai mulţi bani în postură de consultant, după părăsirea Departamentului de Stat, dar o concediere nu i-ar fi crescut valoarea pe piaţa agenţilor independenţi.

— OK, Scott, şi da, am nevoie de sprijin în privinţa aspectelor monetare ale problemelor comerciale.

Înclinarea aprobativă a capului, care îi acompania vorbele, era aproape respectuoasă. Bun. Ştia cum să se gudure atunci când era nevoie. Adler nici nu luase în consideraţie să-i spună lui Rutledge despre sursa de informaţii din buzunarul său, obţinută prin curtoazia preşedintelui. Era ceva legat de diplomatul de carieră care nu-i inspira încredere superiorului său.

— Cum sunt mijloacele de comunicare?

— Ambasada din Beijing are capacităţi TAPDANCE. Chiar şi noul tip de telefon, iar avionul e echipat la fel.

Dar existau probleme cu aparatele, recent aruncate în luptă de Fort Meade. Instrumentele aveau dificultăţi în a realiza legătura între ele, iar folosirea ca releu a unui satelit nu ajutase deloc. Ca majoritatea diplomaţilor, Rutledge

rareori se preocupa de asemenea nimicuri. Mai degrabă se aştepta ca informaţiile să apară ca prin farmec, rareori întrebându-se cum au fost obţinute, dar *întotdeauna* iscodind care au fost motivele sursei, indiferent cine ar fi fost aceea. Una peste alta, Clifford Rutledge II era diplomatul perfect. Credea prea puţin în altceva decât în propria carieră, în câteva noţiuni de amiciţie internaţională şi în propriile metode de a obţine informaţii, atât cât să evite un război, toate fiind rezultatul unei extraordinare încrederi în sine.

Dar Rutledge, admise Adler pentru sine, avea şi părţi bune; era un diplomat competent, care ştia cum să persifleze şi cum să exprime o poziţie în termenii cei mai blânzi posibili, dar totuşi fermi. Departamentul de Stat ducea mereu lipsă de oameni ca el. Aşa cum remarcase cineva odinioară despre Theodore Roosevelt, „Cel mai drăguţ gentleman care a luat vreodată gâtul cuiva”. Dar Cliff n-ar fi făcut aşa ceva, nici măcar pentru a promova în carieră. Probabil folosea o maşină electrică de ras, nu atât din teama să nu se taie, ci de frică să nu vadă sânge.

— Când decolează avionul tău? îşi întrebă VULTURUL inferiorul.

Barry Wise avea deja bagajul făcut. Era un expert în împachetat, cum ar fi trebuit de fapt să fie, deoarece călătorea la fel de mult ca un pilot de linie. La patruzeci şi patru de ani, fostul puşcaş marin de culoare lucra pentru CNN de la începuturile existenţei acestuia, adică de mai bine de douăzeci de ani şi văzuse de toate. Transmisese despre grupările contras din Nicaragua şi despre primele raiduri de bombardament asupra Bagdadului. Fusese la faţa locului când se decopertaseră gropile comune din Iugoslavia şi făcuse comentarii în direct asupra „drumurilor morţii” din Ruanda, dorindu-şi în acelaşi timp să poată mulţumi Domnului că poate transmite doar imagini, nu şi miasmele fetide care încă îi mai bântuiau visele. Ca reporter profesionist de ştiri, Wise îşi urma menirea: să transmită adevărul de-acolo de unde se găsea acelor

oameni care erau interesaţi de el – şi să-i ajute să devină interesaţi, dacă nu erau. Nu avea o ideologie personală, cu toate că avea o mare încredere în justiţie, iar unul dintre modurile de a face dreptate era furnizarea de informaţii corecte juraţilor – aceştia erau, în cazul său, privitorii emisiunilor TV. El şi alţi oameni asemenea lui transformaseră Africa de Sud dintr-un stat rasist într-o democraţie funcţională; de asemenea, jucase un rol în distrugerea comunismului în lume. În opinia lui, adevărul era cea mai puternică armă din lume, dacă aveai o cale de a-l face să ajungă la omul de rând. Spre deosebire de majoritatea membrilor branşei sale, Wise respecta cetăţeanul obişnuit, sau cel puţin pe acela care era destul de deştept să-i privească reportajele. Cetăţenii doreau să ştie adevărul, iar datoria lui era de a face apel la toate abilităţile sale pentru a-l spune lor, lucru de care se îndoia deseori, punându-şi constant întrebarea dacă se descurcă bine sau nu.

În drum spre uşă îşi sărută soţia, promiţându-i că la înapoiere va aduce daruri pentru copii, aşa cum făcea întotdeauna, apoi îşi puse sacul de voiaj în compartimentul de bagaje al unicului răsfăţ personal, un Mercedes sport roşu, la volanul căruia se îndreptă spre sud, în direcţia şoselei de centură a Washingtonului, apoi coti din nou spre sud, către Baza Aeriană Andrews. Trebuia să ajungă mai din timp, căci Forţele Aeriene deveniseră superconştiincioase în privinţa securităţii. Poate era din pricina acelor filme tâmpite care arătau terorişti trecând de toate santinelele – şi deşi erau doar nişte soldaţi de aviaţie, nu infanterişti marini, purtau totuşi arme şi cel puţin *lăsau impresia* că sunt competenţi – şi îmbarcându-se în unul dintre avioanele Grupului 89 Transport Aerian, ceea ce, îşi închipui Wise, era la fel de probabil cu a merge la furat în Biroul Oval pentru a-i şterpeli portofelul preşedintelui. Dar armata îşi urma propriile reguli, indiferent cât de lipsite de sens ar fi părut – de asta îşi aducea bine aminte din vremea cât servise în Corpul de Infanterie Marină. Aşa că îşi văzu de condus, trecu de toate punctele de control, ale căror santinele îl

cunoşteau mai bine decât îşi ştiau propriul comandant şi aşteptă sosirea grupului de oficiali în luxosul salon pentru oaspeţi de vază, aflat la capătul pistei zero-unu stânga. Apoi se îmbarcară toţi în venerabilul VC-137 pentru nesfârşitul zbor către Beijing. Fotoliile erau cât de confortabile puteau fi scaunele de la bordul unui avion, iar servirea era la fel de bună ca cea de la bordul unui avion de linie, la clasa întâi, totuşi zborurile acestea lungi nu erau niciodată distractive.

— N-am mai fost niciodată pe-acolo, rosti Mark Gant, răspunzând la întrebarea lui George Winston. Bun – care e poveste cu tipul ăsta, Rutledge?

— Slujbaş de carieră al Departamentului de Stat, şi-a croit drum destul de sus pe scara ierarhică. Obişnuieşte să întreţină legături politice avantajoase – pe vremuri a fost unul dintre apropiaţii lui Ed Kealty.

Fostul agent de bursă ridică privirea.

— Oh? Oare de ce Ryan nu l-a dat afară cu un şut în fund?

— Jack nu practică sportul ăsta, replică Winston, întrebându-se dacă nu cumva, în acest caz, principiile stăteau în calea bunului-simţ.

— George, nu-i aşa că încă mai este naiv?

— Aşa o fi, dar este un om sincer, aşa că îi trec cu vederea. Sunt al dracului de sigur că el ne-a susţinut în privinţa politicii impozitelor, care în câteva săptămâni urmează să fie aprobată de Congres.

Gant nu credea nimic până ce nu vedea legea aprobată.

— Asta presupunând că fiecare lobbist din oraş nu se aruncă în faţa trenului.

Replica sa generă un rânjet amuzat.

— Bun, rotiţele au fost unse. Ştii, n-ar fi drăguţ să-i închidem pe toţi ticăloşii aceia…?

„George, gândi Gant, neputând rosti vorbele cu glas tare în acest birou, dacă tu crezi asta, înseamnă că ai stat prea mult în preajma preşedintelui.” Dar idealismul nu era un lucru chiar atât de rău, nu?

— Voi aranja ca nemernicii de chinezi să fie strânşi cu uşa în privinţa balanţei comerciale. Ryan ne va susţine?

— El zice că până la capăt. Şi îl cred, Mark.

— Vom vedea. Sper că Rutledge ăsta ştie să citească bine cifrele.

— A fost la Harvard, remarcă Secretarul Winston.

— Ştiu, ripostă Gant. Avea propria sa prejudecată academică, fiind licenţiat al Universităţii din Chicago, cu douăzeci de ani în urmă. Ce dracului reprezintă Harvard, cu excepţia numelui şi a dotărilor?

Winston chicoti.

— Nu toţi absolvenţii lor sunt tâmpiţi.

— Cred că rămâne de văzut, *sefu'.* În orice caz – îşi ridică valiza pe rotile şi atârnă de umăr geanta cu computerul – maşina mea aşteaptă în faţa scării.

— Călătorie plăcută, Mark.

Se numea Yang Lien-Hua. Avea treizeci şi patru de ani, era însărcinată în luna a noua şi era foarte speriată. Era a doua ei sarcină. În urma celei dintâi avusese un fiu pe care l-au botezat Ju-Long, un nume de botez cu adevărat de bun augur, care în traducere brută însemna Dragon Mare. Dar băieţelul murise la vârsta de patru ani, împins de pe trotuar de către o bicicletă, în calea unui autobuz. Moartea sa fusese devastatoare pentru părinţi, îi întristase chiar şi pe oficialii locali ai partidului comunist participanţi la anchetă, care îl absolviseră de vină pe şoferul autobuzului şi nu îl identificaseră niciodată pe biciclistul neatent. Pierderea fusese suficient de grea pentru a o determina pe doamna Yang să caute alinare într-un fel pe care guvernul ţării sale nu-l aproba în mod expres.

Acea alinare era creştinismul, religie străină desconsiderată de fapt, dacă nu de drept. În altă epocă ar fi găsit alinare în braţele budismului sau confucianismului, dar şi aceste două religii fuseseră pe scară largă şterse din conştiinţa populaţiei de către guvernul marxist, care încă privea religia ca pe un drog public. O colegă de muncă îi sugerase în şoaptă să-l întâlnească pe un „prieten” al ei, un

bărbat numit Yu Fa An. Doamna Yang îl descoperise pe acel om şi astfel începuse prima ei aventură de trădare.

Reverendul Yu sporise în ochii ei atunci când aflase că este un om învăţat şi umblat prin lume. De asemenea, ştia să asculte, acordând atenţie fiecărui cuvânt al ei, turnându-i din când în când ceai, în semn de simpatie şi atingându-i cu blândeţe mâna atunci când lacrimile îi şiroiau pe faţă. Numai când terminase de povestit nenorocirea ei începuse el să-i spună propriile învăţături.

I-a spus că Ju-Long se găsea în preajma Domnului, căci Dumnezeu era preocupat mai ales de nevoile copiilor nevinovaţi. În vreme ce ea nu-şi putea vedea în acel moment fiul, el o putea vedea, privind în jos din Rai, iar de vreme ce tristeţea ei era complet explicabilă, ar fi trebuit să creadă în faptul că Domnul lumii era un Domn al îndurării şi al iubirii, care şi-a trimis pe pământ Singurul Fiu Născut pentru a arăta omenirii calea cea dreaptă şi pentru a-şi da viaţa Sa pentru păcatele oamenilor. Îi înmânase o Biblie tipărită în *Gouyu*, limba oficială a R.P.C. (numită, de asemenea, mandarină) şi o ajutase să găsească pasajele potrivite.

Doamnei Yang nu-i fusese uşor, dar atât de mare era durerea ei, încât a continuat să revină pentru consiliere particulară, aducându-şi în cele din urmă şi soţul, Quon. Domnul Yang s-a dovedit a fi greu de convertit de către orice religie. Îşi făcuse stagiul militar în Armata Populară de Eliberare, unde fusese îndoctrinat metodic cu politica naţională, iar la testări răspunsese suficient de bine pentru a fi trimis la şcoala de sergenţi, unde se cereau oameni siguri din punct de vedere politic. Dar Quon fusese un tată iubitor pentru micul său Dragon Mare, astfel că şi el, la rândul lui, considerase că golul din sistemul lui de credinţe este prea mare pentru a clădi cu uşurinţă o punte peste el. Acea punte a fost oferită de către reverendul Yu şi, destul de curând, soţii Yang au venit la discretele sale slujbe religioase, acceptând în mod treptat pierderea suferită, încredinţaţi de viaţa veşnică a lui Ju-Long şi de faptul că într-o zi îl vor revedea din nou în prezenţa Atotputernicului

Dumnezeu, a cărui existenţă devenea din ce în ce mai reală pentru ei.

Până atunci însă, viaţa mergea înainte. Amândoi îşi vedeau de muncă, lucrând ca muncitori în aceeaşi fabrică, şi aveau un apartament proletar în districtul Di'Anmen al Beijingului, aproape de parcul Jingshan – Dealul de Cărbune. În cursul zilei lucrau la fabrică, seara urmăreau programele televiziunii de stat şi, la timpul cuvenit, Lien-Hua rămase din nou însărcinată.

Şi intră în conflict cu politica guvernamentală de control a populaţiei, care era de-a dreptul draconică. De multă vreme se decretase că orice cuplu căsătorit poate avea doar un copil. O a doua sarcină avea nevoie de permisiunea oficială a guvernului. Cu toate că nu era interzisă, în general, celor cărora le murise primul copil, trebuia obţinută o aprobare pro-formă, iar în cazul părinţilor indezirabili politic această aprobare era blocată, ca metodă de control a populaţiei în viaţă. *Asta* însemna că unei sarcini neautorizate trebuia să i se pună capăt. În condiţii de siguranţă, într-un spital de stat şi pe cheltuiala statului – dar trebuia sfârşită.

Pentru guvernul comunist creştinismul se încadra perfect în categoria elementelor politice nesigure, astfel că, deloc surprinzător, Ministerul Securităţii Statului infiltrase ofiţeri de informaţii în congregaţia reverendului Yu. Aceşti indivizi – fuseseră trei, dar unul se lăsase corupt de religie şi devenise el însuşi nesigur – inserase numele soţilor Yang într-o listă centrală a celor indezirabili politic. Din acest motiv, când doamna Yang Lien-Hua finalizase procedura de înregistrare a sarcinii, o scrisoare oficială apăruse în cutia ei poştală, instruind-o să meargă la Spitalul Longfu de pe strada Meishuguan pentru un avort controlat.

Ceea ce Lien-Hua nu dorea să facă. Numele ei de botez se traducea prin „Floare de Lotus", dar pe dinăuntru era plămădită dintr-un material mult mai aspru. O săptămână mai târziu a scris agenţiei guvernamentale de resort, spunând că a avortat. Prin natura sistemului birocratic, minciuna ei nu fusese verificată niciodată.

Acea minciună îi adusese Florii de Lotus doar şase luni de

stres sporit. Nu consultase deloc un medic, nici măcar pe unul dintre acei „medici desculţi” pe care R.P.C. îi inventase cu o generaţie în urmă, spre marea admiraţie a politicienilor de stânga din întreaga lume. Lien-Hua era sănătoasă şi puternică, iar corpul uman fusese proiectat de natură să producă urmaşi sănătoşi cu mult înaintea inventării obstetricienilor. Fusese capabilă în majoritatea cazurilor să-şi ascundă burta umflată pe sub haine care îi veneau prost. Ce nu putea să ascundă – cel puţin nu de sine însăşi – era frica lăuntrică. Purta un nou prunc în pântec. Îl dorea. Voia să aibă o nouă şansă de a fi mamă. Dorea să-şi simtă bebeluşul cum suge la piept. Dorea să-l iubească şi să-l alinte, să-l vegheze cum începe să se târască, să stea drept şi să vorbească, să-l vadă cum creşte mai mare de patru ani, merge la şcoală, învaţă şi se dezvoltă într-un adult sănătos de care putea fi mândră.

Problema o constituia politica. Statul îşi impunea cu brutalitate voinţa. Ştia ce putea să se întâmple: seringa plină cu formaldehidă înfiptă în capul bebeluşului exact în momentul naşterii. În China asta era politică de stat. Pentru soţii Yang era crimă cu premeditare, comisă cu sânge rece, iar ei erau ferm hotărâţi să nu piardă al doilea fiu, care, aşa cum le spusese reverendul Yu, era un dar de la Dumnezeu.

Exista o cale de scăpare. Dacă năştea copilul acasă, fără asistenţă medicală, şi acesta începea să respire, atunci statul nu l-ar mai fi ucis. Erau anumite lucruri în faţa cărora până şi guvernul Republicii Populare dădea înapoi, uciderea unei fiinţe umane vii, respirând, fiind unul dintre ele. Dar până la prima respiraţie, era lipsită de importanţă, fiind asemenea unei hălci de carne la piaţă. Existau chiar şi zvonuri cum că guvernul chinez vinde organe ale nou-născuţilor avortaţi pe piaţa mondială de ţesuturi, pentru a fi folosite în scopuri medicale, iar soţii Yang erau capabili să dea crezare zvonurilor.

Aşa că planul lor era ca Lien-Hua să aducă pe lume copilul acasă, după care să se poată prezenta în faţa statului cu un fapt împlinit – şi eventual să fie botezat de către reverendul Yu. Până în ultimul moment, doamna Yung

se menţinuse într-o bună condiţie fizică, mergând zilnic doi kilometri, mâncând apreciabil şi făcând, în general, toate lucrurile pe care broşurile editate de guvern le spuneau viitoarelor mame să le facă. Şi dacă ceva va merge rău, se vor duce la reverendul Yu pentru a-i cere părerea şi sfatul. Planul îi permitea lui Lien-Hua să lupte cu stresul – de fapt cu teroarea sfâşietoare – a condiţiei sale neautorizate.

— Ei? întrebă Ryan.

— Rutledge are toate însuşirile potrivite şi i-am dat instrucţiunile necesare. Ar trebui să le ducă la îndeplinire corect. Întrebarea este dacă chinezii ne vor face jocul.

— Dacă nu, lucrurile se vor înrăutăţi pentru ei, spuse preşedintele, dacă nu cu răceală, totuşi cu un anumit grad de determinare. Dacă ei cred că ne pot intimida, Scott, a venit timpul să afle cine este cel mai barosan de pe teren.

— Vor riposta. Au luat la pachet oferte pentru paisprezece Boeing 777 – abia cu patru zile în urmă, îţi aminteşti? Va fi primul lucru pe care-l vor toca, dacă nu le va plăcea de noi. Pentru uzinele Boeing din Seattle asta ar însemna o grămadă de bani şi locuri de muncă, îl preveni Secretarul de Stat.

— Niciodată nu am fost cu adevărat mare la şantaj, Scott. Pe deasupra, avem un caz clasic de dat vrabia din mână pe cioara de pe gard. Dacă ne prăbuşim din cauza asta, atunci vom pierde de zece ori mai mulţi bani şi locuri de muncă în altă parte – bine, pierderile nu vor fi toate în acelaşi loc, astfel că tipii de la emisiunile de ştiri nu vor fi capabili să-şi focalizeze camerele, aşadar nu vor spune povestea reală, ci doar pe cea care încape pe o bandă video de treisprezece milimetri. Dar eu nu sunt pus aici pentru a menţine mulţumirea blestematei de mass-media. Mă aflu aici pentru a servi poporul din toate puterile mele, Scott. Şi jur pe Dumnezeu că asta urmează să fac, îi promise preşedintele oaspetelui său.

— Nici nu mă îndoiesc, Jack, răspunse Adler. Aminteşte-ţi numai că chinezii nu vor juca în maniera dorită de tine.

— Niciodată n-o fac, dar dacă joacă dur o să-i coste

şaptezeci de miliarde de dolari anual. Noi ne putem permite să ne descurcăm fără produsele lor. Ei îşi pot permite să se descurce fără banii noştri? întrebă Ryan.

Secretarul Adler nu era pe deplin mulţumit de modul în care fusese formulată întrebarea.

— Vom trăi şi vom vedea.

CAPITOLUL 21

Datul în clocot

— Ce ai descoperit azi-noapte? se interesă Reilly.

Întârziase la biroul său din cadrul ambasadei, dar un instinct visceral îi spunea că lucrurile scăpau de sub control în „Cazul RPG” – aşa îl numea când se gândea la el – şi directorul Murray se interesa personal de caz, pentru că preşedintele o făcuse, iar *asta* îl făcea să fie mai important decât mizeriile de rutină aflate pe masa de lucru a lui Reilly.

— Amicul nostru chinez – cel din toaleta bărbaţilor – este Secretar III la misiunea lor diplomatică. Prietenii noştri din partea cealaltă a oraşului, de la SVR, bănuiesc că este angajat al Ministerului Securităţii Statului. Nu este privit de către Ministerul de Externe – al nostru – ca un diplomat deosebit de strălucit.

— Aşa se acoperă un spion, observă Reilly. Un împinge-tava prostovan. Bun, deci este un jucător.

— De acord, Mişka, rosti Provalov. Acum ar fi frumos să ştim cine, ce şi cui a transmis ceva.

— Oleg Gregorievici – Reilly adora forma semioficială de adresare a ruşilor chiar dacă aş fi fost acolo să mă zgâiesc, tot n-aş putea fi capabil să-ţi răspund.

Aceasta era problema când te confruntai cu adevăraţi profesionişti. Erau la fel de iuţi de mână ca un crupier din Vegas care manevra un pachet de cărţi. Pentru a fi sigur, aveai nevoie de un teleobiectiv bun şi o cameră cu mare viteză de înregistrare, dar acestea erau prea masive pentru munca operativă. Dar cel puţin demonstraseră, spre propria lor satisfacţie, că amândoi bărbaţii activau în domeniul spionajului, iar aceasta, oricum ai fi despicat firul în patru, era o mare descoperire pentru cazul lor.

— Ai identificat fata?

— Elena Ivanova Dimitrova. Provalov îi întinse dosarul peste masă. E doar o târfă, dar, fireşte, una foarte costisitoare.

Reilly deschise dosarul şi citi însemnările. Prostituată cunoscută, specializată în cetăţeni străini. Fotografia ei era neobişnuit de măgulitoare.

— Ai venit mai devreme, azi-dimineaţă? întrebă Reilly. Probabil aşa se întâmplase, dacă aflase până acum toate acestea.

— Înainte de ora şase, confirmă Oleg. Şi pentru el cazul devenea tot mai captivant. Oricum, Klementi Ivanovici a ţinut-o pentru el întreaga noapte. Femeia a părăsit apartamentul dimineaţa, la ora 7.40 şi a luat un taxi către casă. Conform spuselor oamenilor mei, părea fericită şi satisfăcută.

Asta era chiar amuzant. Nu se lăsase de trucurile ei până ce Oleg ajunsese la birou? *Asta* trebuie să-i fi afectat cumva atitudinea lui Oleg, judecă Reilly, cu un rânjet interior. Lui în mod sigur i-ar fi afectat-o.

— Ei, ce bine de subiecţii noştri. Bănuiesc că în următoarele câteva luni el nu va avea parte de aşa ceva, raţionă agentul FBI cu voce tare, sperând că îi va îndulci puţin viaţa colegului său rus.

— Omul poate spera, conchise cu răceală Provalov. Am patru oameni care îi supraveghează apartamentul. Dacă iese şi dă semne că va lipsi o vreme, voi încerca să introduc o echipă în locuinţă pentru a planta câteva dispozitive electronice de supraveghere.

— Ştiu să fie atenţi? se interesă Reilly.

Dacă Suvorov era pregătit aşa cum considerau ei, ar fi lăsat indicii în apartamentul său care i-ar fi dat de gol.

— Şi ei sunt pregătiţi tot de către KGB. În vremurile bune unul dintre ei a ajutat la prinderea unui ofiţer de informaţii francez. Acum am o întrebare pentru tine, zise poliţistul rus.

— Dă-i drumul.

— Ce ştii despre o unitate specială antiteroristă cu baza în Anglia?

— Te referi la „Bărbaţii în Negru”?

— Da, dădu Provalov din cap. Ştii ceva despre ei?

Reilly era conştient că trebuie să fie atent la ce spune, chiar dacă ştia al naibii de puţin.

— Pe bune, nu ştiu nimic mai mult decât ce s-a scris în ziare. E un soi de unitate multinaţională NATO, formată din militari şi poliţişti, cred. Anul trecut au avut un şir de aventuri norocoase. De ce întrebi?

— O cerere venită de sus, pentru că te cunosc. Mi s-a spus că vor veni la Moscova pentru a acorda asistenţă în antrenarea oamenilor noştri – grupele Spetsnaz au sarcini similare, explică Oleg.

— Adevărat? Ei bine, n-am fost în categoria „muşchi” a FBI; doar o singură dată, într-o echipă SWAT teritorială. Probabil Gus Werner ştie o mulţime de lucruri despre ei. Gus conduce noua Divizie Antiterorism la Cartierul General, înainte de asta, Gus a avut o comandă operativă – o unitate de teren, de fapt biroul operativ dintr-un mare oraş. L-am întâlnit o dată, doar ca să-l salut. Gus are o foarte bună reputaţie de serviciu. Este foarte bine văzut de către agenţii din teren. Dar aşa cum am spus, asta e „categoria muşchi” a Biroului. Eu întotdeauna am fost la „mintoşi”.

— La investigaţii, vrei să zici.

Reilly dădu din cap.

— Corect. Aşa fusese gândit FBI să fie, dar personalul a suferit uşoare mutaţii de-a lungul anilor. Americanul făcu o pauză. Deci îl ţii strâns sub supraveghere pe acest Suvorov/Koniev? întrebă Reilly, pentru a readuce discuţia pe făgaşul ei.

— Oamenii mei au primit ordin să fie discreţi, dar, aşa cum ai zis, suntem cu ochii lipiţi de el.

— Ştii, dacă lucrează cu adevărat cu spionii chinezi… crezi că ar vrea să-l ucidă pe Golovko?

— Nu ştiu, dar trebuie luată în calcul ca o posibilitate reală.

Reilly dădu aprobator din cap, gândindu-se că asta ar fi interesant de raportat la Washington şi poate că ar fi bine să discute şi cu şeful postului local al CIA.

— Vreau dosarele tuturor celor care au lucrat cu el, ordonă Serghei Nikolaici. Şi vreau ca *tu* să-mi aduci dosarul său personal.

— Da, tovarăşe director, replică maiorul Şelepin, plecându-şi capul.

Informarea matinală, susţinută de un colonel de miliţie, îi nemulţumise atât pe director, cât şi pe principalul său bodyguard. În acest caz, ca o schimbare, legendara birocraţie rusească fusese scurtcircuitată şi informaţiile fuseseră rapid expediate celor interesaţi de ele. Între aceştia se număra omul a cărei viaţă, în cele din urmă, se părea că fusese cruţată accidental.

— Şi vom înfiinţa un grup special de acţiune care să lucreze cu puştiul acela, Provalov.

— Desigur, tovarăşe director.

Era ciudat, observă Serghei Nikolaici, cât de repede se schimba lumea. Îşi amintea pe viu dimineaţa crimei – nu era genul de lucru pe care să-l poţi uita. Dar după primele zile de şoc şi spaimă încordată, şi-a permis să se destindă, crezând că acel Avseienko fusese adevărata ţintă a unei reglări de conturi – un vechi termen american pe care-l îndrăgea – din lumea interlopă şi că viaţa sa nu fusese vreodată direct ameninţată. Concomitent cu acceptarea acestui crez, întreaga afacere se transformase într-o trecere cu maşina pe lângă un banal accident rutier. Chiar dacă unii automobilişti nenorocoşi fuseseră omorâţi acolo, pe marginea drumului, pur şi simplu alungai acea imagine ca irelevantă, deoarece acel soi de lucru nu i se putea întâmpla lui, în maşina sa oficială scumpă, cu Anatoli la volan. Dar acum începuse să se întrebe dacă nu cumva viaţa îi fusese *cruţată* din întâmplare. Asta n-ar fi trebuit să se petreacă – nu avea nevoie de astfel de gânduri.

Acum era mai înspăimântat decât fusese în acea strălucitoare dimineaţă moscovită, când privea în jos de la fereastră la epava fumegând de pe asfalt. Însemna că se află încă în primejdie şi se temea de această perspectivă, ca şi de orice om.

Mai rău decât atât, vânătorul său putea fi foarte bine

cineva dintre ai săi, un fost ofiţer KGB cu legături în Spetsnaz, iar dacă se afla în contact cu chinezii…

Dar de ce ar fi vrut chinezii să-i ia viaţa? De fapt, de ce ar fi vrut chinezii să întreprindă un asasinat pe un teritoriu străin? Era ceva mai mult decât o imprudenţă.

Niciuna dintre supoziţii nu avea sens, dar, ca ofiţer profesionist de informaţii, Golovko se lepădase de multă vreme de iluzia că lumea ar avea sens. Ce ştia cu certitudine era faptul că avea nevoie de mai multe informaţii şi măcar se afla într-un loc foarte potrivit pentru a le căuta. Dacă nu era la fel de puternic pe cât fusese odinioară, îi rămăsese totuşi suficientă putere pentru scopurile sale personale, îşi zise în sinea lui Golovko.

Probabil.

Încercase să nu treacă prea des pe la minister. Era doar o măsură de securitate, dar una sensibilă. Îndată ce ai recrutat un agent, nu-ţi doreşti să te-nvârţi prin jurul lui sau al ei, de teamă de a nu-l compromite. Era unul dintre lucrurile care îi fuseseră predate la Fermă. Dacă îţi compromiteai unul dintre agenţi, aveai necazuri cu somnul, căci CIA activa de obicei în ţări unde somaţia Miranda[51] era transmisă prin intermediul pistolului, cuţitului, pumnului sau a unui obiect la fel de rău – pe cât de rău îl putea concepe poliţia statală şi asta, spuseseră instructorii săi cursanţilor, putea fi al dracului de neplăcut. În special într-un caz precum al său, în care avea relaţii intime cu agenta, despărţirea de ea putea provoca ruperea, de către ea, a cooperării, despre care Langley îi spusese că este al dracului de bună şi doreau ca aceasta să continue. Pentru un geniu în calculatoare, pregătit la Caltech, ar fi fost dificil să şteargă programul pe care el l-a dat agentei pentru a fi introdus în calculatorul ei, dar puteai realiza aceeaşi sarcină prin formatarea întregului harddisk şi reinstalarea noilor fişiere peste cele vechi, deoarece preţiosul şi micuţul fişier-spion fusese ascuns în programele sistem şi o suprascriere

[51] Decizie a Curţii Supreme a SUA privind procedura de arestare, în cursul căreia suspecţilor le sunt citite drepturile, (n.red.).

ar fi fost la fel de distrugătoare precum un cutremur în San Francisco.

Aşa că el nu voia să se afle acolo, dar era şi om de afaceri, pe lângă meseria de spion, iar clientul îl chemase. O fată care lucra în vecinătatea biroului lui Ming avea o problemă cu computerul, iar el era reprezentantul firmei NEC în relaţia cu ministerul.

Se dovedise a fi o problemă minoră – nu puteai lăsa un computer în seama unei femei. Era ca şi cum ai fi pierdut un copil de patru ani într-un magazin de arme, punctă el, dar, în vremurile astea liberale, nu-şi permise să spună asta cu voce tare, nici măcar aici. Din fericire, Ming nu se afla prin preajmă atunci când intrase. Se dusese la computerul cu problema şi o rezolvase în trei minute, explicându-i secretarei eroarea, în termeni simpli, pentru a fi sigur că pricepe şi devine experta biroului pentru o problemă identică, care se putea uşor repeta. Cu un zâmbet şi o politicoasă plecăciune în stil japonez îşi făcu drum spre uşa de ieşire, când cea care dădea spre biroul ministrului se deschise şi Ming ieşi pe ea, urmată de Fang, care citea nişte hârtii.

— Oh, salut, Nomuri-*san*, spuse Ming, surprinsă, în timp ce Fang apelă pe cineva numit „Chai” şi gesticulă spre o altă fată să-l urmeze.

Nomuri nu avea cum să ştie dacă Fang îi remarcase prezenţa, căci acesta dispăru pur şi simplu înapoi în biroul său.

— Salut, tovarăşă Ming, rosti americanul, vorbind în engleză. Computerul tău funcţionează corect? puse el o întrebare formală.

— Da, mulţumesc de întrebare.

— Bun. Dacă vă confruntaţi cu vreo problemă, aveţi cartea mea de vizită.

— Oh, da. V-aţi instalat bine în Beijing? întrebă ea politicos.

— Da, mulţumesc, m-am instalat.

— Ar trebui să încercaţi mâncarea chinezească în loc să vă agăţaţi de hrana din ţara natală, cu toate că, trebuie să

recunosc, recent mi-am descoperit gustul pentru cârnaţii japonezi, îi zise lui şi tuturor celorlalţi din încăpere, cu o mină care l-ar fi făcut mândru pe Amarillo Slim.

În ceea ce-l privea, Chester Nomuri simţi cum inima nu numai că îi sare peste o bătaie, ci se opreşte complet pentru zece secunde, sau cel puţin aşa crezu el.

— Ah, da, fu nevoit el să replice, imediat ce aerul îi reveni în plămâni. Pot fi foarte gustoşi.

Ming doar aprobă din cap şi se duse la biroul ei, reluându-şi munca. Nomuri dădu din cap şi se plecă politicos către cei din birou, ieşind pe uşă, apoi se îndreptă direct către o toaletă de pe coridor, simţind nevoia să urineze urgent. Uneori, din cauza muncii lor, se scăpau aşa cum un dependent de droguri se scăpa cu mare iuţeală, imediat ce substanţa chimică îi izbea sistemul nervos, şi călăreau dragonul cu un entuziasm nou şi jucăuş, doar pentru experienţă oferită de mai multă adrenalină, uitând că dragonul avea coada cu mult mai aproape de cap decât părea. Era o nebunie să-ţi placă pericolul. Trăgându-şi la loc fermoarul îşi spuse că nu-şi făcuse de râs antrenamentul şi nu se împotmolise să dea replica la remarca ei ghiduşă. Dar trebuia să o avertizeze să nu mai danseze pe un teren minat. Niciodată nu ştiai exact unde să pui picioarele, iar descoperirea locurilor greşite era de regulă dureroasă.

Atunci realiză de ce se întâmplase totul şi gândul îl înţepeni pe loc. Ming îl iubea. Era jucăuşă pentru că… ei bine, de ce altceva ar fi spus aia? Ca un joc? Ea vedea întreaga poveste ca o joacă? Nu, nu avea personalitatea potrivită pentru a fi târfă. Făcea sex bine, poate chiar prea bine – dacă era posibil aşa ceva, raţionă Nomuri, în timp ce-şi reluă drumul către lift. După cele spuse, în mod sigur ea va veni la el diseară. În drum spre casă trebuia să se oprească la magazinul de băuturi şi să cumpere mai mult din acel îngrozitor scotch japonez, care costa treizeci de dolari litrul. Un muncitor nu-şi putea permite să se îmbete aici decât dacă bea marfa indigenă, iar aceea era prea execrabilă ca să o ia în considerare.

Dar Ming tocmai consfinţise relaţia lor, riscându-şi propria

viaţă, în faţa ministrului şi a colegelor ei, iar asta era cu mult mai înspăimântător pentru Nomuri decât remarca ei nesăbuită în legătură cu penisul lui şi predilecţia ei pentru el. „Isuse, gândi el, devine prea serios.” Ce putea face acum? O sedusese şi făcuse din ea un agent, iar ea se îndrăgostise de el doar din pricină că, probabil, era mai tânăr şi cu mult mai drăguţ decât bătrânul pervers pentru care lucra. Bun, deci era cu mâţa în sac, ceea ce era destul de bine pentru orgoliul lui masculin, era străin într-o ţară străină şi avea nevoie să o pună cu cineva, iar făcând acest lucru cu Ming era probabil mult mai sigur pentru acoperirea lui decât să fi agăţat vreo târfă într-un bar – şi el nici măcar nu gândea în mod serios să implice o fată adevărată în viaţa sa reală…

Dar prin ce se deosebea *asta* de *cealaltă?* îşi puse el întrebarea. Pe lângă faptul că în timp ce Ming îl iubea, computerul ei transmitea în eter notiţele transcrise de ea…

Transmise din nou, curând după terminarea orelor obişnuite de program, iar diferenţa de fus orar de unsprezece ore era o bună garanţie că transmisia va ajunge pe biroul oficialilor americani la puţin timp după micul dejun. În cazul lui Mary Patricia Foley, dimineţile nu mai erau la fel de agitate ca odinioară. Mezinul ei nu era încă la liceu, dar prefera să-şi prepare singur cerealele din plicuri Quaker şi mergea singur la şcoală, ceea ce-i acorda mamei sale douăzeci şi cinci de minute suplimentare de somn în fiecare dimineaţă. Douăzeci de ani de muncă operativă ca spion şi mamă ar fi trebuit să fie suficient pentru a o face să-şi rătăcească minţile, dar, de fapt, fusese o viaţă pe care ea o îndrăgise, mai ales anii petrecuţi la Moscova, desfăşurându-şi afacerile chiar în bârlogul fiarei, ceea ce, la acea vreme, îi provocase acesteia un ulcer, îşi aminti ea zâmbind.

Soţul ei avea o poveste destul de asemănătoare. Prima echipă soţ-soţie de la Langley care ajunsese atât de sus în ierarhie; ei mergeau în fiecare dimineaţă cu maşina, împreună, la serviciu – în maşina lor personală, nu cea cu

care fuseseră împroprietăriţi de „companie”, dar cu maşini antemergătoare şi de urmărire, pline cu oameni înarmaţi, căci orice terorist care avea măcar jumătate de creier i-ar fi considerat nişte ţinte mai preţioase decât rubinele. Procedând în acest mod, puteau discuta pe parcursul drumului spre serviciu – iar maşina era săptămânal controlată de microfoane.

Parcau pe locul supradimensionat rezervat lor la subsolul clădirii vechiului Cartier General, apoi luau liftul destinat personalului de conducere, care, nu se ştie cum, întotdeauna îi aştepta, spre etajul şapte.

Biroul doamnei Foley fusese deja aranjat. Schimbul de noapte îi pusese în ordine şi hârtiile. Dar astăzi, aşa cum făcea de o săptămână, în loc să se uite pe dosarele cu şină pline cu materiale marcate STRICT SECRET NUME DE COD, deschise prima dată computerul şi verifică atent contul ei special de e-mail. În această dimineaţă nu fu dezamăgită. Făcu o copie digitală a fişierului pe harddisk, printă un exemplar, iar când acesta ieşi din imprimantă şterse mesajul electronic din sistem, punând capăt existenţei sale. Apoi reciti copia tipărită şi ridică receptorul telefonului ce o lega de biroul soţului.

— Da, puişor?

— Supă de ouă, îi spuse directorului Agenţiei Centrale de Informaţii.

Era un fel de mâncare chinezească pe care el o găsea extrem de respingătoare, iar ei îi făcea plăcere să-şi tachineze soţul.

— În regulă, dulceaţă. Vin.

Directorul ştia că trebuie să fie ceva foarte important dacă ea încerca să-i întoarcă stomacul pe dos dis-de-dimineaţă.

— Alt material SORGE? întrebă preşedintele, şaptezeci şi cinci de minute mai târziu.

— Da, domnule, replică Ben Goodley, întinzându-i foaia de hârtie. Nu este lung, dar e interesant.

Ryan aruncă o privire superficială.

— Analize?

— Doamna Foley doreşte să parcurgeţi documentul împreună, după-amiază. Aveţi o fereastră la două şi un sfert.

— Bine. Altcineva?

— Vicepreşedintele, dacă se află prin preajmă. Goodley ştia că Ryan preferă să fie de faţă Robby Jackson pentru materialele de interes strategic. Şi el are un program destul de lejer în această după-amiază.

— Bun. Aranjează totul, ordonă POTUS.

La şase străzi depărtare, Dan Murray abia ajunsese în încăpătorul său birou (de fapt era simţitor mai mare decât cel al preşedintelui) cu propria echipă de securitate, deoarece el, în calitate de principal ofiţer al ţării în probleme de contraspionaj şi antiterorism, deţinea tot felul de informaţii de care alţii erau interesaţi. Dimineaţa aceasta îi aducea unele noi.

— ’Neaţa, domnule director, spuse una dintre membrele personalului – era o agentă care depusese jurământul şi purta armă, nu era doar o simplă secretară.

— Bună, Toni, răspunse Murray. Agenta respectivă avea nişte „dotări” foarte atrăgătoare, dar directorul FBI realiză că tocmai îşi demonstrase sieşi că soţia lui, Liz, avea dreptate: se transforma într-un bătrân pervers.

Teancurile de hârtii de pe birou fuseseră puse în ordine de către personalul din schimbul de noapte, după o anume rutină. Teancul din dreapta era pentru materialele referitoare la informaţii, cel din stânga era pentru operaţiunile de contrainformaţii, iar teancul cel mare din mijloc era pentru anchetele criminalistice aflate în desfăşurare care necesitau atenţia sau notificarea sa personală.

Tradiţia data din vremea „Domnului Hoover”, după cum era evocat la FBI, care, după toate aparenţele, parcurgea fiecare caz operativ mai mare decât furtul maşinilor uzate din parcările guvernamentale.

Dar Murray lucrase vreme îndelungată în partea

„Întunecată” a Biroului şi asta însemna să atace teancul din dreapta. Nu erau multe hârtii acolo. În acel moment FBI desfăşura, pe cont propriu, câteva operaţiuni pure de spionaj, oarecum spre nemulţumirea CIA – dar cele două agenţii guvernamentale nu făcuseră niciodată casă bună, cu toate că Murray îi simpatiza pe soţii Foley. Ce mama dracului, punctă Murray, o uşoară concurenţă era benefică pentru toţi, atâta timp cât CIA nu se amesteca într-o anchetă criminalistică, ceea ce ar fi fost o altă mâncare de peşte. Raportul de deasupra era din partea lui Mike Reilly, de la Moscova…

— Fir-ar să fie… răsuflă Murray. Apoi urmă un zâmbet. Îl selectase personal pe Reilly pentru postul de la Moscova, trecând peste obiecţiile unora dintre oamenii săi de rang înalt, care doreau cu toţii ca Paul Landau să fie scos din Divizia Informaţii. Dar Murray decisese că nu; Moscova avea nevoie de ajutor în privinţa activităţii poliţieneşti, nu a vânătorii de spioni, un domeniu în care aveau multă experienţă, aşa că îl trimisese pe Mike, fiu de agent FBI, care, precum Pat Reilly, tatăl său, provocase Mafiei din New York o indigestie serioasă. Landau se afla acum în Berlin, colaborând cu *Bundeskriminalamt,* BKA, executând obişnuita activitate de legătură în materie de infracţionalitate, şi se descurca destul de bine. Dar Reilly avea potenţial să devină o vedetă. Tatăl său se retrăsese glorios. Mike putea reuşi mai bine de-atât.

Iar felul în care se ataşase de acel detectiv rus, Provalov, nu i-ar fi dăunat câtuşi de puţin carierei. Bun. Dezvăluiseră o legătură între un fost ofiţer KGB şi MSS-ul chinez, da? Şi asta era parte integrantă a investigaţiei marii explozii din Moscova…? Isuse, puteau fi chinezii implicaţi în atentat? Dacă era aşa, ce naiba însemna *asta?* Trebuia ca Foley să vadă asta. În acel moment directorul Murray ridică receptorul. Zece minute mai târziu, documentul moscovit aluneca printr-un fax, pe o linie sigură, către Langley şi doar pentru a se asigura că CIA nu culege laurii pe seama muncii FBI, o copie fizică fu trimisă printr-un curier la Casa Albă, unde fu înmânată lui Benjamin Goodley, care în mod

cert urma să i-o arate preşedintelui înainte de masa de prânz.

Ajunsese să recunoască până şi felul cum bătea ea la uşă. Nomuri lăsă jos paharul cu băutură şi sări să răspundă, deschizând uşa în mai puţin de cinci secunde de la primul *cioc-cioc* sexi.

— Ming, rosti Chet.

— Nomuri-*san*, îl salută ea.

O trase din prag, închise uşa şi o încuie. Apoi o ridică pe Ming de la podea într-o îmbrăţişare pasională, în care era mai puţin de treizeci la sută prefăcătorie.

— Deci ai o preferinţă pentru cârnaţii japonezi, da? o chestionă el, surâzând şi sărutând-o.

— Nici măcar n-ai zâmbit când am spus-o. N-a fost amuzant? întrebă ea, în timp ce el îi descheia câţiva nasturi.

— Ming… Apoi ezită şi încercă ceva învăţat puţin mai devreme, în aceeaşi zi. *Bau-bei,* spuse el. Se traducea prin „iubito”.

Ming zâmbi la auzul cuvintelor şi dădu replica:

— *Shing-gan*, care în traducere literară însemna „inimă şi ficat”, dar în context era „inimă şi suflet”.

— Iubito, spuse Nomuri, după un sărut, ai făcut publică relaţia noastră la biroul tău?

— Nu, ministrul Fang nu ar fi de acord, dar celelalte fete din birou probabil nu ar avea nicio obiecţie dacă ar afla, explică ea, cu un zâmbet cochet. Dar nu se ştie.

— Atunci de ce ai riscat să te autoexpui, făcând o asemenea glumă, dacă nu doreai cumva ca *eu* să te trădez?

— Nu ai deloc simţul umorului, remarcă Ming. Dar în momentul următor îşi introduse mâinile sub cămaşa lui şi urcă spre piept. Însă nu mă supăr. Ai alte lucruri de care am nevoie.

Mai târziu veni momentul să treacă la afaceri.

— *Bau-bei?*

— Da?

— Computerul tău funcţionează bine?

— Oh, da, îl asigură ea cu voce somnoroasă.

Braţul lui stâng îi atinse cu blândeţe trupul.

— În birou sunt şi alte fete care folosesc computerul pentru a naviga pe internet?

— Numai Chai. Fang se foloseşte de ea cum se foloseşte şi de mine. De fapt, o place mai mult pe ea. Consideră că are o gură mai bună.

— Oh? interogă Nomuri, îndulcindu-şi întrebarea cu un surâs.

— Ţi-am spus, ministrul Fang este un moş. Uneori are nevoie de încurajări speciale, iar Chai nu stă mult pe gânduri. Zice că Fang îi aduce aminte de bunicul ei, relată Ming.

În sinea sa americanul scoase un „Câh!” şi încă ceva pe deasupra.

— Aşadar, toate fetele din birou se ocupă cu luarea de notiţe de la ministru?

Ming izbucni în râs. Era foarte haios.

— Desigur. Toate facem aşa.

„La naiba”, gândi Nomuri. Întotdeauna crezuse că femeile sunt mai... discrete, dar nu erau decât palavre de bărbaţi care discutau în vestiar despre şosetele lor transpirate.

— Prima dată când mi-a făcut-o, continuă ea, nu am ştiut cum să procedez, aşa că i-am cerut sfatul lui Chai. Vezi tu, ea stătea cel mai mult cu el. Mi-a spus să mă simt bine, să încerc să-l fac fericit şi poate voi obţine de la el un frumos scaun de birou, aşa cum primise ea. Chai trebuie să fie o bucăţică tare bună pentru el. În luna noiembrie a obţinut o bicicletă nouă. Ei bine, pe mine cred că mă place doar pentru că am o înfăţişare diferită. Chai are sâni mai mari decât ai mei, iar eu cred că sunt mai frumuşică, dar ea are o fire veselă şi îl place pe bătrân. Oricum, mai mult decât îl plac eu. Făcu o pauză. Nu-mi doresc chiar atât de mult o bicicletă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Robby Jackson.

— Păi, nu suntem siguri, recunoscu directorul CIA. Fang a avut o lungă discuţie cu vechiul nostru amic Zhang Han San. Au vorbit de întâlnirea cu echipa noastră de negociatori comerciali, care va începe mâine. Drace – Ed Foley îşi privi ceasul – peste paisprezece ore! Şi par ferm hotărâţi să ne ceară concesii, în loc să ne ofere vreuna. Sunt mult mai supăraţi decât am anticipat în legătură cu recunoaşterea Taiwanului.

— Hotărâţi pe naiba, remarcă Ryan.

— Jack, sunt de acord cu sentimentele tale, dar hai să încercăm să nu fim lipsiţi de cavalerism faţă de opiniile lor, bine? sugeră Foley.

— Începi să vorbeşti ca Scott, zise preşedintele.

— Şi ce? Dacă doreai la conducerea CIA pe cineva care să spună numai „da, domnule”, ţi-ai greşit omul, contraatacă directorul CIA.

— Destul de corect, Ed, cedă Jack. Continuă.

— Jack, trebuie să-l avertizăm pe Rutledge că ceea ce are el de spus n-o să fie pe placul R.P.C. S-ar putea ca chinezii să nu fie în starea de spirit favorabilă acordării de concesii comerciale.

— Ei bine, nici Statele Unite ale Americii nu sunt, îi spuse Ryan directorului Agenţiei Centrale de Informaţii. Şi ne întoarcem la faptul că ei au nevoie de banii noştri mai mult decât avem noi de produsele lor comerciale.

— Care sunt şansele să fie o înscenare, adică, informaţia asta vreau să spun? întrebă vicepreşedintele Jackson.

— Vrei să zici că ei folosesc această sursă ca un canal de informaţii către noi? întrebă Mary Patricia Foley. Am evaluat această şansă ca fiind practic nulă. E cel mai apropiat lucru din lumea reală faţă de zero.

— M.P., cum poţi fi atât de încrezătoare? o interpelă preşedintele Ryan.

— Nu-ţi pot spune aici, Jack, dar *sunt* încrezătoare, declară Mary Pat, oarecum spre disconfortul soţului ei, după cum observă Ryan. În comunitatea serviciilor de informaţii era o raritate ca cineva să fie aşa de sigur asupra unui lucru, dar Ed fusese întotdeauna personajul precaut, iar

Mary Pat era veşnica femeie cowboy. Era devotată oamenilor ei precum o mamă faţă de copil, un fapt pe care Ryan îl admira, cu toate că trebuia să-şi aducă aminte că nu este întotdeauna realist.

— Ed? întrebă Ryan, ca să se asigure.

— O susţin pe Mary în privinţa asta. Sursa pare a fi o mină de aur.

— Aşadar, documentul acesta reprezintă punctul de vedere al guvernului lor? întrebă TOMCAT.

Foley îl surprinse pe vicepreşedinte atunci când îşi scutură capul.

— Nu, reprezintă părerea individului acela, Zhang Han San. Este un ministru puternic şi influent, dar nu vorbeşte propriu-zis în numele guvernului său. Remarcaţi că textul de faţă nu spune care este poziţia oficială a guvernului lor. Zhang probabil este reprezentantul unui curent, unul puternic, din interiorul Biroului Politic. De asemenea, există moderaţii, la a căror poziţie documentul acesta nu face referire.

— Bun, grozav, rosti Robby, foindu-se în scaun, atunci de ce ne răpiţi timpul cu marfa asta?

— Zhang este un apropiat al ministrului chinez al apărării – de fapt, are un cuvânt greu în structura lor de apărare naţională. Dacă îşi extinde influenţa şi în politica de comerţ, avem o problemă, iar echipa noastră de negociatori trebuie să ştie asta din timp, îi informă directorul CIA.

— Deci? întrebă, ostenită, Ming. Ura faptul că trebuia să se îmbrace şi să plece, asta însemnând şi o noapte de somn insuficient.

— Deci trebuie să ajungi mai devreme şi să încarci programul în computerul lui Chai. Este doar un nou fişier sistem, cel mai recent, 6.8.1, ca cel pe care l-am încărcat în computerul tău.

În realitate, cel mai recent fişier de sistem era 6.3.2, şi va rămâne astfel cel puţin un an, înainte ca o rescriere să fie necesară.

— De ce mă pui să fac asta?

— Are importanţă, *Bau-bei?* replică el.

Ea ezită, stând puţin pe gânduri, iar acea clipă de incertitudine îi dădu fiori reci spionului american.

— Nu, cred că nu.

— Trebuie să-ţi iau nişte lucruri noi, şopti Nomuri, îmbrăţişând-o.

— Ce fel de lucruri? se interesă ea. Toate darurile precedente fuseseră demne de atenţie.

— Va fi o surpriză, una frumoasă, promise Chet.

Ochii ei întunecaţi sclipiră nerăbdători. Nomuri o ajută să-şi îmbrace îngrozitoarea jachetă. Să o îmbrace la loc nu era nici pe departe la fel de amuzant ca dezbrăcatul, dar era ceva la care se aştepta. Un moment mai târziu îi dădu sărutul final de despărţire în prag, o urmări cum se îndepărtează, apoi se întoarse la computer pentru a-i transmite lui patsbakery@brownienet.com că a făcut pregătirile pentru o a doua reţetă şi speră că o va considera delicioasă.

CAPITOLUL 22

Masa şi reţeta

— Domnule ministru, îmi face plăcere să vă întâlnesc, rosti Cliff Rutledge, cu cea mai prietenoasă intonaţie diplomatică, dând noroc.

Rutledge era bucuros că R.P.C. adoptase obiceiul apusean – niciodată nu învăţase cu exactitate plecăciunea protocolară.

Carl Hitch, ambasadorul SUA în Republica Populară Chineză, se afla acolo pentru ceremonia de deschidere a negocierilor. Era un diplomat de carieră, care întotdeauna preferase să lucreze peste hotare decât la Departamentul de Stat. Să dirijezi zi de zi relaţiile diplomatice nu era ceva palpitant, dar într-un astfel de loc această ocupaţie cerea o mână fermă. Hitch o avea şi, în aparenţă, era bine văzut de restul comunităţii diplomatice, ceea ce nu era dăunător.

Pentru Mark Gant, totuşi, era ceva inedit. Încăperea era impresionantă, asemănându-se cu camera consiliului director a unei mari corporaţii – proiectată pentru a menţine starea de mulţumire a membrilor consiliului, precum nobilimea din Italia Evului Mediu. Avea plafoane înalte şi pereţi tapiţaţi – mătase chinezească, roşie, fireşte, în cazul de faţă, efectul fiind acela al pântecelui unei balene în interiorul căruia te târâi, ansamblul fiind completat cu candelabre de cristal fasonat şi bronz polizat. Fiecare avea un pahar minuscul de *mao-tai*, care, după cum fusese prevenit, când era băut avea gust de alcool distilat.

— Vă aflaţi pentru prima oară la Beijing? îl întrebă un oficial de rang inferior.

Gant se răsuci pentru a-şi coborî privirea către scundul său interlocutor.

— Da, aşa este.

— Atunci e prea devreme să vă fi făcut o impresie?

— Da, dar această încăpere este într-adevăr şocantă… însă mătasea este un bun în domeniul căruia poporul dumneavoastră are o lungă şi bogată istorie, continuă el, întrebându-se dacă limbajul său sună diplomatic sau mai curând penibil.

— Aşa este, da, fu de acord oficialul, aprobând din cap şi rânjindu-şi dinţii, ceea ce vizitatorului american nu-i spunea mare lucru, exceptând faptul că chinezul nu cheltuia prea mulţi bani pe pastă de dinţi.

— Am auzit multe lucruri despre colecţia imperială de artă.

— O veţi vedea, promise oficialul. Face parte din programul vizitei.

— Excelent. În plus, faţă de îndatoririle mele, vreau să mă joc puţin de-a turistul.

— Sper că o să ne găsiţi drept gazde acceptabile, spuse micuţul.

De partea sa, Gant se întreba dacă acest pitic zâmbitor, care făcea plecăciuni, se va lăsa în genunchi şi îi va oferi o felaţie, dar diplomaţia era un sector complet nou pentru el. Aceştia nu erau bancheri investitori, care erau, în general, nişte rechini manieraţi, care îţi ofereau hrană bună şi băutură înainte de a te pune jos şi a încerca să-ţi sfâşie penisul. Chinezii aceştia – cu ei nu era sigur. Pentru Gant, acest grad de politeţe şi solicitudine era o experienţă nouă, dar conform celor auzite la instructajul premergător misiunii, îşi puse întrebarea dacă ospitalitatea nu preceda o întâlnire neobişnuit de ostilă atunci când vor trece la afaceri. Dacă cele două aspecte ar fi stat în balanţă, atunci partea descendentă a acestui balansoar trebuia să fie una dată dracului, putea fi sigur de asta.

— Deci nu sunteţi de la Departamentul de Stat american? întrebă chinezul.

— Nu, sunt de la Departamentul Trezoreriei. Lucrez direct pentru secretarul Winston.

— Ah, atunci sunteţi un specialist al afacerilor comerciale?

„Aşa deci, micuţul nemernic fusese informat…” Dar era de aşteptat. La asemenea nivel guvernarea nu lăsa lucrurile pe seama unor colaboratori externi. Fiecare chinez citise informaţiile referitoare la americani. Membrii echipei americane a Departamentului de Stat procedaseră la fel. Gant, totuşi, nu o făcuse, deoarece el nu era un jucător titular în sine, aşa că i se spusese doar ce era necesar să cunoască. Acest fapt îi oferea un avantaj asupra chinezului desemnat să-l urmărească. Nu era de la Departamentul de Stat, drept urmare n-ar fi trebuit privit ca o persoană importantă – dar era reprezentantul personal al unui oficial american de rang foarte înalt, cunoscut ca făcând parte din cercul intim al preşedintelui, iar asta îl făcea cu adevărat foarte important. Poate era chiar principalul consilier al lui Rutledge – iar în contextul chinez, asta putea însemna că el, Gant, era omul care de fapt poartă negocierile, în locul şefului titular al delegaţiei diplomatice, deoarece chinezii, adeseori, procedau astfel. Lui Gant îi trecu prin cap că ar putea fi posibil să se joace puţin cu minţile lor… dar cum să realizeze asta?

— Oh, da, toată viaţa am fost un capitalist, zise Gant, hotărând să joace lucid şi să discute cu acel individ de parcă ar fi fost o fiinţă umană şi nu un nenorocit de diplomat comunist. La fel ca secretarul Winston şi preşedintele nostru, ştii.

— Dar a activat în principal ca ofiţer de informaţii, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Venise momentul să-i bage ţeapa.

— Presupun că e adevărat, în parte, dar inima sa e dedicată afacerilor, cred eu. După ce va părăsi serviciul guvernamental, el şi George vor intra probabil împreună în afaceri şi realmente vor acapara lumea.

Ceea ce era în mare parte adevărat, judecă Gant, amintindu-şi în ce consta de obicei cea mai bună minciună.

— Iar dumneavoastră aţi lucrat ceva ani cu secretarul Winston.

Fusese mai mult o declaraţie decât o întrebare, remarcă Gant. Cum să-i răspundă? Cât de multe ştiau ei cu adevărat

despre el… sau era omul misterios pentru comuniştii chinezi? Dacă era aşa, oare îi putea face să lucreze pentru el…?

Un zâmbet blajin, atotştiutor.

— Păi da, eu şi George am făcut împreună ceva bani. Când Jack l-a adus în cabinet, George a decis că trebuie să vin cu el şi să-l ajut să facă puţină politică guvernamentală. Mai ales politică fiscală. Era o adevărată harababură şi George m-a pus să scap de ea. Şi ştii ceva? S-ar părea că tocmai am făcut schimbarea. Aproape sigur Congresul va face ce îi spunem noi să facă, şi asta nu-i rău deloc, să-i determini pe idioţii aceia să facă ce vrem noi, observă Gant, privind în mod deliberat la aplicele de fildeş încrustat de pe un scrin de lemn. Un meseriaş cu un cuţit ascuţit petrecuse mult timp pentru a aranja cum trebuie acest obiect… „Deci ţi se par important acum, domnule chinezoi?” Despre individ se putea spune doar un lucru. Ar fi fost un jucător de pocher al naibii de bun. Privirea sa nu trăda nimic. Nici măcar o iotă. Gant privi din nou către tip. Scuză-mă. Am vorbit prea mult.

Oficialul surâse.

— Se întâmplă des în astfel de ocazii. De ce credeţi că fiecare a primit ceva de băut?

Umorul din vocea sa îl lăsa, probabil, pe Gant să afle cine conducea în realitate discuţia…?

— Presupun că aşa o fi, remarcă Gant cu modestie şi se îndepărtă, cu oficialul de rang inferior – oare? – agăţat în urma lui.

De partea lui, Rutledge încerca să decidă dacă oponenţii ştiau care îi sunt instrucţiunile. În mass-media răsuflaseră unele indicii, dar acestea fuseseră cu măiestrie aranjate de către Adler, astfel încât un observator atent – şi ambasadorul R.P.C. din Washington era un astfel de om – să aibă dificultăţi în a decide cine şi ce informaţii scapă şi în ce scop. Administraţia Ryan folosea, probabil, cu un înalt grad de măiestrie presa, medită Rutledge, deoarece ofiţerii de presă ai cabinetului se subordonau în principal şefului de cabinet al lui Ryan, Arnie van Damm, care era un foarte

versat jucător politic. Actualul cabinet nu avea în componenţă obişnuita colecţie de figuri politice ba-înăuntru ba-în afară, care erau nevoite să liniştească presa pentru a-şi asigura viitoarele programe politice. Ryan selectase oameni care nu aveau nicio platformă, ceea ce constituia un pas major înainte – mai ales că mare parte din ei erau tehnocraţi care, precum Ryan, nu păreau animaţi decât de dorinţa de a scăpa din Washington cu onoarea intactă şi de a reveni la traiul lor normal îndată ce vor termina scurta perioadă de slujire a patriei. Diplomatul de carieră nu crezuse că ar fi posibilă o asemenea transformare a guvernului ţării sale. Îl credita cu meritul acestei schimbări pe acel pilot japonez dement care, într-un singur gest smintit, a ucis atât de multe oficialităţi ale Washingtonului.

În acel moment îşi făcu apariţia Xu Kun Piao, dând buzna în sala de şedinţe cu anturajul lui oficial. Xu era secretarul general al Partidului Comunist din Republica Populară Chineză şi preşedinte al Biroului Politic chinez, cu toate că referinţele din mass-media îl desemnau ca „premier” al ţării, o denumire greşită, dar adoptată până şi de comunitatea diplomatică. Era un bărbat în vârstă de şaptezeci şi unu de ani, component al celei de-a doua generaţii de lideri chinezi. Supravieţuitorii Marşului cel Lung se stinseseră de multă vreme – existau unii oficiali de rang superior care pretindeau că luaseră parte la el, dar o verificare a anilor arăta că, dacă fuseseră acolo pe-atunci, sugeau la sânul mamelor. Nu, actuala promoţie de lideri politici chinezi era formată din fiii şi nepoţii generaţiei de bază, crescuţi cu privilegii şi în relativ confort, dar întotdeauna conştienţi de faptul că poziţia lor în viaţă este precară. De o parte se aflau alţi copii politici care avansaseră dincolo de poziţiile ocupate de părinţii lor, iar pentru a atinge acest ţel fuseseră mai catolici decât pontiful autohton al comunismului. Ca adulţi, în timpul Revoluţiei Culturale, îşi purtaseră Carneţelele Roşii şi, anterior acestui moment, îşi ţinuseră gurile închise şi urechile căscate în cursul neizbutitei şi prădalnicei campanii „A celor o Sută de Flori” de la sfârşitul anilor ’50, care prinsese în capcană

mulţi intelectuali care reuşiseră să rămână ascunşi în timpul primei decade a stăpânirii lui Mao. Fuseseră ispitiţi să iasă la lumină de solicitările personale ale lui Mao, care le cerea opinia, iar ei fuseseră suficient de proşti să o ofere, în cursul acestui act expunându-şi gâturile pe butuc în aşteptarea securii care avea să cadă câţiva ani mai târziu, în brutala şi canibalica Revoluţie Culturală.

Membrii actuali ai Biroului Politic supravieţuiseră în două moduri. În primul rând avuseseră securitatea garantată prin taţii lor şi prin rangul asociat acestei impunătoare ascendenţe. În al doilea rând, fuseseră sfătuiţi cu mare grijă în legătură cu ce pot şi cu ce nu pot spune, dar să observe în schimb totul cu mare atenţie, rostind tot timpul cu voce tare că ideile preşedintelui Mao sunt cele de care China are cu adevărat nevoie, pe când ideile celelalte, deşi interesante, poate, în sens strict intelectual, erau periculoase prin faptul că deviau atenţia muncitorilor şi ţăranilor de la Adevărata Cale a lui Mao. Astfel că atunci când securea căzuse, adusă până la acel punct de către Carneţelele Roşii, ei fuseseră printre primii care să poarte şi să etaleze altora acele carnete, scăpând în felul acesta, în marea lor parte, de distrugere – fireşte, câţiva dintre ei fuseseră sacrificaţi, dar niciunul dintre cei cu adevărat isteţi, care acum împărţeau locurile din Biroul Politic. Fusese un proces darwinist brutal, pe care ei îl trecuseră fiind mai deştepţi decât cei din jur, iar acum, la apogeul puterii câştigate prin inteligenţă şi prudenţă, sosise momentul să se bucure de tot ce au câştigat.

Noua generaţie de lideri accepta comunismul la fel de firesc cum alţi oameni credeau în Dumnezeu, pentru că era singurul lucru pe care îl învăţaseră şi nu îşi puseseră abilităţile intelectuale la încercare pentru a căuta o altă credinţă, sau să găsească măcar răspunsuri la întrebările cărora marxismul nu le putuse răspunde. Credinţa lor era una a resemnării, nu a entuziasmului. Crescuţi într-un ţarc intelectual limitat, nu se aventuraseră niciodată în afara lui, temându-se de ce pot găsi acolo. În ultimii douăzeci de ani, fuseseră siliţi să lase capitalismul să înmugurească între

graniţele ţării, deoarece patria avea nevoie de bani pentru a se dezvolta ca o entitate mult mai puternică decât în nereuşitul experiment al Republicii Democrate Coreene. În anii 1960, China se confruntase cu propria ei foamete devastatoare, din care au tras încetişor învăţămintele necesare şi au folosit-o de asemenea ca punct de plecare a Revoluţiei Culturale, astfel câştigând capital politic de pe urma unui dezastru autoimpus.

Doreau ca naţiunea lor să fie măreaţă. De fapt, deja o priveau ca fiind astfel, dar recunoşteau faptul că celelalte naţiuni ignoră această apreciere, aşa că erau nevoiţi să caute mijloace de a corecta această prostească şi eronată impresie a restului lumii. Iar asta însemna bani, banii însemnau industrie, iar industria avea nevoie de capitalism. Era ceva de care îşi dăduseră seama înaintea sovieticilor proşti de la graniţa lor nord-vestică. Aşa că Uniunea Sovietică se prăbuşise, iar Republica Populară Chineză dăinuise.

Sau aşa credeau cu toţii. Uneori, atunci când se deranjau să o facă, priveau afară către lumea pe care pretindeau că o cunosc şi faţă de care se simţeau superiori din simplul motiv al limbii şi al culorii pielii – ideologia venea pe locul doi în autoaprecierea lor; *amour propre* lua naştere de-aici. Se aşteptau ca popoarele să se plece în faţa lor, iar anii anteriori de relaţii diplomatice interactive cu lumea înconjurătoare nu le alteraseră prea mult perspectiva.

Dar aveau de suferit de pe urma propriilor iluzii. Henry Kissinger venise în China în 1971 la cererea preşedintelui Richard Nixon, nu atât din pătrunzătoarea sa necesitate de a stabili relaţii normale cu cea mai populată naţiune a lumii, ci pentru a folosi R.P.C. pe post de nuia cu care să disciplineze Uniunea Sovietică. În realitate, Nixon demarase un proces atât de îndelungat, încât fusese considerat mai presus de capacitatea Occidentului – era mai curând unul dintre acele lucruri despre care apusenii credeau că numai chinezii sunt capabili să-l conceapă. Cu asemenea idei, popoarele rareori manifestă prejudicii etnice, indiferent de forma lor. Conducătorul tipic pentru un guvern totalitar este

de departe într-atât de centrat pe propria personalitate, încât nu se mai gândeşte la ce va fi dincolo de perioada vieţii sale, iar oamenii de pe tot cuprinsul globului trăiesc în general acelaşi număr de ani. Din acest simplu motiv toţi gândesc în termeni de programe realizabile pe parcursul duratei lor de viaţă şi puţin dincolo de aceasta, pentru că erau cu toţii oameni care dăduseră jos statuile altor personalităţi şi îşi făceau puţine iluzii referitoare la soarta propriilor monumente. Numai atunci când se vedeau cu un picior în groapă cântăreau tot ceea ce făcuseră, iar Mao se destăinuise mohorât lui Henry Kissinger că tot ceea ce reuşise să realizeze consta în schimbarea vieţii ţăranilor pe o rază de câţiva kilometri în jurul Beijingului.

Dar oamenii din sala de întruniri nu se aflau încă în preajma morţii pentru a gândi în asemenea termeni. Erau magiştrii ţinutului lor. Ei făceau regulile pe care ceilalţi oameni le urmau. Cuvintele lor erau lege. Poftele lor erau îndeplinite cu promptitudine. Poporul îi privea aşa cum odinioară privise la vechii împăraţi şi prinţi. Tot ceea ce-şi putea dori un om, ei deţineau. Mai presus de orice, deţineau puterea. Dorinţele lor guvernau întinsul şi anticul teritoriu. Ideologia lor comunistă era magia care dădea formă dorinţelor şi constituia regula jocului pe care cu toţii acceptaseră să îl joace, cu mulţi ani în urmă. Secretul era puterea. Puteau oferi sau lua viaţa cuiva cu o trăsătură de condei – sau, în termeni mai realişti, cu un cuvânt dictat, preluat de o secretară personală pentru a fi transmis subordonaţilor care apăsau pe trăgaci.

Xu era un bărbat la care totul era comun – înălţimea, greutatea, ochii, faţa… şi intelectul, spuneau unii. Rutledge citise toate acestea în documentele şedinţei informative. Adevărata lui putere zăcea altundeva. Xu era o marionetă a sorţii, ales, în parte, datorită înfăţişării; în mod cert datorită abilităţii sale de a rosti un discurs; şi datorită talentului său de a combate ideile altora în Biroul Politic, simulând înfierarea lor. Ca un actor de la Hollywood, nu avea nevoie să fie inteligent, ci să joace inteligent.

— Tovarăşe premier, îl salută Rutledge, întinzând mâna,

pe care chinezul i-o strânse.

— Domnul Rutledge, replică Xu într-o engleză acceptabilă. Acolo se afla şi un interpret, pentru traducerea ideilor mai complexe. Bun venit la Beijing.

— Este o plăcere şi o onoare să pot vizita din nou străvechea voastră ţară, spuse diplomatul american, arătând, după opinia liderului chinez, respectul şi serviabilitatea cuvenite.

— Întotdeauna e o plăcere să întâmpin un prieten, continuă Xu, după cum fusese instruit să o facă. Rutledge mai fusese în calitate oficială în China, dar niciodată ca şef al unei delegaţii. La Ministerul de Externe al Chinei era cunoscut drept un diplomat care îşi croise drum pe scara ierarhică a aparatului său birocratic aşa cum făceau şi ei, pe cont propriu – un simplu tehnocrat, dar unul de rang înalt. Şeful Biroului Politic îşi înălţă paharul. Beau pentru negocieri reuşite şi cordiale.

Rutledge surâse şi ridică la rândul său paharul.

— Şi eu, domnule.

Camerele de luat vederi prinseră momentul. Ziariştii roiau şi ei de jur împrejur. Operatorii luau în principal imagini numite de ei „locator”, cum ar fi făcut orice amator cu o minicameră mult mai ieftină. Expuneau încăperea la o distanţă artificială, astfel ca privitorii să poată distinge culorile, cu câteva planuri apropiate ale pieselor de mobilier pe care nimeni nu avea voie să se aşeze, câteva prim-planuri ale participanţilor importanţi care îşi sorbeau băuturile şi schimbau zâmbete – aceste imagini intenţionau să arate privitorului cum este să te afli la un cocteil vast, formal şi nu tocmai plăcut. Adevăratele ştiri legate de eveniment urmau să fie transmise de oameni precum Barry Wise şi alţi câţiva prezentatori, care le-ar fi spus privitorilor ce nu reuşeau imaginile să le înfăţişeze.

Apoi relatarea evenimentului va fi din nou preluată de studiourile CNN din Washington, aflate la poalele colinei Union Station, unde alţi oameni de televiziune vor discuta ce noutăţi mai scăpaseră sau nu spre ei, apoi vor vorbi, în marea lor înţelepciune, despre cursul pe care ei îl consideră

corect a fi adoptat de Statele Unite. Preşedintele Ryan urma să vadă totul în timpul micului dejun, în timp ce citea ziarele şi dosarul *Early Birdy* realizat de serviciul de monitorizare a presei. În cursul mesei Jack Ryan ar fi făcut scurte comentarii personale pentru a fi luate în seamă de soţia sa, care le putea discuta mai târziu, în timpul mesei de prânz, cu colegii ei de la spitalul Johns Hopkins, care urmau să le discute cu nevestele lor, iar de-acolo nu mai erau discutate de nimeni. În acest mod, gândurile preşedintelui rămâneau, deseori, un mister.

Recepţia se încheie la o oră dinainte stabilită, iar americanii se îndreptară, în maşinile lor oficiale, către ambasadă.

— Deci, neoficial, ce ne puteţi spune? îl întrebă Barry pe Rutledge, în intimitatea sacră a banchetei spate din lunga limuzină Lincoln.

— Nu prea multe, serios, replică asistentul pe probleme politice al Secretarului de Stat. Vom asculta ce au ei de spus, iar ei vor asculta ce avem noi de spus, totul va porni de-aici.

— Vor clauza naţiunii celei mai favorizate. O vor obţine?

— Nu eu decid asta, Barry, o ştii prea bine.

Rutledge era prea obosit în urma călătoriei lungi cu avionul pentru a întreţine o conversaţie inteligentă în acel moment. Nu era sigur că este apt pentru o discuţie în asemenea circumstanţe şi îşi imagina că Wise ştia asta. Doar din, acest motiv se dădea reporterul pe lângă el.

— Despre ce urmează să discutaţi?

— Este evident, vrem ca chinezii să-şi deschidă mai mult pieţele şi să cerceteze mai atent unele dintre legile noastre, cum ar fi patentul şi violarea drepturilor de reproducere, în legătură cu care există plângeri ale afaceriştilor americani.

— Litigiul cu Dell Computer?

Rutledge dădu din cap.

— Da, asta ar fi una dintre probleme. Apoi căscă. Scuză-mă. Zborul îndelungat... Ştii cum este.

— Am călătorit în acelaşi avion, zise, înţepător, Barry Wise.

— Păi, cred că tu eşti mai bun decât mine la chestia asta, oferi Rutledge o explicaţie. Putem amâna această discuţie peste o zi sau două?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, acceptă reporterul CNN.

Nu îl plăcea prea mult pe acest ageamiu, dar constituia o sursă de informaţii, iar cei din branşa lui Wise cu asta lucrau. Călătoria cu maşina a fost una scurtă, oricum. Delegaţia oficială coborî la ambasadă, iar maşinile ambasadei îi duseră pe reporteri înapoi la hotelurile lor.

Ambasada avea facilităţi de cazare pentru toţi delegaţii oficiali, în principal pentru a fi siguri că nimic din ceea ce spun n-ar fi fost interceptat de microfoanele MSS plantate în fiecare cameră de hotel a oraşului. Asta nu însemna că facilităţile erau demne de un palat, totuşi camera lui Rutledge era confortabilă. În privinţa cazării, protocolul îl omisese pe Mark Gant, dar acesta avu parte de un pat confortabil de o singură persoană, într-o cameră micuţă, care avea o baie cu duş comună. Gant optă pentru o baie fierbinte şi o pastilă de somn dintre cele pe care medicul delegaţiei oficiale i le dăduse. Erau gândite să-i ofere opt ore de somn profund, care l-ar fi sincronizat, dimineaţa următoare, cu fusul orar local. Atunci era programat un mic dejun de lucru, foarte asemănător cu cel primit de astronauţi înainte de lansarea navetei spaţiale şi reprezentând la fel de mult o tradiţie americană, de când drapelul cu dungi şi stele flutura deasupra Fortului McHenry.

Nomuri surprinsese sosirea delegaţiei comerciale americane la televiziunea chineză, pe care o urmărea pentru a-şi şlefui talentele de lingvist. Acestea se îmbunătăţiseră, deşi natura tonală a limbii mandarine îl aducea uşor în pragul nebuniei. Odinioară considerase japoneza o limbă dificilă, dar era simplă ca bună ziua în comparaţie cu Guoyu. Privise figurile oamenilor, întrebându-se cine sunt. Comentatorul chinez îl ajutase, bâlbâindu-se rău la numele „Rutledge”. Mă rog, americanii poceau şi ei numele chinezeşti, exceptându-le pe cele

simple, precum Ming şi Wang, iar să-l asculte pe un afacerist american cum încearcă să se facă înţeles de un localnic era suficient să-i provoace râsul lui Nomuri. Comentatorul continuă să vorbească despre poziţia Chinei în negocierile comerciale şi că America îi datora R.P.C. tot soiul de concesii – în definitiv, nu fusese China generoasă permiţând americanilor să-şi cheltuiască dolarii lipsiţi de valoare pentru preţioasele produse ale Republicii Populare? Prin asta, poziţia Chinei semăna mult cu cea avută odată de Japonia, dar noul guvern japonez deschisese pieţele. Cu toate că încă exista un deficit comercial în favoarea Japoniei, competiţia corectă a acesteia pe piaţă amuţise criticile americane, deşi automobilele japoneze erau în continuare mai puţin bine primite pe piaţa americană decât fuseseră odinioară. Dar asta urma să treacă, Nomuri era sigur. Slăbiciunea Americii consta în faptul că ierta şi uita prea repede. În privinţa aceasta îi admira enorm pe evrei. Ei încă nu îi uitaseră pe Hitler şi Germania. Socoti că nici America n-ar trebui să uite. Ultimul gând înainte de a merge la culcare fu să se întrebe dacă noul program funcţiona în computerul lui Chai, dacă Ming îl instalase sau nu. Apoi se decise să verifice.

Sculându-se din pat, porni laptopul şi… da! Sistemul lui Chai nu dispunea de programul de transcriere al lui Ming, dar transmitea ce avea. Bun, în regulă, erau lingvişti la Langley care să se joace cu această problemă. El nu avea niciun chef să o facă, aşa că doar retransmise datele şi reveni în pat.

— Ce naiba! remarcă Mary Pat.

Aproape tot mesajul era de necitit, dar aceasta era o a doua sursă SORGE. Era evident după calea care o urmase pe internet. Se întrebă dacă Nomuri se dădea în spectacol sau reuşise cumva să dea jos chiloţii unei a doua secretare de rang superior din guvernul chinez. N-ar fi fost prima dată când un ofiţer operativ avea o viaţă sexuală activă, dar în acelaşi timp nici nu era ceva banal. Imprimă materialul, îl salvă pe CD şi chemă un lingvist pentru a-l traduce. Apoi

descărcă prada zilnică a lui SONGBIRD. Informaţiile acestea erau la fel de regulate ca *The Washington Post*, dar cu mult mai interesante. Se aşeză din nou în scaun şi începu să citească transcrierea ultimelor notiţe dictate lui Ming de ministrul Fang Gan. Spera ca acesta să fi vorbit despre tratativele comerciale, ca apoi să observe ceva care, cu siguranţă, era… Trebuia să fie important, observă directorul-adjunct. Curând avea să fie surprinsă aflând cât de greşită era impresia ei.

CAPITOLUL 23

Înapoi la muncă

Ouă cu şuncă, cartofi tăiaţi mărunt şi rumeniţi, plus puţină cafea columbiană. Gant era evreu, dar nu respecta tradiţia, aşa că îşi savură şunca. Toată lumea se trezise şi toţi arătau în formă, aprecie el. Pastila neagră (toţi o numeau aşa; în mod evident era o tradiţie despre care el nu ştia) administrată îşi făcuse efectul în cazul tuturor, iar oaspeţii aveau privirea limpede şi coada pe sus. Remarcă faptul că majoritatea discuţiilor se refereau la NBA. Echipa Lakers se arăta din nou a fi foarte tare. Gant văzu că Rutledge stătea în capul mesei, pălăvrăgind amical cu ambasadorul Hitch, care părea un cetăţean înfocat. Apoi un angajat mult mai tulburat al ambasadei intră cu un plic de pânză ale cărui margini erau prinse cu o bandă dungată în alb-roşu. Îi înmână ambasadorului Hitch, care îl deschise prompt.

Gant realiză instantaneu că era un material secret. La Trezorerie nu prea întâlneai asemenea materiale, dar existau totuşi, iar el obţinuse, ca angajat personal al secretarului Winston, o autorizaţie specială de acces pentru materiale clasificate Strict Secret. Deci de la Washington sosiseră informaţii pentru negocieri. Ce anume spuneau acele informaţii nu avea cum să vadă şi nici măcar nu ştia dacă le va putea vedea. Se întrebă dacă e cazul să facă uz de puterea dată de funcţia sa, dar Rutledge era singurul care hotăra dacă vede sau nu informaţiile, iar el nu dorea să-i dea ocazia viermelui de la Departamentul de Stat să arate cine-i masculul dominant în turmă. Răbdarea era o virtute pe care o deţinea de multă vreme, iar acum avea şansa să o folosească. Reveni la dejunul său, apoi decise să se ducă la bufet şi să mai ia mâncare. Probabil că prânzul

nu va fi foarte apetisant, aici în Beijing, chiar dacă era servit la Ministerul de Externe, unde chinezii se vor simţi obligaţi să etaleze cele mai exotice feluri de mâncăruri tradiţionale, iar penisul fript de urs Panda cu rădăcini glasate de bambus nu erau tocmai pe gustul lui. Bine că măcar ceaiul pe care-l serveau era acceptabil, dar nici cel mai bun ceai nu se compara cu cafeaua.

— Mark? Rutledge, de la locul său, privi către tipul de la Trezorerie şi îi făcu semn. Mark se apropie, ducându-şi tava reumplută cu şuncă şi ouă.

— Da, Cliff?

Ambasadorul Hitch îi făcu loc să se aşeze, iar un steward apăru imediat cu un set curat de argintărie. Guvernul putea, atunci când voia, să asigure tot confortul cuiva. Îi ceru tânărului să-i mai aducă şi cartofi rumeniţi. Sosi şi cafeaua proaspătă, ca la comandă.

— Mark, asta tocmai a venit de la Washington. E un material cu nume de cod…

— Da, ştiu. Nici măcar nu îl pot vedea şi nu am voie să-mi aduc aminte de el. Acum pot să-l văd?

Rutledge încuviinţă şi împinse hârtiile către el.

— Ce poţi spune despre cifrele astea de comerţ exterior?

Gant luase o gură de şuncă şi încetă aproape instantaneu s-o mestece.

— Drace, *atât* de jos au ajuns? Pe ce naiba au aruncat banii?

— Ce-nseamnă asta?

— Cliff, odată de mult, dr. Samuel Johnson a spus aşa: „Indiferent cât ai, cheltuieşte mai puţin”. Ei bine, chinezii nu i-au urmat sfatul. Gant răsfoi paginile. Nu se precizează pe ce au cheltuit banii.

— În principal pe material militar, aşa mi s-a spus, replică ambasadorul Hitch. Sau produse care au utilizare militară, electronice în special. Bunuri finite şi maşini cu care să poată fabrica produse electronice. Îmi dau seama că e costisitor să investeşti în astfel de obiecte.

— Poate fi, confirmă Gant.

Întoarse paginile de la coadă înapoi către început. Văzu

că materialul fusese transmis cu sistemul de criptare TAPDANCE. Asta îl făcea extrem de important. TAPDANCE era utilizat numai la transmiterea celor mai sensibile materiale, din pricina unor inconvenienţe tehnice în exploatarea sa… aşa că astea erau cu adevărat informaţii importante, concluzionă el. Apoi văzu de ce. Cineva se pare că ar fi reuşit să planteze microfoane în birourile unor *foarte* înalţi oficiali chinezi pentru a obţine *acest* material… Isuse.

— Ce vrei să spui, Mark?

— Înseamnă că au cheltuit banii mai repede decât i-au obţinut şi i-au investit în mare parte în sectoare non-profitabile. Drace, înseamnă că se poartă ca unii idioţi pe care îi avem noi în guvern. Au impresia că banii sunt un obiect care apare când pocneşti din degete şi apoi îl poţi cheltui cât de rapid vrei, după aceea doar pocneşti din nou degetele pentru a mai căpăta… Cliff, oamenii aceştia trăiesc pe altă lume. Nu au nicio idee despre cum şi de ce se obţin banii. Făcu o pauză. Mersese prea departe. O persoană de pe Wall Street i-ar fi înţeles limbajul, dar acest Rutledge probabil nu. Lăsaţi-mă să reformulez. Ei ştiu că banii provin din dezechilibrul balanţei de comerţ cu Statele Unite, şi cred, pare-se, că acesta este un fenomen natural, căruia îi pot realmente dicta, din pricină că ei sunt ceea ce sunt. Consideră că restul lumii le este datoare. Cu alte cuvinte, dacă chinezii cred asta, negocierile cu ei urmează să fie dificile.

— De ce? întrebă Rutledge.

După cum observă, ambasadorul Hitch deja clătina aprobativ din cap. El îi înţelegea mai bine pe aceşti barbari chinezi.

— Oamenii care gândesc în acest mod nu înţeleg că negociere înseamnă să dai ca să primeşti. Indiferent cine vorbeşte din partea lor, crede că poate obţine orice dracului îşi doreşte, pentru că ceilalţi i-o datorează. Cam aşa trebuie să fi gândit Hitler la München. Eu vreau, tu îmi dai şi atunci eu sunt mulţumit. N-o să dăm greş din pricina acestor ticăloşi, nu-i aşa?

— Nu am astfel de instrucţiuni, replică Rutledge.

— Ei bine, ştii ceva? Acestea sunt instrucţiunile pe care le are omologul tău chinez. Mai mult decât atât, poziţia lor economică este în mod clar mai precară decât ne aşteptasem noi. Spune-le celor de la CIA că au nevoie de oameni mai buni în secţia lor de informaţii financiare, observă Gant. În acel moment Hitch îşi schimbă direcţia privirii către partea opusă a mesei, spre individul care conducea postul local al CIA.

— Pot ei oare aprecia cât de gravă este poziţia lor? întrebă Rutledge.

— Da şi nu. Da, ştiu că au nevoie de valută forte pentru a-şi realiza afacerile dorite. Nu, ei cred că pot continua în acest mod pe o perioadă nelimitată, că un dezechilibru este firesc în cazul lor pentru că... de ce? Pentru că se cred rasa supremă? chestionă Gant.

Încă o dată, ambasadorul Hitch fu cel care încuviinţă.

— Se numeşte Complexul Regatului de Mijloc. Da, domnule Gant, chiar au această părere despre ei înşişi şi se aşteaptă ca popoarele să vină la ei să ofere, nu ca ei să se ducă cu cereri la alte naţiuni. Într-o bună zi asta le va aduce pierzania. Este o politică... mai bine zis, o aroganţă rasială aici, care este greu de descris şi dificil de măsurat. Apoi Hitch privi către Rutledge. Cliff, vei avea o zi foarte interesantă.

Gant îşi dădu imediat seama că aceasta nu era o binecuvântare pentru asistentul pe probleme politice al Secretarului de Stat.

— Cred că iau micul dejun chiar în clipa asta, spuse Secretarul Adler, la un pahar de Hennessey, în Aripa de Est.

Recepţia se desfăşurase bine – de fapt Jack şi Cathy Ryan găseau aceste petreceri la fel de plictisitoare ca reluările la *Insula lui Gilligan*, dar ele făceau parte din activitatea preşedintelui la fel de mult ca discursul despre starea naţiunii. Cina, cel puţin, fusese reuşită – un lucru pe care întotdeauna puteai conta la Casa Albă era mâncarea de calitate – dar oamenii fuseseră din Washington. Cu toate că

Ryan nu o apreciase, recepţia fusese mult îmbunătăţită faţă de cele din anii anteriori. În trecut, Congresul era populat pe scară largă de oameni a căror ambiţie în viaţă era „binele public”, o expresie a cărei nobilă intenţie fusese uzurpată de cei care vedeau ca o avere regească salariul de 130 000 de dolari pe an (era mai puţin decât putea câştiga un proaspăt absolvent de facultate făcând programe pentru o companie producătoare de jocuri video şi cu mult mai puţin decât putea realiza cineva care lucra pe Wall Street), şi ale căror ambiţii reale erau de a-şi impune voinţa în legile naţiunii. În prezent, mulţi dintre ei, în special datorită discursurilor preşedintelui care ajunseseră în toate colţurile ţării, erau oameni care *serviseră* cu adevărat binele public, făcând o muncă utilă, până când, sătui de maşinaţiile guvernului, se deciseseră să ia o pauză de câţiva ani pentru a repara epava care devenise Washingtonul, înainte de a scăpa înapoi în lumea reală a muncii productive. Prima Doamnă îşi petrecuse mare parte din seară discutând cu proaspătul senator de Indiana, care în viaţa reală era un medic pediatru cu o bună reputaţie şi ale cărui eforturi curente se concentrau pe întărirea programului guvernamental de asistenţă medicală înainte de a fi ucişi prea mulţi dintre cetăţenii care se presupunea că sunt asistaţi. Cea mai mare sarcină a sa era aceea de a convinge mass-media că un medic ar trebui să ştie tot atât de multe lucruri pentru a însănătoşi bolnavii cât ştie un lobbist din Washington, lucru cu care împuiase urechile CHIRURGULUI aproape toată noaptea.

— Marfa primită de la Mary Pat ar trebui să-l ajute pe Rutledge.

— Sunt bucuros că Gant este cu el pentru a-l ajuta. Cliff va avea o zi încântătoare în timp ce noi vom dormi plini de mâncare şi de băutură, Jack.

— E destul de bun pentru sarcina lui? Ştiu că a fost un apropiat al lui Ed Kealty. Asta spune ceva rău despre caracterul tipului.

— Cliff e un specialist grozav, rosti Adler, după încă o înghiţitură de coniac. Şi are instrucţiuni precise de urmat,

plus nişte informaţii extraordinar de bune pentru a-i fi de ajutor. Seamănă cu marfa pe care Jonathan Yardley a dat-o băieţilor noştri în timpul negocierii Tratatului Naval de la Washington. Nu putem vedea exact ce cărţi au chinezii, dar putem vedea cum gândesc, iar asta e tare bine. Aşadar, consider că este destul de bun pentru sarcina aceasta, altfel nu l-aş mai fi trimis.

— Cum e ambasadorul pe care-l avem acolo? se interesă preşedintele.

— Carl Hitch? Un tip super. Profesionist de carieră, Jack, pe cale să se pensioneze curând, dar e ca un tâmplar bun. Poate n-o fi el în stare să-ţi proiecteze o casă, dar atunci când va termina, bucătăria va fi grozavă – şi ştii ceva, toate astea se regăsesc într-un diplomat. În plus, proiectarea casei e treaba ta, domnule preşedinte.

— Da, remarcă Ryan. Făcu semn unui chelner, care aduse apă cu gheaţă. Îi trăsese destul cu băutura pentru o noapte, iar Cathy începuse din nou să-l cicălească pe tema asta. „Ce blestemăţie să fii căsătorit cu un medic”, gândi Ryan. Da, Scott, dar eu unde naiba să caut un sfat atunci când nu ştiu ce am de făcut?

— Să mă ia naiba dacă ştiu, replică VULTURUL. Apoi consideră că puţin umor i-ar fi de ajutor: Fă o şedinţă de spiritism şi încearcă să-i chemi pe Tom Jefferson şi George Washington. Chicoti şi îşi termină coniacul Hennessey. Jack, pur şi simplu ia-o încetişor şi fă-ţi nenorocita de treabă. Te descurci de minune. Crede-mă.

— Urăsc meseria asta, remarcă preşedintele pentru Secretarul de Stat, cu un zâmbet amical.

— Ştiu. Probabil tocmai de aceea o faci destul de bine. Să ne păzească Domnul de cineva care *vrea* să deţină cea mai înaltă funcţie. Ce naiba, uită-te la mine. Crezi că am vrut vreodată să fiu Secretar de Stat? Era mult mai distractiv când îmi luam prânzul la cantină, împreună cu colegii şi îl bârfeam pe tâmpitul care ne era şef. Dar acum – rahat, ei sunt acolo spunând acelaşi lucru despre *mine!* Nu e corect, Jack. Îmi place să muncesc.

— Mie îmi spui!

— Atunci priveşte lucrurile din următorul unghi: când îţi vei scrie memoriile vei obţine un avans substanţial de la editor. *Preşedinte din întâmplare?* făcu Adler speculaţii pe seama titlului.

— Scott, eşti amuzant când te îmbeţi. Mă voi retrage pentru a-mi îmbunătăţi stilul de joc la golf.

— Cine a rostit cuvântul magic? întrebă vicepreşedintele Jackson, alăturându-se discuţiei.

— Tipul ăsta mi-a făcut fundul arşice la golf, se plânse Ryan Secretarului Adler, aşa că uneori îmi doresc o sabie să-l tai. Care-i handicapul tău acum?

— N-am mai jucat mult, Jack. A ajuns pe la şase, poate şapte.

— Va deveni un profesionist – Turneul Seniorilor, pronostică Jack.

— Oricum, acesta este tatăl meu, Jack. Avionul său a întârziat şi a pierdut ceremonia de întâmpinare, explică Robby.

— Domnule reverend Jackson, în sfârşit ne întâlnim. Ryan strânse mâna mai vârstnicului cleric afroamerican. Când fusese numit în funcţie el se afla în spital, cu pietre la rinichi, un lucru mult mai puţin plăcut decât ceremonia în sine.

— Robby mi-a spus o mulţime de lucruri bune despre dumneavoastră.

— Fiul dumneavoastră este pilot de vânătoare, domnule, iar ei exagerează mult.

Preotul râse copios.

— Oh, asta ştiu, domnule preşedinte. O ştiu bine.

— Cum a fost mâncarea? se interesă Ryan.

Hosiah Jackson era un bărbat trecut bine de şaptezeci de ani, scund precum fiul său, iar cu trecerea anilor se rotunjise, dar era posedat de imensa demnitate care însoţea de regulă pe oamenii în sutană.

— Mult prea săţioasă pentru un om bătrân, dar oricum am consumat-o.

— Nu-ţi face griji, Jack. Tati nu bea, îl consilie TOMCAT. Pe reverul hainei de la smoching avea o insignă miniaturală cu

Aripile de Aur ale piloţilor marinei. Robby nu înceta niciodată să fie pilot de vânătoare.

— Şi nici tu n-ar trebui să bei, băiete! Marina te-a învăţat tot soiul de apucături rele, cum ar fi să te împăunezi prea tare.

Jack trebuia să sară în apărarea prietenului său.

— Domnule, unui pilot de vânătoare care nu se dă mare nu i se permite să zboare. În plus, Dizzy Dean a spus-o cel mai bine – dacă nu poţi s-o faci, nu e laudă de sine. Robby poate s-o facă… sau cel puţin aşa susţine el.

— Au început deja convorbirile la Beijing? întrebă Robby, verificând ceasul.

— Peste aproximativ o jumătate de oră, replică Adler. O să fie interesant, adăugă el, referindu-se la materialul SORGE.

— Te cred, întări vicepreşedintele Jackson, pricepând mesajul. Ştii, e greu să-i îndrăgeşti pe acei oameni.

— Robby, nu ai voie să vorbeşti astfel, ripostă tatăl. Am un prieten la Beijing.

— Oh?

Fiul său nu ştia nimic de asta. Răspunsul care veni suna mai curând ca o sentinţă papală.

— Da, reverendul Yu Fa An, un excelent predicator baptist, educat la Universitatea Oral Roberts. Amicul meu Gerry Patterson a fost coleg de şcoală cu el.

— Bănuiesc că e un loc aspru pentru un preot – sau cleric, observă Ryan.

Cu vorbele sale, Jack apăsase butonul care descătuşa demnitatea omului bisericii.

— Domnule preşedinte, îl invidiez. Să predici cuvântul Domnului oriunde în lume este un privilegiu, dar să o faci într-un ţinut al urii este o rară binecuvântare.

— Cafea? întrebă un chelner aflat în trecere.

Hosiah luă o ceaşcă şi adăugă lapte şi zahăr.

— E grozavă, remarcă el instantaneu.

— Unul dintre beneficiile muncii la Casa Albă, tati, îi spuse Jackson tatălui său, cu mare afecţiune. Este chiar mai bună decât cafeaua marinei – de fapt, avem stewarzi din

marină pentru a o servi. Jamaica Blue Mountain, costă cam patruzeci de dolari livra, explică el.

— Isuse, Robby, nu mai vorbi atât de tare. Mass-media încă nu s-a prins de lucrul acesta! îl avertiză POTUS. În plus, am comandat-o. O luăm en gros, cu treizeci şi doi de dolari kilogramul, dacă e cumpărată la saci.

— Sfinte, un adevărat chilipir, aprobă vicepreşedintele, chicotind.

Ceremonia de primire fiind încheiată, sesiunea plenară începu fără multă fanfară. Secretarul adjunct Rutledge se aşeză, îi salută pe diplomaţii chinezi aflaţi de partea opusă a mesei şi porni. Discursul său începu cu obişnuitele amabilităţi, care erau la fel de previzibile ca şi prezentarea rolurilor principale într-un film artistic.

— Statele Unite, continuă el, trecând la miezul problemei, sunt îngrijorate de câteva aspecte deranjante ale relaţiei noastre mutuale de comerţ. Primul este legat de aparenta inabilitate a Republici Populare Chineze de a se conforma înţelegerilor anterioare privind recunoaşterea tratatelor şi a convenţiilor internaţionale asupra mărcilor înregistrate, a dreptului de copiere şi a patentelor. Toate aceste au făcut obiectul unor negocieri îndelungate în cursul precedentelor întâlniri, precum cea de faţă, şi am crezut că sectoarele de dispută au fost cu succes rezolvate. Din nefericire, se pare că nu aşa a fost.

Continuă să citeze câteva probleme specifice, pe care le descrise ca fiind reprezentative, dar în niciun caz ca fiind o listă amănunţită a aspectelor „îngrijorătoare”

— În mod similar, vorbi mai departe Rutledge, promisiunile de a deschide piaţa chineză bunurilor americane nu au fost onorate. Ca rezultat, s-a ajuns la un dezechilibru în schimburile de mărfuri, care serveşte negativ relaţiilor noastre de ansamblu. Dezechilibrul curent se apropie de şaptezeci de *miliarde* de dolari, iar Statele Unite ale Americii nu sunt pregătite să accepte acest lucru. Pentru a rezuma, promisiunea Republicii Populare de a onora obligaţiile impuse prin tratatele internaţionale şi

înţelegerile particulare cu Statele Unite nu a fost dusă la îndeplinire. Un fapt consemnat de legislaţia americană este că ţara noastră are dreptul să adopte practicile de comerţ ale altor naţiuni, sub propria lege. Este bine-cunoscutul Act de Reformă a Comerţului, validat de guvernul american cu câţiva ani în urmă. De aceea am neplăcuta obligaţie să informez guvernul Republicii Populare că America va aplica imediat această lege în privinţa comerţului cu China, exceptând cazul în care precedentele înţelegeri asupra promisiunilor sunt onorate de îndată, concluzionă Rutledge. *De îndată* era o expresie rar folosită într-un discurs internaţional. Asta încheie declaraţia mea de început.

De partea sa, Mark Gant aproape se întreba dacă cealaltă partidă va sări peste masa lustruită de stejar, cu săbii şi pumnale, la sfârşitul discursului de deschidere a lui Rutledge. Mănuşa fusese aruncată, însoţită de termeni calculaţi pentru a-i nemulţumi pe chinezi. Dar diplomatul care conducea tratativele de cealaltă parte a mesei – era ministrul de externe Shen Tang – reacţionă nu mai mult decât ar fi făcut-o într-un restaurant, descoperind că nota de plată îi fusese umflată cu cinci dolari. Nici măcar nu ridică privirea. În loc să procedeze aşa, ministrul chinez continuă să privească în jos, la notiţele sale, înainte de a-şi ridica, în sfârşit, ochii, atunci când simţi că finalul discursului lui Rutledge este iminent. Privirea sa nu arăta mai multă emoţie sau trăire decât cea a unui bărbat dintr-o galerie de artă, studiind un tablou sau altul, căci soţia îl pusese să cumpere unul pentru a acoperi o crăpătură din peretele salonului.

— Domnule Secretar Rutledge, vă mulţumim pentru declaraţie, îşi începu el discursul. Întâi de toate, Republica Populară vă urează bun venit în ţara noastră şi doreşte să declare oficial dorinţa sa pentru continuarea relaţiei de prietenie cu America şi poporul american. Nu putem, totuşi, împăca dorinţa declarată a Americii pentru relaţii amicale cu acţiunea ei de recunoaştere a provinciei rebele de pe insula Taiwan drept naţiune independentă, ceea ce aceasta nu este. Această acţiune a fost calculată pentru a incendia

relaţiile dintre noi – să aţâţe flăcările în loc să ne ajute la stingerea lor. Poporul ţării noastre nu va accepta o asemenea interferenţă nerezonabilă în afacerile interne ale Chinei şi… diplomatul privi surprins cum mâna lui Rutledge se ridica pentru a-l întrerupe.

Era suficient de şocat de această prematură încălcare a protocolului pentru a se opri din vorbit.

— Domnule ministru, intona Rutledge, scopul acestei întâlniri este să discutăm despre comerţ. Problema recunoaşterii diplomatice a Republicii China de către America e foarte bine să o lăsăm pentru altă întrevedere. Delegaţia americană nu îşi doreşte deloc să se abată astăzi în acea zonă de discuţii. În limbaj diplomatic asta însemna „Luaţi problema şi daţi-o de-o parte”

— Domnule Rutledge, nu-i puteţi impune Republicii Populare care să fie problemele şi grijile ei, observă ministrul Shen, cu un ton de parcă ar fi discutat preţul salatei la o tarabă de pe stradă.

Regulile unei întâlniri de acest gen erau simple: prima tabără care arăta semne de mânie pierdea.

— Atunci continuaţi, dacă trebuie, răspunse Rutledge, plictisit. „Mă faci să-mi pierd timpul, dar eu sunt plătit indiferent dacă lucrez sau nu”, proclama atitudinea sa.

După dinamica discuţiilor de deschidere, Gant putu remarca faptul că fiecare ţară în parte încearcă să o ignore pe cealaltă în scopul preluării controlului şedinţei. Era atât de diferită de o întâlnire normală de afaceri, încât era imposibil s-o numeşti relaţie verbală – în termenii altor relaţii era ca şi cum doi oameni dezbrăcaţi, în pat, susţinând că vor să facă sex, îşi încep brusc jocul prin a se lupta pentru telecomanda televizorului. Înainte, Gant văzuse tot soiul de negocieri, sau cel puţin aşa crezuse. Aceasta era ceva complet inedit şi, pentru el, din cale afară de bizar.

— Bandiţii renegaţi din Taiwan sunt, prin istorie şi tradiţie, parte a Chinei, iar Republica Populară nu poate tolera această insultă deliberată a Regimului Ryan la adresa naţiunii noastre.

— Domnule ministru Shen, guvernul Statelor Unite ale Americii are o lungă istorie de sprijinire a guvernelor alese democratic, pe tot globul. De peste două sute de ani face parte din personalitatea naţiunii noastre. Aş vrea să reamintesc Republicii Populare că Statele Unite ale Americii au cea mai longevivă formă de guvernare din lume. Am trăit sub forma noastră constituţională de guvernare mai bine de două secole. Comparativ cu istoria Chinei e o cifră minoră, dar vreau să vă amintesc în continuare că atunci când America şi-a ales primul preşedinte şi primul Congres, China era cârmuită de o monarhie ereditară. De-atunci forma de guvernare a ţării dumneavoastră s-a schimbat de mai multe ori, dar a Americii nu. De aceea este bine ca în limitele puterilor noastre, ca două state naţionale independente, recunoscute de legile internaţionale şi, de asemenea, ca drept *moral* oferit de faptul că ambele noastre state au forme de guvernare legitime şi cu o lungă activitate, să acţionăm după propriul arbitru şi să încurajăm guvernările asemănătoare cu ale noastre. Guvernul Republicii China este ales în mod democratic şi astfel cere respectul guvernelor alese în mod similar de către popor, aşa cum e cazul guvernelor noastre. În orice caz, domnule ministru, scopul acestei întâlniri este să discutăm de comerţ. Vom proceda astfel sau vom pierde timpul de pomană discutând lucruri irelevante?

— Nimic nu poate fi mai relevant pentru această şedinţă decât lipsa fundamentală de respect arătată de guvernul vostru – de Regimul Ryan, mai e nevoie să spun? – faţă de guvernul ţării noastre. Problema Taiwanului este de o importanţă fundamentală pentru…

Continuă să trăncănească timp de încă patru minute.

— Domnule ministru Shen, Statele Unite ale Americii nu sunt un „regim”, de niciun fel. Sunt o naţiune independentă, cu un guvern ales în mod liber de cetăţenii ei. Acel experiment în materie de guvernare pe care ni l-am asumat când ţara voastră era stăpânită de Dinastia Manchu poate fi unul pe care vă puteţi gândi să-l imitaţi un moment dat în viitor, spre beneficiul propriului vostru popor. Acum,

revenim la problema din dezbatere, sau doriţi în continuare să irosiţi atât timpul dumneavoastră, cât şi pe al meu discutând un punct pentru care nu am nici instrucţiuni şi nicio urmă de interes?

— Nu ne vom lăsa măturaţi din cale, nici măcar într-un mod cavaleresc, răspunse Shen, câştigând pentru un scurt timp respectul lipsit de relevanţă al lui Rutledge în privinţa neaşteptat de bunei stăpâniri a limbii engleze.

Şeful misiunii diplomatice americane se rezemă în scaun şi privi politicos de-a lungul mesei, în timp ce se gândea la planurile soţiei de redecorare a casei lor din Georgetown. Combinaţia potrivită de culori era verde cu albastru? El prefera culorile pământii, dar era mult mai probabil să câştige disputa din Beijing decât pe cea din Georgetown. O experienţă de-o viaţă în diplomaţie nu-i permitea să câştige discuţiile în contradictoriu cu doamna Rutledge în privinţa problemelor de genul decoraţiunilor…

Şedinţa continuă astfel nouăzeci de minute, după care sosi momentul primei pauze. S-au servit ceai şi pişcoturi, iar oamenii s-au aventurat afară prin uşile franţuzeşti – ciudat loc de a găsi *aşa ceva*, observă Gant – în grădină. Pentru Gant era prima aventură diplomatică şi era pe cale să înveţe cum funcţionează lucrurile. Oamenii formară perechi, americani şi chinezi. De la distanţă puteai spune cine unde este. Fiecare chinez fuma, un viciu împărtăşit numai de către doi componenţi ai delegaţiei americane, iar aceştia priveau cu încântare şansa de a-şi savura tabietul *între zidurile* acestei ţări. Probabil sunt ca nişte nazişti când vine vorba de afaceri, dar nu la fel stau lucrurile când e vorba de sănătatea lor.

— La ce vă gândiţi? întrebă o voce.

Gant se răsuci şi îl văzu pe acelaşi omuleţ care îl spionase la recepţie. Gant îşi aminti că se numeşte Xue Ma, avea doar un metru cincizeci, privirea unui jucător de pocher şi abilităţi de actor. Mult mai deştept decât pare, îşi reaminti americanul. Cum putea să se descurce? Gant decise că, atunci când ai îndoieli, alegi adevărul.

— Este prima dată când asist la negocieri diplomatice.

Sunt extrem de plictisitoare, replică Gant, sorbind cafeaua dezgustătoare.

— Păi e ceva normal, răspunse Xue.

— Adevărat? În afaceri nu se-ntâmplă aşa. Cum duci ceva la bun sfârşit?

— Orice efort are cursul său, îi zise chinezul.

— Aşa o fi. Poţi să-mi spui ceva? ceru Gant.

— Voi încerca să răspund.

— Ce mare scofală e cu Taiwanul?

— Care a fost la voi marea scofală de la începutul Războiului Civil? replică Xue, cu o întrebare isteaţă.

— Bun, în regulă, dar după cincizeci de ani de ce nu încercaţi să-i puneţi capăt?

— Noi nu gândim pe termen atât de scurt, rosti Xue, cu un zâmbet de superioritate.

— Bine, dar noi, în America, numim asta a trăi din amintiri. „Înghite *asta,* chinezoi mic!”

— Sunt compatrioţii noştri, insistă Xue.

— Dar ei au ales să nu fie. Dacă îi vreţi înapoi, oferiţi-le avantaje. Ştii, prin atingerea de către voi a aceluiaşi grad de prosperitate atins acolo de către ei. „Comunist înapoiat.”

— Dacă unul dintre copiii voştri fuge de-acasă, nu faceţi eforturi pentru aducerea lui înapoi?

— Probabil, dar l-aş atrage cumva, nu l-aş ameninţa, mai ales dacă nu am capacitatea efectivă de a-l ameninţa. „Forţele voastre armate sunt de rahat.”

Aşa reieşea din şedinţa de informare anterioară zborului către Beijing.

— Dar când alţii îi încurajează pe copiii noştri să se ascundă şi să-şi sfideze tatăl, nu trebuie să obiectăm?

— Uite ce-i, amice, răspunse Gant, fără să arate fierbinţeala ce-o simţea în suflet – sau aşa credea el. Dacă vrei să faci afaceri, fă-le. Dacă vrei să pălăvrăgim, putem s-o facem. Dar timpul meu e preţios, la fel şi al ţării mele, aşa că putem amâna pălăvrăgeala pentru altă ocazie. Şi în acel moment Gant realiză că el nu este diplomat şi acesta nu este un joc pe care să-l poată juca şi câştiga. După cum vezi, nu am haruri pentru soiul acesta de schimburi. Avem

oameni care sunt specializaţi în aşa ceva, dar eu nu sunt unul dintre ei. Sunt tipul de american care munceşte cinstit şi câştigă bani frumoşi. Dacă-ţi place genul acesta de joc, e perfect, dar nu e jocul meu. Presupun că răbdarea e un lucru bun, dar nu atunci când întârzie atingerea obiectivului, şi cred că ministrului vostru îi scapă ceva.

— Ce anume, domnule Gant?

— Noi suntem cei care vor obţine ce-şi doresc din această întrunire, îi zise Gant micuţului chinez, apoi realiză instantaneu că vorbise mai mult decât trebuia.

Îşi termină cafeaua şi se scuză, apoi, fără a avea nevoie, se îndreptă spre toaletă, unde se spălă pe mâini înainte de a reveni. Îl găsi pe Rutledge stând singur, admirând câteva flori de primăvară.

— Cliff, cred că am dat-o în bară, se confesă şoptit Gant.

— Cum aşa? întrebă secretarul adjunct, apoi îi ascultă mărturisirea. Nu-ţi fă griji. Nu le-ai spus nimic în plus faţă de ce le spusesem eu deja. Doar că nu pricepi limbajul.

— Dar ei vor crede că suntem nerăbdători, iar asta ne face vulnerabili, nu-i aşa?

— Nu cu mine ducând tratativele, răspunse Rutledge, zâmbind cu blândeţe. Aici sunt un soi de Jimmy Connors la Turneul Statelor Unite, Mark. E meseria mea.

— Aşa crede şi partea adversă.

— Adevărat, dar noi suntem în avantaj. Ei au nevoie de noi mai mult decât avem noi de ei.

— Am crezut că nu-ţi place să adopţi o asemenea linie, remarcă Gant, năucit de atitudinea lui Rutledge.

— Nici nu e nevoie să-mi placă. Trebuie doar să-mi fac treaba, iar victoria e întotdeauna distractivă.

Nu mai adăugă că nu-l mai întâlnise niciodată până atunci pe ministrul Shen, de aceea nu avea nici cea mai mică reţinere, aşa cum deseori se întâmpla cu diplomaţii renumiţi că puneau prieteniile personale înaintea intereselor ţărilor lor. De regulă se justificau spunându-şi că ticălosul le va fi dator data viitoare, ceea ce va fi în interesul ţării lor. Diplomaţia fusese veşnic o afacere personală, un fapt adeseori trecut cu vederea de

observatori, care considerau că aceşti specialişti guralivi sunt nişte roboţi.

Gant găsea toate astea absolut năucitoare, dar era nevoit să joace cot la cot cu Rutledge pentru că aşa trebuia şi pentru că individul măcar se comporta de parcă ar fi ştiut ce dracului face. Indiferent dacă ştia sau nu... Gant se întrebă dacă ar fi capabil să-şi dea seama. Apoi veni vremea să se întoarcă în sală.

Scrumierele fuseseră curăţate şi sticlele cu apă reumplute de către personalul administrativ, care era probabil ca toţii funcţionari de diverse tipuri, siguri din punct de vedere politic, sau mult mai probabil ofiţeri profesionişti de informaţii, care se aflau aici pentru că guvernul lor nu lăsa nimic la voia sorţii, sau măcar încerca să nu lase. În realitate era o risipă de personal antrenat, dar comuniştii nu se preocupaseră niciodată de utilizarea în mod eficient a resurselor umane.

Ministrul Shen aprinse o ţigară şi făcu un gest către Rutledge pentru a deschide şedinţa. De cealaltă parte, americanul îşi aminti că Bismarck recomanda fumarea unui trabuc la negocieri, pentru că unii găseau iritant fumul gros de tutun, iar asta oferea un avantaj fumătorului.

— Domnule ministru, politicile comerciale ale Republicii Populare sunt puse în practică de un număr mic de persoane, şi sunt aplicate pe motive politice. Noi, în America, înţelegem asta. Ceea ce nu reuşiţi dumneavoastră să înţelegeţi este că guvernul nostru este cu adevărat un guvern al poporului, iar poporul american cere să punem în discuţie dezechilibrul balanţei schimburilor comerciale. Inabilitatea Republicii Populare de a-şi deschide pieţele pentru bunurile americane îi costă slujbele pe cetăţenii noştri. În ţara noastră datoria guvernului este de a servi poporul, nu de a-l conduce, şi din acest motiv trebuie să ridicăm problema deficitului balanţei comerciale într-un mod eficient.

— Confirm pe deplin faptul că este datoria guvernului de a servi interesele poporului, iar din acest motiv trebuie să luăm în considerare suferinţa pe care problema Taiwanului

o provoacă tuturor cetăţenilor ţării mele. Aceia care ar trebui să ne fie compatrioţi au fost separaţi de noi, iar Statele Unite au ajutat la înstrăinarea rudelor noastre...

Un lucru remarcabil, socoti Rutledge, era că moşul acesta palavragiu nu murise din pricina blestemăţiilor pe care le fuma. Arătau şi miroseau precum acele Lucky Strikes din cauza cărora murise bunicul său, la vârsta de optzeci de ani. Oricum, nu fusese o moarte care să-i dea satisfacţie unui medic. Bunicul Owens îl ducea cu maşina pe strănepot la Gara de Sud din Boston când, aprinzând o ţigară, o scăpase în poală şi, în încercarea de a o recupera, intrase pe contrasens. Bunicul nu credea în centurile de siguranţă... nemernicul fuma de fapt ţigară de la ţigară, aprinzând una nouă cu mucul celei precedente, cum făcea Bogie în filmele anilor ’30. Ei bine, poate că era un mod al chinezilor de a-şi urma politica de control a populaţiei... dar era totuşi un mod tare urât...

— Domnule ministru de externe, începu Rutledge, când fu rândul său, guvernul Republicii China este ales prin alegeri libere şi corecte, de către poporul care locuieşte în acel stat. Asta, în ochii Americii, face ca guvernul Republicii China să fie legitim – nu mai rosti că guvernul Republicii Populare este, prin urmare, ilegitim, dar ideea rămase suspendată în cameră ca un nor întunecat – şi demn de recunoaştere internaţională, aşa cum, după cum aţi putut constata, a fost cazul anul trecut. Este politica guvernului nostru să recunoască astfel de guverne. Nu ne vom schimba politicile bazate pe principii ferme pentru a se potrivi cu dorinţele altor state care nu împărtăşesc aceste principii. Putem vorbi până rămâneţi fără ţigări, dar poziţia guvernului meu în acest caz rămâne bătută în cuie. Aşadar, puteţi recunoaşte acest fapt şi să permiteţi şedinţei să treacă la aspecte productive, sau puteţi bate şaua până pricepe iapa. Alegerea vă aparţine, fireşte, dar nu-i mai bine să fim productivi?

— America nu-i poate dicta Republicii Populare de ce să se preocupe. Susţineţi că aveţi principiile voastre, iar noi cu siguranţă le avem pe ale noastre, care sunt importante

pentru integritatea teritorială a patriei.

Pentru Mark Gant cel mai dificil era să-şi păstreze o mină impasibilă. Trebuia să se prefacă că toate astea aveau sens şi erau importante, când ar fi preferat mai degrabă să-şi instaleze computerul şi să revadă preţurile acţiunilor, sau să citească un roman ieftin sub tăblia mesei. Dar nu putea face asta. Trebuia să joace teatru că totul era important, ceea ce, dacă o făcea cu succes, îi putea aduce o nominalizare la următoarea ceremonie a Premiilor Academiei Americane de Film pentru cel mai bun actor în rol secundar: „Pentru că a stat treaz pe parcursul celui mai plictisitor concurs de la campionatul de privit cum creşte iarba din Iowa, câştigătorul este…” Se concentră pentru a nu se foi în scaun, dar asta îi amorţea fundul, iar acele scaune nu fuseseră proiectate pentru a cuprinde posteriorul lui. Poate posteriorul unui chinez slăbănog, dar nu cel al unui profesionist crescut la Chicago, căruia îi plăcea la prânz să bea o bere şi să mănânce un sendviş cu carne de vacă cel puţin o dată pe săptămână şi nu făcea destulă mişcare. Fundul său avea nevoie de un scaun mai lat şi mai moale, dar nu dispunea de niciunul de felul acesta. Încercă să găsească ceva interesant. Decise că ministrul de externe Shen avea o piele oribilă, de parcă faţa sa luase o dată foc, iar un prieten a încercat să stingă flăcările cu un piolet. Gant încercă să-şi imagineze acel presupus eveniment fără să zâmbească. Apoi realiză că Shen fuma prea mult, aprinzându-şi ţigările cu chibrituri ieftine, în loc să folosească o brichetă mai acătării. Poate că era unul dintre acei oameni care-şi pun jos obiectele şi uită unde surit, ceea ce ar fi explicat în egală măsură şi de ce folosea pixuri ieftine, de unică folosinţă, în loc de ceva mai apropiat rangului şi statutului său. Aşadar, acest ticălos important suferise de acnee în copilărie şi era un neîndemânatic…? Era ceva demn de un surâs reţinut, în timp ce ministrul turuia înainte în engleza sa acceptabilă. Asta dădu naştere unei noi idei. Avea acces la o pereche de căşti pentru traducere simultană… putea obţine una acordată pe frecvenţa unui post local? În Beijing trebuiau să aibă un

post de radio care emitea muzică, indiferent de gen, nu?

Când îi veni rândul lui Rutledge, fu ceva la fel de rău. Poziţia statului american era la fel de repetitivă ca cea a Chinei, poate puţin mai rezonabilă, dar la fel de plictisitoare. Gant îşi imagină că avocaţii care pledează la pronunţarea unui divorţ trec probabil prin acelaşi rahat ca şi aici. La fel ca în politică, erau plătiţi cu ora, nu după realizări. Diplomaţi şi avocaţi. Ce pereche, raţiona Gant. Nici măcar nu putea să-şi privească ceasul. Delegaţia americană trebuia să prezinte un front unit, solid ca o stâncă, socoti Gant, pentru a arăta nesuferiţilor chinezi că Forţele Adevărului şi Frumosului sunt ferme în hotărârea de rezolvare a situaţiei. Sau ceva de genul ăsta. Se întrebă dacă s-ar fi simţit altfel negociind, de exemplu, cu britanicii; vorbeau aproape aceeaşi limbă, dar acele negocieri s-ar ţine mai degrabă prin teleconferinţe şi poştă electronică decât printr-un asemenea protocol de rahat…

Pauza de prânz, aşteptată de toţi, întârzie cu zece minute din pricina lui Shen, care vorbise mai mult, dar era de aşteptat din partea sa. Întreaga delegaţie americană se îndreptă către toaletă, unde, de frica microfoanelor, nu se purtă nicio discuţie. Apoi ieşiră afară, iar Gant se duse la Rutledge.

— Aşa îţi câştigi tu pâinea? întrebă agentul de bursă, cu un mare grad de incredulitate.

— Încerc şi eu. Convorbirile au decurs destul de bine, observă asistentul Secretarului de Stat.

— Poftim? exclamă Gant, complet năucit.

— Da, ministrul lor de externe conduce negocierea, aşa că noi jucăm contra echipei lor universitare, explică Rutledge. Asta înseamnă că avem posibilitatea să ajungem la un acord fără a mai face un nesfârşit du-te-vino între diplomaţi de rang mic şi Biroul Politic – nivelele adiţionale de interpuşi pot dezorganiza lucrurile. Vor fi, desigur, şi ceva interpuşi. Shen va trebui probabil să discute cu ei despre luările sale de poziţie în fiecare după-amiază, poate chiar în acest moment – nu-l văd pe nicăieri. Mă întreb cui anume îi raportează. Nu credem că are cu adevărat puteri

plenipotenţiare, ci că barosanii îi reconsideră fiecare părere. Exact cum erau ruşii. Asta-i problema sistemului lor. Nimeni nu are încredere în altcineva.

— Vorbeşti serios? întrebă Gant.

— Oh, da, aşa funcţionează sistemul lor.

— Ăsta-i viol în grup, remarcă Gant.

— De ce crezi că Uniunea Sovietică a pus mâinile pe piept? se amuză Rutledge. Ei nu au acţionat la niciun nivel împreună, deoarece nu ştiu cum să-şi exercite în mod corect puterea pe care o deţin. E ceva tragic, serios. Dar acum se descurcă ceva mai bine.

— Dar convorbirile se desfăşoară bine?

— Dacă tot ce au să ne arunce în faţă este Taiwanul, contraargumentele lor comerciale nu vor fi la fel de impresionante. Taiwan e o problemă tranşată, iar ei ştiu asta. În zece sau unsprezece luni vom avea un tratat mutual de apărare cu Taiwanul, iar ei probabil o ştiu şi pe-asta. Au surse bune de informare în Taipei.

— Dar noi cum de ştim *asta?* vru Gant să ştie.

— Pentru că prietenii noştri din Taipei se asigură că ei află. Îţi doreşti ca oponenţii tăi să cunoască o mulţime de lucruri. Contribuie la o mai bună înţelegere şi stopează erorile şi chestiile de acest gen. Rutledge făcu o pauză. Mă-ntreb ce avem la masa de prânz…?

„Isuse”, gândi Gant. Apoi îi mulţumi Domnului că nu se afla acolo decât pentru a oferi asistenţă economică acestui diplomat. Jucau după nişte reguli atât de diferite faţă de tot ce întâlnise el încât se simţea precum un camionagiu care face cumpărăturile zilnice cu laptopul, dintr-o cabină telefonică de pe marginea autostrăzii.

Reporterii îşi făcură apariţia în timpul prânzului pentru a înregistra mai multe cadre cu diplomaţii care conversau amical despre lucruri cum ar fi vremea şi mâncarea – privitorii vor considera, fireşte, că discută probleme de stat, când de fapt cel puţin jumătate din discuţiile între diplomaţi, la asemenea întruniri, se limitau la problemele creşterii copiilor şi a stârpirii buruienilor de pe peluza lor.

Gant începea să realizeze că, de fapt, totul se reducea la un soi de meci, având prea puţine asemănări cu activităţi mai îndrăzneţe. Îl văzu pe Barry Wise cum se apropie de Rutledge, fără a avea asupra lui o cameră de luat vederi sau un microfon.

— Cum merg lucrurile, domnule Secretar de Stat? întrebă reporterul.

— Destul de bine. De fapt, am avut o şedinţă de deschidere grozavă, replică Rutledge de la o distanţă la care Gant putea auzi tot.

Era o ruşine, decise Gant, că oamenii nu puteau vedea ce se întâmplă în realitate. Ar fi ieşit o comedie demnă de Chris Rock. *Laverne & Shirley* ar fi arătat ca nebunul *Rege Lear,* iar campionul mondial la şah ar fi arătat precum campionul mondial de box la categoria grea, luptând din indolenţă. Dar fiecare categorie a eforturilor umane avea regulile sale, iar cele din diplomaţie erau doar puţin diferite.

— Iată-l pe amicul nostru, remarcă poliţistul, în timp ce maşina pleca. Era Suvorov/Koniev în limuzina Mercedes C-Klasse. Cifrele de pe plăcuţa de înmatriculare corespundeau, la fel şi faţa pe care o zăreau prin binoclu.

Provalov obţinuse ajutoare pentru a elucida cazul, primind acum asistenţă chiar din partea FSB[52], fosta Direcţie II din defunctul KGB, vânătorii profesionişti de spioni care, în Moscova, le făcuseră viaţa grea ofiţerilor străini de informaţii. Păstraseră o dotare extraordinară şi, cu toate că nu erau la fel de bine finanţaţi ca în trecut, nu găseai decât puţine cusururi în pregătirea lor.

Problema era, firește, faptul că ţineau totul numai pentru ei şi împinseseră totul până la o aroganţă instituţională care îi cam scosese din sărite pe investigatorii săi de la omucideri. În ciuda acestor neajunsuri, erau nişte aliaţi utili. Un total de şapte vehicule erau destinate supravegherii. În America, FBI ar fi aranjat să obţină şi un elicopter, dar,

[52] FSB (Federalnaia Slujba Bezopasnosti) – Serviciul Federal de Securitate al Federaţiei Ruse (principal succesor al CEKA, NKVB, KGB), (n.tr.).

oarecum spre uşurarea lui Provalov, Michael Reilly nu se afla acolo pentru a face, cu un aer de superioritate, această remarcă. Tipul îi devenise prieten şi era un mentor plin de har în probleme de investigaţie, dar uneori ce-i prea mult strică. Existau camioane dotate cu camere de luat vederi pentru a înregistra operaţiunea şi fiecare automobil avea doi ocupanţi, astfel ca şofatul să nu interfereze cu supravegherea. Îl urmăriră pe Suvorov/Koniev până în centrul Moscovei.

Înapoi la apartamentul acestuia, o altă echipă deja îi venise de hac încuietorii şi intrase în locuinţă. Ce urmă apoi fu un balet plin de graţie, demn de o reprezentaţie a Trupei Bolşoi. Odată intrată, echipa de investigaţie rămase întâi nemişcată, scormonind cu privirea după semne denunţătoare, obiecte lăsate intenţionat în urmă, cum ar fi un fir de păr lipit de-a curmezişul uşii unui dulap pentru a indica dacă cineva a încercat s-o deschidă. Dosarul KGB al lui Suvorov se afla acum în sfârşit în posesia lui Provalov, iar el ştia toate domeniile în care fusese instruit individul – descoperise că antrenamentul său chiar fusese unul complet, iar notele lui Suvorov fuseseră, ei bine, cel mai ades „C” (şapte sau opt): nu suficient de strălucite pentru a merita şansa să opereze pe teren ca agent „ilegal” pe teritoriul „inamicului principal”, adică Statele Unite, dar destul de bune pentru a deveni specialist în informaţii diplomatice, operând în special cu informaţiile culese de alţii, dar petrecând ceva timp şi pe teren, încercând să recruteze şi să „infiltreze” agenţi. Pe parcurs, stabilise contacte cu diverşi diplomaţi străini, inclusiv cu trei chinezi – pe aceştia trei îi folosea pentru a culege informaţii diplomatice nesemnificative, în special palavre, dar toate erau considerate folositoare. Ultima detaşare pe teren a lui Suvorov fusese, din anul 1989 până în 1991, la ambasada sovietică din Beijing, unde iarăşi încercase să culeagă informaţii diplomatice şi, de această dată, avusese un oarecare succes. La vremea aceea meritele sale nu fuseseră puse la îndoială, după cum citi Provalov, probabil

pentru că avusese câteva victorii minore împotriva serviciului diplomatic al aceleiaşi ţări, pe când era în Moscova. Dosarul său personal spunea că putea vorbi şi scrie în chineză, abilităţi însuşite la Academia KGB, fapt care contribuise la numirea lui ca specialist în relaţia cu China.

Una din problemele legate de operaţiunile de spionaj era că lucrul care părea suspect era adeseori inofensiv, iar cel care arăta inofensiv putea fi suspect. Un ofiţer de informaţii era bănuit că stabileşte contacte cu cetăţeni de altă naţionalitate, aceştia fiind deseori agenţi străini care puteau executa o manevră numită de americani „întoarcere”, adică transformau un inamic într-un acolit. KGB procedase la fel în multe ocazii, iar o parte din preţul plătit pentru ducerea unei asemenea politici era faptul că asta li se putea întâmpla şi oamenilor săi, şi nu atunci când se uita în altă direcţie, ci atunci când era cu ochii pe ei. Din 1989 până în ’91 fusese perioada „deschiderii”, *glasnost*, care distrusese Uniunea Sovietică la fel de sigur cum triburile primitive de indieni anihilaseră variola. „Pe timpul acela KGB avea şi el dificultăţi, îşi aminti Provalov, aşa că dacă l-au racolat chinezii pe Suvorov?” În momentul acela, economia Chinei abia începuse să crească, aşa că aveau bani de cheltuit, nu atât de mulţi pe cât păreau veşnic americanii să aibă, dar suficienţi pentru a ispiti un slujbaş sovietic confruntat cu perspectiva de a-şi pierde în curând slujba.

Dar ce făcuse Suvorov începând de-atunci? Acum conducea un automobil Mercedes-Benz, iar pe astea nu le primeai cadou prin poştă. Adevărul era că nu ştiau ce făcuse, iar a afla nu va fi o sarcină uşoară. Ştiau că nici Klementi Ivanovici Suvorov, nici Ivan Iurievici Koniev nu plăteau taxe pe venit, dar asta abia dacă îi punea în aceeaşi oală cu majoritatea cetăţenilor ruşi, care nu doreau să se deranjeze cu asemenea fleacuri. Şi, în continuare, nu doreau să-i interogheze pe vecinii lui. Numele lor erau verificate în acel moment pentru a vedea dacă printre ei sunt foşti membri KGB, adică posibili aliaţi ai suspectului.

Nu, nu doreau sub niciun chip să-i alerteze.

Apartamentul arăta „curat” în sens poliţienesc. După asta, începură să cerceteze prin jur. Patul era răvăşit. Suvorov/Koniev era bărbat, prin urmare nu era teribil de ordonat. Bunurile din apartament erau, oricum, scumpe, multe dintre ele fiind de fabricaţie străină. Bunuri vest-germane de uz casnic, un fason comun tuturor ruşilor cu dare de mână. Componenţii echipei de percheziţie care deschiseseră uşa frigiderului (lăzile frigorifice erau considerate locaţii ideale pentru a ascunde ceva) purtau mănuşi chirurgicale. În urma examinării vizuale nu rezultă nimic. Urmară sertarele mesei de toaletă. Problema constă în faptul că ei dispuneau de un timp limitat, iar orice locuinţă avea pur şi simplu prea multe ascunzişuri pentru obiecte, indiferent că acestea erau înfăşurate într-o pereche de şosete sau în tubul rolei de hârtie igienică. Nu trăgeau mari speranţe să găsească ceva, dar a depune eforturi în acest scop era *de rigueur* – era mai greu să-i explici unui superior de ce nu ai întreprins nimic decât să trimiţi echipa de cercetare, cheltuind din preţiosul ei timp de antrenament. O altă echipă instala aparatura de interceptare telefonică. Le veni ideea de a instala şi câteva camere miniaturale, cu lentile cât o gămălie de ac. Acestea erau atât de uşor de disimulat, încât numai un geniu paranoic ar fi avut şanse să le găsească, dar instalarea lor lua mult timp – parte cea mai laborioasă era tragerea firelor către centrală de monitorizare – iar lor le lipsea timpul. Din locul unde se găsea, liderul lor era atent la telefonul mobil din buzunarul cămăşii, aşteptând ca el să vibreze, semnalizând că persoana urmărită se întoarce acasă, caz în care ar fi strâns şi ar fi plecat în grabă.

Urmăritul se afla la doisprezece kilometri depărtare. În spatele lui, maşinile de filaj apăreau şi dispăreau din raza vizuală, schimbându-şi poziţia cu abilitatea cu care echipa naţională de fotbal a Rusiei avansa cu mingea într-un meci cu oponenţi pe măsură. Provalov se afla în vehiculul care coordona acţiunea, privind şi ascultând cum liderul echipei

KGB/FSB utiliza un aparat de radio şi o hartă pentru a-şi ghida oamenii. Vehiculele erau taxiuri, toate murdare, nici foarte noi, nici foarte vechi şi tipuri greu de precizat, care puteau aparţine fie primăriei Moscovei, fie taximetriştilor ţigani, precipitându-se peste tot şi ascunzându-se printre toate celelalte maşini. În majoritatea cazurilor, cel de-al doilea ocupant al maşinilor stătea pe locul din spate, nu în faţă, pentru a semăna cu un pasager într-un taxi şi, pentru a le completa deghizarea, aveau telefoane mobile care le permiteau să comunice cu staţia de bază fără a trezi suspiciuni. Acesta, remarcase liderul FSB către poliţist, era avantajul oferit de noile tehnologii.

Apoi urmă semnalul că subiectul a tras pe dreapta, a stopat şi a parcat maşina. Cele două maşini de urmărire aflate în contact vizual trecură mai departe, permiţând unora noi să se apropie şi să oprească.

— Iese din maşină, raportă un maior din Serviciul Federal de Securitate. Cobor să îl urmăresc pe jos.

Maiorul era tânăr pentru rangul său, lucru caracteristic pentru tinerii ofiţeri precoce şi promiţători, care se aflau în ascensiune, acesta fiind exact cazul lui. De asemenea, era chipeş, la cei douăzeci şi opt de ani ai săi, şi îmbrăcat cu haine scumpe, precum un individ din noua generaţie de antreprenori moscoviţi. Vorbea la telefonul său într-un mod foarte însufleţit, în totală contradicţie cu ce ar fi făcut cineva aflat în filaj. Trucul îi permise să se apropie la mai puţin de treizeci de metri de subiect şi să-i urmărească fiecare mişcare, cu ochi de vultur. Era nevoie de asemenea ochi pentru a surprinde cea mai subtilă manevră. Suvorov/Koniev se aşezase pe o bancă, ţinând mâna dreaptă în buzunarul paltonului, în timp ce mâna stângă se agita pe ziarul pe care îl adusese din maşină – acesta fu detaliul care îi sugeră maiorului FSB că nu-i a bună. Un ziar constituia principala deghizare folosită de un spion, un obiect cu care să acoperi acţiunile unei mâini, exact ca un iluzionist aflat pe scenă care îşi ţine ostentativ una dintre mâini ocupată, timp în care cealaltă îndeplineşte de fapt respectiva iluzie. Exact aşa se întâmplă, mişcarea fiind atât de măiestrit

executată încât n-ar fi observat-o dacă nu ar fi avut experienţă. Maiorul se aşează pe o altă bancă şi formă un număr fals pe telefonul său mobil, începând să vorbească unui asociat de afaceri fictiv, apoi urmări cum subiectul supravegherii se ridică şi păşeşte cu eleganţă studiată înapoi către Mercedesul parcat.

Maiorul Iefremov apelă un număr real când subiectul ajunse la o sută de metri depărtare.

— Aici Pavel Georgievici. Rămân să văd ce a lăsat în urmă, spuse celor de la bază.

Se aşează picior peste picior şi aprinse o ţigară, supraveghindu-l pe urmărit cum urcă în maşină şi demarează. Când dispăruse cu mult din vedere, Iefremov păşi către banca cealaltă şi scormoni dedesubt. Oh, da. Un suport magnetic. Suvorov îl folosea probabil de ceva vreme. Lipise o placă de metal pe fundul de lemn al băncii vopsite cu verde, pe care să poată fixa suportul magnetic… de un centimetru grosime, calculat după dimensiunile mâinilor sale. Deci, la urma urmei, subiectul lor era un „jucător”. Tocmai executase o depunere conspirată a unui material.

La auzul veştii, Provalov simţi un fior de parcă asistase la o crimă comisă sub ochii lui. Omul lor comisese o crimă de stat. Îl aveau la mână. Puteau acum să-l aresteze oricând. Dar nu o vor face, fireşte. Comandantul operaţiunii, aflat lângă el, îi ordonă lui Iefremov să recupereze dispozitivul pentru examinare. Analiza trebuia făcută extrem de rapid, deoarece acesta trebuia pus la loc. Nu aveau decât jumătate din echipa operativă. Cealaltă jumătate va veni să ridice dispozitivul.

Ascunzătoarea era computerul. Trebuia să fie. Când îl porniră, descoperiră un labirint de fişiere, dar au observat rapid că unul dintre ele avea conţinutul criptat. Programul de criptare era unul pe care nu-l mai întâlniseră. Era american, iar numele său era precizat. Acum nu mai puteau face nimic. Le lipseau dischetele potrivite pentru a copia fişierul ascuns. Asta se putea aranja şi, pe deasupra, puteau copia şi programul de criptare. Data viitoare vor

trebui să amplaseze un software de interceptare a acţionării tastelor. În acest fel vor putea folosi parola personală a lui Suvorov pentru a accesa fişierul criptat. După ce luă această hotărâre, echipa de efracţie părăsi locaţia.

Următoarea etapă era practic prestabilită. Urmăriră Mercedesul folosind aceeaşi manevră cu mai multe maşini, dar revelaţia veni atunci când un camion – era încă formă predominantă de viaţă pe străzile Moscovei – se afla cel mai aproape. Subiectul parcă limuzina germană şi sări afară, nu stătu decât atâta timp cât să lipească o fâşie de hârtie adezivă pe un stâlp de iluminat, apoi urcă iarăşi în maşină. Nici măcar nu se deranjase să arunce o privire în jur, de parcă făcuse ceva banal.

Dar nu era o simplă rutină. Tocmai plantase un indiciu, un semn pentru un necunoscut că materialul fusese depus în cutia poştală. Acel necunoscut va trece prin apropiere, pe jos sau în maşină, va vedea banda de hârtie şi va şti unde să meargă. Aşa că trebuiau să examineze rapid capsula şi s-o pună la loc, altfel l-ar fi alertat pe spionul inamic că mica lui operaţiune fusese compromisă. Nu, nu-l vor alerta până ce nu va fi necesar, căci afacerile de genul acesta semănau cu a deşira încetişor puloverul de pe o femeie frumoasă. „Nu încetezi să tragi de fir până ce sânii ei nu sunt bine expuşi”, îi spusese comandantul echipei FSB lui Provalov.

CAPITOLUL 24

Pruncucidere

— Ce-i asta? întrebă preşedintele la şedinţa informativă a dimineţii.

— O nouă sursă SORGE, intitulată WARBLER: Mă tem că nu este prea bună din punct de vedere informativ, cu toate că ne dezvăluie unele lucruri despre miniştrii lor, adăugă dr. Goodley, cu o falsă delicateţe.

Indiferent cine era WARBLER, Ryan observă că ea – în mod clar era o femeie – ţinea un jurnal extrem de intim. Sursa lucra tot pentru ministrul Fang Gan şi, după cum reieşea, el era îndrăgostit de ea, iar ea, cu toate că nu era tocmai înamorată de el, ţinea un jurnal al activităţilor ministrului. A tuturor activităţilor, remarcă Ryan. Era destul pentru că ochii lui să se rotunjească a mirare dis-de-dimineaţă.

— Spune-i lui Mary Pat că poate vinde marfa asta revistei *Hustler*, dacă vrea, dar mie chiar nu-mi trebuie blestemăţia asta la ora opt dimineaţa.

— A inclus materialul ca să vă faceţi o idee despre sursă, explică Ben. Nu este axat pe politică, aşa cum e cel care-l primim de la SONGBIRD, dar M.P. consideră că ne spune multe despre caracterul individului, ceea ce poate fi util, şi, în plus, există şi un conţinut politic care însoţeşte informaţiile despre viaţa sexuală a ministrului Fang. Reiese că este un bărbat de o, hm… lăudabilă vigoare, cred, cu toate că fata în cauză ar prefera un amant mai tânăr. Se pare că avea unul, dar Fang l-a speriat.

— Nenorocit posesiv, înjură Ryan, spumegând. Ei, presupun că la o asemenea vârstă te rezumi doar la necesităţi. Asta ne spune oare ceva?

— Domnule, ne spune ceva despre soiul oamenilor care

iau decizii acolo. Noi aici le spunem prădători sexuali.

— Avem câţiva din aceştia chiar în serviciul nostru guvernamental, punctă Ryan.

Ziarele tocmai dezvăluiseră o poveste legată de un membru al Senatului.

— Nu în acest birou, cel puţin, îi spuse Goodley preşedintelui.

Nu mai adăugă *nimic.*

— Preşedintele respectiv e căsătorit cu un medic chirurg. Care ştie să folosească instrumente tăioase, zise Ryan, cu un zâmbet strâmb. Aşadar, chestia de ieri cu Taiwanul a fost doar un tertip pentru că încă nu s-au prins cum să expună problema comerţului?

— Da, aşa s-ar părea şi este destul de ciudat. De asemenea, M.P. crede că ei ar putea avea o sursă, de rang inferior, în State. Consideră că ei cunosc puţin mai mult decât ar putea afla din presă.

— Oh, grozav, sublinie Jack. Ce s-a întâmplat? Corporaţiile japoneze şi-au vândut chinezilor vechile lor surse?

— Pe moment nu ştiu ce să zic, ridică Goodley din umeri.

— Mary Pat să ia legătura cu Dan Murray în problema aceasta. Contraspionajul e în sarcina FBI. Există ceva pe care să putem marşa imediat, sau asta o va compromite pe SONGBIRD?

— Altcineva trebuie să judece asta, domnule, rosti Goodley, reamintindu-i preşedintelui că este bun, dar nu chiar *atât* de bun la genul acesta de afaceri.

— Mda, altcineva decât tine şi decât mine. Altceva?

— Comisia Senatorială de Control a Informaţiilor vrea să examineze situaţia din Rusia.

— Frumos. Ce nu le convine?

— Se pare că au propriile îndoieli în legătură cu credibilitatea amicilor de la Moscova. Îşi fac griji că ruşii vor utiliza petrolul şi banii de aur pentru a redeveni URSS şi, poate, să ameninţe NATO.

— Ultima dată când m-am uitat eu pe hartă, NATO se mutase cu opt sute de kilometri spre est. Zonă tampon nu

ne va afecta interesele.

— Excepţie făcând faptul că în prezent avem *obligaţia* de a apăra Polonia, îi aduse Goodley aminte şefului său.

— N-am uitat. Aşa că voi spune Senatului să autorizeze fondurile necesare dislocării unei brigăzi de tancuri la est de Varşovia. Putem prelua una dintre fostele tabere fortificate ale sovieticilor?

— Dacă polonezii vor fi de acord. Nu par a fi peste măsură de preocupaţi, domnule.

— Probabil îşi fac mai multe griji în privinţa germanilor, corect?

— Corect, au şi un precedent ca să fie îngrijoraţi.

— Oare când va prinde Europa de veste că pacea s-a instaurat o dată pentru totdeauna? întrebă Ryan cu ochii în tavan.

— Sunt prea multe aduceri aminte pentru ei, domnule preşedinte, iar unele istorii sunt destul de recente. Iar mulţi europeni militează în direcţia opusă păcii.

— Parcă am programată o vizită în Polonia, nu?

— Da, destul de curând, iar polonezii lucrează chiar acum la stabilirea itinerariului.

— În regulă, îi voi comunica personal preşedintelui Poloniei că poate conta pe noi pentru a-i ţine pe nemţi sub control. Dacă mişcă în front – ei bine, vom lua Chryslerul înapoi. Jack sorbi din cafea şi îşi consultă ceasul. Altceva?

— Asta-i tot pe ziua de azi.

Preşedintele îl privi cu şiretenie.

— Spuneai lui Mary Pat că dacă-mi mai trimite materiale de la WARBLER vreau să fie însoţite de poze.

— Aşa voi face, domnule. Goodley avea el însuşi motive de batjocură la adresa materialului.

Ryan ridică din nou hârtiile şedinţei de informare şi le citi; de data aceasta mult mai încet, printre sorbituri de cafea şi strănuturi, scoţând din când în când câte un bombănit. Viaţa era mult mai uşoară pe vremea când el era cel care pregătea aceste hârtii, decât acum, când tot el era nevoit să le citească. Oare de ce? N-ar fi trebuit să fie ca altădată? Înainte, el fusese cel care trebuia să găsească răspunsuri şi

să anticipeze întrebările, dar acum, că alţi oameni făceau această muncă pentru el... era mai dificil. Fir-ar să fie, nu avea niciun sens. Poate era din cauza faptului că informaţia se oprea la el, decise Ryan. El trebuia să ia deciziile, aşa că indiferent ce alte decizii şi analize fuseseră luate la nivelele inferioare, procesul decizional convergea către un singur punct, unde îngheţa. Era ca mersul cu maşina: altcineva îi putea spune să facă la dreapta la intersecţie, dar el ţinea volanul, el trebuia să conducă maşina, iar dacă cineva făcea bucăţi maşina el era cel învinuit. Pentru o clipă, Jack se întrebă dacă nu era mai potrivit pentru o treaptă inferioară în procesul decizional, sau chiar două, bun să facă activitate de analiză şi să-şi înainteze cu încredere recomandările... dar ştiind mereu că altcineva va obţine meritul de a fi luat decizia corectă, sau va fi blamat pentru că a greşit. La adăpost de consecinţe, se simţea sigur şi în siguranţă. Dar asta era o laşitate, îşi reaminti Ryan. El nu întâlnise încă, în tot Washingtonul, un tip mai potrivit pentru a lua decizii, iar dacă asta sună a aroganţă, atunci treacă de la el.

Dar ar trebui să existe cineva mai bun, raţionă Jack, în timp ce ceasul anunţa prima sa întâlnire din programul zilei, şi nu era vina lui că acel cineva nu exista. Verifică agenda de întâlniri. Întreaga zi era o porcărie politică... exceptând faptul că nu era porcărie. Tot ce făcea el în acel birou afecta, într-un fel sau altul, viaţa cetăţenilor americani, asta făcând politica importantă atât pentru ei, cât şi pentru sine. Dar cine a hotărât că el este *tăticul* naţiunii? Cine dracului l-a făcut pe *el* al naibii de isteţ? Poporul din spatele său – când se gândea la asta se referea la oamenii aflaţi dincolo de ferestrele groase ale Biroului Oval – se aştepta ca el să ştie cum să facă treabă bună, iar la cină, sau la un joc de cărţi pe mize mici, cetăţenii blestemau, boceau şi se plângeau cât puteau de tare de hotărârile sale pe care ei nu le agreau – acolo, afară, era foarte uşor să te plângi. Aici, înăuntru, lucrurile erau diferite. Şi, astfel, Ryan era obligat să acorde personal atenţie şi celei mai mărunte decizii, chiar şi meniului pentru prânzul şcolarilor – asta chiar era o

treabă afurisită. Dacă le dai copiilor ceea ce vor ei să mănânce, nutriţionişti se vor plânge spunând că ceea ce ar trebui cu adevărat să consume copiii este mâncarea sănătoasă, dar părinţii vor opta, în marea majoritate, probabil, pentru chiftele şi cartofi prăjiţi, pentru că asta doresc copiii să mănânce, iar hrana sănătoasă, neconsumată, le-ar face mai mult rău. Discutase o dată sau de două ori această problemă cu Cathy, cu toate că n-avea nevoie. Ea îi lăsa pe copiii lor să mănânce pizza de câte ori voiau, susţinând că este bogată în proteine şi că metabolismul copiilor poate asimila fără efecte negative aproape orice fel de aliment, dar când a încolţit-o a recunoscut că această problemă o pusese în dezacord cu câţiva dintre colegii ei medici de la spitalul Johns Hopkins. Şi pe acest fundal Jack Ryan, preşedinte al Statelor Unite, doctor în istorie, licenţiat în economie *şi* contabil atestat (Ryan nici măcar nu-şi amintea de ce s-a obosit să ia acel examen), trebuia să gândească atunci când experţii – inclusiv cel cu care era căsătorit – se contraziceau? Asta îi provocă un nou pufnet dispreţuitor, când pagerul din buzunar începu să sune şi doamna Sumter îl anunţă că participanţii la prima întâlnire a zilei erau acolo. Deja Jack tânjea după o ţigară, dar nu şi-o putea permite până când nu va avea o pauză în program, deoarece numai doamnei Sumter şi câtorva agenţi ai Serviciului Secret din garda li se permitea să ştie că preşedintele Statelor Unite suferă, intermitent, de *acel* viciu.

„Dumnezeule, gândi el, aşa cum făcea adesea la începerea unei zile de muncă, cum de m-am vârât în treaba asta?” Apoi se ridică şi se postă cu faţa la uşă, afişând zâmbetul prezidenţial de întâmpinare în timp ce încerca să-şi amintească cine soseau primii pentru a discuta despre subvenţionarea fermelor din South Dakota.

Avionul îşi lua zborul, ca de obicei, de pe aeroportul Heathrow, dar de data asta era un Boeing 737, căci până la Moscova nu era de parcurs o distanţă prea lungă. Membrii Rainbow umplură întreaga secţiune a clasei întâi şi, cu

toate că ei nu cunoşteau încă asta, personalul aeronavei se bucura, căci aceşti călători erau neobişnuit de politicoşi şi nu cereau nimic. Chavez stătea împreună cu socrul său, amândoi urmărind din politeţe instructajul video cu măsurile de siguranţă, căci ştiau că nu i-ar fi ajutat cu nimic să cunoască unde este cea mai apropiată ieşire de urgenţă dacă avionul s-ar fi prăbuşit la sol cu opt sute de kilometri pe oră. Dar asemenea evenimente erau atât de rare, încât puteau fi ignorate. Ding luă revistă din buzunarul scaunului din faţă şi o răsfoi, sperând să găsească ceva interesant. Cumpărase deja toate obiectele folositoare din revista „mallul zburător”, unele dintre ele spre hazul amar al soţiei sale.

— Aşa deci, micuţul păşeşte mai bine? întrebă Clark.

— Ştii, entuziasmul lui pentru mers e amuzant, are un rânjet imens de câte ori reuşeşte să ajungă de la televizor la măsuţa de cafea, de parcă ar fi câştigat maratonul, ar fi luat medalia de aur şi a primit un pupic mare, în drum către Disney World, de la Miss America.

— Lucrurile mari sunt făcute din o mulţime de lucruri mărunte, Domingo, observă Clark, în timp ce avionul începea rulajul pentru decolare. Iar orizontul este mult mai aproape când eşti atât de mic.

— Aşa cred, domnule C. Cu toate astea, chiar pare ceva amuzant… şi drăguţ, admise el.

— Aşa e că nu-i o sarcină grea să fii tată?

— Nu am de ce să mă plâng, confirmă Chavez, coborând spătarul scaunului acum când trenul de aterizare fusese ridicat.

— Cum se prezintă Ettore?

Clark se hotărâse să treacă la afaceri. Povestea cu bunicul avea limitele ei.

— Acum e într-o formă mult mai bună. Are nevoie de aproximativ o lună să ne prindă din urmă. A fost luat peste picior de câteva ori, dar s-a descurcat de minune. Ştii, e deştept. Are un bun instinct tactic, ţinând cont că a fost poliţist, nu militar.

— Îţi dai seama că a fi poliţist în Sicilia nu seamănă cu

patrularea pe Oxford Street, în Londra?

— Mda, cred că aşa este, acceptă Chavez. Dar pe simulator nu a făcut încă nicio eroare la tragere, ceea ce nu-i rău. Celălalt tip care n-a ratat nicio ţintă este Eddie Price. Simulatorul computerizat de la Hereford era în mod special extrem de nemilos în prezentarea posibilelor scenarii tactice, mergând până la punctul în care, dacă nu erai suficient de atent, un puşti de doisprezece ani ridica un AK-74[53] şi te ciuruia. Alt scenariu dur era cel în care o femeie ţinând în braţe un copil tocmai se nimerise să ridice un pistol de la un terorist mort şi se întorcea cu inocenţă către Bărbaţii în Negru care veneau. Ding o doborâse o dată şi găsise dimineaţa următoare, în sertarul biroului său, o păpuşă din petice de stofă cu un plic de ketchup McDonald’s împrăştiat pe faţă. Soldaţii Rainbow aveau un acut, deşi uneori pervers, simţ al umorului.

— Ce anume avem de făcut?

— Vechea Direcţie a VIII-a KGB, serviciul lor de pază şi protecţie, explică John. Îşi fac griji în legătură cu teroriştii autohtoni – ceceni, bănuiesc, şi alte naţionalităţi conlocuitoare care vor să iasă din federaţie. Vor ca noi să le antrenăm băieţii pentru a le putea face faţă.

— Cât de buni sunt? se interesă Ding.

RAINBOW SIX ridică din umeri.

— Corectă întrebare. Personalul e format din foşti KGB-işti, dar cu antrenament Spetsnaz, deci militari de carieră, diferiţi de răcanii care au făcut stagiul de doi ani în Armata Roşie. Probabil cu toţii sunt ofiţeri de comandă, dar au îndatoririle unor sergenţi. Mă aştept să fie inteligenţi, bine motivaţi, probabil într-o condiţie fizică decentă şi conştienţi de misiunea lor. Oare sunt pe cât de buni ar trebui să fie? Probabil nu, socoti John. Dar în câteva săptămâni ar trebui să fim capabili să-i punem pe cale acea bună.

— Aşadar, îi vom antrena în principal pe instructorii lor?

— Da, asta am citit eu, aprobă Clark.

— Mi se pare cinstit, fu Chavez de acord, în vreme ce

[53] Armă de asalt de calibrul 5,45 mm, derivată din celebrul AKM şi intrată în serviciu în 1974, (n.red.).

apărea şi prânzul lor.

Cum de mâncarea servită în avion nu are niciodată ceea ce îţi doreşti, observă el. Asta era mâncare de cină, nu de prânz. Ce dracului era rău în legătură cu cartofii prăjiţi şi un cheeseburger? Oh, măcar putea să bea o bere decentă. Unicul lucru pe care-l adora legat de traiul în Regatul Unit era berea. Era sigur că în Rusia nu va avea parte de aşa ceva.

În Beijing, socoti Mark Gant, răsăritul de soare era posomorât din cauza aerului poluat. Nu se ştie din ce motiv nu se adaptase la fusul orar local, în ciuda pilulei negre şi a somnului planificat. Se trezise exact la prima geană de lumină, care răzbătea prin atmosferă la fel de grea ca cea din Los Angeles, în cea mai proastă zi a lui. În R.P.C. cu siguranţă nu există nicio Agenţie de Protecţie a Mediului, iar locul ăsta nici măcar nu erau, încă, destule automobile. Când vor fi destule, China şi-ar putea rezolva problema suprapopulării prin gazare în masă. Nu avea destulă experienţă în domeniu ca să-şi dea seama că aceasta era o problemă a ţărilor socialiste – dar nu-i aşa că rămăseseră prea puţine pentru a avea un exemplu? Gant nu fumase niciodată – era un viciu exclus pe scară largă din comunitatea agenţilor de bursă, al căror stres constituia un atentator suficient de periculos la viaţa lor ca să nu mai aibă nevoie de încă unul – iar gradul ridicat de poluare îi făcea ochii să lăcrimeze.

Nu avea nimic de făcut şi o grămadă de timp disponibil – după ce se trezise îi fusese imposibil să adoarmă din nou – aşa că se decise să aprindă lampa de citit şi să parcurgă câteva documente pe care, în mare parte, le luase fără a avea în mod particular speranţa că le va citi. Comandorul Spock spusese o dată, în serialul *Star Trek,* că scopul diplomaţiei este să *prelungească* o criză. Cu siguranţă exprimarea era destul de cotită, în comparaţie cu ea fluviul Mississippi părând drept ca un fascicul laser, dar chiar şi ca Părinte al Apelor trebuia să meargă în aval, sau la vale, sau oriunde dracului mergea un fluviu. Dar în dimineaţa aceasta

– oare ce l-a trezit? Privi afară pe fereastră, observând cum începe să se formeze la orizont pata roz-portocalie, iluminând clădirile din fundal. Gant le găsi urâte, dar ştia că e doar neobişnuit cu ele. Proprietăţile imobiliare din Chicago nu erau tocmai un Taj Mahal, iar casa cu cadru din lemn în care copilărise nu era chiar Palatul Buckingham. Avea încă senzaţia atotputernică a izbitoarei diferenţe. Oriunde privea, lucrurile păreau străine, iar el nu era destul de cosmopolit pentru a asimila această senzaţie. Era ca un zgomot de fundal în Muzak, care niciodată nu se amplifică, dar nici nu dispărea. Aproape avu senzaţia unei presimţiri, dar o îndepărtă rapid. Nu avea niciun motiv să simtă aşa ceva. Nu ştia că foarte curând i se va dovedi că se înşela.

Barry Wise era deja treaz în camera sa de hotel, aşteptând să sosească micul dejun – hotelul făcea parte dintr-un lanţ american, iar meniul mesei de dimineaţă era aproape identic cu unul american. Şunca din partea locului putea fi uşor diferită, dar era sigur că până şi găinile chinezeşti fac ouă adevărate. Experienţa sa din ziua precedentă cu nişte clătite nu decursese tocmai bine, iar Wise era genul de bărbat care avea nevoie de o masă consistentă dimineaţa pentru a lucra întreaga zi.

Spre deosebire de majoritatea corespondenţilor sau a reporterilor TV americani, îşi căuta singur subiectele. Producătorul îi era partener, nu şef. Faptul că se bucura de această încredere se datora colecţiei sale de premii Emmy, deşi soţia lui mormăia că afurisitele de trofee se prăfuiesc în dosul barului de la demisol.

Pentru azi avea nevoie de un subiect nou-nouţ. Audienţa din America va fi probabil plictisită de alte prim-planuri însoţite de comentariile unor prezentatori referitoare la negocierile de comerţ. Avea nevoie de ceva culoare locală, socoti el, ceva care să facă poporul american să se simtă solidar cu poporul chinez. Nu era prea uşor, iar pe seama restaurantelor chinezeşti circulau destule poveşti, acesta fiind unicul lucru legat de China cu care majoritatea americanilor erau familiarizaţi. Ce altceva, atunci? Ce aveau

americanii în comun cu cetăţenii Republicii Populare Chineze? „Al dracului de puţin”, îşi zise Wise, dar trebuie să fie *ceva* pe care să-l poată exploata. Când sosi micul dejun el era deja în picioare, admirând panorama oraşului pe fereastră, în timp ce chelnerul împingea măsuţa pe rotile mai aproape de pat. Descoperi că îi încurcaseră comanda, aducând şuncă în loc de costiţă, dar şunca arăta bine şi decise să o păstreze, dându-i chelnerului un bacşiş, şi se aşeză la masă.

„Ceva, se gândi el, turnându-şi cafea, dar ce?” Mai trecuse în repetate rânduri prin acest proces. Scriitorii de ficţiune îi certau deseori pe reporteri pentru propriul lor gen de „creativitate”, dar procesul era real. Pentru reporteri era de două ori mai greu să găsească materiale de interes, deoarece, spre deosebire de romancieri, ei nu puteau fabrica poveşti. Erau nevoiţi să folosească fapte reale, iar realitatea era dată dracului, observă Barry Wise. Se întinse după ochelarii de citit aflaţi în sertarul noptierei şi fu surprins să vadă…

Bine, nu *chiar* atât de surprins. În orice hotel american era ceva banal să găseşti o Biblie, pusă acolo de Societatea Gideon. Probabil numai aici puteai descoperi aşa ceva deoarece hotel era deţinut şi operat de către americani, care aveau un contract cu cei de la Gideon… dar ce loc straniu pentru a găsi o Biblie. Republica Populară nu prea era împânzită de biserici. Erau creştini aici? Hm. Oare de ce să nu afle? Poate găseşte un subiect… Oricum, era mai mult decât nimic. Pe jumătate hotărât, se întoarse la masa de dimineaţă. Echipa să se trezea probabil tocmai în acel moment. Îl va pune pe producător să caute un cleric creştin, poate chiar un preot catolic. Era prea mult să spere într-un rabin. Ar fi însemnat să meargă la ambasada Israelului, adică să trişeze, nu?

— Cum a fost ziua de azi, Jack? îl întrebă Cathy.

Noaptea aceea era un accident. Nu aveau nimic de făcut, nici dineu politic, nici discurs, nici recepţie, nici piesă de teatru sau concert la Kennedy Center, nici măcar o

petrecere intimă cu douăzeci sau treizeci de invitaţi ţinută pe palierul dormitoarelor din porţiunea rezidenţială a Casei Albe, petrecere pe care Jack o ura şi Cathy o adora, din pricină că puteau invita oameni pe care de fapt îi cunoşteau şi îi agreau, sau cel puţin oameni pe care doreau să-i întâlnească. Pe Jack nu-l supăra genul acesta de petrecere, ci faptul că el considera palierul dormitoarelor din Casă (aşa cum îi spuneau cei din Serviciul Secret, în opoziţie cu cealaltă *casă* aflată la şaisprezece străzi distanţă) ca fiind singurul spaţiu intim care îi mai rămăsese – chiar şi proprietatea lor de la Peregrine Cliff, din Chesapeake Bay, fusese refăcută de Serviciul Secret. În prezent dispunea de instalaţie împotriva incendiilor, cam şaptezeci de linii telefonice, un sistem de alarmă aidoma celor folosite la protejarea locaţiilor de stocare a armelor nucleare şi o nouă dependinţă pentru a adăposti personalul de protecţie care era detaşat acolo în weekendurile în care soţii Ryan decideau să verifice dacă mai au încă o casă unde să se retragă atunci când se săturau de acest muzeu oficial.

Dar în noaptea respectivă nu exista nimic din toate acestea. În acea noapte erau din nou aproape oameni normali. Deosebirea consta în faptul că Jack, dacă dorea o bere sau altă băutură, nu putea merge până la bucătărie să le ia. Aşa ceva nu era permis. Nu, trebuia să le comande prin intermediul unuia dintre lacheii Casei Albe, care lua liftul fie în jos, până la bucătăria de la demisol, fie urca până la barul de la etaj. Putea, firește, să insiste şi să meargă el să facă treaba, dar asta ar fi însemnat să îl jignească pe unul dintre lachei, iar pe aceşti oameni, în principal de culoare (unii spuneau că arborele lor genealogic cobora până la sclavii personali ai lui Andrew Jackson), deşi nu se supărau, nu era necesar să-i jigneşti. Ryan niciodată nu fusese genul de om care să-i pună pe alţii să-i facă treaba. Oh, sigur, era frumos ca în fiecare noapte pantofii să-i fie lustruiţi de către un tip care nu avea altceva de făcut şi care primea un salariu generos de la guvern pentru această muncă, dar părea ceva lipsit de bărbăţie să fii răsfăţat precum un soi de nobil, când în

realitate tatăl său fusese un detectiv care muncise din greu în cadrul forţelor de poliţie din Boston, la secţia Omucideri, iar el avusese nevoie de o bursă guvernamentală (prin curtoazia Corpului de Infanterie Marină a Statelor Unite) pentru a studia la Boston College fără ca mama lui să fie nevoită să-şi ia o slujbă. Să fi fost de vină rădăcinile sale din clasă muncitoare şi educaţia primită? Probabil, consideră Ryan. Originea sa explica de asemenea şi ceea ce făcea el în momentul respectiv, stând într-un scaun, cu băutura în mână, privind la televizor, de parcă se transformase într-o persoană normală.

Din întreaga familie, viaţa lui Cathy suferise cele mai puţine transformări, exceptând faptul că în fiecare dimineaţă zbura către locul de muncă la bordul unui elicopter VH-60 Blackhawk al Infanteriei Marine, în privinţa căruia nu obiectau nici plătitorii de taxe şi nici mass-media – nu după ce SANDBOX, cunoscută de asemenea drept Katie Ryan, fusese atacată în centrul ei de tratament de nişte terorişti. Copiii se uitau la televizor în camerele lor, iar Kyle Daniel, cunoscut în Serviciul Secret sub numele SPRIRIDUŞUL, adormise în pătuţul său. Astfel că *acea* doctor Ryan – nume de cod CHIRURGUL – stătea în propriul scaun din faţa televizorului, parcurgând însemnările legate de pacienţi şi consultând un jurnal medical ca parte a nesfârşitei sale pregătiri profesionale.

— Cum merg treburile la muncă, iubito?

— Destul de bine, Jack. Bernie Katz are o nouă nepoţică. Este foarte încântat.

— A cui e fetiţa?

— A lui Mark, fiul său – s-a căsătorit acum doi ani. Am mers la nuntă, îţi aminteşti?

— Avocatul? întrebă Jack, amintindu-şi ceremonia, din vremea zilelor fericite, înainte de a fi blestemat cu preşedinţia.

— Mda, celălalt fiu al lui, David, e doctor – la Yale, predă chirurgie toracică la facultatea de medicină.

— Oare pe el l-am întâlnit? nu reuşi Jack să-şi aducă aminte.

— Nu. A făcut şcoala în vest, la UCLA.

Dădu pagina din numărul curent al *Jurnalului de medicină din New England*, apoi decise să fie ochi şi urechi. Era un articol interesant despre o nouă descoperire în domeniul anesteziei, ceva demn de ţinut minte. Vorbise despre ea în timpul prânzului, cu unul dintre profesorii doctori. Îşi făcuse un obicei din a lua prânzul cu colegi de diverse specializări, pentru a fi la curent cu noutăţile din medicină. Următoarea mare descoperire, aprecie ea, va fi în domeniul neurologiei. Unul dintre colegii ei de la Hopkins a descoperit un medicament care părea să regenereze celulele afectate. Dacă dădea lovitura, asta însemna Premiul Nobel. Ar fi fost al nouălea medic care să-şi atârne premiul pe panoplia cu trofee a universităţii de medicină Johns Hopkins. Munca ei legată de folosirea laserului în chirurgie îi adusese Premiul Lasker pentru Servicii Publice – cea mai înaltă distincţie în medicina americană – dar nu era suficient pentru o excursie la Stockholm. Ei îi convenea. Oftalmologia nu era genul de specialitate care să aducă un premiu, dar redarea vederii oamenilor era o răsplată al naibii de mare. Poate că singurul lucru bun legat de ascensiunea lui Jack şi atingerea de către ea a statutului de Primă Doamnă era faptul că îi asigura o şansă reală pentru postul de director al Institutului Wilmer dacă şi când Bernie Katz se va hotărî să-şi pună halatul în cui. Încă era aptă să profeseze – niciodată nu va renunţa la medicină – şi în acelaşi timp va fi capabilă să supervizeze cercetările din specializarea ei, să decidă cine obţine finanţare, unde se desfăşura munca de cercetare cu adevărat importantă, iar asta, îşi spunea ea, e ceva la care s-ar pricepe. Aşadar, poate că aventura asta cu preşedinţia nu era o pierdere totală de timp.

Singura ei nemulţumire era dată de faptul că oamenii se aşteptau ca ea să se îmbrace ca un supermodel şi, cu toate că întotdeauna se îmbrăcase cu gust, niciodată nu fusese extravagantă. Îşi imaginase că este suficient să poarte rochii frumoase şi clasice la toate acele afurisite întâlniri oficiale la care trebuia să ia parte (rochii pe care nu era nevoită să le plătească deoarece toate îi fuseseră donate

de către fabricanţi). Cum era de aşteptat, publicaţia *Womens Wear Daily* nu era încântată de alegerile ei vestimentare, de parcă halatul ei alb de laborator ar fi fost o afişare la modă) – dar nu, era uniforma ei, precum ţinuta puşcaşilor marini care păzeau uşile Casei Albe, şi o purta cu o mândrie considerabilă. Nu multe femei, sau bărbaţi, puteau pretinde că se află la apogeul carierei profesionale. Dar ea putea. Aşa cum stăteau lucrurile, seara asta trebuia să fie una drăguţă. Nici măcar nu se supăra din cauza dependenţei lui Jack faţă de *The History Channely* chiar şi atunci când el mai bombănea la adresa unor greşeli minore în unele dintre emisiunile lor. Presupunea, chicotind de una singură, că el are dreptate şi ei se înşală… Paharul ei de vin se golise şi, cum nu avea programată nicio procedură protocolară pentru a doua zi, făcu semn unui valet să-l umple din nou. Viaţa putea fi mult mai rea. Pe deasupra, avuseseră parte de o mare sperietură cu teroriştii ăia nenorociţi, dar cu mult noroc şi cu ajutorul acelei minunate agente FBI care se căsătorise, Andreea Price, supravieţuiseră şi nu se aştepta ca ceva asemănător să se mai întâmple vreodată. Propria ei echipă de pază din Serviciul Secret constituia apărarea contra unui astfel de eveniment. Agentul Principal al acestei echipe, Roy Altman, inspira acelaşi soi de încredere în meseria sa cu cea pe care o inspira ea ca medic, hotărî Cathy.

— Poftiţi, dr. Ryan, spuse valetul, oferindu-i paharul reumplut.

— Mulţumesc, George. Ce mai fac copiii?

— Cel mare tocmai a fost admis la Notre Dame, răspunse el cu mândrie.

— Minunat. Ce va absolvi?

— Medicină preventivă.

Cathy ridică privirea din jurnal.

— Grozav. Dacă îl pot ajuta cu ceva, să-mi spui, OK?

— Da, doamnă, cu siguranţă.

Şi partea frumoasă, judecă George, era că ea nu glumea. Soţii Ryan erau foarte populari printre membrii personalului, în ciuda dificultăţilor pe care le aveau cu tot

acel răsfăţ. Mai era o familie căreia soţii Ryan îi purtau de grijă, văduva şi copiii unui sergent din Forţele Aeriene, despre care nimeni nu părea a înţelege ce legătură au cu familia prezidenţială. Iar Cathy se ocupase personal de doi copii ai angajaţilor care aveau probleme cu ochii.

— Cum arată programul zilei de mâine, Jack?

— Cuvântare la congresul VFW[54] din Atlantic City. Mă duc acolo cu elicopterul şi mă întorc după prânz. Discursul pe care mi l-a scris Callie nu-i rău.

— E puţin cam ciudată.

— E diferită, fu preşedintele de acord, dar îşi face bine treaba.

„Mulţumesc Domnului, spuse Cathy în gând, că eu nu prea am parte de aşa ceva!” Pentru ea, un discurs era să-i spună unui pacient cum o să-i vindece ochii.

— În Beijing este un nou Nunţiu Papal, rosti producătorul.

— E ca un fel de ambasador, nu?

— Destul de apropiat, încuviinţă producătorul, înclinând capul. Un italian, cardinalul Renato DiMilo. Un moş, nu ştim nimic despre el.

— Bun, poate luăm maşina şi mergem să-l întâlnim, socoti Barry în timp ce-şi făcea nodul la cravată. Ai obţinut adresa şi numărul de telefon?

— Nu, dar omul nostru de contact de la ambasada americană le poate obţine destul de rapid.

— Sună-l pe tip, îi ordonă Wise cu blândeţe. El şi producătorul său făceau echipă de unsprezece ani şi împreună se feriseră de gloanţe şi câştigaseră acele premii Emmy, ceea ce nu era rău pentru doi foşti sergenţi din infanteria marină.

— Bine.

Wise îşi consultă ceasul. Se încadra perfect în timp. Putea face un reportaj în orele sale libere, îl putea trimite prin satelit, iar Atlanta îl putea monta şi difuză publicului american la ora micului dejun. Asta îi va ocupa aproape tot timpul zilei în această ţară duşmănoasă. Fir-ar să fie, de ce

[54] Veterans of Foreign Wars – Veterani ai Războaielor din Străinătate.

n-au ţinut tratativele în Italia? Îşi amintea cu nostalgie de mâncarea italiană din vremea petrecută în trupele de infanterie marină ale Flotei din Mediterana. Iar italiencele adorau uniforma puşcaşilor marini ai Statelor Unite. Bine, o mulţime de femei făceau asta.

Un lucru pe care nici cardinalul DiMilo, nici Monseniorul Schepke nu ajunseseră să-l placă era meniul chinezesc al mesei de dimineaţă, total străin de orice serveau europenii la micul dejun. Aşa că Schepke pregătea masa în fiecare dimineaţă, înainte de sosirea personalului chinez – aceştia spălau vasele, ceea ce ambilor prelaţi le era suficient. Amândoi îşi spuseseră rugăciunile matinale, ceea ce le impunea să se trezească înainte de ora şase în fiecare zori de zi, aşa cum făceau soldaţii, după cum remarcase adeseori vârstnicul italian.

Ziarul pe care-l citea dimineaţa era *Internaţional Herald Tribune*, care prea era de orientare americană, dar nimic nu-i perfect pe lume. Cel puţin ziarul dădea scorul meciurilor de fotbal din Europa, sport faţă de care amândoi arătau interes, iar Schepke mai putea încă, atunci când se ivea ocazia, să iasă în curte să joace. DiMilo, care fusese un bun mijlocaş la vremea lui, se mulţumea să privească de pe margine şi să chibiţeze.

Echipa CNN avea propria dubiţă, de fabricaţie americană, care fusese expediată cu vaporul în China, cu multă vreme în urmă. Avea propria instalaţie miniaturală de emisie-recepţie prin satelit, un miracol al tehnicii, care le permitea să intre instantaneu în contact cu orice loc de pe glob, prin intermediul sateliţilor geostaţionari de comunicaţie. Putea să facă orice în afară de a funcţiona atunci când maşina era în mers, dar cineva lucra la această problemă, ceea ce ar fi fost o realizare majoră, echipele mobile putând astfel lucra fără a se teme prea mult de diverse interferenţe, indiferent în ce ţară s-ar fi nimerit să opereze.

De asemenea aveau un sistem de navigaţie prin satelit, un miracol care le permitea să meargă oriunde, în orice

oraş pentru care aveau harta pe CD. Cu ajutorul lui, puteau afla orice adresă mai repede decât un şofer de taxi localnic. Iar cu ajutorul unui telefon mobil puteau obţine ei înşişi adresa, în cazul de faţă de la ambasada SUA, care avea adresele tuturor reprezentanţelor diplomatice străine, iar reşedinţa Nunţiului Papal nu era decât una dintre ele. Pe deasupra, telefonul mobil le permise să sune în prealabil. Prima dată la apel răspunse o voce de chinez, apoi una care, după toate aparenţele, aparţinea unui german, şi care le spusese că desigur, pot veni.

Barry Wise era îmbrăcat în ţinuta sa obişnuită, sacou şi cravată – pedanteria sa era o altă reminiscenţă de la puşcaşii marini – şi a ciocănit la uşă, descoperind, aşa cum se aşteptase, un localnic – era tentat să le spună „băştinaşi”, dar suna puţin rasist – care să-i conducă. Primul occidental pe care l-au întâlnit în mod sigur nu era cardinal. Era prea tânăr, prea înalt şi mult prea neamţ.

— Bună, sunt monseniorul Schepke, îl salută bărbatul,

— Bună ziua, sunt Barry Wise de la CNN.

— Ştiu, încuviinţă Schepke zâmbind. V-am văzut de multe ori la televizor. Ce vă aduce aici?

— Ne aflăm aici pentru a relata despre întâlnirea pe probleme de comerţ dintre America şi China, dar ne-am decis să căutăm şi alte subiecte interesante. Am fost surprinşi să constatăm că Vaticanul are aici o misiune diplomatică.

Schepke îl conduse pe Wise în biroul său şi îl invită să ia loc într-un scaun confortabil.

— Mă aflu aici de câteva luni, dar cardinalul nu a sosit decât recent.

— Îl pot întâlni?

— Sigur că da, dar Eminenţa Sa vorbeşte momentan la telefon cu Roma. Vă supăraţi dacă aşteptaţi câteva minute?

— Nicio problemă, îl asigură Wise.

Îl studie pe monsenior. Avea o alură atletică, înalt şi foarte german. Wise vizitase de multe ori Germania şi întotdeauna se simţise cumva stingherit, de parcă rasismul care provocase Holocaustul se afla încă acolo, pe undeva,

ascuns în apropiere, dar de nevăzut. Îmbrăcat cu alte haine, l-ar fi putut lua pe Schepke drept soldat, chiar puşcaş marin. Părea potrivit din punct de vedere fizic, era foarte inteligent şi, în mod clar, un fin observator.

— Pot să vă întreb din ce ordin faceţi parte? rosti Wise.

— Societatea lui Isus, replică Schepke.

„Un iezuit”, raţionă pe dată Wise. Asta explica totul.

— Din Germania?

— Corect, dar acum am bază la Roma, la Universitatea Robert Bellarmine şi am fost solicitat să-l însoţesc pe Eminenţa Sa în China, datorită aptitudinilor mele lingvistice.

Engleza lui se situa la jumătate între cea vorbită de britanici şi cea americană, dar nu canadiană, era perfectă din punct de vedere gramatical şi remarcabil de exactă în pronunţie.

„Şi din pricină că eşti deştept”, adăugă Wise pentru sine. Ştia că Vaticanul are un serviciu de culegere a informaţiilor respectat, care era, probabil, cel mai vechi din lume. Deci acest monsenior era o combinaţie între un diplomat şi un spion, decise Wise.

— Nu vă întreb câte limbi străine vorbiţi. Sunt sigur că mă întreceţi, observă Wise. Niciodată nu întâlnise sau auzise de vreun iezuit nătâng.

Schepke îi răspunse cu un zâmbet amical.

— Este obligaţia mea de serviciu. Apoi aruncă o privire către telefonul de pe birou. Indicatorul luminos se stinsese. Schepke îşi ceru scuze şi se îndreptă către biroul cardinalului, apoi reveni. Eminenţa Sa vă va primi acum.

Wise se ridică şi îl urmă înăuntru pe preotul german. Bărbatul pe care îl zări era corpolent şi în mod clar italian, îmbrăcat nu în sutană, ci cu sacou şi pantaloni, cu o cămaşă roşie (sau era o vestă?) sub gulerul său de preot. Corespondentul CNN nu-şi amintea dacă protocolul îi cerea să sărute inelul bărbatului, dar oricum nu-i stătea în fire să pupe mâini, aşa că doar îi strânse mâna, după obiceiul american.

— Bun venit la legaţia noastră, zise cardinalul DiMilo. Sunteţi primul reporter american care vine la noi. Vă rog…

cardinalul îi indică un scaun.

— Vă mulţumesc, Eminenţă. Wise îşi aduse aminte de această cerinţă a protocolului.

— Cu ce vă putem fi de folos astăzi?

— Păi, ne aflăm în oraş pentru a relata negocierile despre comerţ – America şi China – şi căutam un subiect despre viaţa în Beijing. Tocmai am aflat azi-noapte că Vaticanul are o ambasadă aici, şi am considerat că putem veni să discutăm cu dumneavoastră, domnule.

— Minunat, observă DiMilo, oferind un graţios surâs preoţesc. Cu toate că aici nu e ca la Roma, sunt câţiva creştini în Beijing.

Lui Wise i se aprinse beculeţul.

— Dar creştinii chinezi?

— Nu am întâlnit decât puţini. De fapt, chiar în această după-amiază vom merge să vedem un preot baptist pe nume Yu.

— Adevărat? Asta era o surpriză. Un baptist *localnic?*

— Da, confirmă Schepke. Un tip de treabă, a fost educat chiar în America, la Oral Roberts University.

— Un cetăţean chinez de la Oral Roberts? întrebă, oarecum neîncrezător, Wise, în timp ce în minte îi licărea beculeţul marcat SUBIECT!

— Da, nu-i aşa că este ceva neobişnuit? remarcă DiMilo.

Era destul de neobişnuit până şi faptul că un baptist şi un cardinal al Bisericii Romano-Catolice îşi vorbeau, consideră Wise, dar probabilitatea ca aşa ceva să se întâmple tocmai aici era la fel de mare ca aceea de a vedea un dinozaur plimbându-se pe Mall-ul din Washington. Celor din Atlanta le va plăcea la nebunie acest subiect.

— Putem merge cu dumneavoastră? ceru voie reporterul CNN.

Teroarea începu curând după ce ea ajunsese la locul de muncă. În ciuda tuturor aşteptărilor şi anticipărilor, fusese totuşi o surpriză, chiar una neplăcută, primul spasm din abdomen. Ultima oară, cu aproape şase ani în urmă, deşi prezisese naşterea lui Ju-Long, fusese o surpriză

asemănătoare, dar acea naştere fusese autorizată, pe când cea de acum nu. Sperase că travaliul va începe dimineaţa, dar în weekend, în apartamentul lor, unde ea şi Quon puteau să se descurce fără ajutor extern, dar copiii vin pe lume atunci când vor ei, în China şi peste tot în lume, iar acesta nu făcea excepţie. Întrebarea era dacă Statul va permite sau nu ca acest copil să respire, astfel că primul spasm muscular, întâiul vestitor al contracţiilor travaliului, aduse cu sine spaima că asasinatul va fi comis, că propriul ei trup va fi scena crimei, că ea va fi acolo să vadă, să simtă copilul cum încetează să mişte, să simtă moartea. Spaima era încununarea tuturor nopţilor nedormite şi a coşmarurilor care vreme de săptămâni întregi o făcuseră să asude în pat. Colegii ei de muncă îi văzură chipul şi începură să-şi pună întrebări. Câteva femei din atelierul de la parter îi ghiciseră secretul, cu toate că niciodată nu discutaseră cu ea despre asta. Miraculos era faptul că nimeni nu o denunţase, iar asta fusese cea mai mare teamă a lui Lien-Hua – dar nu era genul de lucru pe care o femeie să îl facă alteia. O parte din colege dăduseră la rândul lor naştere unor fiice care muriseră „accidental” după un an sau doi, pentru a satisface dorinţa soţilor de a avea ca urmaş un fiu. Acesta era încă un aspect al vieţii din Republica Populară care rareori era subiect de conversaţie, chiar între femei, în cadru intim.

Şi astfel Yang Lien-Hua privi de jur împrejurul fabricii, simţind cum muşchii îi anunţă ce urmează să se întâmple, iar tot ce putea spera ea era ca spasmele să înceteze sau să mai întârzie. Încă cinci ore şi va putea pedala pe bicicletă spre casă, unde va putea naşte copilul, ceea ce nu era la fel de convenabil ca în weekend, dar era mai bine decât să provoace o situaţie de urgenţă aici. Floare de Lotus îşi zise că trebuie să fie puternică şi dârză. Îşi închise ochii, îşi muşcă buzele şi încercă să se concentreze asupra muncii, dar curând spasmele sporiră, stânjenind-o. Apoi va veni o durere moderată, urmată de adevăratele contracţii care o vor face incapabilă de a sta în picioare, apoi… ce? Imposibilitatea ei de a prevedea ce va fi peste câteva ore îi

schimonosi chipul mai rău decât ar fi reuşit durerea s-o facă. Se temea de moarte, dar în timp ce această frică era împărtăşită de toţi oamenii, ea se temea pentru viaţa care era încă parte din trupul ei, dar nu îi aparţinea. Se temea că o va vedea murind, că va simţi sufletul nenăscut pierind şi, cu toate că era sigură că se va duce la Dumnezeu, ştia că nu aceasta era intenţia Domnului. Avea nevoie de sfătuitorul ei spiritual. Avea nevoie de soţul ei, Quon. Avea chiar mai multă nevoie de reverendul Yu. Dar cum să facă să ajungă la ei?

Instalarea camerei video decurse rapid. Amândoi clericii priveau cu interes, căci niciunul dintre ei nu mai văzuse înainte o astfel de activitate. Zece minute mai târziu, ambii erau dezamăgiţi de întrebări. Îl mai văzuseră pe Wise la televizor, aşa că se aşteptaseră la mai mult de la el. Nu realizau că reportajul pe care Barry îl dorea cu adevărat se găsea la o depărtare de câţiva kilometri şi la o oră şi ceva distanţă.

— Bun, rosti Wise când întrebările siropoase fuseseră puse şi primiseră răspuns. Vă putem însoţi la locuinţa prietenului vostru?

— Cu siguranţă, replică Eminenţa Sa, ridicându-se. Îşi ceru scuze, căci până şi cardinalii trebuie să meargă la baie înaintea unui drum cu maşina – cel puţin cei de vârsta lui DiMilo. Dar reveni şi i se alătură lui Franz pentru a merge la maşină, aceasta fiind condusă de Monsenior, spre nemulţumirea propriului şofer care, după cum bănuiau, era informator al Ministerului Securităţii Statului. Dubiţa CNN îi urmă, răsucindu-se pe străduţele întortocheate până când ajunseră la modesta casă a reverendului Yu Fa An. Parcatul fu mult mai simplu. Wise observă că cei doi preoţi catolici păşeau către uşa lui Yu, purtând în braţe un pachet mare.

— Ah! remarcă Yu cu un zâmbet de surprindere, atunci când deschise uşa. Ce vă aduce la noi?

— Prietene, avem un dar pentru tine, spuse Eminenţa Sa, înmânând pachetul. În mod cert era o Biblie, dar nu mai puţin binevenită, prin prisma evidentă a naturii darului. Yu îi

pofti prin gesturi să intre, apoi îi zări pe americani.

— Au cerut voie să ne însoţească, explică Monseniorul Schepke.

— Sigur, exclamă de îndată Yu, spunându-şi că poate Gerry Patterson va vedea reportajul şi poate chiar şi amicul lui îndepărtat, Hosiah Jackson.

Dar nu reuşiseră să instaleze camerele când el a deschis cadoul.

Yu desfăcuse darul pe biroul său, iar la vederea lui avu o mare surpriză. Se aşteptase la o Biblie, dar aceea trebuie să fi costat câteva sute de dolari americani… Era o ediţie a versiunii Regelui James într-o superbă mandarină cultă… şi magnific ilustrată. Yu se ridică şi ocoli biroul pentru a-l îmbrăţişa pe colegul său italian.

— Fie ca Domnul Isus să te binecuvânteze pentru asta, Renato, spuse Yu, destul de emoţionat.

— Amândoi Îl slujim cât de bine putem. M-am gândit la ea şi am realizat că este ceva ce ţi-ai dori să ai, replică DiMilo, ca şi cum s-ar fi adresat unui bun preot paroh din Roma, căci Yu asta era, nu? Mă rog, ceva destul de apropiat.

În acelaşi timp, Barry Wise blestemă faptul că nu pusese destul de rapid camerele în funcţiune pentru a prinde momentul.

— Nu vedem prea des catolici şi baptişti fiind aşa buni prieteni, remarcă reporterul.

Răspunsul îi fu dat de către Yu, iar de data această cameră mergea.

— Ni se permite să fim prieteni. Lucrăm pentru acelaşi *boss,* cum spuneţi voi în America.

Luă din nou mâna lui DiMilo şi i-o strânse cu căldură. Rareori primise un dar atât de sincer, şi era straniu că se întâmplase aici, în Beijing, din partea cuiva pe care colegii săi din America îl numeau papistaş, şi încă unul italian. În definitiv viaţa chiar avea un scop. Reverendul Yu avea destulă credinţă pentru a nu se îndoi de acest fapt, dar atunci când acesta se şi confirmă, din timp în timp, era o binecuvântare.

Contracţiile erau prea rapide şi prea puternice. Lien-Hua rezistase cât de mult putuse, dar după o oră se simţi de parcă cineva descărcase o puşcă în stomacul ei. Genunchii i se încovoiară. Făcu tot ce-i stătu în puteri pentru a-i controla, ca să rămână în picioare, dar era prea mult. Faţa i se făcu albă ca varul şi se prăbuşi pe podeaua de ciment. O colegă de muncă apăru imediat. Fiind şi ea mamă, ştia la ce asistă.

— Ţi-a venit timpul? întrebă ea.

— Da, gâfâi Lien, cu un gest dureros de încuviinţare.

— Lasă-mă să-l aduc pe Quon.

Şi o luă imediat la fugă. Acel mic ajutor fu momentul în care lucrurile luară o întorsătură urâtă pentru Floare de Lotus.

Supraveghetorul ei zări o angajată fugind, apoi îşi răsuci capul pentru a vedea o alta prăbuşită. Merse într-acolo, aşa cum cineva s-ar duce să vadă ce se întâmplă după un accident de automobil, mai mult din curiozitate decât din dorinţa expresă de a interveni. Rareori o remarcase pe Yang Lien-Hua. Îşi îndeplinea sarcinile de serviciu cu regularitate, având nevoie doar de puţine muştruluieli sau ţipete, era populară printre colegele de muncă şi cam asta era tot ce ştia cu adevărat despre ea şi tot ce îşi închipuia el că are nevoie să ştie. Nu erau semne de sânge. Nu căzuse din pricina vreunui accident sau defecţiuni mecanice. Ciudat. Stătu câteva secunde aplecat deasupra ei, observând că se chinuie şi se întrebă care ar putea fi problema, dar nu era asistent sau medic, aşa că nu interveni. Oh, dacă ar fi sângerat ar fi putut încerca să-i înfăşoare un bandaj în jurul rănii sau ceva de genul acesta, dar nu era o astfel de situaţie, aşa că stătea acolo, închipuindu-şi că aşa procedează un manager, arată că se află acolo, dar nu agravează situaţia. Exista o trusă medicală în camera de prim-ajutor, la două sute de metri mai departe. Se gândi că cealaltă fată fugise probabil să o aducă.

Faţa lui Lien-Hua se contorsionă după câteva minute de

calm relativ, atunci când altă contracţie începu. Văzu cum ochii i se strâng şi faţa i se albeşte, iar respiraţia i se schimbă într-un gâfâit rapid. „Oh, realiză el, asta era.” Ce ciudat. Credea că trebuie să fie înştiinţat de asemenea lucruri, pentru a putea programa o înlocuitoare. Apoi îşi dădu seama de altceva. Aceasta nu era o naştere autorizată. Lien-Hua încălcase regulile, iar aşa ceva nu trebuia să se întâmple, căci ar fi aruncat o lumină proastă asupra secţiei sale, şi asupra *lui* ca supraveghetor… iar într-o bună zi dorea să aibă o maşină.

— Ce se întâmplă aici? o chestionă el.

Dar pe moment Yang Lien-Hua nu era în stare să răspundă. Contracţiile se înteţeau mult mai repede decât atunci când îl născuse pe Ju-Long. „De ce n-a putut aştepta până sâmbătă? întrebă ea Soarta. De ce Dumnezeu vrea ca pruncul meu să moară la naştere?” Se strădui să se roage printre accesele de durere, făcând tot posibilul să se concentreze, să-l implore pe Domnul pentru îndurare şi ajutor în acest moment de restrişte, încercare şi teroare, dar tot ce văzu în jur nu făcea decât să-i sporească spaima. Nu exista niciun semn de ajutor pe chipul supraveghetorului din atelierul ei. Apoi auzi din nou paşi alergând şi aruncă o privire pentru a-l zări pe Quon cum se apropie, dar înainte să ajungă la ea supraveghetorul îl opri.

— Ce se petrece aici? îl interogă bărbatul, cu toată asprimea şi autoritatea unui subofiţer. Femeia ta face un copil? Un copil neautorizat? îl întrebă şi îl acuză dintr-o suflare omul cu cel mai mic rang oficial. *Ju haiy* adăugă el: *Târfă!*

În ceea ce îl privea pe el, Quon îşi dorea acest copil la fel de mult ca soţia lui. Nu îi spusese acesteia de toate spaimele pe care le împărtăşise cu ea, căci simţea că nu ar fi fost ceva bărbătesc, dar ultimă declaraţie a supraveghetorului de atelier fusese prea mult pentru un bărbat supus la două feluri simultane de stres. Amintindu-şi de antrenamentul primit în armată, Quon lovi cu pumnul, însoţindu-şi gestul cu o imprecaţie:

— *Pok gai,* înţelesul literar fiind „cazi jos pe stradă”, dar

în context însemna „Dă-te dracului din calea mea!”

Supraveghetorul se tăie la cap când căzu, dându-i lui Quon satisfacţia de a vedea o rană care să răzbune insulta adresată soţiei. Dar el avea alte lucruri de făcut.

Terminând de împărţit insulte şi lovituri, o puse pe picioare pe Lien-Hua şi o sprijini cât putu el de bine pe drumul către locul unde le erau parcate bicicletele. Dar, ce să facă acum? Ca şi soţia sa, Quon şi-a dorit ca toate aceste evenimente să se întâmple acasă, unde în cel mai rău caz putea să sune şi să spună că e bolnavă. Dar nu avea nicio putere să oprească acest proces, aşa cum nu putea opri globul să se învârtă în jurul axei sale. Nici măcar nu avea timp sau energie ca să-şi blesteme soarta. Trebuia să facă faţă evenimentelor pe măsură ce acestea apăreau, un tremur la fiecare secundă, şi să îşi ajute soţia iubită cât de bine putea.

— Aţi fost educat în America? întrebă Wise, în faţa camerei care înregistra.

— Da, replică Yu, cu ceaşca de ceai în mână. La Oral Roberts University din Oklahoma. Prima oară mi-am luat licenţa de inginer electronist, apoi licenţa în teologie şi mai târziu a venit hirotonisirea.

— Văd că sunteţi căsătorit, observă reporterul, arătând către o fotografie de pe perete.

— Soţia mea este plecată în Taiwan, să aibă grijă de mama ei, care este bolnavă, explică el.

— Cum de v-aţi întâlnit? întrebă Wise, referindu-se la Yu şi la cardinal.

— Este reuşita lui Fa An, îl lămuri cardinalul. El a venit la noi pentru a întinde o mână primitoare unui nou-venit în aceeaşi… aceeaşi branşă, aş putea spune. DiMilo fusese tentat să spună că savuraseră câteva păhărele împreună, dar se înfrână de teamă să nu-l coboare pe om în ochii enoriaşilor săi baptişti, căci unii dintre ei obiectau vehement la consumarea alcoolului. Aşa cum vă puteţi imagina, nu sunt mulţi creştini în acest oraş, iar puţinii care sunt trebuie să stea uniţi.

— Găsiţi că e ciudat ca un catolic şi un baptist să fie atât de buni prieteni?

— Absolut deloc, replică imediat Yu. De ce ar fi ciudat? Nu suntem uniţi de aceeaşi credinţă?

DiMilo dădu din cap aprobator la această perfectă, dacă nu neaşteptată, declaraţie de credinţă.

— Dar ce ne puteţi spune despre congregaţia dumneavoastră? fu următoarea întrebare pusă de Wise reverendului Yu.

Parcarea destinată bicicletelor era o masă confuză de metal şi cauciuc, căci puţini lucrători chinezi deţineau automobile, dar în timp ce Quon o ajuta pe Lien-Hua să ajungă la capătul îndepărtat al străzii, cei doi au fost zăriţi de cineva care avea acces la o maşină. Era un paznic al fabricii care patrula în jurul perimetrului facilităţii, simţindu-se foarte important în motoreta sa cu trei roţi, un accesoriu mult mai însemnat în definirea statutului său decât uniforma şi insigna. Ca şi Quon, fusese sergent în Armata Populară de Eliberare şi nu îşi pierduse simţul autorităţii personale, lucru pe care îl transmitea prin felul în care vorbea oamenilor.

— Stai! somă el din motoreta sa. Ce se petrece aici?

Quon se întoarse. Lien-Hua tocmai avea o nouă contracţie, genunchii i se îndoiseră şi respira sacadat, iar el mai mult o târa către bicicletele lor. Brusc, realiză că n-o să meargă. Sub niciun chip ea nu putea pedala de una singură. Până la apartamentul lor erau unsprezece străzi. Probabil o va putea căra pe cele trei rânduri de scări, dar cum naiba să o ducă până la uşa blocului?

— Soţia mea este… rănită, spuse Quon, nedorind – de teamă – să explice care era adevărata problemă. Îl cunoştea pe paznic – numele său era Zhou Jingjin – şi părea un om destul de decent. Încerc să o duc acasă.

— Unde locuieşti, tovarăşe? îl întrebă Zhou.

— Blocul Marşul cel Lung, numărul şaptezeci şi patru, replică Quon. Ne poţi ajuta?

Zhou le aruncă o privire. Femeia părea a fi într-o

profundă stare de suferinţă. Nu erau într-o ţară care punea mare preţ pe iniţiativa personală, dar o tovarăşă se afla în dificultate şi se presupunea că trebuie să existe solidaritate între oameni, iar apartamentul lor se afla doar la zece, unsprezece străzi distanţă, adică cel mult cincisprezece minute, chiar şi în acest vehicul lent şi ciudat. Luă o hotărâre, bazată pe solidaritatea clasei muncitoare în socialism.

— Îmbarc-o pe locul din spate, tovarăşe.

— Mulţumesc, tovarăşe.

Şi Quon îşi aduse soţia, o săltă cu fundul în sus şi o aşeză pe platforma ruginită de oţel din spatele compartimentului şoferului. Cu o fluturare din mână îi semnaliză lui Zhou să se îndrepte spre vest. Contracţia aceasta se dovedi a fi una greu de suportat. Lien-Hua gâfâi, apoi ţipă, spre spaima soţului ei şi, mai grav, spre agitaţia şoferului, care se răsuci şi văzu ceea ce păruse a fi o femeie sănătoasă ţinându-se de abdomen, într-o mare suferinţă. Nu era un lucru frumos de văzut, sub nicio formă imaginabilă, iar Zhou, care deja făcuse un salt în privinţa iniţiativei, decise că poate ar trebui să mai facă unul. Calea către blocul Marşul cel Lung ducea în josul străzii Meishugan, pe lângă spitalul Longfu, care, asemenea majorităţii spitalelor universitare din Beijing, avea o cameră de primire a urgenţelor decentă. Această femeie suferea şi era o tovarăşă, o membră a clasei muncitoare, ca şi el, şi merita ajutorul său. Se uită în spate. Quon făcea tot posibilul pentru a-şi alina soţia, fiind prea ocupat pentru a face altceva în timp ce motoretă paznicului ţopăia pe străzile accidentate cu douăzeci de kilometri pe oră.

Da, se hotărî Zhou, trebuia s-o facă. Întoarse cu blândeţe ghidonul, trăgând la platforma de descărcare proiectată mai degrabă pentru camioane de marfă decât pentru ambulanţe, apoi stopă.

Lui Quon îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că au oprit. Privi în jur, gata să-şi ajute soţia să coboare din motoretă, până când văzu că nu sunt la complexul de locuinţe. Dezorientat de precedentele treizeci de minute de

neaşteptată urgenţă şi haos, nu realiză unde se aflau până când zări pe cineva în uniformă ieşind pe uşă. Femeia purta o bonetă albă pe cap – o asistentă? Erau la spital? Nu, nu putea permite asta.

Yang Quon se ridică din motoretă şi se răsuci către Zhou. Începu să obiecteze, spunându-i că au ajuns într-un loc greşit, că nu dorea să se afle acolo, dar în acel moment angajaţii spitalului au avut un neobişnuit simţ practic – în acele clipe camera de gardă era suspect de liniştită – şi o targă pe rotile apăru pe uşă, manevrată de doi oameni. Yang Quon încercă să protesteze, dar fu pur şi simplu dat de-o parte de sanitarii voinici, în timp ce Lien-Hua a fost aşezată pe targă şi împinsă înăuntru, înainte ca el să fi putut face mai mult decât să deschidă gura şi să o închidă. Trase adânc aer în piept şi se grăbi înăuntru, numai pentru a fi interceptat de o pereche de funcţionari care îi cereau informaţiile necesare pentru completarea formelor de internare, oprindu-l din drum la fel de sigur cum ar fi făcut-o un om înarmat cu o puşcă, dar într-un mod mult mai mişelesc.

În camera propriu-zisă de urgenţe un medic şi o asistentă au privit cum asistenţii o aşază pe Lien-Hua pe o masă de examinare. N-a durat mai mult de câteva secunde până când ochii lor antrenaţi au tras prima concluzie, pe care şi-o împărtăşiră dintr-o singură privire. Câteva secunde în plus şi hainele ei de lucru erau înlăturate, iar sarcina apăru evidentă că un răsărit de soare. La fel de evident era faptul că Lien-Hua se afla în plin travaliu, ceea ce nu constituia o urgenţă. Putea fi dusă cu targa până la lift şi urcată la etajul doi, unde exista o numeroasă echipă de obstetricieni. Medicul, o femeie, le făcu semn asistenţilor şi le spuse unde să mute pacienta. Apoi păşi către telefon pentru a-i suna pe cei de la etaj, să-i informeze că o pacientă este în drum spre ei. Cu această „muncă” încheiată, medicul se întoarse în camera de gardă pentru a fuma şi a citi o revistă.

— Tovarăşe Yang? spuse un nou funcţionar, mai mare în

rang.

— Da, răspunse îngrijoratul soţ, încă blocat în camera de aşteptare, ţinut captiv de către funcţionari.

— Soţia este condusă la etaj, la Obstetrică. Dar, adăugă funcţionarul, este o problemă.

— Care? întrebă Quon, cunoscând răspunsul, dar sperând într-un miracol, prins complet în capcanele birocratice ale momentului.

— În dosarele noastre nu avem nicio consemnare a sarcinii soţiei. Sunteţi arondaţi spitalului nostru – văd că sunteţi înregistraţi la numărul şaptezeci şi patru, blocurile Marşul cel Lung. Este corect?

— Da, acolo locuim, murmură Quon, încercând să găsească o ieşire din capcană, dar nevăzând niciuna.

— Ah. Funcţionarul clătină din cap. Am înţeles. Mulţumesc. Acum trebuie să dau un telefon.

Felul în care fusese rostită ultima frază îl înspăimântă pe Quon: Ah, da, trebuie să văd dacă gunoiul este îndepărtat aşa cum trebuie. Ah, da, chiuveta s-a spart şi voi încerca să găsesc un instalator. Ah, da, o sarcină neautorizată, voi da un telefon celor de la etaj, să ştie că trebuie să omoare copilul atunci când îi apare capul.

La etaj, Lien-Hua putea vedea schimbarea din privirile lor. Când Ju-Long fusese pe cale să vină pe lume, în ochii asistentelor care îi vegheau travaliul era bucurie şi nerăbdare. Văzuse cum colţurile ochilor li se încreţeau, căci zâmbeau sub măştile de tifon… dar nu şi acum. Cineva venise în camera de naşteri numărul trei, acolo unde fusese ea dusă, şi îi spusese ceva asistentei, al cărei cap se răsucise repede spre locul unde zăcea Lien-Hua, iar expresia ochilor trecea de la compasiune la… altceva, iar în vreme ce doamna Yang nu ştia ce poate fi acel altceva, cunoştea semnificaţia acelei priviri. Părea a fi vorba de un lucru pe care asistenta nu-l plăcea, dar la înfăptuirea căruia vă asista, pentru că aşa era obligată. China era o ţară în care oamenii executau ceea ce trebuia executat, indiferent că aprobau sau nu, că le făcea plăcere ori nu. Lien-Hua

simţi următoarea contracţie. Bebeluşul din uterul ei încerca să se nască, neştiind că se grăbea către propria distrugere, provocată de mâna Statului. Dar angajaţii spitalului ştiau. Înainte, cu Ju-Long, se ţinuseră prin preajmă, nu chiar rotindu-se în jurul ei, dar destul de aproape pentru a veghea şi a vedea că lucrurile decurg bine. Nu şi acum. Acum se retrăgeau, nedorind să audă cum o mamă se lupta pentru a aduce pe lume moartea.

La primul etaj lucrurile erau la fel de evidente şi pentru Yang Quon. Îi revenea în minte imaginea primului fiu, Ju-Long, senzaţia trupului său firav în braţele lui, micile zgomote pe care le scotea, primul zâmbet, ridicatul în şezut, mersul târâş, primul pas făcut în apartamentul lor mic, primele vorbe pe care le-a rostit… dar pe micul lor Dragon Mare nu-l vor mai vedea nicicând, căci era mort, strivit sub roţile unui autobuz. O soartă nemiloasă îl smulsese pe acel copil din braţele sale şi îl azvârlise în stradă, ca pe un gunoi – iar acum Statul urma să-i măcelărească al doilea copil. Şi totul se va petrece cu un etaj mai sus, la mai puţin de zece metri, iar el nu putea face nimic… Sentimentul nu era necunoscut locuitorilor Republicii Populare, unde regulile venite de sus *erau* reguli, dar acum li se opunea cea mai fundamentală pornire umană. Cele două forţe duceau o bătălie în mintea muncitorului Yang Quon. De-a lungul corpului mâinile îi tremurau, în timp ce mintea i se lupta cu dilema. Privirea i se îngustă, netrecând dincolo de pereţii încăperii, dar silindu-se chiar şi aşa să caute… ceva, trebuia să existe *ceva*…

Era acolo un telefon public, iar el *avea* fisele potrivite şi *îşi amintea* numărul, aşa că Yang Quon ridică receptorul şi formă numărul, incapabil să găsească în el însuşi capacitatea de a schimba destinul, dar sperând că va găsi acea posibilitate în altcineva.

— Răspund eu, rosti în engleză reverendul Yu, ridicându-se şi păşind spre locul de unde venea ţârâitul.

— Nu-i aşa că e un tip remarcabil? îi întrebă Wise pe cei doi catolici.

— Un om minunat, încuviinţă cardinalul DiMilo. Un păstor bun pentru turma să şi asta-i tot ce poate spera un om să fie.

Monseniorul Schepke îşi răsuci capul atunci când prinse tonul vocii lui Yu. Ceva nu era în regulă, ceva serios, judecând după sunetul vocii. Când pastorul se întoarse în cameră, pe faţa lui se putea citi toată îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Schepke în mandarină lui perfectă – poate că nu era ceva pentru urechile reporterilor americani.

— Una dintre membrele congregaţiei mele, replică Yu, întinzându-se să-şi ia haina. Este însărcinată şi se află în travaliu chiar acum – dar sarcina nu este autorizată, iar soţul ei se teme că spitalul va încerca să o suprime. Trebuie să merg să-i ajut.

— Franz, *was gibt's hier?* întrebă DiMilo în germană.

Iezuitul îi răspunse atunci în greceşte, pentru a fi sigur că americanii nu vor înţelege.

— Vi s-a spus despre asta, Eminenţă, explică Schepke în limba lui Aristotel. Susţinătorii avortului comit aici ceea ce în orice ţară civilizată de pe glob este practic crimă, iar decizia de a întreprinde aşa ceva este, în cazul de faţă, pur politică şi ideologică. Yu doreşte să meargă să-i ajute pe părinţi să împiedice acest act mârşav.

DiMilo se decise în mai puţin de o secundă. Se ridică şi îşi răsuci capul.

— Fa An?

— Da, Renato?

— Putem veni să te ajutăm? Poate că statutul nostru diplomatic va avea o valoare practică, zise Eminenţa Sa, într-o mandarină cu accent groaznic, dar inteligibilă.

Nici reverendul Yu nu stătu mult pe gânduri:

— Da, o idee grozavă! Renato, nu pot permite ca acest copil să moară!

Dacă instinctul de procreare este cea mai cunoscută necesitate a fiinţelor umane, atunci pentru un adult nu erau

decât puţine apeluri mai puternice decât acela de *copil în primejdie.* Pe baza acestui apel, bărbaţii se avântă în clădiri cuprinse de flăcări sau se aruncă în râuri. În cazul de faţă, trei clerici vor merge într-un spital public pentru a înfrunta puterea celei mai populate naţiuni a lumii.

— Ce se întâmplă? se interesă Wise, surprins de brusca schimbare de limbaj şi de modul în care cei trei prelaţi săriseră în picioare.

— O urgenţă pastorală. O membră a congregaţiei lui Yu se află în spital. Are nevoie de el, iar noi vom merge cu prietenul nostru pentru a-l asista în obligaţiile sale pastorale, spuse DiMilo. Camerele încă funcţionau, dar era genul de material pe care editorii îl vor scoate la montaj. „Ce mama dracului”, gândi Wise.

— Este departe? Putem să ajutăm? Vreţi să vă ducem noi?

Yu se gândi la propunere şi decise rapid că bicicleta lui nu va merge la fel de repede că dubiţa postului american de ştiri.

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil.

— Păi, să mergem, atunci.

Wise se ridică şi se puse în mişcare spre uşă. Echipa sa demontă echipamentul în câteva secunde şi ieşi prima pe uşă.

Se nimeri ca spitalul Longfu să fie la aproape trei kilometri distanţă, cu faţada la o stradă orientată de la nord la sud. Wise aprecie că fusese proiectat de un arhitect orb; arăta clar ca o clădire aparţinând statului, dar era extrem de inestetică, chiar şi după standardele chineze. Probabil că în anii 1950 comuniştii îi uciseseră pe toţi cei care aveau ceva idei de stilistică, iar de atunci nimeni nu le luase locul. Precum majoritatea reporterilor, echipa CNN descinse pe uşa din faţă în maniera unei grupe SWAT a poliţiei. Cameramanul îşi ducea instrumentul pe umăr, cu sunetistul în spatele lui, în vreme ce Barry Wise şi producătorul îi urmau, reperând cele mai bune unghiuri de filmare. Ar fi fost generoşi numind holul de intrare lugubru. Un penitenciar statal din Mississippi avea o atmosferă mult mai

veselă decât cea de aici, la care se adăuga mirosul de dezinfectant care determină câinii, într-un cabinet veterinar, să se facă mici de frică, iar pe copii îi făcea să se refugieze în braţele părinţilor, de teama injecţiei care urma.

De partea sa, Barry Wise se afla într-o stare de alertă ieşită din comun. Se datora antrenamentului său de puşcaş marin, cu toate că niciodată nu luase parte la o acţiune de luptă. Dar într-o noapte de ianuarie, în Bagdad, începuse să privească afară, prin fereastră, cu patruzeci de minute înainte ca primele bombe să cadă din avioanele de luptă Stealth, şi continuase să privească până când ceea ce planificatorii Forţelor Aeriene ale Statelor Unite numeau clădirea AT&T primise prima lovitură spectaculoasă. Prinse braţul producătorului şi îi spuse să fie atent. Celălalt fost puşcaş marin dădu din cap aprobativ. Pentru el alerta fusese declanşată de privirea brusc înverşunată a celor trei clerici, care fuseseră foarte senini până în momentul când sunase telefonul. Pentru ca bătrânul italian să ajungă să privească în acest mod însemna că se întâmplase ceva, amândoi erau siguri de asta şi, indiferent ce-o fi fost, nu era ceva plăcut, iar asta deseori făcea subiectul unui reportaj bun, şi ei se aflau numai la câteva secunde depărtare de unitatea lor de transmisie prin satelit. Precum vânătorii care aud în pădure primul foşnet de frunze, cei patru reporteri CNN aşteptau alertaţi ivirea prăzii şi deschiderea focului.

— Reverend Yu! îl strigă Yang Quon păşind – mai curând alergând – spre locul unde se aflau ei.

— Eminenţă, acesta este enoriaşul meu, domnul Yang.

— *Buon giorno,* îl salută politicos DiMilo.

Privi cum reporterii iau imagini şi se ţin la distanţă, într-o manieră mult mai politicoasă decât se aşteptase din partea lor. În timp ce Yu vorbea cu Yang, păşi către Barry Wise să-i explice situaţia.

— Aţi avut dreptate când aţi observat că relaţiile dintre catolici şi baptişti nu sunt întotdeauna atât de amicale pe cât ar trebui să fie, dar în cazul de faţă suntem solidari. La etaj, oficiali ai acestui guvern încearcă să ucidă un bebeluş. Yu doreşte să salvăm acel copil. Franz şi cu mine vom

încerca să-l ajutăm.

— Putem avea probleme, domnule, îl avertiză Wise. Personalul de securitate din această ţară poate juca dur. Am mai văzut asta.

DiMilo nu era un bărbat impunător, din punct de vedere fizic. Era scund şi avea mai bine de cincisprezece kilograme peste greutatea normală, aprecie americanul. Părul i se rărea. Pielea începuse să-i atârne, odată cu trecerea anilor. Probabil vor rămâne fără suflu urcând două rânduri de scări. Dar în ciuda tuturor aceste defecte, cardinalul îşi adună toată bărbăţia de care dispunea şi se transformă chiar sub ochii americanului. Surâsul inteligent şi dispoziţia blajină se evaporară ca un abur. Acum arăta ca un general pe câmpul de bătălie.

— Viaţa unui copil inocent este în cumpănă, *signore* Wise, fu tot ce rosti DiMilo, dar nu era nevoie de mai mult.

Cardinalul păşi înapoi lângă colegul său chinez.

— Ai prins asta? îşi întrebă Wise cameramanul, Pete Nichols.

— Clasa-ntâi, Barry! rosti bărbatul din spatele aparatului.

Yang arătă ceva cu mâna. Yu porni în acea direcţie. DiMilo şi Schepke îl urmară. La ghişeul recepţiei, funcţionarul-şef ridică un receptor şi dădu un telefon. Echipa CNN îi urmă pe ceilalţi spre casa scărilor şi se îndreptară către etajul doi.

Dacă aşa ceva era posibil, secţia de obstetrică-ginecologie era chiar mai lugubră decât parterul. Puteau auzi ţipetele, urletele şi gemetele femeilor în travaliu, căci în China sistemul de sănătate publică nu irosea anestezicele pe femeile care năşteau. Wise remarcă faptul că Yang, tatăl copilului, rămăsese nemişcat pe coridor, încercând să identifice în vacarmul de ţipete pe cele ale soţiei sale. Evident, nu reuşi. Atunci păşi către biroul asistentelor.

Nu era necesar ca Wise să ştie chineză pentru a înţelege schimbul de replici. Yang, secondat de reverendul Yu, cerea să afle unde este soţia lui. Asistenta-şefă îi întrebă ce dracului căutau acolo şi le spuse să se care imediat! Yang,

stând drept, într-o postură plină de demnitate şi teamă, refuză, şi repetă întrebarea. Din nou asistenta-şefă îi spuse să dispară. Apoi Yang încălcă în mod serios regulile, aplecându-se peste ghişeul înalt şi apucând-o pe asistentă. Puteai citi în privirea ei că este profund şocată de faptul că cineva îi putea sfida într-un mod atât de flagrant autoritatea cu care fusese investită de stat. Încercă să se tragă înapoi, dar strânsoarea lui era prea puternică şi pentru prima oară observă că ochii bărbatului nu mai exprimă teamă. Acum arătau o furie criminală, căci instinctele umane ale lui Yang eliminaseră toate condiţionările sociale pe care le absorbise în ultimii treizeci şi şase de ani. Soţia şi copilul său erau în primejdie, iar pentru ei, aici şi acum, înfrunta cu mâinile goale un dragon care scuipă foc, dând dracului toate consecinţele! Asistenta alese calea mai uşoară de scăpare şi îi arătă să meargă spre stânga. Yang se îndreptă în acea direcţie, Yu şi ceilalţi doi preoţi îl însoţiră, iar în urmă venea echipa CNN. Asistenţa îşi pipăi gâtul şi tuşi pentru a-şi recăpăta respiraţia, încă prea surprinsă pentru a fi înspăimântată, încercând să înţeleagă cum şi de ce ordinele ei fuseseră ignorate.

Yang Lien-Hua se afla în camera de naşteri numărul trei. Pereţii erau din cărămizi smălţuite, de culoare galbenă, iar plăcile de faianţă din podea avuseseră aceeaşi culoare, dar cu timpul pălise, devenind acum de un maroniu-cenuşiu.

Pentru Floare de Lotus era un coşmar fără sfârşit. Singură, absolut singură în această instituţie a vieţii şi a morţii, simţi cum contracţiile se întăresc şi se combină într-un flux continuu al muşchilor ei abdominali, forţând fătul să coboare prin canalul vaginal, către o lume care nu-l dorea. Putea ghici asta după expresia feţelor asistentelor, care oglindeau părere de rău şi resemnare, sentimente pe care le mai trăiseră în alte secţii ale acestui spital, atunci când moartea venea să ia un pacient. Toate se învăţaseră să accepte asta ca pe ceva inevitabil şi încercau să se ţină de o parte, căci ceea ce urma să se înfăptuiască era atât de

contrar tuturor instinctelor umane, încât singurul mod prin care puteau să stea acolo şi să privească era… era să fie în cu totul altă parte. Chiar dacă metoda nu funcţiona şi ele cu greu recunoşteau, chiar şi între ele, acest lucru, când plecau acasă de la lucru se întindeau în paturile lor şi plângeau amarnic pentru ceea ce erau nevoite să facă ele, ca femei, nou-născuţilor. Unele dintre ele legănau fiinţele moarte care nu apucaseră să devină copii, care nu luaseră niciodată prima gură de aer care să le afirme naşterea, încercând să arate o tandreţe maternă cuiva care niciodată nu o să cunoască acest sentiment, poate cu excepţia acelor suflete de copii ucişi care zăboveau prin preajmă. Altele procedau în cu totul alt mod, aruncându-i în tomberoane ca pe nişte gunoaie, căci statul ăsta susţinea că erau. Dar nici măcar ele nu îndrăzneau să glumească pe această temă – de fapt nimeni nu vorbea de acest subiect, cu excepţia cazurilor când luau notă de ceea ce trebuia făcut, sau, poate, la auzul frazei „La numărul patru este o femeie care necesită *injecţia”.*

Lien-Hua le cunoştea senzaţiile, ba chiar mai rău, le cunoştea gândurile, iar mintea ei strigă după îndurarea Domnului. Ce era atât de rău în a fi mamă, chiar dacă frecvenţa o biserică creştină? De ce era rău să aibă un al doilea fiu care să-l înlocuiască pe primul, cel pe care destinul i l-a smuls din braţe? De ce Statul îi interzicea binecuvântarea maternităţii? Nu există nicio ieşire? Ea nu-şi ucisese primul copil, aşa cum făceau multe familii chineze. Nu-l asasinase pe micul ei Dragon Mare, cu ochişorii lui negri strălucitori, râs drăgălaş şi mânuţe agăţătoare. Alte forţe îl luaseră de lângă ea, şi Lien-Hua *îşi dorea, avea nevoie* de un alt copil. Doar unul. Nu era lacomă. Nu voia să crească încă doi copii. Doar unul. Numai unul, care să sugă la pieptul ei şi să-i zâmbească dimineaţa. Avea *nevoie* de asta. Trudise din greu pentru Stat, fără a cere în schimb mare lucru, dar acum cerea *asta!* Era *dreptul* ei ca fiinţă umană, nu?

Dar acum nu cunoştea decât disperare. Încercase să tempereze contracţiile, să împiedice naşterea, dar la fel de

bine putea încerca să oprească un torent cu o lopată. Micuţul ei ieşea afară. Putea să-l simtă. Putea să vadă confirmarea fenomenului în privirea moaşei. Aceasta îşi consultă ceasul şi se aplecă în afara camerei, făcând semn cu mâna, chiar în timp ce Lien-Hua lupta cu necesitatea de a-şi contracta muşchii pentru a completa procesul, ca să nu-şi ofere copilul morţii. Se luptă, îşi controlă ritmul respiraţiei, se războiu cu muşchii ei, gâfâi în loc să respire adânc, luptă, luptă şi iarăşi luptă, dar totul în zadar. Acum era conştientă de asta. Soţul ei nu se afla în preajmă să o protejeze. Fusese destul de bărbat să o aducă aici, dar nu suficient ca să-i protejeze pe ea şi pe propriul copil de ce urma să se întâmple acum. Odată cu deznădejdea veni şi relaxarea. Sosise timpul. Ştia semnele de data trecută. Nu mai putea să lupte. Era timpul să se predea.

Doctorul văzu semnele moaşei. Acesta era bărbat. Bărbaţilor le venea mai uşor s-o facă, aşa că ei administrau majoritatea „injecţiilor” în acest spital. Luă din stoc o seringă de 5o de unităţi şi merse la dulapul cu medicamente, îl descuie şi apucă flaconul voluminos cu formaldehidă. Umplu seringa fără a se mai osteni să elimine bulele de aer, deoarece scopul injecţiei era să ucidă, aşa că orice grijă specială era de prisos. Păşi de-a lungul coridorului către camera de naşteri numărul trei. Se afla în tură de nouă ore. Doar cu câteva ore înainte reuşise o operaţie dificilă prin cezariană, iar acum îşi încheia ziua de muncă prin aşa ceva. Nu îi făcea plăcere. O făcea doar pentru că era datoria lui, parte a politicii de stat. Ce femeie nebună, să aibă un copil fără aprobare. Era numai vina *ei,* nu? Ştia care sunt regulile. Oricine ştia. Era imposibil ca ea să *nu* le cunoască. Încălcase regulile. Şi nu va fi pedepsită pentru asta. Nu *ea.* Nu va merge la puşcărie din cauza asta, nu-şi va pierde slujba şi nici nu va fi amendată. Pur şi simplu va fi nevoită să plece acasă cu uterul în starea de acum nouă luni – gol. Va fi mai bătrână şi mai înţeleaptă şi va şti că, dacă se întâmplă din nou, e mai bine să avorteze în a doua sau a treia lună, înainte de a se putea ataşa de lucrul acela blestemat. Era al naibii de sigur că e mai uşor

să procedezi aşa decât să treci inutil printr-un travaliu complet. Era trist, dar viaţa era plină de tristeţi, iar aceasta de faţă era una la care aderaseră în mod voluntar. Doctorul alesese să devină doctor, iar femeia din camera numărul trei alesese să rămână gravidă.

Intră în salon cu masca pe faţă, căci nu intenţiona să o infecteze cu ceva pe femeie. Asta era şi motivul pentru care folosea o seringă curată, în caz că i-ar fi alunecat mâna şi ar fi atins-o, din greşeală, pe mamă.

Bun.

Stătea pe scăunelul folosit în mod uzual de obstetricieni atât la naşteri, cât şi la avorturile în fază finală. Procedeul utilizat în America era puţin mai plăcut. Pătrundeau în craniul bebeluşului, aspirau creierul, striveau craniul şi eliminau ambalajul cu mult mai puţine dificultăţi decât în cazul unui fetus complet dezvoltat, şi astfel mult mai simplu pentru femeie. Se întrebă care era povestea acestei femei, dar nu avea niciun rost să-şi bată capul, nu? N-avea rost să cunoşti ceva ce nu puteai schimba.

Bun.

O examină. Dilataţia era maximă şi da, se zărea capul. Un obiect mic şi păros. Mai bine să-i ofere încă un minut sau două, astfel că după ce el îşi va fi terminat treaba ea să poată evacua fetusul dintr-o singură contracţie şi să termine. Apoi femeia putea să plece, să plângă puţin şi să înceapă procesul de vindecare. Era puţin cam prea concentrat pentru a remarca agitaţia din coridorul aflat în faţa camerei de naşteri.

Yang împinse el însuşi uşa. Atunci i se înfăţişă întreaga scenă. Lien-Hua se afla pe masa de naşteri. Quon nu mai văzuse până atunci o astfel de masă, iar modul în care ţinea picioarele femeii ridicate şi depărtate îi sugera un dispozitiv care înlesnea violarea ei. Soţia lui avea capul dat pe spate, nu ridicat pentru a-şi vedea fiul cum se naşte, şi atunci văzu de ce.

Acela era… doctorul, nu? Iar în mâna lui era o seringă uriaşă, plină cu… ajunseseră exact la timp! Yang Quon îl

împinse într-o parte pe doctor, dându-l jos de pe scăunel. Îşi aţinti privirea spre faţa soţiei.

— Sunt aici! Reverendul Yu a venit cu mine, Lien. Era ca şi cum s-ar fi aprins lumină într-o încăpere întunecată.

— Quon! Lien-Hua ţipă, simţind nevoia de a împinge, şi în sfârşit era dornică s-o facă.

Dar apoi lucrurile deveniră şi mai complicate. Spitalul avea propriul serviciu de pază, dar atunci când fusese alertat de funcţionarul de la recepţie, unul dintre paznici chemase şi poliţia, care, spre deosebire de personalul de pază al spitalului, era înarmată. Doi poliţişti îşi făcură apariţia pe coridor, fiind în prima fază surprinşi să vadă chiar acolo, în faţa lor, străini dotaţi cu echipament de filmare. Ignorându-i, se avântară în camera de naşteri pentru a descoperi o femeie însărcinată pe punctul de a naşte, un doctor prăbuşit pe podea şi patru bărbaţi, doi dintre *ei* fiind tot străini!

— *Ce se petrece aici!* zbieră cel mai mare în grad, căci intimidarea era un instrument major în controlarea populaţiei din R.P.C.

— Aceşti oameni se amestecă în sarcinile mele de serviciu! răspunse doctorul, urlând la rândul său. Dacă nu acţiona rapid, blestematul de copil se va naşte şi va respira, iar atunci n-ar fi putut…

— Poftim? îl întrebă poliţistul.

— Această femeie poartă o sarcină neautorizată şi este datoria mea să elimin fetusul chiar acum. Aceşti oameni îmi stau în cale. Vă rog să-i îndepărtaţi din cameră.

Pentru poliţişti era suficient. Se întoarseră spre vizitatorii evident neautorizaţi.

— Veţi pleca chiar acum! ordonă poliţistul mai vârstnic, în timp ce tânărul lui coleg ţinea mâna pe pistolul său de serviciu.

— Nu! veni imediat replica, atât din partea lui Yang Quon, cât şi a lui Yu Fa An.

— Doctorul a dat ordin, trebuie să plecaţi, insistă poliţistul. Nu era obişnuit ca oamenii de rând să se opună ordinelor. O să plecaţi chiar acum!

Doctorul socoti că acesta e momentul pentru a-şi intra în rol să îndeplinească dezgustătoarea sa datorie, pentru a putea pleca apoi acasă. Ridică scăunelul şi îl aşează la locul lui.

— Nu vei face asta! De data aceasta fusese Yu, vorbind cu toată autoritatea morală pe care i-o confereau educaţia şi statutul.

— Îl scoateţi de-aici? mugi doctorul la poliţişti, în timp ce aşeza scăunelul.

Aşa cum stătea la capul soţiei, Quon era prost poziţionat pentru a întreprinde ceva. Spre oroarea lui, văzu cum doctorul ridică seringa şi îşi ajustează ochelarii. Exact în acea clipă soţia, care în ultimele două minute fusese dusă pe altă lume, inspiră profund şi împinse.

— Ah, zise doctorul.

Fetusul avea acum calota cranianã complet expusă, iar tot ce avea el de făcut…

Reverendul Yu, ca majoritatea clericilor, văzuse multe rele în viaţa sa, la fel de multe ca orice poliţist experimentat, dar vederea unui copil gata de a fi omorât sub ochii săi era prea mult. Îl împinse cu putere de-o parte pe cel mai tânăr dintre poliţişti şi îl lovi pe doctor în cap, pe la spate, trântindu-l către dreapta şi sărind deasupra lui.

— Ai prins faza? întreba pe coridor Barry Wise.

— Da, confirmă Nichols.

Ce l-a jignit pe tânărul poliţist nu a fost atacul asupra doctorului, ci mai curând faptul că acel… acel cetăţean pusese mâinile pe un agent în uniformă al Poliţiei Populare. Înfuriat, scoase pistolul din toc şi ceea ce fusese până atunci o situaţie confuză deveni una mortală.

— Nu! urlă cardinalul DiMilo, deplasându-se spre tânărul poliţist. Acesta se răsuci pentru a vedea care este sursa zgomotului şi zări un bătrân *gwai,* adică străin, îmbrăcat în haine foarte stranii, înaintând către el cu o expresie ostilă. Prima reacţie a poliţistului a fost să-i administreze cu mâna sa liberă, cea stângă, o lovitură în figură străinului.

Cardinalul Renato DiMilo nu mai primise o lovitură fizică din copilărie, iar afrontul adus personalităţii sale, cât şi

statutului său religios şi diplomatic, fu la fel de jignitor din pricină că fusese lovit de un puşti! Se răsuci din pricina forţei loviturii şi îl îmbrânci pe poliţist, dornic să ajungă la Yu, să-l ajute pe acesta să ţină doctorul la distanţă de copilul pe cale de a se naşte. Doctorul abia îşi ţinea echilibrul, ţinând seringa ridicată în aer. Cardinalul o prinse în mână şi o azvârli în perete, unde nu se sparse, căci era din plastic, dar acul se îndoi.

Dacă poliţiştii ar fi înţeles mai bine ce se petrece, sau dacă măcar ar fi fost mai bine antrenaţi, totul s-ar fi oprit în acel punct. Dar nu erau, aşa că lucrurile nu s-au oprit. Acum superiorul scosese pistolul Type 77. Îl folosi ca pe o măciucă, izbindu-l pe italian în ceafă, dar lovitura fusese slab administrată, aşa că tot ce reuşi fu să-l dezechilibreze pe cardinal şi să-i despice pielea.

Acum era rândul monseniorului Schepke. Cardinalul său, omul pe care era de datoria lui să-l servească şi să-l protejeze, fusese atacat. El era preot. Nu putea folosi violenţa în scop letal. Nu putea ataca. Dar putea să se apere. Asta şi făcu, prinzând braţul înarmat al agentului mai vârstnic şi răsucindu-l în sus, într-o direcţie sigură, departe de ceilalţi oameni din încăpere. Dar arma se declanşă şi, cu toate că glonţul pur şi simplu se turti de plafonul de ciment, zgomotul din interiorul micii încăperi fu asurzitor.

Poliţistul mai tânăr judecă brusc că tovarăşul său este atacat. Se răsuci şi trase, dar îl rată pe Schepke, nimerindu-l în spate pe cardinalul DiMilo. Glonţul de calibrul 7,65 mm traversă corpul dintr-o parte în cealaltă, perforând splina clericului. Durerea îl surprinse pe DiMilo, dar ochii săi erau aţintiţi asupra copilului care se ivea.

Tunetul împuşcăturii o făcu pe Lien-Hua să tresară, iar contracţia care urmă nu era decât un reflex pur. Copilul se ivi şi ar fi căzut cu capul înainte pe podeaua dură, dacă reverendul Yu nu ar fi întins braţele, stopând căderea şi salvând, probabil, viaţa noului-născut. Acum stătea întins pe o coastă şi putea vedea că a doua împuşcătură îl rănise grav pe amicul lui catolic. Strângând copilul în braţe, se strădui să se ridice în picioare şi privi răzbunător către

tânărul poliţist.

— *Huai dan!* răcni el. Nemernicule! Uitând de copilul din braţele sale, se împletici înainte, către poliţistul confuz şi înspăimântat.

În mod automat, precum un robot, tânărul doar îşi întinse braţul şi îl împuşcă pe preotul baptist chiar în frunte.

Yu se răsuci şi căzu, ciocnind corpul suferind al cardinalului DiMilo şi aterizând pe spate, astfel că pieptul său amortiză căderea nou-născutului.

— Pune chestia aia la loc! ţipă poliţistul mai în etate către tânărul său partener. Dar răul fusese făcut. Reverendul chinez Yu era mort, prin ceafa sa scurgându-se în ritm exploziv jeturi de sânge şi materie cenuşie pe faianţa murdară a podelei.

Doctorul fu primul care avu o iniţiativă inteligentă. Copilul era afară, deci acum nu-l mai putea ucide. Îl luă din braţele lipsite de viaţă ale lui Yu şi îl ţinu de picioare, plănuind să-l plesnească peste posterior, dar bebeluşul începu de unul singur să scâncească. „Vasăzică, gândi doctorul la fel de automat ca poliţistul care trăsese, nebunia asta a avut un singur rezultat pozitiv.” Faptul că dorise, cu numai şaizeci de secunde înainte, să elimine bebeluşul, era o cu totul altă problemă. Atunci era ţesut organic neautorizat. Acum era un cetăţean viu al Republicii Populare, iar datoria lui de medic era să-l protejeze. Dihotomia nu îl deranja, căci niciodată nu i se întâmplase aşa ceva.

Urmară câteva secunde în care oamenii încercară să analizeze ce s-a întâmplat. Monseniorul Schepke văzu că Yu era mort. Nu putea supravieţui cu rană aceea la cap. Nu-i rămânea de făcut decât datoria faţă de cardinalul său.

— Eminenţă, rosti el, îngenunchind ca să-i ridice trupul de pe podea.

Era ciudat faptul că nu simţea decât puţină durere, socoti cardinalul Renato DiMilo, cu toate că moartea era iminentă, ştia asta. Splina îi fusese zdrobită, declanşând o puternică hemoragie internă. Nu mai avea timp să reflecteze ia viaţa lui sau la ce îl aştepta în viitorul imediat, dar, în ciuda acestui fapt, activitatea lui de-o viaţă în serviciul credinţei

se reafirmă încă o dată.

— Copilul, Franz, copilul? întrebă el cu voce întretăiată.

— Bebeluşul trăieşte, îi spuse monseniorul Schepke muribundului.

Un zâmbet blând:

— *Bene*, rosti Renato, înainte de a închide ochii pentru ultima oară.

Ultima imagine luată de echipa CNN a fost aceea a copilului odihnindu-se la pieptul mamei sale. Nu cunoşteau numele femeii, iar faţa ei era o expresie a confuziei, dar apoi îşi simţi fetiţa şi chipul i se transformă pe măsură ce instinctul matern prelua complet controlul.

— Mai bine am şterge-o dracului de-aici, Barry, îl preveni cameramanul, şuierând.

— Cred că ai dreptate, Pete.

Wise se trase înapoi cu spatele şi o luă la stânga de-a lungul coridorului, spre casa scărilor. Avea în mâinile sale o poveste demnă de un potenţial Emmy. Fusese martorul unei drame umane cum puţine puteau exista, dar acum trebuia să plece, şi încă rapid.

În interiorul sălii de naşteri poliţistul mai mare în grad scutura din cap, cu împuşcătura încă sunându-i în urechi, încercând să-şi dea seama ce naiba se petrecuse, când realiză că nivelul luminii era mai redus – camera de luat vederi dispăruse! Trebuia să acţioneze cumva. Îndreptându-şi spatele, se avântă pe uşă şi privi în dreapta, observând cum ultimul american dispare pe scări. Îl lăsă pe poliţistul cel tânăr în sala de naşteri şi fugi spre scara de incendiu, coborând treptele pe cât de repede îl putea propulsa gravitaţia.

Wise îşi conduse oamenii prin holul de intrare, direct către uşa principală, unde îi aştepta dubiţa cu antenă de satelit. Aproape reuşiseră, când un strigăt îi făcu să se întoarcă. Era poliţistul, cel vârstnic, cam la patruzeci de ani considerară ei, cu pistolul din nou scos din toc, spre surprinderea şi alarmarea civililor din hol.

— Continuaţi să mergeţi, spuse Wise echipei sale, iar aceasta împinse uşile, ieşind în aer liber. Puteau vedea

dubiţa, cu miniantena parabolică pliată pe acoperiş, ea fiind cheia difuzării poveştii.

— Stai! somă poliţistul. Se părea că ştie ceva engleză.

— În regulă, băieţi, să procedăm cu calm, le zise Wise celorlalţi trei.

— Am totul sub control, îi anunţă Pete, cameramanul. Dăduse camera jos de pe umăr şi acum mâinile sale se aflau la adăpost de priviri întâmplătoare.

Poliţistul pusese pistolul în toc şi veni mai aproape, cu palma dreaptă întinsă.

— Dă-mi casetă, spuse el. Dă-mi casetă. Accentul era de proastă calitate, dar engleza vorbită de el era suficient de inteligibilă.

— Caseta este proprietatea mea! protestă Wise. Ne aparţine, mie şi companiei mele.

Engleza poliţistului nu era chiar atât de bună. El doar îşi repetă cererea:

— Dă-mi casetă!

— OK, Barry, anunţă Pete. Am terminat.

Cameramanul – numele său era Pete Nichols – săltă camera şi apăsă butonul, împingând caseta format Beta afară din camera Sony. I-o înmână, cu o expresie abătută şi mânioasă, ofiţerului. Poliţistul o luă cu o mină satisfăcută, se răsuci pe călcâie şi se-ntoarse în spital.

Nu avea cum să ştie că, precum orice cameraman al reportajelor de ştiri, Pete Nichols era pe locul doi ca iuţeală de mână după orice crupier din Las Vegas. Acesta îi făcu din ochi lui Barry Wise şi cei patru se îndepărtară către dubiţă.

— O trimitem acum? întrebă producătorul.

— Hai să nu atragem atenţia, socoti Wise. Să ne îndepărtăm câteva străzi.

Aşa procedară, orientându-se către vest, spre Piaţa Tiananmen, unde o dubiţă care efectua o transmisie prin satelit nu era deloc ceva ieşit din comun. Wise vorbea deja cu Atlanta la telefonul cu legătură prin satelit.

— Aici carul de reportaj Wise, cu o transmisie din Beijing, spuse corespondentul în microfon.

— Ei, Barry, replică o voce familiară. Aici Ben Golden. Ce ai pentru noi?

— Ceva trăsnet, îşi informă Wise redactorul aflat la o jumătate de glob distanţă. O crimă dublă şi o naştere. Unul dintre tipii care a încasat-o este un preot catolic, ambasadorul Vaticanului la Beijing. Celălalt este un pastor baptist chinez. Amândoi au fost împuşcaţi în faţa camerei. Ar fi bine să suni juriştii în legătură cu acest material.

— Fir-aş al naibii! comentă Atlanta.

— Vom transmite acum materialul nemontat, voi recepţionaţi-l. Rămân pe fază pentru a face comentariul. Dar mai întâi de toate, hai să transmitem materialul.

— Am înţeles. Recepţionăm pe canalul zero şase.

— Zero, şase, Pete, îi comunică Wise cameramanului care făcea legătura.

Nichols stătea în genunchi în faţa panourilor de control.

— Fiţi pregătiţi… am băgat caseta… fac setarea pe şase… transmitem… *acum!*

Cu acestea spuse, semnalul din bandă Ku goni în sus prin atmosferă către satelitul de pe orbită, la 35000 de kilometri deasupra Insulelor Amiralităţii din Marea Bismarck.

CNN-ul nu se obosea să-şi cripteze semnalele video. Exista un inconvenient tehnic pentru o asemenea operaţie şi, în plus, doar puţini oameni se deranjau să pirateze semnalele pe care le puteau vedea gratis, câteva minute mai târziu, prin intermediul televiziunii prin cablu, sau le puteau vedea live, doar după patru secunde.

Dar această transmisie venea la o oră stranie, ceea ce, pentru CNN Atlanta era bine, deoarece câţiva oameni de la sediul central doreau să verifice materialul. O crimă prin împuşcare nu era ceva pe care americanul de rând voia să-l vadă dimineaţa, când îşi mânca liniştit cerealele.

Totodată semnalul fu descărcat de comunitatea americană a informaţiilor, care ţinea CNN-ul la mare cinste, dar care sub niciun chip nu transmitea informaţiile mai departe. În acest caz însă, semnalul ajunse la Biroul de Transmisiuni al Casei Albe, un compartiment militarizat,

aflat la subsolul Aripei de Vest. Ofiţerul de serviciu trebui să decidă cât de importantă este transmisia. Dacă o clasifică drept prioritate CRITIC, preşedintele trebuia înştiinţat de ea în cincisprezece minute, asta însemnând să-l trezească *imediat,* ceea ce nu era un lucru politicos faţă de Comandantul Suprem. O clasificare mai mică, FLASH, putea aştepta ceva mai mult timp, ca de pildă – ofiţerul cercetă ceasul de perete – da, după micul dejun. Aşa că se decise să-l sune pe Consilierul prezidenţial pe probleme de securitate naţională, dr. Benjamin Goodley. Avea permisiunea de a da un astfel de telefon. Era ofiţer de informaţii atestat.

— Mda? mârâi Goodley la telefon în timp ce îşi consultă ceasul de pe noptieră.

— Dr. Goodley, aici Transmisiunile. Tocmai am copiat de la CNN un material din Beijing de care Şeful ar putea fi interesat.

— Despre ce e vorba? îl chestionă CARDSHARP. Apoi ascultă răspunsul. Cât de sigur eşti de informaţie?

— Din înregistrarea video e posibil ca italianul să fi supravieţuit – dacă prin preajmă se afla un chirurg bun, vreau să zic – dar pastorul chinez avea creierul împrăştiat peste tot. Nicio şansă pentru el, domnule.

— De la ce-a pornit totul?

— Nu suntem siguri. S-ar putea ca NSA să aibă înregistrarea conversaţiei telefonice dintre Wise şi Atlanta, dar n-am văzut încă nimic de la ei.

— În regulă, mai spune-mi o dată tot ce ştiţi, ordonă Goodley, acum fiind aproape treaz.

— Domnule, avem imagini cu doi tipi care sunt împuşcaţi şi naşterea unui copil, în Beijing. Înregistrarea provine de la Barry Wise, reporter CNN. Imaginile arată trei focuri de armă. Unul a fost tras în tavanul a ceea ce pare a fi o sală de naşteri dintr-un spital. Al doilea foc a lovit un individ în spate. Individul a fost identificat drept Nunţiul Papal la Beijing. Al treilea foc a nimerit exact capul unui individ identificat drept pastor baptist în Beijing. Acesta pare a fi de etnie chineză. Între timp, se năştea un copil. Acum

vom… aşteptaţi un minut, dr. Goodley, bun, am un mesaj FLASH de la Fort Meade. În regulă, au interceptat şi ei imaginile şi au în plus o transmisie vocală interceptată cu sistemul ECHELON, pe care o citesc acum. Bun, cardinalul catolic e mort, conform înregistrării, care spune: cardinalul Renato DiMilo – nu pot verifica dacă transcrierea numelui e corectă, poate se ocupă Departamentul de Stat – şi un pastor chinez numit Yu Fa An, din nou, nu pot verifica transcrierea, se aflau acolo pentru, da, pentru a preîntâmpina un avort în faza terminală a sarcinii şi se pare că au reuşit, dar cei doi clerici au fost ucişi în timp ce făceau asta. O a treia persoană, un monsenior pe nume Franz Schepke – asta îmi sună foarte german – se afla de asemenea acolo şi pare-se a supravieţuit – oh, OK, trebuie să fie tipul cel înalt din înregistrare. Trebuie să vedeţi caseta. E o harababură a dracului de confuză, domnule, iar când tipul acela, Yu, a încasat-o, ei bine, arăta ca în filmul acela din Saigon în timpul Ofensivei Tet. Ştiţi, atunci când colonelul sud-vietnamez de poliţie îl împuşcă pe spionul nord-vietnamez în tâmplă cu un pistol Smith Chief’s Special şi o arteziană de sânge ţâşneşte din cap? Nu-i ceva de vizionat în timpul micului dejun, ştiţi? remarcă ofiţerul de serviciu.

Exemplul oferit de el era extrem de concludent. Jurnalele de ştiri au prezentat incidentul ca pe o probă a setei de sânge a guvernului sud-vietnamez. Niciodată nu au explicat – probabil niciodată nu au ştiut – că bărbatul împuşcat fusese un ofiţer al armatei nord-vietnameze, capturat în interiorul unei zone de conflict purtând haine civile, ceea ce, conform Convenţiilor de la Geneva, însemna că era spion, apt de execuţie sumară, adică exact ce primise.

— Bine, altceva?

— Să-l trezim pe Şef pentru asta? Vreau să spun că avem o echipă diplomatică în China, iar afacerea poate avea implicaţii serioase.

Goodley reflectă timp de două secunde.

— Nu. Îl voi informa eu peste câteva ore.

— Domnule, este al naibii de sigur că ştirea va fi dată la

buletinul CNN de la ora şapte, îl atenţionă ofiţerul.

— Lasă-mă să-l informez atunci când vom avea mai mult decât simple imagini.

— E decizia dumneavoastră, dr. Goodley.

— Mersi. Acum am de gând să mai prind o oră de somn înainte să plec la Langley.

Goodley închise telefonul înainte să audă reacţia interlocutorului. Postul său îi aducea mult prestigiu, dar îl priva în mare măsură de somn, viaţă socială sau sexuală, aşa că în momente precum cel de faţă se întreba ce mama dracului era atât de prestigios în munca sa.

CAPITOLUL 25

Înrăutăţirea relaţiilor

În epoca modernă, viteza comunicaţiilor ducea la unele aspecte deconcertante. În cazul de faţă, guvernul american a ştiut ce se întâmplase în Beijing cu mult înaintea guvernului Republicii Populare. Ceea ce apăruse în Camera de Transmisiuni a Casei Albe apăruse totodată şi la Centrul de Operaţiuni al Departamentului de Stat, unde ofiţerul cel mai mare în grad aflat la faţa locului decise, în mod firesc, să transmită imediat informaţia ambasadei Statelor Unite din Beijing. Acolo ambasadorul Carl Hitch primi apelul în biroul său, pe o linie codată. Îl obligă pe interlocutorul de la Departamentul de Stat să confirme de două ori ştirea înainte de a avea o primă reacţie: un fluierat lung. Nu se întâmpla des ca un ambasador acreditat să fie ucis în ţara gazdă, cu atât mai puţin *de către* ţara gazdă. Ce naiba, socoti el, va avea Washingtonul de gând să facă?

— Fir-ar să fie, şopti Hitch.

Nici măcar nu apucase să-l întâlnească pe cardinalul DiMilo. Recepţia oficială, planificată peste două săptămâni, nu se va mai ţine niciodată. Ce ar trebui *el* să facă? Întâi de toate, raţionă ambasadorul, să transmită un mesaj de condoleanţe reprezentanţei diplomatice a Vaticanului. (Departamentul de Stat va notifica probabil Vaticanul prin intermediul Nunţiului de la Washington. Poate chiar Secretarul Adler se va prezenta pentru a exprima condoleanţe. La dracu', preşedintele Ryan era catolic, aşa că poate se va duce *personal*, speculă Hitch). Bun, îşi spuse Hitch, iată ce va face el pe plan local. Îşi puse secretarul să sune la reşedinţa Nunţiului, dar nu găsi decât pe un etnic chinez care răspundea la telefon, iar acesta era lipsit de importanţă. Asta îl făcu să-şi forţeze din nou mintea... dacă

ar suna la ambasada Italiei? fu următoarea idee. Nunţiul fusese cetăţean italian, nu? Probabil. Bun. Îşi consultă agenda cu cărţi de vizită şi formă numărul privat al ambasadorului italian.

— Paulo? Carl Hitch te sună. Mulţumesc, tu? Mi-e teamă că am veşti proaste… Nunţiul Papal, cardinalul DiMilo, a fost împuşcat şi ucis într-un spital din Beijing de către un poliţist chinez… Se va difuza pe CNN, dar nu ştiu cât de curând… Din păcate suntem destul de siguri de informaţie… Nu sunt pe deplin convins, dar mi s-a spus că se afla acolo încercând să preîntâmpine moartea unui copil sau producerea unui avort în fază terminală, aşa cum practică deseori chinezii… da… Ia spune, nu provenea dintr-o familie de vază? Hitch începu să ia notiţe. Vincenzo, ai zis? Înţeleg… ministru al justiţiei în urmă cu doi ani? Am încercat să sun acolo, dar n-am găsit decât un localnic ce răspundea la telefon. Neamţ? Schepke? Alte notiţe. Am înţeles. Mulţumesc, Paulo. Hei, dacă vă mai putem ajuta cu ceva… bine. În regulă. La revedere. Închise telefonul. Fir-ar al naibii! Ce să fac acum? se adresă el biroului.

Putea împrăştia veştile rele la ambasada Germaniei, dar nu, mai bine lăsa pe altcineva s-o facă. Iar acum… îşi privi ceasul. În Washington mai era puţin până la răsăritul soarelui, iar când oamenii de-acolo se vor trezi se va dezlănţui prăpădul. Meseria sa, conchise el, era să verifice ce s-a întâmplat, pentru a se asigura că Washingtonul dispune de informaţii corecte. Dar cum naiba să facă asta? Cea mai bună sursă potenţială de informaţii a sa era acel monsenior Schepke, dar singurul mod de a da de el era să se înfiinţeze la ambasada Vaticanului şi să-l aştepte până când se-ntorcea la reşedinţă. Hm, oare chinezii îl vor reţine? Nu, probabil că nu. Îndată ce ministrul lor de externe va afla vestea, se vor da probabil peste cap încercând să-şi ceară scuze. Aşa că vor suplimenta paza la reşedinţa Nunţiului, pentru a ţine reporterii la distanţă, dar nu se vor lua de diplomaţii acreditaţi, mai ales după ce au ucis unul. Era atât de bizar. Carl Hitch era în serviciul diplomatic încă de când avea douăzeci şi ceva de ani. Niciodată nu mai întâlnise o

asemenea situaţie, cel puţin nu de când Spike Dobbs fusese luat ostatic în Afganistan de către trupele de gherilă, iar ruşii o dăduseră în bară cu misiunea de salvare, provocând asasinarea lui. Unii spuneau că fusese un act deliberat, dar nici măcar sovieticii nu erau atât de tâmpiţi, judecă Hitch. În mod similar, credea că nici acţiunea de acum nu fusese deliberată. Chinezii erau comunişti, iar comuniştii nu riscau în asemenea fel. Pur şi simplu nu era în firea sau în pregătirea lor.

Atunci cum de se întâmplase? Şi, mai precis, *ce* se întâmplase?

Când îl va putea informa pe Rutledge despre asta? Ce efect va avea asupra tratativelor comerciale? Carl Hitch presimţi că va avea o după-amiază încărcată.

— Republicii Populare nu i se va dicta, concluzionă ministrul de externe Shen.

— Domnule ministru, replică Rutledge, Statele Unite nu intenţionează să dicteze nimic, nimănui. Vă elaboraţi politica naţională pentru a corespunde nevoilor naţiunii voastre. Înţelegem şi respectăm acest fapt. Totuşi, cerem ca dumneavoastră să înţelegeţi şi să respectaţi dreptul de a ne elabora la rândul nostru propria *noastră* politică, care să corespundă nevoilor ţării *noastre.* În cazul de faţă asta însemnând invocarea prevederilor Actului de Reformă a Comerţului.

Era o ameninţare majoră şi tăioasă, iar toţi cei din sală erau conştienţi de ea, observă Mark Gant. Actul permitea Executivului să copieze orice legi naţionale de comerţ care se aplicau mărfurilor americane şi să le întoarcă împotriva mărfurilor naţiunii respective. Era oglindirea internaţională a proverbului conform căruia ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face. În cazul de faţă, orice făcea China pentru a exclude bunurile fabricate în America de pe piaţa chineză va fi pur şi simplu invocat cu scopul de a face acelaşi lucru bunurilor chineze, dar cu un surplus comercial de şaptezeci de miliarde de dolari pe an; asta putea foarte bine însemna şaptezeci de miliarde de dolari – totul în valută forte. Banii

de care guvernul R.P.C. se folosea pentru a cumpăra produsele dorite din America şi din alte ţări ar fi încetat să existe. Comerţul ar fi devenit *comerţ*, adică una de-a mea pentru una de-a ta, o teorie care, cumva, niciodată nu devenise realitate.

— Dacă America instaurează embargo asupra comerţului chinez, China va face acelaşi lucru Americii, răspunse Shen.

— Ceea ce nu serveşte nici scopurilor voastre, nici a lor noastre, replică Rutledge. „Iar câinele nu va mai putea vâna", erau cuvintele ce nu mai trebuiau adăugate. Chinezul era conştient de ele, chiar dacă rămăseseră nerostite.

— Dar ce spuneţi de statutul naţiunii celei mai favorizate pentru ţara noastră? Sau de aderarea la Organizaţia Mondială a Comerţului? ceru ministrul de externe.

— Domnule ministru, America nu poate privi favorabil niciuna din probleme, atâta vreme cât ţara dumneavoastră aşteaptă pieţe deschise pentru exporturi, închizând în acelaşi timp pieţele de importuri. Comerţul, domnule, înseamnă *schimb,* un produs de-al vostru pentru unul de-al nostru, sublinie din nou Rutledge – cam a douăsprezecea oară după masa de prânz, calculă el.

Poate că de data ăsta tipul va pricepe. Dar nu juca cinstit. Percepuse ideea. Dar nu voia să accepte realitatea. Era pur şi simplu politica internă a Chinei proiectată pe arena internaţională.

— Iarăşi îi dictaţi Republicii Populare! replică Shen, cu destulă mânie, reală sau prefăcută, pentru a-i sugera lui Rutledge că îi uzurpă poziţia.

— Nu, domnule ministru, nu noi facem aşa ceva. Voi sunteţi cei care încercaţi să dictaţi Statelor Unite ale Americii. Spuneţi că trebuie să vă acceptăm condiţiile de comerţ. În privinţa asta, domnule, vă înşelaţi. Considerăm că nu mai este nevoie să vă cumpărăm produsele, dacă voi nu le cumpăraţi pe ale noastre. „Doar că voi aveţi al dracului de multă nevoie de valuta noastră, cu mult mai mare nevoie decât avem noi de jucăriile voastre de ros cu care să se joace câinii noştri!"

— Putem să ne cumpărăm avioanele de pasageri de la Airbus, la fel de uşor ca şi de la Boeing.

Chiar că devenea obositor. Rutledge ar fi dorit să-i răspundă: „Dar fără dolarii noştri, cu ce le veţi plăti, Charlie?” Însă Airbus avea perioade de creditare excelente pentru clienţii săi, aceasta fiind una dintre modalităţile prin care o întreprindere subvenţionată de guvernele europene juca „cinstit” pe piaţă cu o corporaţie americană privată. În loc de asta, rosti:

— Da, domnule ministru, o puteţi face, iar noi putem să ne cumpărăm produsele din Taiwan, sau Coreea, Thailanda, Singapore, la fel de uşor ca şi de la voi. „Numai că ei vor cumpăra la sigur avioane de la Boeing!” Dar asta nu ar servi nici intereselor poporului chinez, nici celui american, trase el o concluzie rezonabilă.

— Suntem o naţiune suverană şi un popor suveran, declamă Shen, continuând pe aceeaşi linie de până atunci, iar Rutledge socoti că prin retorică încerca să preia controlul discuţiilor. Era o strategie care funcţionase de multe ori înainte, dar Rutledge fusese instruit să ignore tot teatralismul diplomatic, iar chinezii încă nu se prinseseră. Poate peste câteva zile, socoti el.

— La fel şi noi, domnule ministru, zise Rutledge, când Shen încheie. Apoi îşi verifică în mod ostentativ ceasul, iar de data asta Shen se prinse.

— Sugerez să suspendăm şedinţa până mâine, spuse ministrul de externe al R.P.C.

— Bun. Abia aştept să vă întâlnesc mâine-dimineaţă, domnule ministru, răspunse Rutledge, ridicându-se şi aplecându-se peste masă pentru a-i strânge mâna.

Restul delegaţiei procedă la fel, cu toate că, pe moment, Mark Gant nu avea un corespondent cu care să împartă amabilităţi. Delegaţia americană ieşi târşâind picioarele şi coborî scările spre maşinile care aşteptau.

— Ei bine, a fost o discuţie însufleţită, observă Gant, îndată ce au ajuns afară.

Rutledge afişă un rânjet.

— Da, nu-i aşa că a fost distractiv? Făcu o pauză. Cred că

sondează să vadă cât de departe vom merge cu fanfaronada. De fapt Shen se poartă mai curând ca un individ sedat. În cea mai mare parte a timpului e un tip drăguţ şi liniştit.

— Aşadar, are şi el instrucţiunile lui? se întrebă Gant.

— Fireşte, numai că el raportează unui comitet, Biroul Politic, pe când noi îi raportăm lui Scott Adler, iar el îi raportează preşedintelui Ryan. Ştii, pe când veneam încoace eram furios din pricina instrucţiunilor, dar lucrurile au luat o întorsătură amuzantă. Nu ne este dat prea des să ne arătăm colţii. Noi suntem SUA şi toţi oamenii se aşteaptă să fim drăguţi, calmi şi amabili cu oricine. De regulă aşa procedez. Dar acum… acum m-am simţit bine.

Asta nu însemna că era de acord cu preşedintele Ryan, dar uneori era o schimbare interesantă trecerea de la canastă la pocher. Lui Scott Adler îi plăcea pocherul, nu? Poate aşa se explica faptul că se descurcase bine atât de mult timp cu individul acela de la Casa Albă.

Până la ambasadă era un drum scurt. Americanii din delegaţie parcurseră traseul în tăcere, binecuvântând cele câteva minute de linişte. Minutele unei şedinţe diplomatice trebuiau studiate aşa cum un avocat citea un contract, cuvânt cu cuvânt, căutând nuanţe şi înţelesuri, precum ai căuta un diamant pierdut într-o mocirlă. Acum stăteau pe locurile lor, cu ochii închişi sau privind în tăcere peisajul, fără a-şi reţine un căscat, până când opriră la poarta ambasadei.

Aproape singurul lucru de care se puteau plânge era că în limuzinele de-aici, la fel ca cele de pretutindeni, era greu să urci şi să cobori dacă nu erai un băieţel de şase ani. Dar îndată ce descinseră din vehiculele oficiale, văzură că ceva nu era în regulă. Ambasadorul Hitch îi aştepta, deşi înainte nu se deranjase s-o facă. Ambasadorii aveau o importanţă pe măsura rangului lor înalt. De obicei nu îndeplineau rolul de uşier pentru conaţionalii lor.

— Care-i problema, Carl? îl chestionă Rutledge.

— O piedică majoră în calea noastră, răspunse Hitch.

— A murit cineva? întrebă încetişor asistentul

Secretarului de Stat.

— Mda, veni un răspuns neaşteptat. Apoi ambasadorul le făcu semn să intre. Haideţi.

Membrii de rang superior ai delegaţiei îl urmară pe Rutledge în sala de conferinţe a ambasadorului. Au văzut că înăuntru se afla deja adjunctul şefului misiunii diplomatice – secundul ambasadorului, care în multe ambasade era adevăratul şef – şi restul personalului de rang superior, inclusiv individul despre care Gant a presupus că ar fi şeful postului local CIA. „Ce naiba?" se miră Gant. Cu toţii îşi ocupară locurile, iar atunci Hitch le dezvălui ştirea.

— Rahat, concluzionă Rutledge pentru toată lumea. Cum de s-a întâmplat?

— Nu ştim sigur. L-am pus pe ataşatul de presă să dea de urma lui Wise, dar până ce nu aflăm mai multe informaţii nu ştim adevărata cauză a incidentului, ridică Hitch din umeri.

— Guvernul R.P.C. a aflat? fu următoarea întrebare a lui Rutledge.

— Probabil că află tocmai acum, opină presupusul ofiţer CIA. Trebuie să aveţi în vedere că ştirilor le ia ceva timp pentru a răzbi prin sistemul lor birocratic.

— La ce reacţie ne putem aştepta din partea lor? întrebă unul dintre subordonaţii lui Rutledge, scutindu-l pe şeful său de a pune o asemenea întrebare evidentă şi complet prostească.

Răspunsul fu unul la fel de idiot:

— Presupunerile mele sunt la fel de bune ca ale tale, rosti Hitch.

— Deci incidentul poate fi ori o stânjeneală minoră, ori o belea majoră, remarcă Rutledge. „Belea" era un termen care în argoul Departamentului de Stat american însemna dezastru masiv.

— Înclin spre ultima variantă, opină Hitch. Nu putea da o explicaţie logică acestui mod de gândire, dar instinctele sale aprinseseră o mulţime de beculeţe roşii, iar Carl Hitch era omul care avea încredere în instincte.

— Vreun ordin de la Washington? întrebă Cliff.

— Încă nu s-au trezit, nu? La aceste vorbe fiecare membru al delegaţiei îşi verifică rapid ceasul. Personalul ambasadei o făcuse deja, fireşte. În capitala lor soarele încă nu răsărise. Orice decizie s-ar lua, asta se va întâmpla peste patru ore. Nimeni dintre cei de-aici nu va putea să doarmă o vreme, pentru că de îndată ce deciziile vor fi luate, ei vor trebui să hotărască în mod evident cum să le implementeze, cum să prezinte poziţia adoptată de ţara lor Republicii Populare.

— Idei? ceru Rutledge.

— Preşedintele nu va fi prea încântat, observă Gant, închipuindu-şi că el ştie la fel de multe ca oricine din această cameră. Reacţia sa iniţială va fi una de dezgust. Întrebarea este, oare se va răsfrânge şi asupra afacerii pentru care ne aflăm noi aici? Eu consider că s-ar putea; totul depinde de cum vor reacţiona amicii noştri chinezi la aflarea veştilor.

— Cum vor reacţiona chinezii? îl întrebă Rutledge pe Hitch.

— Nu sunt sigur, Cliff, dar mă îndoiesc că o să le placă. Vor privi întregul incident ca pe o intruziune – un amestec în afacerile lor interne – iar reacţia lor cred că va fi una grosolană. Vor spune „al naibii de rău”. Dacă o vor face, în America şi la Washington va avea loc o reacţie viscerală. Ei nu ne cunosc pe cât de mult şi-ar dori. De fiecare dată au interpretat greşit reacţia opiniei noastre publice şi nu au dat niciun semn că ar fi învăţat să aprecieze corect. Sunt îngrijorat, concluzionă Hitch.

— Bun, atunci e treaba noastră să-i învăţăm. Ştiţi, rosti Rutledge ridicând vocea, asta poate lucra în favoarea întregii noastre misiuni diplomatice de aici.

Auzind asta, Hitch se zbârli.

— Cliff, ar fi o gravă eroare să-ncerci să joci în acest mod. Mai bine îi lăsăm să judece singuri. Moartea unui ambasador e o afacere serioasă, se adresă reprezentantul american celor aflaţi în cameră, în caz că aceştia încă nu pricepuseră. Cu atât mai mult cu cât persoana în cauză a fost ucisă de un agent al guvernului. Dar, Cliff, dacă încerci

să le bagi asta pe gât, se vor îneca şi nu cred că vrem să se-ntâmple una ca asta. Consider că cel mai bun mod de tratare a problemei este să cerem o pauză de o zi sau două în desfăşurarea convorbirilor, pentru a le lăsa timp să ia o poziţie.

— Ar fi un semn de slăbiciune din partea noastră, Carl, ripostă Rutledge, scuturând din cap. Cred că aici te înşeli. Consider că ar trebui să-i presăm în continuare pentru a-i face să înţeleagă că lumea civilizată are nişte reguli, iar noi ne aşteptăm ca ei să se supună acestora.

— Ce-i nebunia asta? îşi ridică privirea în tavan Fang Gan.

— Nu ştim sigur, replică Zhang Han San. Ceva tulburări provocate de un preot, pare-se.

— Şi de un poliţist cretin, cu mai mulţi muşchi decât creier. Va fi pedepsit, fireşte, sugeră Fang.

— Pedepsit? Pentru ce anume? Că a impus aplicarea legilor de control al populaţiei, că a protejat un doctor de atacul unui *gwai* oarecare? Zhang scutură din cap. Oare le vom permite străinilor să scuipe pe legile noastre într-un asemenea mod? Nu, Fang, nu le vom permite. Nu vreau să văd cum ne pierdem onoarea într-un asemenea hal.

— Zhang, ce importanţă are viaţa unui neînsemnat ofiţer de poliţie în comparaţie cu prestigiul pe plan mondial al ţării noastre? îl întrebă Fang. Omul pe care l-a ucis era *ambasador*, Zhang, un străin acreditat în ţara noastră de către o altă…

— Ţară? se revoltă Zhang. Un *oraş*, prietene, nu, nici măcar atât… un *district* al Romei, mai mic decât Qiong Dao! Se referea la Insula de Jad, locaţia unuia dintre numeroasele temple ridicate de împăraţi, care nu era mai mare decât construcţia în sine. Apoi aminti un citat din Iosif Stalin. Oricum, cât de mare este armată pe care o are papa? Ah, făcu el un gest de lehamite.

— Totuşi *are* o ţară, al cărei ambasador *noi* l-am acreditat sperând că va ajuta la îmbunătăţirea poziţiei *noastre* diplomatice în lume, îi reaminti Fang amicului său. Moartea sa este de regretat, cel puţin. Poate că nu era decât un

diavol străin cauzator de probleme, Zhang, dar în interesul diplomaţiei trebuie să *părem* a-i regreta sfârşitul. Iar dacă asta însemna executarea unui poliţist anonim, aveau o grămadă din aceştia, omise Fang să adauge.

— Pentru ce? Că s-a amestecat în legile noastre? Un *ambasador* n-ar trebui să facă un asemenea lucru. A violat protocolul diplomatic, nu? Fang, ai devenit excesiv de amabil faţă de diavolii străini, trase Zhang concluzia, folosind un termen istoric pentru a-i identifica pe acei barbari din acele ţinuturi rudimentare.

— Dacă vrem să obţinem produsele lor de comerţ şi dacă vrem ca ei să plătească pentru mărfurile noastre astfel încât să putem obţine valuta lor forte, atunci trebuie să-i tratăm ca pe nişte oaspeţi la noi în casă.

— Un oaspete nu scuipă pe podea la tine acasă, Fang.

— Dacă americanii nu reacţionează binevoitor la acest incident?

— Atunci Shen le va spune să-şi vadă de propriile treburi, ripostă Zhang, cu aerul tranşant al unui om care luase de mult o decizie.

— Când se întâlneşte Biroul Politic?

— Ca să dezbată asta? întrebă surprins Zhang. De ce? Moartea unui agitator străin şi a unui preot… chinez? Fang, eşti prea precaut. Am discutat deja cu Shen despre incident. Nu va fi o întrunire extraordinară a Biroului Politic pentru un asemenea incident trivial. Ne vom întâlni poimâine, ca de obicei.

— Cum spui tu, răspunse Fang, dând supus din cap. Zhang îi era superior în cadrul Biroului Politic. Avea mare trecere la ministrul de externe şi la cel al apărării şi era confidentul lui Xu Kun Piao. Fang avea propriul capital politic – bazat mai ales pe afacerile interne – dar mai redus decât al lui Zhang, aşa că trebuia să-l folosească atent, cheltuindu-l numai atunci când avea de câştigat. Consideră că nu merita, pentru cazul de faţă. Astfel că reveni în biroul său şi o chemă pe Ming pentru a-şi transcrie notiţele. Apoi, mai târziu, plănui el, o va chema înăuntru pe Chai. Era foarte folositoare în a alunga stresul acumulat în cursul

zilei.

În acea dimineaţă, la trezire, se simţise mult mai bine decât de obicei, probabil din cauză că se dusese la culcare la o oră decentă, raţionă Jack, în timp ce mergea spre baie pentru rutina matinală. Aici nu avea niciodată zi liberă, cel puţin nu aşa cum percepeau oamenii obişnuiţi termenul. Nu apuca niciodată să se scoale târziu – 8.25 era recordul actual care data de multă vreme, din acea zi teribilă de iarnă în care începuse totul – iar în fiecare zi trebuia să aibă aceeaşi rutină, incluzând înspăimântătoarea şedinţă de informare pe probleme de securitate naţională, care-i spunea că sunt unii oameni care cred cu adevărat că lumea nu se poate învârti fără el. Aruncă obişnuita privire spre oglindă. Jack observă că trebuia să se tundă, dar pentru asta frizerul venea la el, ceea ce nu era un lucru rău, exceptând faptul că pierdea senzaţia de amiciţie pe care i-o dădea aşteptarea într-un loc frecventat de bărbaţi, discutând lucruri de bărbaţi. Postura de cel mai puternic om al lumii îl izola de multe lucruri care contau. Mâncarea era bună, băutura grozavă, iar dacă nu-ţi plăceau aşternuturile, acestea erau schimbate cu viteza luminii, iar oamenii săreau doar la auzul vocii sale. Nici Henric al VIII-lea n-a dus-o mai bine... dar Jack Ryan nu se gândise niciodată să devină un monarh cu coroană. Peste tot în lume ideea de regalitate pierise, cu excepţia unor locuri îndepărtate, iar Ryan nu locuia într-unul dintre ele. Dar întreaga rutină de la Casa Albă părea a fi concepută pentru a-l face să se simtă ca un rege şi asta îl deranja într-un asemenea mod, de parcă l-ar fi râcâit pe gât un nor de fum de ţigară. Îl simţea acolo, dar de câte ori încerca să-l inspire, acesta se împrăştia. Personalul era extrem de serviabil, zâmbind – dar într-un mod plăcut – mereu, decis să-i facă traiul cât mai uşor. Adevărata îngrijorare era dată de efectul pe care acest trai l-ar putea avea asupra copiilor săi. Dacă vor începe să se considere prinţi şi prinţese, mai devreme sau mai târziu viaţa lor se va transforma extrem de rapid într-un iad. Dar el era cel care trebuia să se preocupe de

această problemă, îşi spuse Jack în timp ce se bărbierea. El şi Cathy. Nimeni în afară de ei nu putea să îi crească pe aceşti copii. Era datoria lor. Numai că toate *porcăriile* stil Casa Albă le stăteau mereu în cale.

Cel mai rău era că tot timpul trebuia să fie îmbrăcat. Cu excepţia momentelor când se afla în dormitor sau la baie, preşedintele trebuia să fie îmbrăcat corect – *altfel ce ar gândi personalul?* Aşa că Ryan nu putea păşi afară pe coridor fără pantaloni şi cămaşă. Un om obişnuit, în casa lui, ar fi umblat desculţ şi în pantaloni scurţi, dar în vreme ce un şofer de camion îşi putea permite această libertate la domiciliu, preşedintele Statelor Unite nu se bucura în reşedinţa *sa* de acest lux.

Apoi trebuia să exerseze în oglindă un zâmbet fals. În fiecare dimineaţă se blestemă singur pentru acest lucru, căci dacă ar fi vrut *cu adevărat* să schimbe ceva, ar fi putut. Dar îi era teamă s-o facă, frică să întreprindă o acţiune care ar putea face oamenii să-şi piardă slujbele. Pe lângă faptul că ar fi arătat jalnic în ziare – şi practic tot ce făcea ajungea în ziare – s-ar fi simţit el însuşi prost, aici, bărbierindu-se în fiecare dimineaţă. Şi nici măcar nu era nevoit să iasă afară până la cutia poştală pentru a-şi lua ziarul, nu?

Dacă dădea uitării codul ţinutei vestimentare, restul lucrurilor nu erau chiar atât de rele. Micul dejun era practic foarte bun, cu toate că se irosea de cinci ori mai multă hrană decât se consumă. Nivelul colesterolului era încă în limite normale, aşa că Ryan savura ouă la masa de dimineaţă, de două, uneori chiar trei ori pe săptămână, spre dezgustul soţiei sale. Copiii optau mai ales pentru cereale sau turte. Acestea veneau calde de la bucătăria aflată la nivelul inferior, în tot soiul de sortimente sănătoase şi gustoase.

Early Bird era buletinul informativ furnizat de către guvern înalţilor demnitari, dar în timpul micului dejun POTUS prefera ziarele adevărate, inclusiv benzile desenate. Ca mulţi alţii, Ryan deplângea retragerea la pensie a lui Gary Larson şi aşteptata dispariţia matinalului *Far Side,* dar Jack înţelegea presiunea exercitată de numărul sporit de

apariţii zilnice. Exista o pagină sportivă care putea fi citită, un lucru pe care *Early Bird* îl omisese complet. Şi mai era CNN, care în Casa Albă şosea cu promptitudine, la ora şapte, în camera unde se lua micul dejun.

Ryan ridică privirea în momentul când auzi avertismentul că minorii nu pot privi scenele care vor fi prezentate. Copiii săi, la fel ca toţi minorii, se opriră din ceea ce făceau pentru a privi.

— Îh, ce mizerie! observă Saly Ryan când un chinez fu împuşcat în cap.

— Aşa se-ntâmplă în cazul rănilor la cap, îi spuse mama sa, crispându-se. Cathy practică şi ea chirurgia, dar nu de tipul acela. Jack, despre ce-i vorba?

— Ştiu la fel de mult ca şi tine, iubito, îi spuse preşedintele Primei Doamne.

Apoi imaginea se schimbă şi rulă un documentar despre un cardinal catolic.

Jack prinse din comentariu sintagma „Nunţiul Papal” şi se întinse pentru a da sonorul mai tare.

— Chuck? îi spuse Ryan celui mai apropiat agent al Serviciului Secret. Fă-mi, dacă poţi, legătura cu Ben Goodley.

— Da, domnule preşedinte. Dură aproximativ treizeci de secunde, apoi îi înmână lui Ryan telefonul portabil.

— Ben, ce naiba e chestia asta de la Beijing?

În Jackson, Mississippi, reverendul Gerry Patterson era obişnuit să se trezească devreme ca să se pregătească pentru partida matinală de jogging prin cartier, astfel că dădu drumul la televizorul din dormitor în vreme ce soţia sa plecă să prepare ciocolată caldă (Patterson nu aprobă consumul de cafea şi nici pe cel de alcool). Capul i se răsuci la auzul vorbelor „reverendul Yu”, apoi pielea i se încreţi când auzi menţiunea „un pastor baptist aici, în Beijing...” Reveni în dormitor exact la timp pentru a vedea un chinez căzând cu faţa în jos şi împroşcând sânge precum un furtun de grădină. Înregistrarea nu îi permise să recunoască însă chipul.

— Dumnezeule… Skip… Doamne, nu… gâfâi păstorul, dimineaţa să fiind brusc şi complet ruinată.

Pastorii aveau de înfruntat zilnic moartea, îngropând enoriaşii, consolându-i pe cei rămaşi fără rude, implorând pe Domnul să vegheze asupra morţilor şi a viilor. Dar pentru Gerry Patterson, la fel ca pentru oricine altcineva în acea zi, nu era deloc uşor, deoarece nu fusese niciun avertisment, nicio „boală îndelungată” care să pregătească psihic să accepte posibilitatea morţii, nici măcar factorul vârstă, care să reducă factorul surpriză. Skip avea… cât? Cincizeci şi cinci? Nu mai mult de-atât. Era încă tânăr, socoti Patterson, plin de viaţă şi vigoare pentru a predica Evanghelia Domnului Isus Hristos turmei sale. Mort? Ucis, nu? Asasinat? De către cine? Asasinat de către acel guvern *comunist?* Un om al Domnului *asasinat* de acei păgâni?

— Oh, la naiba, rosti preşedintele cu omletă în faţă. Ce altceva mai ştim, Ben? Nimic de la SORGE? Apoi Ryan aruncă o privire de jur împrejurul camerei, realizând că rostise un cuvânt care era în sine secret. Copiii nu priveau în direcţia lui, însă Cathy, da. Bine, vom discuta despre asta când ajungi. Apoi închise telefonul şi se aşeză.

— Care-i povestea?

— O adevărată mizerie, puiule, îi spuse POTUS, CHIRURGULUI. Timp de un minut îi explică tot ce ştia. Ambasadorul nu ne-a spus nimic în plus faţă de ce a arătat deja CNN.

— Vrei să spui că în ciuda banilor pe care-i investim în CIA şi tehnologie, CNN e cea mai bună sursă de informaţii pe care o avem? întrebă Cathy Ryan, oarecum neîncrezătoare.

— Te-ai prins, draga mea, admise soţul ei.

— Păi asta nu are niciun sens!

Jack încercă să-i explice:

— CIA nu poate fi peste tot, iar dacă toţi spionii noştri din teren ar purta camere video oriunde s-ar duce, ar părea puţin cam ciudaţi, nu crezi?

Cathy făcu o faţă lungă văzându-se redusă la tăcere într-

un mod atât de cavaleresc.

— Dar…

— Dar nu e totul chiar aşa de simplu, Cathy, iar băieţii de la ştiri sunt din aceeaşi branşă, adună informaţii şi, ocazional, ajung primii la ele.

— Dar nu-i aşa că ai şi alte moduri de a afla diverse lucruri?

— Cathy, nu ai nevoie să cunoşti detalii de tipul ăsta, îi zise preşedintele Primei Doamne.

Era o frază pe care ea o mai auzise, dar nu ajunsese niciodată s-o îndrăgească prea tare. Cathy se întoarse la ziarele ei matinale, iar preşedintele trecu la *Early Bird.* Jack observă că evenimentul de la Beijing avusese loc prea târziu pentru a mai putea fi inclus în ediţia de dimineaţă, un motiv în plus de fanfaronadă pentru reporterii TV şi de supărare pentru cei din presa scrisă. În această dimineaţă dezbaterile asupra bugetului federal pentru educaţie nu mai păreau atât de importante, dar se învăţase să scaneze editorialele, deoarece aveau tendinţa să reflecte întrebările pe care reporterii le-ar fi pus la conferinţele de presă, iar pentru el acesta era un mod de a se apăra.

La 7.45 copiii erau aproape gata pentru drumul cu maşina către şcoală, iar Cathy era pregătită pentru zborul către Spitalul Hopkins. Kyle Daniel mergea cu ea, cu propria gardă din Serviciul Secret, compusă exclusiv din femei care îl vor veghea la centrul de tratament ca o haită de lupoaice. Katie urma să se îndrepte către creşa ei renovată, Giant Steps, la nord de Annapolis. Actualmente acolo se aflau mai puţini copii, dar o mai mare echipă de protecţie şi pază. Copiii cei mari mergeau la St. Mary’s. La semnal, elicopterul VH-60 Blackhawk al Infanteriei Marine ateriză uşurel pe heliportul Peluzei de Sud. Adevărata zi era pe punctul de a începe. Întreaga familie Ryan luă liftul să coboare la parter. Prima Mamă şi Primul Tată îşi conduseră copiii către intrarea de apus a Aripii de Vest, unde, după îmbrăţişări şi sărutări, trei dintre ei urcară în maşini şi plecară. Apoi Jack o conduse pe Cathy către elicopter pentru sărutul de la revedere, iar uriaşul

Sikorsky decola, avându-l la manşă pe colonelul Dan Malloy, pentru saltul către John Hopkins. După ce făcu toate acestea, Ryan merse înapoi spre Aripa de Vest şi intră în Biroul Oval. Ben Goodley îl aştepta.

— Cât de rău e? îşi interogă Ryan consilierul pe probleme de securitate naţională.

— Rău, replică instantaneu Goodley.

— Despre ce a fost vorba?

— Încercau să oprească un avort. Chinezii îl aplică în faza terminală a sarcinii, dacă aceasta este neautorizată de guvern. Aşteaptă exact până ce copilul scoate capul afară şi îl înţeapă cu un ac în creştetul capului înainte de a apuca să respire. Evident, femeia de pe casetă avea un bebeluş neautorizat, iar pastorul ei... e tipul acela chinez care a încasat-o drept în cap, un predicator baptist educat la Oral Roberts University, Oklahoma, vă vine a crede? Oricum, s-a dus la spital să ajute femeia. În mod evident, Nunţiul Papal, cardinalul Renato DiMilo, îl cunoştea destul de bine pe preotul baptist şi s-a dus să acorde asistenţă. E dificil de spus ce anume a mers prost, dar a ieşit destul de nasol, după cum arată înregistrarea.

— Vreo declaraţie?

— Vaticanul deplânge incidentul şi a cerut explicaţii. Dar lucrurile stau mai rău. Cardinalul DiMilo provine din familia DiMilo. Are un frate, Vincenzo DiMilo, care este în Parlamentul Italiei – cu ceva timp în urmă a fost ministru al guvernului – aşa că guvernul italian a emis propriul protest. Să nu mai vorbim de guvernul Germaniei, deoarece asistentul cardinalului este un monsenior neamţ pe nume Schepke, un iezuit, şi care a ieşit puţin şifonat, aşa că nici nemţii nu sunt mulţumiţi. Acest monsenior Schepke a fost arestat pentru o scurtă perioadă, dar a fost eliberat după câteva ore, atunci când chinezii şi-au amintit că are statut diplomatic. La Departamentul de Stat circulă zvonul că R.P.C. îl va declara persona non grata, doar pentru a-l scoate dracului din ţară şi a face lucrurile uitate.

— Ce oră este în Beijing?

— Unsprezece ore în minus faţă de noi, aşa că este nouă

seara, răspunse CARDSHARP.

— Delegaţia comercială va avea nevoie de instrucţiuni specifice în legătură cu problema aceasta. Trebuie să vorbesc cu Scott Adler imediat ce ajunge la birou.

— Va trebui să faci mai mult de-atât, Jack. Era vocea lui Arnold van Damm, aflat în uşa biroului.

— Ce anume?

— Baptistul chinez care a fost ucis – tocmai am aflat că are prieteni aici.

— Oral Roberts University, rosti Ryan. Mi-a spus Ben.

— Persoanelor bisericoase n-o să le placă povestea, Jack, îl avertiză Arnie.

— Hei, băieţi, să fiu al naibii dacă *eu* o plac, sublinie preşedintele. La dracu, nu îmi plac nici avorturile, chiar şi sub cele mai bune auspicii, vă aduceţi aminte?

— Îmi aduc, zise van Damm, rememorând toate necazurile în care se vârâse Ryan cu prima sa declaraţie prezidenţială legată de acea problemă.

— În special acest gen de avort este de-a dreptul barbar, aşa că cei doi indivizi se duc la nenorocitul de spital şi încearcă să salveze viaţa copilului, iar pentru asta sunt *ucişi!* Dumnezeule, concluzionă Ryan, iar noi vrem să facem afaceri cu barbarii aceia!

Apoi o nouă figură îşi făcu apariţia pe uşă.

— Presupun că ai aflat, remarcă Robby Jackson.

— Oh, da. Un lucru al dracului de frumos de văzut la micul dejun.

— Tata îl cunoaşte pe individ.

— *Poftim?* exclamă Ryan.

— Îţi aminteşti recepţia de săptămâna trecută? Ţi-a vorbit despre el. Tata şi Gerry Patterson îi sprijină, de-aici, din Mississippi, congregaţia – şi alte congregaţii americane fac acelaşi lucru. E un obicei baptist, Jack. Parohiile mai răsărite veghează asupra celor care au nevoie de ajutor, iar tipul acesta, Yu, era al naibii de clar că avea nevoie de sprijin. Încă n-am reuşit să vorbesc cu el, dar poţi paria că tata o să răscolească tot iadul din pricina acestei afaceri, îşi informă vicepreşedintele şeful.

— Cine-i Patterson? se interesă van Damm.

— Un predicator alb, cu o biserică imensă, dotată cu aer condiţionat, din suburbiile oraşului, Jackson. Un tip de treabă, de fapt. El şi cu tata se cunosc de-o viaţă. Am impresia că Patterson a fost coleg de şcoală cu acel individ, Yu.

— O să iasă rău de tot, observă şeful de cabinet.

— Arnie, băiete, *deja* e rău de tot, sublinie Jackson. Cameramanul CNN-ului ori a fost un pic prea meseriaş, ori s-a nimerit să stea într-o poziţie favorabilă, dar a prins ambele împuşcături, în toată măreţia lor scenică.

— Şi ce va declara tatăl tău? îl întrebă Ryan.

TOMCAT îi lăsă puţin să aştepte răspunsul.

— Va invoca mânia Domnului Atotputernic asupra acelor lingăi ucigaşi. Îl va numi pe reverendul Yu martir al credinţei creştine, ridicându-l alături de personaje de referinţă ale Vechiului Testament şi de acei nenorociţi curajoşi pe care romanii îi dădeau hrană leilor. Arnie, ai văzut vreodată un predicator baptist invocând răzbunarea divină? Bate până şi finala de pe Super Bowl, băieţaş, îi făgădui Robbie. Reverendul Yu stă în clipa de faţă cu spatele drept şi plin de mândrie în faţa Domnului Isus, iar indivizii care l-au ucis au locurile rezervate în focul veşnic al iadului. Aşteptaţi până ce o să-l auziţi cum îi dă înainte. Este impresionant, băieţi. L-am mai văzut făcând aşa ceva. Iar Gerry Patterson nu-i cu mult mai prejos decât el.

— Indiferent cum ar fi, nu mă pot contrazice cu niciunul dintre ei. Isuse, oftă Ryan. Acei doi oameni au murit încercând să salveze viaţa unui copil. Dacă ar fi să mor, mi-aş dori să fie dintr-un astfel de motiv.

— Au murit ca nişte bărbaţi, domnule C., rosti Chavez în Moscova. Îmi doresc să fi fost de faţă, cu un pistol în mână.

Povestea îl afectase serios pe Ding. De când era tată îşi schimbase punctul de vedere în privinţa a numeroase lucruri, iar acesta era unul dintre ele. Viaţa unui copil era sfântă, iar o ameninţare la adresa unui bebeluş constituia, în universul lui moral, o invitaţie la moarte imediată. Iar în

viaţa reală era ştiut faptul că mai tot timpul purta un pistol şi avea pregătirea necesară pentru a-l utiliza eficient.

— Oamenii diferiţi au moduri diferite de a privi lucrurile, îi spuse Clark subordonatului său.

Dacă s-ar fi aflat el acolo, i-ar fi dezarmat pe ambii poliţişti chinezi. Pe caseta video nu arătau atât de formidabili. Şi nu omorai pe cineva doar pentru a-ţi etala opiniile. Domingo avea încă un temperament latin, îşi reaminti John. Ceea ce nu era rău deloc.

— Ce vrei să spui, John? întrebă, surprins, Ding.

— Spun că ieri au murit doi oameni de ispravă şi îmi imaginez că Domnul va avea grijă de amândoi.

— Ai fost vreodată în China?

Clătină din cap a negaţie.

— O singură dată, în Taiwan, pentru refacere şi reaprovizionare, cu multă vreme în urmă. A fost bine, dar, în afară de ocazia aceea, cel mai învecinat loc faţă de China în care m-am aflat a fost Vietnamul de Nord. Nu le vorbesc limba şi nici nu mă pot amesteca printre ei.

Amândoi factorii îl speriau pe Clark. Abilitatea de a dispărea în mediul local constituia o condiţie *sine qua non* pentru a fi ofiţer operativ.

Se aflau în barul unui hotel moscovit, după prima zi de audiere a cursanţilor ruşi. Berea la halbă era acceptabilă. Niciunul dintre ei nu avea dispoziţia necesară pentru a bea vodcă. Traiul răsfăţat din Marea Britanie le alterase caracterul. Acest bar, care avea o servire după modelul american, plasase lângă tejghea un televizor cu ecran mare deschis pe CNN, care transmitea pe tot globul ştirea senzaţională din Beijing. Guvernul american, se spunea în încheiere, nu reacţionase încă la incident.

— Aşadar, ce va face Jack? se întrebă Chavez.

— Nu ştiu. Avem chiar acum o echipă de negociatori la Beijing, pentru convorbiri comerciale, îi aduse aminte Clark.

— Discuţiile diplomatice ar putea deveni un pic cam ascuţite, raţionă Domingo.

— Scott, nu putem trece asta cu vederea, rosti Jack. Un

telefon de la Casa Albă deturnase maşina oficială a lui Adler din drumul spre Departamentul de Stat, aducând-o acolo.

— Nu are legătură, strict vorbind, cu convorbirile comerciale, sublinie Secretarul de Stat.

— Poate că tu vrei să faci afaceri cu oameni de genul acesta, răspunse vicepreşedintele Jackson, dar oamenii care locuiesc dincolo de centura Washingtonului, nu.

— În privinţa acestui incident trebuie să ţinem cont de opinia publică, Scott, zise Ryan. Iar tu ştii la fel de bine că trebuie luată în considerare şi nenorocita *mea* de opinie. Nu putem ignora uciderea unui diplomat. Italia este membră NATO. La fel şi Germania. Avem relaţii diplomatice cu Vaticanul şi avem aproximativ şaptezeci de milioane de catolici în ţară, la care se adaugă şi câteva milioane de baptişti.

— Bine, Jack, spuse VULTURUL, ridicând mâinile într-un gest defensiv. Nu le iau apărarea, OK? Eu vorbesc aici de politică externă a Statelor Unite, care nu ne permite să cădem pradă emoţiilor. Oamenii de-afară ne plătesc să ne folosim capetele de sus, nu cele de jos.

Ryan expiră lung.

— Bine, poate că m-am pripit. Continuă.

— Dăm o declaraţie prin care deplângem, în termeni duri, acest incident trist. Îl punem pe ambasadorul Hitch să-i dea telefon ministrului lor de externe şi să spună acelaşi lucru, poate chiar mai dur şi într-un limbaj mult mai neprotocolar. Le dăm o şansă să analizeze bine această mizerie înainte de a deveni nişte paria pe plan internaţional, poate îi disciplinează pe sticleţii ăia maniaci ai trăgaciului… La naiba, după cum funcţionează justiţia la ei, poate îi şi împuşcă. Vom lăsa bunul-simţ să iasă la iveală, bine?

— Şi ce trebuie să spun eu?

Adler stătu câteva secunde să se gândească.

— Spune orice vrei. Le putem explica oricând chinezilor că avem o mulţime de credincioşi aici şi tu trebuie să le ostoieşti patimile, că ei pun pe jar opinia publică americană şi, în ţara noastră, opinia publică înseamnă ceva. Cumva, la nivel intelectual, ei sunt conştienţi de asta, dar ideea nu

ajunge până în străfundul stomacului. Oricum e bine, continuă Secretarul de Stat. Doar astfel poate pătrunde în creier, căci, ocazional, creierul comandă stomacului. Trebuie să priceapă că lumea nu poate răbda ceea ce au făcut ei.

— Şi dacă nu pricep? îl interpelă vicepreşedintele.

— Atunci avem o delegaţie comercială care le poate arăta ce consecinţe are un comportament necivilizat. Adler privi roată prin cameră. Suntem de acord cu asta?

Ryan privi în jos spre măsuţa de cafea. Existau clipe când îşi dorea să fie doar un şofer de camion, capabil să urle „ucigaşi afurisiţi" atunci când se întâmplau anumite lucruri, dar aceasta era o libertate pe care preşedintele Statelor Unite nu o avea. „În regulă, Jack, trebuie să fii sensibil şi raţional în legătură cu toată această poveste." Ridică privirea.

— Da, Scott, suntem de acord.

— Nimic legat de problemă de la, hm... noua noastră sursă?

Ryan dădu din cap că nu.

— Nu, M.P. nu ne-a trimis nimic încă.

— Dacă o face...

— Vei primi o copie extrem de iute, promise preşedintele. Dă-mi câteva idei pentru discurs. Va trebui să fac o declaraţie... când, Arnie?

— Ora unsprezece mi se pare taman bună, decise van Damm. Voi vorbi cu câţiva băieţi din mass-media în legătură cu asta.

— Bine, dacă ulterior, în cursul zilei, cineva mai are idei, vreau să le aud, zise Ryan, ridicându-se şi punând capăt şedinţei.

CAPITOLUL 26

Sere şi pietre

În acea zi, din cauza incidentului care determinase Washingtonul să-nceapă munca mai devreme, Fang Gan lucrase până târziu. Drept urmare, Ming nu transcrisese notiţele şi computerul ei nu le mai expediase prin internet cum o făcea de obicei, iar Mary Pat primi mesajul electronic în jur de 9.45. Îl citi, făcu o copie pentru soţul ei, Ed, apoi îl expedie pe o linie de fax sigură către Casa Albă, de unde Ben Goodley îl luă şi îl duse în Biroul Oval. Coperţile dosarului nu conţineau şi comentariul preliminar al lui Mary Pat făcut după citirea mesajului: „Oh, rahat…”

— *Lingăii* aceştia! urlă Ryan, spre surprinderea lui Andrea Price, care, întâmplător, se afla chiar atunci în birou.

— E ceva de care trebuie să ştiu, domnule? întrebă ea, cu o voce furioasă.

— Nu, Andrea, e doar chestia difuzată de dimineaţă pe CNN. Ryan se opri, roşind la gândul că ea fusese din nou martoră la o ieşire temperamentală – şi încă în ce mod. Apropo, ce mai face soţul tău?

— Păi, i-a prins pe cei trei jefuitori de bancă din Philadelphia, şi asta fără să tragă măcar un foc. Am fost puţin îngrijorată pentru el.

Ryan îşi permise un zâmbet.

— E genul de bărbat cu care n-aş vrea să am un schimb de focuri. Ia spune, te-ai uitat azi dimineaţă la CNN, da?

— Da, domnule, şi am revăzut înregistrarea la postul de comandă.

— Opinia ta?

— Dacă m-aş fi aflat acolo, aş fi scos arma. A fost crimă cu premeditare. Arată rău la televizor când faci tâmpenii de genul acela, domnule.

— Arată ca dracu, o aprobă preşedintele.

Aproape că-i veni să o întrebe ce ar face ea în legătură cu incidentul. Ryan respecta judecata doamnei O'Day (la serviciu încă purta numele de Price), dar nu ar fi fost corect să-i ceară să se implice în afacerile externe, şi, pe deasupra, el luase deja o hotărâre. În acel moment formă numărul privat al lui Adler pe o linie directă.

— Da, Jack? Numai o singură persoană avea *acea* linie directă.

— Ce ai obţinut cu materialul SORGE?

— Din păcate, nimic surprinzător. Trebuie să te-aştepţi la o opoziţie fermă din partea lor.

— Şi noi ce vom face? îl interpelă POTUS.

— Le vom spune ce gândim, *însă* ne vom strădui să nu agravăm lucrurile, replică Secretarul de Stat, precaut ca întotdeauna.

— Bine, mormăi Ryan, cu toate că era exact sfatul pe care-l aştepta din partea Secretarului său de Stat.

Apoi închise telefonul. Îşi aminti că Arnie îi spusese cu mult timp în urmă că unui preşedinte nu-i este permis să aibă temperament, dar situaţia de faţă cerea al naibii de mult temperament, şi apoi, din ce moment îi era permis să reacţioneze într-un mod bărbătesc? Oare din ce punct se aşteptau ca el să înceteze a acţiona ca un blestemat de robot?

— Vrei s-o pun pe Callie să schiţeze ceva în grabă? îl întrebase Arnie la telefon.

— Nu, replicase Ryan, scuturând din cap. Voi improviza.

— E o greşeală, îl prevenise şeful de cabinet.

— Arnie, măcar o dată lasă-mă în pace, bine?

— Bine, Jack, replicase van Damm, şi era foarte bine că preşedintele nu-i putuse vedea expresia.

„Lucrurile stau deja rău, nu le agrava, îşi spuse Ryan, stând la masa de lucru. Da, sigur, de parcă ar fi posibil…"

— Bună, tată, rosti Robby Jackson în biroul său aflat în colţul de nord-vest al Aripii de Vest.

— Robert, ai văzut…

— Da, am văzut cu toţii, îşi asigură vicepreşedintele tatăl.

— Şi ce veţi face legat de acest eveniment?

— Tată, încă nu ne-am gândit. Adu-ţi aminte că avem de făcut afaceri cu acei oameni. Locurile de muncă ale multor americani depind de comerţul cu China şi…

— Robert – reverendul Hosiah Jackson folosea întregul nume propriu al lui Robby în special în situaţii serioase – acei indivizi au *asasinat* un om al Domnului… nu, pardon, au asasinat *doi* oameni ai Domnului care îşi făceau datoria, încercând să salveze viaţa unui copil nevinovat, şi nimeni nu vrea să facă afaceri cu nişte asasini.

— Ştiu asta şi nu-mi face plăcere mai mult decât ţie şi crede-mă, nici lui Jack Ryan nu-i face plăcere. Dar atunci când facem politică externă în interesul ţării noastre, trebuie să analizăm lucrurile în esenţă, căci dacă noi o dăm în bară, pot muri oameni.

— Întotdeauna au murit oameni, Robert, sublinie reverendul Jackson.

— Ştiu. Uite ce-i, tată, eu cunosc mai multe lucruri decât tine despre problema asta, bine? Vreau să spun că avem mai multe mijloace de a afla noutăţi care nu apar la CNN, îi zise vicepreşedintele tatălui său, ţinând în mână ultimul raport SORGE. O părticică din el îşi dorea să-i poată arăta materialul părintelui său, deoarece acesta era suficient de isteţ pentru a prinde importanţa secretelor cunoscute de el şi Ryan. Dar nu exista niciun chip prin care măcar să aducă vorba despre asemenea lucruri cuiva care nu avea nivel de acces mai mare de top secret, asta incluzând-o pe propria soţie, aşa cum o includea şi pe Cathy Ryan. Hm, judecă Jackson, poate că era ceva ce ar trebui să discute cu Jack. Trebuia să ai posibilitatea de a discuta acest materialul cu cineva în care aveai încredere, doar pentru o verificare realistă a părţilor bune şi a celor rele. Soţiile lor nu constituiau un factor de risc pentru securitate, nu?

— Ce fel de mijloace? îl interpelă tatăl său, ştiind că şansele de a primi un răspuns erau de cincizeci la sută.

— Din acelea pe care nu le pot discuta cu tine, tată, iar tu ştii asta. Îmi pare rău. Şi mie mi se aplică aceleaşi reguli că

tuturor celorlalţi.

— Deci, ce o să întreprindeţi?

— Îi vom lăsa pe chinezi să afle că suntem extrem de supăraţi, că ne aşteptăm să-şi spele ruşinea, să-şi ceară scuze şi…

— *Scuze!* ripostă reverendul Jackson. Robert, au *asasinat* doi oameni!

— Ştiu, tată, dar nu putem trimite pe cei din FBI să le aresteze guvernul pentru asta. Aici deţinem multă putere, dar nu suntem Dumnezeu şi, oricât de mult mi-ar plăcea să arunc un fulger în ei, nu pot.

— Aşadar, *ce* veţi face?

— Încă nu ne-am decis. O să te anunţ atunci când vom scorni ceva, îi promise TOMCAT tatălui său.

— Aşa să faci, rosti Hosiah, trântind receptorul mult mai tare decât de obicei.

— Ce Dumnezeu, tată, şopti Robby în receptor.

Apoi se întrebă cât de reprezentativ era tatăl său pentru comunitatea religioasă. Cel mai greu lucru de apreciat era reacţia opiniei publice. Oamenii reacţionau în mod subconştient faţă de ce vedeau la televizor. Dacă era arătat un şef de stat aruncând un căţeluş afară pe fereastra maşinii, atunci Asociaţia Pentru Protecţia Animalelor putea cere ruperea relaţiilor diplomatice, iar o mulţime de oameni îşi puteau da acordul, trimiţând un milion de telegrame şi mesaje electronice Casei Albe. Jackson îşi amintea de un caz petrecut în California, în care uciderea unui *câine* provocase un scandal public mai mare decât răpirea şi uciderea unei fetiţe. Dar ticălosul care o ucisese pe fetiţă măcar fusese prins, judecat şi condamnat la moarte, pe când nenorocitul care-l azvârlise în trafic pe câine nu fusese niciodată identificat, în ciuda tonelor de bani oferiţi drept recompensă. Totul se întâmplase în zona San Francisco. Poate că asta constituia o explicaţie. Se presupunea că America nu face politică bazându-se pe sentimente, dar America era o democraţie, aşa că oficialităţile alese trebuiau să acorde atenţie *părerilor* populaţiei – şi nu era deloc uşor, în special pentru oamenii raţionali, să prevadă

sentimentele populaţiei.

Teoretic, puteau imaginile TV pe care tocmai le vizionaseră să tensioneze comerţul internaţional? Fără niciun dubiu, da, iar *asta* era o mare problemă.

Jackson se ridică de la masa de lucru şi porni către biroul lui Arnie.

— Am o întrebare, anunţă el, păşind înăuntru.

— Dă-i drumul, replică şeful de cabinet.

— Cum va reacţiona publicul la porcăria din Beijing?

— Încă nu ştim sigur, răspunse van Damm.

— Cum aflăm?

— De regulă aşteptând şi văzând. Nu mă pricep la chestiile astea cu sondaje de grup. Prefer să iau pulsul opiniei publice în felul tradiţional: editoriale din ziare, scrisori de la editori şi poşta electronică pe care o primim aici. Te îngrijorează reacţia publicului?

— Mda, înclină capul Robert.

— Da, şi pe mine. Militanţii pentru drepturile oamenilor vor sări pe afacerea asta precum leii pe o gazelă schilodită, şi aşa vor proceda toţi oamenii care nu suportă R.P.C. Mulţi se află în Congres. Dacă chinezii trag speranţe că anul acesta vor primi clauza naţiunii celei mai favorizate, înseamnă că sunt drogaţi. Pentru R.P.C. este un adevărat coşmar de relaţii publice, dar nu cred că sunt capabili să înţeleagă ce au declanşat. Şi nici nu-i văd scuzându-se faţă de cineva.

— Da, păi taică-meu tocmai mi-a făcut fundul arşice în legătură cu problema asta, spuse vicepreşedintele Jackson. Dacă şi restul clericilor vor lua atitudine, va fi un butoi cu pulbere. Chinezii trebuie să-şi ceară scuze tare şi răspicat, şi asta rapid, dacă vor să minimalizeze pierderile.

Van Damm dădu aprobator din cap.

— Da, dar n-o vor face. Sunt prea mândrii, afurisiţii.

— Mândria păleşte în faţa prăbuşirii, observă TOMCAT.

— Numai *după* ce simţi durerea provocată de prăbuşire, amirale, îl corectă van Damm pe vicepreşedinte.

Ryan pătrunse încordat în sala de conferinţe a Casei

Albe. Obişnuitele camere de luat vederi se aflau deja acolo. Posturile CNN şi Fox probabil transmiteau în direct această conferinţă de presă, iar C-SPAN era posibil să procedeze la fel. Celelalte reţele probabil înregistrau evenimentul, pentru a-l folosi ca material pentru ştirile staţiilor locale şi pentru principalele lor emisiuni de ştiri difuzate seara. Se instală la pupitru şi luă o gură de apă înainte de a deschide conferinţa în faţa celor treizeci şi ceva de reporteri adunaţi acolo.

— Bună dimineaţa, începu Jack, apucându-se strâns de pupitru, aşa cum obişnuia să facă atunci când era nervos. Nu ştia că reporterii cunoşteau acest fapt şi că, de acolo de unde stăteau, îi puteau vedea gestul. Cu toţii am văzut acele oribile imagini difuzate la televizor de dimineaţă, cu moartea cardinalului Renato DiMilo, Nunţiu Papal în Republica Populară Chineză, şi a reverendului Yu Fa An, care, conform datelor noastre, era originar din Republica Chineză şi educat la Oral Roberts University din Oklahoma. Înainte de toate, Statele Unite ale Americii transmit condoleanţe familiilor ambilor bărbaţi. În al doilea rând, adresăm un apel guvernului Republicii Populare să lanseze imediat o investigaţie detaliată a acestei oribile tragedii pentru a determina dacă cineva, şi, mai ales, cine este responsabil, iar dacă se descoperă vinovatul, sau vinovaţii, să fie pedepsiţi conform celor mai aspre prevederi ale legii.

Moartea unui diplomat provocată de un agent al unui guvern este o violare crasă a tratatelor şi a convenţiilor internaţionale. Este prin esenţă un act necivilizat care trebuie corijat cât mai rapid şi definitiv. Relaţiile paşnice între popoare nu pot exista fără diplomaţie, iar diplomaţia nu poate fi întreprinsă decât exclusiv de bărbaţi şi femei a căror siguranţă personală este sfântă. De mii de ani aşa au stat lucrurile. Chiar şi în timp de război, vieţile diplomaţilor au fost protejate întotdeauna de toate părţile implicate, tocmai din acest motiv. Cerem ca guvernul R.P.C. să explice acest tragic eveniment şi să ia măsurile care se impun pentru a se asigura că nimic de felul acesta nu se va mai întâmpla *vreodată*. Cu acestea, consider declaraţia mea

încheiată. Întrebări? Ryan îşi ridică privirea, încercând să nu se întărească în mod prea făţiş pentru furtuna care era pe cale să izbucnească.

— Domnule preşedinte, rosti corespondentul Associated Press, cei doi clerici care au murit se aflau acolo pentru a preveni un avort. Oare aceasta vă influenţează reacţia privitoare la incident?

Ryan îşi permise să se arate surprins de această întrebare stupidă:

— Părerile mele legate de avort sunt publice, dar consider că oricine, chiar şi comunitatea favorabilă dreptului la liberă-alegere, va răspunde negativ în legătură cu ce s-a întâmplat acolo. Femeia în cauză *nu* optase pentru un avort, dar guvernul chinez a încercat să-şi impună voinţa asupra ei ucigându-i un fetus aflat la termen, pe punctul de a se naşte. Dacă cineva ar fi făcut asta în Statele Unite, acea persoană ar fi fost vinovată de delict – şi probabil mai mult decât atât – dar în Republica Populară aşa ceva face parte din politica guvernamentală. După cum ştiţi, am obiectat personal, pe motive morale, la practică avortului, dar tentativa pe care am văzut-o la televizor în această dimineaţă întrece orice răutate. Este un act de un barbarism aflat dincolo de limita înţelegerii. Bărbaţii aceia curajoşi au încercat să-l oprească şi au fost ucişi pentru eforturile lor, dar, mulţumesc Domnului, bebeluşul pare să fi supravieţuit. Următoarea întrebare? continuă Ryan arătând spre o cunoscută cauzatoare de probleme.

— Domnule preşedinte, spuse jurnalista de la *Boston Globe*, acţiunea guvernului a decurs conform politicii de control a populaţiei din Republica Populară. Este oare de competenţa noastră să criticăm politica internă a unei ţări?

„Dumnezeule, gândi Ryan, încă unul?”

— Ştiţi, a fost odată un individ pe nume Hitler, care a încercat să administreze populaţia ţării sale – de fapt, unei mari părţi a Europei – ucigând pe cei cu deficienţe psihice, pe indezirabilii societăţii şi pe cei a căror religie nu o agrea. Actualmente Germania este într-adevăr un stat naţional şi noi chiar am întreţinut relaţii diplomatice cu Hitler până în

decembrie 1941. Dar dumneavoastră spuneţi că America nu are dreptul să obiecteze la o politică pe care o considerăm barbară doar din pricină că este politica oficială a unui stat naţional? Hermann Göring a încercat să se apere în acest mod la Procesul de la Nürnberg. Vreţi că Statele Unite să recunoască acest fapt? ceru Jack.

Reportera era obişnuită să pună întrebări, nu să răspundă la ele. Apoi văzu că toate camerele erau aţintite către ea şi simţi că are o zi proastă. Răspunsul ei totuşi putea fi unul ceva mai bun:

— Domnule preşedinte, este posibil că vederile dumneavoastră legate de avorturi să vă fi afectat reacţia la acest incident?

— Nu, doamnă. Dezaprob asasinatul chiar mai mult decât contest avortul, ripostă cu răceală Ryan.

— Dar tocmai aţi comparat Republica Populară Chineză cu Germania hitleristă, sublinie reportera de la *Globe. Nu puteţi să spuneţi aşa ceva!*

— Ambele ţări au împărtăşit o viziune comună în domeniul controlului populaţiei, care este în antiteză cu tradiţiile americane. Sau dumneavoastră aprobaţi impunerea avortului în fază finală femeilor care au ales *să nu* avorteze?

— *Domnule*, eu nu sunt preşedinte, replică reportera de la *Globe*, de pe scaunul ei, evitând întrebarea, dar nu şi roşeaţa jenantă din obraji.

— Domnule preşedinte, începu corespondentul lui *San Francisco Examiner*, fie că ne place sau nu, China decide ea însăşi ce fel de legi doreşte să aibă, iar cei doi oameni care au murit în această dimineaţă se opuneau acelor legi, nu?

— Reverendul dr. Martin Luther King s-a opus legilor din Mississippi şi Alabama pe vremea când eu eram la liceu. Ziarul *Examiner a* obiectat atunci la acţiunile sale?

— Păi, nu, dar…

— Dar noi respectăm conştiinţa personală că pe o forţă suverană, nu? ripostă Jack. Principiul datează de pe vremea Sfântului Augustin, care spunea că o lege nedreaptă *nu* este lege. În prezent, voi, cei din mass-media, sunteţi de

acord cu acest principiu. Oare asta se întâmplă numai atunci când se nimereşte să fiţi de acord cu persoana care operează conform principiului? Asta nu-i oare incorect din punct de vedere intelectual? Eu personal nu aprob avorturile. Toţi ştiţi asta. Din pricina acestei credinţe personale mi-am atras multe antipatii, din care mare parte mi-a fost pusă în cârcă de voi, oameni buni. Foarte bine. Constituţia ne permite tuturor să ne simţim după cum ne place. Dar Constituţia nu îmi permite să *nu* aplic legea contra persoanelor care aruncă în aer clinicile de avorturi. Pot simpatiza cu punctul lor general de vedere, dar nu pot agrea sau simpatiza cu folosirea violenţei ca mod de asigurare a unei poziţii politice. Noi numim asta terorism, care este ilegal, iar eu am depus un legământ să aplic legea, pe deplin şi cu dreptate, în toate situaţiile, chiar dacă m-aş simţi înclinat să aprob cazul în speţă. Prin urmare, dacă *voi* nu îl aplicaţi echitabil, doamnelor şi domnilor, nu mai este deloc un principiu, ci o ideologie, care nu este foarte utilă modului cum ne guvernăm vieţile şi ţara.

Acum, ca să ne întoarcem la întrebare, spuneaţi că R.P.C. şi-a ales legile. Oare? Le-a ales cu adevărat? Republica Populară nu este, din păcate, o ţară democratică. Este un loc în care legile sunt impuse de o elită restrânsă. Doi oameni curajoşi au murit opunându-se acelor legi, în încercarea reuşită de a salva viaţa unui copil nenăscut. De-a lungul istoriei, oamenii şi-au dat vieţile pentru cauze mult mai puţin bune decât aceasta. Acei oameni sunt, prin definiţie, eroi, dar nu cred că cineva din această încăpere, sau de fapt oricine din ţara noastră, crede că ei meritau să moară, eroic sau nu. Pedeapsa pentru nesupunere civilă nu ar trebui să fie moartea. Chiar şi în zilele întunecate ale anilor 1960, când americanii de culoare se străduiau să-şi asigure drepturile civile, poliţia din statele sudice nu a comis crime pe scară largă. Acei poliţişti locali şi acei membri ai Ku Klux Klan care *şi-au depăşit* atribuţiile au fost arestaţi şi condamnaţi de către FBI şi Departamentul de Justiţie.

Pe scurt, sunt diferenţe fundamentale între Republica

Populară Chineză şi America, iar dintre cele două sisteme, eu îl prefer pe-al nostru.

Ryan scăpă din sala de conferinţe zece minute mai târziu, pentru a-l găsi pe Arnie aşteptând în capul scărilor.

— Foarte bine, Jack.

— Oh? Preşedintele învăţase să se teamă de acel ton al vocii lui Arnie.

— Mda, tocmai ai comparat republica Populară Chineză cu Germania nazistă şi cu Ku Klux Klan.

— Arnie, oare de ce mass-media arată atâta solicitudine faţă de ţările comuniste?

— *Nu* fac asta şi…

— Pe dracu n-o fac! Tocmai am comparat R.P.C. cu Germania nazistă şi ei şi-au udat pantalonii. Ei bine, ştii ceva? Mao a ucis mai mulţi oameni decât Hitler. Este de notorietate publică – îmi aduc aminte când CIA a dat publicităţii studiul care o dovedea – dar ei au ignorat faptul. Sunt oare cetăţenii chinezi ucişi de Mao mai puţin morţi decât sărmanii polonezi ucişi de Hitler?

— Jack, au şi ei sensibilităţile lor, îi spuse van Damm preşedintelui.

— Da? Ei bine, îmi doresc ca măcar o singură dată să arate şi ei ceva care poate fi recunoscut drept principiu.

Spunând acestea, Ryan lungi pasul către biroul său, scoţând practic fum pe nări.

— Calm, Jack, calm, spuse Arnie, fără a se adresa cuiva în particular.

Preşedintele încă mai avea de învăţat primul principiu al vieţii politice, abilitatea de a trata un pui de lele ca pe cel mai bun prieten, deoarece binele naţiunii sale putea depinde de acest aspect. Lumea ar fi un loc mult mai frumos dacă ar fi atât de simplă pe cât îşi dorea Ryan, socoti şeful de cabinet. Dar nu era şi nici nu dădea semne că va deveni.

La depărtare de câteva străzi, la Departamentul de Stat, Scott Adler încetase cu gesturile temătoare şi începuse să schiţeze pe hârtie cum să dreagă barierele pe care

preşedintele său tocmai le dărâmase. Trebuia să aibă o întrevedere cu Jack în care să discute câteva lucruri, cum ar fi principiile la care el ţinea atât de mult.

— Ce părere ai despre asta, Gerry?

— Hosiah, cred că avem un preşedinte adevărat. Ce crede fiul tău despre el?

— Gerry, sunt prieteni de douăzeci de ani, din vremea când amândoi au predat la Academia Navală. L-am întâlnit pe om. Este catolic, dar cred că putem trece asta cu vederea.

— Trebuie s-o facem. Patterson aproape că râdea. Aşa era şi unul din tipii care au fost împuşcaţi ieri, îţi aminteşti?

— Probabil că italianul bea foarte mult vin.

— Păi, se ştia că Skip mai lua şi el o gură, ocazional, îl informă Patterson pe colegul său de culoare.

— Nu ştiam, replică reverendul Jackson, deranjat de această idee.

— Hosiah, trăim într-o lume imperfectă.

— Aşadar nu era un dansator.

Suna ca o glumă, dar nu prea era.

— Skip? Nu, nu îmi aduc aminte să fi dansat, îşi asigură reverendul Patterson prietenul. Apropo, am o idee.

— Care ar fi aia, Gerry?

— Ce-ar fi că duminică să predici la biserica mea, iar eu să predic la a ta? Sunt sigur că amândoi o să vorbim despre viaţa şi martiriul unui bărbat chinez.

— Pe ce pasaj biblic îţi vei axa predică? se interesă Hosiah, surprins şi atras de sugestie.

— Faptele Apostolilor, replică pe dată Patterson.

Reverendul Jackson stătu puţin pe gânduri. Nu era greu să ghicească paragraful. Gerry era un minunat cunoscător al scrierilor biblice.

— Îţi admir alegerea.

— Mulţumesc, pastore Jackson. Ce părere ai de cealaltă sugestie a mea?

Reverendul Jackson nu ezită decât preţ de câteva secunde.

— Reverend Patterson, voi fi onorat să predic în biserica ta şi te invit bucuros să predici în a mea.

Cu patruzeci de ani în urmă, când Gerry Patterson juca baseball în Liga Mică, sponsorizată de biserică, Hosiah Jackson era un tânăr predicator baptist, iar simpla idee de a predica în biserica lui Patterson s-ar fi putut sfârşi cu un linşaj. Dar, în numele Bunului Dumnezeu, erau oameni ai bisericii şi amândoi jeleau moartea – *martiriul* – unui alt om al bisericii, deşi avea o altă culoare. În faţa lui Dumnezeu toţi oamenii erau egali, iar acesta era întreaga esenţă a credinţei pe care o împărtăşeau. Amândoi bărbaţii se gândeau cu febrilitate cum şi-ar putea modifica stilul, deoarece, cu toate că erau baptişti şi amândoi predicau Evanghelia lui Isus Hristos congregaţiilor baptiste, comunităţile lor erau un pic diferite şi necesitau abordări uşor diferite. Dar era o modificare uşor de făcut de oricare dintre ei.

— Mulţumesc, Hosiah. Ştii, uneori trebuie să înţelegem că noi suntem mărunţi în comparaţie cu mărimea credinţei noastră.

Reverendul Jackson era impresionat. Pălăvrăgiseră adesea pe teme religioase şi biblice şi niciodată nu se îndoise de sinceritatea colegului său alb. Hosiah admitea chiar, în şoaptă, pentru el însuşi, că Patterson îi era superior în învăţăturile Cărţii Sfinte, datorită educaţiei sale mai îndelungate, dar, dintre ei doi, Hosiah

Jackson era, ca o observaţie, un orator mai bun, aşa că talentele lor relative îi serveau de minune pe fiecare în parte.

— Ce-ar fi să ieşim să luăm prânzul împreună, pentru a pune la punct detaliile? întrebă Jackson.

— Astăzi? Sunt liber.

— Sigur. Unde?

— La clubul de golf? Nu eşti jucător de golf, nu? întrebă, plin de speranţe, Patterson. Se cam rotunjise şi, pentru că nu avea program în acea după-amiază, simţea nevoia unei schimbări.

— N-am călcat în viaţa mea într-un club de golf, Gerry,

râse Hosiah cu poftă.

Robert învăţase golful la Annapolis şi de-atunci juca aproape continuu. Zice că-l bate măr pe preşedinte de câte ori ies pe gazon. Nu fusese niciodată la Willow Glen Country Club şi se întrebă dacă exista vreun negru printre membrii clubului. Probabil că nu. Statul Mississippi nu se schimbase încă *atât* de mult, deşi Tiger Woods jucase acolo într-un turneu al Asociaţiei Jucătorilor Profesionişti, astfel că linia de culoare fusese, în sfârşit, ruptă.

— Ei bine, probabil că m-ar râde şi pe mine. Data viitoare când vine pe-aici poate facem o partidă.

Statutul lui Patterson de membru al Willow Glen era complementar, un alt avantaj care decurgea din statutul său de păstor al unei congregaţii avute.

Purul adevăr, cunoscut de reverendul Jackson, era că, alb sau nu, Gerry Patterson nu era câtuşi de puţin ipocrit. Predica Evanghelia cu sufletul curat. Hosiah era destul de bătrân pentru a-şi aduce aminte de timpurile când nu era aşa, dar şi asta se schimbase, lăudat fie Domnul, o dată pentru totdeauna.

Pentru amiralul Mancuso, problemele erau aceleaşi, totuşi puţin diferite. Obişnuit să se trezească devreme, privise ştirile CNN, ca toată lumea. Generalul de brigadă Mike Lahr le văzuse şi el.

— OK, Mike, ce dracului înseamnă toate astea? îl interpelă CINCPAC atunci când ofiţerul său J-2 sosi pentru şedinţa informativă de dimineaţă.

— Domnule amiral, totul arată ca o monumentală nebunie în grup. Acei clerici şi-au vârât nasurile într-o crăpătură prea strâmtă şi au plătit din cauza asta. Pe deasupra, NCA este destul de iritat din cauza problemei.

NCA era codul acronim pentru Autoritatea Naţională de Comandă, respectiv preşedintele Jack Ryan.

— Ce trebuie să ştiu în legătură cu asta?

— Ei bine, lucrurile par să se încingă între America şi China, pentru început. Delegaţia comercială pe care o avem în Beijing e posibil să aibă parte de momente fierbinţi. Dacă

vor avea parte de prea multă fierbinţeală, atunci... vocea i se pierdu.

— Dă-mi cel mai rău scenariu, ordonă CINCPAC.

— În cel mai rău caz, R.P.C. capătă susţinere colectivă, iar noi ne rechemăm delegaţia comercială *şi* ambasadorul, iar relaţiile vor fi destul de îngheţate o vreme.

— Şi apoi?

— Apoi... aici e mai mult o chestie de politică, dar nouă nu ne-ar strica să tratăm problema puţin mai serios, domnule, îi spuse Lahr şefului său, care lua mai întotdeauna orice în serios.

Mancuso aruncă o privire hărţii Pacificului de pe perete. *Enterprise* se afla din nou în larg, făcând exerciţii între Insulele Marcus şi Mariane. *John Stennis* era la cheu în Pearl Harbour. *Harry Trumann* se afla în marş către Pearl Harbour după ce parcursese ruta cea lungă în jurul Capului Horn – portavioanele moderne erau mult prea masive pentru Canalul Panama. *Lincoln* termina o operaţiune de reechipare în San Diego şi era pe punctul de a înfrunta marea. *Kitty Hawk* şi *Independence,* vechile sale portavioane cu propulsie diesel, erau amândouă în Oceanul Indian. În această privinţă, avea noroc. Flota întâi şi a Şaptea aveau şase portavioane complet operaţionale, pentru prima oară după mulţi ani. Aşa că, dacă era nevoit să-şi arate puterea, avea mijloace cu care să pună pe gânduri anumiţi oameni. Avea, de asemenea, la dispoziţia sa o mulţime de avioane ale Forţelor Aeriene. Divizia 3 Infanterie Marină şi Divizia 25 Uşoară a armatei, cu baza chiar în Hawaii, nu contau în acest tablou. Era posibil că Marina şi Forţele Aeriene să dea piept cu comuniştii chinezi, dar îi lipseau mijloacele amfibii pentru invazia Chinei şi, pe deasupra, nu era suficient de nebun pentru a crede că aceasta era o acţiune raţională, indiferent de circumstanţe.

— Ce avem în acest moment în Taiwan?

— *Mobile Bay, Miliusy Chandler* şi *Fletcher* reprezintă flota americană în acele ape. Fregatele *Curtis* şi *Reid* întreprind operaţiuni în cooperare cu marina Republicii Chineze. Submarinele *La Jolla, Helena* şi *Tennessee*

hoinăresc prin Strâmtoarea Formosa şi de-a lungul coastei chineze, supraveghind unităţile flotei lor.

Mancuso dădu din cap, aprobator. De obicei ţinea câteva nave SAM[55] de ultimă generaţie în apropierea Taiwanului. *Milius* era un distrugător din clasa Burke, iar *Mobile Bay* era un crucişător, ambele având la bord sisteme de rachete Aegis, ceea ce făcea Republica Chineză să se simtă un pic mai bine în legătură cu presupusa ameninţare a rachetelor comuniste asupra insulei. Mancuso nu credea că chinezii sunt suficient de demenţi încât să lanseze un atac asupra unui oraş în care erau ancorate câteva nave ale marinei Statelor Unite, iar navele Aegis aveau şanse considerabile să stopeze orice zbura în direcţia lor. Dar nu puteai şti niciodată, iar dacă acel incident de la Beijing mai lua amploare... Ridică receptorul telefonului de legătură cu SURFPAC, amiralul cu trei stele care deţinea, administrativ, comanda navelor de suprafaţă din Flota Pacificului.

— Da, răspunse viceamiralul Ed Goldsmith.

— Ed, aici Bart. În ce stare materială se află acele nave pe care le avem în portul Taipei?

— Suni din cauza chestiei care a fost dată pe CNN, corect?

— Corect, confirmă CINCPAC.

— Destul de bună. Nu am cunoştinţă de nicio deficienţă. Navele îndeplinesc rutina obişnuită a unei vizite, lăsând vizitatorii să urce la bord. Echipajele îşi petrec cea mai mare parte din timp pe plajă.

Mancuso nu mai avea nevoie să-ntrebe ce fac pe plajă. Şi el fusese odinioară un marinar tânăr, deşi nu călcase niciodată în Taiwan.

— N-ar fi rău pentru ei dacă şi-ar ţine un timp urechile ciulite.

— Am notat, confirmă SURFPAC.

Nu era necesar că Mancuso să spună mai mult. Din acel moment navele vor sta alternativ cu sistemele de luptă în Condiţia Trei[56]. Radarele tip SPY vor fi pornite pe rând la bordul tuturor navelor Aegis. Un lucru frumos legat de

[55] Surface to Air Missile – Echipate cu rachete antiaeriene, (n.red.).

navele Aegis era că puteau trece din stare de repaus în stare de luptă în circa şaizeci de secunde; nu era necesar decât să fie răsucite câteva chei. Trebuiau să fie totuşi puţin atenţi. Radarele SPY degajau destulă putere pentru a prăji componentele electronice pe o rază de câţiva kilometri, dar era doar o problemă de direcţionare a fasciculelor electronice, iar de controlul lor se ocupă un computer.

— În regulă, domnule, voi transmite chiar acum ordinul.

— Mersi, Ed. Mai târziu îţi voi face o informare completă.

— Am înţeles, replică SURFPAC. Imediat lansă un apel către comandanţii săi de flotile.

— Altceva? întrebă Mancuso.

— N-am auzit încă nimic direct de la Washington, domnule amiral, îi spuse generalul Lahr şefului său.

— Frumos lucru să fii comandant-şef, Mike. Ţi se permite puţin să gândeşti pe cont propriu.

— Ce porcărie nenorocită, remarcă generalul colonel Bondarenko, la un pahar de băutură.

Nu se referea la noutăţile zilei, ci la comanda sa, deşi clubul ofiţerilor din Chabarsovil era destul de confortabil. Generalii ruşi întotdeauna îndrăgiseră confortul, iar clădirea data de pe vremea ţarilor. Fusese construită în timpul războiului ruso-japonez, la începutul secolului precedent, şi extinsă în câteva rânduri. Se putea vedea demarcaţia între lucrătura prerevoluţionară şi cea postrevoluţionară. În mod evident, prizonierii de război germani nu fuseseră târâţi atât de departe spre răsărit – ei construiseră majoritatea vilelor pentru elita partidului, în vremurile vechi. Dar vodca era bună, iar compania nu era nici ea prea rea.

— Lucrurile ar putea sta ceva mai bine, tovarăşe general, încuviinţă ofiţerul cu operaţii. Dar putem face multe în direcţia bună şi să avem puţine lucruri rele de corectat.

Era un mod elegant de a spune că Districtul Militar al Extremului Orient era mai mult un exerciţiu teoretic decât o

[56] Stare de alertă în care echipajele sunt consemnate la bord şi desfăşoară activităţile normale, (n.tr.).

comandă militară. Din cele cinci divizii de infanterie motorizată aflate sub comanda sa, numai una, Divizia 256, avea optzeci la sută din forţa nominală. Restul erau cel mult nişte unităţi de mărimea unui regiment, slab încadrate. De asemenea, avea teoretic comanda unei divizii de tancuri – aproximativ un regiment şi jumătate – plus treisprezece divizii de rezervă, care nu existau pe hârtie, ci mai mult în visele unor ofiţeri de stat-major. Singurul lucru de care dispunea cu adevărat era o uriaşă cantitate de echipament stocată, dar acel echipament data din anii 1960, sau chiar mai de demult. Cele mai bune trupe din zona sa de responsabilitate nu erau practic sub comanda lui. Acestea erau trupele de grăniceri, unităţi de tăria unui batalion, altădată făcând parte din KGB, acum fiind unităţi semiindependente ale forţelor armate, aflate sub comanda directă a preşedintelui rus.

Exista totodată un fel de linie de apărare, care data din 1930 şi îşi arăta vârsta. Pentru această linie, numeroase tancuri – unele dintre ele practic de origine *germană* – fuseseră îngropate pe post de buncăre. De fapt, mai mult decât orice altceva, fortificaţiile aminteau de Linia Maginot franceză, o altă lucrare datând din anii 1930. Linia fusese construită pentru a proteja Uniunea Sovietică împotriva unui atac japonez, apoi fusese modernizată de-a lungul anilor, fără multă convingere, pentru a o proteja împotriva Republicii Populare Chineze – o ameninţare niciodată uitată, dar nici pe deplin reamintită. Bondarenko făcuse tururi de inspecţie a unor părţi din linie, în ziua precedentă. Încă de pe vremea ţarilor, ofiţerii de geniu ai armatei ruse nu fuseseră deloc proşti. Unele buncăre fuseseră amplasate cu o pătrunzătoare, chiar strălucită apreciere a terenului, dar problema cu buncărele fusese explicată de un extrem de actual aforism american: „Dacă îl poţi vedea, îl poţi lovi, iar dacă îl poţi lovi, îl poţi elimina″. Linia fusese concepută şi construită pe vremea când dirijarea focului de artilerie era o chestiune de noroc, iar dacă o bombă de aviaţie pica în provincia potrivită, atunci era un adevărat succes. Acum se putea utiliza un tun de 150 mm la fel de precis ca o puşcă

de lunetist, iar pilotul unui avion putea selecta prin ce fereastră poate introduce o bombă într-o clădire anume.

— Andrei Petrovici, sunt mulţumit să aud că eşti optimist. Care este prima ta recomandare?

— Va fi simplu să îmbunătăţim camuflajul buncărelor de pe frontieră. A fost o sarcină serios neglijată de-a lungul anilor, îi spuse colonelul Aliev comandantului său. Asta le va reduce considerabil vulnerabilitatea.

— Permiţându-le să supravieţuiască unui atac serios timp de… şaizeci de minute, Andruşka?

— Poate chiar nouăzeci, tovarăşe general. E mai bine decât cinci minute, nu? Făcu o pauză pentru a lua un gât de vodcă. Amândoi beau de o jumătate de oră. Pentru Divizia 256 trebuie să începem imediat un program serios de antrenament. Cinstit vorbind, comandantul diviziei nu m-a impresionat prea mult, dar presupun că trebuie să-i dăm o şansă.

— Se află aici de prea multă vreme, poate s-a obişnuit cu ideea mâncărurilor chinezeşti, aprecie Bondarenko.

— Tovarăşe general, mă aflu aici de când eram locotenent, rosti Aliev. Îmi amintesc cum ofiţerii politici ne spuneau că armata chineză a sporit lungimea baionetelor de la armele lor AK-47 pentru a străpunge stratul suplimentar de grăsime pe care l-am pus pe noi debarasându-ne de adevăratul marxism-leninism şi mâncând prea mult.

— Adevărat? se miră Bondarenko.

— Acesta-i adevărul, Ghenadi Iosifovici.

— Ce ştim despre Armată Populară de Eliberare?

— Sunt foarte mulţi şi se fac acum zece ani de când se tot antrenează, mult mai serios decât o facem noi.

— Îşi pot permite, observă Bondarenko cu amărăciune. Alt lucru pe care-l descoperise când ajunsese aici era cât de sărăcuţă era visteria pentru fonduri şi echipamente. Dar nu era complet goală. Avea magazii unde fuseseră strânse şi stivuite lăzi de muniţie şi alte resurse, timp de trei generaţii. Exista realmente un munte de proiectile pentru tunurile de 100 de mm ale numeroaselor – şi de mult timp

demodatelor – lui tancuri T54/55, de exemplu, şi un ocean de motorină ascuns în rezervoarele subterane care erau prea numeroase pentru a le putea ţine socoteala. Singurul lucru de care dispunea în Districtul Militar al Extremului Orient era infrastructura, construită de către Uniunea Sovietică pe parcursul multor generaţii de paranoia instituţională. Dar nu echivala cu o armată pe care să o aibă sub comandă.

— Dar aviaţia cum se prezintă?

— În mare parte e reţinută la sol, răspunse Aliev cu un aer ursuz. Probleme cu piesele de schimb. Am folosit atât de multe în Cecenia, că nu au rămas destule pentru restul teritoriului, iar Districtul Occidental încă are întâietate.

— Oh? Conducerea noastră politică se aşteaptă la o invazie poloneză?

— Aceea este direcţia în care se află Germania, sublinie ofiţerul G-3.

— M-am războit în această privinţă timp de trei ani cu înaltul Comandament, mârâi Bondarenko, gândindu-se la perioada petrecută ca şef de stat-major pentru întreaga armată rusă. Oamenii ascultă mai degrabă de ei înşişi decât de cineva înzestrat cu glasul raţiunii. Privi către Aliev. Şi dacă vin chinezii?

Ofiţerul însărcinat cu operaţiunile ridică din umeri.

— Atunci avem o problemă.

Bondarenko îşi aduse aminte de hărţi. Nu era prea departe de noul filon aurifer… iar geniştii armatei, avizi de industrializare, construiau afurisitele de drumuri către el…

— Mâine, Andrei Petrovici. Mâine vom începe să schiţăm un regim de pregătire pentru toate trupele de sub comandă, îi spuse comandantul-şef al Extremului Orient propriului G-3.

CAPITOLUL 27

Transportul

Lui Diggs nu îi plăcuse pe deplin ce văzuse, dar era de aşteptat. Un batalion al Brigăzii 2 a colonelului Lisle se afla în faţa sa, făcând manevre în zona de exerciţiu – cu stângăcie, aprecie Diggs. Era nevoit totuşi să-şi amendeze opiniile. Fireşte, aici nu era Centrul Naţional de Antrenament din Fort Irwin, California, iar Brigada 2 a colonelului Lisle nu era Regimentul 11 de Cavalerie Blindată, al cărui efectiv se afla practic zi de zi în teren, antrenându-se. Drept urmare, soldaţii ştiau militărie la fel de bine cum ştia un chirurg să facă o tăietură. Nu, de la desfiinţarea Uniunii Sovietice, Divizia 1 Blindată se transformase într-o forţă de garnizoană, iar tot acel timp pierdut în ceea ce mai rămăsese din Iugoslavia, încercând să „menţină pacea", nu le ascuţise talentele de luptători. Diggs ura termenul de „gardieni ai păcii". Blestemaţi fie gardienii păcii, raţională generalul, trebuiau să fie *soldaţi,* nu poliţişti îmbrăcaţi în ţinută de luptă. În cazul de faţă, forţa oponentă era o brigadă germană şi, judecând după aspect, una destul de bună, dotată cu tancuri Leopard II. Ei bine, germanii aveau cumva milităria în sânge, dar nu erau mai bine antrenaţi decât americanii, iar *antrenamentul* făcea diferenţa între un afurisit de civil ignorant şi un soldat. Antrenamentul însemna să ştii unde să priveşti şi ce să faci atunci când vedeai ceva în zona de conflict. Antrenamentul însemna să ştii ce va face tancul din stânga ta fără a fi nevoit să te uiţi într-acolo. Antrenamentul însemna să ştii cum să-ţi repari tancul sau transportorul Bradley atunci când ceva se strică. Antrenamentul putea eventual să însemne mândrie, căci odată cu pregătirea creştea încrederea, siguranţa că erai cel mai tare ticălos din Valea

Umbrelor Morţii şi nu trebuia să te temi de niciun rău.

Colonelul Boyle pilota elicopterul UH-60A în care zbura Diggs. Diggs se afla pe locul destinat trupelor de desant, poziţionat imediat în spatele piloţilor şi între scaunele lor. Zburau la circa o sută cincizeci de metri deasupra terenului.

— Hopa, plutonul acela de dedesubt tocmai a dat peste ceva, raportă Boyle, arătând cu mâna.

Mai mult ca sigur, căci tancul conducător tocmai începuse să emită semnale luminoase galbene, însemnând „Sunt mort”.

— Hai să vedem cum reacţionează comandantul de pluton, rosti generalul Diggs.

Priviră cum, acţionând destul de sigur, sergentul retrase cele trei tancuri rămase, în timp ce echipajul tancului conducător de pluton sărea afară din vehiculul de luptă M1A2. Din punct de vedere practic, atât tancul, cât şi echipajul său ar fi supravieţuit probabil oricărei „lovituri” pe care ar fi primit-o de la germani. Nimeni nu produsese încă o armă care să străpungă cu certitudine blindajul Chobham, dar era posibil ca cineva s-o facă într-o bună zi, astfel că echipajele erau încurajate să nu creadă că ei sunt nemuritori, iar tancurile lor invulnerabile.

— În regulă, sergentul îşi cunoaşte meseria, observă Diggs, în timp ce elicopterul se deplasa către alt loc unde se desfăşurau acţiuni. Generalul îl văzu pe colonelul Masterman luând notiţe din belşug pe blocnotes. Ce crezi, Duke?

— Cred că eficienţa lor e de circa şaptezeci şi cinci de procente, domnule, replică ofiţerul G-3. Poate ceva mai sus. Trebuie să-i punem pe toţi la simulator ca să-i mai scuturăm puţin. SIMNET era una dintre cele mai bune investiţii ale armatei. Reţeaua de simulare consta dintr-o hală plină cu simulatoare de Ml şi Bradley, conectate printr-un supercomputer şi satelit la alte două hale de acelaşi gen, astfel încât puteau fi purtate virtual bătălii extrem de complexe şi realiste. Era extraordinar de costisitor şi, cu toate că nu simula pe deplin antrenamentul din teren, era fără îndoială un supliment de pregătire fără egal.

— Domnule general, timpul petrecut în Iugoslavia nu le-a fost de ajutor băieţilor lui Lisle, spuse Boyle de pe locul pilotului.

— Ştiu asta, confirmă Diggs. Deocamdată n-o să distrug cariera nimănui, promise el.

Boyle începu să zâmbească.

— Bun. Voi răspândi ştirea, domnule.

— Ce părere ai de germani?

— Îl cunosc pe şeful lor, generalul Siegfried Model. E al dracului de deştept. Joacă o mulţime de jocuri de noroc. Aveţi grijă cu el, domnule general.

— Adevărat? Diggs comandase NTC până de curând şi, ocazional, îşi încercase norocul în Las Vegas, aflat, faţă de postul său, abia la două ore de mers cu maşina pe şoseaua interstatală 15.

— Domnule, ştiu la ce vă gândiţi. Dar mai gândiţi-vă o dată, îl preveni Boyle pe şeful său.

— Se pare că elicopterele tale se descurcă bine.

— Mda, Iugoslavia a reprezentat o bază de antrenament destul de decent pentru noi, iar atâta vreme cât am combustibil, îmi pot antrena oamenii.

— Dar în privinţa tragerilor reale? întrebă generalul comandant al Diviziei 1 Tancuri.

— N-am mai executat aşa ceva în ultima vreme, domnule, dar repet, simulatoarele sunt aproape la fel de bune ca tragerile reale, replică Boyle în difuzor. Dar cred că doriţi ca broaştele voastre cu şenile să execute ceva trageri reale, domnule general.

Iar aici Boyle avea dreptate. Când te aflai într-un Abrams sau Bradley, nimic nu substituia tragerile cu muniţie reală.

Pânda la banca din parc se dovedi a fi lungă şi plictisitoare. Înainte de toate, firește, au luat containerul, l-au deschis şi au descoperit că acesta conţinea două foi de hârtie, tipărite recent, cu caractere chirilice, dar criptate. Aşa că foile au fost fotografiate şi trimise criptologilor pentru decriptare. Aceasta nu se dovedi a fi o treabă uşoară. De fapt, până în acel moment se dovedise a fi

imposibilă, făcându-i pe ofiţerii Serviciului Federal de Securitate să tragă concluzia că chinezii (dacă ei erau cei implicaţi), adoptaseră o veche practică a KGB de a folosi tabele de coduri de unică folosinţă. Acestea erau, în termeni teoretici, impenetrabile, deoarece nu existau tipare, formule, sau algoritmi de spargere.

Restul timpului nu fusese decât o problemă de aşteptare, pentru a vedea cine vine să ridice materialul depus.

Puteau trece zile întregi până să se termine. FSB alocase trei maşini pentru acest caz. Două dintre ele erau dubiţe echipate cu camere de luat vederi cu teleobiectiv, fixate asupra ţintei. Între timp, apartamentul lui Koniev/Suvorov era supravegheat mai atent decât teleimprimatorul Bursei din Moscova. Subiectul în sine avea o „umbră” de până la zece ofiţeri experimentaţi, majoritatea fiind agenţi de contraspionaj pregătiţi de KGB, spre deosebire de anchetatorii criminalişti ai lui Provalov, care nu fuseseră totuşi îndepărtaţi, deoarece, din punct de vedere tehnic, cazul era încă al lor. Va rămâne un caz de omucidere până când un cetăţean străin – sperau ei – vă ridica pachetul aflat sub bancă.

De vreme ce era o bancă dintr-un parc public, oamenii se aşezau cu regularitate pe ea. Adulţi care citeau ziare, copii citind cărţi de benzi desenate, adolescenţi, care se ţineau de mână, oameni care conversau amical, chiar şi doi bătrâni care se întâlneau în fiecare după-amiază pentru o partidă de şah jucată pe o tablă magnetică. După fiecare vizită de acest gen, ascunzătoarea era verificată dacă fusese mişcată sau deranjată, dar întotdeauna fără niciun rezultat. În cea de a patra zi, oamenii speculau deja cu voce tare că totul nu era decât un soi de truc. Era modul lui Koniev/Suvorov de a verifica dacă este sau nu urmărit. Dacă aşa stăteau lucrurile, era un pui de lele extrem de isteţ, concluzionaseră toţi membrii echipei de supraveghere. Dar ştiau deja asta.

Schimbarea veni spre sfârşitul după-amiezii, în cea de-a cincea zi, iar omul care apăru era exact cel la care se aşteptaseră ei. Numele său era Kong Deshi şi era un

diplomat mărunt pe lista oficială, în vârstă de patruzeci şi şase de ani, un om de dimensiuni modeste şi, după cum spunea formularul de prezentare de la Ministerul de Externe, cu modeste aptitudini intelectuale – era un mod politicos de a spune că era netot. Dar aşa cum remarcaseră alţii, asta era o acoperire perfectă pentru un spion, o acoperire care irosea o grămadă din timpul băieţilor de la contraspionaj, făcându-i să ia urma unor diplomaţi nătângi de-a lungul şi de-a latul globului, pentru a descoperi că erau exact ce păreau – diplomaţi netoţi – care existau în cantităţi impresionante pe glob. Omul păşea degajat alături de alt cetăţean de etnie chineză, care părea un fel de om de afaceri, sau cel puţin aşa considerau ei. Se aşezaseră şi continuaseră să pălăvrăgească, gesticulând, până ce al doilea bărbat se întoarse să privească ceva spre care arăta Kong. Apoi mâna dreaptă a lui Kong se strecură cu rapiditate şi aproape nevăzută sub bancă, de unde recuperă containerul, înlocuindu-l probabil cu un altul, înainte ca mâna să-i revină în poală. Cinci minute mai târziu, după ce fumară o ţigară, amândoi plecară, îndreptându-se către cea mai apropiată staţie de metrou.

— Răbdare, le spusese ofiţerul comandant agenţilor FSB prin circuitul radio, aşa că aceştia mai aşteptară încă o oră, până fură siguri că nu era nicio maşină parcată prin împrejurimi care ţinea sub observaţie „cutia moartă”.

Abia atunci un ofiţer FSB păşi către bancă, ţinând în mână un ziar, luă loc şi extrase coletul. Felul în care îşi aprinsese apoi o ţigară semnalase restului echipei că avusese loc o substituire.

În laborator se descoperise imediat că pachetul avea un lacăt şi asta atrase atenţia tuturor. Pachetul fu scanat de urgenţă cu raze X şi se descoperi că adăpostea o baterie şi câteva fire electrice, plus un container rectangular semiopac reprezentând, în opinia colectivă, un dispozitiv pirotehnic. Indiferent ce se afla în colet, cu siguranţă era valoros. Unui lăcătuş experimentat îi trebuiră douăzeci de minute să vină de hac lacătului, apoi cutia fu deschisă pentru a dezvălui câteva foi de hârtie fotosensibilă. Acestea

fură luate şi fotografiate, pentru a scoate la iveală o înşiruire compactă de caractere chirilice – toate aleatorii. Era un mesaj cu cheie de unică folosinţă, cel mai bun obiect pe care puteau spera să-l găsească. Foile fuseseră reîmpăturite exact cum erau şi repuse în cutie, apoi micul container de metal, care arăta ca un pachet ieftin de ţigări, fu dus înapoi sub bancă.

— Şi acum? îl întrebă Provalov pe ofiţerul FSB însărcinat cu acest caz.

— Data viitoare când subiectul nostru va trimite un mesaj, vom fi capabili să-l citim.

— Şi atunci vom şti, continuă Provalov.

— Poate. Vom cunoaşte ceva mai mult decât ştim acum. Vom dovedi că acest Suvorov este spion. Îţi promit, declară ofiţerul de contrainformaţii.

Provalov era nevoit să admită pentru sine că nu era mai aproape de rezolvarea cazului său de crimă decât fusese cu două săptămâni înainte, dar cel puţin lucrurile se puseseră în mişcare, chiar dacă firul îi afunda tot mai adânc în ceaţă.

— Cum stăm, Mike? se interesă, la depărtare de opt fuse orare faţă de Moscova, Dan Murray.

— Deocamdată n-a *muşcat* nimic, domnule director, dar acum se pare că urmărim un spion. Numele subiectului este Klementi Ivanovici Suvorov, care trăieşte momentan sub identitatea de Ivan Iurievici Koniev. Reilly citi adresa.

Toate firele duc spre el, sau măcar aşa pare, şi l-am zărit stabilind un posibil contact cu un diplomat chinez.

— Ce mama dracului înseamnă toate astea? se-ntrebă cu voce tare directorul FBI, Dan Murray, pe linia securizată.

— Aici m-aţi prins descoperit, domnule director, dar este cert că acest caz devine unul foarte interesant.

— Trebuie să fii foarte apropiat de individul acela, Provalov.

— E un poliţist pe cinste şi recunosc, facem o echipă grozavă împreună.

Ceea ce Cliff Rutledge nu putea spune despre relaţia sa

cu Shen Tang.

— Relatările agenţiilor voastre de ştiri legate de incident sunt destul de nefavorabile, dar observaţiile preşedintelui referitoare la politica noastră internă constituie o violare a suveranităţii Chinei! spuse aproape ţipând ministrul de externe, pentru a şaptea oară de la ora prânzului.

— Domnule ministru, replică Rutledge, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă poliţistul vostru nu împuşca un diplomat acreditat, iar acesta este, literar vorbind, un act complet necivilizat.

— Afacerile noastre interne sunt afaceri interne, declamă pe dată Shen.

— Aşa este, domnule ministru, dar America are propriile crezuri, şi, dacă dumneavoastră ne cereţi să vă onorăm credinţele, atunci putem pretinde şi noi puţin respect faţă de ale noastre.

— Am ajuns să ni se facă lehamite de amestecul Americii în afacerile interne ale Chinei. În primul rând aţi recunoscut provincia noastră rebelă, Taiwan. Apoi i-aţi încurajat pe străini să se amestece în politica noastră internă. Apoi aţi trimis, sub acoperirea unui om al bisericii, un spion care să violeze legile noastre, împreună cu un diplomat dintr-o altă ţară, apoi aţi fotografiat un poliţist chinez care-şi făcea datoria, apoi preşedintele vostru ne condamnă pe *noi,* pentru amestecul *vostru,* în afacerile noastre interne. Republica Populară nu va tolera această activitate necivilizată!

„Şi acum vei cere statutul naţiunii celei mai favorizate, eh?” judecă de pe scaunul său Mark Gant. Fir-ar să fie, întrevederea aceasta semăna cu una în care întâlneai reprezentanţii – nişte adevăraţi *rechini* – băncilor de investiţii, pe Wall Street.

— Domnule ministru, ne numiţi necivilizaţi, ripostă Rutledge. Dar noi nu avem mâinile pătate de sânge. Şi acum ţin să vă amintesc că ne aflăm aici pentru a discuta litigii comerciale. Putem reveni la ordinea de zi?

— Domnule Rutledge, America nu are dreptul să dicteze Republicii Populare, pe de-o parte, şi să ne interzică

propriile drepturi, pe de altă parte, i-o întoarse Shen.

— Domnule ministru, America n-a comis nicio astfel de intruziune în afacerile interne ale Chinei. Dacă ucideţi un diplomat trebuie să vă aşteptaţi la o reacţie. În privinţa Republicii China…

— Nu există Republica China! aproape ţipă ministrul de externe al R.P.C. Este o provincie renegată şi *voi* ne-aţi violat suveranitatea acordându-i recunoaştere diplomatică!

— Domnule ministru, Republica China este o naţiune independentă, cu un guvern ales în mod liber şi noi nu suntem singura ţară care a recunoscut acest fapt. Politica Statelor Unite este una de încurajare a autodeterminării popoarelor. Dacă populaţia Republicii China va vota să facă parte din China continentală, este alegerea ei. Dar atâta timp cât ei au ales în mod liber să fie ceea ce sunt, America a optat pentru recunoaşterea lor. Aşa cum ne aşteptăm ca alţii să recunoască America drept o guvernare legitimă pentru că reprezintă voinţa liber exprimată a populaţiei sale, la fel îi revine Americii obligaţia să recunoască voinţa altor popoare.

Rutledge se lăsă pe speteaza scaunului, evident plictisit de turnura pe care o căpătase şedinţa de după-amiază. De dimineaţă se aşteptase ca aşa va fi. R.P.C. trebuia să-şi descarce puţin nervii, dar ajungea o dimineaţă pentru asta. Acum deveniseră obositori.

— Şi dacă o altă provincie a noastră se revoltă, o veţi recunoaşte şi pe aceea?

— Oare domnul ministru îmi vorbeşte de viitoare tulburări politice în Republica Populară? îl interpelă imediat Rutledge, puţin cam prea repede şi prea volubil, remarcă el însuşi un moment mai târziu. În orice caz, nu am niciun fel de instrucţiuni pentru o asemenea eventualitate.

Se dorise a fi un răspuns amuzant la o întrebare mai degrabă cretină, dar era evident că în acea zi ministrul Shen nu avea simţul umorului. Mâna sa ţâşni în sus, cu arătătorul întins, ca o avertizare la adresa lui Rutledge şi a Statelor Unite.

— Ne trageţi pe sfoară. Vă amestecaţi în treburile

noastre. Ne insultaţi. Ne blamaţi pentru lipsa de eficienţă a economiei voastre. Ne interziceţi accesul corect la pieţele voastre. Şi staţi aici de parcă aţi fi personificarea virtuţii mondiale. Nu mai acceptăm nimic din toate astea!

— Domnule ministru, noi ne-am deschis porţile pentru a face comerţ cu ţara dumneavoastră, iar voi ne-aţi trântit poarta în nas. Poarta voastră este cea care se deschide şi se închide, trase el concluzia, dar şi noi ne putem închide poarta dacă ne forţaţi să o facem. Nu dorim să se-ntâmple astfel. Dorim să existe un comerţ corect şi liber între marea naţiune chineză şi poporul american, dar elementele care împiedică acest comerţ nu se găsesc în America.

— Ne insultaţi, iar apoi vreţi să vă invităm la noi în casă?

— Domnule ministru, America nu insultă pe nimeni. Ieri, în Republica Populară a avut loc o tragedie. A fost ceva ce doreaţi probabil să evitaţi, dar, chiar şi aşa, s-a întâmplat. Preşedintele Statelor Unite v-a cerut să investigaţi incidentul. Nu este o cerere iresponsabilă. De ce ne condamnaţi pe noi pentru incident? Un reporter a relatat faptele. Oare China neagă faptele pe care le-am văzut la televizor? Susţineţi că o companie americană privată a fabricat evenimentul? Cred că nu. Spuneţi că cei doi bărbaţi nu sunt morţi? Din păcate, nu este cazul. Spuneţi că poliţistul vostru a ucis în mod justificat un diplomat acreditat şi un cleric ce ţinea în braţe un nou-născut? întrebă Rutledge cu cel mai rezonabil ton posibil. Domnule ministru, tot ceea ce aţi spus în ultimele trei ore şi jumătate este că America greşeşte obiectând la ceea ce pare a fi crimă cu premeditare. Iar obiecţia noastră nu este decât o simplă cerere adresată guvernului dumneavoastră de a investiga incidentul. Domnule ministru, America nu a făcut şi nici nu a rostit ceva nerezonabil, iar acuzaţiile ne fac să ne pierdem răbdarea. Eu şi delegaţia mea am venit aici pentru a discuta despre comerţ. Am dori ca Republica Populară să-şi deschidă mai mult pieţele, astfel încât comerţul să devină *comerţ*, un schimb liber de bunuri de-a lungul graniţelor internaţionale. Cereţi statutul de naţiune favorizată în relaţiile cu Statele Unite. Acesta nu va fi

acordat atâta timp cât pieţele voastre nu sunt deschise Americii în aceeaşi măsură în care pieţele Americii sunt deschise Chinei, dar *poate* fi acordat în momentul când veţi face schimbările cerute de noi.

— Republica Populară a încetat să accepte cererile insultătoare ale Americii. Am încetat cu tolerarea insultelor voastre la adresa suveranităţii noastre. Am terminat cu amestecul vostru în afacerile noastre interne. Este momentul ca America să ia în considerare rezonabilele noastre cereri. China doreşte să întreţină relaţii comerciale corecte cu Statele Unite. Nu cerem mai mult decât aţi acordat deja altor state: statutul naţiunii celei mai favorizate.

— Domnule ministru, asta nu se va întâmpla atâta vreme cât nu vă deschideţi pieţele pentru produsele noastre. Comerţul nu-i liber dacă nu este corect. Protestăm totodată la violarea de către R.P.C. a tratatelor şi acordurilor referitoare la mărci şi drept de copiere. Protestăm că aveţi facilităţi industriale, deţinute integral de către agenţiile guvernamentale ale Republicii Populare, care violează tratatele referitoare la patente, mergând până la punctul în care fabrică produse cu proprietate intelectuală americană fără permisiune sau compensaţii şi…

— Acum ne faceţi hoţi? interveni Shen.

— Domnule ministru, vă atrag atenţia că asemenea vorbe n-au ieşit de pe buzele mele. Oricum, este o realitate şi avem exemple de produse fabricate în China de către fabrici deţinute de agenţii ale guvernului vostru, produse care par a conţine invenţii americane pentru care realizatorii lor nu au primit niciun fel de compensaţii şi a căror aprobare pentru realizarea copiilor nu a fost obţinută. Vă pot arăta exemple de asemenea produse, dacă doriţi.

Reacţia lui Shen fu o fluturare nervoasă a mâinii, care pentru Rutledge însemna „Nu, mulţumesc” Sau ceva de genul acesta.

— N-am niciun interes să văd dovezi fizice ale minciunilor şi denaturărilor americane.

În timp ce Rutledge replica ofensat, Gant se lăsă pe spate

în scaunul său, precum un spectator la un meci de box care se întreabă dacă va avea oare cineva lovitura decisivă. Probabil că nu, judecă el. Niciunul din adversari nu avea o bărbie fragilă şi amândoi erau cam iuţi de picior. Rezultau o puzderie de lovituri, dar niciuna cu un final serios. Pentru el nu era decât un nou gen de plictiseală, palpitant ca formă, dar anost ca rezultat. Îşi luase câteva notiţe, dar acestea erau mai mult repere care să-l ajute să-şi aducă aminte cum se desfăşuraseră lucrurile. Putea fi un capitol amuzant în autobiografia sa. Se întrebă ce titlu să-i pună. Poate *Negustori şi diplomaţi?*

După patruzeci şi cinci de minute şedinţa fu ridicată, cu obişnuitele strângeri de mâini, extrem de cordiale faţă de cât de vehementă fusese şedinţa, lucru de mirare pentru Mark Gant.

— Sunt numai afaceri, nimic personal, explică Rutledge. Sunt surprins că stăruie atât de mult asupra acestui subiect. Cu atât mai rău cu cât noi nu i-am acuzat practic de nimic. Ce naiba, până şi preşedintele le-a cerut doar o investigaţie. De ce sunt atât de susceptibili? se miră el cu glas tare.

— Poate sunt doar îngrijoraţi că nu vor obţine ce şi-au propus în urma convorbirilor, speculă Gant.

— Dar de ce sunt *atât* de îngrijoraţi? îl întrebă Rutledge.

— Poate că fondurile lor pentru comerţul extern sunt chiar mai reduse decât sugerează modelul meu computerizat. Gant ridică din umeri.

— Însă chiar dacă sunt îngrijoraţi, calea pe care o urmează nu le va ameliora situaţia. Rutledge pocni din palme, exprimându-şi frustrarea. Nu se comportă logic. Da, sigur, şi-au permis să aibă o criză de isterie legată de chestia cu împuşcarea şi, da, poate că preşedintele Ryan a mers prea departe spunând lucrurile care le-a spus – şi numai Dumnezeu ştie că e mai înapoiat decât omul din Neanderthal în problema avortului. Dar toate astea nu justifică timpul cheltuit şi pasiunea cu care-şi susţin poziţia.

— Teamă? se întrebă Gant.

— Teamă faţă de ce?

— Dacă rezerva lor de bani lichizi este atât de mică, sau chiar mai mult decât mică, atunci se află într-o fundătură. Una mai îngustă decât am apreciat.

— Să presupunem că se află acolo, Mark. Ce anume îi face să se teamă?

— Două lucruri, rosti Gant, aplecându-se în scaunul limuzinei. Înseamnă că nu au bani cu care să cumpere produse, sau cu care să onoreze plăţile produselor deja cumpărate. Este o situaţie jenantă şi, aşa cum spuneai, ei sunt nişte oameni orgolioşi. Nu-i văd admiţând că au greşit, sau că sunt dornici să-şi arate slăbiciunea.

— Este adevărat, admise Rutledge.

— Orgoliul le poate aduce oamenilor o mulţime de necazuri, Cliff, raţionă Gant cu voce tare.

Îşi aminti de un fond de investiţii de pe Wall Street care înregistrase o pierdere de o sută de milioane de dolari deoarece directorul său general nu se retrăsese de pe o poziţie pe care, cu câteva zile înainte, o crezuse corectă, iar apoi şi-o menţinuse chiar şi după ce existau manifestări clare ale faptului că se înşelase. De ce? Pentru că nu dorise să pară un novice pe Wall Street. Aşa că în loc să pară un începător, dovedise în faţa întregii lumi că este un fraier. Dar cum se putea asta traduce în planul afacerilor externe? Un şef de stat era mai deştept decât directorul, nu?

— Nu merge deloc bine, prietene, îi zise Zhang lui Fang.

— Poliţistul acela prostănac e de vină. Da, americanii au greşit reacţionând atât de dur, dar toate acestea n-ar fi avut loc fără excesul de zel al acelui poliţist.

— Preşedintele Ryan – de ce ne urăşte atât de mult?

— Zhang, ai complotat de două ori împotriva ruşilor şi tot de două ori ai ţesut intrigi contra americanilor. E oare posibil ca americanii să ştie de asta? E posibil să fi ghicit cum stau lucrurile? Nu ţi-a trecut prin minte că de aceea au recunoscut regimul din Taiwan?

Zhang Han San scuturǎ din cap.

— Este imposibil. Nu a fost nimic pus pe hârtie. „Iar securitatea informaţiilor a fost perfectă în ambele cazuri”,

nu se mai osteni el să adauge.

— Când se spun diverse lucruri în preajma oamenilor care au urechi, Zhang, aceştia le ţin minte. Există doar puţine secrete în lume. Nu mai poţi menţine afacerile de stat secrete, aşa cum nu poţi ascunde răsăritul soarelui, continuă Fang, gândind că se va asigura ca această frază să ajungă în consemnarea discuţiei, pe care Ming o va scrie pentru el. Vorbele se răspândesc prea departe. Ajung la prea mulţi oameni, iar fiecare dintre aceştia are gură.

— Şi atunci ce-ai vrea să facem?

— Americanii au cerut o investigaţie, aşa că le vom oferi una. Faptele pe care le vom descoperi vor fi, orice s-ar spune, cele pe care le dorim noi. Dacă va trebui să moară un poliţist, sunt mulţi alţii care să-l înlocuiască. Relaţiile noastre comerciale cu America sunt mult mai importante decât această problemă prostească, Zhang.

— Nu ne putem permite să cedăm în faţa barbarilor.

— În cazul de faţă nu ne putem permite să *nu* o facem. Nu putem admite să riscăm soarta ţarii din pricina unui fals orgoliu.

Fang scoase un suspin. Prietenul său Zhang fusese mereu un orgolios. Un bărbat cu vederi largi, desigur, dar prea conştient de importanţa sa şi a poziţiei dorite. Şi totuşi, locul pe care alesese să-l ocupe era unul plin de dificultăţi. Nu îşi dorise niciodată pentru sine *locul întâi*, în schimb dorise să fie persoana care să influenţeze omul aflat în vârful ierarhiei, să fie precum eunucii de palat care dirijaseră o sumedenie de împăraţi pe parcursul a peste o mie de ani. Fang aproape zâmbi, socotind că nicio putere, oricât de mare, nu merita gestul de a deveni eunuc, fie chiar şi unul de la curtea regală sau de oriunde, iar Zhang probabil că nici el n-ar fi mers prea departe în această privinţă. Dar, pentru a fi omul puternic din spatele cortinei, probabil că era mai dificil decât să fii omul puternic de pe tron, iar Zhang fusese principalul actor din spatele alegerii lui Xu ca secretar general. Xu era o nulitate intelectuală, un om suficient de agreabil, cu un aspect regal, capabil să vorbească bine în public, dar în esenţă lipsit de idei iar asta

explica starea de lucruri, nu? Cu certitudine Zhang contribuise la numirea lui Xu ca şef al Biroului Politic doar pentru că acesta era un vas gol, iar Zhang era cel care umplea acel gol de idei cu propriile sale gânduri. Fireşte. În curând ar trebui să se vadă acest lucru. Prin alte părţi se credea că Xu fusese ales pentru poziţia sa moderată în privinţa tuturor problemelor; în exteriorul R.P.C. era numit conciliator, creator de consens. De fapt era un om cu puţine convingeri, capabil să le adopte pe ale altora, de vreme ce acea persoană – Zhang – studiase problema înaintea sa şi decisese ce direcţie ar trebui să adopte Biroul Politic.

Desigur, Xu nu era pe deplin o marionetă. Asta era problema cu oamenii. Oricât de utili erau în anumite privinţe, pentru altele aveau impresia că pot gândi de unii singuri, iar cei mai nebuni dintre ei *chiar aveau* idei, dar care rareori erau logice şi aproape niciodată folositoare. Xu îl stânjenise pe Zhang în mai multe ocazii şi, de vreme ce el *era* preşedintele Biroului Politic, Xu *chiar avea* putere personală, dar nu şi curajul de a se folosi cum trebuie de ea. Dar... cât anume? Şaizeci la sută din timp, poate chiar ceva mai mult, nu era decât purtătorul de cuvânt al lui Zhang. Iar de partea sa Zhang era destul de liber să-şi exercite propria influenţă şi să facă propria politică naţională. În general făcea asta nevăzut şi neştiut de către cei din afara Biroului Politic, dar nici cei din interior nu cunoşteau pe deplin acest fapt, de vreme ce multe dintre întrevederile sale cu Xu erau particulare, iar în majoritatea cazurilor Zhang nu discuta despre ele nici măcar cu Fang.

Vechiul său amic era un cameleon, socoti, pentru întâia oară, Fang. Dar dacă afişa o postură umilă în felul său de a nu căuta mărirea care să se potrivească influenţei sale, contrabalansa totul cu greşeala orgoliului şi, mai rău decât atât, părea să nu realizeze slăbiciunea pe care o afişa. Credea ori că el nu are niciun cusur, ori că e conştient de el. Toţi oamenii au slăbiciuni, iar cele mai mari erau acelea care rămâneau necunoscute medicilor care-i îngrijeau. Fang îşi privi ceasul şi plecă de la birou. Cu puţin noroc, va sosi acasă la o oră decentă, după ce-şi va fi transcris

observaţiile cu ajutorul lui Ming. Ce noutate, să plece acasă la timp.

CAPITOLUL 28

Traiectorie de coliziune

— Ticăloşii, remarcă vicepreşedintele Jackson la cafeaua de dimineaţă.

— Bun venit în minunata lume a politicii de stat, Robby, îi zise Ryan prietenului său. În Biroul Oval era ora 7.45. Cathy şi copiii plecaseră devreme, aşa că ziua de muncă începuse mai repede. Aveam bănuieli, dar acum iată şi dovada, dacă vrei s-o numeşti aşa. Războiul cu Japonia şi mica problema avută cu Iranul au fost iscate la Beijing – ei bine, nu e sigur, dar acest Zhang, acţionând în numele lui Xu, se pare, a sprijinit şi instigat ambele evenimente.

— Bine, o fi el un ticălos dat naibii, dar nu i-aş da premiu pentru inteligenţă, rosti Robby, după un moment de gândire. Apoi îşi continuă raţionamentul. Dar poate că nu-i corect. Din punctul său de vedere, planurile erau destul de isteţe, folosindu-i pe alţii drept cal de bătaie. El însuşi nu a riscat nimic, în schimb s-a gândit să acţioneze şi să profite de pe seama riscurilor asumate de alţii. În mod evident pare un lucru eficient, eu aşa cred.

— Întrebarea este: care va fi următoarea lui mutare?

— Judecând după materialul acesta şi pe baza a ceea ce a raportat Rutledge din Beijing, eu zic că trebuie să-i luăm puţin mai în serios pe aceşti oameni, reflectă Robby. Apoi mintea sa filtră şi alte idei. Jack, trebuie să implicăm mai mulţi oameni în problema aceasta.

— Mary Pat îşi va ieşi din fire chiar şi numai dacă sugerăm aşa ceva, îi spuse Ryan.

— Grea problemă. Jack, e vorba de vechea problemă cu informaţiile din spionaj. Dacă le răspândeşti prea mult, rişti să le compromiţi, apoi le-ai pierdut – *însă* dacă nu le foloseşti complet, e ca şi cum nu le-ai fi avut deloc. Unde vei trage o linie de demarcaţie? Era o întrebare retorică.

Dacă greşeşti, o trasezi abătându-te spre partea siguranţei – dar siguranţa ţării, nu a sursei.

— La originea acestei bucăţi de hârtie se află o persoană reală, vie, Rob, sublinie Jack.

— Sunt sigur de asta. Dar dincolo de pereţii acestei camere se află două sute cincizeci de milioane de oameni, iar jurământul pe care amândoi l-am depus a fost către ei, nu către nişte politicieni din Beijing. Ceea ce ne spune hârtia asta este că individul care face politica Chinei e dornic să pornească războaie şi noi am trimis deja de două ori băieţii noştri să lupte în conflictele la a căror declanşare el a fost părtaş. Dumnezeule, Jack, se presupunea că războaiele sunt de domeniul trecutului, dar acest Zhang încă nu şi-a dat seama de acest fapt. Dacă face ceva ce noi nu ştim?

— Exact asta este menirea lui SORGE, Rob. Ideea este să ştim cu anticipaţie şi să avem şansa de a o lua înaintea evenimentelor.

Jackson dădu din cap a încuviinţare.

— Aşa o fi, dar a fost o dată o sursă numită MAGIC, care ne spunea o mulţime de lucruri despre intenţiile unui inamic, însă când acel inamic a lansat primul său atac, noi dormeam – pentru că MAGIC era atât de important, nu l-am informat niciodată pe CINCPAC de existenţa lui, iar acesta a sfârşit prin a fi luat pe nepregătite la Pearl Harbour. Ştiu că informaţiile secrete sunt importante, dar au limitele lor operaţionale. Tot ceea ce ne comunică aceste informaţii este că avem un potenţial adversar care nu prea are inhibiţii. Îi cunoaştem felul de a gândi, dar nu intenţiile şi operaţiunile curente. Mai mult decât atât, SORGE ne oferă aduceri aminte din conversaţiile particulare între un tip care face politică şi alt tip care încearcă să influenţeze politica. O mulţime de informaţii sunt omise. Acest material pare un jurnal de tipul „acoperă-ţi urmele”, nu-i aşa?

Ryan îşi spuse că în special această opinie critică era isteaţă. Precum indivizii de la Langley, îşi permisese să devină puţin prea euforic în legătură cu o sursă de care înainte nici nu visau să se apropie. SONGBIRD era o sursă

bună, dar avea limite. Unele mari.

— Mda, Robby, probabil că aşa este. E posibil ca acest Fang să ţină jurnalul doar pentru a avea ce să scoată din sertar dacă unul dintre colegii săi din Biroul Politic chinez încearcă să-l compromită din umbră.

— Aşadar vorbele pe care le citim nu aparţin lui Sir Thomas More, observă TOMCAT.

— Nu chiar, admise Ryan. Dar este o sursă bună. Toţi oamenii care au verificat materialele pentru noi spun că are un aer veritabil.

— Nu zic că nu spune *adevărul,* Jack, zic că nu-l spune pe *tot*, stărui vicepreşedintele.

— Mesaj recepţionat, amirale. Ryan ridică braţele în semn de predare. Ce recomanzi?

— Pentru început, informează-i pe Secretarul Apărării, pe şefii de Stat-Major, pe şefii J-3 şi J-5 şi probabil pe CINCPAC, amicul tău Bart Mancuso, adăugă Jackson, cu o urmă de dezgust.

— De ce nu-ţi place tipul? întrebă SWORDMAN.

— Are o minte înfierbântată, răspunse pilotul de luptă al aviaţiei îmbarcate. Cei din submarine nu prea sunt ieşiţi în lume… dar îţi garantez că este un foarte bun executant. „Operaţiunea cu submarine pe care a întreprins-o împotriva japonezilor, folosind vechile „bubuitoare”, a fost destul de îndrăzneaţă”, admise Jackson pentru sine.

— Recomandări specifice?

— Rutledge zice că aceşti chinezi vorbesc de parcă sunt cu adevărat porniţi pe chestia cu Taiwanul. Dacă vor întreprinde acţiuni pe tema aceasta? De exemplu, un atac cu rachete împotriva insulei. Numai Dumnezeu ştie câte rachete pot arunca, iar noi avem în permanenţă nave în porturile insulei.

— Crezi că sunt îndeajuns de tâmpiţi încât să lanseze un atac contra unui oraş în care a acostat o navă de-a noastră? întrebă Ryan. Afurisit sau nu, individul acela, Zhang, nu va risca atât de prosteşte un război cu America, nu?

— Dacă ei nu ştiu că nava se află acolo? Dacă primesc informaţii greşite? Jack, trăgătorii nu au întotdeauna date

complete despre oamenii din planul al doilea. Crede-mă. Am fost la război, am tras, m-am ales cu nişte cicatrici nenorocite.

— Navele îşi pot purta singure de grijă, nu?

— Nu şi dacă sistemele lor n-au fost pornite în totalitate, şi poate oare o rachetă SAM a marinei să oprească o rachetă balistică lansată şi care se apropie? se întrebă cu glas tare Robby. Habar n-am. Ce-ar fi să-l punem pe Tony Bretano să se intereseze?

— În regulă, dă-i un telefon. Ryan făcu o pauză. Robby, am un invitat care va sosi în câteva minute. Trebuie să discutăm mai mult pe seama problemei cu atacul. Împreună cu Adler şi Bretano, adăugă preşedintele.

— Tony este foarte priceput în materie de echipament şi probleme de conducere, dar are nevoie de puţină instruire în domeniul operaţiunilor.

— Instruieşte-l, îi ordonă Ryan lui Jackson.

— Am înţeles, domnule. Vicepreşedintele se îndreptă spre ieşire.

Puseseră containerul la loc în suportul lui magnetic în mai puţin de două ore de la îndepărtarea lui şi mulţumeau Domnului – în prezent ruşilor li se permitea să facă asta – că încuietoarea lui nu fusese una nouă, electronică. Una din aceea putea fi foarte greu spartă. Dar problema tuturor acestor dispozitive de securitate era că toate aveau deseori tendinţa să se defecteze şi să strice ceea ce fuseseră planificate să protejeze, lucru care nu făcea decât să sporească dificultatea unei munci care era deja extrem de complexă. În lumea spionajului, tot ceea ce ar fi putut funcţiona prost se strica invariabil, aşa că de-a lungul anilor, fiecare măsură de simplificare a operaţiunilor fusese adoptată de către toţi cei implicaţi. Rezultatul fusese că, atâta vreme cât ceva funcţiona pentru un individ, el funcţiona pentru toţi ceilalţi, iar atunci când era văzut cineva care urma aceleaşi proceduri ca proprii agenţi şi ofiţeri de informaţii, ştiai că ai în vizor un jucător din branşă.

Aşa că pânda din jurul băncii fusese reînnoită – fireşte că nu fusese niciodată ridicată, în caz că Suvorov/Koniev ar fi apărut pe neaşteptate în timp ce containerul era dus la laborator – cu un set schimbat de maşini şi camioane, plus acoperirea obiectivului din clădiri care aveau câmp vizual către bancă. Subiectul chinez era sub supraveghere, dar nimeni nu-l văzuse lăsând un indiciu pentru efectuarea schimbului. Dar poate că pur şi simplu îi dăduse lui Suvorov/Koniev un apel pe pager... dar mai probabil nu, atâta timp cât ei presupuneau că fiecare linie telefonică ce ieşea din ambasada Chinei era interceptată, iar numărul ar fi fost înregistrat şi, probabil, urmărit până la deţinătorul său. Spionii trebuiau să fie foarte atenţi, deoarece oamenii care îi vânau erau neobosiţi şi plini de resurse. Din cauza asta spionii aveau cel mai dezvoltat simţ al conservării dintre toate fiinţele umane. Dar oricât de greu ar fi fost ei de reperat, îndată ce erau descoperiţi erau ca şi condamnaţi la pierzanie. Iar asta, sperau toţi oamenii din FSB, urma să se întâmple şi în cazul lui Suvorov/Koniev.

Aşteptarea dură până după lăsarea nopţii. Subiectul îşi părăsi apartamentul şi merse timp de patruzeci de minute cu maşina, urmând o rută asemănătoare cu cea parcursă în urmă cu două zile – probabil verifica dacă are o coadă şi, concomitent, controla unele indicii, pe care băieţii din FSB încă nu le descoperiseră, care-l alertau de primirea unui mesaj. De acea dată, în loc să se întoarcă la locuinţa sa, trecu prin parc, îşi parcă maşina la două străzi distanţă de bancă şi se deplasă către ea pe jos, urmând o rută indirectă, oprindu-se pe parcurs de două ori pentru a-şi aprinde o ţigară, lucru care-i oferea prilejul să se întoarcă şi să-şi verifice spatele. Totul părea să decurgă bine, ca la carte. Nu văzu nimic, cu toate că trei bărbaţi şi o femeie îl urmăreau tot pe jos. Femeia împingea un cărucior de bebeluş, care îi oferea o scuză perfectă să se oprească extrem de des, chipurile pentru a aranja pătura micuţului. Bărbaţii pur şi simplu se plimbau, fără a privi la subiect sau, aparent, la orice altceva.

— Acolo! rostise unul dintre agenţii FSB. De data asta

Suvorov/Koniev nu se mai aşează pe bancă.

În loc să procedeze astfel, îşi puse piciorul pe ea, îşi legă şiretul şi ajustă manşeta pantalonilor. Ridicarea containerului fusese executată cu atâta iscusinţă, încât practic nimeni nu o văzuse, dar ipoteza că şi-ar fi ales tocmai acel loc pentru a-şi lega şiretul doar din pură coincidenţă părea prea trasă de păr – şi, pe deasupra, unul dintre ofiţerii FSB va sosi în curând acolo pentru a vedea dacă a înlocuit containerul. După ce făcu toate acestea, subiectul se întoarse la maşina sa, pe o rută ocolitoare diferită şi aprinzându-şi pe drum încă două ţigări americane Marlboro.

Partea amuzantă, socoti locotenentul Provalov, era cât de evidente erau lucrurile atunci când ştiai unde să priveşti. Ceea ce altădată fusese anonim, acum sărea în ochi ca un panou publicitar.

— Aşadar, ce facem acum? îl întrebă locotenentul de miliţie pe omologul său din FSB.

— Nimic, replică coordonatorul FSB. Aşteptăm până ce plasează un alt mesaj sub bancă, îl luăm, îl decodăm şi aflăm cu exactitate ce se petrece. Atunci vom lua o decizie.

— Şi cazul meu de crimă? ceru Provalov să afle.

— Ce-i cu el? Acum este un caz de spionaj, tovarăşe locotenent, şi are întâietate.

Ceea ce era adevărat, fu nevoit să admită pentru sine Oleg Gregorievici. Uciderea unui peşte, a unei târfe şi a unui şofer era un fapt mărunt în comparaţie cu trădarea de tară.

Cariera sa de ofiţer de marină ar putea să nu se sfârşească niciodată, gândi amiralul în retragere Joshua Painter. Şi asta n-ar fi fost un lucru rău, nu-i aşa? Fiu de fermier din Vermont, absolvise Academia Navală cu aproape patruzeci de ani în urmă, urmase cursurile din Pensacola[57], apoi îşi împlinise cea mai mare ambiţie a vieţii, să-şi ia zborul de pe portavioane, la bordul unor aparate cu reacţie. Făcuse acest lucru în primii douăzeci de ani, plus o

[57] Centru de pregătire pentru piloţii din aviaţia ambarcată, (n.red.).

repartiţie ca pilot de încercare, comandase grupul aerian al unui portavion, apoi un portavion, apoi o grupare operativă, culminând cu funcţiile de SACLANT, CINCLANT, CINCLANTFLT[58], trei posturi cu greutate, care-i veniseră ca o mănuşă mai bine de trei ani, înainte de a-şi da jos pentru totdeauna uniforma. Trecerea în rezervă însemnase o slujbă de civil, în care era plătit de patru ori mai bine decât o făcuse guvernul, care consta în principal din consilierea amiralilor cărora le veghea ascensiunea în carieră şi cărora le spunea cum ar fi procedat el. De fapt, era o activitate pe care ar fi făcut-o gratis, în orice club ofiţeresc din oricare bază navală americană, sau poate doar în schimbul unei mese şi a câtorva beri, plus şansa de a mirosi aerul salin al mării.

Dar acum se afla la Pentagon, din nou pe statul de plată al guvernului, de data aceasta în calitate de angajat civil şi consilier special al Secretarului Apărării. Tony Bretano, raţionă Josh Painter, era inteligent, un inginer cu desăvârşire sclipitor şi bun manager. La probleme era înclinat să găsească mai curând soluţii matematice decât umane şi avea tendinţa să-i conducă puţin cam dur pe angajaţi. Una peste alta, din Bretano ar fi ieşit un bun ofiţer de marină, aprecie Painter, mai ales unul specializat în propulsia nucleară.

Biroul său din Pentagon era mai mic decât cel pe care-l ocupase ca OP-05 – adjunct al Şefului Statului-Major pentru Operaţiunile Aeronavale – cu zece ani în urmă, un post desfiinţat între timp. Avea la dispoziţie o secretară şi un ofiţer tânăr şi isteţ care să-l ajute. Pentru mulţi oameni el constituia o cale de acces către biroul Secretarului Apărării, iar unul dintre aceştia, destul de straniu, era vicepreşedintele.

— Aşteptaţi, vă fac legătura cu vicepreşedintele, îi spuse o operatoare de la Casa Albă, pe linia lui privată.

— Cum să nu, replică Painter.

— Josh, aici Robby.

[58] Serie de funcţii de comandă culminând cu cea de comandant al flotei americane din Oceanul Atlantic, (n.red.).

— Bună dimineaţa, domnule, răspunse Painter. Asta îl agasa pe Jackson, care servise în mai multe ocazii sub comanda sa, dar Josh Painter nu era genul de om care să se adreseze pe numele de botez un oficial ales. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am o întrebare. Preşedintele şi cu mine discutam pe marginea unui anumit subiect în această dimineaţă şi nu am ştiut ce răspuns să-i dau la întrebarea sa. Poate o rachetă Aegis să intercepteze şi să distrugă o rachetă balistică pe traiectoria de coborâre?

— Nu ştiu, dar nu prea cred. Am studiat problema în cursul Războiului din Golf şi... oh, bun, da, acum îmi amintesc. Am decis că ar putea probabil opri acele rachete Scud deoarece aveau o viteză relativ scăzută, dar asta este la limita posibilităţilor sistemului Aegis. Este o problemă de programare, chiar din softul rachetei SAM. Aceeaşi poveste era şi în cazul rachetelor Patriot, amândoi bărbaţii îşi aminteau acum de asta. Cum de aţi avut prilejul să discutaţi despre asta?

— Preşedintele e îngrijorat de faptul că, dacă chinezii trimit o rachetă din aia asupra Taiwanului, iar noi avem o navă acostată, ei bine, ar prefera ca nava să-şi poată purta singură de grijă, înţelegi?

— Mă pot informa în legătură cu asta, promise Painter. Vreţi să vă trimit informaţiile astăzi, prin Tony?

— Afirmativ, confirmă TOMCAT.

— Am recepţionat, domnule. Vă voi contacta ceva mai târziu, în cursul acestei zile.

— Mersi, Josh, replică Jackson, închizând telefonul.

Painter îşi privi ceasul. Oricum era momentul să se-ndrepte spre biroul şefului. Traseul îl purtă prin aglomeratul coridor al Inelului E, apoi făcu din nou dreapta spre biroul Secretarului Apărării, trecând de personalul de securitate şi de diversele secretare personale şi adjutanţi. Sosise exact la timp, iar uşa biroului era deschisă.

—´Neaţa, Josh, îl salută Bretano.

— Bună dimineaţa, domnule Secretar.

— Bun, ce noutăţi interesante avem astăzi din lume?

— Păi, domnule, avem o cerere care tocmai a venit de la Casa Albă.

— Şi care ar fi aceea? întrebă TUNETUL. Painter îi explică. Bună întrebare. De ce răspunsul este unul atât de dificil de dat?

— Este un aspect pe care l-am studiat şi pe faţă şi pe dos, dar sistemul Aegis a fost practic setat să combată ameninţările venite din partea rachetelor de croazieră, iar acestea au viteza maximă de aproximativ trei Mach.

— Dar radarul Aegis este ideal pentru genul de ameninţări ca cea pomenită în cerere, nu-i aşa?

Secretarul Apărării era pe deplin documentat de modul în care opera sistemul radar.

— Da, domnule, e un sistem radar dat dracului, fu Painter de acord.

— Şi pentru a-l face capabil pentru acest tip de misiune este doar o chestiune de programare?

— În esenţă, da. În mod cert implică programul din capul de căutare al rachetei şi, poate, în acelaşi timp programele pentru radarele SPY[59] şi SPG[60]. Nu sunt specializat pe acest domeniu, domnule.

— Nu-i dificil de scris un program şi nici costisitor. Ce naiba, la TRW am avut un tip de clasa întâi care e expert în chestii de genul acesta şi care obişnuia să lucreze la nivelul inferior, în biroul SDIO. Alan Gregory, trecut în rezervă din armată, cu gradul de locotenent-colonel, doctor în fizică la Stony Brook, mi se pare. De ce nu-l chemăm să analizeze problema?

Pentru Painter era de mirare că Bretano, care condusese o mare corporaţie şi aproape fusese racolat să conducă Lockheed-Martin înainte ca preşedintele Ryan să-l intercepteze, se sinchisea atât de puţin de proceduri.

— Domnule Secretar, ca să facem asta trebuie să…

— Ce naiba, îl întrerupse TUNETUL. Am puteri depline în privinţa unor sume mici de bani, da sau ba?

---

[59] SPY – radar principal (de suprafaţă şi aerian), (n.red.).

[60] SPG – radar pentru controlul armamentului şi conducerea focului, (n.red.).

— Da, domnule Secretar, confirmă Painter.

— Şi mi-am vândut tot stocul de acţiuni de la TRW, îţi aminteşti?

— Da, domnule.

— Deci nu violez niciuna dintre acele afurisite legi etice, nu?

— Nu, domnule, fu nevoit Painter să admită.

— Bun, aşa că dau telefon în Sunnyvale la TRW, îl obţin pe Alan Gregory – am impresia că acum e vicepreşedinte la ei – şi-i zic că avem nevoie să ia imediat avionul încoace să arunce o privire asupra problemei, ca să constate cât de uşor ar fi să modernizăm Aegis pentru a-i oferi capacităţi limitate de combatere a rachetelor balistice.

— Domnule, asta o să-i nemulţumească pe o serie de furnizori. „Inclusiv, gândi el, pe cei de la TRW.”

— Nu sunt pus aici ca să-i mulţumesc pe ei, amirale. Cineva mi-a spus că mă aflu aici pentru a apăra în mod eficient ţara.

— Da, domnule.

Era greu să nu-ţi placă individul, chiar dacă avea pentru birocraţie sensibilitatea unui rinocer enervat.

— Aşa că haide să aflăm dacă Aegis are capacitatea tehnică de a îndeplini această sarcină specifică.

— Am înţeles, domnule.

— Cât timp am la dispoziţie să ajung cu maşina pe Colina Capitoliului? întrebă apoi Secretarul Apărării.

— Cam treizeci de minute, domnule.

Bretano începu să bombăne. Jumătate din timpul său de muncă era cheltuit dând explicaţii Congresului, vorbind cu oameni care deja aveau o hotărâre luată şi îi puneau întrebări doar pentru a da bine pe ecrane. Lui Tony Bretano, un tehnocrat între tehnocraţi, i se părea un mod afurisit de neproductiv de a-şi petrece timpul. Dar ei îl numeau serviciu public, nu? Într-un context uşor modificat s-ar fi intitulat sclavie, dar Ryan era mult mai prins în capcană decât el, lăsându-i lui puţin loc de a se plânge. Pe deasupra, şi el se oferise tot voluntar.

Aceşti tineri ofiţeri Spetsnaz erau suficient de înflăcăraţi, iar Clark îşi aminti că ceea ce făcea din trupele de şoc o elită era adesea simplul fapt că li se spunea că sunt o elită – apoi se aştepta ca ei să trăiască după acea imagine autoproclamată. Fireşte, era vorba de mult mai mult. Spetsnaz era un serviciu special datorită condiţiilor misiunilor sale. În esenţă era copia britanicului Special Air Service. Aşa cum se întâmpla adesea în domeniul militar, ceea ce inventa o ţară alte state aveau tendinţa să copieze; armata sovietică procedase la fel, selectând trupele pe baza unor teste de rezistenţă fizică ieşită din tipare şi a încrederii din punct de vedere politic – Clark nu-şi amintea cu exactitate în ce constau testele pentru această ultimă cerinţă – apoi le alocau un regim diferenţiat de antrenament, transformându-le în unităţi de comando. Conceptul iniţial eşuase din pricina unui motiv pe care oricine, mai puţin conducerea Uniunii Sovietice, îl putea prevedea: marea majoritate a soldaţilor sovietici erau recrutaţi, serveau doi ani, apoi se întorceau acasă. Un membru obişnuit al trupelor SAS britanice nu era luat în considerare pentru a candida la această unitate până ce nu servise patru ani sub drapel şi obţinuse tresele de caporal, din simplul motiv că dura mai bine de doi ani pentru a învăţa cum să devii un soldat competent în probleme curente de serviciu, ceea ce însemna cu mult mai puţin decât să ştii cum să raţionezi atunci când te aflai sub focul inamicului – o altă problemă pentru sovietici, care nu încurajaseră iniţiativa personală pentru oricine purta uniformă, cu atât mai puţin în cazul subofiţerilor şi militarilor înrolaţi. Pentru a compensa acest aspect au gândit unele arme mai deştepte. Una dintre acestea, cu care Chavez se jucase ceva mai devreme în decursul acelei zile, era cuţitul cu arc. La apăsarea unui buton arunca o lamă de dimensiunile unui pumnal de luptă, cu destulă precizie, la o distanţă de cinci sau şase metri. Dar inginerul sovietic care venise cu această idee probabil se uita cam mult la filme, căci numai acolo un om murea instantaneu şi în linişte după o lovitură de cuţit în piept. Mulţi oameni

găseau această experienţă dureroasă, iar la durere oamenii răspundeau producând zgomot. Pe vremea când era instructor la Fermă, Clark întotdeauna atenţiona: „Nu tăiaţi niciodată gâtul unui om cu cuţitul. Se va zvârcoli şi va face zgomot”.

Prin contrast, spre deosebire de toate ideile bune şi talentele inginereşti care fuseseră investite în cuţitul cu arc, amortizoarele de zgomot ale pistoalelor ruseşti erau nişte gunoaie, cutii metalice umplute cu fibre de oţel care se distrugeau după mai puţin de zece focuri, pe când fabricarea unui amortizor decent necesita numai cincisprezece minute de muncă din partea unui lăcătuş de calificare medie. John ridicase din umeri. Pe oamenii aceştia nu aveai cum să-i înţelegi.

Dar soldaţii în sine erau grozavi. Îi supraveghease cum alergau împreună cu Echipa 2 a lui Ding şi niciunul dintre ruşi nu ieşise din formaţie. O parte din reuşită se datora mândriei, desigur, dar în mare parte era meritul abilităţilor proprii. Şedinţa de trageri în interiorul unei case n-a mai fost o experienţă la fel de impresionantă. Nu erau la fel de atent pregătiţi precum băieţii de la Hereford şi nici la fel de bine echipaţi. Presupusele lor amortizoare erau suficient de zgomotoase, făcându-i pe John şi Ding să tresară… dar în ciuda tuturor acestor lucruri, zelul acelor puşti era impresionant. Fiecare rus deţinea gradul de locotenent şi avea brevet de paraşutist. Erau cu toţii foarte buni la armamentul uşor – iar lunetiştii ruşi *erau* la fel de buni ca Homer Johnston şi Dieter Weber, spre marea surpriză a acestuia din urmă. Puştile cu lunetă ale ruşilor erau cam zgomotoase, dar trăgeau destul de precis – la cel puţin opt sute de metri.

— Domnule C., au ceva de muncă, dar au spiritul necesar. În două săptămâni vor fi în standard, dădu sentinţa Chavez, uitându-se sceptic spre vodcă.

Se aflau într-un club rusesc al ofiţerilor, iar aici se aflau mari cantităţi din produsul respectiv.

— Doar două? întrebă John.

— În două săptămâni vor avea toate deprinderile

necesare şi vor mânui la perfecţie noile arme. Rainbow transferase seturi complete de arme pentru cinci echipe Spetsnaz: pistoale mitralieră MP-10, pistoale Beretta .45 şi, cel mai important, echipamentul radio care permitea echipei să comunice chiar şi în focul luptei. Ruşii îşi păstrau propriile puşti cu lunetă Dragunov, parte din mândrie, parte datorită faptului că ele funcţionau bine, ceea ce era suficient pentru misiunea lor. Restul depinde doar de experienţă, John, iar pe asta nu le-o putem oferi. Tot ceea ce putem face este să instituim un sistem bun de antrenament pentru ei, restul fiind treaba lor.

— Mă rog, nimeni n-a zis vreodată că Ivan n-ar fi în stare să lupte.

Clark goli un pahar. Ziua de muncă se încheiase, aşa că toată lumea bea.

— Păcat că ţara lor e într-un asemenea hal, observă Chavez.

— E treaba lor să facă ordine, Domingo. O vor face, dacă nu le stăm în cale. Probabil, nu mai adăugă John.

Pentru el era dificil să se gândească la ruşi ca fiind altceva decât inamici. Fusese aici în Vechile Zile Negre, operând ocazional scurte perioade de timp în Moscova, ca ofiţer operativ „ilegal”, ceea ce, privind retrospectiv, era ca şi cum ar fi defilat pe Strada 5 din New York, gol puşcă, şi ţinând o pancartă pe care scria că îi urăşte pe evrei, negri şi pe cei din poliţia metropolitană. Dar în vremea aceea, îşi aminti John, i se părea că totul face parte din riscul meseriei. Acum era mai bătrân, era bunic, şi evident mult mai fricos decât în anii ’70 sau ’80. Doamne, dacă ar avea şansa să se întoarcă în timpurile acelea! Recent fusese la cartierul general KGB – pentru el va rămâne *întotdeauna* KGB – din Piaţa Djerjinski nr. 2, ca invitat al directorului. John se gândi că era o nebunie la fel de mare ca urcarea într-o navă spaţială extraterestră care ar ateriza în curtea din spatele casei şi l-ar invita să ia prânzul pe Marte.

— Ivan Sergheievici! strigă o voce. Era generalul-locotenent Iuri Kirillin, noul şef al forţelor speciale ruse, un om care-şi redefinea slujba pe măsură ce avansa, un lucru

neobişnuit în această parte de lume.

— Iuri Andreievici, răspunse Clark.

Din convenienţă, păstrase numele său de acoperire dat de CIA, de care era sigur că ruşii, oricum, ştiau. Aşa că nu era nicio pagubă. Ridică o sticlă de vodcă. Era făcută din mere, având pe fundul sticlei câteva coji de măr ca să-i dea aromă şi nu era deloc rea la gust. În orice caz, vodca era temelia oricărei întâlniri de afaceri în Rusia, iar când erai în haită, trebuia să te comporţi ca lupii.

Kirillin sorbi primul pahar de vodcă de parcă ar fi aşteptat toată săptămâna să facă asta. Îl umplu din nou şi toastă în cinstea companionului lui John:

— Domingo Stepanovici, găsi el cea mai apropiată transpunere rusească a numelui lui Ding. Chavez îi întoarse gestul. Oamenii voştri sunt extraordinari, tovarăşi. O să învăţăm multe de la ei.

„Tovarăşi, remarcă John. Ticălosul!”

— Băieţii voştri sunt foarte motivaţi şi muncesc din greu, Iuri.

— Cât va dura? îi interpelă Kirillin.

Privirea sa nu trăda câtuşi de puţin faptul că băuse. „Poate că sunt imuni la vodcă”, presupuse Ding. Trebuia s-o lase mai moale cu alcoolul, dacă nu voia să fie cărat acasă de John.

— Două săptămâni, răspunse Clark. Aşa mi-a zis Domingo.

— Atât de repede? se miră Kirillin, încântat de estimare.

— Sunt soldaţi buni, domnule general, spuse Ding. Au cunoştinţele de bază. Sunt într-o formă fizică excelentă şi sunt inteligenţi. Tot ce au nevoie este să se familiarizeze cu noile arme şi de ceva mai mult antrenament specific pe care noi îl vom pune la punct pentru ei. După aceea, ei vor antrena restul forţelor voastre, corect?

— Corect, maiorule. Vom înfiinţa unităţi regionale pentru operaţiuni speciale şi antiteroriste pe tot cuprinsul ţării. Oamenii pe care-i pregătiţi în această săptămână vor antrena, peste câteva luni, alţi oameni. Problema cecenă ne-a luat prin surprindere şi trebuie să acordăm o atenţie

serioasă terorismului, ca o ameninţare la securitatea naţională.

Clark nu-l invidia pe Kirillin pentru această misiune. Rusia era o ţară mare, conţinând numeroase minorităţi naţionale rămase din vremea Uniunii Sovietice – de fapt de pe vremea ţarilor – dintre care multe nu agreaseră niciodată ideea de a fi parte componentă a Rusiei. America avusese o singură dată această problemă, dar nu la amploarea celei ruseşti, iar în aceste locuri nu se întrevedea o îmbunătăţire a situaţiei pe termen scurt. Singurul leac eficace era prosperitatea economică – oamenii prosperi nu se ciondănesc; printre porţelanuri şi argintărie ar fi o bădărănie – dar prosperitatea era încă prea îndepărtată în viitor.

— Ei bine, domnule, continuă Chavez, într-un an veţi dispune de o forţă serioasă şi credibilă, presupunând că aveţi suportul financiar necesar.

Kirillin bombăni.

— Fondurile sunt o problemă în această ţară şi probabil că şi la voi, nu?

— Mda. Clark izbucni în râs. Ajută enorm dacă te place Congresul.

— În echipa voastră aveţi oameni de foarte multe naţionalităţi, observă generalul rus.

— Da, păi, în principiu suntem o componentă a NATO, dar suntem obişnuiţi să lucrăm în echipă. La ora actuală cel mai bun trăgător al nostru este un italian.

— Adevărat? L-am văzut, dar…

Chavez îl întrerupse scurt.

— Domnule general, într-o viaţă anterioară, Ettore a fost James Butler Hickock. Scuzaţi-mă, dumneavoastră vă este cunoscut drept Wild Bill Hickock. Ticălosul acela îşi poate scrie numele cu ajutorul pistolului.

Clark reumplu paharele cu vodcă.

— Iuri, în poligon ne-a luat banii la toţi. Chiar şi mie.

— Chiar aşa? Kirillin mustăci, având în ochi aceeaşi privire pe care o avusese şi Clark cu câteva săptămâni înainte. John îi dădu o palmă amicală peste mână.

— Ştiu ce-ţi trece prin minte. Să ai bani la tine atunci când te vei întrece cu el, tovarăşe general, îl povăţui John. Îţi vor trebui să-i plăteşti câştigul.

— Asta rămâne de văzut, declară rusul.

— Hei, Eddie! gesticulă Chavez spre secundul său.

— Da, domnule?

— Spune-i generalului cât de bine trage Ettore cu pistolul.

— Italianul ăla nenorocit! izbucni sergentul major Price. I-a luat douăzeci de lire până şi lui Dave Woods.

— Dave e instructor de tir la Hereford şi, la rândul său, e foarte priceput, explică Ding. Ettore ar trebui să fie în echipa Olimpică sau ceva de genul acesta – poate la Camp Perry, John?

— M-am gândit la asta, poate că la anul îl înscriem la Cupa Preşedintelui… mustăci Clark. Apoi se răsuci. Dă-i înainte, Iuri. Fă-l praf. Poate tu vei reuşi acolo unde cu toţii am dat greş.

— Absolut toţi?

— Fiecare dintre noi, confirmă Eddie Price. Mă întreb oare de ce guvernul italian ni l-a trimis nouă. Dacă Mafia vrea să pornească pe urmele lui, le urez succes ticăloşilor.

— Rămâne de văzut, insistă Kirillin, făcându-i pe invitaţii săi să se întrebe cât de isteţ este.

— Atunci veţi vedea, tovarăşe general, făgădui Clark.

Kirillin, care fusese în echipa de tir cu pistolul a Armatei Roşii pe vremea când era locotenent, apoi căpitan, nu putea concepe să fie învins într-o întrecere.

Îşi închipuia că tipii din NATO fac glume cu el, aşa cum ar fi procedat şi el dacă situaţia era pe dos. Făcu semn barmanului, comandând vodcă şi puţin piper, fiind rândul lui să facă cinste. Dar, orice s-ar zice, îi plăcea pe aceşti vizitatori NATO, a căror reputaţie vorbea puternic în favoarea lor. Maiorul Chavez – în realitate era agent CIA, Kirillin ştia asta, şi încă unul bun, conform şedinţei de informare de la SVR – avea aspectul unui soldat priceput, cu o siguranţă de sine căpătată în teren, exact modul în care un soldat trebuia să-i câştige lui încrederea. Clark era asemenea lui Ding – şi era foarte capabil, aşa spunea

dosarul lui – cu vasta lui experienţă căpătată atât ca soldat, cât şi ca spion. Iar rusa vorbită de el era excelentă şi foarte cultivată, accentul de Sankt-Petersburg putându-l face – şi probabil că o dată sau de două ori chiar l-au *făcut,* reflectă Kirillin – să treacă drept localnic. Era atât de ciudat că asemenea gen de oameni fuseseră odinioară inamicii lui. Dacă s-ar fi ajuns la război, ar fi fost unul sângeros, iar consecinţele lui extrem de triste. Kirillin petrecuse trei ani în Afganistan şi învăţase la faţa locului ce lucru înfiorător era lupta. Ascultase poveştile tatălui său, un general de infanterie decorat de nenumărate ori, dar a le asculta nu era totuna cu a le trăi şi, pe deasupra, oamenii nu istorisesc niciodată episoadele cu adevărat groaznice, căci au tendinţa de a le elimina din memorie. Nimeni nu va discuta despre cum a văzut transformându-se în pastă, după ce primise un glonţ, faţa unui prieten cu care băuse câteva beri într-un bar, pentru că nu era genul de lucru care să poată fi descris cuiva care nu-l înţelege, iar unuia care-l înţelegea nu era nevoie să-l descrii. Doar ridicai paharul să toastezi în memoria lui Grişa sau Mirka, sau a altuia, acesta fiind, în frăţia de arme, un gest suficient. Oare aşa făceau şi aceşti bărbaţi? Probabil că da. Pierduseră şi ei oameni, când teroriştii irlandezi le-au atacat baza, plătind preţul suprem, dar nu fără a provoca daune acelor oameni super antrenaţi.

Tocmai aceasta era esenţa profesiunii armelor. Se antrenau să înfrunte sorţii potrivnici din calea lor, dar nu-i puteai aduce mereu pe calea dorită.

Yu Chun avusese parte de o experienţă îngrozitoare pe parcursul acelei zile. Aflându-se în oraşul Taipei pentru a veghea asupra bătrânei şi grav bolnavei sale mame, primise telefon de la un vecin care-i spunea să deschidă urgent televizorul, apoi îşi văzuse soţul împuşcat sub privirile sale. Şi aceea nu fusese decât prima lovitură a zilei.

Următoarea era legată de plecarea spre Beijing. Primele două zboruri către Hong Kong aveau toate locurile rezervate, asta costând-o paisprezece ore mizerabile şi solitare, petrecute în terminalul aeroportului, un chip

anonim într-o mare de asemenea chipuri, singură cu oroarea şi cu singurătatea ei, până când se îmbarcase în cele din urmă la bordul unui avion având ca destinaţie capitala R.P.C. Zborul fusese destul de zdruncinat, iar ea se ascunsese pe locul de la fereastră de pe ultimul rând de scaune, sperând că nimeni nu-i va observa suferinţa întipărită pe faţă, dar ascunderea era o manevră la fel de eficientă cu disimularea unui cutremur de pământ. Călătoria se terminase în limita de timp planificată şi ea a reuşise să părăsească aeronava, trecând destul de uşor de biroul de emigrare şi de cel vamal, deoarece practic nu avea nimic ce ar fi putut masca articole de contrabandă. Apoi calvarul începu din nou în taxiul care o purta spre casă.

Locuinţa era ascunsă în spatele unui zid de poliţişti. Încercase să treacă prin dispozitivul lor aşa cum cineva ar fi ocolit casa de marcat a unui supermarket, dar poliţia avea ordine să nu permită accesul nimănui în casă, iar persoanele care locuiau acolo nu făceau excepţie de la ordine. Fusese nevoie de douăzeci de minute şi de trei poliţişti, fiecare având un grad din ce în ce mai mare, pentru a determina acest lucru. În acel moment ea era trează de douăzeci şi şase de ore, dintre care douăzeci şi două le petrecuse pe drum. Lacrimile nu îi fuseseră de niciun ajutor în acea situaţie, aşa că a pornise clătinându-se către locuinţa apropiată a unui membru al congregaţiei soţului său, Wen Zhong, un bărbat care pusese pe picioare un mic restaurant chiar în casa lui, un om înalt şi rotofei, mai tot timpul vesel, care era îndrăgit de toţi cei care-l cunoşteau. Văzând-o pe Chun, o luase în braţe şi o condusese în casă, oferindu-i imediat o cameră în care să doarmă şi câteva păhărele de băutură care s-o ajute să se relaxeze. Yu Chun adormise în câteva minute şi urma să rămână în acea stare timp de câteva ore, iar Wen plănui că în acest răstimp are el însuşi de rezolvat câteva treburi. Aproape unicul lucru pe care Chun reuşise să-l rostească înainte de a se prăbuşi din pricina epuizării fusese că vrea să aducă acasă trupul lui Fa An pentru o înmormântare aşa

cum se cuvine. Wen nu putea face asta de unul singur, dar sunase o serie de tovarăşi din parohie pentru a-i înştiinţa că văduva pastorului se află în oraş. Înţelesese că înhumarea urma să aibă loc în insula Taiwan, locul unde se născuse Yu, dar congregaţia cu greu şi-ar fi luat rămas-bun de la iubitul ei lider spiritual fără o ceremonie organizată din proprie iniţiativă, aşa că începuse să dea telefoane în stânga şi-n dreapta, pentru a organiza o slujbă de pomenire la micul lor lăcaş de închinăciune. Nu avea de unde să ştie că unii dintre enoriaşii pe care-i suna raportau direct Ministerului Securităţii Statului.

Barry Wise se simţea destul de mândru de sine. Deşi nu câştiga atâţia bani precum colegii săi de la aşa-numitele reţele „majore” de televiziune – CNN nu avea un departament de divertisment care să pompeze bani în redacţia de ştiri – realiză că era la fel de popular ca prezentatorii lor (albi), dar se diferenţia de ei prin faptul că era un reporter de ştiri serios, care se ducea pe teren, îşi găsea propriile subiecte şi îşi scria comentariile. Barry Wise chiar făcea ştirile, iar asta era tot ce conta. Dispunea de acreditare de presă la Casa Albă şi era considerat aproape în toate capitalele lumii nu numai drept un reporter cu care nu e de glumit, ci şi un corect canal de transmitere a informaţiei. Era rând pe rând respectat şi urât, depinzând de guvernul şi cultura respectivă. *Acest* guvern, socoti el, avea puţine motive să-l îndrăgească. Pentru Barry Wise nu erau decât nişte barbari nenorociţi. Poliţia de aici îşi închipuia că este un fel de zeitate, sentiment care în mod evident fusese generat de mahării de la centru care trebuie să fi gândit că sunt profesionişti de mare excepţie de vreme ce pot face atât de mulţi oameni să danseze după cum le cântă ei. Pentru Wise era un semn că, de fapt, nu era chiar aşa, dar nu le puteai spune asta cu voce tare deoarece, adevărat sau nu, aveau la dispoziţie poliţişti înarmaţi, iar pistoalele lor erau cu siguranţă adevărate.

Dar Wise mai ştia că aceşti oameni au şi uriaşe slăbiciuni. Vedeau lumea într-un mod distorsionat, precum persoanele

suferind de astigmatism, dar îşi închipuiau că acea formă este reală. Erau asemenea unor savanţi dintr-un laborator de cercetare, care nu-şi puteau vedea propriile teorii confirmate, aşa că se încăpăţânau să aducă din condei datele experimentale la rezultatele corecte – sau sfârşeau prin a ignora datele pe care teoria lor nu le putea explica.

Dar lucrurile urmau să se schimbe. Informaţiile ajungeau în China. Permiţând un comerţ bazat pe economia de piaţă, guvernul R.P.C. permisese în acelaşi timp instalarea unui păienjeniş de linii telefonice. Multe dintre acestea erau conectate la faxuri, iar şi mai multe erau legate la computere, astfel că în prezent *o mulţime* de informaţii circulau în ţară. Wise se întrebă dacă guvernul apreciază implicaţiile *acestui* fapt. Probabil că nu. Nici Marx şi nici Mao n-au înţeles cât de puternică este informaţia, deoarece ea era locul unde, dacă săpai puţin, găseai Adevărul, iar Adevărul nu era o Teorie. Adevărul era felul real de a fi al lucrurilor, o adevărată sălbăticie. Îl puteai nega, dar numai spre propria ta pieire, căci mai devreme sau mai târziu Adevărul iese la suprafaţă. Negarea nu făcea decât ca realitatea să fie mai gravă, deoarece cu cât ţineai mai multă vreme adevărul la distanţă, cu atât mai larg se deschidea prăpastia în care picaseşi deja. Lumea chiar se schimbase puţin de când îşi începuse CNN activitatea. La sfârşitul anilor 1980 o ţară *putea* nega orice, în afară de semnalele postului CNN, adică vocile şi imaginile care veneau direct prin satelit. Nu era câtuşi de puţin posibil să negi imaginile.

Asta făcea din Barry Wise un crupier al Cazinoului Informaţiei şi Adevărului. Era un crupier cinstit – trebuia să fie pentru a supravieţui în acel cazinou, deoarece clienţii îi impuneau să fie astfel. Pe piaţa liberă a ideilor, Adevărul câştiga întotdeauna în cele din urmă, deoarece nu avea nevoie de nimic ca să-l susţină. Adevărul stătea drept prin propriile forţe şi, mai devreme sau mai târziu, vântul va spulbera susţinerea tuturor porcăriilor.

Wise consideră că avea o profesie suficient de nobilă. Menirea sa în viaţă era să relateze istoria şi, pe parcurs, să

o facă chiar el, la scară mică – sau măcar s-o ajute – şi tocmai din această cauză se temeau de el aceia care credeau că scrierea istoriei este domeniul lor exclusiv. Gândul acesta îl făcea deseori să surâdă. Contribuise puţin la scrierea istoriei cu o zi în urmă, raţionă Wise, cu acei doi clerici. Nu ştia unde va duce acest fapt. Asta era munca altora.

El mai avea încă mult de muncă aici în China.

CAPITOLUL 29

Billy Budd

— Deci ce altceva mai poate merge rău acolo? întrebă Ryan.

— Lucrurile s-ar linişti dacă cealaltă tabără ar avea măcar jumătate de creier, rosti Adler, fără mari speranţe.

— Oare au? se întrebă Robby Jackson, chiar înainte ca Arnie van Damm să poată face la fel.

— Domnule, nu e o întrebare uşoară. Sunt proşti? Nu, nu sunt. Dar văd ei lucrurile în acelaşi mod în care le vedem noi? Nu, nu le văd. Asta-i problema fundamentală când avem de-a face cu ei...

— Da, Klingonieni, remarcă succint Ryan. Extratereştri. Dumnezeule, Scott, cum vom putea prevedea ce urmează ei să facă?

— Nu putem, cu adevărat, răspunse Secretarul de Stat. Avem o grămadă de oameni capabili, dar problema este să-i facem pe toţi să se pună de acord asupra unui lucru atunci când avem nevoie de o decizie importantă. *Niciodată* nu reuşim, concluzionă Adler. Se înfioră înainte de a continua. Uite ce-i, chinezii aceştia sunt regi dintr-o cultură diferită. Cultura lor era foarte diferită de-a noastră cu mult înainte de apariţia marxismului, iar gândurile bătrânului nostru amic Karl n-au făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Sunt regi pentru că deţin puterea absolută. *Există* unele limite ale puterii, dar noi nu înţelegem pe deplin care sunt acelea şi din pricina asta ne este greu să le impunem sau să le exploatăm. Sunt Klingonieni. Aşa că ceea ce ne trebuie este un Mister Bond. Are cineva unul la îndemână?

De jur împrejurul măsuţei de cafea se auziră obişnuitele pufnete pe jumătate ilare care însoţeau o observaţie care nu era nici deosebit de amuzantă, nici de neluat în seamă.

— Nicio noutate de la SORGE astăzi? se interesă van Damm.

Ryan dădu din cap a negaţie.

— Nu, sursa nu produce informaţii în fiecare zi.

— Păcat, zise Adler. Am dezbătut materialele SORGE cu unii dintre oamenii mei de la Departamentul I&R[61] – întotdeauna ca şi cum ar fi teoriile mele contemplative…

— Şi? îl interpelă Jackson.

— Şi ei cred că sunt nişte speculaţii decente, dar nu unele pe baza cărora să-ţi pui ferma la bătaie.

La remarca asta cei din jurul mesei chiar se amuzară.

— Asta-i problema cu informaţiile de calitate. Nu se pun de acord cu ceea ce gândesc oamenii tăi – presupunând că totuşi gândesc, observă vicepreşedintele.

— Nu-i corect, Robby, îi replică Ryan vicelui său.

— Ştiu, ştiu, ridică Jackson braţele în semn de predare. Pur şi simplu nu pot uita deviza întregii comunităţi de informaţii: „Punem pariu pe viaţa *ta”.* Acolo sus, prins în chingi pe scaunul unui avion de luptă, eşti de unul singur, riscându-ţi viaţa pe baza unei foi de hârtie ce are imprimată pe ea opinia cuiva, neştiind ce hram poartă tipul acela sau pe ce se bazează datele lui. Făcu o pauză ca să amestece atent cafeaua. Ştiţi, în marină aveam obiceiul să credem – mă rog, să *sperăm* – că deciziile luate în această încăpere se bazează pe informaţii solide. E dezamăgitor să afli cum stau lucrurile în realitate.

— Robby, îmi aduc aminte, din vremea când eram la liceu, de Criza Rachetelor din Cuba. Îmi amintesc că îmi puneam întrebarea dacă lumea va sări în aer. Dar aveam totuşi de tradus o jumătate de pagină din afurisita de lucrare a lui Cezar, *Războaiele galice*, când l-am văzut la televizor pe preşedinte şi mi-am zis că lucrurile stau bine, deoarece el era preşedintele blestematei de Uniuni şi trebuia să ştie ce se-ntâmplă în realitate. Aşa că am tradus bătălia cu tribul helvet şi am adormit liniştit. Preşedintele ştie totul, pentru că este preşedinte, corect? Apoi am ajuns preşedinte şi nu ştiu cu nimic mai multe decât luna trecută,

[61] Information & Referral – Informaţii & Referinţe.

dar toată lumea de-acolo – Ryan gesticulă înspre fereastră – crede că sunt un nenorocit de atotştiutor… *Ellen!* rosti el destul de tare pentru a putea fi auzit dincolo de uşă.

Câteva secunde mai târziu uşa se deschise.

— Da, domnule preşedinte?

— Cred că ştii despre ce-i vorba, Ellen, îi spuse Jack.

— Da, domnule. Cotrobăi în buzunar şi extrase un pachet cartonat de Virginia Slims. Ryan luă o ţigară, împreună cu bricheta cu gaz de culoare roz, depozitată înăuntru. Aprinse ţigara şi trase un fum adânc. Mersi, Ellen.

— Sigur, domnule preşedinte. Zâmbetul ei era aproape matern.

Se îndreptă înapoi spre camera secretarelor, închizând uşile după ea.

— Jack?

— Da, Rob? replică Ryan, răsucindu-se.

— Este dezgustător.

— Bine, nu sunt nici atotcunoscător, nici perfect, admise preşedintele în doi peri, după ce mai trase un fum. Acum să revenim la China.

— Pot să dea uitării Clauza, zise van Damm. Congresul te va blama dacă vei cere acordarea ei, Jack. Şi îţi poţi imagina că cei de pe Colină vor oferi Taiwanului orice sistem de arme pe care acesta va dori să-l cumpere la următoarea rundă.

— Nu mă deranjează. Şi oricum, nu le-aş fi oferit Clauza sub niciun chip, exceptând cazul că decid să se oprească şi să-nceapă a se purta precum oamenii civilizaţi.

— Tocmai aici e problema, le reaminti Adler tuturor. Ei cred că noi suntem cei necivilizaţi.

— Avem probleme, rosti Jackson, luând-o înainte celorlalţi. Ryan îşi imaginã că trecutul lui de pilot de vânătoare îl determina să fie primul la toate. Sunt total rupţi de restul lumii. Singurul mod de a-i aduce în rând cu ceilalţi implică ceva suferinţă. Nu pentru popor, în special, ci mai mult ca sigur pentru indivizii care iau decizii.

— Adică tocmai cei care controlează arsenalul, remarcă van Damm.

— De acord, Arnie, confirmă Jackson.

— Deci cum îi mânăm pe calea cea dreaptă? ceru Ryan să afle, restrângând încă o dată discuţia.

— Cu băţul. Le spunem că dorim un comerţ liber reciproc, altfel vor avea de-a face cu bariere comerciale reciproce. Le spunem că această mică scânteie cu Nunţiul Papal face orice concesie din partea noastră imposibilă, că aşa stau lucrurile. Dacă vor să facă schimburi comerciale cu noi, trebuie să cedeze, recită Adler. Nu le place să li se spună asemenea lucruri, dar asta-i lumea reală, iar ei trebuie să conştientizeze obiectiv realitatea. În mare parte, trebuie să înţeleagă asta, concluzionă Secretarul de Stat.

Ryan aruncă o privire prin sală, obţinând confirmările celor prezenţi.

— Bun, asigură-te că Rutledge pricepe care este mesajul, îi spuse VULTURULUI.

— Da, domnule, încuviinţă Secretarul de Stat.

Bărbaţii se ridicară şi începură să părăsească biroul. Vicepreşedintele Jackson îşi permise să rămână ultimul.

— Hei, Rob, îl strigă Ryan pe vechiul său prieten.

— Ce lucru amuzant, azi-noapte mă uitam la televizor ca să mai rup monotonia şi am prins un film care nu-l mai văzusem de când eram copil.

— Ce film?

— *Billy Budd,* povestea lui Melville despre un biet marinar tăntălău care se spânzură singur. Uitasem numele corăbiei lui Billy.

— Da? Aşa păţise şi Ryan.

— Era *Drepturile omului.* Un nume destul de nobil pentru o corabie. Îmi imaginez că Melville l-a ales cu premeditare, aşa cum fac scriitorii, dar pentru asta luptăm, nu? Nici chiar Royal Navy nu a luptat pe-atunci la fel de bine cum am făcut-o noi. *Drepturile omului*, repetă Jackson. *Este* un sentiment nobil.

— Şi cum se aplică la problema noastră actuală, Rob?

— Jack, prima regulă a războiului este misiunea: mai întâi, de ce dracului te afli acolo şi, în al doilea rând, ce intenţionezi să faci. Drepturile Omului constituie un punct

de plecare destul de bun, nu crezi? Apropo, CNN va transmite mâine de la biserica tatei şi de la cea a lui Gerry Patterson. Au făcut schimb, predicând fiecare în amvonul celuilalt pentru slujba de pomenire a lui Yu, iar CNN a hotărât să-l prezinte ca pe un eveniment. O mişcare bună, zic eu, comentă Jackson. Nu-i la fel ca atunci când eram băieţel, în Mississippi.

— O să fie aşa cum mi-ai povestit?

— E doar o bănuială, admise Robby, dar nu-l văd pe niciunul din ei acţionând cu calm. Este o bună ocazie de a servi o lecţie despre felul în care Domnul nu ţine deloc cont de culoarea pe care o avem şi despre cum trebuie toţi credincioşii să stea uniţi. Probabil amândoi se vor referi la problema avortului – tata nu este un pasionat al drepturilor de avort, şi nici Patterson – dar în principal, vor predica despre dreptate şi egalitate, şi despre felul cum doi oameni buni se vor înfăţişa Domnului după ce au făcut ceea ce trebuie.

— Tatăl tău este un predicator destul de priceput, nu?

— Dacă s-ar acorda Premiul Pulitzer pentru predicat, ar avea un perete întreg acoperit de asemenea trofee, Jack, şi nici Gerry Patterson nu-i prea rău, pentru un alb.

— Aha, observă Iefremov.

Se afla într-o clădire înaltă în loc să fie într-unul din vehicule. Era mult mai confortabil, iar el avea un grad destul de mare pentru a merita şi a aprecia confortul. Acolo jos era Suvorov/Koniev, stând pe bancă, având în mâini un ziar. Nu erau nevoiţi să urmărească ce face, dar o făceau, doar pentru a fi siguri. Fireşte, în Moscova erau mii de bănci răspândite în parcuri, iar probabilitatea ca subiectul să se aşeze de mai multe ori pe aceeaşi bancă era astronomică. Pe tema asta vor trebui să se certe cu judecătorul atunci când se va ajunge la proces… totul depindea de ce se afla în mâna dreaptă a subiectului. (Dosarul său din KGB spunea că este dreptaci şi părea să aibă dreptate.) Era atât de iscusit, încât cu greu puteai observa ce face, dar o făcuse şi fusese zărit. Mâna sa dreaptă lăsă ziarul, intră sub sacou şi

scoase ceva metalic. Apoi mâna se opri scurt timp, iar în timp ce subiectul întorcea paginile ziarului – răsfoirea jurnalului era o bună metodă de distragere a atenţiei cuiva care supraveghează, căci ochiul omului este întotdeauna atras de mişcare – braţul drept alunecă în jos şi fixă containerul metalic de transfer pe suportul magnetic, apoi reveni la ziar, totul într-o unică mişcare fluidă, executată atât de rapid, încât păruse invizibilă. Mă rog, aproape invizibilă, aprecie Iefremov. Mai prinsese spioni – patru la număr, ceea ce explica promovarea sa într-o poziţie de comandă – şi fiecare caz avea ataşată o poveste palpitantă, deoarece el vâna şi prindea cea mai evazivă pradă. Iar cea de faţă avea antrenament rusesc, însemnând că este cea mai evazivă dintre toate. Niciodată până atunci nu capturase o asemenea pradă, aşa că suspansul era şi mai crescut, căci prindea nu numai un spion, ci şi un trădător… poate unul vinovat de crimă? se întrebă el. Asta era o nouă premieră. Niciodată în decursul experienţei sale spionii nu se implicaseră în această fărădelege. Nu, o operaţiune de spionaj consta în transferul de informaţii, care era suficient de primejdios. Crima constituia un risc adiţional pe care un spion experimentat nu-l lua în calcul. Aşa cum spuneau ei, crima făcea zgomot, iar zgomotul era un lucru pe care spionii îl evitau la fel de mult precum alarmele antiefracţie, totul din acelaşi motiv.

— Sună-l pe Provalov, ordonă Iefremov unui subordonat.

Proceda astfel din două motive. În primul rând, îi datora această operaţiune locotenentului de miliţie, care îi pusese pe tavă şi cazul, şi suspectul. În al doilea rând, poliţistul putea şti ceva care să fie util pentru cazul său. Continuară încă zece minute să-l supravegheze pe Suvorov/Koniev. În cele din urmă acesta se ridică şi păşi către automobilul său pentru a reveni la apartament, timp în care urma să fie supravegheat continuu de echipele de urmărire care se schimbau mereu. După un sfert de oră, unul dintre oamenii lui Iefremov traversă strada şi recuperă cutia de sub bancă. Din nou era încuiată, ceea ce le indica faptul că obiectul din interior era poate mult mai important. Pentru a feri

conţinutul cutiei de la distrugere trebuiau să treacă de dispozitivul antiefracţie, dar FSB dispunea de oameni pricepuţi, iar cheia pentru această cutie fusese deja descoperită. Faptul fu confirmat douăzeci de minute mai târziu, când containerul fu deschis şi conţinutul extras, despăturit, fotografiat, pliat, reintrodus şi, în final, încuiat din nou în container, care fu imediat trimis cu maşina înapoi la bancă.

La cartierul general FSB, echipa de decriptare tastă mesajul într-un computer în care deja fusese introdusă cheia cu unică utilizare. După aceea nu fusese decât o problemă de secunde înainte ca maşina de calcul să îndeplinească o funcţie asemănătoare cu suprapunerea unui document peste un şablon tipărit. În mod convenabil, mesajul clar era scris în rusă. Conţinutul său nu mai era deloc convenabil.

— *Lob tvoiu mati!* şuieră tehnicianul, folosind una dintre cele mai respingătoare imprecaţii din limba sa.

Apoi înmână pagina unui inspector cu funcţie de conducere, a cărui reacţie fu doar uşor diferită. Apoi păşi către telefon şi formă numărul lui Iefremov.

— Pavel Georgeievici, trebuie să vedeţi ceva.

Provalov se afla acolo când şeful departamentului decriptare intră în cameră. Foaia scoasă la imprimantă se afla într-un plic de pânză, pe care acesta îl înmână fără a rosti un cuvânt.

— Ei, Pasa? întrebă detectivul de la omucideri.

— Ei bine, avem răspunsul la prima noastră întrebare.

„Vehiculul a fost achiziţionat de la acelaşi comerciant din centrul Moscovei, spunea foaia de hârtie. N-am nicio vină că s-a aflat acolo. Oamenii care au executat misiunea sunt amândoi morţi în Skt. P. Înainte de a întreprinde o nouă tentativă, am nevoie din partea voastră de o indicaţie în privinţa momentului acţiunii şi, totodată, în privinţa executării plăţii către contractorii mei.”

— Golovko a fost ţinta, remarcă Provalov. „Şeful serviciilor naţionale de informaţii îşi datorează viaţa unui proxenet.”

— Aşa se pare, acceptă Iefremov. Notează faptul că nu cere bani pentru el. Îmi imaginez că este într-un fel jenat că şi-a ratat ţinta la prima încercare.

— Dar lucrează pentru chinezi?

— Aşa reiese, observă agentul FSB, cu un fior lăuntric.

„De ce, se miră el, ar vrea chinezii să facă aşa ceva? Nu-i asta aproape o declaraţie de război?” Se lăsă pe spate în scaun şi aprinse o ţigară, privind în ochii colegului său din poliţie. Niciunul din cei doi bărbaţi nu ştia ce să zică, aşa că rămaseră tăcuţi. Curând totul va fi cu mult peste răspunderea lor. Odată această decizie luată, cei doi se duseră acasă pentru a cina.

În Beijing dimineaţa fu mai luminoasă decât de obicei. Doamna Yu dormise profund şi bine şi, cu toate că se trezise cu o uşoară durere de cap, îi era recunoscătoare lui Wen pentru că insistase să bea câteva păhărele înainte de a merge la culcare. Apoi îşi aminti pentru ce se afla în Beijing şi orice sentiment plăcut dispăru din mintea ei. În timpul micului dejun, alcătuit în principal din ceai verde, privi tot timpul în podea, amintindu-şi de vocea soţului ei şi acceptă cu sufletul greu de durere că niciodată nu-i va mai auzi sunetul. El era întotdeauna binedispus în timpul micului dejun, niciodată uitând să rostească o rugăciune aplecat peste bucatele mesei matinale, mulţumind Domnului pentru o nouă zi în care să-L servească. Gata. „N-o va mai face niciodată”, îşi reaminti ea. Dar avea propriile îndatoriri de îndeplinit.

— Ce putem face, Zhong? întrebă ea, atunci când îşi făcu apariţia gazda.

— Voi merge cu dumneata la secţia de poliţie şi vom cere trupul lui Fa An, apoi te voi ajuta să transporţi cu avionul spre casă pe prietenul nostru şi vom ţine o slujbă de pomenire la…

— Nu, Zhong, nu poţi. Acolo sunt poliţişti care nu lasă pe nimeni să pătrundă. Nu m-au lăsat nici pe mine, deşi aveam toate actele în regulă.

— Atunci vom ţine slujba afară, iar ei ne vor urmări cum

ne rugăm pentru prietenul nostru, îi spuse proprietarul restaurantului invitatei sale, oferind o cale blândă de rezolvare.

Zece minute mai târziu se spălase şi era gata de plecare. Secţia de poliţie era la patru străzi distanţă, o clădire simplă, banală sub toate aspectele, cu excepţia semnului de deasupra uşii.

— Da? rosti ofiţerul de serviciu atunci când vederea sa periferică remarcă prezenţa unor oameni în vecinătatea ghişeului. Ridică ochii din formularele care îi captaseră atenţia în ultimele minute pentru a zări o femeie şi un bărbat, ambii de aceeaşi vârstă.

— Eu sunt Yu Chun, se prezentă doamna Yu, remarcând, ca rezultat al vorbelor ei, un semn de recunoaştere în privirea ofiţerului.

— Sunteţi soţia lui Yu Fa An? întrebă el.

— Corect.

— Soţul dumneavoastră era un duşman al poporului, continuă poliţistul, sigur de asta, dar nesigur în privinţa altor aspecte ale acestui caz ciudat.

— Eu cred că n-a fost, dar nu cer decât trupul lui pentru a-l putea duce acasă, ca să fie îngropat alături de familie.

— Nu ştiu unde se află corpul lui, zise poliţistul.

— Dar a fost împuşcat de către un poliţist, interveni Wen, iar autoritatea asupra corpului său este aşadar problema poliţiei. Aşa că aţi putea fi amabil, tovarăşe, să sunaţi acolo unde trebuie pentru a putea ridica trupul prietenului nostru? Manierele sale nu-i permiseră poliţistului de la birou să se înfurie.

Dar ofiţerul chiar nu ştia la ce număr să sune, aşa că apelă pe cineva din clădire, din vastul departament administrativ. Considera că este jenant să facă asta de faţă cu doi cetăţeni care stăteau lipiţi de biroul său, dar nu avea cum să evite acest lucru.

— Da? răspunse o voce la al treilea apel al său pe o linie de interior.

— Aici sergentul Jiang, de serviciu la ghişeul din holul public. O am aici pe Yu Chun, care a venit după corpul

soţului ei, Yu Fa An. Vreau să ştiu încotro să-i spun să se ducă.

Replica bărbatului de la celălalt capăt al firului întârzie câteva secunde, timp necesar ca acesta să-şi amintească…

— Ah, da, spune-i că poate merge la râul Da Yunhe. Trupul a fost incinerat şi cenuşa a fost aruncată în apă aseară.

Şi, duşman al poporului sau nu, nu era deloc plăcut să-i spui acest lucru soţiei, care probabil nutrise unele sentimente faţă de el. Sergentul Jiang puse jos receptorul şi se decise să-i dea veştile.

— Trupul lui Yu Fa An a fost incinerat şi cenuşa împrăştiată în râu, tovarăşă.

— E o cruzime! zise imediat Wen.

Chun era prea şocată pentru a putea spune ceva.

— Nu vă pot ajuta mai mult de-atât, le spuse Jiang vizitatorilor şi îşi coborî din nou privirea asupra hârtiilor pentru a-i face să plece.

— Unde este soţul meu? reuşi Yu Chun să îngaime, după aproximativ treizeci de secunde de tăcere.

— Trupul soţului dumneavoastră a fost incinerat şi cenuşa împrăştiată, spuse Jiang, fără a-şi ridica ochii, pentru că în circumstanţele date nu dorea să-i întâlnească privirea. Nu vă mai pot ajuta. Puteţi pleca.

— Îmi vreau soţul înapoi! insistă ea.

— Soţul dumneavoastră e mort, iar trupul său a fost incinerat. Acum dispăreţi! insistă la rândul lui sergentul Jiang, dorindu-şi doar ca ea să plece pentru a-i permite să revină la hârţoagele sale.

— Îmi vreau soţul, spuse ea ceva mai tare acum, făcând ca privirile celor din hol să se răsucească spre ea.

— S-a dus, Chun, îi zise Wen Zhong, apucând-o de braţ şi conducând-o către uşă. Vino, ne vom ruga pentru el afară.

— Dar de ce au… vreau să zic, de ce el… şi de ce ei…

Era pur şi simplu prea mult pentru o singură zi. În ciuda somnului de peste noapte, Yu Chun era încă prea dezorientată. Cel care-i fusese timp de peste douăzeci de ani soţ dispăruse, iar acum nu putea vedea nici măcar urna

care-i conţinea cenuşa? Era prea mult de asimilat pentru o femeie a cărei singură ofensă adusă statului consta în îmbrâncirea accidentală a unui poliţist pe stradă – exceptând, poate, faptul că se măritase cu un creştin – dar, oricum, cu ce lezase statul prin *asta?* Oare complotase ea sau soţul ei, sau oricare dintre enoriaşi împotriva statului? Nu. Oare violase unul dintre ei legile civile sau penale? Nu. Atunci de ce oare căzuse pe ea această nefericire? Se simţea de parcă fusese lovită de un camion invizibil în timp ce traversa strada, ca apoi să se decidă că rănile sale nu erau decât din vina ei. În spatele acelui camion invizibil se afla un altul, cu mult mai lipsit de îndurare.

Nu-i mai rămăsese nimic de făcut, nici măcar un recurs, legal sau de orice alt fel. Nu puteau nici măcar pătrunde în casă, a cărei sufragerie servise atât de des drept biserică, unde să se roage pentru sufletul lui Yu şi să implore mila şi îndurarea Domnului. În loc de asta se vor ruga… unde? se întrebă. Toate la vremea lor. Ea şi Wen păşiră afară, scăpând de privirile celor din hol, care se fixaseră asupra lor cu un impact aproape fizic. Acele priviri şi încărcătura lor rămaseră curând în urmă, dar soarele care strălucea afară nu era decât un alt intrus în ceea ce ar fi trebuit şi ar fi avut nevoie să fie o zi de pace şi rugăciune solitară către un Dumnezeu a cărui îndurare, pe moment, nu era chiar atât de evidentă. În loc de asta, strălucirea soarelui îi străbătea pleoapele, aducând o nedorită luminozitate în întunericul care măcar simula, dacă nu oferea, pacea. Avea rezervare la o cursă aeriană înapoi spre Hong Kong, iar de-acolo spre Taipei, unde cel puţin putea plânge în braţele mamei sale, care îşi aştepta şi ea moartea, căci femeia trecuse de nouăzeci de ani şi avea sănătatea şubredă.

Pentru Barry Wise ziua de muncă începuse deja de mult timp. Colegii săi din Atlanta îl ridicau în slăvi, prin intermediul unui e-mail, în legătură cu reportajul său anterior. Spuneau că poate fi demn de un nou premiu Emmy. Lui Wise îi plăcea să primească premii, dar ele nu constituiau motivaţia muncii sale. Îşi făcea doar meseria.

Nici măcar nu putea spune că-i place, deoarece ştirile pe care le relata erau rareori plăcute sau drăguţe. Era pur şi simplu meseria sa, munca pe care alesese s-o facă. Dacă exista un singur aspect al meseriei pe care să-l îndrăgească, acesta era ineditul ei. Exact ca oamenii care se trezeau în fiecare dimineaţă întrebându-se ce vor vedea în acea zi la CNN, de la rezultatele meciurilor de baseball până la execuţii, la fel se deştepta şi el zi de zi, mereu curios despre ce anume va relata. Adeseori avea unele idei despre locaţia subiectului de reportaj şi, în mod brut, despre ce va conţine acesta, dar niciodată nu putea fi cu adevărat sigur, iar aventura meseriei consta exact în inedit. Învăţase să se bazeze pe instinct, deşi niciodată nu înţelesese cu adevărat de unde vine acesta sau cum de ştie ce să facă, iar astăzi instinctul îi aducea aminte că unul dintre bărbaţii care fusese împuşcat în ziua precedentă spusese că era căsătorit, iar soţia se afla în Taiwan. Poate că se întorsese între timp? Merita să facă o încercare. Ar fi încercat să-i pună pe cei din Atlanta să verifice la Vatican, dar subiectul ar fi fost exploatat de biroul CNN Roma. Avionul care transporta trupul cardinalului DiMilo se afla pe traseul de întoarcere către Italia, unde cineva va face pentru CNN o mare afacere din eveniment, transmiţând întregii lumi live şi înregistrat sosirea, de cel puţin zece ori pe zi.

Camera de hotel avea un aparat pentru cafea, iar el îşi prepară băutura din boabele furate de la biroul CNN Beijing. Pe el, ca pe mulţi alţii, cafeaua îl ajuta să gândească.

În regulă, raţionă el, italianul, adică trupul cardinalului, s-a dus, băgat la cutie şi expediat cu un avion Boeing 747 al companiei Alitalia, iar acum se afla probabil undeva deasupra Afganistanului. Dar chinezul, pastorul baptist care încasase un glonţ în cap? Şi în urma lui rămăsese un cadavru, şi pastorul avea o parohie şi… spusese că e însurat, nu? Bun, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că are o nevastă pe undeva, iar aceasta îi vrea trupul înapoi pentru înhumare. Aşa că o putea, cel puţin, intervieva… ar fi fost o urmare excelentă şi ar fi permis Atlantei să difuzeze din nou

caseta cu asasinatele. Era sigur că guvernul de la Beijing îl trecuse pe lista neagră oficială, dar ducă-se dracului, socoti Wise, sorbind din cafea, să te afli pe acea listă cu greu putea fi considerată o cădere în dizgraţie, nu? Oamenii aceştia erau ai dracului de rasişti. Chiar şi trecătorii de pe stradă se fereau atunci când îl vedeau venind, cu pielea sa de culoare întunecată. Chiar şi oraşul Birmingham, sub conducerea lui Bull Connor, nu-i tratase pe americanii de culoare precum extratereştri veniţi de pe o altă planetă. Aici, fiecare om arăta la fel, se îmbrăca la fel, vorbea la fel. Ce naiba, chiar aveau *nevoie* de câţiva negri doar ca să mai dea culoare amestecului. Dacă mai aruncai o mână de suedezi blonzi şi poate câţiva italieni, puteai pune pe picioare un restaurant decent…

Dar nu era treaba lui să civilizeze lumea, ci doar să le spună oamenilor ce se petrece în ea. Wise consideră că runda de convorbiri comerciale nu este locul unde să se întâmple ceva, cel puţin nu în ziua respectivă. Astăzi el şi carul lui de reportaj se vor întoarce la casa reverendului Yu Fa An. Wise acţiona pe temeiul unei bănuieli. Doar atât şi nimic mai mult. Dar înainte, rareori îl trădaseră bănuielile.

Ryan se bucura de încă o noapte liberă. Dar următoare va fi diferită. Trebuia să ţină încă un discurs afurisit despre politica externă. Oare de ce nu putea pur şi simplu să anunţe în sala de conferinţe care-i politica şi să termine cu asta? Nimeni nu-i spusese încă de ce – iar el nu întrebase, de teamă să nu treacă (din nou) drept prost în faţa lui Arnie. Nu ştia cum să facă decât ce are de făcut. Discursul şi subiectul său n-aveau nimic de-a face cu identitatea grupului căruia i se adresa. În mod sigur trebuia să fie o metodă mai simplă de a spune lumii ce gândeşte. De această dată Cathy era nevoită să-l însoţească, iar ea ura aceste discursuri chiar mai mult decât el, deoarece o smulgeau de la studiul fişelor pacienţilor, pe care le păzea mai ceva decât îşi veghea leoaica prada pe care o ucisese pentru prânz. Cathy se plângea adesea că activitatea de Primă Doamnă îi afecta performanţele de chirurg. Jack nu

credea asta. Era mult mai probabil că, precum majoritatea femeilor, Cathy trebuia să se plângă de ceva, iar acest subiect era mult mai valoros decât plângerile ei de obişnuite, cum ar fi faptul că nu putea măcar din când în când să gătească cina, lucru care-i lipsea mai mult decât ar fi fost interesate să afle adeptele feminismului. Cathy petrecuse peste douăzeci de ani învăţând să fie un bucătar specializat în mâncăruri fine, iar atunci când timpul îi permitea (rareori) se strecura în spaţioasa bucătărie a Casei Albe pentru a face troc de reţete şi de idei cu bucătarul-şef. Pe moment însă, era ghemuită într-un fotoliu confortabil, făcând însemnări pe fişele pacienţilor săi şi sorbind din paharul cu vin, în vreme ce Jack se uita la televizor, un soi de divertisment care *nu* era sub supravegherea ochilor atenţi ai gărzii din Serviciul Secret şi a personalului domestic.

Dar de fapt preşedintele nu privea la televizor. Ochii îi erau aţintiţi în acea direcţie, dar mintea sa era atentă la cu totul altceva. Era o privire pe care soţia sa învăţase, în cursul ultimilor ani, s-o înţeleagă; era ca şi cum ar fi dormit cu ochii deschişi în timp ce creierul său filtra o problemă. De fapt era un lucru pe care şi ea îl făcea deseori, gândindu-se care este cel mai bun mod de a trata un pacient în vreme ce-şi mânca prânzul la cantina doctorilor din spitalul Hopkins, creierul său conturând o imagine asemănătoare celei dintr-un desen animat produs de Disney, simulând problema şi apoi încercând variante teoretice de rezolvare. Oricum, metoda nu prea mai mergea. Tehnologia medicală laser la a cărei dezvoltare contribuise şi ea se apropia de punctul în care chiar şi un mecanic auto s-ar fi descurcat s-o utilizeze – lucru pe care nici ea şi nici colegii ei nu-l recomandau, fireşte. Medicina trebuia să rămână învăluită într-o aură mistică, altfel şi-ar fi pierdut puterea de a putea spune unui pacient ce urmează să facă pe un ton care să-l asigure pe acesta că, de fapt, ar fi totul perfect realizabil.

Din anumite motive, judecă Prima Doamnă, acest lucru nu se aplica şi activităţilor prezidenţiale. În privinţa

Congresului, ei bine, în majoritatea cazurilor erau de partea lui Jack – aşa şi trebuia, de vreme ce cererile lui Ryan erau de obicei destul de rezonabile – dar nu întotdeauna, şi asta, de cele mai multe ori, din cele mai cretine motive. „S-ar putea să fie bine pentru ţară, dar nu pentru districtul meu, şi…” Şi toţi uitau că atunci când ajunseseră în Washington depuseseră un legământ faţă de ţară, nu faţă de districtele lor amărâte. Când îi spunea asta lui Arnie, el râdea copios şi începea să-i ţină lecţii despre felul în care funcţiona lumea reală – „de parcă un *medic* nu ar şti!” se mânia ea. Aşa că Jack trebuia să contrabalanseze ceea ce era real cu ceea nu era, dar ar fi trebuit să fie – în opoziţie cu ceea ce nu era şi nici n-o să fie vreodată real. De exemplu, afacerile externe. Pentru un bărbat însurat avea mai mult sens să întreţină relaţii cu unele femei de moravuri uşoare decât să încerce să se-nţeleagă cu unele ţări străine. Prostituatei măcar îi puteai spune, după trei sau patru ocazii, că s-a terminat, dar blestemaţii de şefi de stat continuau să-ţi stea o veşnicie în preajmă, cu stupizenia lor.

„Asta-i frumuseţea medicinei”, concluzionă doamna profesor Ryan. Doctorii din lumea întreagă tratau pacienţii în mod aproximativ asemănător, deoarece corpul uman era acelaşi, indiferent de locul unde s-ar fi aflat, iar un regim de tratament care funcţiona la spitalul Johns Hopkins din estul oraşului Baltimore funcţiona la fel de bine în Moscova, Tokio sau Berlin, chiar dacă oamenii arătau şi vorbeau în mod diferit – şi dacă acest lucru era adevărat, oare de ce n-ar putea oamenii de pe cuprinsul întregului glob să gândească în acelaşi fel? Creierele lor erau aidoma, nu? Acum era rândul ei să mormăie, aşa cum făcea destul de des soţul ei.

— Jack? spuse ea, dând însemnările la o parte.

— Da, Cathy?

— La ce te gândeşti acum?

„La cât de mult mi-aş dori ca Ellen Sumter să fie aici, cu o ţigară”, ar fi vrut să spună, dar nu putea. Dacă ar fi ştiut Cathy că mai trăgea un fum în Biroul Oval, nu l-ar mai fi lăsat, ceea ce probabil era şi cazul, căci ea nu căuta motive de ceartă şi el niciodată nu fumase în faţa ei sau a copiilor.

Cathy îi mai permisese să-şi satisfacă slăbiciunea, dar numai atâta timp cât nu abuza de ea. Dar întrebarea ei se referea la cauza care îi provoca nevoia de nicotină.

— China, iubito. De data asta au călcat pe nişte bătături mai vechi, încălţaţi în pantofi cu cuie, dar ei se pare că nu realizează cât de gravă e situaţia.

— Să-i ucidă pe oamenii aceia – cum să *nu* îşi dea seama că e grav? se miră SURGEON.

— Nu toată lumea preţuieşte viaţa umană la fel ca noi, Cath.

— Medicii chinezi pe care i-am întâlnit sunt… ei bine, sunt doctori şi discutăm unii cu alţii ca nişte doctori.

— Aşa o fi. Ryan văzu începutul spotului promoţional al unui spectacol TV pe care se prefăcea că-l urmăreşte, se ridică şi păşi către bucătăria de la etaj pentru a-şi lua un nou rând de whisky. Încă un rând, draga mea?

— Da, mulţumesc, spuse ea, oferindu-i un surâs de zile mari.

Jack ridică paharul de vin al soţiei. Bun, deci pentru ziua următoare ea nu avea programate niciun fel de proceduri. Începuse să adore Chardonnay Chateau Ste. Michelle, pe care-l gustaseră prima oară la Camp David. În seara aceea el prefera bourbon Wild Turkey cu gheaţă. Adora mirosul puternic de porumb şi secară, iar în această seară dăduse liber personalului de la etaj şi putea savura relativul lux de a se servi singur – putea să-şi facă chiar şi un sendviş cu unt de arahide, dacă i-ar fi trecut prin minte. Reveni aducând băuturile, atingând uşor pe drum ceafa soţiei şi obţinând acel fior mic şi drăgălaş pe care ea întotdeauna îl încerca atunci când el proceda astfel.

— Ce urmează să se-ntâmple în China?

— Vom afla în acelaşi mod ca toată lumea, privind la CNN. În unele situaţii se mişcă ceva mai iute decât băieţii noştri de la informaţii. Iar spionii noştri nu pot prezice viitorul mai bine decât comercianţii de pe Wall Street. „Dacă un astfel de om ar exista, nu se mai osteni Jack să spună cu glas tare, ai fi capabil să-l identifici uşor la Merrill Lynch. Ar fi un individ care ar avea toţi milionarii aliniaţi la

uşa biroului său.”

— Tu ce crezi?

— Sunt îngrijorat, Cath, admise Ryan, aşezându-se înapoi pe scaun.

— De ce anume?

— De ce vom face noi dacă ei vor da greş din nou. Dar nu putem să-i avertizăm. Asta nu i-ar face decât să fie siguri că ceva rău urmează să se întâmple, şi-atunci vor face o tâmpenie adevărată, doar ca să ne arate nouă cât de puternici sunt. Asta-i felul de-a fi al statelor-naţiune. Nu le poţi vorbi ca unor oameni obişnuiţi. Oamenii care iau deciziile acolo la ei gândesc cu…

— … penisurile? îi oferi Cathy un răspuns, aproape chicotind.

— Mda, confirmă Jack clătinând din cap. O mulţime dintre ei se iau după penisurile lor, oriunde s-ar duce. Ştim de unii lideri străini care au nişte apucături care ar întoarce pe dos orice bordel decent din lume. Pur şi simplu le place să arate tuturor cât de tari şi de virili sunt ei şi, pentru a demonstra asta, se comportă ca nişte animale nenorocite într-un grajd.

— Secretare?

— Cu ghiotura, confirmă Ryan. Ce naiba, preşedintelui Mao îi plăcea să schimbe virginele de doisprezece ani aşa cum îşi schimbau alţii cămăşile. Îmi imaginez că la vârsta lui era tot ce putea face…

— Pe vremea aceea nu exista Viagra, sublinie Cathy.

— Păi tu crezi că medicamentul acesta va contribui la civilizarea lumii? întrebă el rânjind, întorcându-se spre soţia sa medic. Nu pare a fi o perspectivă valabilă.

— Măcar va proteja o mulţime de fetiţe de doisprezece ani.

Jack îşi privi ceasul. Încă o jumătate de oră până la schimbarea datei. Până atunci, poate va reuşi măcar puţin să se uite pe bune la televizor.

Rutledge tocmai se trezea. Sub uşă se afla un plic, pe care îl ridică şi îl deschise, ca să găsească un comunicat oficial emis de Departamentul de Stat, conţinând

instrucţiunile sale pentru ziua respectivă, care nu difereau mult de cele din ziua precedentă. Nimic referitor la concesii de oferit, care constituiau modul de ungere în negocierile cu R.P.C. Trebuia să le dai ceva dacă doreai să primeşti ceva în schimb, iar chinezii niciodată nu dăduseră semne că ar realiza faptul că o asemenea procedură poate şi uneori chiar *trebuie* să lucreze şi în sens invers. Rutledge se îndreptă spre baie întrebându-se dacă la fel fuseseră şi discuţiile cu diplomaţii germani, în mai 1939. „Ar fi putut cineva preîntâmpina izbucnirea *acelui* război?" se întrebă el. Privind retrospectiv, probabil nu. Unii şefi de stat fuseseră prea stupizi să profite de informaţiile oferite de diplomaţii lor, sau poate că ideea unui război pur şi simplu surâdea anumitor minţi. Chiar şi diplomaţia avea limitele ei, nu?

O jumătate de oră mai târziu se servi micul dejun, moment în care Rutledge deja făcuse duş şi se bărbierise. Întreaga lui echipă se afla în sala de mase, majoritatea membrilor citind ziarele, informându-se despre ce se întâmplase acasă. Deja ştiau, sau credeau că ştiu, ce urmează să se întâmple aici. Un mare nimic. Rutledge era de acord cu această opinie. Dar şi el se înşela.

CAPITOLUL 30

Drepturile omului

— Ai obţinut adresa? îşi întrebă Wise şoferul. Acesta era în acelaşi timp cameramanul echipei, şi fusese desemnat şofer pentru că avea mâini sigure şi era genial în anticiparea blocajelor de trafic.

— O am, Barry, îl asigură bărbatul.

Mai mult decât atât, o introdusese deja în sistemul de navigaţie prin satelit, astfel încât computerul le putea acum spune pe unde să ajungă acolo. „Cândva Hertz o să cucerească lumea”, reflectă Wise chicotind. Numai în felul acesta vor evita revenirea la reclamele competitorilor.

— Se pare că va ploua, aprecie Barry Wise.

— E posibil, aprobă producătorul său.

— Ce credeţi că s-a întâmplat cu tipa care a născut? întrebă cameramanul de pe scaunul şoferului.

— Probabil că acum e acasă, împreună cu copilul ei. Pun pariu că aici nu le ţin pe mămici prea mult timp în spital, speculă Wise. Problema este că nu-i ştim adresa. Nu există niciun mod de a face o continuare având-o ca subiect pe ea şi pe copil.

Şi asta era tare rău, ar fi putut Wise să adauge. Aveau numele lor de familie, Yang, pe caseta originală, dar numele de botez ale celor doi soţi fuseseră amândouă denaturate.

— Da, pariez că în cartea de telefon găseşti o mulţime de Yang.

— Probabil, aprobă Wise.

Nici măcar nu ştia dacă Beijingul are carte de telefon – sau dacă familia Yang avea telefon – şi niciunul dintre componenţii echipei sale nu putea citi caracterele ideografice care constituiau limba chineză scrisă. Toţi aceşti

factori, combinaţi, formau un adevărat zid de piatră.

— Încă două străzi, anunţă cameramanul din scaunul şoferului. Nu trebuie decât să facem la stânga… aici…

Primul lucru pe care îl zăriseră fusese o mare de uniforme kaki, aparţinând poliţiei locale, care stăteau precum nişte soldaţi de gardă, ceea ce şi erau, în esenţă, desigur. Parcară dubiţa şi săriră afară, fiind imediat măsuraţi cu privirile, de parcă ar fi apărut dintr-o navă extraterestră. Pete Nichols avea camera pregătită, pusă pe umăr, iar asta nu-i mulţumea deloc pe poliţiştii locali, deoarece cu toţii fuseseră deja instruiţi în privinţa echipei CNN de la spitalul Longfu şi despre ce făcuse ea pentru a prejudicia Republica Populară. Aşa că privirile pe care le aruncau echipei TV erau veninoase – Wise şi oamenii săi nici că puteau spera la ceva mai bun pentru scopurile lor.

Wise păşi spre cel mai galonat poliţist.

— Bună ziua, spuse politicos Barry.

Sergentul aflat la comanda subunităţii doar înclină capul. Expresia feţei sale era pe deplin neutră, de parcă ar fi jucat pocher pe mize mici.

— Ne puteţi ajuta? ceru Wise.

— Ajut voi la ce? întrebă poliţistul într-o engleză stricată, brusc supărat pe el însuşi pentru admiterea faptului că le poate vorbi limba. Mai bine ar fi făcut pe prostul, realiză el, câteva secunde prea târziu.

— O căutăm pe doamna Yu, soţia reverendului Yu, care locuieşte aici.

— Nu aici, replică sergentul de poliţie, fluturând din mâini. Nu aici.

— Atunci vom aştepta, îi spuse Wise.

— Domnule ministru, îl salută Cliff Rutledge.

Shen întârziase, spre surprinderea delegaţiei americane. Gestul putea fi interpretat ca un mesaj trimis oaspeţilor, care le spunea că nu sunt teribil de importanţi în marea schemă a lucrurilor; sau fusese întârziat de primirea unor noi instrucţiuni de la Biroul Politic; sau poate automobilul său n-a mai vrut să pornească în acea dimineaţă. Personal,

Rutledge înclina spre opţiunea numărul doi. Biroul Politic dorea să se implice în convorbiri. Shen Tang avusese probabil o influenţă moderată, explicându-le colegilor săi că poziţia Americii, oricât de nedreaptă, ar fi fost dificil de zdruncinat în această serie de convorbiri, aşa că cea mai inteligentă mişcare pe termen lung ar fi să se obişnuiască de pe acum cu poziţia Americii şi să mascheze pierderile, aşteptând runda de negocieri de anul viitor – simţul de fairplay al americanilor, ar fi spus el colegilor, îi costase, în definitiv, mai multe runde de negocieri decât orice alt factor singular din istorie.

Asta ar fi făcut Rutledge dacă s-ar fi aflat în locul lui şi ştia că Shen nu-i prost. De fapt era un competent specialist în diplomaţie, destul de priceput în evaluarea rapidă a situaţiei. Ştia – nu, se corectă Rutledge, Shen *ar fi ştiut* sau *ar fi trebuit să ştie* – că poziţia Americii era dictată de opinia publică americană, iar acea opinie publică era contrară intereselor R.P.C., deoarece China greşise în mod public. Aşadar, dacă ar fi fost capabil să-şi impună poziţia în faţa celorlalţi membri ai Biroului Politic, Shen ar începe prin a face o concesie mică, una care să arate ce curs vor lua convorbirile din ziua respectivă, permiţându-i lui Rutledge ca până la sfârşitul discuţiilor de după-amiază să câştige un avans de câţiva paşi. Rutledge spera să fie aşa, căci ar fi obţinut ceea ce voia pentru ţara sa cu mai puţină agitaţie şi, în plus, şi-ar crea o bună imagine la Foggy Bottom. Aşa că luă o ultimă sorbitură din ceaiul oferit în semn de bun venit şi îşi ocupă locul, indicându-i lui Shen să înceapă runda matinală de negocieri.

— Ne este greu să înţelegem poziţia adoptată de America în această problemă, ca şi în altele…

O-ho…

— America a ales să ne insulte suveranitatea în mai multe feluri. În primul rând, problema Taiwanului…

Rutledge asculta, prin intermediul căştilor, traducerea simultană. Aşadar, Shen nu fusese capabil să convingă Biroul Politic să adopte o direcţie rezonabilă. Asta însemna încă o zi de pălăvrăgeli neproductive şi, poate – posibil, dar

încă nu cu certitudine – eşuarea deplină a negocierilor. Dacă America nu era capabilă să obţină concesii de la China, era forţată să impună sancţiuni, ceea ce ar fi fost dezastruos pentru ambele părţi, un fapt care nu contribuia la propăşirea siguranţei şi bunăstării globale. Tirada dură, după ceasul lui, douăzeci şi şapte de minute.

— Domnule ministru, începu Rutledge, atunci când îi veni rândul, şi eu găsesc la fel de greu de înţeles intransigenţa voastră… Marşă pe propria direcţie, deja tocită de atâta folosire, făcând doar o mică variaţie atunci când rosti: Vă *anunţăm* că guvernul Statelor Unite, în cazul în care R.P.C. nu aprobă ca pieţele sale să fie deschise bunurilor comerciale americane, va pune în aplicare prevederile Actului de Reformă a Comerţului…

Rutledge observă cum faţa lui Shen se colorase puţin. De ce? Ar fi trebuit să ştie care sunt regulile jocului. În zilele precedente Rutledge le spusese de vreo cincizeci de ori. Bine, nu spusese „vă anunţăm”, ceea ce în limbaj diplomatic însemna „serios, Charlie, nu mai e de glumă”, dar importanţa recentelor sale declaraţii fusese destul de deschisă, iar Shen nu era un nesăbuit… oare? Sau Cliff Rutledge interpretase greşit întreaga sesiune de negocieri?

— Hei, se auzi o voce feminină.

Wise îşi răsuci brusc capul.

— Salut. Ne-am mai întâlnit?

— L-aţi cunoscut, pentru scurt timp, pe soţul meu. Sunt Yu Chan, spuse femeia, când Barry Wise ajunse lângă ea.

Engleza ei era destul de bună, probabil datorită vizionării multor emisiuni TV, care era modul universal de predare a englezei (a celei americane, în orice caz).

— Oh! Wise clipi de câteva ori. Doamnă Yu, vă rog să ne acceptaţi condoleanţele pentru pierderea soţului. A fost un bărbat foarte curajos.

Ea încuviinţă din cap la auzul urărilor reporterului, dar fu puţin şocată atunci când acesta îi aduse aminte ce fel de om fusese Fa An.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună, luptându-se să nu arate

valul de emoţie care creştea în ea, zăgăzuindu-l, asemenea unui baraj solid.

— Se va ţine o slujbă în memoria soţului dumneavoastră? În caz afirmativ, doamnă, vrem să vă cerem permisiunea să o înregistrăm.

Lui Wise nu-i plăcuseră niciodată jurnaliştii din şcoala „oh, iubitul vostru soţ e mort, cum vă simţiţi?" Ca reporter văzuse cu mult mai mulţi morţi decât ca soldat în infanteria marină, iar peste tot în lume lucrurile erau identice. Doamna cu coasa venea în vizită, întotdeauna luând ceva preţios cuiva, în majoritatea cazurilor de la mai mulţi oameni, iar golul emoţional pe care-l lăsa în urmă nu putea fi umplut decât cu lacrimi, iar acestea constituiau un limbaj universal. Vestea bună era că toţi oamenii din lume înţelegeau mesajul. Vestea proastă era că transmiterea mesajului provoca în continuare suferinţă subiecţilor aflaţi în viaţă, iar lui Wise i se întorcea stomacul pe dos de câte ori avea obligaţia s-o facă, indiferent cât de relevant era pentru importanţa de ansamblu a reportajului.

— Nu ştiu. Obişnuiam să ţinem slujbele acolo, în casa noastră, dar poliţia nu mă lasă să intru, îi spuse ea.

— Vă pot ajuta? se oferi Wise, vorbind foarte serios. Uneori poliţia îi ascultă pe cei din branşa noastră. Arătă în direcţia poliţiştilor, aflaţi la douăzeci de metri depărtare. Cu voce scăzută, îi zise lui Pete Nichols: Pe cai, băiete.

Era greu pentru americani să-şi imagineze cum li se păreau ei poliţiştilor, dar văduva Yu mergea direct către forţele de ordine, secondată de americanul de culoare, iar un alb cu cameră de luat vederi îi urma la mică distanţă.

Cu microfonul lui Wise pus între ei, ea începu să discute cu poliţistul mai mare în grad, vorbind calm şi politicos, cerând voie să intre în casă.

Sergentul de poliţie îşi scutură capul în universalul gest „Nu, nu puteţi" care nu avea nevoie de traducere.

— Un moment. Doamnă Yu, vă rog, puteţi să-mi traduceţi? Ea încuviinţă. Domnule sergent, ştiţi cine sunt şi cu ce mă ocup, corect? întrebarea dădu naştere unui gest de confirmare concis şi nu prea amical. Din ce motiv acestei

doamne nu i se permite intrarea în propria ei locuinţă?

— Aşa sunt ordinele, traduse Chun replica.

— Înţeleg, răspunse Wise. Ştiţi că asta va arăta rău pentru ţara dumneavoastră? Oamenii din lumea întreagă vor vedea imaginile şi vor considera că este incorect.

Yu Chun traduse totul pentru sergent.

— Aşa sunt ordinele, spuse el din nou, prin intermediul văduvei, devenind clar că pe viitor discuţia va fi la fel de productivă precum vorbitul cu o statuie.

— Poate dacă vă chemaţi superiorul… sugeră Wise, iar spre surprinderea lui poliţistul chinez acţionă, ridicându-şi radioul portabil şi apelând secţia lui.

— Vine locotenentul meu, traduse Yu Chun.

Sergentul părea în mod clar uşurat, acum fiind capabil să arunce răspunderea altei persoane, care raporta direct căpitanului secţiei.

— Bun, hai să ne întoarcem la dubiţă să-l aşteptăm, propuse Wise.

Ajunşi acolo, doamna Yu îşi aprinse o ţigară fără filtru produsă în China şi încercă să tragă cât mai mult în piept. Nichols puse jos camera şi, vreme de câteva minute, toţi se relaxară.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi, doamnă? se interesă Wise, camera fiind oprită.

— Douăzeci şi patru de ani, răspunse ea.

— Copii?

— Un fiu. Este plecat la studii, în America, la Universitatea Oklahoma. Studiază construcţiile de maşini, le spuse Chun americanilor din echipa TV.

— Pete, şopti Wise, ridică antena parabolică şi pune-o în funcţiune.

— Imediat.

Cameramanul îşi coborî capul pentru a intra în dubiţă. Acolo porni sistemul de conexiune la satelit. Pe acoperişul dubiţei, antena parabolică miniaturală se roti cu cincisprezece grade în plan orizontal şi cu şaizeci în cel vertical, şi contactă sateliţii de comunicaţii folosiţi în mod uzual în zona Beijingului. Când Pete avu semnal pe

monitoarele sale, selectă canalul şase şi îl folosi pentru a informa Atlanta că urmează să iniţieze o transmisie live din Beijing. La acest anunţ, un producător din cadrul sediului metropolitan începu să monitorizeze legătura, dar nu văzu nimic. Ar fi murit imediat de plictiseală, dacă n-ar fi ştiut că Barry Wise e un reporter bun şi că intră în direct doar dacă are un motiv bun s-o facă. Aşa că se sprijini de spătarul confortabilului său scaun pivotam şi sorbi din cafea, apoi îl avertiză pe regizorul de serviciu din camera de control că soseşte un reportaj live din Beijing, tipul şi scopul subiectului fiind necunoscute. Dar regizorul ştia şi el, la rândul său, că Wise şi echipa sa trimiseseră, doar cu două zile înainte, un reportaj demn de premiul Emmy şi, după cum toată lumea ştia, nicio reţea majoră de televiziune nu întreprindea ceva în acel moment la Beijing – CNN urmărea traficul de semnale expediat de sateliţii de comunicaţii la fel de asiduu ca Agenţia Naţională de Securitate, ca să vadă ce face concurenţa.

Mai mulţi oameni începură să-şi facă apariţia la casa/biserica lui Wen. Unii erau stupefiaţi văzând carul CNN, apoi observau că Yu Chun e acolo şi se relaxau oarecum, încredinţaţi că ea ştie ce se întâmplă. Apărând câte unul sau câte doi, se strânseră curând cam treizeci de oameni, mulţi dintre ei purtând ceea ce păreau a fi Biblii, consideră Wise, punându-l din nou la treabă pe Nichols, dar de data aceasta trimiţând un semnal live către Atlanta.

— Sunt Barry Wise, în Beijing. Suntem în faţa casei reverendului Yu Fa An, predicatorul baptist care a murit cu două zile în urmă, alături de cardinalul Renato DiMilo, Nunţiu Papal sau ambasador al Vaticanului în Republica Populară. Alături de mine se află acum văduva sa, Yu Chun. Ea şi reverendul erau căsătoriţi de douăzeci şi patru de ani şi au un fiu care în prezent studiază la Norman, Universitatea Oklahoma. După cum vă puteţi imagina, nu sunt vremuri fericite pentru doamna Yu, dar sunt şi mai nefericite din cauza faptului că poliţia locală nu-i permite să intre în propria locuinţă. Casa a servit totodată drept biserică pentru mica lor parohie şi, după cum puteţi vedea,

enoriaşii au venit să se roage pentru liderul lor spiritual plecat în nefiinţă, reverendul Yu Fa An.

Dar se pare că guvernul local nu le va permite să facă asta în obişnuitul lor locaş de rugăciune. Am vorbit personal cu comandantul poliţiştilor aflaţi aici. A spus că are ordin să nu dea voie nimănui în casă, nici chiar doamnei Yu, şi se pare că intenţionează să respecte ordinul.

Wise păşi spre locul unde se afla văduva.

— Doamnă Yu, veţi duce trupul soţului dumneavoastră înapoi în Taiwan, pentru înmormântare?

Nu se întâmpla des ca Wise să fie emoţionat sau impresionat, dar răspunsul la întrebare îl atinse într-un punct sensibil.

— Nu există niciun trup. Soţul meu… i-au luat trupul şi l-au ars, iar cenuşa au împrăştiat-o în râu, îi spuse Chun reporterului, iar această declaraţie îi cutremură vocea şi-i alungă imaginea falsă de linişte interioară.

— Ce? îi scăpă lui Wise. Nu se aşteptase ca situaţia ei să fie mai rea decât părea, iar uimirea i se citea pe faţă. Au incinerat trupul fără permisiunea dumneavoastră?

— Da, îngăimă Chun.

— Şi nu v-au dat nici măcar cenuşa pentru a o lua acasă?

— Nu, au împrăştiat cenuşa în râu, aşa mi-au spus.

— Ei, poftim, fu tot ce putu spune Wise.

Dorea să fi rostit ceva mai dur, dar ca reporter era nevoit să menţină un anumit grad de obiectivitate, aşa că nu a putut spune ce ar fi preferat el să zică: „Barbarii ăştia nenorociţii”. Nici măcar diferenţele culturale nu puteau explica fapta lor.

În acel moment sosi locotenentul de poliţie, călare pe bicicletă. Se duse imediat la sergent, îi vorbi succint, apoi păşi spre locul unde se afla Yu Chun.

— Ce-i asta? întrebă el în mandarină. Se dădu înapoi în clipa când camera TV şi microfonul interveniră în conversaţie. *Ce-i ASTA?* interogă el, cu faţa întoarsă spre americani.

— Doresc să intru în casa mea, dar el nu mă lasă, răspunse Yu Chun, aţintind degetul spre sergent. De ce nu

pot intra în casa mea?

— Scuzaţi-mă, interveni Wise. Sunt Barry Wise. Lucrez pentru CNN. Vorbiţi engleză, *domnule?* îl întrebă el pe poliţist.

— Da, vorbesc.

— Cine sunteţi?

— Sunt locotenentul Rong.

„Cu greu putea să aleagă un nume mai potrivit momentului”, raţionă Wise, fără să ştie că înţelesul literal al acestui nume deosebit era de fapt „armă”.

— Domnule locotenent Rong, sunt Barry Wise de la CNN. Ştiţi care sunt motivele ordinelor primite?

— Această casă este un loc de activităţi politice care a fost închis din ordinul autorităţilor orăşeneşti.

— Activitate politică? Dar este o reşedinţă particulară – o casă, nu-i aşa?

— Este un loc de activităţi politice, insistă Rong. Activităţi politice neautorizate, adăugă el.

— Înţeleg. Mulţumesc, domnule locotenent.

Wise se trase înapoi şi începu să vorbească spre cameră, în timp ce doamna Yu merse la tovarăşii ei de parohie. Camera o urmări cum se îndreaptă către un anume membru al parohiei, o persoană solidă, a cărei faţă exprima un anume soi de încredere. Acea persoană se întoarse către ceilalţi enoriaşi şi spuse ceva cu voce tare. Imediat, cu toţii îşi deschiseră Bibliile. Cel supraponderal deschise la rândul lui Biblia şi începu să citească un pasaj. O făcea cu voce ridicată, iar ceilalţi membri ai parohiei priveau concentraţi în cărţile lor, permiţându-i celui dintâi să preia conducerea.

Wise numărase treizeci şi patru de oameni, deopotrivă bărbaţi şi femei. Toţi stăteau aplecaţi asupra propriilor Biblii, sau ale celor de lângă ei. La început privi totul ca pe un soi de curiozitate, apoi, pe măsură ce înţelegea, totul se transformă în revoltă. În mod clar, activitatea „politică” din cauza căreia locuinţa fusese închisă era practicarea de slujbe religioase, iar declararea acestora de către autorităţile locale drept activităţi „politice” era încă un afront adus bunului-simţ al lui Barry Wise. Reflectă succint

asupra faptului că mass-media uitase, în mare măsură, ce însemna cu adevărat comunismul, dar acum acesta se afla exact în faţa ei. Opresiunea nu avusese niciodată o înfăţişare frumoasă. Curând urma să fie şi mai urâtă.

Wen Zhong, proprietarul de restaurant, dirija slujba ad-hoc, parcurgând Biblia în mandarină, o limbă pe care echipa CNN abia dacă o pricepea. Ceilalţi treizeci de oameni dădeau paginile concomitent cu el, urmărind cu mare atenţie scrierile din Scriptură, în manieră baptistă, iar Wise începu să se întrebe dacă tipul acela corpolent va prelua comanda parohiei chiar sub ochii săi. Dacă aşa stăteau lucrurile, tipul părea destul de sincer, iar mai presus de toate asta era calitatea necesară unui prelat. Yu Chun se îndrepta către el, iar bărbatul o întâmpină punându-i braţul în jurul umerilor, un gest deloc obişnuit pentru chinezi. Acela fu momentul în care ea nu s-a mai putuse stăpâni şi începu să jelească, lucru greu de considerat ruşinos. Era o femeie care fusese măritată mai bine de douăzeci de ani şi îşi pierduse soţul într-un fel deosebit de crud, apoi fusese jignită de două ori de către un guvern care mersese într-atât de departe încât distrusese trupul mortului, refuzându-i văduvei chiar şi ocazia de a privi pentru o ultimă dată chipul iubit, sau ocazia de a avea o mică palmă de pământ unde să-l îngroape.

„Oamenii aceştia *sunt* barbari”, gândi Wise, conştient că nu poate spune asta în faţa camerei, motiv de mânie pentru el, dar profesia lui avea reguli pe care nu le încălca. Dar avea la dispoziţie o cameră TV, iar aceasta înfăţişa lucruri pe care doar vorbele nu le puteau exprima.

Fără ca echipa de reportaj să ştie, Atlanta difuza materialul lor în direct, cu comentariul asigurat din studiourile cartierului general CNN, deoarece nu fuseseră capabili să obţină relatarea lui Barry Wise pe banda laterală a circuitului audio. Semnalul urca până la satelit, apoi cobora spre Atlanta, apoi revenea la patru sateliţi geostaţionari, de la care cobora spre întreaga lume, unul dintre locurile în care ajungea fiind Beijingul.

Toţi membri Biroului Politic chinez aveau televizor în birou şi se bucurau de acces la canalul american CNN, care pentru ei era o sursă primară de informaţii. Semnalul mai era recepţionat şi de către unele hoteluri din oraş, înţesate cu oameni de afaceri şi alţi vizitatori; chiar şi unii cetăţeni chinezi aveau acces la el, în special afacerişti care-şi duceau activitatea atât în interiorul, cât şi exteriorul Republicii Populare, de aceea aveau nevoie să ştie ce se întâmplă în lumea din afară.

În biroul său, Fang Gan privea de la masa de lucru la televizorul care era menţinut permanent în funcţiune atâta timp cât el se afla acolo. Ridică telecomanda pentru a regla sonorul şi auzi engleză, iar în fundal vorbe în chineză pe care nu prea le înţelegea. Nu vorbea bine engleza, aşa că o chemă în birou pe Ming ca să-i traducă.

— Tovarăşe ministru, este relatarea unui eveniment care are loc chiar aici, în Beijing, îi spuse ea înainte de toate.

— Văd asta, fetiţo! se răsti el. Ce au spus?

— Ah, da. Este ceva legat de bărbatul acela Yu, care a fost împuşcat de către poliţie acum două zile… e vorba totodată de văduva lui… în mod evident e vorba de un soi de ceremonie funerară – oh, zic că trupul lui Yu a fost incinerat şi cenuşa împrăştiată, astfel că văduva lui nu are ce înmormânta, iar asta, spun ei, explică durerea ei suplimentară.

— Cine-i lunaticul care face asta? se întrebă Fang cu voce tare. Nu era un om prea compătimitor din fire, dar un bărbat înţelept nici nu-şi arăta cruzimea printr-o asemenea ieşire. Continuă, fetiţo!

— Citesc din Biblia creştină, nu pot înţelege vorbele, comentatorul care vorbeşte limba engleză le acoperă… în principal vorbitorul se repetă, spunând… ah, da, spune că se încearcă stabilirea legăturii cu reporterul lor Wise, aflat în Beijing, dar întâmpină dificultăţi tehnice… repetă ce a zis deja, o slujbă în memoria lui Yu, ţinută de prietenii… nu, membri parohiei sale, iar asta-i totul. Acum spun din nou ce s-a întâmplat la spitalul Longfu, comentând totodată despre prelatul italian al cărui trup va ajunge curând în Italia.

Fang bombăni şi ridică receptorul, sunându-l pe ministrul de interne.

— Dă drumul la televizor! îi spuse imediat colegului său din Biroul Politic. Trebuie să controlezi situaţia, dar fă-o în mod inteligent! Pentru noi poate fi un dezastru, cel mai rău lucru de când cu nesăbuiţii aceia de studenţi din Piaţa Tiananmen.

Ming văzu grimasa şefului ei înainte de a pune jos receptorul şi a murmura apoi „Imbecil!”, după care scutură din cap cu un amestec de furie şi părere de rău.

— Asta-i tot, Ming, îi spuse fetei, după un minut.

Secretara sa reveni la biroul şi computerul ei, mirându-se de consecinţele morţii acelui bărbat, Yu. În momentul respectiv fusese cu certitudine un lucru trist, o pereche unică de decese care îl supăraseră şi ofensaseră pe ministrul ei prin stupizenie. El chiar pledase în favoarea pedepsirii poliţistului, dar acea sugestie nu avusese nicio urmare, de teamă că vor fi dezonoraţi în faţa ţării. Cu aceste gânduri, ridică din umeri şi se întoarse la munca sa de zi cu zi.

Ordinele ministrului de interne fură emise imediat, dar Barry Wise nu putea vedea asta. Dură încă un minut până ce fu capabil să audă în căşti vocile colegilor din Atlanta. Imediat după aceea intră în emisie audio directă, începând din nou să facă propriul comentariu de la faţa locului pentru telespectatorii de pe tot globul. Îşi roti capul, în vreme ce Pete Nichols focaliza imaginea asupra pestriţei întruniri religioase ţinută pe o stradă îngustă şi murdară. Wise îl zări pe locotenentul de poliţie cum vorbeşte în staţia portabilă de radio – arăta exact ca aparatele Motorola utilizate de poliţiştii americani. Vorbi, ascultă, apoi vorbi iarăşi, obţinând un soi de confirmare. După acestea, îşi puse radioul în toc şi păşi direct spre reporterul CNN. Pe faţă i se citea hotărârea, având o înfăţişare care-l neliniştea pe Wise, cu atât mai mult cu cât locotenentul Rong, pe măsură ce se apropia de el, comunica în mod discret cu oamenii săi, care se răsuciră în aceeaşi direcţie, stând pe loc, dar

având întipărită pe chipuri aceeaşi expresie de determinare, de parcă şi-ar fi încordat muşchii în aşteptarea unui anume eveniment.

— Trebuie să opriţi camera, îi spuse Rong lui Wise.

— Pardon?

— Camera, opriţi-o, repetă locotenentul.

— De ce? întrebă Wise, mintea sa începând imediat să lucreze mai repede.

— Ordine, explică succint Rong.

— Ce ordine?

— Ordine de la cartierul general al poliţiei, continuă Rong.

— Oh, în regulă, replică Wise. Apoi îşi întinse mâna.

— Opriţi camera acum! insistă locotenentul Rong, întrebându-se ce rost avea acea mână întinsă.

— Unde este ordinul?

— Poftim?

— Nu pot opri camera fără ordin scris. Este o regulă a companiei mele. Aveţi ordin scris?

— Nu, spuse Rong, devenind brusc răuvoitor.

— Iar ordinul trebuie semnat de către un căpitan. Un maior ar fi mai bun, dar ordinul trebuie să fie semnat cel puţin de un căpitan, continuă Wise. E regula companiei.

— Aha, reuşi Rong să rostească. Era ca şi cum s-ar fi izbit cu capul de un zid nevăzut. Îşi scutură ţeasta, de parcă ar fi vrut să înlăture durerea unui impact fizic, se duse cinci metri mai încolo şi scoase staţia radio pentru a raporta cuiva. Schimbul de replici dură un minut, apoi Rong reveni. Ordinul va sosi curând, îl informă locotenentul pe american.

— Vă mulţumesc, răspunse Wise, zâmbind politicos şi făcând o jumătate de plecăciune. Locotenentul Rong se îndepărtă din nou, părând uşor dezorientat, până ce îşi regrupă oamenii. Avea ordine de dus la îndeplinire, ordine pe care el şi subordonaţii săi le înţelegeau, un lucru de regulă liniştitor pentru cetăţenii R.P.C., mai ales pentru cei în uniformă.

— Necazuri, Barry, zise Nichols, răsucind camera spre poliţişti.

Prinsese discuţia referitoare la ordinul scris şi reuşise să păstreze un aer serios numai muşcându-şi tare limba. Barry avea un fel al lui de a zăpăci oamenii. O făcuse chiar şi cu preşedinţi de stat, în mai multe rânduri.

— Am văzut. Continuă să filmezi, replică Wise, cu microfonul închis. Apoi către Atlanta: Aici urmează să se întâmple ceva şi nu-mi place cum arată. Se pare că poliţia a primit un ordin de la cineva. După cum aţi putut auzi, ne-au cerut să oprim camera şi am reuşit să evităm această cerere până vom obţine, conform politicii CNN, un ordin scris de la o autoritatea superioară a poliţiei, continuă Wise, ştiind că cineva din Beijing urmăreşte această transmisie.

Problema comuniştilor, după ştiinţa lui, era mania organizării, aşa că cererea unui ordin scris era considerată de ei complet rezonabilă, indiferent cât de nebunească i se putea părea unui străin. Acum singura întrebare era dacă vor da curs ordinului verbal primit prin radio înainte de sosirea documentului cerut de echipa CNN. Ce acţiune avea prioritate…?

Prioritatea imediată era, fireşte, menţinerea ordinii în propriul oraş. Poliţiştii îşi scoaseră bastoanele şi începură să avanseze către baptişti.

— Unde să stau, Barry? întrebă Pete Nichols.

— Nu prea aproape. Asigură-te că poţi panorama întreaga scenă, ordonă Wise.

— Am priceput, răspunse cameramanul.

Îl urmăriră pe locotenentul Rong cum se apropie de Wen Zhong şi îi dă un ordin verbal, care fu aproape instantaneu respins. Ordinul fu repetat. Microfonul instalat deasupra camerei video abia putu prinde replica:

— *Diao ren*, *chou ni ma di be!* urlă chinezul supraponderal în faţa ofiţerului de poliţie.

Indiferent ce însemna acea imprecaţie, făcu să iasă ochii din orbite unora dintre credincioşi. Totodată îi aduse lui Wen o lovitură peste obraz administrată de bastonul lui Rong. Căzu în genunchi, cu sângele deja şiroind din pielea sfâşiată, dar apoi Wen se luptă să se ridice în picioare, îi întoarse spatele poliţistului şi începu o nouă pagină din

Biblie. Nichols îşi modifică poziţia pentru a putea focaliza camera asupra Scripturii şi a sângelui care picura pe pagini.

Faptul că bărbatul îi întorsese spatele îl înfurie şi mai mult pe locotenentul Rong. Următoarea sa lovitură se abătu asupra cefei lui Wen. Acestuia i se îndoiră genunchii, dar reuşi, în mod uimitor, să nu cadă. De data asta, Rong îl apucă de umăr cu mâna stângă şi îl răsuci, iar a treia lovitură de baston izbi direct în plexul solar al bărbatului. Genul acesta de lovitură ar fi doborât un boxer profesionist şi la fel se întâmplă şi cu patronul de restaurant. O clipă mai târziu era în genunchi, cu o mână ţinând Biblia, cu cealaltă ţinându-se de partea superioară a abdomenului.

Între timp, ceilalţi poliţişti atacaseră restul mulţimii, izbind cu bastoanele oamenii care se plecau sub lovituri, dar nu fugeau. Yu Chun era în primele rânduri. Nefiind o femeie înaltă, chiar şi după standardele chineze, primi în plină faţă forţa unei lovituri, care îi sparse nasul şi îi făcu sângele să ţâşnească precum o fântână arteziană.

Nu dură mult. Erau treizeci şi patru de enoriaşi şi doisprezece poliţişti, iar creştinii nu opuneau o rezistenţă efectivă, nu atât din pricina credinţei lor, ci din pricina condiţionării sociale din cultura lor, care îi învăţase să nu opună rezistenţă forţelor de ordine. Şi astfel, stăteau toţi ca unul şi primeau loviturile fără altă formă de apărare decât să se ghemuiască, şi tot ca unul s-au prăbuşit pe pavaj cu feţele însângerate. Poliţiştii se retrăseseră aproape imediat, de parcă ar fi vrut să-şi arate opera în faţa camerei CNN, care înregistrase fidel toate atacurile şi le transmisese în câteva secunde pe tot globul.

— Aţi recepţionat tot? îi întrebă Wise pe cei din Atlanta.

— Sângele şi toate cele, Barry, replică regizorul, din scaunul său pivotant aflat în cartierul general al CNN. Spune-i lui Nichols că îi fac cinste cu o bere.

— Înţeles.

— Se pare că poliţia are ordine să împrăştie această întrunire religioasă, pe care ei o consideră de natură politică şi o ameninţare politică la adresa conducerii. După cum puteţi vedea, niciunul dintre acei oameni nu este

înarmat şi niciunul nu a opus rezistenţă, în niciun mod, la atacul poliţiei. Acum…

Făcu o pauză, căci observă o altă bicicletă gonind pe stradă către locul unde se aflau ei. Un poliţist în uniformă sări de pe ea şi îi înmână ceva locotenentului Rong. Locotenentul veni cu acel obiect spre Barry Wise.

— Iată ordinul. Închideţi camera! ordonă el.

— Vă rog, daţi-mi voie să mă uit la ordin, ripostă Wise, atât de furios din pricina celor văzute, încât era dornic să se aleagă cu capul spart doar pentru a-i da lui Pete şansa de a transmite asta prin satelit. Examină pagina şi o dădu înapoi. Nu pot citi asta. Vă rog să mă scuzaţi, continuă el, incitându-l în mod deliberat pe poliţist şi întrebându-se cât de mult putea întinde coarda, dar nu înţeleg limba dumneavoastră.

Părea că ochii lui Rong vor ieşi din orbite.

— Scrie aici, opriţi camera!

— Dar nu pot să citesc, şi nici compania mea nu poate, răspunse Wise, păstrând un ton rezonabil.

Rong observă că atât camera, cât şi microfonul erau îndreptate către el şi în acel moment realiză că fusese dus de nas şi încă rău de tot. Dar în acelaşi timp ştia că trebuie să le facă jocul.

— Scrie aici, camera trebuie oprită acum. Degetul lui Rong se plimbă pe pagină, de la o ideogramă la alta.

— Bine, cred că îmi spuneţi adevărul. Wise se îndreptă şi se răsuci cu faţa spre cameră. Ei bine, după cum tocmai aţi văzut, ni s-a ordonat de către poliţia locală să încetăm transmisia de la această locaţie. Pentru a rezuma, văduva reverendului Yu Fa An şi enoriaşii săi au venit astăzi aici pentru a se ruga cu ocazia trecerii în nefiinţă a pastorului lor. S-a aflat că trupul reverendului Yu a fost incinerat şi cenuşa sa împrăştiată. Văduvei sale, Yu Chun, i s-a interzis de către poliţie accesul în locuinţă pe motiv de aderare la activităţi politice „nepotrivite”, termen prin care bănuiesc că ei desemnează slujbele religioase, şi, după cum aţi văzut, poliţiştii locali i-au atacat şi ciomăgit pe membrii congregaţiei. Iar acum suntem şi noi, la rândul nostru,

goniţi. Atlanta, aici a fost Barry Wise, transmiţând în direct de la Beijing.

Cinci secunde după aceea, Nichols lepădă camera de pe umăr şi se duse să o depoziteze în dubiţă. Wise se uită înapoi către locotenentul de poliţie şi îi zâmbi politicos, în timp ce gândea „Ai fost păcălit şi nici nu ţi-ai dat seama, fraiere!” El îşi îndeplinise datoria, transmiţând reportajul. Restul depindea de statele lumii.

CAPITOLUL 31

Protejarea drepturilor

CNN îşi transmitea reportajele non-stop către antenele de satelit din întreaga lume, astfel că relatarea de pe străzile Beijingului fusese remarcată nu numai de către serviciile de informaţii americane, ci şi de către contabili, menajere şi cei care aveau insomnii. Din această ultimă categorie, un mare număr aveau acces la computere personale, şi mulţi dintre ei ştiau adresa de e-mail a Casei Albe. Aproape peste noapte poşta electronică înlocuise telegramele ca opţiune de a spune guvernului SUA ce gândesc oamenii, şi era un mediu de comunicare pe care se pare că îl băgau în seamă, sau măcar îl citeau, contabilizau şi catalogau. Ultima operaţiune se executa în biroul de la subsolul vechii clădiri administrative, o monstruozitate a arhitecturii victoriene, aflată imediat lângă aripa de vest a Casei Albe. Oamenii care lucrau în acest birou îi raportau direct lui Arnold van Damm, şi erau mai curând un aparat bine pus la punct de măsurare a opiniei publice din America, de vreme ce aveau acces la orice organizaţie de sondaj din ţară – şi, realmente, din întreaga lume. Economisea banii Casei Albe, care nu mai comanda propriile sondaje, un lucru util atâta vreme cât Casa Albă nu avea un birou politic în sine, spre dezamăgirea şefului administraţiei prezidenţiale. Cu toate acestea, conducea el însuşi o parte din operaţiunile Casei Albe, fără compensaţie. Arnie nu se supăra. Pentru el, politica era la fel de naturală ca şi respiraţia, şi decisese cu multă vreme în urmă să îl servească în mod loial pe preşedinte, mai ales atunci când serviciile însemnau protejarea acestuia de el însuşi şi de frecventele sale absurdităţi politice şocante.

Informaţiile care începură să sosească aproape imediat

după miezul nopţii nu aveau oricum nevoie de un geniu politic pentru a fi înţelese. Doar puţine dintre mesajele electronice aveau ataşate nume reale – nici măcar „intermediari” electronici – şi o mulţime dintre ele CEREAU!!! trecerea la acţiune. Arnie urma să remarce mai târziu, în cursul zilei, că habar nu avea cât de mulţi baptişti scriau la calculator, reproşându-şi că nu se gândise la acest lucru.

În aceeaşi clădire, biroul de transmisiuni al Casei Albe finalizase realizarea unei casete de înaltă fidelitate a reportajului şi o expediase către Biroul Oval. În alte părţi ale lumii, reportajul CNN din Beijing ajunsese la ora micului dejun, determinându-i pe foarte mulţi oameni să-şi pună jos ceştile de cafea (sau ceai) înainte de a slobozi un mormăit de furie. *Acest* fapt dădu naştere la o mulţime de scurte depeşe trimise de către ambasadele americane din întreaga lume, care informau Departamentul de Stat că diverse guverne străine reacţionaseră defavorabil la reportajul de pe CNN şi că diferite ambasade ale R.P.C. găsiseră demonstranţi la porţile lor, unii dintre ei fiind destul de gălăgioşi. Această informaţie îşi croi drum rapid către Serviciul Diplomatic de Protecţie, o agenţie a Departamentului de Stat însărcinată cu securitatea diplomaţilor străini şi a ambasadelor lor. De acolo plecară mai multe apeluri către poliţia D.C., pentru ca aceasta să-şi sporească prezenţa în preajma diverselor misiuni ale R.P.C. din America, şi pentru a organiza o forţă rapidă de susţinere dacă probleme similare s-ar fi iscat chiar aici, în Washington.

În momentul când Ben Goodley se trezise şi îşi conducea maşina spre Langley pentru şedinţa matinală de informare, comunitatea americană a serviciilor de informaţii diagnosticase deja destul de bine problema. Aşa cum Ryan se exprimase în mod colorat, R.P.C. îi călcase rău de tot pe bătături, încălţată în pantofi cu cuie, iar în curând chiar şi ei vor simţi durerea. Acesta se va dovedi a fi un grosolan eufemism.

Vestea bună pentru Goodley, dacă o putea numi bună, era că în mod invariabil Ryan avea la micul dejun televizorul deschis pe CNN, aşa că era pe deplin prevenit de noua criză înainte de a-şi pune cămaşa albă închisă cu butoni şi cravata în dungi. Nici măcar săruturile date soţiei şi copiilor la plecarea lor matinală din Casa Albă nu putură diminua furia sa la adresa stupidităţii de neînţeles a acelor oameni aflaţi de cealaltă parte a lumii.

— La dracu, Ben! urlă POTUS când Goodley intră în Biroul Oval.

— Hei, şefu', *eu* n-am făcut nimic! protestă consilierul pe probleme de securitate naţională, surprins de vehemenţa preşedintelui.

— Ce ştim?

— Aţi văzut ce era esenţial. Văduva sărmanului nenorocit căruia i-au zburat creierii zilele trecute a venit în Beijing sperând să-i ducă trupul înapoi în Taiwan pentru înhumare. A aflat că trupul fusese incinerat, iar cenuşa aruncată. Poliţiştii locali n-au lăsat-o să intre în casă, iar atunci când o seamă de enoriaşi au sosit pentru a ţine o slujbă, forţele locale au decis să-i împrăştie.

Nu a mai fost nevoie să adauge că atacul asupra văduvei fusese surprins cu o extraordinară măiestrie de către cameramanul CNN, într-atât de bine încât Cathy Ryan comentase mai devreme, la etaj, că femeia avea în mod clar nasul rupt, poate chiar mai rău, şi că va avea probabil nevoie de un bun specialist în chirurgie plastică pentru a-i aranja la loc faţa. Apoi îl întrebase pe soţul ei de ce poliţiştii o urau atât de mult.

— Cred că din cauza credinţei ei în Dumnezeu, replicase Ryan în camera unde serveau micul dejun.

— Jack, asta parcă-i ceva scos din vremea Germaniei naziste, ceva din chestiile alea de pe History Channel la care-ţi place să te uiţi. Medic sau nu, ea se înfiorase la vederea casetei cu atacurile îndreptate împotriva acelor cetăţeni chinezi înarmaţi doar cu Biblii.

— Am văzut şi eu, anunţă van Damm, care tocmai intra în Biroul Oval. Şi primim un val de răspunsuri din partea

publicului.

— Barbari nenorociţi, înjură Ryan, în timp ce Robby Jackson sosea pentru a completa auditoriul şedinţei matinale de informare.

— Pot să adaug un „de acord” mare de tot, Jack. La naiba, ştiu că şi tata o să vadă imaginile, iar tocmai astăzi e ziua în care el va ţine slujba de comemorare în biserica lui Gerry Patterson. Va fi ceva de pomină, Jack. De pomină, promise vicepreşedintele.

— CNN-ul va fi de faţă?

— Poţi pune pariu, domnule preşedinte, confirmă Robby.

Ryan se răsuci către şeful său de cabinet.

— Bun, te-ascult, Arnie.

— Nu, *eu* sunt cel care te-ascultă, Jack, replică van Damm. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că va trebui să vorbesc populaţiei despre asta. O conferinţă de presă, poate. Încă de la început voi spune că avem de-a face cu o uriaşă încălcare a drepturilor omului, cu atât mai gravă cu cât au afurisita aroganţă de a o face în faţa opiniei publice mondiale. Voi spune că America are dificultăţi în a face afaceri cu persoane ce acţionează în acest mod, că legăturile comerciale nu justifică sau anulează violările grosolane ale principiilor care stau la baza întemeierii acestei naţiuni, că trebuie să reanalizăm toate relaţiile noastre cu R.P.C.

— Nu-i rău, observă şeful de cabinet, cu un zâmbet de profesor către un discipol strălucit. Verifică împreună cu Scott şi alte opţiuni.

— Da, încuviinţă Jack. Bun, o întrebare generală, cum va reacţiona ţara la acest incident?

— Prima reacţie va fi de furie, replică Arnie. Lucrurile arată rău la televizor, iar oamenii vor reacţiona instinctiv. Dacă chinezii vor avea bunul-simţ să facă unele reparaţii, lucrurile se vor calma. Dacă nu – Arnie fu scuturat de un fior puternic – am o presimţire urâtă. Organizaţiile bisericeşti vor isca un adevărat iad. Au insultat guvernele Italiei şi Germaniei – deci aliaţii noştri din NATO sunt şi ei ofticaţi pe această temă – iar faptul că i-au strivit faţa acelei sărmane

femei n-o să le câştige aliaţi din mişcarea pentru drepturile femeilor. Întreaga poveste este o colosală pagubă pentru chinezi, dar nu sunt sigur că ei pricep care sunt implicaţiile acţiunilor lor.

— Atunci vor trebui să le înveţe, ori cu frumosul, ori cu sila, sugeră Goodley întregului grup.

Doctorului Alan Gregory mereu i se părea, în timp ce avionul se apropia de Aeroportul Naţional Reagan, că stă deasupra aceluiaşi punct care domina fluviul Potomac: hotelul Marriott. Din nou luase „ochiul roşu”[62] din Los Angeles, o cursă aeriană care nu câştigase mare lucru de pe urma experienţei căpătate de-a lungul anilor. După ce ateriză, luă un taxi spre hotel, unde făcu un duş şi îşi schimbă hainele, lucru care îi permise să se simtă şi să arate omeneşte pentru întâlnirea cu Secretarul Apărării, de la ora 10.15. Cel puţin nu era nevoit să comande un taxi. Dr. Bretano trimitea o maşină după el. Automobilul sosi într-adevăr, având la volan un sergent al armatei, iar Gregory sări pe bancheta din spate, unde găsi un ziar. Avură nevoie doar de zece minute pentru a ajunge la intrarea dinspre fluviul Potomac a Pentagonului, unde un maior îl aştepta pentru a-l conduce prin detectorul de metale şi spre Inelul E.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Secretar? îl întrebă ofiţerul în timpul drumului.

— Ah, da, numai din vedere.

Fu nevoit să aştepte într-o anticameră, însă numai o jumătate de minut.

— Al, ia-ţi un scaun. Cafea?

— Da, dr. Bretano, mulţumesc.

— Tony, îl corectă Secretarul Apărării. În majoritatea cazurilor nu era un adept al etichetei; pe deasupra, ştia ce soi de muncă era Gregory capabil să întreprindă. Un

[62] Denumire sub care sunt cunoscute zborurile de noapte ale companiilor aeriene regulate, programate, ce-şi aduc pasagerii la destinaţie în primele ore ale dimineţii. Numele vine de la ochii roşii, simptom al oboselii unei asemenea călătorii, (n.red.).

steward din marină le aduse cafele, cornuri şi dulceaţă, apoi se retrase. Cum a fost zborul?

— Cei de la „ochii roşii” nu se schimbă niciodată, domnule… Tony. Dacă te dai jos viu din avion, înseamnă că au greşit ceva.

— Mda, un beneficiu al slujbei mele este că tot timpul am un Gulfstream la dispoziţie. Nu sunt nevoit să merg mult pe jos sau cu maşina şi, în plus, ai remarcat echipa de securitate de afară.

— Tipii care-şi târâiau picioarele pe podea? întrebă Gregory.

— Fii drăguţ. Unul dintre ei a studiat la Princeton înainte de a deveni membru SEAL.

„Trebuie să fie tipul care le citea celorlalţi din revista de benzi desenate”, se feri Al să observe cu voce tare.

— Aşadar, Tony, de ce ai vrut să vin aici?

— După cum îmi aduc aminte, ai lucrat aici, la SDIO.

— Am petrecut şapte ani acolo, lucrând în umbră împreună cu restul ciupercilor şi n-am reuşit mai nimic. Am luat parte la proiectul laserului cu electroni liberi. Funcţiona destul de bine, cu excepţia faptului că afurisitul de laser nu avea puterea la care ne-am aşteptat, nici măcar după ce-am furat realizările ruşilor. Apropo, au avut cel mai tare specialist în lasere din lume. Sărmanul nenorocit a murit într-un accident, în cursul unei escalade montane, în 1990, sau cel puţin aşa am auzit noi la SDIO. Se izbise de aceeaşi problemă pe care au întâlnit-o şi băieţii noştri de-aici. Am numit-o „camera de agitaţie”, locul unde gazele fierbinţi sunt excitate pentru a obţine energia necesară fasciculului. Niciodată n-am putut obţine oglinzi magnetice stabile. Băieţii au încercat totul. I-am ajutat timp de nouăsprezece luni. Erau câţiva tipi foarte inteligenţi care lucrau la această problemă, dar nu au născocit nimic. Cred că tipii de la Princeton vor rezolva mai întâi problema controlului fuziunii. Şi noi am încercat asta, dar problemele erau mult prea deosebite pentru a aplica soluţiile teoretice. Am sfârşit prin a le oferi lor o mulţime din ideile noastre, iar ei le-au folosit cum trebuie. Oricum, armata m-a avansat

locotenent-colonel, iar trei săptămâni mai târziu mi-au propus o pensionare timpurie, căci nu le mai eram util; aşa că am acceptat slujba de la TRW oferită de dr. Flynn, iar de-atunci lucrez pentru el.

În acest fel, Gregory obţinea optzeci la sută din pensia militară corespunzătoare unui serviciu de douăzeci de ani, plus o jumătate de milion de dolari anual de la TRW, ca şef de departament, cu opţiuni la deţinerea de acţiuni şi o grămadă de bani la pensionare.

— Gerry Flynn îţi cântă osanale cel puţin o dată pe săptămână.

— E un om pentru care merită să lucrezi, replică Gregory zâmbind şi dând aprobator din cap.

— Susţine că poţi realiza programe pe computer mai bine ca oricine altcineva din Sunnyvale.

— Doar pentru anumite aplicaţii. Din păcate, nu eu am scris codurile pentru „Doom”, dar sunt omul potrivit pentru optica aplicată.

— Şi pentru SAM?

Gregory făcu un gest de încuviinţare.

— Am făcut chestii de-astea când eram boboc în armată. Mai târziu m-au racolat să mă joc cu sistemul Patriot Block-4, pentru interceptarea rachetelor Scud, după cum ştiţi. I-am ajutat cu programul pentru încărcătura de luptă.

Nu mai adăugă că asta se întâmpla cu trei zile prea târziu pentru a mai putea fi utilizată în războiul din Golful Persic, dar în prezent programul său era standard pentru toate rachetele Patriot amplasate pe teren.

— Excelent. Vreau să studiezi ceva pentru mine. Va fi un contract direct pentru Biroul Secretarului Apărării – adică eu – şi Gerry Flynn n-o să se enerveze din această pricină.

— Care-i tema, Tony?

— Află dacă sistemul Aegis al marinei poate intercepta traiectoria unei rachete balistice.

— Poate. Va opri un Scud, dar acesta atinge abia trei Mach[63], sau pe-aproape. Vrei să spui o *adevărată* traiectorie

[63] Numărul Mach este raportul dintre viteza obiectului respectiv şi viteza sunetului, (n.red.).

balistică?

Secretarului Apărării dădu afirmativ din cap.

— Da, o rachetă balistică intercontinentală.

— De ani de zile se discută despre asta… Gregory sorbi din cafea. Sistemul radar este pe măsura sarcinii. Poate fi o uşoară problemă de software acolo, dar nu una mare, deoarece avertizarea în privinţa atacului se va obţine prin alte mijloace, iar radarul SPY are o rază de detecţie de opt sute de kilometri şi cu el poţi face o mulţime de chestii, cum ar fi să emită unde electromagnetice cu puterea de şapte milioane de waţi, pe o anumită direcţie, cu precizie de până la o jumătate de grad. Asta o să prăjească toate componentele electronice până la o înălţime de, oh, şapte sau opt mii de metri. Supus acestei iradieri vei sfârşi prin a-ţi lua un ceas nou şi a avea copii cu malformaţii congenitale.

— Bun, continuă el. Modul de operare al sistemului Aegis este următorul: uriaşul radar SPY oferă o localizare brută a ţintelor de interceptat, ceea ce permite lansarea rachetelor SAM în bloc. Iată motivul pentru care rachetele Aegis dispun de o atât de mare rază de acţiune. Ele îşi iau zborul pe pilot automat şi nu fac manevre decât pe parcursul secundelor finale. Pentru a face asta, sunt coordonate de radarele SPG de pe nave şi de sistemul de detecţie propriu care urmăreşte semnalul reflectat de ţintă. Folosit împotriva avioanelor, este un sistem letal, deoarece nu-ţi poţi da seama decât în ultimele două secunde că eşti „iluminat” de un fascicul de detecţie, iar într-un timp aşa de scurt nu poţi repera racheta şi să te fereşti din calea ei.

— Bine, dar în cazul unei rachete intercontinentale viteza finală este al dracului de ridicată, cam de şapte mii cinci sute de metri pe secundă, adică 11 Mach. Asta înseamnă că fereastra noastră de ţintire este foarte mică… pe toate dimensiunile, dar mai ales în profunzime. Totodată vorbim despre o ţintă extrem de solidă, robustă. Învelişul vectorului de transport al unei rachete intercontinentale este suficient de dur, nu din „hârtie”, aşa cum sunt motoarele auxiliare. Trebuie să văd dacă încărcătura de luptă a unei SAM poate

avaria cu adevărat o chestie de-asta. Privirea i se limpezi şi ochii săi priviră direct în cei ai lui Bretano. În ordine, când încep?

— Comandor Matthews? rosti VULTURUL în interfon. Dr. Gregory este pregătit să vorbească personalului Aegis. Ţine-mă la curent, Al, fu ultimul ordin al lui Bretano.

— Puteţi fi sigur.

Reverendul doctor Hosiah Jackson îmbrăcase cea mai bună robă din mătase neagră, lucrată manual şi primită în dar de la membrele congregaţiei sale, cele trei dungi de pe partea de sus a mânecii reprezentând rangul său academic. Se afla în biroul lui Gerry Patterson, o încăpere drăguţă. Dincolo de uşa albă din lemn se găsea congregaţia acestuia, în întregime compusă din oameni albi bine îmbrăcaţi şi destul de prosperi, dintre care unii erau uşor indispuşi la ideea de a avea un predicator negru la amvon – în definitiv Isus fusese alb (sau evreu, ceea ce era cam acelaşi lucru). De data asta lucrurile vor sta puţin altfel, căci în ziua respectivă comemorau viaţa cuiva pe care numai Gerry Patterson îl cunoscuse, un baptist chinez pe nume Yu Fa An, căruia predicatorul lor îi spunea Skip şi a cărui congregaţie ei o sprijineau cu multă generozitate de ani de zile. Astfel că urmau să comemoreze viaţa unui pastor galben, ascultând predica unui negru, în vreme ce propriul lor pastor slujea într-o biserică de negri. „Un gest frumos din partea lui Gerry, gândi Hosiah Jackson, sperând că nu va da de belea cu congregaţia lui. Vor fi câţiva acolo, cu gândurile lor de bigoţi invizibile în spatele feţelor de farisei, dar, fu nevoit să admită reverendul Jackson, sufletele lor vor fi chinuite pentru asta.” Însă acele vremuri trecuseră. El îşi aducea aminte de ele mai bine decât albii din Mississippi, deoarece fusese nevoit să colinde pe străzi – fusese arestat de şapte ori în cursul muncii depuse în slujba Conferinţei Conducătorilor Creştini din Sud – pentru a-şi înregistra enoriaşii pe listele de vot. Asta fusese marea problemă cu ţărănoii. Să călătoreşti cu autobuzele municipalităţii nu însemna mare lucru, dar votul reprezenta

putere, adevărata putere civică, abilitatea de a alege oameni care să facă legile ce vor fi aplicate atât cetăţenilor negri, cât şi albi, iar ţărănoilor nu le plăcea deloc asta. Dar timpurile se schimbaseră şi în prezent ei acceptaseră inevitabilul – *după* ce acesta avusese loc – şi învăţaseră să-l accepte; totodată învăţaseră să-i voteze pe Republicani în locul Democraţilor, iar pentru Hosiah Jackson partea amuzantă a *acestui* fapt era că propriul său fiu Robert era mult mai conservator decât ţărănoii bine înţoliţi de-aici, iar *el* ajunsese destul de departe pentru fiul unui predicator de culoare din inima statului Mississippi. Dar sosise momentul. Patterson, ca şi Jackson, avea pe dosul uşii o oglindă mare pentru a-şi putea verifica înfăţişarea în timp ce ieşea. Da, era pregătit. Avea un aspect solemn şi autoritar, aşa cum se aşteptau toţi să arate Vocea Domnului.

Cei din congregaţie cântau deja. Aveau o orgă grozavă aici, una veritabilă de o sută de cai putere, nu una electronică precum cea din biserica lui, dar cântatul… aici nu avea cum să-i ajute. Cântau ca nişte albi şi cu asta basta. Interpretarea avea devoţiunea adecvată, dar nu şi pasiunea exuberantă cu care era obişnuit… dar i-ar fi plăcut enorm să aibă acea orgă, decise Hosiah. Amvonul era frumos aranjat, având o sticlă de apă cu gheaţă, plus un microfon furnizat de echipa CNN, care se amplasase discret în ambele colţuri din spatele bisericii şi nu cauza probleme – lucru neobişnuit pentru echipele de ştiri, observă reverendul Jackson. Ultimul său gând înainte de a începe predica fu că singurul alt bărbat de culoare care stătuse la acel amvon înaintea acestui moment era cel care vopsise lemnăria.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Sunt Hosiah Jackson. Probabil că ştiţi cu toţii unde se află biserica mea. Mă aflu astăzi aici la invitaţia bunului meu prieten şi coleg, pastorul vostru, Gerry Patterson.

Astăzi Gerry este în avantaj, deoarece, spre deosebire de mine şi de oricare altă persoană din biserică, el îl cunoştea cu adevărat pe omul pentru a cărui comemorare ne-am adunat aici.

Pentru mine Yu Fa An a fost doar un amic cu care corespondam, dar pe care nu l-am întâlnit niciodată. Acum câţiva ani eu şi Gerry Patterson am avut ocazia să discutăm despre predicator. Ne-am întâlnit în capela spitalului local. Amândoi pierdusem nişte persoane dragi în acea zi, aproape în acelaşi timp şi din cauza aceleiaşi maladii – cancer – şi amândoi am simţit nevoia de a ne reculege în capelă. Cred că amândoi aveam nevoie să-i adresăm Domnului aceeaşi întrebare. E întrebarea pe care cu toţii am ridicat-o – de ce este atâta cruzime pe lume, de ce Dumnezeul iubirii şi al îndurării o permite?

Ei bine, răspunsul la întrebare se găseşte în Scriptură, în mai multe pasaje, însuşi Isus deplânge pierderea unei vieţi nevinovate, iar unul dintre miracolele sale constă în ridicarea lui Lazăr din morţi, pentru a arăta atât că El este cu adevărat Fiul Domnului, cât şi pentru a-şi dovedi latura umană, pentru a arăta cât de mult Îi păsa de pierderea unui om de ispravă.

Dar Lazăr, precum cei doi enoriaşi ai noştri din spital, murise de boală, iar când Domnul a creat lumea, El a făcut-o în aşa fel că erau, şi încă mai sunt, lucruri care necesită ajustări. Domnul Dumnezeu ne-a spus să punem stăpânire pe lume, iar o parte a acestei misiuni e reprezentată de dorinţa Domnului ca noi să vindecăm bolile, să reparăm *toate* lucrurile stricate, astfel încât să facem o lume perfectă, ba chiar să aducem, prin respectarea Cuvântului Sfânt, perfecţiunea pentru noi înşine.

Gerry şi cu mine am avut o discuţie fructuoasă în acea zi şi de-atunci am devenit prieteni, aşa cum toţi predicatorii Evangheliei ar trebui să fie, deoarece predicăm aceeaşi Scriptură, a aceluiaşi Dumnezeu.

După o săptămână, am avut o altă discuţie şi Gerry mi-a vorbit despre prietenul său, Skip. Un om din cealaltă parte a lumii, un bărbat dintr-un loc în care tradiţiile religioase nu aveau cunoştinţă de Isus. Ei bine, Skip a învăţat despre El la Universitatea Oral Roberts din Oklahoma, aşa cum au făcut-o mulţi alţii; a învăţat aşa de bine, încât după o lungă şi temeinică meditare a decis să intre în rândul clerului şi să

predice Scriptura lui Isus Hristos…

— Culoarea pielii lui Skip era diferită de a mea, rostea Gerry Patterson într-un alt amvon, la mai puţin de trei kilometri depărtare. Dar în ochii Domnului toţi suntem la fel, deoarece Isus priveşte dincolo de piele, în inimile şi sufletele noastre şi El întotdeauna ştie ce se află acolo.

— Aşa este, aprobă o voce de bărbat dintre enoriaşi.

— Astfel a ajuns Skip predicator al Evangheliei. În loc să revină pe pământul său natal, unde libertatea religioasă este protejată de către guvern, Skip s-a decis să-şi continue drumul către vest, spre China comunistă. De ce acolo? întrebă Patterson. Intr-adevăr, de ce acolo! Acea Chină nu are libertate religioasă. Acea Chină refuză să admită existenţa Domnului. Acea Chină este asemenea filistinilor din Vechiul Testament, poporul care-i persecuta pe iudeii lui Moise şi Iosif, ca fiind inamicii Domnului. De ce a făcut Skip asta? Deoarece ştia că niciun alt popor nu are mai mare nevoie decât acesta să audă Cuvântul Domnului şi că Isus dorea ca el să predice necredincioşilor, să ducă vorbele Sale sfinte la acele suflete care tânjeau după ele, iar Skip exact asta a făcut. Nici infanteria marină a Statelor Unite, atunci când a invadat plajele din Iwo Jima, nu a dat dovadă de mai mult curaj decât Skip, care a dus Biblia în China comunistă şi a început să predice Scriptura într-un ţinut în care religia este considerată o infracţiune.

— Nu trebuie să uităm că acolo s-a mai aflat un bărbat, un cardinal catolic, un bătrân necăsătorit provenind dintr-o familie bogată şi influentă, un om care a decis cu mult timp în urmă să intre în rândurile bisericii catolice, le reaminti Jackson celor din faţa sa. Numele său era Renato, un nume la fel de străin pentru noi ca şi Yu Fa An, dar trecând peste asta, şi el era unul dintre oamenii Domnului care au dus Cuvântul Său în ţinutul necredincioşilor.

Când guvernul acelei ţări a aflat despre reverendul Yu, l-au lăsat pe Skip fără loc de muncă. Au sperat să-l *înfometeze,* dar oamenii care au luat acea decizie nu-l

cunoşteau pe Skip. Nu ştiau nici de Isus, aşa că n-aveau cum să ştie nici despre credinţă, nu-i aşa?

— Aşa-i, ce naiba! replică o voce de bărbat alb dinspre strane şi, în acel moment, Hosiah ştiu că îi cucerise.

— Nu ştiau, domnule! În acel moment a aflat despre asta pastorul vostru Gerry Patterson şi tot atunci voi, oameni buni, aţi început să-i trimiteţi ajutoare lui Skip Yu, pentru a-l susţine pe bărbatul al cărui guvern lipsit de Dumnezeu încerca să-l distrugă, căci autorităţile nu ştiau că oamenii credincioşi au drept ţel comun *apărarea* dreptăţii!

Braţul lui Patterson ţâşni în sus.

— Iar Isus a arătat cu degetul şi a spus, o vedeţi pe femeia de-acolo, ea dă din *lipsurile,* nu din avuţia ei. Contează mai mult pentru un bărbat sărac sau o femeie săracă să facă pomană decât pentru un om bogat. *Asta* s-a întâmplat când voi, oameni buni, aţi început să-mi ajutaţi congregaţia în susţinerea prietenului meu, Skip. Şi tot Isus spunea că tot ceea ce faceţi pentru ultimul dintre fraţii Mei faceţi pentru Mine. Astfel că parohia voastră şi a mea l-au ajutat pe acel om, acel predicator solitar din tărâmul păgânilor, oameni care *refuză* Numele şi Cuvântul Domnului, oameni care venerează trupul unui monstru numit Mao, care îi expun corpul îmbălsămat de parcă ar fi trupul unui sfânt! El nu a fost deloc un sfânt. Nu a fost un credincios al Domnului. Cu greu poate fi numit om. A fost un criminal în masă, mai rău decât toţi cei pe care îi cunoaşte această ţară. A fost asemenea lui Hitler, pe care taţii noştri, acum şaizeci de ani, au luptat să-l distrugă. Însă omul aflat la conducerea acelei ţări asiatice, acel asasin, acel ucigaş, distrugătorul vieţii şi al libertăţii oamenilor, este noua divinitate. Un „dumnezeu” *fals,* le spuse Patterson, punând pasiune în vocea sa. Acel „dumnezeu” este glasul Satanei. Acel „dumnezeu” este limba flăcărilor din iad. Acel „dumnezeu” era personificarea răului – iar acum este un „dumnezeu” mort şi împăiat, precum o pasăre moartă pe care o puteţi vedea deasupra barului într-un local, sau precum capul de cerb pe care mulţi din voi îl

aveţi în locuinţa personală – dar ei încă i se închină. Ei *încă* îi respectă vorbele, *încă* îi slăvesc ideile – idei care *au ucis* milioane de oameni doar pentru că n-au fost pe placul falsului lor dumnezeu.

Patterson îşi îndreptă spatele şi îşi netezi părul.

— Există oameni care susţin că tot răul pe care-l vedem în lume nu reprezintă decât absenta binelui. Dar noi ştim mai bine decât ei. Un demon se află în evoluţie, iar acel demon are agenţi printre noi, iar unii dintre acei agenţi conduc ţări! O seamă dintre aceşti agenţi declanşează războaie. O parte din aceşti agenţi iau oamenii nevinovaţi din locuinţele lor şi-i aruncă în lagăre, unde îi masacrează precum vitele la abator. Aceştia sunt agenţii Satanei! Aceştia sunt supuşii Prinţului Tenebrelor. Ei sunt aceia dintre noi care iau vieţile celor inocenţi, chiar şi vieţile bebeluşilor...

— Şi astfel cei trei slujitori ai Domnului au mers la spital. Unul dintre ei, prietenul nostru Skip, mergea ca să o ajute pe enoriaşa sa aflată la ananghie. Ceilalţi doi, catolicii, mergeau pentru că şi ei, asemenea lui Skip, erau în slujba Domnului şi, ca şi noi, se ridică în apărarea aceloraşi lucruri, *deoarece Cuvântul Domnului ESTE UNUL PENTRU NOI TOŢI!* detună vocea lui Hosiah Jackson.

— Da, domnule, aprobă aceeaşi voce, iar în congregaţie apărură clătinări afirmative din cap.

— Astfel s-au dus la spital cei trei slujitori ai Domnului pentru a salva viaţa unui bebeluş, pe care guvernul acelei ţări necredincioase dorea să-l omoare – de ce? Doreau să-l omoare pentru că mama şi tatăl lui cred în Dumnezeu – şi, oh, nu, ei nu pot permite unor *astfel* de oameni să aducă un copil pe lume! Oh, nu, ei nu pot permite celor credincioşi să nască un copil în ţara lor, pentru că asta echivalează cu a invita un spion la ei în casă. Asta reprezintă un *pericol* pentru guvernul lor lipsit de Dumnezeu. Şi de ce este asta un pericol?

Este un *pericol* deoarece ei *ştiu* că sunt nişte păgâni! Este un *pericol* deoarece ei *ştiu* că învăţăturile Bibliei sunt

cea mai puternică forţă din lume! Iar singurul lor răspuns la o astfel de ameninţare este crima, luarea vieţii pe care însuşi Dumnezeu ne-a dat-o fiecăruia, pentru că negându-l pe Dumnezeu, ei pot totodată nega viaţa şi ştiţi bine că aceşti păgâni, aceşti necredincioşi, aceşti criminali *adoră* acest gen de putere. *Adoră* să pretindă că *ei* sunt zei. Îşi adoră puterea şi adoră s-o folosească în serviciul Satanei! Ştiu că sunt meniţi să-şi petreacă eternitatea în iad şi vor să împartă iadul cu noi aici, pe pământ, şi vor să ne interzică unicul lucru care ne poate mântui de destinul pe care ei înşişi l-au ales. *De asta* l-au condamnat la moarte pe acel bebeluş nevinovat.

Când cei trei bărbaţi au mers la spital pentru a salva viaţa acelui bebeluş inocent, ei s-au pus chiar în locul Domnului. Au luat locul Domnului, dar au făcut-o cu smerenie şi cu forţa dată de credinţa lor. Au luat locul *Domnului* pentru a împlini voia *Lui*, nu pentru a obţine putere pentru ei înşişi, nu pentru a fi falşi eroi. Au mers acolo pentru a sluji, nu pentru a stăpâni. Pentru a servi, aşa cum a slujit Domnul Isus. Aşa cum au slujit apostolii Săi. Au mers acolo pentru a proteja o viaţă nevinovată. Au mers acolo pentru a face Lucrarea Domnului!

— Nu aveţi de unde să ştiţi, oameni buni, că după ce am fost hirotonisit am petrecut trei ani în marina Statelor Unite, servind drept capelan al puşcaşilor marini. Am fost repartizat Diviziei 2 Infanterie Marină, la Camp Lejeune, North Carolina. Câtă vreme am stat acolo am cunoscut oameni pe care îi numim eroi şi vă asigur că o mulţime de puşcaşi marini intră în această categorie. Am fost acolo, după teribila prăbuşire a unui elicopter, pentru a da ultima împărtăşanie morţilor şi muribunzilor; pentru mine a fost o mare onoare să le dau alinare acelor tineri puşcaşi pe moarte – deoarece *ştiam* că urmează să-l vadă pe Dumnezeu. Îmi aduc aminte de unul dintre ei, un sergent, care se căsătorise abia cu o lună înainte şi a murit în timp ce se ruga Domnului pentru soţia sa. Sergentul era veteran din Vietnam şi avea o mulţime de decoraţii. Era un dur, le

spuse Patterson enoriaşilor, dar cel mai tare lucru legat de acel puşcaş marin a fost că, atunci când a fost conştient că va pieri, s-a rugat nu pentru el, ci pentru soţia sa, implorându-l pe Dumnezeu să o consoleze. Acel puşcaş a murit ca un creştin adevărat şi a părăsit această lume pentru a sta cu mândrie în faţa Domnului, ca un bărbat care şi-a făcut datoria din toate punctele de vedere.

Ei bine, aşa au procedat Skip şi Renato. Şi-au sacrificat vieţile pentru a salva un copil. Dumnezeu i-a trimis. Dumnezeu le-a dat un ordin acelor bărbaţi. Ei au auzit ordinul şi l-au urmat fără şovăire, fără ezitare, fără a sta pe gânduri – fiind ferm convinşi că fac ceea ce trebuie.

Astăzi, la 13 000 de kilometri depărtare de noi, există o nouă viaţă, un bebeluş care acum probabil doarme. Acel copil nu va şti niciodată de tumultul care a precedat naşterea sa, dar cu părinţi precum ai săi, micuţul va cunoaşte Cuvântul Domnului. Şi toate astea s-au întâmplat deoarece trei curajoşi slujitori ai Domnului au mers la acel spital şi doi dintre ei au murit înfăptuind Lucrarea Domnului.

Skip era baptist. Renato era catolic.

Skip avea pielea galbenă. Eu sunt alb. Voi, oameni buni, sunteţi negri.

Dar Isus nu ţine cont de asta. Cu toţii I-am auzit vorbele. Cu toţii L-am acceptat drept Salvatorul nostru. Aşa a făcut Skip. Aşa a făcut Renato. Acei doi bravi bărbaţi şi-au sacrificat vieţile pentru Dreptate. Ultimele vorbe ale catolicului – a întrebat dacă bebeluşul e bine, iar celălalt catolic, preotul german, a spus „da”, iar Renato a zis „Bene”. E în italiană. Înseamnă „E bine, e în ordine”. A murit ştiind că a făcut un lucru drept.

— Aşa este! izbucniră trei voci.

— Avem foarte multe de învăţat de pe urma exemplului lor, spuse Hosiah Jackson către enoriaşii săi de împrumut.

Întâi de toate trebuie să învăţăm că Biblia este aceeaşi pentru noi toţi. Eu sunt negru. Voi sunteţi albi. Skip era chinez. Prin culoarea pielii suntem diferiţi, dar conform

Cărţii Sfinte suntem aidoma. Cel mai important este să învăţăm toate aceste lucruri şi să le păstrăm zi de zi în inimi. Isus este Mântuitorul nostru numai dacă noi îl acceptăm, numai dacă noi îl primim în suflete, numai dacă ascultăm ceea ce El ne spune. Este prima lecţie pe care trebuie s-o învăţăm în urma morţii celor doi curajoşi bărbaţi.

A doua lecţie care trebuie învăţată este că Satana este încă în viaţă şi, în vreme ce noi trebuie să ascultăm cuvintele Domnului, în lume sunt oameni care preferă să asculte vorbele lui Lucifer. Trebuie să-i recunoaştem pe aceşti oameni după felul în care se comportă.

Acum patruzeci de ani am avut printre noi astfel de oameni. Îmi amintesc, şi probabil că şi voi vă aduceţi aminte. Am trecut peste acele momente. Motivul pentru care am reuşit să depăşim situaţia a fost că toţi am ascultat Vorbele Domnului. Cu toţii ne-am adus aminte că Dumnezeu este Domnul îndurării. Este Domnul dreptăţii. Dacă ne amintim asta, ne putem aminti şi altele. Dumnezeu nu ne cântăreşte după lucrurile pe care le dezaprobăm, fiind contra lor. Isus ne priveşte în suflete şi ne cântăreşte după lucrurile *pentru* care optăm.

Dar nu putem fi *pentru* dreptate fără a fi contra dreptăţii. Trebuie să ne amintim de Skip şi Renato. Trebuie să ne aducem aminte de doamna şi domnul Yang şi de toţi cei asemenea lor, de toţi chinezii cărora li s-a refuzat şansa de a asculta Cuvântul Domnului. Fiii lui Lucifer sunt *îngroziţi* de Cuvântul Sfânt al Domnului. Fiii lui Lucifer sunt *îngroziţi* de noi. Fiii Satanei sunt *îngroziţi* de voia Domnului, deoarece în iubirea de Dumnezeu şi în Căile Domnului rezidă pieirea lor. Pot să-L urască pe Dumnezeu. Pot să urască Biblia – dar le e *frică*, se *TEM* de consecinţele propriilor fapte. Se *tem* de osânda eternă care-i aşteaptă. Îl pot *nega* pe Dumnezeu, dar sunt conştienţi de *justeţea* Domnului şi ştiu că fiecare suflet de om tânjeşte după învăţăturile Domnului nostru.

De asta s-au temut de reverendul Yu Fa An. De asta s-au temut de cardinalul DiMilo şi se tem de noi. De mine şi de voi, oameni buni. Acei fii ai Satanei se tem de noi fiindcă

ştiu că vorbele şi credinţele lor nu mai pot rezista în faţa Cuvântului Domnului aşa cum o rulotă nu poate rezista în faţa unei tornade! Şi mai ştiu că toţi oamenii se nasc cu anumite cunoştinţe despre Sfintele învăţăminte ale Domnului. De aceea se tem de noi.

Perfect! exclamă reverendul Hosiah Jackson. Atunci haideţi să le oferim încă un motiv ca să se teamă de noi! Să-i lăsăm pe credincioşii Domnului să le arate forţa şi puterea de convingere a credinţei noastre!

— Putem fi încredinţaţi că Dumnezeu a fost acolo, alături de Skip şi cardinalul Di Milo. Dumnezeu le-a îndrumat braţele curajoase şi, prin intermediul lor, Dumnezeu a salvat acel copil nevinovat, le spuse Patterson enoriaşilor de culoare. Iar Domnul I-a primit la pieptul său pe cei doi bărbaţi trimişi de către El să-l împlinească lucrarea, iar astăzi prietenul nostru Skip şi cardinalul DiMilo stau mândri în faţa Domnului, ca doi buni şi credincioşi slujitori ai Sfintei Scripturi.

— Prieteni, ei şi-au făcut datoria. În acea zi au împlinit lucrarea Domnului. Au salvat viaţa unui copil inocent. Au arătat întregii lumi ce puternică poate fi forţa credinţei.

— Dar care este datoria noastră? întrebă Patterson.

— *Nu* este de datoria celui credincios să-l încurajeze pe Satan, le spuse Hosiah Jackson celor adunaţi în faţa sa. Le captase atenţia la fel de bine ca Lordul Olivier în zilele lui bune – şi de ce nu? Acestea nu erau vorbele lui Shakespeare. Erau vorbele unuia dintre păstorii Domnului. Când Isus priveşte în sufletele noastre, va afla El oameni care-i sprijină pe fiii lui Lucifer? Va vedea Isus oameni care oferă ajutor material în bani ucigaşilor păgâni de vieţi nevinovate? Va vedea Isus oameni care-şi oferă banii unui nou *Hitler?*

— Nu! ţipă o femeie ca răspuns. *Nu!*

— De partea cui stăm noi, oamenii Domnului, oamenii credinţei – de partea cui? Când fiii lui Lucifer ucid credincioşii, de partea cui staţi *voi?* Veţi sta de partea

dreptăţii? Veţi sta de partea credinţei? Veţi sta de partea sfinţilor martiri? Veţi sta de partea lui Isus? îi interogă Jackson pe enoriaşii săi de împrumut.

Şi într-un singur glas ei îi răspunseră:

— Da!

— Sfinte Dumnezeule, rosti Ryan. Venise în biroul vicepreşedintelui pentru a urmări transmisia TV a evenimentului.

— Ţi-am spus că tata se pricepe la chestii de-astea. Ce naiba, am crescut cu aşa ceva, seară de seară, când stăteam la cină, şi mi-a rămas totul în minte, spuse Robby Jackson, întrebându-se dacă diseară tatăl său îşi va permite să tragă o duşcă. Probabil Patterson se descurcă la fel de bine. Tata spune că e un tip priceput, dar tot el rămâne campionul.

— S-a gândit vreodată să devină iezuit? întrebă Jack, rânjind.

— Tata este predicator, dar nu e tocmai un sfânt. Celibatul ar fi un lucru dificil pentru el, răspunse Robby.

Imaginea se schimbă pe o scenă de la Aeroportul Internaţional Leonardo Da Vinci aflat în afara Romei, unde avionul Boeing 747 al companiei Alitalia abia aterizase şi acum oprea în faţa aerogării. Sub el se afla un camion, înconjurat de câteva automobile aparţinând Vaticanului. Se anunţase deja că vor avea loc funeralii de stat pentru cardinalul Renato DiMilo, la Biserica Sfântul Petru, iar CNN urma să se afle acolo pentru a transmite evenimentul, laolaltă cu Skynews, Fox şi toate celelalte reţele importante de televiziune. Acestea eşuaseră în a relata subiectul încă de la început, iar asta nu făcea decât ca relatarea acestei etape a lui să fie extrem de densă.

În Mississippi, Hosiah Jackson coborî lent de la amvon în timp ce acordurile ultimului psalm încetau. Păşi graţios şi cu demnitate spre uşa de la intrare, pentru a-i putea saluta pe toţi enoriaşii în timp ce aceştia ieşeau.

Asta îi luă mai mult timp decât crezuse. Se părea că

fiecare membru al parohiei vrea să-i strângă mâna şi să-i mulţumească pentru că venise la ei – gradul lor de ospitalitatea întrecea cu mult cele mai optimiste aşteptări ale sale. Iar despre sinceritatea lor nu exista nicio urmă de îndoială. Unii insistau să discute timp de câteva clipe cu el, până ce presiunea mulţimii care ieşea îi împingea în jos pe scări, spre parcare. Hosiah numără şase invitaţii la cină şi zece persoane care se interesau despre parohia sa, dacă are nevoie de vreun ajutor anume. În cele din urmă rămase un singur bărbat, care se apropia de şaptezeci de ani, cu păr rar de culoare sură şi un nas coroiat care văzuse o mulţime de sticle de whisky. Arăta ca un om care se plafonase în funcţia de ajutor de şef de echipă într-un gater.

— Bună, spuse Jackson pe un ton agreabil.

— Pastore, răspunse bărbatul ezitând, de parcă dorea să spună mai mult.

Avea o privire pe care Hosiah o văzuse de suficient de multe ori.

— Vă pot ajuta, domnule?

— Pastore… cu ani în urmă… Vocea i se frânse din nou. Pastore, reîncepu bărbatul. Pastore, am păcătuit.

— Prietene, toţi suntem nişte păcătoşi. Dumnezeu ştie asta. De aceea L-a trimis pe Fiul Său ca să ne fie alături şi să ne spele păcatele.

Preotul îl cuprinse de umeri pe bărbat, pentru a-l susţine.

— Am făcut parte din Klan, părinte, am făcut… lucruri păcătoase… eu am… rănit negri doar pentru că îi uram şi…

— Cum vă numiţi? îl întrebă cu blândeţe Hosiah.

— Charlie Picket, replică bărbatul.

Şi atunci Hosiah ştiu. Avea o bună ţinere de minte a numelor. Charles Worthington Picket fusese Mare Recrutor al Ku-Klux-Klanului local. Nu fusese niciodată condamnat pentru infracţiuni majore, deşi numele său, la vremea aceea, apărea în multe cazuri.

— Domnule Picket, acele lucruri s-au întâmplat cu mulţi ani în urmă, îi reaminti el.

— Niciodată – vorbesc serios, niciodată nu am *ucis* pe cineva. Sincer, părinte, nu am făcut asta, insistă Picket, cu

o voce disperată. Dar ştiu pe unii care au făcut-o şi niciodată nu le-am spus poliţiştilor. Niciodată nu le-am spus să nu ucidă... Isuse, nici nu ştiu ce era cu mine pe-atunci, Părinte. Eram... era...

— Domnule Picket, vă căiţi pentru păcatele voastre?

— Oh, da, Isuse, da, părinte. M-am rugat pentru iertarea păcatelor, dar...

— Nu există niciun „dar”, domnule Picket. Dumnezeu v-a iertat păcatele, îi spuse Jackson cu cea mai mare blândeţe.

— Sunteţi sigur?

— Da, sunt sigur, înclină din cap Hosiah, zâmbind.

— Părinte, dacă aveţi nevoie de ajutor la biserică, reparat de acoperiş şi chestii de-astea, să mă chemaţi, da? Şi aceea este Casa Domnului. Poate că nu am ştiut mereu asta, dar blestemat să fiu dacă nu am priceput acum, domnule.

Probabil că niciodată în viaţa sa nu i-ar fi spus „domnule” unui negru, poate doar dacă ar fi avut un pistol la tâmplă. Aşadar, raţionă pastorul, cel puţin un om îi ascultase predica şi trăsese învăţăminte din ea. Şi asta nu era rău pentru munca lui.

— Părinte, trebuie să-mi cer iertare pentru toate gândurile şi vorbele rele pe care le-am avut. Nu am mai făcut-o niciodată, dar acum este momentul. Îi luă mâna lui Hosiah. Părinte, ca bărbat îmi pare enorm de rău pentru toate acele lucruri făcute în trecut şi vă implor să mă iertaţi.

— Domnul Isus a zis „Mergi şi nu mai păcătui niciodată”. Domnule Picket, asta este întreaga esenţă a Scripturii, cuprinsă într-o frază. Dumnezeu a venit să ne absolve de păcate. Dumnezeu deja v-a iertat.

În sfârşit privirile lor se întâlniră.

— Vă mulţumesc, părinte. Şi Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule.

— Fie ca Domnul să vă binecuvânteze şi pe dumneavoastră.

Hosiah Jackson îl privi pe bărbat cum se îndepărtează către camioneta sa, întrebându-se dacă nu cumva un suflet tocmai fusese mântuit. Dacă era aşa, Skip ar fi fost mândru de prietenul său negru pe care nu-l întâlnise niciodată.

CAPITOLUL 32

Ciocniri în coaliţie

Drumul cu maşina de la aeroport până la Vatican era lung şi fiecare metru al traseului coloanei auto care rula cu viteză era filmat, până ce automobilele pătrunseră în cele din urmă în Piaţa Sfântul Petru. Acolo, în aşteptare, se afla un detaşament al Gărzii Elveţiene, îmbrăcat în uniformele proiectate de Michelangelo, purpuriu-aurii. Câţiva membri ai Gărzii traseră sicriul care conţinea trupul unui Prinţ al Bisericii, martirizat într-un ţinut îndepărtat, şi îl purtară prin porţile de bronz în interiorul cavernos al bisericii, unde, în ziua următoare, se va celebra personal de către papă un Recviem.

Dar, exceptând publicul, acestea nu mai erau probleme religioase. Pentru preşedintele Statelor Unite erau probleme de stat. În cele din urmă se dovedea că Thomas Jefferson avusese dreptate. Puterea guvernului incumbă direct de la popor, iar Ryan era acum nevoit să acţioneze într-un mod pe care poporul să-l aprobe, deoarece atunci când se ajungea aici naţiunea nu-i aparţine lui. Aparţinea cetăţenilor.

Iar un fapt anume agravase situaţia. În acea dimineaţă SORGE divulgase un nou raport, care sosise cu întârziere doar pentru că Mary Patricia Foley dorise să fie absolut sigură că traducerea era corectă.

În Biroul Oval mai erau prezenţi Ben Goodley, Arnie van Damm şi vicepreşedintele.

— Deci? îi interogă preşedintele.

— Lingăi, spuse înainte de toate Robby. Dacă ei chiar gândesc aşa, n-ar trebui să le vindem nici măcar o pungă de rahat. Nici măcar un pilot al marinei, după o noapte de chef la Top Gun, nu vorbeşte aşa.

— Este greţos, întări Ben Goodley.

— Cred că nu-şi înzestrează liderii politici cu conştiinţă etică, zise van Damm, exprimând o părere unanimă.

— Cum ar reacţiona tatăl tău la o informaţie ca asta, Robby? îl întrebă Ryan.

— Răspunsul lui prompt ar fi acelaşi cu al meu: Atacaţi-i pe ticăloşi cu arme nucleare. Apoi îşi aduse aminte ce se întâmplă într-un război adevărat şi se mai calmă puţin. Jack, trebuie să-i pedepsim.

Ryan înclină din cap.

— Bine, dar dacă întrerupem comerţul cu R.P.C. primii oameni care vor fi afectaţi sunt sărmanii lucrători din fabrici, nu?

— Desigur, Jack, dar cine îi ţine ostatici, băieţii buni sau cei răi? Cineva poate *întotdeauna* spune asta, iar dacă teama de a-i afecta te opreşte să iei măsuri, atunci vei fi singurul din cauza căruia situaţia lor *niciodată* nu se va îmbunătăţi. Aşa că nu-ţi poţi permite să fii îngrădit într-un astfel de mod, concluzionă TOMCAT, altfel *tu* vei deveni ostatic.

Apoi sună telefonul. Ryan îl ridică bombănind, deranjat de întrerupere.

— Vă caută Secretarul Adler, domnule preşedinte. Spune că este important.

Jack se aplecă deasupra biroului şi apăsă pe butonul care clipea.

— Da, Scott.

— Am descărcat mesajul. Nu este ceva surprinzător; aduţi aminte că oamenii vorbesc în interiorul biroului altceva decât în afara lui.

— Grozavă veste, Scott; dacă ei vorbesc, să ia vreo câteva mii de evrei într-o excursie cu trenul la Auschwitz ai presupune că e ceva amuzant?

— Jack, eu sunt evreu, îţi aminteşti?

Ryan oftă din greu, apoi apăsă un alt buton.

— În regulă, Scott, te-am pus pe speaker. Vorbeşte, îi ordonă preşedintele.

— Asta-i felul lor caracteristic de a vorbi. Da, sunt

aroganţi, dar ştiam deja asta. Jack, dacă alte ţări ar şti cum vorbim noi între pereţii Casei Albe, am avea mult mai puţini aliaţi şi mai multe războaie. Uneori informaţiile secrete nu pot fi de mare folos.

Adler era cu adevărat un bun Secretar de Stat, raţionă Ryan. Meseria lui era să caute soluţii simple şi sigure de rezolvare a problemelor şi lucra din greu la asta.

— OK, sugestii?

— Îl pun pe Carl Hitch să le înmâneze o notă. Le cerem să dea o declaraţie prin care-şi cer scuze pentru tot scandalul.

— Şi dacă ne cer s-o lăsăm baltă?

— Atunci îi retragem pentru „consultări” pe Rutledge şi Hitch şi îi lăsăm pe chinezi să fiarbă o vreme la foc mic.

— În legătură cu nota, Scott.

— Da, domnule preşedinte.

— Scrie-o pe o foaie de azbest şi semneaz-o cu sânge, îi spuse cu răceală Jack.

— Da, domnule, confirmă Secretarul de Stat, iar linia amuţi.

Mult mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, la Moscova, Pavel Iefremov şi Oleg Provalov intrară în biroul lui Serghei Golovko.

— Regret că nu v-am putut primi mai devreme, le spuse directorul SVR oaspeţilor săi. Am fost ocupat cu unele probleme – chinezii şi împuşcăturile din Beijing. Urmărise evenimentele la televizor, aşa cum făcuse o lume întreagă.

— Atunci aveţi încă o problemă cu chinezii, tovarăşe director.

— Oh?

Iefremov îi întinse mesajul decriptat. Golovko îl luă, mulţumind politicos, apoi se lăsă pe spate în scaun şi începu să citească. În mai puţin de cinci secunde, ochii i se măriră.

— Nu-i posibil, şopti el.

— Poate, dar e greu de găsit o altă explicaţie.

— *Eu* am fost ţinta?

— Aşa se pare, răspunse Provalov.

— Dar *de ce?*

— Nu ştim, rosti Iefremov şi probabil că nimeni din Moscova nu ştie. Dacă ordinul a fost dat prin intermediul unui ofiţer chinez de informaţii, atunci ordinul îşi are originea la Beijing, iar bărbatul care l-a transmis nu cunoaşte motivele care au stat la baza lui. Mai mult decât asta, întreaga operaţiune a fost organizată în aşa fel încât să poată fi negată, de vreme ce nu putem dovedi că acel bărbat este spion şi nu un simplu ataşat, ori „marionetă", cum îi zic americanii. De fapt, agentul a fost identificat pentru noi de către un american, încheie ofiţerul FSB.

Lui Golovko îi ieşiseră ochii din cap.

— Cum dracului s-a întâmplat *asta?*

Provalov îi explică.

— E puţin probabil ca un ofiţer chinez de informaţii din Moscova să fie îngrijorat de prezenţa unui cetăţean american, pe când orice cetăţean rus este un potenţial ofiţer de contrainformaţii. Mişka se afla la faţa locului şi s-a oferit să ne ajute, iar eu i-am permis. Lucru care m-a condus la o întrebare.

— Ce să-i spui americanului? rosti Golovko pentru el.

Locotenentul încuviinţă.

— Da, tovarăşe director. Cunoaşte multe amănunte despre anchetarea crimei pentru că i le-am destăinuit eu, iar el mi-a oferit câteva sugestii utile. Este un anchetator foarte talentat. Şi nu e prost. Când mă va întreba cum decurge cazul, ce pot să-i spun?

Răspunsul iniţial al lui Golovko fu în egală măsură previzibil şi automat: „Nu spui o vorbă". Apoi se răzgândi. Dacă Provalov nu-i spunea ceva, americanul ar fi trebuit să fie netot să nu-şi dea seama de minciună şi aşa cum spusese locotenentul, străinul nu era prost. Pe de altă parte, ar fi servit scopurilor lui Golovko – sau ale Rusiei – ca America să ştie că viaţa sa era ameninţată? Era o întrebare grea şi confuză. În timp ce stătea în cumpănă, simţi nevoia să-şi cheme înăuntru garda de corp. Îşi apelă secretarul.

— Da, tovarăşe director, zise maiorul Şelepin, intrând pe uşă.

— O grijă nouă pentru tine, Anatoli Ivanovici, îi spuse Golovko.

Era mai mult decât atât. După prima frază, Şelepin păli.

În America totul începuse de la sindicate. Aceste asociaţii de oameni ai muncii, care pierduseră din forţă în deceniile precedente, erau, prin modul lor de organizare, cele mai conservatoare organizaţii din America, pentru simplul motiv că diminuarea puterii lor le făcuse să fie mai grijulii cu forţa pe care o mai deţineau. Pentru a-şi menţine poziţia, rezistau oricărei schimbări care ar fi ameninţat fie şi cel mai mic drept al celui mai umil membru al lor.

China fusese întotdeauna o oaie neagră pentru mişcarea oamenilor muncii, din simplul motiv că lucrătorii chinezi făceau, într-o zi de muncă, mai puţin decât făceau, în timpul pauzei matinale pentru cafea, sindicaliştii americani din industria constructoare de automobile. *Asta* rotea soarta jocului în favoarea asiaticilor, un fapt pe care sindicatele nu erau pregătite să-l aprobe.

Cu atât mai mult cu cât guvernul care-i conducea pe acei lucrători prost plătiţi le nesocotea drepturile. Asta nu făcea decât să sporească opoziţia contra chinezilor.

Sindicatele americane numai lipsite de organizare nu erau, aşa că fiecare membru al Congresului începu să primească apeluri telefonice. Multe dintre ele fuseseră preluate de asistenţii lor, dar cele venite din partea conducătorilor filialelor de sindicat îşi croiau drum până la senator sau deputat, indiferent de apartenenţa politică a acestuia. Atenţia era îndreptată către acţiunile barbare ale acelui stat lipsit de Dumnezeu care, apropo, îşi bătea joc de muncitorii săi *şi* fura slujbele americanilor prin practicile lor comerciale incorecte. Problema dimensiunii surplusului comercial se regăsea în fiecare apel recepţionat, fapt care i-ar fi putut determina pe membrii Congresului să creadă că au de-a face cu o campanie telefonică minuţios orchestrată (ceea ce şi era), dacă ar fi comparat notiţele de la fiecare apel cu celelalte (ceea ce nu făcură).

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, avură loc demonstraţii

care, deşi erau la fel de spontane ca cea ţinută în Republica Populară Chineză, fuseseră difuzate de reţelele mass-media locale şi/sau naţionale pentru că, la astfel de evenimente, se trimiteau care de reportaj iar jurnaliştii făceau şi ei, la rândul lor, parte dintr-un sindicat.

Pe lângă apelurile telefonice şi reportajele TV legate de demonstraţii sosiseră scrisori, şi e-mailuri, care fuseseră în întregime numărate şi catalogate de personalul administrativ al aleşilor poporului.

Unii senatori şi deputaţi sunaseră la Casa Albă ca să-l informeze pe preşedinte despre cele petrecute la sediul Congresului. *Toate* aceste apeluri erau direcţionate către biroul lui Arnold van Damm, a cărui echipă contabiliza la rândul ei numărul celor care sunau, poziţia lor şi gradul de pasiune, cifrele fiind foarte mari.

În fruntea tuturor se aflau mesajele primite de la comunităţile religioase pe care China reuşise, realmente, să le ofenseze instantaneu.

Dar cel mai neaşteptat şi mai aspru mesaj al acelei zile nu contase într-un telefon sau o scrisoare adresată unui membru al guvernului. Fabricanţii chinezi cu sediul în Taiwan aveau cu toţii agenţii de lobby şi relaţii publice în America. Una dintre aceste agenţii veni cu o idee care se răspândi cu iuţeala unei dâre de praf de puşcă arzând. Până la prânz trei tipografii diferite scoseseră afişe cu drapelul Republicii Chineză Taiwan, având scris cu majuscule „Noi suntem băieţii buni”. În dimineaţa următoare, funcţionarii lanţurilor de magazine en detail de pe tot cuprinsul Americii ticsiră rafturile cu produse ale fabricilor din Taiwan.

Reţelele mass-media aflaseră de această acţiune încă înainte de declanşarea ei, ajutându-i pe industriaşii taiwanezi prin publicitatea făcută campaniei „Ei, nu noi” chiar înainte ca aceasta să fi început cu adevărat.

Rezultatul a fost că poporul american redobândise conştiinţa faptului că existau *două* ţări intitulate „chineze” şi numai una dintre ele ucidea clerici şi apoi îi bătea pe aceia care încercau să rostească o seamă de rugăciuni pe o stradă publică. Cealaltă ţară juca baseball în Liga Mică.

Nu se întâmpla des ca sindicatele şi biserica să vocifereze la unison cu atâta putere şi să fie amândouă ascultate. Organizaţiile de sondare a opiniei publice se mobilizară să ţină pasul cu evenimentele şi curând scoaseră formulare cu întrebări elaborate în aşa fel încât răspunsurile erau evidente încă înainte de a fi date.

Dispoziţia guvernamentală cu notificarea ajunse la ambasada din Beijing dimineaţa devreme. După decriptarea de către un angajat al NSA, fu prezentată ofiţerului de serviciu pe ambasadă, care reuşi să-şi înfrângă senzaţia de greaţă şi decise să îl trezească imediat pe ambasadorul Hitch. O jumătate de oră mai târziu, Hitch se afla în biroul său, somnoros şi irascibil din pricina deşteptării cu două ore mai devreme decât era obişnuit. Conţinutul notei îi strică şi mai mult ziua. Curând vorbea la telefon cu Departamentul de Stat.

— Da, exact asta vrem să le spui, îi zise Scott Adler pe linia telefonică securizată.

— N-o să le placă.

— Nu mă surprinde, Carl.

— Bun, deci eşti conştient de asta, îi spuse Hitch Secretarului de Stat.

— Carl, noi ştim cum stau lucrurile, dar preşedintele e deranjat foarte tare...

— Scott, îţi dai seama că eu locuiesc aici? *Ştiu* ce se întâmplă.

— Ce vor întreprinde ei? întrebă VULTURUL.

— Înainte sau după ce îmi vor lua capul? replică Hitch. Îmi vor spune unde să-mi bag notificarea – într-o manieră mai formală, fireşte.

— Ei bine, să le explici limpede că poporul american cere anumite amenzi. Şi că nu pot ucide diplomaţi fără a fi pedepsiţi.

— În regulă, Scott. Ştiu cum să mă descurc. Vorbim mai târziu.

— Voi sta treaz, promise Adler, gândindu-se la lunga zi de aşteptare, înţepenit la birou.

— La revedere.
Hitch întrerupse legătura.

CAPITOLUL 33

Careul unu

— Nu vă permitem să ne vorbiţi în acest mod, remarcă Shen Tang.

— Domnule ministru, ţara mea are principii pe care nu le încălcăm. Unele dintre ele sunt respectarea drepturilor omului, dreptul la liberă asociere, dreptul de a practica religia după propria dorinţă, dreptul de a se exprima liber. S-a văzut că guvernul Republicii Populare este în măsură să violeze aceste drepturi, de aici reacţia Americii. Toate celelalte mari puteri ale lumii recunosc aceste drepturi. Şi China, la rândul ei, trebuie s-o facă.

— Trebuie? Ne spuneţi ce *trebuie* noi să facem?

— Domnule ministru, dacă ţara dumneavoastră doreşte să fie o membră a comunităţii internaţionale, răspunsul este da.

— America *nu* dictează Chinei. Nu sunteţi conducătorii lumii!

— Nici nu pretindem că suntem. Dar putem selecta naţiunile cu care avem relaţii normale şi am prefera ca ele să recunoască drepturile oamenilor, aşa cum fac toate statele civilizate.

— Acum spuneţi că suntem necivilizaţi? îl interpelă Shen.

— Nu am spus asta, domnule ministru, răspunse Hitch, dorindu-şi să nu mai comită alte scăpări.

— America nu are dreptul să-şi impună voinţa asupra noastră şi nici a oricărei alte naţiuni. Aţi venit aici să ne dictaţi termenii de derulare a comerţului, iar acum cereţi pe deasupra ca noi să dirijăm afacerile noastre interne astfel încât să vă convină vouă. Destul! Nu ne vom ploconi în faţa voastră. Nu suntem servitorii voştri. Resping această notă. Shen chiar o azvârli înapoi către Hitch, pentru a da mai

mare greutate vorbelor sale.

— Acesta este răspunsul vostru? îl chestionă Hitch.

— Acesta este răspunsul Republicii Populare Chineze, răspunse Shen pe un ton imperativ.

— Foarte bine, domnule ministru. Vă mulţumesc pentru audienţă.

Politicos, Hitch făcu o plecăciune şi se retrase. Era remarcabil, socoti el, cum relaţii normale – dacă nu chiar amicale – puteau să se destrame atât de rapid. Cu numai şase săptămâni în urmă Shen venise la ambasadă pentru un dineu cordial şi productiv, şi fiecare toastase pentru ţara celuilalt, în cel mai prietenesc mod posibil. Dar, aşa cum a spus Kissinger: Statele nu au prieteni; au interese. Iar R.P.C. tocmai îşi bătuse joc de unele dintre cele mai profunde principii ale Americii. Şi cu asta basta. Ieşi afară la maşina sa, care urma să-l ducă la ambasadă.

Cliff Rutledge îl aştepta. Hitch îl conduse în biroul său particular.

— Ei?

— Păi, mi-a spus să-mi bag ceva în dos – în limbaj diplomatic, îşi informă Hitch oaspetele. În dimineaţa asta o să ai parte de o sesiune de convorbiri foarte animată.

Fireşte, Rutledge văzuse deja nota.

— Mă surprinde că Scott a lăsat lucrurile să ia o asemenea turnură.

— Cred că poziţia celor de-acasă a devenit puţin mai fermă. Am văzut reportajele CNN, dar poate lucrurile stau mai rău decât par.

— Uite ce, nu trec cu vederea ce au făcut chinezii, dar toate astea din cauza unei perechi de preoţi împuşcaţi…

— Unul dintre ei era diplomat, Cliff, îi reaminti Hitch. Dacă tu te-ai alege cu fundul ciuruit, ai vrea ca cei din Washington să ia lucrul în serios, nu?

Reproşul făcu ochii lui Rutledge să scânteieze.

— Preşedintele Ryan e cel care ne-a adus în această situaţie. Pur şi simplu habar n-are cum funcţionează diplomaţia.

— Poate că da, poate că nu, dar *este* preşedinte, iar

meseria noastră este să-l reprezentăm, îţi aminteşti?

— E şi greu să uit, ricană Rutledge. N-o să ajungă niciodată vicesecretar de stat atâta timp cât acel neghiob va sta la Casa Albă, iar el pusese ochii de-acum cincisprezece ani pe postul acela. Dar nu-l va obţine dacă-şi va lăsa trăirile intime, oricât ar fi fost ele de justificate, să-i întunece judecata profesională. Vom fi ori chemaţi, ori trimişi acasă, estimă el.

— Probabil, confirmă Hitch. Ar fi frumos să prindem ceva meciuri din liga de baseball. Cum ţi se par cei de la Sox în campionatul ăsta?

— Ia-ţi gândul de la ei. Anul acesta echipa se află în reconstrucţie. Din nou.

— Îmi pare rău de ei.

Hitch clătină din cap şi privi spre masa de lucru, în căutare de noi mesaje, dar nu mai sosise nimic. Acum va trebui să informeze Washingtonul despre cele spuse de ministrul chinez de externe. Probabil că Scott Adler stătea în biroul său de la etajul şapte, aşteptând ca telefonul cu linie securizată să sune.

— Succes, Cliff.

— Mersi mult, răspunse Rutledge în drumul său către uşă.

Hitch se întrebă dacă e cazul să-şi sune soţia casă-i spună să facă bagajele pentru întoarcerea acasă; dar nu, încă nu era cazul. Mai întâi va suna la Foggy Bottom.

— Deci ce-o să se-ntâmple acum? îl întrebă Ryan din pat, pe Adler. Lăsase vorbă să fie apelat imediat cum aveau veşti. Acum, ascultând răspunsul lui Adler, rămase surprins. El crezuse că limbajul notei era destul de ocolit, dar era evident că schimburile diplomatice aveau nişte reguli mai stricte decât apreciase el. Bine, Scott, iar acum ce urmează?

— Aşteptăm să vedem ce se întâmplă cu delegaţia comercială, dar îmi pun banii la bătaie că-i vom chema şi pe ei şi pe Carl Hitch acasă, pentru consultări.

— Chinezii nu realizează că, din acest motiv, comerţul lor

poate primi o lovitură serioasă?

— Nu se aşteaptă să se ajungă la asta. Dacă o vor face, i-ar putea determina să se gândească la erorile stilului lor de acţiune.

— Eu n-aş paria pe cartea asta, Scott.

— Mai devreme sau mai târziu, bunul-simţ ar trebui să iasă la lumină. De regulă, o gaură în portofel atrage atenţia oricărui individ, rosti Secretarul de Stat.

— O să cred asta când o voi vedea cu ochii mei, replică preşedintele. Noapte bună, Scott.

— Noapte bună, Jack.

— Ce-au zis? îl interpelă Cathy Ryan.

— Au spus să ne vârâm nota în dos.

— Pe bune?

— Pe bune, răspunse Jack, stingând lumina.

Chinezii se considerau invincibili. Era frumos să gândeşti astfel. Frumos, dar periculos.

Divizia 265 Infanterie Motorizată era compusă din trei regimente cu soldaţi în termen – cetăţeni ruşi care nu preferaseră să se eschiveze de la serviciul militar, lucru care îi făcea ori patrioţi, ori proşti, ori apatici, ori suficient de plictisiţi de viaţa normală pentru ca perspectiva de a petrece doi ani în uniformă, prost hrăniţi şi aproape neplătiţi, să nu li se pară un sacrificiu prea mare. Fiecare regiment era compus din circa o mie cinci sute de soldaţi, cu cinci sute mai puţin decât permitea statutul de organizare. Partea bună era că fiecare regiment avea ataşat un batalion de tancuri, iar tot echipamentul mecanizat era, dacă nu nou, cel puţin recent fabricat şi întreţinut în mod rezonabil. Oricum, divizia ducea lipsă de regimentul de tancuri specificat de organigramă, pumnul blindat care oferea oricărei divizii de infanterie motorizată capacităţi ofensive. De asemenea, lipsea divizionul de artilerie antitanc al diviziei, cu tunurile sale antitanc. Aceste arme erau anacronice şi Bondarenko nu le plăcea deloc, deoarece, cu patruzeci de ani înainte, ca simplu cadet, lucrase cu ele. Noul model de BMP, maşina de luptă

blindată a infanteriei, fusese modificat pentru a purta racheta antitanc AT-6, pe care NATO o numea „Spiral” şi care, de fapt, prin contribuţia unui spion KGB anonim din anii 1980, era versiunea rusească a rachetei NATO „Milan”. Militarii ruşi botezaseră racheta „Ciocanul” din pricina uşurinţei cu care putea fi folosită, în ciuda încărcăturii de luptă relativ reduse. Fiecare BMP dispunea de zece rachete de acest tip, lucru care compensa din plin lipsa divizionului de tunuri antitanc tractate.

Ceea ce îi îngrijora cel mai mult pe Bondarenko şi Aliev era lipsa pieselor de artilerie. Artileria, din punct de vedere istoric cea mai antrenată şi experimentată componentă a armatei ruse, era doar pe jumătate prezentă în cadrul forţelor de manevră din Orientul îndepărtat, divizioanele luând locul regimentelor. Raţiunea acestei stări de fapt era dată de linia fixă de fortificaţii de la graniţa cu China, care dispunea din belşug de poziţii fixe, întărite, de artilerie, care, în ciuda concepţiei lor învechite, erau totuşi înzestrate cu echipe experimentate de servanţi şi stocuri masive de proiectile, gata să deschidă focul asupra unor poziţii predeterminate.

Din maşina sa de comandament, generalul privea încruntat în jur. Asta obţinuse pentru că fusese deştept şi energic. Un district militar organizat şi pregătit cum se cuvine nu avea *nevoie* de un om de calibrul lui, corect? Nu, talentele sale erau necesare pentru o fundătură precum asta. Măcar o dată, se gândi el, ar putea un ofiţer eficient să primească o recompensă pentru performanţele sale, în loc de o nouă „provocare”, aşa cum îi ziceau ei, nu? Scoase un mârâit. Niciodată, în viaţa sa. Neghiobii şi prostănacii conduceau districte confortabile, lipsite de ameninţări, având o grămadă de echipament cu care să se joace.

Cel mai rău îl îngrijora situaţia aeriană. Dintre toate forţele armate ruseşti, aviaţia avusese cel mai mult de suferit de pe urma prăbuşirii Uniunii Sovietice. Odinioară, Extremul Orient dispusese de propriile flotile de avioane tactice de vânătoare, destinate să combată o ameninţare venită din partea avioanelor americane cu baza în Japonia

şi pe portavioanele din Flota Pacificului, *plus* cele necesare a face faţă Chinei. Aceste avioane nu mai existau. Acum dispunea poate, în teatrul de operaţii, de cincizeci de avioane apte de zbor, iar piloţii acestora abia dacă făceau şaptezeci de ore de zbor pe zi, exact atât cât era necesar pentru a ştii să decoleze şi să aterizeze în siguranţă. Cincizeci de avioane moderne de luptă, destinate în special luptelor aeriene, nu atacului la sol. Mai existau câteva sute de avioane, care rugineau la bazele lor, majoritatea păstrate în hangare pentru a rămâne uscate, cu pneurile dezumflate şi garniturile de cauciuc din interior crăpate din pricina lipsei de activitate, determinată de penuria de piese de schimb care ţinea la sol aproape întreaga forţă aeriană a Rusiei.

— Ştii, Andrei, îmi amintesc de vremurile când lumea tremura de frica armatei noastre naţionale. Acum, aceia care se deranjează să ia aminte la noi, se zguduie de râs.

Bondarenko trase un gât de vodcă dintr-un bidon. De multă vreme nu mai băuse alcool în timpul serviciului, dar era frig – instalaţia de încălzire a maşinii era stricată – şi avea nevoie de alinare.

— Ghenadi Iosifovici, nu-i chiar aşa de rău precum pare…

— De acord! E mai rău decât rău! urlă comandantul Districtului Extrem Orient. Dacă se deplasează chinezii spre nord, voi învăţa să mănânc cu beţişoare. Întotdeauna m-am întrebat cum reuşesc ei asta, adăugă el cu un surâs crispat.

Bondarenko era genul care, în orice situaţie, vedea partea amuzantă a lucrurilor.

— Dar pentru restul lumii părem puternici. Avem mii de tancuri, tovarăşe general.

Ceea ce era adevărat. Îşi petrecuseră dimineaţa inspectând hangarele monstruoase ce conţineau o sumedenie de tancuri T-34/85[64] fabricate la Chelyabinsk, în 1946. Unele aveau tunuri virgine, care nu trăseseră niciodată. Germanilor le tremuraseră pantalonii atunci când văzuseră în zare năpustindu-se aceste tancuri, dar datau

[64] Varianta modernizată a tancului T-34/76 (intrată în serviciu în 1943), dotată cu turelă mai mare şi tun de 85 mm, (n.red.).

din al Doilea Război Mondial, mai mult de nouă sute de bucăţi, cât să echipeze trei divizii complete. Pe deasupra existau şi trupe pentru întreţinerea lor! Motoarele încă porneau, lucrările de service fiind asigurate de *nepoţii* bărbaţilor care le utilizaseră în lupta împotriva *fasciştilor.* În aceleaşi hangare se aflau proiectile, unele fabricate mai recent, prin 1986, pentru tunurile de 85 mm. Lumea avea mania, iar Uniunea Sovietică era cu siguranţă cea mai maniacă, de a stoca asemenea vechituri, ca apoi să cheltuiască bani şi efort pentru a le întreţine. Chiar şi în prezent, la zece ani după desfiinţarea statului naţional, forţa brută a inerţiei birocratice *încă* trimitea recruţi în aceste hangare pentru a întreţine colecţia de vechituri. În ce scop? Nimeni nu ştia. Era necesar un arhivar pentru a da de urma documentelor şi, deşi această activitate ar fi putut fi interesantă pentru un istoric cu simţul umorului, Bondarenko avea lucruri mai importante de făcut.

— Andrei, îţi apreciez voinţa de a vedea partea luminoasă a fiecărei situaţii, dar aici ne confruntăm cu o realitate crudă.

— Tovarăşe general, vor trece luni de zile ca să obţinem permisiunea de a încheia această operaţiune.

— Probabil că aşa este, Andruşka, dar îmi amintesc o poveste despre Napoleon. A vrut să planteze copaci pe marginea drumurilor din Franţa, pentru a asigura umbră trupelor sale aflate în marş. Un ofiţer de stat-major a zis, domnule mareşal, va fi nevoie de douăzeci de ani ca pomii să crească suficient pentru a îndeplini acest rol. Iar Napoleon a spus, da, aşa este, aşadar trebuie să începem imediat! Astfel şi noi, colonele, vom începe pe loc munca.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule general.

Colonelul Aliev ştia că era o idee valoroasă. Se întreba doar dacă va avea destul timp să pună în aplicare toate ideile care trebuiau îndeplinite. În rest, militarii de la hangar păreau destul de fericiţi. Unii dintre ei chiar scoteau tancurile la lumină, pentru a se distra cu ele, le conduceau până la cel mai apropiat poligon de testare şi, ocazional, chiar trăgeau cu tunurile. Un tânăr sergent comentase în

faţa lui că era bine să fie folosite, căci asta făcea filmele de război văzute în copilărie să pară mai reale. Asta da lucru demn de auzit de la un soldat, raţionă colonelul Aliev. Făcea filmele mai bune. La dracu.

— Cine se crede ticălosul ăsta cu ochi oblici că este? vru Gant să afle, afară, în grădină.

— Mark, de dimineaţă le-am înmânat o notă destul de fermă, iar ei doar reacţionează la ea.

— Cliff, explică-mi de ce este în regulă pentru alţii să vorbească în halul acela cu noi, dar nu e în regulă dacă noi le vorbim în acelaşi mod?

— Asta se cheamă diplomaţie, explică Rutledge.

— Se cheamă rahat, Cliff, şuieră Gant. Acolo de unde vin eu, dacă cineva discută cu tine în felul acela, îi dai un pumn în faţă.

— Însă noi nu facem aşa.

— De ce?

— Pentru că suntem mai presus de asemenea lucruri, Mark, încercă Rutledge să-i explice. E ca un căţeluş care latră la un dulău. Dulăul cel puternic nici nu se sinchiseşte. Ştie că-i poate face capul felii. Iar noi ştim că o putem scoate la capăt cu aceşti oameni, dacă suntem nevoiţi.

— Ar trebui ca cineva să le spună *lor* asta, Cliffy, remarcă Gant. Pentru că am impresia că ei încă n-au prins de veste. Vorbesc de parcă ar stăpâni întreaga lume şi consideră că pot face pe durii cu noi, Cliff, iar până ce vor afla că nu pot, noi o să înghiţim mai mult rahat din partea lor.

— Mark, aşa se face treaba, asta-i tot. La un asemenea nivel, aşa se joacă.

— Oh, da? pară Gant. Cliff, pentru ei nu e un joc. Eu văd asta, dar tu nu. După această pauză vom intra înapoi în sală, iar ei vor vehicula ameninţări la adresa noastră. Ce vom face noi?

— Le dăm dracului. Cum ar putea ei să ne ameninţe?

— Comanda de avioane Boeing.

— Bun, Boeing va trebui ca în acest an să-şi vândă altcuiva avioanele, rosti Rutledge.

— Serios? Şi ce facem cu interesele acelor muncitori pe care se presupune că-i reprezentăm?

— Mark, la acest nivel lucrăm cu o imagine de ansamblu, nu cu un cadru restrâns, OK?

Rutledge începuse să se enerveze din pricina acestui agent de bursă.

— Cliffy, imaginea de ansamblu e alcătuită dintr-o mulţime de imagini mai mici. Trebuie să intri înapoi în sală şi să-i întrebi dacă le place să ne vândă produse. Dacă răspunsul e afirmativ, atunci ei trebuie să intre în joc. Deoarece au nevoie de noi cu al naibii mai mult decât avem noi de ei.

— Nu poţi vorbi astfel unei mari puteri.

— Suntem noi o mare putere?

— Cea mai mare, confirmă Rutledge.

— Atunci cum de ei ne vorbesc în halul acela?

— Mark, asta e treaba mea. Te afli aici pentru a-mi da sfaturi, dar eşti pentru prima oară angrenat într-un astfel de joc, bine? Eu ştiu cum să-l joc. E meseria mea.

— Bine. Gant oftă prelung. Dar atunci când noi respectăm regulile şi ei nu, jocul devine puţin cam incomod. Gant plecă să se plimbe puţin de unul singur. Grădina era destul de drăguţă. Nu avea destulă experienţă în domeniu pentru a şti că, de regulă, exista o grădină, indiferent de ce tip, în care diplomaţii să hoinărească după două sau trei ore de convorbiri avute în sala de conferinţe, dar învăţase că grădina era locul unde se realizau o mulţime de lucruri.

— Domnul Gant? Se răsuci şi îl zări pe Xue Ma, diplomatul-spion cu care mai discutase anterior.

— Domnul Xue, îl salută Gant.

— Ce părere aveţi despre progresul negocierilor? întrebă diplomatul chinez.

Mark încă încerca să priceapă stilul de a vorbi al individului.

— Dacă ăsta e progres, mi-e groază să văd ceea ce voi numiţi un regres.

Xue zâmbi.

— Un schimb animat de replici este adesea mai

interesant decât unul anost.

— Adevărat? Sunt surprins de toate aceste lucruri. Întotdeauna am crezut că discuţiile diplomatice sunt mai politicoase.

— Credeţi că acestea de-acum sunt nepoliticoase?

Gant îşi puse din nou întrebarea dacă era sau nu momit. „Dă-o dracului de treabă”, decise el. Oricum nu-i trebuia slujba lui guvernamentală. Faptul că o acceptase implicase un considerabil sacrificiu personal. De vreo câteva milioane de dolari. Oare asta nu-i dădea dreptul să spună exact ce gândeşte?

— Xue, ne acuzaţi că vă ameninţăm identitatea naţională din pricină că obiectăm la crimele pe care conducerea voastră – sau agenţii ei, presupun – le-au comis în faţa camerelor TV. Americanilor nu le plac oamenii care comit crime.

— Cetăţenii aceia încălcau legile noastre, îi reaminti Xue.

— Se poate, cedă Gant. Dar în America, atunci când oamenii încalcă legea, sunt arestaţi şi au parte de un proces, în faţa unui judecător şi a juraţilor, cu un avocat al apărării, ca să fim siguri că procesul este corect şi, în mod al naibii de sigur, noi nu-i împuşcăm în cap pe cei care ţin în braţe un nenorocit de nou-născut!

— A fost o întâmplare nefericită, aproape că admise Xue, dar, aşa cum am spus, acei oameni încălcau legea.

— Aşa că poliţiştii voştri au jucat faţă de ei rolul de judecător-juriu-călău. Xue, pentru americani, aceasta este fapta unor barbari.

Cuvântul cu „b” îşi atinse ţinta.

— America nu poate vorbi Chinei în acest mod, domnule Gant.

— Uite ce-i, domnule Xue, e ţara voastră şi puteţi s-o conduceţi cum vreţi. N-o să vă declarăm război pe seama lucrurilor care le faceţi în interiorul graniţelor voastre. Dar nicio lege nu spune că trebuie să facem afaceri cu voi, aşa că *putem* înceta achiziţionarea bunurilor voastre – şi am ştiri proaspete pentru voi: poporul american *va înceta* să cumpere marfa voastră dacă veţi continua să comiteţi

chestii de genul celor pomenite anterior.

— Poporul, sau guvernul vostru? îl interogă Xue, cu zâmbetul unuia care ştie multe.

— Sunteţi chiar *atât* de proşti, domnule Xue? contraatacă Gant.

— Ce vreţi să spuneţi?

Gant observă că ultima insultă pătrunsese prin carapacea diplomatului chinez.

— Vreau să spun că America este o ţară democrată. Americanii iau o mulţime de decizii din proprie voinţă, iar una dintre acestea este pe ce anume să-şi cheltuiască banii, iar americanul de rând nu va cumpăra ceva de la un barbar nenorocit. Gant făcu o pauză. Uite, eu sunt evreu, bine? Acum şaizeci şi ceva de ani America a dat-o în bară. Am văzut ce făceau Hitler şi naziştii în Germania, dar nu am acţionat la timp pentru a-i opri. Am ratat apelul şi o mulţime de oameni au fost omorâţi fără rost; am văzut imagini la televizor despre acele lucruri încă de când eram în pantaloni scurţi şi *niciodată* nu vom mai lăsa să se-ntâmple aşa ceva cât timp vom sta de veghe, iar când unii ca voi comit chestii precum cele pe care abia le-am văzut, în minţile americanilor se-aprinde imediat scânteia pe care scrie Holocaust. Acum ai înţeles?

— Nu ne puteţi vorbi în acest mod.

Iarăşi un record doborât! Uşile sălii de conferinţă se deschideau. Era momentul să se îndrepte înapoi, către o nouă rundă de confruntări purtate în limbaj diplomatic.

— Dacă veţi continua atacurile la adresa suveranităţii noastre naţionale, vom cumpăra din altă parte, îi spuse, cu oarecare satisfacţie, Xue.

— Foarte bine, şi noi putem face la fel. Dar voi aveţi nevoie de banii noştri cu mult mai mult decât avem noi de produsele voastre comerciale, domnule Xue.

În cele din urmă trebuie să fi priceput, raţionă Gant. Chipul chinezului oglindea, în acel moment, o uşoară emoţie. Lucru dovedit şi de vorbele sale:

— Nu ne vom pleca în faţa atacurilor americane îndreptate contra ţării noastre.

— Nu vă atacăm, Xue.

— Dar ne ameninţaţi economia, rosti Xue, când ajungeau la uşă.

— Nu ameninţăm nimic. Îţi spuneam că cetăţenii americani nu vor cumpăra produsele unei ţări care comite acte de barbarism. Asta nu e o ameninţare. Este expunerea unui adevăr.

Ceea ce era o insultă şi mai gravă, pe care Gant nu o aprecie pe deplin.

— Dacă America ne pedepseşte, vom pedepsi şi noi America.

Pentru Gant era prea mult. Deschisese uşa pe jumătate, dar se opri pentru a-l înfrunta pe diplomatul-spion:

— Xue, sculele voastre nu sunt destul de mari pentru a se măsura cu ale noastre. Cu acestea spuse, păşi în sală.

O jumătate de oră mai târziu, părăsea din nou încăperea. Se schimbaseră vorbe ascuţite şi încinse, iar cele două părţi nu întrevăzuseră nicio raţiune de a mai continua convorbirile în ziua respectivă – deşi Gant bănuia cu tărie că îndată ce va auzi Washingtonul de discuţiile din acea dimineaţă, nu va mai *exista* o altă zi de negocieri.

Peste două zile, cu ceasul biologic complet defazat din pricina călătoriei cu avionul, s-ar fi putut afla iarăşi în biroul său de pe 15 Street. Era surprinzător că se gândea la aşa ceva.

— Ceva veşti despre Pacificul de vest? se interesă Mancuso.

— Tocmai au trimis în larg trei submarine, unul din clasa Song şi două dintre cele cumpărate de la ruşi, clasa Kilo, răspunse generalul de brigadă Lahr. Le ţinem sub observaţie. *La Jolla* şi *Helena* se ţin aproape de ele. *Tennesse* se-ndreaptă către Pearl, unde va sosi la amiază. Fostul submarin purtător de rachete se afla în patrulare de cincizeci de zile, ceea ce îi era de-ajuns. Toate navele noastre de suprafaţă se află din nou în larg. Nicio navă nu este programată să se întoarcă în Taipei în decurs de douăsprezece zile.

— Deci târfele din Taipei au obţinut o vacanţă de două săptămâni? mustăci CINCPAC.

— La fel şi barmanii. Chiar au nevoie de destindere, dacă marinarii dumneavoastră sunt asemenea soldaţilor mei, replică J-2, zâmbind la rândul său.

— Ehei, să fii iarăşi tânăr şi neînsurat, remarcă Bart. Altceva din zona aceea?

— Antrenamente de rutină ale chinezilor, chestii legate de operaţiuni combinate sol-aer, dar astea se petrec în nord, lângă graniţa cu Rusia.

— Cât de bine arată aceste antrenamente?

Lahr ridică din umeri.

— Suficient de bine cât să le dea de gândit ruşilor, domnule. Per ansamblu, Armata Populară de Eliberare e pregătită mai bine decât ştiu eu să fi fost vreodată, dar au muncit din greu în ultimii trei sau patru ani.

— Cât de mulţi sunt? întrebă Mancuso, privind către harta de perete, care pentru un marinar era mult mai utilă decât pentru un infanterist. China nu era decât o pată maronie pe latura stângă.

— Depinde de locaţie. Dacă ar fi să atace în nord, la ruşi, ar fi ca o invazie de gândaci într-un apartament din ghetoul New Yorkului. Ar fi nevoie de o grămadă de Raid să te pui cu ei.

— Şi ziceai că ruşii au efective subţiri la graniţa de est?

Lahr făcu un gest de încuviinţare.

— Da. Domnule amiral, dacă aş fi în locul lui Bondarenko aş transpira puţin de frică. Vreau să spun că e doar o ameninţare teoretică, dar, ca toate ameninţările, nu m-ar lăsa să dorm noaptea.

— Dar rapoartele despre aurul şi petrolul din Siberia răsăriteană?

— Astea fac ca ameninţarea să fie mai puţin teoretică. China e mare importatoare de petrol şi va avea nevoie de şi mai mult pentru a-şi extinde economia în modul planificat de partid – cât despre aur, ce naiba, orice om şi l-a dorit, de trei mii de ani încoace. Este negociabil şi fungibil.

— Fungibil? Pentru Mancuso acesta era un cuvânt nou.

— Verigheta dumneavoastră ar fi putut face parte, odinioară, din coroana faraonului Ramses al II-lea, explică Lahr. Sau din colierul lui Caligula, ori din sceptrul imperial al lui Napoleon. Iei obiectele, le forjezi cu barosul şi devin din nou materie primă, una *valoroasă.* Dacă filonul ruşilor e atât de mare precum spun băieţii noştri de la informaţii, vor vinde aur întregului glob. Toată lumea îl foloseşte la tot soiul de aplicaţii, de la bijuterii la produse electronice.

— Cât de mare se presupune că este filonul?

Lahr dădu din umeri.

— Suficient de mare ca să vă cumpere o flotă nouă şi tot mai rămâne ceva.

Mancuso fluieră lung. Era o sumă imensă de bani.

Orele erau înaintate la Washington, iar Adler întârzia din nou la birou. Postul de Secretar de Stat era destul de solicitant, iar în ultima vreme fusese mult mai ocupat decât de obicei, Scott Adler obişnuindu-se cu o zi de muncă de paisprezece ore. În acel moment parcurgea nişte rapoarte mai vechi, aşteptând veşti din Beijing. Pe birou se afla un telefon securizat STU-6. „Unitatea telefonică securizata” era un dispozitiv sofisticat de criptare, grefat pe un model standard de telefon digital produs de AT&T. Funcţiona pe un canal de comunicare via satelit şi, cu toate că semnalul era răspândit pe toată suprafaţa globului prin intermediul sateliţilor Departamentului Apărării, orice ascultător ocazional nu putea obţine decât un enervant zgomot de electricitate statică, precum sunetul apei care curge prin robinetul de la baie. Avea un sistem aleatoriu de criptare pe 512 biţi, pe care cele mai bune computere de la Fort Meade îl puteau sparge cu o rată de succes de treizeci la sută, după câteva zile de eforturi. Iar asta însemna un grad ridicat de siguranţă. Încercaseră să realizeze o legătură între sistemul de criptare TAPDANCE şi unităţile STU pentru a genera un semnal complet aleatoriu şi practic imposibil de decodat, dar acest lucru se dovedise a fi dificil de îndeplinit, din pricina unor motive tehnice pe care nimeni nu se obosise să le explice Secretarului de Stat, lucru care

acestuia îi convenea. Era diplomat, nu matematician. În sfârşit, STU începu să sune, emiţând un sunet ciudat şi înfiorător. Fusese nevoie de unsprezece secunde ca cele două unităţi STU aflate în emisfere diferite ale globului să se sincronizeze.

— Adler.

— Aici Rutledge, Scott, rosti o voce din cealaltă parte a lumii. A mers prost, îl informă el imediat pe Secretarul de Stat. Anulează comanda de avioane Boeing 777, aşa cum am presupus că vor face.

Adler aruncă o privire tăioasă spre telefon.

— Super. Absolut nicio concesie în privinţa asasinatelor?

— Zero.

— Niciun aspect optimist?

— Nimic, Scott, absolut nimic. S-au retras în spatele unui zid, de parcă noi am fi mongolii, iar ei Dinastia Chin.

„Cineva ar trebui să le aducă aminte că Marele Zid s-a dovedit în cele din urmă a fi o risipă inutilă de cărămizi”, nu se mai osteni VULTURUL să spună.

— În regulă, trebuie să discut despre asta cu preşedintele, dar e posibil ca în curând să zbori către casă. Probabil şi Carl Hitch va face la fel.

— Îi voi spune. Nu e nicio şansă să putem face noi concesii, doar pentru a scoate lucrurile din impas?

— Cliff, probabilitatea ca problema litigiilor comerciale să treacă de Congres e la fel de mare ca cea de a ajunge Tufts în turneul semifinal. Poate chiar mai redusă.

Iar Universitatea Tufts, la urma urmei, *chiar* are o echipă de baschet. Nu există nimic din ce le putem oferi noi pe care ei să îl accepte. Dacă va exista un progres, ei sunt cei care trebuie să cedeze de această dată. Există vreo şansă să facă aşa?

— Zero şanse, fu replica din Beijing.

— Ei bine, atunci vor trebui să înveţe ceva din asta, dar lecţia va fi dură. Vestea bună, socoti Adler, era că lecţiile dure erau singurele care te învăţau cu adevărat ceva. Poate va funcţiona şi în cazul Chinei.

— *Ce* a spus acel *diao ren* capitalist? întrebă Zhang. Shen îi zisese tot ce îi relatase Xue, cuvânt cu cuvânt. Şi ce reprezintă el?

— Este asistentul personal al ministrului american al Trezoreriei. Cu toate că noi credem că este atât confidentul ministrului său, cât şi al preşedintelui Americii, explică Shen. Nu a participat activ la convorbiri, dar după fiecare sesiune a vorbit în particular cu vice-ministrul Rutledge. Nu ştim cu certitudine ce relaţie este între ei, dar este evident că nu are experienţă diplomatică. Vorbeşte precum un capitalist arogant, insultându-ne într-o manieră grosolană, dar mă tem că el reprezintă poziţia Americii mult mai deschis decât o face Rutledge. Cred că el îi trasează lui Rutledge politica pe care trebuie s-o urmeze. Rutledge este un diplomat cu experienţă, însă este evident că poziţiile pe care le adoptă nu sunt ale sale. Sunt sigur că el vrea să ne ofere concesii, dar Washingtonul îi dictează ce să spună, iar acel individ, Gant, este probabil legătura cu Washingtonul.

— Atunci ai avut dreptate să amâni negocierile. Le vom da o şansă să-şi revizuiască poziţia. Dacă ei consideră că ne pot dicta nouă, se înşală. Ai anulat comanda de avioane?

— Desigur, exact cum ne-am înţeles acum o săptămână.

— Atunci *asta* le va da de gândit, remarcă Zhang, plin de sine.

— Dacă nu vor pleca de la tratative.

— N-ar îndrăzni. *Să fugi din Regatul de Mijloc? Absurd.*

— Mai este un lucru pe care l-a zis acel bărbat, Gant. A spus, fără multe fasoane, că noi avem nevoie de ei – de banii lor, adică – mai mult decât au ei de noi. Iar în privinţa asta nu se înşală pe deplin, aşa-i?

— De dolarii lor avem nevoie mai puţin decât de propria noastră suveranitate. Oare chiar cred că ne pot dicta în privinţa legilor noastre interne?

— Da, Zhang, ei aşa cred. Acordă un stupefiant grad de importanţă acelui incident.

— Cei doi poliţişti ar trebui împuşcaţi pentru ceea ce-au făcut, dar nu le putem permite americanilor să dicteze Chinei asemenea lucruri. Complicaţiile generate de incident

erau un astfel de lucru – iar în Republica Populară complicaţiile aduse treburilor statului erau cel mai adesea o ofensă capitală – dar China trebuia să ia o decizie pe cont propriu, nu la ordinul unei puteri străine.

— Au numit acel incident drept barbar, adăugă Shen.

— *Barbar?* Au spus ei *asta* despre *noi?*

— Ştii că americanii au o fire mai sensibilă. De cele mai multe ori uităm asta. Iar liderii lor religioşi au ceva influenţă în ţară. Ambasadorul nostru din Washington ne-a transmis câteva avertismente în legătură cu acest aspect. Ar fi fost bine să fi avut ceva mai mult timp la dispoziţie pentru a lăsa lucrurile să se calmeze şi, chiar aşa, ar fi fost mai bine să-i pedepsim pe cei doi poliţişti doar pentru a-i mai potoli pe americani, însă sunt de acord că nu le putem permite să ne dicteze în materie de politică internă.

— Şi Gant spune că are un *ji* mai mare decât noi?

— Aşa mi-a zis Xue. Dosarul referitor la el spune că este agent de bursă şi a lucrat foarte strâns, timp de mai mulţi ani, cu ministrul Winston. Este evreu, aşa cum sunt mulţi dintre ei…

— Ministrul lor de externe este tot evreu, nu?

— Ministrul Adler? Da, aşa este, confirmă Shen, după un moment de gândire.

— Aşadar, Gant este cel ce ne spune care este poziţia lor reală?

— Probabil, rosti ministrul Shen.

Zhang se aplecă în faţă.

— Atunci îi vei face să priceapă clar care este poziţia noastră. Data viitoare când îl vezi pe Gant, să-i zici *chou ni ma de bi.*

Ceea ce reprezenta o înjurătură dură, bună s-o spui cuiva din China numai dacă aveai la îndemână un pistol.

— Am înţeles, replică Shen, conştient că nu ar spune niciodată cuiva o asemenea imprecaţie, cu excepţia unor anumiţi subordonaţi amărâţi, din propriul birou.

Zhang se retrase. Trebuia să discute despre toate astea cu prietenul lui Fang Gan.

CAPITOLUL 34

Lovituri

Pe parcursul ultimei săptămâni Ryan începuse să se aştepte la veşti rele atunci când se trezea, iar ca urmare şi familia sa păţea la fel. Înţelesese că luase lucrurile prea în serios atunci când copiii săi începuseră să-i pună întrebări la micul dejun.

— Ce se-ntâmplă în China, tată? îl întrebă Sally, oferindu-i lui Ryan încă un motiv de lamentare.

Sally nu-i mai spunea deloc „tati”, iar acesta era un apelativ cu mult mai preţios pentru Jack decât „domnule preşedinte”. Se aşteptase la asta din partea fiilor, dar nu de la fiica sa. Discutase problema cu Cathy, dar ea îi spusese că trebuie să treacă peste această lovitură.

— Nu ştim, Sally.

— Dar tu ar trebui să cunoşti totul!

Pe deasupra, la şcoală, prietenii ei îi puneau o mulţime de întrebări legate de acest subiect.

— Sally, preşedintele nu ştie totul. Cel puţin eu nu ştiu, explică Jack, ridicând privirea din matinalul *Early Bird.* Şi dacă nu ai remarcat niciodată, televizorul din biroul meu este deschis pe CNN şi pe alte canale de ştiri, deoarece, în mod frecvent, ele îmi spun mai multe decât o face CIA.

— *Adevărat?* observă Sally. Văzuse prea multe filme. La Hollywood, CIA era o agenţie guvernamentală periculoasă, antidemocratică, fascistă, rea, care eluda legile şi cunoştea orice despre oricine şi care îl asasinase pe preşedintele Kennedy pentru a servi intereselor ei, indiferent care ar fi fost acelea (Hollywoodul nu făcuse niciodată speculaţii pe această temă). Dar asta nu mai conta, căci actorul principal, indiferent care ar fi fost el, reuşea întotdeauna să strice socotelile durei agenţii înainte de genericul final sau

de difuzarea ultimului calup publicitar, în funcţie de formatul filmului.

— Adevărat, draga mea. CIA dispune de câţiva oameni cu adevărat buni, dar în fond nu este decât o agenţie guvernamentală, ca multe altele.

— Dar FBI şi Serviciul Secret? se interesă ea.

— Ei sunt poliţişti. Iar poliţiştii sunt altă mâncare de peşte. Tatăl meu a fost poliţist, îţi aminteşti?

— Oh, da, zise ea şi reveni la secţiunea „Stil” a ziarului *The Washington Post*, care conţinea ambele puncte de interes pentru ea: benzi desenate şi povestiri, în principal unele care aveau legătură cu acel soi de muzică pe care tatăl ei o cenzura.

Apoi se auzi un ciocănit discret în uşă şi intră Andreea. În această parte a zilei servea şi ca secretară particulară a preşedintelui, aducându-i, în cazul de faţă, un mesaj de la Departamentul de Stat. Ryan îl luă, îl citi şi se abţinu să dea cu pumnul în masă, căci era un copil de faţă.

— Mersi, Andreea, spuse el.

— Cu plăcere, domnule preşedinte. Agentul special Price O’Day ieşi pe culoar.

Jack observă că soţia se uită la el. Copiii nu-i puteau descifra mimica feţei, dar soţia, da. Cathy ştia că minciunile lui Ryan nu fac doi bani în faţa ei, de aceea nici nu-şi făcea griji în privinţa fidelităţii lui. În ciuda asistenţei şi antrenamentului asigurate de Arnie, Jack avea capacitatea de disimulare a unui ţânc de doi ani. Jack o privi în ochi şi dădu din cap. Da, iarăşi era vorba de China. Peste zece minute micul dejun era în întregime consumat şi televizorul oprit, iar Ryan şi familia sa se îndreptau, în funcţie de vârstă, către locul de muncă, către şcoală sau spre centrul medical John Hopkins, însoţiţi de efectivul necesar de gărzi de corp din Serviciul Secret. Jack îi sărută, rând pe rând, pe toţi, cu excepţia micuţului Jack – numit SHORTSTOP de către Serviciul Secret – pentru că John Patrick Ryan Jr. nu agrea obiceiul acesta de fetiţe. „E ceva să ai numai fiice”, îşi spuse Ryan, pe când se îndrepta către Biroul Oval. Ben Goodley se afla deja acolo, cu informarea zilnică pentru

preşedinte.

— Aţi primit mesajul de la Secretarul de Stat? întrebă CARDSHARP.

— Da, mi l-a adus Andreea. Ryan se prăbuşi în fotoliul său pivotant şi ridică receptorul telefonului, apăsând butonul de apel.

— Bună dimineaţa, Jack, îl salută Secretarul de Stat, în ciuda somnului scurt pe care-l avusese în biroul său, pe o canapea extensibilă. Din fericire, baia camerei sale de lucru era dotată cu duş.

— Se aprobă. Adu-i acasă pe toţi, îi ordonă POTUS VULTURULUI.

— Cine va da anunţul public? întrebă Adler.

— Tu. Vom încerca să facem asta cât mai discret, zise preşedintele, cu o speranţă disperată în voce.

— Corect, aprobă Adler. Altceva?

— Asta-i tot, deocamdată. La revedere, Scott. Ryan închise telefonul. Ce se-aude cu China? îl chestionă pe Goodley. Întreprind ceva ieşit din comun?

— Nu. Armata lor e activă, dar sunt doar antrenamente de rutină. Cele mai active sectoare sunt exact în partea opusă Taiwanului, în nord-estul ţării. Activitate mai scăzută în colţul de sud-vest, la nord de India.

— Cu norocul chior al ruşilor de a avea aur şi petrol, privesc oare chinezii cu jind către nord?

— Nu-i o speculaţie rea, dar nu avem indicaţii pozitive despre asta, de la niciuna dintre sursele noastre. În definitiv, toată lumea era invidioasă pe vecinii bogaţi. Asta îl încurajase pe Saddam Hussein să invadeze Kuweitul, deşi avea o grămadă de petrol sub nisipurile sale.

„«Niciuna din sursele noastre» îl include şi pe SORGE”, îşi aminti preşedintele. Stătu câteva secunde să reflecteze.

— Spune-i lui Ed că vreau un raport SNIE asupra Chinei şi Rusiei.

— Urgent? întrebă Goodley.

Pregătirea unei Estimări a Serviciilor Naţionale de Informaţii putea dura luni de zile.

— În trei sau patru săptămâni. Şi vreau să mă pot baza

pe informaţiile astea.

— Îi voi spune directorului CIA, promise Goodley.

— Altceva? îl chestionă Ryan.

— Asta-i tot, domnule.

Jack făcu un gest de încuviinţare şi îşi consultă programul. Avea o zi destul de banală, dar următoarea o va petrece aproape în întregime la bordul lui Air Force One, zburând încoace şi încolo de-a latul Americii şi va înnopta în – frunzări paginile scoase la imprimantă – Seattle, înainte de a reveni la Washington şi la o nouă zi încărcată. Ar fi fost mult mai uşor să folosească avionul VC-25A pe post de mijloc de transport… ah, da, avea programate un mic dejun şi un discurs la Seattle, pentru o organizaţie religioasă locală. Va vorbi despre reforma învăţământului. Asta îl făcu să bombăne. Nu mai existau destule călugăriţe care să meargă în lume. Cu mai bine de patruzeci de ani în urmă fusese educat, la şcoala elementară Saint Matthew din nord-estul oraşului Baltimore, de către călugăriţele de la şcoala Notre Dame – şi îl educaseră bine, căci pedeapsa pentru neînvăţare sau comportament incorect nu era privită cu bucurie de un puşti de şapte ani. Dar adevărul era că fusese un copil bun şi destul de ascultător – *prostănac*, admise Jack pentru el însuşi, zâmbind – care obţinea note mari deoarece avea un tată şi o mamă de ispravă, ceea ce mulţi dintre copiii americani contemporani nu prea puteau spune – „Şi cum dracului se aşteptau să repare el *asta?” se* întrebă Jack. Cum ar fi putut readuce etosul părinţilor generaţiei sale, importanţa religiei şi o lume în care cei logodiţi se duceau în faţa altarului virgini? Acum se discuta despre a le spune copiilor că homosexualitatea şi lesbianismul sunt fireşti. „Ce-ar fi spus sora Francés Mary despre asta?” îşi puse Jack întrebarea. Păcat că nu se afla prin preajmă să-i snopească peste genunchi cu rigla pe unii senatori şi deputaţi. La St. Matthew metoda funcţionase cu el şi colegii lui de clasă…

Interfonul de pe birou bâzâi.

— Doamna senator Smithers tocmai a sosit la poarta din vest.

Ryan se ridică şi porni spre dreapta, către uşa ce dădea în anticamera secretarelor. Din anumite motive, unii oameni preferau această intrare în locul celei care dădea în coridorul opus Camerei Roosevelt. Poate că aspectul era mai comercial. Dar în general vizitatorilor le plăcea să-l vadă pe preşedinte stând în cadrul uşii, zâmbind şi cu mâna întinsă a salut, ca şi cum era cu adevărat bucuros să-i întâlnească.

Mary Smithers din Iowa, de o vârstă venerabilă, trei copii şi şapte nepoţi – îşi aminti el – asta înseamnă mai multe discuţii pe seama proiectului de lege pentru fermieri. Ce naiba se aşteptau să ştie el despre ferme? se miră preşedintele. În rarele ocazii când cumpărase mâncare o făcuse de la supermarket – pentru că de-acolo veneau toate lucrurile, nu-i aşa? Unul dintre punctele aflate întotdeauna pe lista de instructaj pentru crearea imaginii sale politice era preţul local al pâinii şi laptelui, în cazul că vreun reporter local l-ar fi pus la încercare. Iar ciocolata cu lapte provenea de la vaci maro.

— În consecinţă, ambasadorul Hitch şi secretarul adjunct Rutledge se vor întoarce la Washington pentru consultări, spuse audienţei purtătorul de cuvânt.

— Asta semnalează o rupere a relaţiilor cu China? întrebă imediat un reporter.

— Absolut deloc. „Consultări” înseamnă doar discuţii. Vom dezbate cu reprezentanţii noştri ultimele evoluţii, astfel ca relaţiile noastre cu China să poată fi aduse mai rapid la stadiul dorit, la cum ar trebui să fie, replică elegant purtătorul de cuvânt.

Reporterii adunaţi nu ştiau cum să interpreteze răspunsul, aşa că puseră imediat un număr mai mare de întrebări, cu conţinut aproape identic, dar primiră răspunsuri cu conţinut aproape identic.

— Tipul e bun, zise Ryan, privind la televizorul care pirata transmisiile prin satelit ale CNN (şi a altor reţele).

Destul de ciudat, nu ieşise el pe post, în ciuda importanţei ştirii.

— Nu suficient de bun, observă Arnie van Damm. Va trebui ca şi tu să dai piept cu presa.

— Mi-am imaginat. Când?

— Data viitoare când te vor prinde în faţa unei camere de filmat, Jack.

Preşedintele ştia că şansele sale de a evita camerele erau la fel de mici precum cele de a scăpa de lovitura inaugurală la deschiderea campionatului de base-ball, pe Yankee Stadium. La Casa Albă camerele de filmat erau la fel de numeroase ca puştile cu alice la deschiderea sezonului de vânat raţe, numai că aici nu aveai restricţii la cât bagi în tolbă.

— Hristoase, Oleg! Era greu să-l laşi pe Reilly cu gura căscată, dar vestea aceasta îl luase prin surprindere. Vorbeşti serios?

— Aşa se pare, Mişka, îi răspunse Provalov.

— Şi de ce îmi spui astea mie? îl chestiona americanul. O astfel de informaţie constituia un secret de stat echivalent cu cele mai intime gânduri ale preşedintelui Gruşavoi.

— Pentru tine nu există secrete. Presupun că tot ce am realizat împreună ai raportat la Washington, iar tu ai fost cel care l-a identificat pe diplomatul chinez, lucru pentru care eu şi ţara mea îţi suntem datori.

Partea amuzantă a lucrurilor era că Reilly se lansase în urmărirea lui Suvorov/Koniev fără a sta pe gânduri, doar pentru că era poliţist şi ajuta un confrate. Doar după – la aproximativ o nanosecundă după – se gândise la implicaţiile politice. Le considerase simple speculaţii, necrezând că lucrurile pot ajunge vreodată atât de departe.

— Păi, da, trebuie să ţin Biroul la curent cu operaţiunile mele de-aici, admise ataşatul pe probleme de legislaţie, ştiind că aceasta nu era o dezvăluire cutremurătoare.

— Ştiu asta, Mişka.

— Chinezii au vrut să-l ucidă pe Golovko, murmură Reilly cu nasul în paharul de vodcă. *La naiba.*

— Exact ce-am zis şi eu, îi spuse Provalov amicului său american. Întrebarea este…

— Două întrebări, Oleg. Prima, de ce? A doua, ce urmează acum?

— A treia, cine este Suvorov şi ce pune la cale?

Ceea ce era evident, raţionă Reilly. Era Suvorov un banal agent plătit în serviciul unei ţări străine? Sau făcea parte din aripa KGB a Mafiei ruse pe care chinezii o plătiseră să întreprindă ceva – dar ce anume şi în ce scop?

— Ştii, vânez mafioţi din crima organizată de multă vreme, dar niciodată nu m-am apropiat de ceva de o asemenea anvergură. Se înscrie exact în categoria acelor poveşti de doi bani despre cine l-a asasinat „cu adevărat” pe Kennedy.

Ochii lui Provalov se măriră.

— Doar nu spui că…

— Nu, Oleg. Mafia nu-i atât de nebună. Nu caută să-şi facă inamici atât de puternici. Nu poţi calcula consecinţele şi e dăunător pentru afaceri. Mafia este o afacere, Oleg. Mafioţii încearcă să facă bani. Chiar şi protecţia lor politică ţinteşte numai acest scop şi este limitată, iar ei ştiu care sunt limitele.

— Aşadar, dacă Suvorov este mafiot, tot ce face este pentru a câştiga bani?

— Aici există o mică diferenţă, rosti lent Reilly, încercând să-şi ajute creierul să ţină pasul cu limba. Băieţii voştri din crima organizată gândesc mult mai politic decât cei din New York.

Motivul era că băieţii din KGB crescuseră într-un mediu intens politizat. În Rusia, politica reprezenta cu adevărat puterea, într-un sens mult mai direct decât în America, unde politica şi comerţul fuseseră întotdeauna separate într-o anume măsură, prima protejându-l pe cel din urmă (contra unei taxe), dar fiind totodată controlată de el. Aşa fusese întotdeauna şi situaţia se perpetua. Lumea afacerilor avea nevoie să stăpânească lumea politică, deoarece afacerile erau sursa prosperităţii, din care îşi trăgeau bunăstarea cetăţenii unui stat. Rusia nu prosperase niciodată deoarece căruţa era în continuare pusă în faţa boilor. Beneficiarii avuţiei erau cei care încercaseră mereu

să o genereze – şi în acest sector figurile politice erau total neajutorate. Se pricepeau doar să toace banii. Politicienii trăiau conform teoriilor politice. Oamenii de afaceri foloseau fapte concrete şi erau nevoiţi să acţioneze într-o lume definită de realitate, nu de teorii. Tocmai de aceea politicienii şi afaceriştii se înţelegeau foarte greu unii cu alţii chiar şi în America, şi niciodată nu aveau încredere unii în ceilalţi.

— Ce a determinat ca Golovko să fie o ţintă? Ce profit se obţinea din asasinarea lui? se întrebă Reilly cu glas tare.

— Este consilierul-şef al preşedintelui Gruşavoi. Nu s-a intenţionat niciodată să fie un politician, ales prin vot, aşadar nu poate fi ministru, dar este ascultat de preşedinte din pricină că este inteligent şi onest – şi un patriot în adevăratul sens al cuvântului.

În ciuda antecedentelor sale, omise Reilly să adauge. Golovko fusese spion KGB, fostul duşman de moarte al Occidentului şi inamic al preşedintelui Ryan, dar undeva, pe parcurs, se întâlniseră şi ajunseseră să se respecte reciproc – ba chiar să se *placă* reciproc, aşa cum umbla vorba prin Washington. Reilly dădu gata al doilea rând de vodcă şi ceru altul. Se transforma într-un adevărat rus, socoti agentul FBI. Ajunsese la punctul în care nu putea susţine o conversaţie inteligentă fără vreo două pahare de băutură.

— Deci îl elimină şi astfel vă afectează preşedintele, ba chiar întreaga ţară. Dar este totuşi un joc afurisit de periculos, Oleg Gregorievici.

— *Foarte* periculos, Mişka, acceptă Provalov. Cine ar face un asemenea lucru?

Reilly scoase un oftat prelung, spectaculos.

— Un ticălos al dracului de ambiţios.

Trebuia să se întoarcă la ambasadă şi să pornească staţia STU-6, iar asta în mare grabă. Îl va informa pe directorul Murray, iar acesta, în treizeci de secunde, îi va spune preşedintelui Ryan. Şi apoi? Era cu mult peste responsabilităţile sale, consideră Mike Reilly.

— Bun, îl supravegheaţi pe tipul acesta, Suvorov.

— Noi şi, în prezent, Serviciul Federal de Securitate,

confirmă Provalov.

— Sunt buni?

— Foarte, admise locotenentul de miliţie. Suvorov nu poate trage nici măcar un vânt fără să ştim ce a mâncat.

— Şi i-aţi penetrat liniile de comunicaţii.

— Cele scrise, confirmă Oleg cu o înclinare a capului. Are un telefon celular, poate chiar două, iar urmărirea lor poate ridica probleme.

— Mai ales dacă are ataşat la ele un sistem de criptare. Actualmente dispozitivele acestea sunt disponibile pe piaţă, cauzând probleme chiar şi oamenilor noştri.

— Oh! se miră Provalov.

Era surprins din două motive: primul, că existau dispozitive de criptare, demne de încredere, pentru telefoanele mobile; al doilea, că americanii aveau dificultăţi în a penetra aceste sisteme.

Reilly dădu din cap, aprobator.

— Din fericire, băieţii răi încă nu au prins de veste.

Contrar credinţei populare, Mafia nu era o adeptă pe deplin convinsă a folosirii tehnologiei. Avansaseră doar până la pregătirea hranei cu microunde. Un naş mafiot a crezut că telefonul său celular este sigur datorită capacităţii de a face salturi de frecvenţă, apoi a anulat total acest presupus avantaj stând nemişcat în timp ce îl folosea! Naşul ignorant nu şi-a dat seama niciodată de acest fapt, nici măcar după ce înregistrarea convorbirilor sale interceptate a fost difuzată în procesul ţinut la Curtea Federală.

— Noi nu am observat nimic din toate astea.

— Ţineţi-o tot aşa, îl sfătui Reilly. Oricum, aveţi în desfăşurare o anchetă privind siguranţa naţională.

— Cazul este unul de crimă şi de complicitate la crimă, rosti Provalov, dând de înţeles că este încă investigaţia lui.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Gândeşte-te la afacere. Ai un fler deosebit în cazurile legate de Mafie, cu care probabil avem acum de-a face.

Reilly sorbi ultimele picături de vodcă.

— OK. Ne vedem mâine, tot aici?

— E bine, încuviinţă Oleg.

Agentul FBI ieşi afară şi urcă în maşină. Zece minute mai târziu se afla la birou. Scoase dintr-un sertar al mesei de lucru un card şi îl introduse în STU, apoi formă numărul din Washington.

Tot soiul de oameni care dispuneau de telefoane STU aveau acces la numărul privat şi securizat al lui Murray, astfel că atunci când imensul sistem din spatele biroului său începu să ţiuie, el doar ridică receptorul şi ascultă timp de treizeci de secunde fâsâitul descărcărilor statice, până ce o voce artificială anunţă „Linia este sigură”.

— Murray, rosti el.

— Reilly, din Moscova, spuse cealaltă voce.

Directorul FBI îşi consultă ceasul de pe birou. Era o oră a naibii de târzie acolo.

— Ce s-a întâmplat, Mike? întrebă el, apoi, după trei minute în care agentul vorbi repede, află vestea.

— Da, Ellen? zise Ryan în momentul când sună interfonul.

— Procurorul general şi directorul FBI vor să vă vadă, legat de ceva important, spun ei. Peste patruzeci de minute aveţi o fereastră în program.

— Foarte bine.

Ryan nu se întrebă despre ce-ar putea fi vorba. Urma să afle destul de repede. Când realiză ce gândise, blestemă din nou funcţia de preşedinte. Devenise o persoană surmenată. În postul *acesta?*

— Ce mama dracului? observă Ed Foley.

— Se pare că informaţiile sunt solide, îi spuse Murray directorului CIA.

— Ce altceva mai ştii?

— Faxul abia a sosit, are doar două pagini şi nu conţine nimic mai mult decât ţi-am povestit deja, dar o să ţi-l trimit, totuşi. I-am ordonat lui Reilly să ofere cooperare totală. Tu ce oferi, din partea ta? vru Dan să afle.

— Nu-mi vine nimic în minte. Veştile sunt complet inedite

pentru noi, Dan. Felicitări pentru omul tău, Reilly, că le-a scos la iveală.

La urma urmei, Foley era o târfă în lumea spionajului. Lua informaţii de la oricine.

— Bun băiat. Tatăl lui a fost şi el un agent bun. Murray putea foarte bine să se închidă în carapacea lui, dar ştia că Foley nu merită un asemenea tratament. Afacerile de acest gen nu intrau, de fapt, în sfera de atribuţii a CIA, fiind puţin probabil ca ei să dea peste un astfel de caz în cursul uneia dintre operaţiunile lor.

De partea sa, Foley se întreba dacă e necesar să-i spună lui Murray despre SORGE. Dacă afacerea era reală, trebuia să fie cunoscută în sferele cele mai înalte ale conducerii Chinei. Nu putea fi o operaţiune pe cont propriu a agenturii lor din Moscova. Oamenii care-şi vârau nasul în afaceri de o asemenea anvergură erau împuşcaţi, iar o operaţiune precum aceea n-ar fi trecut niciodată prin mintea unor birocraţi chinezi, care nu se numărau printre cei mai inventivi oameni din lume.

— Oricum, o să-l iau cu mine şi pe Pat Martin. Are mai multe cunoştinţe pe latura de contraspionaj şi presupun că voi avea nevoie de susţinere din partea lui.

— În regulă, mersi. Lasă-mă să studiez faxul şi ţi-l voi înapoia ceva mai târziu, în cursul zilei.

De la celălalt capăt al firului veni încuviinţarea.

— Bine, Ed. La revedere.

Treizeci de secunde mai târziu secretara sa intră cu un fax pus într-o copertă de dosar. Ed Foley cercetă prima pagină, apoi îşi sună soţia, chemând-o la el în birou.

CAPITOLUL 35

Ştiri-bombă

— Rahat, observă Ryan cu voce scăzută când Murray îi înmânã faxul de la Moscova. Rahat! adaugă el după o scurtă reflecţie. Chestia asta e adevărată?

— Aşa credem, Jack, îi confirmă directorul FBI. Îl ştia pe Ryan de peste un deceniu, aşa că putea să-i spună pe numele mic. Murray aduse lămuriri suplimentare. Băiatul nostru, Reilly, este expert în crimă organizată, tocmai de aceea l-am trimis la ruşi, dar are şi experienţă în domeniul contraspionajului, de pe vremea când lucra la New York. E bun, Jack, îl asigură Murray pe preşedinte. Are conexiuni. A stabilit o foarte bună relaţie de serviciu cu poliţiştii autohtoni – i-a ajutat la câteva anchete, a făcut cunoştinţă cu ei, aşa cum facem şi noi cu copoii de-aici, ştii?

— Şi?

— Ştirea asta e aur curat, Jack. Cineva a încercat să-l elimine pe Serghei Nikolaici şi pare a fi, mai mult ca sigur, o agenţie a guvernului chinez.

— Isuse! Operaţiune neautorizată?

— Dacă aşa o fi, ne vom da seama atunci când vreun ministru chinez moare subit din pricina unei hemoragii cerebrale – produsă de un glonţ tras în ceafă, îi spuse Murray preşedintelui.

— Ed Foley a văzut deja faxul?

— L-am sunat şi i-am trimis faxul. Aşa că da, l-a văzut.

— Pat? se răsuci Ryan către Procurorul General, cel mai inteligent avocat pe care-l întâlnise Jack vreodată, în această categorie intrând toată echipa sa de la Curtea Supremă.

— Domnule preşedinte, este o dezvăluire şocantă dacă, repet, acceptăm că este adevărată şi nu un soi de

dezinformare provocatoare, sau o punere în scenă de-a ruşilor pentru a declanşa ceva – dar problema este că nu văd care ar fi raţiunea unei asemenea acţiuni. Se pare că ne confruntăm cu un lucru care pare prea nebunesc să fie real, şi prea dementţial ca să fie fals. Lucrez de multă vreme în branşa contrainformaţiilor externe. Dar n-am mai văzut niciodată până acum aşa ceva. Întotdeauna am avut o înţelegere cu ruşii că ei nu vor elimina pe nimeni din Washington, iar noi, pe nimeni din Moscova şi, din câte ştiu eu, acordul nu a fost încălcat vreodată, de niciuna din părţi. Cu excepţia actualului fapt. Dacă este real, este echivalent cu o declaraţie de război. Nu pare a fi o mişcare prudentă din partea Chinei, nu?

Preşedintele Statelor Unite ridică privirea de pe fax.

— Scrie aici că omul tău, Reilly, a dezvăluit legătura cu chinezii…?

— Citeşte mai departe, îl sfătui Murray. S-a aflat la faţa locului în cursul unei supravegheri la care şi-a oferit aproape voluntar serviciile şi… bingo.

— Dar chinezii pot oare să fie atât de nebuni… vocea lui Ryan se pierdu. Nu-i opera ruşilor, ca să ne sucească minţile? întrebă el.

— Ce motiv ar sta în spatele unei asemenea acţiuni? îl interpelă Martin. Dacă există unul, eu nu-l percep.

— Băieţi, nimeni nu este *atât* de nebun! aproape că explodă preşedintele. Tocmai îi trecuse prin minte că lumea încă nu era deloc raţională.

— Repet, domnule, este o problemă pe care sunteţi mult mai în măsură decât noi să o evaluaţi, remarcă Martin.

Observaţia avu efectul de a-l mai calma puţin pe Jack.

— Câtă vreme am stat la Langley am văzut o mulţime de materiale ciudate, dar ăsta ia premiul cel mare.

— Ce ştim despre chinezi? vru Murray să afle, aşteptându-se să audă o replică de genul „Rahat”, deoarece Biroul nu înregistrase niciun succes concret în eforturile de a penetra operaţiile chineze de spionaj în America şi bănuia că Agenţia avea aceeaşi problemă, din acelaşi motiv – rândurile americanilor de etnie chineză

aflaţi în serviciul guvernului erau destul de subţiri. Dar în locul replicii aşteptate văzu cum preşedintele Ryan adoptă instantaneu un aspect defensiv şi nu zice nimic. De-a lungul carierei, Murray interogase mii de oameni şi, pe parcurs, deprinsese abilitatea de a le citi puţin gândurile. Le citi pe loc pe cele ale lui Ryan şi se miră de ceea ce văzu.

— Nu prea multe, Dan. Nu avem date suficiente, replică Ryan cu întârziere. Mintea sa încă diseca raportul primit. Pat Martin pusese corect problema. Era prea nebunesc să fie adevărat şi prea dement ca să fie fals. Trebuia să-i pună pe soţii Foley să se ocupe de raport şi venise probabil momentul să-l bage în joc pe profesorul Weaver de la Brown University, presupunând că Ed şi Mary Pat nu făceau o eroare de proporţii lăsându-l să-şi vâre nasul atât în dosarele SORGE, cât şi în această bombă venită de la FBI. Pe moment POTUS nu era sigur de nimic cu excepţia faptului că trebuia să facă lumină în afacerea asta şi încă al naibii de rapid. Relaţiile Americii cu China se duseseră pe apa sâmbetei, iar acum avea informaţii care sugerau că chinezii întreprinseseră un atac direct asupra guvernului rus. Ryan ridică privirea spre oaspeţii săi. Vă mulţumesc pentru informaţie, băieţi. Dacă mai aveţi şi altele, daţi-mi urgent de ştire. Trebuie să reflectez asupra celei de-acum.

— Da, te cred, Jack. I-am spus lui Reilly să le ofere ruşilor tot ajutorul posibil şi să ne raporteze nouă. Fireşte, ei ştiu că el procedează astfel. Deci amicul tău Golovko vrea ca tu să afli această informaţie. Cum te vei descurca cu această problemă e treaba ta, presupun.

— Mda, obţin tot ce vreau printr-un simplu telefon, reuşi Jack să glumească.

Cel mai rău era că nu avea posibilitatea de-a discuta cu oamenii într-un mod convenabil. Anumite lucruri, de un anumit tip, nu puteau fi dezbătute la telefon. Trebuia să vezi faţa interlocutorului şi mimica sa atunci când el – sau ea, în cazul lui M.P. – îşi muncea creierul în legătură cu o anumită formulare. Trăgea speranţă ca inteligenţa lui George Weaver să fie pe măsura renumelui său. Dar în acel moment i-ar fi prins mai bine o specialistă în ghicit.

Noua legitimaţie de acces era total diferită de vechea sa cartelă SDI[65] şi el se îndrepta către un birou diferit al Pentagonului. Se afla în secţiunea destinată Marinei. Îşi putea da seama după mulţimea de uniforme albastre şi ţinute rigide. Fiecare specializare din cadrul forţelor armate avea un spirit de grup diferit. În armata terestră, toţi erau din Georgia. În aviaţie, proveneau cu toţii din sudul Californiei. În marină, păreau a fi cu toţii yankei, aşa cum se întâmpla şi în biroul Programului Aegis.

Gregory îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii în compania a doi ofiţeri sobri cu rangul de comandor, care păreau destul de isteţi, dar se rugau în gura mare să se-ntoarcă dracului pe-o navă şi să iasă-n larg, aşa cum ofiţerii de infanterie îşi doreau mereu să revină în teren, acolo unde-ţi murdăreai bocancii cu noroi şi trebuia să sapi o groapă în care să te uşurezi – deşi acolo era locul soldaţilor, orice ofiţer demn de gradul său voia să fie acolo unde sunt soldaţii. Pentru tipii din marină, îşi imagina Gregory, atracţia era dată de apa sărată şi de peşti şi, probabil, de mâncarea mai bună decât raţiile individuale de hrană livrate celor în ţinută de camuflaj.

Însă din conversaţia lui cu lupii de mare îşi confirmase multe dintre informaţiile pe care deja le cunoştea. Sistemul combinat radar-rachete Aegis fusese dezvoltat cu scopul de-a combate ameninţarea provocată de avioanele şi rachetele de croazieră ruseşti portavioanelor marinei americane. Cuprindea o superbă reţea sincronizată de radare, numită SPY şi o minunată rachetă antiaeriană intitulată la origine Racheta Standard, deoarece, după cum îşi imagina Gregory, era unica pe care o avea marina. Standard evoluase de la varianta SM-1 la SM-2, denumită în prezent SM-2-MR, deoarece era o rachetă cu „rază medie” de acţiune în loc de una ER, adică rază-extinsă, aceasta dispunând de o treaptă de accelerare care o propulsa afară din lansatoarele navei cu o viteză ceva mai mare şi cu o rază de acţiune puţin mai ridicată. Din versiunea ER existau

[65] Iniţiativa de Apărare Strategică, (n.red.).

peste două sute de bucăţi, depozitate în diverse facilităţi de stocare ale flotelor din Atlantic şi Pacific, pentru că producţia lor pe scară largă nu fusese niciodată aprobată – deoarece cineva considerase că SM-2-ER ar putea viola Tratatul contra rachetelor balistice din 1972, care, oricum, fusese semnat de către o ţară intitulată Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, ţară care, fireşte, nu mai exista. Dar după războiul din 1991 din Golful Persic, Marina preconizase utilizarea Rachetei Standard şi a sistemului Aegis împotriva ameninţărilor cu rachetă din teatrul de operaţiuni, cum era, de exemplu, Scutul irakian. În cursul războiului, navele Aegis fuseseră desfăşurate în Arabia Saudită şi alte porturi ale Golfului, pentru a le proteja împotriva loviturilor balistice, dar practic nicio rachetă nu a fost ţintită spre ele, astfel că sistemul nu fusese încă testat în luptă. În schimb, navele Aegis navigau periodic către Atolul Kwajalein, unde capacităţile lor de combatere a ameninţării cu rachete balistice erau testate împotriva unor ţinte robotizate şi, în majoritatea cazurilor, înregistrau succese. Dar Gregory observase că nu era la fel ca în realitate. O rachetă intercontinentală de ultimă generaţie avea o viteză maximă de circa douăzeci şi şapte de mii de kilometri pe oră, adică şapte mii cinci sute de metri pe secundă, de aproape zece ori mai mult decât viteza unui glonţ de puşcă.

Aici problema era, în mod destul de ciudat, atât de software, cât şi de hardware. Racheta SM-2-ER-Block-IV fusese într-adevăr concepută pentru a avea ca ţintă o rachetă balistică, iar în acest scop sistemul ei de ghidare în faza finală a traiectoriei lucra în infraroşu. Puteai, teoretic, masca faţă de radar vectorul purtător al unei rachete balistice, dar orice obiect care plonja prin atmosferă cu viteza de 15 Mach s-ar fi încins până la temperatura de topire a oţelului. Văzuse focoasele nucleare ale rachetelor Minuteman căzând asupra Atolului Kwajalein după ce fuseseră lansate de la Baza Vandemberg a Forţelor Aeriene, din California; picau şuierând asemenea unor meteoriţi făcuţi de mâna omului, vizibili chiar şi în plină zi, la un

unghi de aproximativ treizeci de grade, încetinind, abia perceptibil, atunci când întâlneau atmosfera mai densă. Şmecheria consta în a le lovi, sau, mai degrabă, a le lovi suficient de tare pentru a le distruge. În acest scop, noile modele erau practic mai uşor de eliminat decât cele vechi. Rachetele purtătoare fuseseră, la origini, fabricate din metal, unele dintre ele dintr-un aliaj de beriliu şi cupru, care era foarte rezistent. Noile modele erau mai uşoare – aşadar capabile să transporte un focos nuclear mai greu şi mai puternic – şi fabricate dintr-un material asemănător plăcuţelor ceramice folosite la navetele spaţiale. Ca aspect, materialul se asemăna cu spuma poliuretanică şi era la fel de puţin rezistent ca aceasta, de vreme ce fusese conceput doar ca element izolator împotriva căldurii, iar rolul acesta dura abia câteva secunde. Navetele spaţiale suferiseră avarii atunci când avioanele Boeing 747 care le transportau zburaseră prin furtună, iar unii specialişti în domeniul rachetelor intercontinentale vorbeau despre mari picături de ploaie, numite de ei „hidrometeoriţi”, ca modalitate de avariere a unei rachete purtătoare aflată în faza descendentă a traiectoriei. În rarele ocazii când una trecuse în cursul picajului prin furtuni însoţite de descărcări electrice, boabe relativ mici de grindină îl avariaseră în aşa măsură, încât încărcătura nucleară n-ar fi putut funcţiona corect.

O astfel de ţintă era la fel de uşor de distrus ca şi un avion – era uşor să dobori un avion dacă îl loveai, aşa cum dădeai jos un porumbel trăgând cu alice. Toată şmecheria era să nimereşti afurisita de ţintă.

Chiar dacă reuşeai să ajungi în apropierea ei cu mijlocul tău de interceptare, asta nu-ţi asigura succesul. Încărcătura de luptă a unei rachete antiaeriene nu e cu mult diferită de cea a unei puşti cu alice. Explozia încărcăturii distruge învelişul de metal al rachetei, transformându-l într-un înfiorător nor de fragmente care au o viteză iniţială de o mie şase sute şaizeci de metri pe secundă. Acestea sunt, de regulă, suficient de puternice pentru a sfâşia învelişul de aluminiu al suprafeţelor portante şi de comandă, cât şi

cadrele structurii de rezistenţă ale fuzelajului, transformând avionul într-un obiect cu posibilităţi de zbor egale cu cele ale unei păsări fără aripi.

Dar pentru a lovi obiectivul era necesar ca explozia încărcăturii de luptă să se producă la o distanţă suficient de mare astfel încât conul format de fragmentele zburătoare să intersecteze spaţiul ocupat de ţintă. În cazul unui avion, nu era deloc dificil, dar în cazul unei rachete care zbura *mai repede* decât fragmentele produse de explozia unei SAM, da – ceea ce explica problema legată de rachetele Patriot şi Scud din anul 1991.

Dispozitivul care-i spunea încărcăturii de luptă a unei SAM unde şi când să detoneze este numit în mod generic „focos” Pentru majoritatea rachetelor moderne, sistemul de iniţiere este un laser minuscul, de putere redusă, care „baleiază”, adică îşi proiectează fasciculul de raze, sub formă de con, în faţa traiectoriei de zbor, până când acest fascicul loveşte ţinta şi se reflectă din ea. Fasciculul reflectat este captat de un receptor integrat în ansamblul laserului, iar *acesta* generează semnalul care comandă detonarea încărcăturii explozive. Dar oricât de rapid era sistemul, îi lua o fracţiune de secundă să acţioneze, iar racheta balistică se apropie foarte rapid. Atât de rapid încât fasciculul laser îşi pierde din eficientă, reducându-si raza de acţiune la, să zicem, cel mult o sută de metri, când nu mai există suficient timp pentru ca fasciculul să se reflecte de ţintă şi să-i spună încărcăturii de luptă să detoneze pentru a se forma conul de schije metalice în calea rachetei balistice ţintă. Chiar dacă obiectivul este exact în faţa rachetei SAM atunci când aceasta explodează, racheta balistică zboară mai repede decât schijele de metal, care n-o pot vătăma, pentru că n-o mai prind.

„Aici era problema”, a realizat Gregory. Fasciculul laser din conul rachetei standard nu era foarte puternic, iar viteza de baleiere era relativ scăzută, această combinaţie de factori putând permite unei rachete purtătoare să se strecoare pe lângă SAM, probabil în jumătate din cazuri, chiar dacă SAM-ul ajungea la trei metri de ţintă, iar asta nu

era deloc bine. Poate ar fi fost mult mai eficient să se folosească vechiul focos VT de proximitate din al Doilea Război Mondial, care utilizase un emiţător radio nedirecţional în locul ultramodernului laser galiu-arsen. Dar exista loc pentru îmbunătăţiri. Mişcarea de baleiere a fasciculului laser, ca şi semnalul de declanşare a exploziei erau controlate de un program de computer. Gregory putea să se joace puţin cu el. În cele din urmă, trebuia să ia legătura cu cei care fabricaseră seria limitată de rachete de testare SM-2-ER-Block-I V, adică Standard Missile Company, o companie rezultată în urma colaborării celor de la Raytheon şi Hughes, cu sediul în Melean, Virginia. Pentru a reuşi acest lucru, îl pusese pe Tony Bretano să-i contacteze anticipat. La urma urmei, de ce să nu-i înştiinţeze că vizitatorul lor era unsul Domnului?

— Dumnezeule, Jack, rosti Mary Pat. Soarele coborâse mai jos de vergă, Cathy se afla pe drumul de întoarcere spre casă de la spital, iar Jack se afla în camera de studiu din afara Biroului Oval, sorbind un pahar cu whisky şi gheaţă în compania directorului CIA şi a soţiei acestuia. Când am văzut asta, a trebuit să fug la baie.

— Am priceput, M.P. Jack îi întinse un pahar cu lichior – băutura relaxantă favorită a lui Mary Pat. Pentru a ţine pasul cu originile sale proletare, Ed Foley preferase o bere Samuel Adams. Ed?

— Jack, e o nebunie îndrăcită, trânti directorul CIA. „Îndrăcită” nu era un cuvânt pe care să-l foloseşti în preajma preşedintelui. Vreau, fireşte, să spun că informaţia provine dintr-o sursă bună, dar, Isuse, nu se *fac* rahaturi de-astea.

— Pat Martin se află aici, nu? întrebă directorul adjunct pentru operaţii. I se răspunse cu un gest afirmativ. Atunci ţi-a spus că este aproape un act de război.

— Aproape, acceptă Ryan, luând o mică înghiţitură de whisky irlandez. Apoi scoase ultima sa ţigară din raţia zilnică, furată de la doamna Sumter, şi o aprinse. Dar e greu să-l treci cu vederea şi, într-un fel sau altul, trebuie să-

l integrăm în politica guvernamentală.

— Trebuie să-l scoatem pe George de la naftalină, spuse Ed Foley înainte de toate.

— Să-i arătăm şi lui dosarele SORGE? îi întrebă Ryan. Mary Pat se înfioră instantaneu. Ştiu că trebuie să păstrăm bine secretul, M.P., dar, ce naiba, dacă nu-l putem folosi ca să ne dăm seama ce vor acei oameni, nu avansăm dincolo de locul unde ne aflam înainte de a avea sursa.

Ea slobozi un lung suspin şi dădu din cap a încuviinţare, ştiind că Ryan avea dreptate, deşi nu era prea încântată.

— Să-l informăm şi pe psihiatrul nostru din agenţie, zise ea. Avem nevoie de un doctor care să verifice informaţia asta. Este atât de nebunească, încât avem nevoie de opinia unui medic.

— Pasul următor, ce-i spunem lui Serghei? îi interpelă Jack. El ştie că noi ştim.

— Păi, cred că începem cu sfatul „ţine capul aplecat”, anunţă Ed Foley. Jack?

— Da?

— Ai arătat deja materialul oamenilor tăi, mă refer la Serviciul Secret?

— Nu… oh, da.

— Dacă au voinţa să comită un act de război, atunci de ce nu şi un al doilea? întrebă retoric directorul CIA. În momentul actual n-au niciun motiv să te iubească.

— Dar de ce Golovko? se întrebă M.P. Nu este inamicul Chinei. Este un profesionist, un rege al spionilor. După ştiinţa mea *nu are* vreun program politic. Serghei este un om *onest*. Mai luă o înghiţitură de lichior.

— Adevărat, nu ştiu să aibă ambiţii politice. Dar este cel mai intim sfătuitor al lui Gruşavoi într-o mulţime de domenii – politică externă, probleme interne, apărare. Gruşavoi îl îndrăgeşte pentru că este isteţ şi cinstit…

— Da, o raritate şi în capitala noastră, admise Jack. Ceea ce nu era corect, îşi alesese bine oamenii din cercul intim, aproape exclusiv dintre persoane fără ambiţii politice, o specie pe cale de dispariţie în arealul Washingtonului. Acelaşi lucru era valabil în cazul lui Golovko, un om care

prefera mai degrabă să servească decât să conducă, fapt care îl făcea să semene cu preşedintele american. Să ne întoarcem la problema iniţială. Oare chinezii au pus la cale un soi de joc şi dacă da, atunci în ce scop?

— Nu văd vreun scop, Jack, replică Foley, vorbind oficial în numele agenţiei sale. Dar aminteşte-ţi că nici măcar cu SORGE nu putem să le pătrundem ideile. Sunt atât de diferiţi faţă de noi, încât citirea gândurilor lor e al dracului de grea, deşi au luat deja o lovitură sub centură şi sunt sigur că nu s-au prins încă de asta.

— Îşi vor da seama în mai puţin de-o săptămână.

— Oh? Cum aşa? întrebă directorul.

— George Winston mi-a zis că o grămadă de contracte comerciale de-ale chinezilor ajung la scadenţă în mai puţin de zece zile. Atunci vom vedea ce efect va avea acest fapt asupra conturilor lor – aşa cum vor vedea şi ei.

În Beijing programul zilnic începu mult mai devreme decât de obicei. Fang Gan păşi afară din maşina sa oficială şi se repezi pe scările de acces în clădire, trecând pe lângă soldaţii de gardă care întotdeauna îi ţineau uşa deschisă fără a le adresa, de data aceasta, niciun gest de mulţumire zeloşilor servitori ai poporului. Se duse către liftul său personal, intră în el, apoi îl părăsi când acesta ajunse la palierul potrivit. Uşa biroului său se afla doar la câţiva paşi distanţă. Fang era un bărbat sănătos şi viguros pentru vârsta sa. Personalul său se ridică în picioare la intrarea lui – cu o oră mai devreme, după cum realizară cu toţii.

— Ming! apelă el în vreme ce se îndrepta spre birou.

— Da, tovarăşe ministru, răspunse ea, pătrunzând pe uşa încă deschisă.

— Ce materiale ai extras din presa străină?

— Un moment. Dispăru, apoi îşi făcu reapariţia cu un teanc de foi în mână. *London Times, London Daily Telegraph, Observer, New York Times, Washington Post, Miami Herald, Boston Globe*. Ziarele de pe coasta de vest a Americii încă nu sunt disponibile.

Omise să adauge ziarele italiene şi din alte ţări ale

Europei pentru că nu le putea pronunţa sau citi numele, iar Fang părea interesat numai de părerile diavolilor străini vorbitori de engleză. Îi înmână traducerile. Din nou, nu-i mulţumi, nici măcar nu avu intenţia s-o facă, lucru neobişnuit pentru el. Ministrul ei era distras de ceva.

— Ce oră e acum la Washington? fu următoarea lui întrebare.

— Ora douăzeci şi unu, tovarăşe ministru, răspunse Ming.

— Acum se uită la televizor şi se pregătesc de culcare?

— Da, tovarăşe ministru.

— Însă articolele lor din ziar şi editorialele sunt deja pregătite.

— Acesta este programul după care muncesc ei, tovarăşe ministru. Multe dintre subiectele lor sunt finalizate până la sfârşitul unei zile de muncă. Subiectele cele mai recente, de ultimă oră – lăsându-le la o parte pe cele cu adevărat ieşite din comun sau neaşteptate – sunt completate înainte ca reporterii să plece acasă pentru a-şi lua cina.

La auzul acelei analize, Fang ridică privirea. Ming era o fată deşteaptă, care îi furniza informaţii asupra unor lucruri la care nu se gândise niciodată. Cu această revelaţie, îi făcu semn că se poate întoarce la masa ei de lucru.

Delegaţia comercială americană tocmai se îmbarca în avion. Erau observaţi de către un oficial de rang inferior care le îndrugase vorbe goale, rostite într-o limbă de lemn şi ascultate de către americani cu urechi de ceară. Se urcară în avionul USAF, care-şi porni imediat motoarele şi începu rulajul către pista de decolare.

— Cum evaluăm aventura asta, Cliff? se interesă Mark Gant.

— Ştii cum se spune „dezastru”? îl întrebă Rutledge ca răspuns.

— Chiar aşa de rău?

Adjunctul Secretarului de Stat pe probleme de politică încuviinţă sobru. Ei bine, nu-i aşa că nu fusese vina sa? Acel stupid prelat italian se pusese în calea unui glonţ, apoi văduva unui alt membru al bisericii trebuise să se roage

pentru el în public, *ştiind* că guvernul autohton se va opune. Şi, desigur, în ambele evenimente, CNN a trebuit să se afle la faţa locului pentru a agita apele acasă… Cum ar fi putut face pace un diplomat dacă oamenii continuau să agraveze lucrurile, în loc să le îmbunătăţească?

— Da, Mark, atât de rău. China nu va obţine niciodată un tratat comercial decent dacă porcăria asta continuă.

— Tot ce trebuie să facă este să-şi schimbe puţin politica, oferi Gant o soluţie.

— Vorbeşti ca preşedintele.

— Cliffy, dacă vrei să intri într-un club, trebuie să te supui regulilor clubului. E chiar aşa greu de priceput?

— Nu tratezi o mare putere ca un dentist oarecare, ce decide după placul lui cine să intre în clubul local.

— De ce acest principiu diferit?

— Crezi că Statele Unite îşi guvernează politica externă după *principii?* întrebă exasperat Rutledge. De fapt, era atât de exasperat, încât îşi lăsase mintea să-i scape de sub control.

— Preşedintele şi Secretarul tău de Stat fac asta, Cliff, îi atrase Gant atenţia.

— Păi, dacă ne dorim un acord comercial cu China, trebuie să luăm în considerare şi punctul lor de vedere.

— Ştii, Cliff, dacă ai fi făcut parte din Departamentul de Stat în 1938, poate că Hitler ar fi reuşit să ucidă toţi evreii fără prea mare scandal, observă încetişor Gant.

Obţinuse efectul scontat. Rutledge se răsuci şi începu să obiecteze:

— Stai puţin…

— Era doar politica lui internă, Cliff, nu-i aşa? Dacă sunt de altă confesiune – gazaţi-i. Cui îi pasă?

— Ascultă, Mark…

— Tu să asculţi, Cliff. Un stat trebuie să se ridice în apărarea anumitor lucruri, căci dacă n-o face, atunci ce mama dracului de stat mai e, OK? Noi facem parte din club – la naiba, noi conducem clubul. De ce, Cliff? Deoarece oamenii ştiu ce apărăm noi. Nu suntem perfecţi. Tu ştii asta. Şi eu ştiu. Cu toţii o ştiu. Dar ei mai ştiu şi ce suntem

sau nu capabili să facem şi astfel căpătăm încrederea prietenilor şi a duşmanilor deopotrivă, iar lumea capătă puţină ordine, cel puţin în emisfera noastră. Pentru *asta* suntem noi respectaţi, Cliff.

— Dar ce spui de toate acele arme pe care le avem şi de puterea noastră comercială; ele chiar nu contează? îl chestionă diplomatul.

— Cum crezi că le-am obţinut, Cliffy? îl luă Gant la întrebări, folosind iarăşi diminutivul numelui lui Rutledge, doar pentru a-l stârni. Suntem ceea ce suntem pentru că oameni de pe tot cuprinsul globului au venit în America pentru a munci şi a-şi trăi visele. Au muncit din greu. Bunicul meu a venit din Rusia fiindcă nu-i plăcea să tot fie tracasat de către ţar, a muncit, şi-a trimis copiii la şcoală, iar ei au asigurat educaţia copiilor *lor*, astfel că acum sunt al naibii de bogat, dar n-am uitat ce mi-a spus bunicul atunci când eram mititel. A spus că acela era cel mai bun loc din lume pentru a fi evreu. Ştii de ce, Cliff? Pentru că acei bărbaţi europeni trecuţi în nefiinţă care au rupt relaţiile cu Anglia şi au scris Constituţia au avut câteva idei bune şi au trăit după spiritul lor. De-aia suntem noi cine suntem, Cliff. Şi asta înseamnă că trebuie *să fim* ceea ce suntem, ridicându-ne în apărarea anumitor lucruri, iar lumea întreagă trebuie să ne vadă făcând asta.

— Dar avem şi o mulţime de cusururi, protestă Rutledge.

— Bineînţeles că avem! Cliff, nu trebuie să fim perfecţi pentru a fi cei mai buni din lumi; în plus niciodată n-am încetat să încercăm a fi mai buni. Tatăl meu, pe când era student, a participat la câteva marşuri în Mississippi şi s-a ales cu ciomege pe spinare în vreo două rânduri, dar uite că a funcţionat, iar acum avem ca vicepreşedinte un tip de culoare. Din câte am auzit eu individul e destul de bun ca, într-o bună zi, să mai urce o treaptă. Isuse, Cliff, oare cum poţi reprezenta America în faţa altor ţări când tu nu pricepi toate astea?

„Diplomaţia e o afacere, ar fi vrut Rutledge să riposteze. Iar eu ştiu cum se fac afacerile.” Dar de ce să se obosească explicându-i totul acestui evreu din Chicago? Aşa că rabată

pe spate scaunul şi încercă să pară că vrea să doarmă. Gant pricepu aluzia şi se ridică să facă o plimbare pe culoarul de douăzeci de metri. Sergenţii de aviaţie îmbarcaţi pe post de stewarzi serveau micul dejun, iar cafeaua era destul de bună. Gant se trezi în secţiunea din coada avionului, rezervată reporterilor şi simţi că se află pe un teritoriu ostil, însă, gândindu-se bine, nu era un loc la fel de rău ca cel de lângă diplomatul acela ticălos.

Soarele matinal care lumina Beijingul răsărise ceva mai devreme în Siberia.

— Văd că geniştii noştri au rămas la fel de buni, observă Bondarenko. Privea cum utilajele de excavat croiau o cărare de peste o sută de metri lăţime prin pădurea de pini şi molizi. Acest drum urma să deservească atât mina de aur, cât şi terenurile petroliere. Se lucra la încă două rute secundare, cu douăsprezece echipe în total. Peste o treime din geniştii de care dispunea armata rusă lucrau la acest proiect, asta însemnând un mare număr de soldaţi, şi mai mult de jumătate din echipamentul greu al armatei, vopsit în culoarea verde-kaki, pe care militarii ruşi o foloseau de şaptezeci de ani.

— Asta-i un „Proiect Erou”, spuse colonelul Aliev.

Şi avea dreptate. Ideea „Proiectului Erou” fusese creată de Uniunea Sovietică pentru a indica ceva de o asemenea importanţă naţională, încât să capteze zelul patriotic al tineretului – în plus era un bun prilej de-a întâlni o mulţime de fete şi de a vedea ceva mai multe locuri ale lumii. Proiectul de faţă se mişca mult mai iute decât unul obişnuit, căci Moscova îi desemnase pe militari pentru a-l îndeplini, iar aceştia nu-şi mai făceau griji de o invazie a (sau înspre) NATO. Cu toată decăderea ei, armata rusă încă avea acces la mari resurse umane şi materiale. Pe deasupra, în acest proiect erau băgaţi bani mulţi. Pentru civili salariile erau foarte mari. Moscova dorea ca ambele bogăţii ale zonei să fie puse în exploatare, cât mai repede. Astfel că lucrătorii de la filonul aurifer fuseseră transportaţi acolo cu elicopterul, alături de echipamente uşoare, care le

permiseseră construirea unei zone mai extinse de aterizare, unde să fie paraşutate echipamentele grele. Pe lângă aceasta mai construiseră o mică şi rudimentară pistă de decolare-aterizare. Aceasta permisese avioanelor de transport aparţinând forţelor aeriene ruse să aducă echipamente cu adevărat grele, care extinseseră pista, astfel ca, în momentul când echipele care lucrau la extinderea căii ferate vor ajunge cu lucrarea suficient de aproape, să se livreze cimentul şi fierul-beton cu care să fie construit un aeroport comercial de calitate. Clădirile începeau să se înalţe. Unele dintre primele obiecte livrate fuseseră părţile componente ale unui gater, căci lemn se găsea din belşug în zonă. Parcele largi de teren fuseseră defrişate, iar lemnul rezultat fusese transformat aproape instantaneu în scânduri pentru construcţii. În prima fază, lucrătorii forestieri îşi înălţaseră propriile barăci. Acum era rândul clădirilor administrative să fie ridicate, ruşii apreciind că în patru luni vor avea spaţii de locuit pentru mai bine de o mie de mineri, care stăteau deja la coadă pentru slujba extrem de bine plătită de-a extrage aurul de sub pământ. Guvernul rus luase decizia ca lucrătorii de la mină să poată opta pentru plata salariului în monede de aur şi puţini cetăţeni ar fi lăsat să scape o asemenea oportunitate. Aşa că mulţi mineri cu experienţă îşi completau dosarele de angajare, în aşteptarea zborului care-i va duce la noul filon. Bondarenko le ura noroc bun. Existau o mulţime de ţânţari care puteau suge tot sângele unui copilaş, asemenea unor vampiri în miniatură. Era un loc în care el n-ar fi muncit, nici pentru o grămadă de monede de aur.

Generalul ştia că petrolul era mult mai important pentru ţara sa. Nave de transport îşi croiau deja drum printre gheţurile rămase la acest sfârşit de primăvară, asistate de spărgătoare de gheaţă precum *Iamal* şi *Rossia,* pentru a livra echipamentul de foraj necesar începerii prospectării şi apoi exploatării zăcămintelor de petrol. Bondarenko fusese bine informat în legătură cu acest subiect. Zăcământul nu era doar visul oricărui petrolist. Reprezenta salvarea economică a ţării sale, o modalitate de a injecta *uriaşe*

sume de valută forte în Rusia, bani pentru a plăti muncitorii care se osteniseră din greu şi îndelung pentru a asigura o prosperitate binemeritată lor şi patriei lor.

Iar datoria lui Bondarenko era să apere aceste bogăţii. În acest timp genieştii armatei lucrau frenetic la construirea infrastructurii portuare, astfel ca navele comerciale să poată descărca pe uscat orice fel de marfă ar fi transportat. Posibilitatea utilizării unor nave de desant, astfel încât marina militară rusă să poată descărca mărfurile direct pe plaje, de parcă ar fi fost echipament de luptă, fusese examinată şi respinsă. În cele mai multe cazuri, încărcăturile care ar fi trebuit debarcate erau mai voluminoase decât tancurile armatei ruse, fapt care îl surprinsese şi impresionase pe comandantul militar al Extremului Orient.

O consecinţă a acestui fapt era că lui Bondarenko i se luaseră, pentru un proiect sau altul, majoritatea genieştilor, rămânând numai cu câteva batalioane care erau parte integrantă a unităţilor sale operative. Iar el avea o mulţime de însărcinări pentru genişti, gândea generalul cu furie. De-a lungul graniţei cu China existau câteva locuri unde vreo două regimente de geniu ar fi putut încropi unele obstacole eficiente împotriva unei forţe mecanizată de invazie. Numai că Moscova obiectase că ar fi fost bătătoare la ochi şi în mod evident înălţate cu scopul de-a fi folosite contra forţelor chineze, scăpând din vedere faptul că singura cale prin care acestea ar fi putut fi utilizate împotriva armatei Republicii Populare era în cazul că acea armată s-ar fi decis să pornească spre nord pentru a „elibera” Rusia!

„Ce se-ntâmplă cu politicienii ăştia?” socoti Bondarenko. Până şi cei din America se comportau la fel, conform celor aflate de la ofiţerii americani cu care se întâlnise. Politicienilor nu prea le păsa de ce pot face cu adevărat, ci de ceea ce *lăsau impresia* că fac. „În acest caz, toţi politicienii din lume, indiferent de culoarea lor politică, sunt comunişti, gândi Bondarenko cu un rânjet de satisfacţie, mai interesaţi de spectacol decât de fapte.”

— Când vor termina? întrebă generalul.

— Progresele sunt uimitoare, replică Aliev. Drumurile vor fi gata, în stare. Brută, în... hm, o lună ori şase săptămâni, depinde de starea vremii. Munca de finisare va necesita mult mai mult timp.

— Ştii ce mă îngrijorează?

— Ce anume, tovarăşe general? se interesă ofiţerul cu operaţiile.

— Am construit o rută de invazie. Pentru prima dată chinezii pot sări peste graniţă şi călători lejer spre coasta de nord a Siberiei. Înainte, obstacolele naturale – în special terenul împădurit – ar fi făcut sarcina dificilă, ba chiar imposibilă.

Dar acum exista şi un drum şi un motiv pentru ca asiaticii să ajungă până acolo. Siberia devenise exact ceea ce se gândise el de multe ori că ar fi: o visterie de proporţii cosmice. „Visterie, raţionă Bondarenko. Şi eu sunt gardianul ei.” Păşi înapoi către elicopter, pentru a termina turul de inspecţie al drumului care începuse să fie nivelat de genişti.

CAPITOLUL 36

Rapoartele SORGE

Preşedintele Ryan se trezi exact înainte de ora şase dimineaţa. Serviciul Secret prefera ca el să ţină storurile închise, blocând ferestrele, însă Ryan nu dorise vreodată să doarmă într-un sicriu, fie el unul extrem de vast, aşa că atunci când se-ntâmpla să se trezească pentru scurte intervale de timp la ore cum ar fi fost, spre exemplu, 3.53, prefera să vadă ceva lumină dincolo de ferestre, chiar dacă aceea provenea de la farurile unei maşini de poliţie aflate în patrulare sau ale unui taxi solitar. De-a lungul anilor se obişnuise să se trezească devreme. Un lucru surprinzător pentru el. Când era băieţel întotdeauna îi plăcuse să se trezească târziu, mai ales în weekend. Dar Cathy avea obiceiuri diferite, ca majoritatea doctorilor în general şi a chirurgilor în special: se deştepta devreme şi pleca la spital, astfel ca atunci când avea un pacient de tratat să aibă toată ziua la dispoziţie pentru a vedea cum tolerează el sau ea tratamentul.

Aşa că deprinsese probabil obiceiul de la ea şi într-un mod pervers de întâietate masculină ajunsese să facă ochi mai devreme chiar decât Cathy. Sau poate că nu era decât un alt obicei recent deprins în locul acela blestemat, consideră Jack, în vreme ce alunecă din pat şi se duse până la baie, începând o nouă zi afurisită care, precum atât de multe altele, începea prea devreme. „Şi care naiba e problema?” se-ntrebă preşedintele. Cum se face că nu mai putea dormi prea mult? Ce naiba, somnul era una dintre puţinele desfătări acordate vieţii omului şi tot ce-şi dorea el era să aibă parte de ceva mai mult repaus…

Dar nu putea avea parte de el. Privind afară, prin fereastră, Jack îşi spuse că era abia ora şase dimineaţa.

Lăptarii şi băieţii care împărţeau ziarele se treziseră deja. Poştaşii se aflau în camerele de triere a corespondenţei, iar în alte locuri oamenii care munciseră în tura de noapte îşi încheiau programul. În această categorie intrau multe persoane chiar din Casa Albă: agenţi de protecţie din Serviciul Secret, personal administrativ, oameni pe care Ryan îi ştia din vedere, dar nu după nume, fapt care îl ruşina oarecum. Erau oamenii *lui,* la urma urmei, iar el ar fi trebuit să ştie ceva despre ei şi numele lor suficient de bine pentru a le putea vorbi atunci când îi întâlnea – dar erau prea mulţi ca să-i ţină minte. Apoi mai erau soldaţii din personalul militar al Casei Albe – botezat *Wham-o* de către cei din interior – care îngroşau rândurile celor de la Biroul de Transmisiuni. De fapt era o mică armată de bărbaţi şi femei care exista numai pentru a-l servi pe John Patrick Ryan – iar prin el serveau întreaga patrie, sau cel puţin asta era teoria. „Ce mama naibii”, gândi el, privind prin fereastră. Se luminase suficient pentru a putea vedea. Iluminatul stradal se stingea pe măsură ce senzorii fotoelectrici de pe stâlpi indicau că răsare soarele. Jack trase pe el vechiul halat de la Academia Navală, încălţă papucii – pe-aceştia îi căpătase recent; acasă obişnuia să umble de colo-colo desculţ, dar un preşedinte nu putea face asta în faţa trupelor, nu? – şi ieşi în linişte pe coridor.

Trebuia să existe un soi de microfon sau senzor de mişcare în apropierea uşii dormitorului, raţionă Jack. Nu reuşea niciodată să surprindă pe cineva atunci când apărea pe neaşteptate în capul scărilor. Privirile tuturor erau întoarse mereu în direcţia sa şi se declanşa o cursă matinală pentru a vedea cine ajunge primul la el.

De data aceasta primul care ajunse fu un ofiţer superior al Serviciului Secret, şeful turei de noapte. Andreea Price O’Day se afla încă acasă, în Maryland, probabil îmbrăcată şi pregătită să iasă pe uşă – ce ore anoste şi chinuitoare petreceau aceşti oameni, lucrând pentru el, îşi aminti Jack – pentru drumul de o oră cu maşina spre D.C. Cu puţin noroc va ajunge înapoi acasă… când? La noapte? Asta depindea de programul său pentru ziua respectivă şi el nu-şi putea

aduce aminte din memorie ce urma să se-ntâmple.

— Cafea, şefu'? întrebă unul dintre agenţii mai tineri.

— Ai nimerit-o, Charlie. Ryan se luă după el, căscând. Se opri în postul de gardă pentru acel palier al Serviciului Secret, o cameră cât un dulap, cu un televizor şi un ibric de cafea – probabil alimentat de personalul de la bucătărie – şi câteva chestii de ronţăit care să-i ajute pe acei oameni să le treacă mai uşor timpul peste noapte.

— Când ai intrat în tură? îl interpelă POTUS.

— La unsprezece, domnule, răspunse Charlie Malone.

— Activitate plictisitoare?

— Putea fi mai rău. Măcar nu mai lucrez în Omaha, verificându-i pe băieţii răi.

— Oh, da, întări Joe Hilton, un alt agent tânăr din schimbul de noapte.

— Pun pariu că ai jucat fotbal, observă Jack.

Hilton încuviinţă.

— Fundaş lateral, domnule. La Florida State University. N-am fost destul de mare să trec la profesionism.

„Are aproape doi metri douăzeci şi e numai muşchi", aprecie Jack. Tânărul agent special Hilton arăta precum o forţă a naturii.

— E mai bine să joci baschet. Duci un trai bun, joci cincisprezece ani, poate chiar mai mult, iar la sfârşitul carierei eşti bogat.

— Păi poate o să-mi antrenez băiatul să fie baschetbalist, zise Hilton.

— Ce vârstă are? întrebă Ryan, amintindu-şi vag că Hilton devenise recent tată. Parcă soţia era avocat la Departamentul de Justiţie, nu?

— Trei luni. Acum face nani, domnule preşedinte. Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi întrebat.

„Mi-aş dori să-mi zică simplu, Jack. Doar nu sunt Dumnezeu, nu? A dar asta era la fel de puţin probabil precum intenţia lui de a-şi apela generalul comandant pe numele Bobby-Ray pe vremea când era sublocotenentul

John P. Ryan, USMC[66].

— S-a petrecut ceva demn de interes în cursul nopţii?

— Domnule preşedinte, CNN a transmis imagini cu plecarea diplomaţilor noştri din Beijing, însă au fost doar cadre cu avionul care decola.

— Cred c-au trimis carul de reportaj acolo doar în speranţa că avionul va face explozie şi vor putea înregistra totul pe bandă – ştiţi, la fel ca atunci când vine elicopterul să mă ia de-aici.

Ryan sorbi din cafea. Probabil acestor agenţi tineri ai Serviciului Secret le venea greu să-l aibă pe „Şef”, aşa cum era cunoscut în rândurile Serviciului, în mijlocul lor, stând la palavre cu ei de parcă ar fi fost un om de rând. Dacă aşa gândeau, atunci ghinionul lor, raţionă Jack. N-avea de gând să se transforme în Ludovic al XIV-lea doar pentru a-i face *pe ei* fericiţi. Pe deasupra, nici nu arăta la fel de bine precum Leonardo Dicaprio, cel puţin după părerea lui Sally, care-l considera pe tânărul actor buricul pământului.

Exact în clipa aceea un curier sosi aducând copiile zilnice ale matinalului *Early Bird*. Jack luă un exemplar, plus cana de cafea şi se duse înapoi în dormitor să citească. Vreo câteva editoriale deplângeau rechemarea delegaţiei comerciale – poate era vorba de liberalismul mass-mediei, motiv pentru care presa nu fusese şi probabil nici nu va fi vreodată pe deplin de acord cu politicianul amator de la Casa Albă. În particular Ryan ştia că-l mai numesc şi în alte moduri, unele mai puţin politicoase, dar cetăţeanul de rând, după cum îi repeta săptămânal Arnie van Damm, încă îl îndrăgea în mare măsură. Rata de popularitate a lui Ryan era încă foarte ridicată, din simplul motiv că, după cum se părea, Jack era privit ca un om obişnuit care avusese mult noroc – „Dacă *asta* se poate numi noroc”, gândi preşedintele, bombănind.

Reveni la citirea articolelor de ştiri în timp ce păşea spre camera unde lua micul dejun, unde, după cum remarcă, personalul se grăbea să aşeze masa – prevenit, fără

[66] United States Marine Corps – Corpul de infanterie marină al Statelor Unite, (n.tr.).

îndoială, de Serviciul Secret că POTUS se trezise şi trebuia hrănit, încă un semn al efectului său de monarh, se plânse Jack. Dar îi era foame, iar mâncarea era mâncare, aşa că îşi văzu de drum, culese ce dori din bufet şi deschise televizorul, pentru a vedea ce se petrece în lume, în timp ce ataca ouăle Benedict. Trebuia să le mănânce rapid, înainte să-şi facă apariţia Cathy şi să strige la el despre colesterol. Peste tot în jurul său, pe o rază de aproape cincizeci de kilometri, guvernanţii se trezeau, se îmbrăcau şi urcau în automobile, îndreptându-se către Casa Albă, exact cum făcuse şi el, dar nu la fel de confortabil.

— ’Neaţa, tată, îl salută Sally, intrând în cameră şi ducându-se la televizor, pe care-l comută pe MTV fără să mai ceară voie.

Trecuse multă vreme de când fusese împuşcat la Londra, într-o după-amiază însorită, gândi Jack. Pe-atunci îi zicea „tati”.

În Beijing, computerul de pe biroul lui Ming petrecuse numărul stabilit de minute în modul standby. Discul dur începu iarăşi să se rotească şi maşina îşi porni rutina zilnică. Fără a aprinde monitorul, examină fişierele recent introduse, le comprimă, apoi activă modemul intern şi le expedie pe internet. Întregul proces durase aproape şaptesprezece secunde, apoi computerul reveni la starea de hibernare. Informaţiile parcurseră liniile telefonice din Beijing până când găsiră serverul de destinaţie, care se afla, de fapt, în Wisconsin. Acolo aşteptară semnalul de apel, după care urmau să fie şterse din memoria serverului, iar curând după aceea spaţiul ocupat de ele va fi rescris, eliminând orice urmă a existenţei lor.

Oricum, în timp ce Washingtonul se trezea, Beijingul se pregătea de culcare, iar Moscova era doar la câteva ore în urma lui. Globul continua să se rotească, nepăsător la lucrurile care se petreceau în nesfârşitul ciclu zi-noapte.

— Ei, cum e? îl întrebă generalul Diggs pe subordonatul său.

— Bine, domnule general, rosti colonelul Giusti, consider că unitatea e într-o formă bună. Ca şi Diggs, Angelo Giusti era tanchist de carieră. Datoria sa, în calitate de comandant al escadronului (de fapt era doar un batalion, dar tanchiştii aveau felul lor propriu de-a vorbi) aparţinând Diviziei 1 Blindate, era să fie avangarda diviziei, descoperind inamicul şi cercetând terenul, fiind ochii „Bătrânei Curajoase”, dar dispunând de suficientă putere de foc pentru a-şi purtat singur de grijă. Veteran al conflictului din Golful Persic, Giusti trecuse prin botezul focului. Îşi cunoştea meseria şi aprecia că-şi antrenase soldaţii pe cât de bine îi permiteau condiţiile din Germania. De fapt, el prefera libertatea nelimitată oferită de simulatoare în locul înghesuitelor terenuri de antrenament ale Centrului de Instrucţie pentru Manevre de Luptă, care abia dacă avea şaptezeci şi cinci de kilometri pătraţi. Nu era acelaşi lucru cu a fi pe teren, la bordul propriului vehicul, însă simulatorul nu era restricţionat de timp şi spaţiu, iar în reţeaua globală Simnet puteai înfrunta un întreg batalion inamic, ba chiar o brigadă, dacă voiai să-ţi faci oamenii să asude. Cu excepţia senzaţiei de plutire peste hopuri în timp ce conduceai un Abrams (unora dintre tanchişti li se făcea rău din această pricină), simulatorul reproducea complexitatea unei manevre mai bine decât oricare alt loc de antrenament, excepţie făcând NTC[67] de la Fort Irwin, în deşertul Californiei, sau centrul echivalent pe care armata îl construise pentru israelieni în deşertul Negev.

Diggs nu-i putea citi gândurile tânărului ofiţer, dar tocmai urmărise manevrele executate fără cusur de 4 Cavalerie. Înfruntaseră câteva unităţi germane, iar germanii, ca întotdeauna, se dovedeau foarte pricepuţi la treburi războinice – însă în acea zi nu fuseseră la fel de buni precum tanchiştii Diviziei 1 care mai întâi le învăluiseră pe gazdele lor germane şi apoi (spre surprinderea şi neplăcerea generalului german de brigadă care superviza exerciţiul) organizaseră o ambuscadă care-i costase pe nemţi jumătate din efectivul unui batalion de Leo, cum

[67] National Training center – Centru Naţional de Instrucţie, (n. red.).

numeau americanii tancurile grele Leopard-II. Mai spre seară, Diggs urma să ia cina în compania generalului german. Nici măcar nemţii nu erau la fel de pricepuţi la luptele de noapte precum americanii – un lucru straniu, de vreme ce echipamentul era similar, iar soldaţii lor destul de bine antrenaţi... însă armata germană era formată încă în mare măsură din soldaţi în termen, mulţi dintre, ei petrecând sub arme mult mai puţin timp decât ar fi preferat americanii.

În contextul general al exerciţiului – rolul blindatelor fusese doar segmentul „real” din cadrul unui exerciţiu extins de comandă, sau CPX[68] – Brigada a 2-a a colonelului Don Lisle oprise atacul principal al germanilor. Per ansamblu, Bundeswehr-ul[69] nu avusese o zi prea bună. Nu mai avea misiunea de-a proteja ţara împotriva unei invazii sovietice şi, odată cu încetarea acestei misiuni, dispăruse sprijinul fanatic al cetăţenilor de care armata germană se bucurase timp de mulţi ani. În prezent Bundeswehr era o forţă anacronică, fără un scop evident şi bloca o mulţime de resurse valoroase, cărora germanii le puteau găsi o întrebuinţare mai practică. Aşa că fosta armată a Germaniei Federale fusese redusă ca mărime şi antrenată în special pentru acţiuni de menţinere a păcii, care, dacă stăteai bine să te gândeşti, era o muncă de poliţist înarmat la greu. Noua Ordine Mondială era una paşnică, cel puţin în opinia europenilor. Americanii, spre deosebire de germani, se angajau în operaţiuni de luptă faţă de care nemţii arătau un interes distant, căci, deşi arătaseră întotdeauna o puternică atracţie pentru lupte şi războaie, acum erau destul de fericiţi şi mulţumiţi încât interesul lor în astfel de afaceri să fie complet teoretic, ca şi cum ar fi luat parte la producţia unui film turnat la Hollywood. De asemenea, ajunseseră să respecte America chiar un pic mai mult decât ar fi preferat.

— Ei bine, Angelo, consider că soldaţii tăi merită un rând

[68] CPX – Command Post Exercise: manevre în cursul cărora comandanţii de unităţi îşi testează abilităţile de planificare şi conducere operaţională, (n.tr.).

[69] Armata germană, (n.red.).

sau două de beri la localurile din regiune. Acea mişcare de învăluire pe care ai executat-o la 0-2-20 a fost foarte îndrăzneaţă.

Giusti rânji la auzul aprecierii.

— Vă mulţumesc, domnule general. Îi voi transmite asta ofiţerului meu S-3. El este cel care-a gândit manevra.

— Ne vedem mai târziu, Angelo.

— Am înţeles, domnule.

Locotenent-colonelul Giusti saluta şi ieşi.

— Ce zici, Duke?

Colonelul Masterman extrase din buzunarul ţinutei sale de instrucţie un trabuc şi îl aprinse. Un lucru frumos referitor la germani era că la ei puteai mereu găsi havane cubaneze de calitate.

— Îl ştiu pe Angelo de la Fort Knox. Ştie meserie şi i-a pregătit foarte bine pe ofiţerii săi. Şi-a editat propria carte referitoare la tactici şi exerciţii de luptă.

— Oh? se răsuci Diggs. E bună de ceva?

— Nu-i deloc rea, replică G-3. Nu sunt în întregime de acord cu ce face el, dar nu strică să-i faci pe toţi să cânte după aceeaşi partitură. Ofiţerii săi gândesc cam la unison. Aşadar, Angelo e un bun antrenor. Azi-noapte le-a tăbăcit fundul nemţilor. Masterman închise ochii şi îşi frecă faţa cu palmele. Exerciţiile astea de noapte te dau gata.

— Ce face Lisle?

— Domnule, ultima dată când am verificat îi avea pe germani strâns încercuiţi. Prietenii noştri nu păreau a şti ce au în jurul lor. Se agitau de colo-colo, încercând să colecteze informaţii – pe scurt, Giusti a câştigat bătălia forţelor de recunoaştere, iar acest fapt a fost, din nou, decisiv.

— Din nou, confirmă Diggs.

Învăţaseră acea lecţie la Centrul Naţional de Antrenament. Recunoaştere şi contrarecunoaştere. Descoperă inamicul şi nu-l lăsa pe inamic să te descopere. Dacă reuşeai asta, era greu să pierzi. Dacă n-o făceai, era foarte greu să câştigi.

— Ce-ar fi să tragi un pui de somn, Duke?

— Ce bine e să ai un comandant care are grijă de trupele lui, *mon Général.* Masterman era atât de obosit, încât nici nu dorea să bea mai întâi o bere.

După ce luară acea decizie se îndreptară către elicopterul UH-60 Blackhawk de comandă a lui Diggs pentru saltul care să-i ducă înapoi la cazarmă. Lui Diggs îi plăceau mai ales centurile de siguranţă cu patru puncte de prindere. Puteai adormi mai uşor stând legat de scaun.

„Astăzi trebuie să mă gândesc ce urmează să fac legat de atentatul chinez la adresa lui Serghei”, raţionă Ryan. Verifică foaia cu orarul zilnic. Robby plecase din nou în vest. Ce păcat. Robby era mereu un bun mediu de informare şi o sursă de idei bune. Aşadar va discuta problema cu Scott Adler, dacă atât el, cât şi Scott găseau o fereastră în program, plus soţii Foley. „Altcineva?” se-ntrebă Jack. La naiba, în cine altcineva putea avea încredere legat de chestia asta? Dacă răsufla ştirea în presă, putea să iasă un adevărat scandal. Bun, Adler trebuia să fie de faţă. El îl întâlnise pe individul acela, Zhang, iar dacă vreun ministru chinez era responsabil de atentat, în mod cert ar fi fost vorba de Zhang, nu?

Probabil, nu *cert.* Oricum, Ryan era vârât de prea mult timp în lumea oratoriei pentru a comite o asemenea greşeală. Când faci afirmaţii *certe* în privinţa unor lucruri de care nu eşti absolut sigur, în cele mai dese cazuri dai cu capul de perete şi asta doare. Ryan apăsă un buton de pe birou.

— Ellen?

— Da, domnule preşedinte.

— Mai târziu voi avea nevoie de prezenţa lui Scott Adler şi a soţilor Foley. Va dura aproximativ o oră. Te rog să-mi găseşti o fereastră în program.

— În jurul orei două şi jumătate, dar asta înseamnă să anulaţi întrevederea cu secretarul transporturilor în privinţa propunerilor legate de controlul traficului aerian.

— Anuleaz-o, Ellen. Întrevederea cealaltă e mai importantă, îi spuse el.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

Era departe de-a fi perfect. Ryan prefera să lucreze pe marginea unor idei pe măsură ce acestea îi veneau în minte, dar ca preşedinte învăţase rapid că trebuia să respecte programul, nu modalitatea lui de lucru. Făcu o grimasă. Cam atât despre iluzia de putere.

Mary Pat Foley pătrunse în birou şi, aşa cum proceda în fiecare dimineaţă, deschise computerul – dacă învăţase ceva din operaţiunea SORGE era să oprească de tot blestemata de maşină atunci când nu o folosea. Mai exista un comutator suplimentar care bloca manual linia telefonică, aşa cum ai deconecta mufa de la reţea. Îl acţionă şi pe acela. Pentru un angajat al serviciilor de spionaj era o poveste veche. Fireşte, era paranoică, însă era *suficient?*

Sosise un nou e-mail de la cgood@jadecastle.com. Chet Nomuri era încă la post, iar descărcarea îi luă doar douăzeci şi trei de secunde. Odată încheiată operaţiunea, se asigură că există o copie, apoi o şterse din fişierul lista mesajelor primite, astfel încât să nu rămână nicio urmă. Apoi scoase totul la imprimantă şi-l chemă pe Joshua Sears să facă traducerea şi unele analize la prima vedere. SORGE devenise o acţiune de rutină ca desfăşurare, dar nu şi ca importanţă, iar la ora nouă fără un sfert ţinea traducerea în mână.

— Oh, Dumnezeule. Lui Jack o să-i placă asta, remarcă adjuncta.

Apoi se duse cu documentul în biroul vast al lui Ed, amplasat cu faţada spre pădure. Atunci află de drumul ce-l aveau de făcut după-amiază la Casa Albă.

Mary Abbot era în mod oficial cosmeticiana Casei Albe. Ea se ocupa de machiajul preşedintelui, astfel ca acesta să arate bine la televizor, însă în realitate îi dădea aspectul unei târfe de duzină, dar n-avea ce face. Ryan învăţase să nu se foiască prea mult, pentru a-i uşura ei munca, deşi Mary ştia că se lupta să-şi înfrâneze nerăbdarea, lucru care

o amuza şi o îngrijora în egală măsură.

— Cum mai merge fiul tău cu şcoala? o întrebă Ryan.

— Foarte bine, mulţumesc de întrebare. E atras de-o fată drăguţă.

Ryan nu comentă. Ştia că la St. Mary trebuie să existe unii băieţi care o găseau pe Sally foarte atractivă (era frumoasă, chiar şi pentru un ochi dezinteresat), dar nu dorea să se gândească la asta. Oricum le era recunoscător celor din Serviciul Secret. De câte ori Sally se ducea la o întâlnire, în preajmă se afla cel puţin o maşină de însoţire plină cu agenţi înarmaţi, iar *asta* le tăia ifosele majorităţii băieţilor. Aşadar, Serviciul Secret avea avantajele lui, nu? „Fetiţele, raţionă Jack, sunt pedeapsa Domnului pentru un bărbat.” Ochii săi treceau peste foile de instructaj destinate miniconferinţei de presă. Conţineau întrebările probabile ale reporterilor şi răspunsurile cele mai potrivite de dat. Părea un mod de acţiune foarte necinstit, dar unii şefi de stat străini aveau întrebările afişate dinainte, astfel încât să dea răspunsurile nimerite. Nu era o idee rea ca formă, socoti Jack, însă mass-media din America va fi la fel de încântată de ea pe cât era de dornic un coiot să vâneze o balenă.

— Gata, spuse doamna Abbot, după ce îi termină de aranjat părul.

Ryan se ridică, privi în oglindă şi zâmbi, ca de obicei.

— Mulţumesc, Mary, reuşi el să spună.

— Cu plăcere, domnule preşedinte.

Ryan părăsi camera, traversând holul dintre Camera Roosevelt şi Biroul Oval, unde era instalat echipamentul TV. Reporterii se ridicară în picioare la intrarea lui, la fel cum se ridicau copiii de la St. Matthews la intrarea unui preot în clasă. Numai că un copil de clasa a treia punea întrebări mai uşoare. Jack se aşeză într-un fotoliu pivotant. Kennedy făcuse ceva similar pe vremuri şi Arnie considerase că e o idee bună să procedeze şi Jack la fel. Balansul uşor pe care orice bărbat îl imprima în mod inconştient scaunului atunci când stătea în el îi dădea un aer de om de casă, considerau toţi experţii în psihologie – Jack nu ştia asta, altfel ar fi

azvârlit scaunul pe fereastră, însă Arnie era la curent şi-l convinsese pe preşedinte spunându-i că arată bine în scaun, iar Cathy Ryan îi ţinuse isonul. În orice caz, POTUS se aşează şi se relaxă în scaunul confortabil, acesta fiind un alt motiv pentru care Arnie se străduise să i-l ofere şi adevărata pricină a acceptării lui Ryan. Era confortabil.

— Suntem gata? îi întrebă Jack.

Când preşedintele punea această întrebare, de regulă însemna „Haideţi să dăm drumul la spectacolul ăsta afurisit!” Numai că acum Ryan nu gândea în acest mod. Pusese o simplă întrebare.

Krystin Matthews se afla acolo, reprezentând BBC-ul. Mai erau reporteri de la canalele ABC şi Fox, plus un ziarist de la *Chicago Tribune.* Ryan ajunsese să prefere aceste conferinţe de presă mai intime, iar mass-media marşase pe preferinţa lui, căci reporterii erau desemnaţi pe bază numerică, un lucru foarte corect, care dădea fiecăruia şansa de-a pune întrebări şi de a primi răspunsuri. Un alt lucru pozitiv din perspectiva lui Ryan era că un reporter era mult mai puţin combativ în Biroul Oval decât în atmosfera de vestiar a sălii de presă, unde reporterii tindeau să formeze o gaşcă şi adoptau o mentalitate de clan.

— Domnule preşedinte, începu Krystin Matthews. I-aţi rechemat atât pe membrii delegaţiei comerciale, cât şi pe ambasadorul de la Beijing. De ce a fost necesar acest lucru?

Ryan se balansă puţin în scaun.

— Krystin, cu toţii am urmărit evenimentele din Beijing care au acaparat interesul întregii lumi, asasinarea cardinalului şi a reverendului, urmată de molestarea – ca să folosesc un termen blând – a văduvei reverendului şi a unora dintre enoriaşii săi.

Continuă repetând aspectele pe care le enunţase în precedenta conferinţă de presă, făcând în particular trimitere la indiferenţa guvernului chinez în privinţa evenimentelor petrecute.

— Oricine poate trage concluzia că guvernului chinez nu-i pasă. Ei bine, nouă ne pasă. Poporului american îi pasă. Şi

acestei administraţii îi pasă. Nu poţi lua viaţa unei fiinţe umane la fel de uşor cum ai strivi o insectă. Răspunsul pe care l-am primit a fost nesatisfăcător, aşa că l-am rechemat pe ambasador pentru consultări.

— Bine, dar delegaţia comercială, domnule preşedinte? interveni *Chicago Tribune.*

— Pentru o tară ca Statele Unite e dificil să facă afaceri cu o naţiune care nu recunoaşte drepturile oamenilor. Aţi văzut voi înşivă ce gândesc cetăţenii noştri despre asta. Sunt încredinţat că veţi găsi acele crime la fel de odioase cum le văd ei, cum le văd eu şi, după cum îmi imaginez, voi toţi.

— Aşadar nu veţi recomanda Congresului să normalizeze relaţiile comerciale cu China?

Ryan dădu din cap.

— Nu, nu voi recomanda asta şi chiar dacă aş face-o, Congresul ar respinge în mod îndreptăţit o astfel de recomandare.

— În ce moment v-aţi putea schimba poziţia faţă de această problemă?

— În acel moment în care China intră în rândul naţiunilor civilizate şi recunoaşte drepturile cetăţenilor de rând, aşa cum fac toate celelalte mari naţiuni.

— Deci afirmaţi că în prezent China nu-i o ţară civilizată?

Ryan avu sentimentul că cineva îl plesnise peste faţă cu un peşte rece şi ud, dar surâse şi continuă.

— Uciderea unor diplomaţi nu-i un act civilizat, aşa este?

— Ce vor crede chinezii despre asta? îl interpelă canalul Fox.

— Nu le pot citi gândurile. Am făcut apel la ei să facă unele concesii, sau cel puţin să ia în considerare sentimentele şi credinţele popoarelor din restul lumii, şi în această lumină să reconsidere actul lor nefericit.

— Dar ce părere aveţi de litigiile comerciale?

De data asta întrebarea venise din partea reporterului ABC.

— Dacă China îşi doreşte relaţii comerciale normale cu Statele Unite, atunci va trebui să-şi deschidă pieţele pentru

noi. După cum ştiţi, în codurile noastre de legi există una intitulată Legea de Reformă a Comerţului. Ea ne permite să aplicăm în oglindă legile şi practicile comerciale ale altor ţări, astfel încât orice tactici ar folosi împotriva noastră, vom putea folosi exact aceleaşi tactici în relaţiile comerciale cu acele state. Mâine voi ordona Departamentului de Stat şi Departamentului Comerţului să pună pe picioare un grup de lucru pentru implementarea legii amintite în relaţiile cu Republica Populară Chineză, anunţă preşedintele Ryan, aruncând bomba zilei, care urma să constituie un subiect tare pentru jurnalişti.

— Isuse, Jack, rosti Secretarul Trezoreriei în biroul său aflat vizavi de Casa Albă. Urmărea transmisia în direct a conferinţei din Biroul Oval. Ridică receptorul telefonului de pe birou şi apăsă un buton. Vreau o sinteză a tuturor conturilor curente ale R.P.C., la nivel global, îi spuse unuia dintre subordonaţii săi aflaţi la New York.

Apoi telefonul începu să sune.

— Secretarul de Stat pe linia trei, îl anunţă secretara prin intercom. Secretarul Trezoreriei mârâi şi ridică receptorul.

— Da, am văzut şi eu, Scott.

— Ia spune, Iuriy Andreievici, cum a fost? îl abordă Clark. Lui Kirillin îi trebuise mai mult de-o săptămână să organizeze întrecerea, motivul principal fiind acela că generalul petrecuse mai multe ore în poligon, perfecţionându-şi tehnica. Acum dăduse buzna în barul de la clubul ofiţerilor, de parcă ar fi vrut să apuce pe cineva de gât.

— Gagiul e asasin plătit al Mafiei?

Chavez se prăpădi de râs auzind asta.

— Generale, s-a înrolat la noi tocmai fiindcă poliţia italiană voia să-l îndepărteze din calea Mafiei. A fost implicat în uciderea unor membri ai unei familii mafiote, iar naşul local a făcut mare tapaj că vrea capul lui şi al rudelor sale. De cât v-a curăţat?

— Cincizeci de euro, aproape că scuipă Kirillin.

— Ai fost destul de încrezător punând pariu pe-o sumă aşa mare, eh? Mă duc acolo, îmi fac treaba…

— Şi mă aleg cu afurisitul de premiu, finaliză Ding fraza, izbucnind în râs. Iar cincizeci de euro reprezentau o mare gaură în portofel chiar şi la salariul unui general rus cu trei stele.

— Trei puncte diferenţă, într-un meci de cinci sute de puncte. Am făcut patru sute nouăzeci şi trei!

— Ettore a făcut doar patru sute nouăzeci şi şase? se miră Clark. Isuse, băiatul a lăsat-o mai moale. Agită o sticlă cu băutură în faţa generalului rus.

— Cred că de vină e faptul că aici bea cam mult, observă Chavez.

— Asta trebuie să fie cauza, aprobă Clark.

Generalul rus nu se amuza câtuşi de puţin.

— Falcone nu e uman, proclamă Kirillin, dând pe gât primul pahar cu vodcă.

— L-ar speria până şi pe-un pistolar din Far West, ăsta-i adevărul. Şi ştii care-i partea cea mai enervantă?

— Care, Ivan Sergeievici?

— Este atât de umil şi de modest în această privinţă, de parcă ar fi al dracului de normal să tragă în felul acesta. Dumnezeule, Sam Snead nu era nici pe departe aşa de bun cu un revolver cu cinci focuri.

— Domnule general, îi spuse Domingo după cel de-al doilea rând de vodcă al serii. Problema, atunci când te aflai în Rusia, era că aveai tendinţa să îmbrăţişezi obiceiurile locale, iar băutul era unul dintre ele. Fiecare bărbat din echipa mea este un ţintaş expert, iar prin expert eu înţeleg apt de-a fi selecţionat în reprezentativa olimpică de tir a ţării sale, OK? Păsăroiul ne-a bătut pe toţi, iar noi nu suntem obişnuiţi să pierdem mai mult decât sunteţi voi. Dar ascultaţi-mă ce spun, sunt al naibii de fericit că se află în echipa mea. Exact atunci intră pe uşă Falcone. Hei, Ettore, vino-ncoace!

Ettore se orientă către Chavez, iar după expresia feţei încă semăna cu un sfânt din picturile lui El Greco.

— Domnule General, îl salută el pe Kirillin. Aţi tras extrem

de bine.

— Nu la fel de bine ca tine, Falcone, răspunse rusul.

Poliţistul italian ridică din umeri.

— Am avut o zi norocoasă.

— Sigur, băiete, reacţionă Clark, în vreme ce-i întinde lui Falcone un pahar cu tărie.

— Începe să-mi placă vodca, rosti Falcone dând peste cap paharul. Dar îmi cam afectează precizia la tir.

— Da, Ettore, cum să nu, chicoti Chavez. Domnul general ne-a spus că ai ratat patru puncte în meciul de azi.

— Vrei să zici că de regulă trage mai bine ca acum? sări Kirillin.

— Da, răspunse Clark. L-am urmărit cum trage acum vreo trei săptămâni. A făcut cinci sute de puncte din cinci sute posibile.

— Aceea a fost o zi bună, admise Falcone. Dormisem bine în noaptea precedentă şi nici nu eram mahmur.

Clark chicoti la rândul său şi se răsuci pentru a arunca o privire prin încăpere. Chiar atunci un nou militar intră şi se uită prin sală. Îl reperă pe generalul Kirillin şi se-ndreptă către el.

— Să fiu al naibii, cine este posterul ăsta de recrutare? se-ntrebă cu voce tare Domingo în vreme ce individul se apropia.

— Tovarăşe general, salută militarul.

— Anatoli Ivanici, răspunse Kirillin. Cum merg treburile la Centru?

Individul se răsuci.

— Dumneavoastră sunteţi John Clark?

— Eu sunt ăla, confirmă americanul. Cu cine am onoarea?

— Acesta-i maiorul Anatoli Şelepin, îl informă generalul Kirillin. Şeful securităţii personale a directorului Serghei Golovko.

— Îţi cunoaştem şeful, îi strânse Ding mâna. Salutare. Eu sunt Domingo Chavez.

Urmară obişnuitele strângeri de mână.

— Putem discuta într-un loc mai liniştit? întrebă Şelepin.

Cei patru bărbaţi se retraseră într-un separeu al clubului. Falcone rămase lângă bar.

— Serghei Nikolaici te-a trimis? întrebă generalul rus.

— N-aţi auzit? replică maiorul Şelepin. În felul acesta captă atenţia tuturor. Vorbea ruseşte, limbă pe care Clark şi Domingo o înţelegeau binişor. Vreau ca oamenii mei să fie antrenaţi de voi.

— Ce n-am auzit? insistă Kirillin.

— Am aflat cine a încercat să-l asasineze pe director, anunţă Şelepin.

— Oh, el era ţinta? Am crezut că-i voiau proxenetului scalpul, obiectă Kirillin.

— Băieţi, vreţi să ne spuneţi şi nouă despre ce-i vorba? îi rugă Chavez.

— Cu câteva săptămâni în urmă a fost o încercare de asasinat în Piaţa Dzerzhinskiy, răspunse Şelepin, explicându-le ce crezuseră în acel moment. Însă se pare că au greşit ţinta.

— Cineva încearcă să-l termine pe Golovko? se miră Domingo. La naiba.

— Cine-a fost?

— Omul care-a aranjat atentatul e un fost ofiţer KGB numit Suvorov – cel puţin aşa credem. A folosit doi foşti soldaţi Spetsnaz. Ambii au fost ucişi, probabil pentru a masca orice dovadă de implicare, sau cel puţin pentru a-i împiedica să vorbească despre atentat. Şelepin nu mai adăugă nimic altceva. În orice caz, am auzit lucruri bune despre unitatea RAINBOW şi vrem să ne ajutaţi să-i perfecţionăm pe cei din echipa mea de protecţie şi pază.

— Pentru mine e totul în regulă, atâta timp cât Washingtonul e de acord, se uită Clark în ochii maiorului. Părea serios, dar nu prea fericit de conjunctura actuală.

— Mâine vom face o cerere oficială.

— Băieţii din RAINBOW sunt grozavi, îl asigură Kirillin. Am progresat mult alături de ei. Anatoli a servit sub ordinele mele, pe vremea când eram colonel. Tonul vocii lăsa să se înţeleagă ce crede despre tânărul ofiţer.

Trebuia să fie ceva mai mult la mijloc, raţionă Clark. Un

oficial rus de rang superior nu cerea din senin ajutorul unui fost ofiţer CIA în legătură cu o afacere legată de siguranţa sa personală. Prinse privirea lui Ding şi pricepu că şi el gândea la fel. Brusc, amândoi reveniseră în lumea spionajului.

— Bine, acceptă John. Dau un telefon la Washington, dacă vreţi. Urma să facă asta de la sediul ambasadei americane, cu ajutorul telefonului STU-6 din biroul şefului CIA din Moscova.

CAPITOLUL 37

Prăbuşirea

Avionul VC-137 ateriza la Baza Aeriană Andrews fără vreo pregătire specială. Bazei îi lipsea un terminal adecvat pentru debarcarea pasagerilor, aşa că aceştia coborâră cu ajutorul unei scări mobile montate pe o camionetă. La baza treptelor îi aşteptau automobilele care urmau să-i ducă la Washington. Gant fusese întâmpinat de doi agenţi ai Serviciului Secret care îl conduseseră imediat la Departamentul Trezoreriei, al cărui sediu era vizavi de Casa Albă. Nici măcar n-apucase să se împace cu ideea că se afla la sol când se trezise în biroul Secretarului Trezoreriei.

— Cum a mers? îl interpelă George Winston.

— Interesant e puţin spus, rosti Gant, mintea sa încercând să se acomodeze cu faptul că trupul n-avea nici-un indiciu despre locul şi momentul unde se găsea. Am crezut că voi merge acasă să trag un pui de somn.

— Ryan invocă prevederile Actului de Comerţ împotriva chinezilor.

— Oh? Păi asta nu-i chiar o surpriză, aşa-i?

— Uită-te pe asta, îi ordonă ministrul, înmânându-i un document recent imprimat. E un raport despre rezervele financiare actuale ale Republicii Populare Chineză.

— Cât de solidă este informaţia? îl întrebă Gant pe NEGUSTOR.

Raportul era de la cap la coadă o estimare bazată pe culegerea de informaţii.

Angajaţii din cadrul Trezoreriei făcuseră o rutină din urmărirea tranzacţiilor monetare internaţionale, ca mod de determinare zilnică a puterii dolarului şi a altor valute utilizate în comerţul internaţional. Printre acestea se număra şi yuanul chinez, care în ultima vreme trecuse prin

momente grele.

— Chiar aşa de strâmtoraţi sunt? întrebă Gant. Bănuiam că stau prost cu lichidităţile, dar nu ştiam că e atât de rău…

— Şi pe mine m-a surprins, admise Secretarul Trezoreriei. Se pare că în ultima perioadă au cumpărat o mulţime de produse de pe pieţele internaţionale, mai ales motoare cu reacţie din Franţa, şi pentru că au întârziat cu plata ultimei rate, compania franceză a decis să adopte o linie mai dură – sunt unicii furnizori. Nu-i vom lăsa pe cei de la General Electric sau Pratt şi Whitney să dea curs cererii de ofertă a chinezilor, iar britanicii vor proceda în mod similar cu Rolls-Royce. Asta va face ca francezii să rămână unica sursă de aprovizionare a chinezilor, ceea ce nu-i deloc rău pentru europeni, nu? Au săltat preţurile cu cincisprezece procente şi acum cer banii înainte.

— Moneda naţională a Chinei va suferi o grea lovitură, prezise Gant. Au încercat să ascundă asta, nu?

— Da, şi au reuşit destul de bine.

— Din cauza asta ne-au atacat atât de dur la tratativele comerciale. Prevăzuse că căderea monedei lor şi doreau să facă anunţul într-o conjunctură favorabilă, ca să iasă basma curată. Dar n-au jucat prea inteligent. Ce naiba, când te confrunţi cu o astfel de problemă înveţi să fii mai umil.

— Aşa consideram şi eu. Totuşi ei n-au făcut-o. De ce oare?

— Sunt mândri, George. Foarte, foarte mândri. Precum o familie bogată care şi-a pierdut banii, însă nu şi poziţia în societate şi încearcă să mascheze primul lucru cu al doilea. Dar nu ţine. Mai devreme sau mai târziu, oamenii vor afla că nu mai plătesc facturile, iar atunci întreaga lume se va prăbuşi peste ei. Pot amâna o vreme deznodământul dacă ştiu că dispun de un mijloc de salvare, însă dacă nu ies repede la liman se duc la fund. Gant frunzări câteva pagini, gânditor: Altă problemă e faptul că statele sunt conduse de către politicieni, persoane care nu se pricep la finanţe şi au impresia că întotdeauna pot manevra lucrurile încât să iasă cu bine indiferent de ce se-ntâmplă. S-au obişnuit atât de mult cu stilul lor de acţiune, încât nu se mai gândesc că nu-l

pot adopta în orice situaţie. Unul dintre lucrurile pe care Gant le învăţase în D.C. era că politica era la fel de iluzorie precum filmele artistice despre afaceri, ceea ce explica poate afinitatea pe care politicienii şi afaceriştii o nutreau unii faţă de alţii. Însă chiar şi la Hollywood erai nevoit să-ţi plăteşti facturile şi să scoţi un profit. Politicienii avuseseră întotdeauna posibilitatea să folosească bonuri de trezorerie pentru a-şi umple conturile şi totodată ei erau cei care tipăreau banii. Nimeni nu se aştepta ca guvernul să obţină profit, iar consiliul director era format din alegători, oameni peste care tronau politicienii. Părea o nebunie, dar aşa se făceau jocurile politice.

„Probabil acesta e motivul pentru care liderii R.P.C. gândesc în acel mod”, concluzionă Gant. Dar, mai devreme sau mai târziu, realitatea îşi va ridica chipul hidos şi, atunci când o va face, tot timpul cheltuit cu evitarea ei va fi adevăratul motiv al muşcăturii ei. Va fi momentul când întreaga lume va spune „v-am prins”. Iar acel moment ar putea însemna colapsul întregii economii chineze şi se putea produce practic peste noapte.

— George, consider că Departamentul de Stat şi CIA ar trebui să vadă raportul, la fel şi preşedintele.

— Dumnezeule.

Preşedintele stătea în Biroul Oval, fumând una dintre ţigările Virginia Slim ale lui Ellen Sumter şi urmărind la televizor emisiunea canalului C-SPAN. Membrii Camerei Reprezentanţilor vorbeau într-una despre China. Conţinutul discursurilor nu era laudativ, iar tonul era în mod clar unul aprins. Toţi deputaţii pledau în favoarea unei rezoluţii care să condamne Republica Populară Chineză. C-SPAN2 transmitea dezbaterile din Senat, care erau aidoma celor din Cameră. Deşi limbajul era ceva mai blând, mesajul cuvântărilor nu era. Sindicatele se uniseră cu biserica, liberalii cu conservatorii, iar partizanii comerţului liber cu protecţioniştii.

Ba mai mult, CNN şi alte reţele importante de televiziune arătau demonstraţii publice şi se părea că sloganul

taiwanez „Noi suntem băieţii buni” câştigase teren. Cineva (nu se ştia încă cine) imprimase etichete cu drapelul roşu al Chinei purtând deviza „Noi ucidem bebeluşi şi pastori”. Acestea erau ataşate produselor importate din China, iar protestatarii erau foarte ocupaţi cu identificarea firmelor americane ce făceau afaceri cu China comunistă pentru a le boicota.

Ryan îşi răsuci capul.

— Lămureşte-mă, Arnie.

— Pare a fi ceva serios, Jack, spuse Van Damm.

— Isuse, Arnie, văd şi eu asta. Dar cât de serios?

— Destul încât să vând acţiunile la companiile care fac afaceri cu chinezii. Vor primi o lovitură grea. Iar mişcarea ar putea avea picioare lungi…

— Poftim?

— Vreau să zic că nu va dispărea prea curând. Data viitoare vei vedea postere cu cadre din reportajele TV care înfăţişează uciderea celor doi clerici. Imaginea aceea nu va dispărea. Dacă există produse dintre cele pe care chinezii le vând aici care pot fi achiziţionate şi din altă parte, atunci o mulţime de americani vor începe să le cumpere din acea altă parte.

Imaginea de la CNN se schimbă, transmiţând în direct un reportaj de la o demonstraţie ţinută în faţa ambasadei R.P.C. din Washington. Pancartele afişau lozinci de genul CRIMINALI, ASASINI ŞI BARBARI.

— Mă întreb dacă Taiwanul a contribuit la organizarea demonstraţiei…

— Probabil nu – cel puţin nu încă, raţionă Van Damm. Dacă aş fi în locul lor probabil că nu m-ar deranja, dar nici n-ar fi nevoie să acţionez în felul acesta. Probabil îşi vor intensifica eforturile de a se delimita de tipii de pe continent. Vor urmări ca reţelele de televiziune să facă reportaje despre Republica Chineză a Taiwanului şi cât de supărată este *ea* în legătură cu porcăria de la Beijing, că nu doreşte să fie pusă pe acelaşi talger cu R.P.C. şi chestii de genul acesta, zise şeful de cabinet. Ştii, ceva de genul „Da, suntem chinezi, dar *noi* credem în drepturile oamenilor şi

libertatea religiei”. Chestii de-astea. E o manevră isteaţă. Au aici, în D.C., câţiva consilieri de imagine foarte buni. Pe unii dintre ei chiar îi cunosc şi, dacă m-aş afla pe statul lor de plată, aşa i-aş sfătui să acţioneze.

În clipa aceea sună telefonul. Era linia personală a preşedintelui, folosită de regulă pentru a ocoli secretarele. Jack ridică receptorul.

— Da?

— Jack, sunt George, de peste drum. Ai un minut liber? Vreau să-ţi arăt ceva, amice.

— Desigur. Vino-ncoace. Jack închise telefonul şi se-ntoarse către Arnie. Secretarul Trezoreriei, îi explică el. Zice că e important. Preşedintele făcu o pauză. Arnie?

— Da?

— Cât de mult spaţiu de manevră am?

— În problema chineză? ceru lămuriri Arnie, obţinând un gest de aprobare. Al naibii de mic, Jack. Uneori poporul decide el însuşi care-i politica noastră. Iar acum poporul face politică votând cu portofelele. Curând vom vedea cum unele companii vor anunţa că-şi suspendă contractele comerciale cu R.P.C. Chinezii deja şi-au încălcat angajamentele faţă de cei de la Boeing şi asta fără să se ascundă câtuşi de puţin, o mişcare nu prea isteaţă din partea lor. Aşa că acum cei de la Boeing vor să le-o plătească. Ştii, sunt unele momente când cetăţeanul american de rând se ridică în picioare şi se revoltă împotriva lumii. Când se întâmplă asta, rolul tău e să-i urmezi pe cetăţeni, nu să-i conduci, concluzionă şeful de cabinet.

Numele lui de cod, dat de Serviciul Secret, era TÂMPLARUL şi tocmai construise un ţarc care să-l îngrădească pe preşedintele său.

Jack dădu aprobator din cap şi suflă un nor de fum. O fi fost el Cel Mai Puternic Om din Lume, dar puterea sa provenea de la popor, care, aşa cum avea dreptul să i-o ofere, putea uneori să o şi exercite.

Puţini oameni aveau posibilitatea să deschidă pur şi simplu uşa Biroului Oval şi să păşească înăuntru, George

Winston fiind unul dintre ei, mai ales din pricina faptului că Serviciul Secret aparţinea departamentului său. Mark Gant îl acompania şi arăta atât de rău, de parcă tocmai încheiase un maraton în care fusese fugărit de o duzină de puşcaşi marini furioşi şi înarmaţi, îmbarcaţi într-un jeep.

— Bună, Jack.

— George. Mark, arăţi ca dracu, rosti Ryan. Oh, abia te-ai dat jos din avion, nu?

— Aici e Washington sau Shanghai? încercă Gant o glumă.

— Am venit prin tunel. Isuse, i-ai văzut pe demonstranţii de-afară? Am impresia că vor să arunci o bombă nucleară în Beijing, remarcă Secretarul Trezoreriei.

În loc de răspuns, preşedintele arătă spre setul lui de televizoare.

— De ce naiba demonstrează aici? Sunt de partea *lor* – sau măcar gândesc că sunt. Oricum, ce vânt v-a adus încoace?

— Priveşte asta. George îi făcu semn lui Gant.

— Domnule preşedinte, aceasta-i situaţia actuală a conturilor valutare ale R.P.C. Ţinem evidenţa asupra fluxurilor monetare internaţionale pentru a şti pe ce poziţie se situează dolarul – ceea ce-nseamnă că ştim destul de bine unde se găseşte valuta forte în lume.

— Bine. Ryan ştia şi el câte ceva despre asta. Nu acorda mare importanţă subiectului căci dolarul era într-o formă bună, iar o roată care merge bine nu trebuia unsă. Deci?

— Deci lichidităţile R.P.C. sunt în gaură, raportă Gant. Poate de-asta au fost atât de insistenţi în cursul tratativelor comerciale. Dacă am dreptate, nu au ales cel mai bun mod de-a se apropia de noi. Au impus în loc să ceară frumos.

Ryan privi coloanele de cifre.

— Fir-ar să fie, pe ce naiba şi-au aruncat toţi banii?

— Pe echipament militar. Cumpărat mai ales din Franţa şi Rusia, dar şi din Israel.

Puţină lume ştia că R.P.C. cheltuia sume mari de bani în Israel, plătite în special companiei IDI – Industria de Apărare a Israelului – pentru a cumpăra echipament de concepţie

americană fabricat sub licenţă în Israel. Genul acela de marfă nu putea fi achiziţionat de către China direct din America şi includea tunuri pentru tancuri şi rachete aer-aer pentru avioanele de luptă. De ani de zile America se făcea că nu vede acele tranzacţii. Prin orchestrarea unei asemenea afaceri, Israelul întorsese spatele Taiwanului, în ciuda faptului că ambele ţări îşi produseseră în cooperare propriile arme nucleare, pe vremea când erau privite – împreună cu Africa de Sud – precum un paria internaţional, fără niciun fel de prieteni pe scene politică a lumii. În cercurile civilizate acţiunea lor era intitulată *realpolitik.* În alte cercuri era denumită „dă-i ţeapă amicului”

— Şi? întrebă Ryan.

— Şi au cheltuit tot surplusul lor comercial în felul acesta, raportă Gant. Absolut tot, atât pe produse cu termene mici de livrare, cât şi pe produse cu termene lungi, iar pe cele din urmă, datorită naturii tranzacţiei, au fost nevoiţi să le plătească anticipat, cu bani gheaţă. Furnizorii aveau nevoie de bani pentru a produce marfa şi nu voiau să rămână cu ea pe stoc. Nu toată lumea are nevoie de cinci mii de tunuri pentru tancuri, explică Gant. Piaţa asta este foarte exclusivistă.

— Aşadar?

— Aşadar China practic a rămas fără bani. Şi au mare nevoie de ei pentru achiziţii pe termen scurt. Pentru petrol, de exemplu, continuă Gant. China e un mare importator de petrol. Producţia internă obţinută din exploatările lor este mică, chiar dacă nevoile lor nu sunt cu adevărat uriaşe. Sunt puţini cetăţeni chinezi care au maşini proprietate personală. Mai au suficienţi bani să cumpere petrol încă trei luni, apoi vor rămâne lefteri. Piaţa internaţională a petrolului îţi impune plăţi prompte. O mai pot întinde o lună, poate chiar şase săptămâni, dar după aceea tancurile petroliere îşi vor schimba direcţia în plin marş şi se vor duce în altă parte – pot face asta, ştii prea bine – iar atunci R.P.C. va rămâne fără petrol. Va fi ca şi cum ar da cu capul de zid. Buf! Fără petrol toată ţara va fi paralizată, inclusiv forţele armate, care sunt cel mai mare consumator al lor de petrol.

De vreo câţiva ani consumul armatei este neobişnuit de ridicat datorită intensificării antrenamentului, a creşterii numărului de exerciţii şi alte chestii de genul acesta. Probabil dispun de rezerve strategice, dar nu ştim exact cantitatea lor. Dar şi acelea se pot termina. Ne aşteptasem să întreprindă o acţiune asupra Insulelor Spratly. Acolo există petrol, iar chinezii fac mare tam-tam legat de ele de circa zece ani, însă Filipine şi alte state din regiune au revendicat şi ele insulele, iar ei se aşteaptă probabil ca noi să ne dăm, din motive istorice, de partea filipinezilor. Ca să nu mai amintesc faptul că Flota a Şaptea este în continuare cea mai puternică forţă din acea parte a globului.

— Da, aprobă Ryan. Dacă o să iasă cu încăierare, filipinezii au cele mai întemeiate motive de a revendica insulele, iar noi îi vom sprijini. În trecut şi-au vărsat sângele cot la cot cu noi şi asta contează. Continuă.

— Aşa că John Chinezul are petrol pe terminate şi bani să cumpere altul n-are, mai ales dacă relaţiile noastre comerciale cu el se vor duce pe apa sâmbetei. Au nevoie de dolarii noştri. Oricum moneda lor naţională nu era suficient de puternică. Comerţul internaţional se practică în dolari şi, după cum v-am spus, domnule, ei au cheltuit cea mai mare parte din ei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Domnule, R.P.C. este aproape falită. În circa o lună de zile vor descoperi şi ei şi vor fi puţin şocaţi de asta.

— Când am aflat *noi?*

— Aici e mâna mea, Jack, rosti Secretarul Trezoreriei. Azi de dimineaţă am strâns documentele şi apoi l-am pus pe Mark să le verifice. Este cel mai bun analist economic al nostru, chiar dacă e năucit de diferenţa de fus orar.

— Deci îi putem strânge cu uşa pe chinezi bazându-ne pe aceste documente?

— Este o opţiune.

— Dacă ar înceta toate demonstraţiile?

Gant şi Winston ridicară simultan din umeri.

— Aici intră-n ecuaţie psihologia, zise Winston. Putem prevedea anumite evoluţii la bursa de pe Wall Street – în

felul acesta am făcut avere – dar e peste puterile mele să fac psihanaliză asupra unei ţări. Asta-i meseria ta, amice. Eu doar îţi conduc biroul de contabilitate de peste drum.

— Am nevoie de mai mult de-atât, George.

O nouă ridicare din umeri.

— Dacă cetăţeanul de rând boicotează produsele chinezeşti şi/sau dacă firmele americane care fac afaceri în China încep să-şi întindă pânzele…

— Lucru foarte probabil, se băgă Gant în discuţie. Asta o să-i facă pe mulţi directori de companii să se scape în pantaloni.

— Păi, dacă se va întâmpla aşa, chinezii o vor lua rău de tot peste ceafă şi o să-i doară mai rău ca niciodată, concluzionă NEGUSTORUL.

„Dar cum vor reacţiona la lovitură?” se-ntrebă Ryan. Lovi una dintre tastele telefonului.

— Ellen, am nevoie de-un fum.

Secretara apăru într-o clipită şi îi oferi o ţigară. Ryan o aprinse, mulţumind femeii cu un zâmbet şi o înclinare a capului.

— Ai discutat deja acest subiect cu Secretarul de Stat?

Winston scutură din cap.

— Nu, am vrut ca tu să vezi primul raportul.

— Hm. Mark, ce-ai înţeles tu din tratative?

— Că tipii sunt cei mai aroganţi din câţi am văzut. Adică vreau să spun că am văzut o grămadă de mahări la viaţa mea, dar şi cei mai ticăloşi dintre ei îşi îmbunătăţeau comportamentul atunci când ştiau că au nevoie de banii mei pentru o afacere. Când tragi cu puşca te asiguri că nu e aţintită către propria sculă.

Gluma îl făcu pe Ryan să râdă, în timp ce Arnie se încovoie. N-ar fi trebuit ca cineva să vorbească în acel fel preşedintelui Statelor Unite, însă anumite persoane erau conştiente de faptul că cetăţeanului simplu John Patrick Ryan i se pot adresa astfel.

— Apropo, mi-a plăcut ce i-ai zis acelui diplomat chinez.

— Ce anume, domnule?

— Că sculele lor nu sunt destul de mari să se măsoare cu

ale noastre într-un concurs de făcut treaba mică. Frumos fel de-a vorbi, deşi nu tocmai diplomatic.

— Cum de ştiţi asta? se miră Gant, pe faţa căruia se citea stupoarea. N-am istorisit păţania nimănui, nici măcar ticălosului de Rutledge.

— Oh, avem metodele noastre, răspunse Jack, care brusc realiză că dezvăluise ceva dintr-un compartiment numit SORGE. *Ups.*

— Pare a fi ceva demn de spus unui membru al New York Athletic Club, remarcă Secretarul Trezoreriei. Însă numai dacă te afli la cel puţin un metru şi jumătate de acel tip.

— Şi se pare că-i ceva adevărat. Cel puţin în termeni financiari. Aşadar, avem ceva cu care să le punem pistolul la tâmplă chinezilor?

— Da, domnule, cu siguranţă avem, observă Gant. S-ar putea să treacă o lună până să-şi dea ei seama, dar nu vor putea să evite mult timp acest fapt.

— Bine, asiguraţi-vă că Departamentul de Stat şi CIA intră în posesia raportului. Şi, oh, da, ziceţi-le celor de la Agenţie că ar trebui să-mi prezinte întâi mie materialul. Cei de la informaţii îşi închipuie că asta-i sarcina lor.

— Au o secţie economică, dar personalul ei nu este prea bun, le spuse Gant celorlalţi. Nici nu-i de mirare. Cei mai deştepţi din domeniu lucrează la Bursă, sau în mediul academic. La Facultatea de Ştiinţe Economice de la Harvard poţi câştiga mai mulţi bani decât în serviciul guvernului.

— Iar talentele se duc acolo unde sunt mai mulţi bani, întări Jack.

Tinerii angajaţi la firmele de avocatură de mărime medie câştigau mai mult decât preşedintele, fapt care oferea o explicaţie despre natura oamenilor care ajungeau în acel post. Se considera că serviciul public constituie un sacrificiu. Era şi cazul lui Ryan – îşi dovedise abilitatea de-a face bani în afacerile bursiere, însă pentru sine serviciul în slujba ţării era o deprindere moştenită de la tatăl său, cu mult înainte de-a ajunge la Quantico, de-a fi cooptat de Agenţia Centrală de Informaţii şi mai târziu azvârlit în Biroul Oval. Iar odată ajuns acolo, nu mai aveai cum să fugi. Sau

cel puţin n-aveai cum fugi fără a-ţi pierde demnitatea. O eternă capcană. Robert Edward Lee spunea că *datoria* este cel mai sublim cuvânt. Şi el o ştia cel mai bine, îşi spuse Ryan. Lee se găsise el însuşi prins în capcană, luptând pentru o cauză îndoielnică din pricina percepţiei sale asupra datoriei faţă de ţinutul natal, fapt pentru care mulţi oameni l-au blestemat pe veci, în ciuda calităţilor sale de om şi soldat. „Aşa că, Jack, îşi puse preşedintele întrebarea, în cazul tău unde rezidă datoria şi talentul, binele şi răul şi toate celelalte lucruri? Ce naiba ar trebui să faci *tu* acum?” Toată lumea se aştepta ca el să cunoască răspunsul. Cei aflaţi dincolo de curtea Casei Albe credeau că el ştie tot timpul ce-i bine de făcut pentru ţară, pentru lume, pentru fiecare lucrător, femeie, sau copilaş care bătea mingea. „Da, raţionă preşedintele, sigur. Sunt binecuvântat de zâna înţelepciunii de câte ori intru în biroul acesta, sau o muză îmi suflă în ureche ce-i de făcut, ori poate Washington şi Lincoln îmi vorbesc noaptea în vis.” De multe ori, dimineaţa, avea probleme în a-şi alege cravata, mai ales dacă n-o avea în preajmă pe Cathy, în postura de critic de modă. În schimb ar fi trebuit să ştie totul despre taxe, apărare şi Siguranţa Socială – de ce? Pentru că era datoria lui să ştie. Pentru că locuia în clădirea guvernamentală cu numărul 1 600 de pe Pennsylvania Avenue[70] şi oriunde se ducea era păzit de afurisitul de Serviciu Secret. În timpul antrenamentului de bază de la Quantico, ofiţerii care îi instruiau pe proaspeţii sublocotenenţi de marină le spuseseră de singurătatea comandantului. Diferenţa dintre situaţia de-atunci şi cea din prezent era aidoma celei dintre o petardă şi o bombă nucleară. Era genul de situaţie care, în trecut, iscase războaie. Nu era cazul acum, desigur, dar se întâmplase o dată. Era o amintire tristă. Ryan trase un ultim fum din ce-a de-a cincea ţigară pe ziua respectivă şi o strivi într-o scrumieră de sticlă pe care-o ţinea ascunsă într-un sertar.

— Vă mulţumesc că mi-aţi adus raportul. Analizaţi-l împreună cu Departamentul de Stat şi CIA, le spuse el.

[70] Casa Albă se află la respectiva adresă, (n.red.).

Vreau o estimare SNIE legată de el şi o vreau repede.

— În regulă, zise George Winston, din faţa pasajului subteran care ducea către sediul său aflat peste stradă.

— Domnule Grant, adăugă Jack. Du-te la culcare. Arăţi ca naiba.

— Unuia cu funcţia mea i se permite să doarmă? întrebă Gant.

— Cum să nu, la fel ca şi mie, îi spuse preşedintele zâmbind.

După ce Gant şi George părăsiră biroul, privi către Arnie.

— Zi-mi ce să fac.

— Vorbeşte cu Adler şi pune-l sa discute cu Hitch şi Rutledge, lucru pe care ar trebui să-l faci şi tu, îl sfătui Arnie.

Ryan dădu din cap.

— Bine, îi zic lui Scott ce am nevoie să ştiu şi să-mi afle urgent.

— Veşti bune, îi comunică profesoara North atunci când ea reveni în cameră.

Andrea Price O'Day se afla în Baltimore, la spitalul Johns Hopkins, pentru a fi examinată de doctoriţa Madge North, profesor în obstetrică şi ginecologie.

— Serios?

— Serios, o asigură dr. North, zâmbind. Eşti însărcinată.

Înainte ca orice altceva să se-ntâmple, inspectorul Patrick O'Day sări în picioare, îşi ridică soţia în braţe, îmbrăţişând-o de-i trosneau oasele şi o sărută apăsat.

— Oh, rosti Andrea, mai mult pentru sine. Credeam că sunt prea bătrână.

— Nasc femei trecute bine de cincizeci ani, iar tu ai cu mult mai puţin, surâse dr. North.

Era întâia oară în cariera ei când dădea această veste la *două* persoane care purtau armă.

— E vreo problemă? întrebă Pat.

— Ei bine, Andrea, eşti în floarea vârstei. Ai trecut de patruzeci de ani şi e prima ta sarcina, da?

— Aşa este.

Ştia ce-o să urmeze, dar nu dorea să rostească ea vorbele.

— Asta-nseamnă că există o probabilitate sporită de-a avea Sindromul Down. Putem stabili asta cu o amniocenteză. Îţi recomand s-o faci cât mai curând.

— Cât de curând?

— Dacă vrei, chiar astăzi.

— Şi dacă testul e…

— Pozitiv? Păi atunci voi doi veţi decide dacă aduceţi pe lume un copil bolnav. Unii oameni o fac, alţii nu. Voi decideţi, nu eu, le spuse Madge North. De-a lungul carierei sale făcuse avorturi, însă, ca majoritatea obstetricienilor, prefera să asiste la naşteri.

— Sindromul Down – în ce fel şi… adică… rosti Andrea, strângându-l de mână pe soţul ei.

— Uite ce-i, şansele sunt în mare măsură de partea ta, în raport de o sută la unu. Înainte de-a începe să-ţi faci griji în legătură cu asta, cel mai inteligent lucru ar fi să-mi spui dacă există altceva pentru care să ne facem cu adevărat griji, bine?

— Chiar acum? întrebă Pat în locul soţiei sale.

Dr. North înclină capul.

— Da, am timp chiar acum.

— Ce-ar fi să faci o mică plimbare, Pat? îi sugeră agentul special Price O’Day soţului.

Reuşise să-şi păstreze demnitatea neştirbită, fapt care nu-l surprinse pe bărbatul ei.

— În regulă, iubito.

O sărută, apoi plecă. Pentru un agent FBI de carieră nu era un moment favorabil. Nevasta îi era însărcinată, iar acum el trebuia să se-ntrebe dacă sarcina era una normală sau nu. Şi dacă nu era… atunci ce-aveau de făcut? El era irlandez şi catolic, iar biserica sa interzicea avortul, considerându-l o crimă şi crimele erau tocmai domeniul său de activitate – o dată chiar fusese martor la una. La zece minute după acel eveniment îi ucisese pe cei doi terorişti responsabili. Acea zi îi tot revenea în memorie ca un vis urât, în ciuda eroismului de care dăduse dovadă şi a laurilor

primiţi pentru ceea ce făcuse.

Însă acum îi era teamă. Andrea era o excelentă mamă vitregă pentru micuţa sa Megan şi, atât el, cât şi ea, îşi doriseră cel mai mult în viaţă să primească vestea pe care tocmai o auziseră – dacă putea fi totuşi numită o veste bună. Probabil că şedinţa urma să dureze circa o oră, iar el ştia că nu o poate petrece stând în anticamera plină cu femei gravide care citeau numere vechi din *People* şi *US Weekly*. Încotro să meargă? Pe cine să viziteze?

Bine. Se ridică şi ieşi pe uşă, hotărându-se să se îndrepte către Aripa Maumenee. Nu putea fi prea greu de găsit. Şi nici nu fu.

Roy Altman era o legendă. Uriaşul, fost paraşutist, care conducea echipa de pază a CHIRURGULUI nu stătea proţăpit într-un loc, ca o plantă într-un ghiveci, ci dădea târcoale de colo-colo, cu nimic diferit de un leu în cuşcă, mereu atent, căutând cu ochii săi îndelung antrenaţi un lucru care să nu fie aşa cum ar trebui. Îl reperă pe O'Day în hol, în faţa lifturilor şi îi făcu semn cu mâinile.

— Hei, Pat! Ce s-a întâmplat?

Toată rivalitatea dintre FBI şi Serviciul Secret al Statelor Unite înceta din acel punct. O'Day îi salvase viaţa lui SANDBOX şi răzbunase uciderea a trei dintre camarazii lui Altman, inclusiv a vechiului prieten al lui Roy, agentul Don Russel, care murise bărbăteşte, cu arma în mână, după ce doborâse trei asasini. O'Day sfârşise treaba începută de Don.

— Soţia mea e aici, să-şi facă un control, răspunse inspectorul FBI.

— Nimic grav, nu? se interesă Altman.

— O chestie de rutină, rosti Pat, iar Altman simţi că îi spusese o minciună, dar nu una mare.

— Ea este aici? Cât timp stau în spital vreau să trec s-o salut.

— E în cabinet, îi indică Altman cu mâna. Drept înainte, a doua la dreapta.

— Mersi.

— Un tip de la Birou vine s-o vadă pe CHIRURG, anunţă

Altman în microfonul de la rever.

— Recepţionat, îi răspunse un agent.

O'Day găsi uşa biroului şi bătu la uşă.

— Intră, răspunse din interior o voce feminină. Femeia îşi ridică privirea. Oh, Pat, ce mai faci?

— N-am de ce mă plânge; s-a întâmplat să fiu prin apropiere şi…

— S-a întâlnit Andrea cu Madge? îl interpelă Cathy Ryan. Prima Doamnă fusese cea care înlesnise întâlnirea, firește.

— Da, iar testul de sarcină este pozitiv, raportă Pat.

— Grozav! Apoi dr. Ryan făcu o pauză. Oh, e ceva care te îngrijorează. Pe lângă faptul că era medic oftalmolog avea abilitatea de-a recunoaşte un necaz, atunci când îl zărea.

— Dr. North tocmai face o amniocenteză. Aveţi idee cât timp poate dura?

— Când a început?

— Presupun că exact acum câteva clipe.

Cathy ştia despre ce-i vorba.

— Acordă-i o oră. Madge e foarte experimentată şi foarte meticuloasă în privinţa procedurilor. Vor pătrunde în uter şi vor preleva puţin lichid amniotic. Astfel vor obţine o mostră de ţesut de la embrion şi vor putea examina cromozomii. I-a anunţat pe laboranţi să fie pregătiţi. Madge face parte din personalul cu vechime şi atunci când spune ceva vorbele îi sunt urmate întocmai.

— Pare a fi foarte competentă.

— E un medic excepţional. E obstetriciana *mea*. Te preocupă Sindromul Down, aşa-i?

— Mda, dădu Pat din cap.

— Nu-ţi rămâne altceva de făcut decât s-aştepţi.

— Dr. Ryan, eu…

— Mă cheamă Cathy, Pat. Suntem prieteni, îţi aminteşti?

Să salvezi viaţa unui copil era cea mai bună metodă de-a intra permanent în graţiile mamei.

— Bine, Cathy. Da, sunt speriat. Nu este… vreau să zic că Andrea este şi ea agent, însă…

— Însă a fi dur şi expert în arme nu-i de prea mare ajutor într-o situaţie ca asta, nu?

— Nu valorează nici cât o para chioară, confirmă cu glas scăzut inspectorul O'Day. Era la fel de obişnuit să fie speriat precum era pregătit să piloteze o navetă spaţială, însă un pericol potenţial la adresa soţiei şi/sau copilului – actualmente *copiilor*, poate – şi în faţa căruia era practic neputincios, era o farsă urâtă pe care i-o juca soarta.

— Şansele înclină în favoarea ei, îi spuse Cathy.

— Da, aşa zice şi dr. North… dar…

— Iar Andrea e mai tânără decât mine.

O'Day îşi plimbă privirea în podea, simţindu-se ca un pământălău de primă mână. În cariera sa înfruntase de mai multe ori oameni înarmaţi – criminali cu un trecut încărcat de violenţă – şi îi intimidase, obligându-i să se predea. O singură dată folosise, la mânie, pistolul automat Smith & Wesson 1076 şi găurise capetele a doi terorişti, trimiţându-i la Allah – aşa cum credeau ei – ca răspuns la uciderea unei femei nevinovate. Nu-i fusese prea uşor, dar nici prea greu. Nesfârşitele ore de antrenament făcuseră din mânuirea armei de serviciu o practică de rutină. El nu se simţea a fi în pericol. Se obişnuise să trăiască având acea senzaţie. Însă tocmai descoperea faptul că cel mai mare pericol plana asupra celor pe care-i iubea.

— Pat, e firesc să fii speriat. Aminteşte-ţi că John Wayne era un actor.

Aşa şi era. Codul de comportament bărbătesc la care aderaseră majoritatea americanilor era cel al Ducelui[71], iar acel cod nu admitea teama. De fapt, codul era la fel de realist ca filmul *Who Framed Roger Rabbit*, dar prostesc sau nu, fusese luat ca atare.

— Nu sunt obişnuit cu frica.

Cathy Ryan pricepu. Majoritatea doctorilor înţelegeau acest lucru. Pe vremea când era simplu chirurg oftalmolog, înainte de-a se specializa în chirurgia cu laser, îi văzuse pe pacienţi şi pe familiile acestora; cei dintâi erau chinuiţi de durere, dar încercau să pară bravi, iar cei din urmă erau

[71] The Duke – Ducele – era porecla celebrului actor John Wayne (1907-1979), personaj emblematic al cinematografiei americane, celebru datorită filmelor western în care a jucat, (n.tr.).

speriaţi. Încerca să rezolve problemele celor dintâi şi să liniştească temerile celor din urmă. Ambele sarcini erau dificile. Prima implica doar abilitate profesională; cealaltă presupunea să le arate rudelor că, deşi se confrunta cu o urgenţă înfricoşătoare, cu care nu mai avusese de-a face până atunci, pentru ea, Cathy Ryan, doctor în medicină, nu era decât o activitate de rutină. Era o profesionistă. Putea să rezolve cazul. CHIRURGUL fusese dăruit cu harul de-a inspira încredere oricărei persoane întâlnite.

Dar povestea nu se aplica în cazul de faţă. Cu toate că Madge Norton era un medic talentat, efectua un test de stabilire a unei condiţii predeterminate. Cândva, în viitor, poate că acea boală putea fi tratată – terapia genetică oferea speranţa găsirii unui tratament în aproximativ zece ani – dar nu în prezent. Madge nu putea decât să determine ceea ce deja exista. Avea mâini pricepute şi ochi buni, dar restul era la mila Domnului, iar divinitatea deja alesese o cale. Singura problemă era să stabilească ce decisese Dumnezeu.

— Ăsta e un moment când ar prinde bine o ţigară, observă inspectorul, făcând o grimasă.

— Fumezi?

El dădu din cap că nu.

— M-am lăsat cu mult timp în urmă.

— Ar trebui să-i zici asta lui Jack.

Agentul FBI ridică privirea, mirat.

— Nu ştiam că fumează.

— O face destul de des, luând ţigări de la zgripţuroaica aia de secretară, îl informă Cathy, aproape râzând, pe agentul FBI. Crede că eu nu ştiu.

— Pentru un doctor aveţi o atitudine foarte tolerantă.

— Are o activitate grea; în plus, fumează doar două pe zi şi niciodată în preajma copiilor, altfel Andrea ar fi nevoită să mă împuşte fiindcă l-am luat la palme pe preşedinte.

— Ştii, rosti O’Day, coborându-şi din nou privirea în timp ce vorbea, fixând cizmele de cowboy pe care îi plăcea să le poarte sub costumul albastru de agent, dacă se dovedeşte că e un copil cu Sindromul Down, ce naiba avem de făcut?

— Nu-i o alegere uşoară.

— Fir-ar să fie, conform legii nu am nicio opţiune. Nu am niciun cuvânt de spus în privinţa asta, aşa-i?

— Nu, nu ai. Cathy nu se aventură mai departe, spunând că acest fapt era o discriminare. Legea era fermă. Femeia – în cazul de faţă, soţia – putea decide ea singură dacă va duce sarcina mai departe sau îi va pune capăt. Cathy ştia care este părerea soţului ei în privinţa avortului. Propriile ei opinii erau aproape identice, dar pe deasupra ea privea alegerea ca fiind dezgustătoare. Pat, de ce iei problema asupra ta?

— Pentru că n-o pot controla.

Ca majoritatea bărbaţilor, constată Cathy, Pat O'Day era un maniac al controlului. Îl înţelegea, deoarece şi ea era la fel. Situaţia provenea din faptul că folosea instrumente chirurgicale pentru a schimba firea lucrurilor conform propriilor dorinţe. Dar cazul de faţă era unul extrem. Tipul dur din faţa ei era complet înfricoşat. Nu ar fi trebuit să fie, dar se afla într-o situaţie necunoscută pentru el. Ea ştia care sunt şansele femeii şi că sunt unele destul de favorabile, dar inspectorul nu era doctor şi, după cum constatase ea, toţi bărbaţii, chiar şi cei duri, se temeau de necunoscut. Ei bine, nu era întâia oară când corcolea un adult care avea nevoie de ajutorul ei – iar cel de-acum îi salvase viaţa lui Katie.

— Vrei să mergem împreună până la creşă?

— Sigur, se ridică O'Day în picioare.

Nu era o simplă plimbare; intenţia ei era să-i aducă aminte lui O'Day esenţa problemei – aducerea pe lume a unei noi vieţi.

— CHIRURGUL e în drum către locul de joacă, îşi anunţă Roy Altman echipa de pază.

Kyle Daniel Ryan – SPIRIDUŞUL – mergea acum în picioare şi se juca simplu, cu jucării foarte simple, sub atenta supraveghere a „leoaicelor", cum le spunea Altman, patru tinere agente ale Serviciului Secret care se-nvârteau în jurul SPIRIDUŞULUI asemenea unor surori mai mari. Numai că acele surori purtau toate pistoale şi îşi aminteau

bine ce era să i se întâmple lui SANDBOX. Un depozit de stocare a armelor nucleare cu greu se putea lăuda că e la fel de bine păzit ca acea creşă.

În exteriorul camerei de joacă se afla Trenton „Chip” Kelley, singurul agent bărbat din echipa de pază, fost căpitan în infanteria marină, care putea umple de spaimă un jucător din Liga Naţională de fotbal american cu o simplă privire.

— Salut, Chip.

— Salut, Roy. Ce se petrece?

— Am dat o raită să vedem ce face micuţul.

— Cine-i musculosul?

Kelley observase că O’Day e înarmat, dar decisese că arăta precum un poliţist. Însă degetul său mare de la mâna stângă se afla încă pe butonul emiţătorului de alarmă, iar mâna dreaptă se afla la câţiva milimetri de pistolul automat din dotare.

— De la Birou. E OK, îşi asigură Altman subordonatul.

— Bine. Kelley deschise uşa.

— La cine a jucat? îl întrebă O’Day, îndată ce pătrunseră înăuntru, pe Altman.

— L-au selecţionat cei de la Bears, dar s-au speriat de el. A fost la puşcaşii marini.

— Mi-am dat seama. Apoi O’Day o urmă pe dr. Ryan. Cathy deja îl ridicase în braţe pe Kyle, iar micuţul îşi încolăcise mânuţele în jurul gâtului ei. Copilaşul gângurea, căci mai avea câteva luni bune până să vorbească, dar zâmbea atunci când îşi zărea mama.

— Vrei să-l iei în braţe? îl întrebă Cathy.

O’Day îl apucă exact ca pe o minge de fotbal american. Mezinul familiei Ryan îi examină cu neîncredere faţa, în special mustaţa stil Zapata, însă chipul mamei era încă în raza lui vizuală, aşa că nu izbucni în plâns.

— Salut, amice, spuse cu blândeţe O’Day.

Unele gesturi veneau de la sine. Când porţi un copil în braţe nu stai nemişcat. Te mişti uşor, ritmic, lucru care pare să le placă micuţilor.

— Copilul o să-i strice cariera Andreei, zise Cathy.

— Va avea mai mult timp liber şi va fi o plăcere s-o văd acasă noapte de noapte, însă ai dreptate, Cathy, pentru ea ar fi cam dificil să alerge pe lângă maşina prezidenţială cu burta umflată. Imaginea era destul de haioasă pentru a-l face să râdă. Cred că îi vor face un program redus la serviciu.

— Probabil. Pentru ei ar fi totuşi o deghizare de zile mari, nu crezi?

O'Day dădu din cap afirmativ. Nu era rău să ţii un copil în braţe. Îşi aminti vechiul proverb irlandez: „Puterea stă în blândeţe". Ce naiba, în definitiv şi îngrijirea copiilor era o treabă de bărbat. Ca să fii bărbat aveai nevoie de mult mai mult decât de un penis.

Cathy prinse imaginea şi surâse. Pat O'Day îi salvase viaţa lui Katie într-o manieră demnă de filmele de acţiune ale lui John Woo, cu singura deosebire că Pat era cu adevărat un dur, nu un actor de cinema. Scenele sale nu aveau nevoie de scenariu; el trebuia să facă totul pe bune, improvizând pe măsură ce situaţia evolua. Semăna mult cu soţul ei, fiind un slujitor al legii, un bărbat care jurase să facă întotdeauna ceea ce e corect, şi, asemenea soţului ei, îşi lua în mod serios angajamentele. Unul dintre legăminte se referea la relaţia lui cu Andrea, amândoi având un numitor comun: păstrează, protejează, apără. Iar acum, acest tigru pus la cravată ţinea în braţe un copil, zâmbea şi îl legăna înainte şi înapoi, adică exact ce trebuie să faci când porţi în braţe un bebeluş.

— Ce face fiica ta? îl descusu Cathy.

— Ea şi Katie a ta sunt prietene bune. Şi se înfiripă ceva între ea şi unul dintre băieţii de la Giant Steps.

— Oh?

— Jason Hunt. Cred că-i ceva serios. I-a dăruit lui Megan una dintre maşinuţele lui de colecţie Hot Wheels. O'Day izbucni în râs. Exact în acea clipă începu să-i sune telefonul său mobil. Buzunarul din dreapta al sacoului, îi spuse el Primei Doamne.

Cathy cotrobăi în buzunar şi scoase telefonul. Îl deschise.

— Alo?

— Cine-i acolo? întrebă o voce familiară.

— Andrea? Sunt Cathy. Pat e chiar aici.

Cathy îl luă pe Kyle şi îi dădu telefonul agentului FBI, urmărindu-i mimica feţei.

— Da, iubito? zise Pat. Apoi stătu să asculte, iar ochii i se închiseră timp de două sau trei secunde, iar expresia feţei spunea multe. Figura crispată i se relaxă. Răsuflă adânc, iar umerii săi încetară să mai aibă alura unui om care se pregăteşte să primească o lovitură. Da, puiule, am trecut s-o văd pe dr. Ryan şi acum suntem amândoi la creşă. Oh, în regulă. Pat îi pasă telefonul Primei Doamne. Cathy îl apăsă cu umărul, lipindu-l de ureche.

— Ce ţi-a zis Madge? o interpelă Cathy, ştiind deja răspunsul.

— E un copil normal – şi va fi băiat.

— Aşadar Madge a avut dreptate, sorţii au fost în favoarea ta. Şi vor fi în continuare.

Andrea avea o constituţie puternică. Cathy era sigură că n-o să aibă probleme.

— Încă şapte luni de marţea viitoare, anunţă Andrea, cu exaltare în glas.

— Să asculţi tot ce-ţi spune Madge. Eu aşa am făcut, o asigură Cathy. Ştia care sunt preceptele în care credea dr. North. Să nu fumezi. Să nu bei. Să faci exerciţii fizice. Să urmezi cursurile pregătitoare pentru naştere, împreună cu soţul. Vino să mă vezi peste cinci săptămâni, la următorul control. Citeşte *La ce să te-aştepţi când aştepţi un copil.*

Cathy înapoie telefonul. Inspectorul O'Day se îndepărtase cu câţiva paşi şi se întorsese cu spatele. Când se răsuci să-şi recupereze telefonul ochii săi erau neobişnuit de umezi.

— Da, dragă, bine. Vin imediat. Închise telefonul şi îl îndesă înapoi în buzunar.

— Te simţi mai bine? îl întrebă Cathy zâmbind.

Una dintre leoaice se apropie pentru a-l lua pe Kyle. Băieţelul le îndrăgise pe toate, aşa că îi surâse gingaş.

— Da, doamnă. Îmi cer iertare că v-am deranjat. Mă simt ca un pămpălău.

— Nici vorbă! Pentru dr. Ryan aceasta era o imprecaţie

destul de puternică. După cum am spus, viaţa nu-i un film şi aici nu suntem la Alamo. Ştiu că eşti un tip dur, Pat, aşa cum ştie şi Jack. Tu ce părere ai, Roy?

— Pat poate lucra oricând în echipa mea. Felicitări, amice, adăugă Altman.

— Mersi, prietene, îi spuse O'Day colegului său.

— Pot să-i dau vestea lui Jack, sau Andrea vrea s-o facă personal? întrebă CHIRURGUL.

— În privinţa asta cred c-ar trebui s-o întrebaţi pe ea, doamnă.

Pat O'Day era complet transformat şi îi venea să spargă tavanul ţopăind de bucurie. Fu surprins să constate că doamna Ryan se îndrepta către secţia de obstetrică-ginecologie, însă după cinci minute deveni clar de ce. Era o întâlnire amicală între fete. Până să apuce să-şi îmbrăţişeze soţia, Cathy i-o luase înainte.

— Ce veşti minunate, mă bucur atât de mult pentru tine!

— Păi, am impresia că până la urmă e şi Biroul bun la ceva, glumi Andrea.

Apoi ursul cu mustaţă stil Zapata o săltă de la podea cu o îmbrăţişare şi o sărută.

— Evenimentul se cere sărbătorit, remarcă inspectorul.

— Veniţi să luaţi cina cu noi la Casa Albă? îi invită CHIRURGUL.

— Nu avem cum, replică Andrea.

— Cine zice? se răţoi Cathy. Iar Andrea fu nevoită să accepte invitaţia.

— Păi, poate venim, dacă preşedintele îşi dă acordul.

— Acordul îl dau *eu,* fetiţo, căci sunt unele momente când Jack nu contează, le spuse dr. Ryan.

— În cazul acesta, bine, venim.

— La 19.30, îi informă CHIRURGUL. Ţinuta e obligatorie. Ce păcat că nu mai erau oameni de rând. Ar fi fost o şansă pentru Jack să facă friptură la grătar, îndeletnicire la care rămânea foarte priceput, iar ea nu mai gătise salată de spanac de luni de zile. S-o ia naiba de preşedinţie! Şi, Andrea, *tu* ai voie să bei două pahare diseară, ca să sărbătoreşti. După asta, doar unul sau două pahare pe

săptămână.

Doamna O’Day dădu din cap că a priceput.

— Dr. North mi-a zis asta deja.

— Madge e foarte strictă în privinţa alcoolului. Cathy nu ştia prea multe despre asta, nici nu era specialistă în obstetrică-ginecologie şi pe vremea când fusese însărcinată cu Kyle şi Katie urmase regulile impuse de dr. North. Când eşti gravidă nu te-apuci de prostii. Viaţa e un bun prea preţios ca să-l iroseşti.

CAPITOLUL 38

Evoluţii

Totul era operat prin mijloace electronice. Pe vremuri avuţia unei ţări consta în suma lingourilor ei de aur, care erau păstrate într-un loc sigur, bine păzit, sau călătoreau într-un cufăr alături de şeful statului, oriunde mergea acela. În secolul nouăsprezece banii de hârtie câştigaseră acceptarea pe scară largă. Pentru început trebuiau să fie răscumpărabili în aur sau argint – obiecte a căror valoare putea fi cântărită – dar treptat şi această cerinţă fusese abandonată, deoarece metalele preţioase erau mult prea grele pentru a le căra după tine. Însă curând şi bancnotele deveniseră prea voluminoase pentru a fi purtate încolo şi-ncoace. Pentru cetăţenii de rând pasul următor îl constituise cardul plastifiat, cu o bandă magnetică pe verso, care transfera banii tăi *scriptici* din contul personal în alt cont, atunci când făceai o achiziţie. Pentru marile corporaţii şi naţiuni moneda avea o noţiune mai mult decât scriptică. Devenise o expresie electronică. O naţiune determina valoarea monedei sale estimând cantitatea de bunuri şi servicii pe care cetăţenii săi o generau prin truda lor zilnică, aceea devenind volumul avuţiei sale monetare, care era unanim acceptată de celelalte state ale lumii şi de cetăţenii acestora. Avuţia naţională putea fi obiectul tranzacţiilor internaţionale, fiind transferată prin reţele de fibră optică sau cabluri de cupru, ba chiar prin transmisii via satelit, în acest mod miliarde de dolari, lire sterline, yeni sau euro fiind mutate de colo-colo prin simpla apăsare a unor taste. Era un mod mai facil şi mai rapid decât expedierea lingourilor de aur, dar, dincolo de orice alte avantaje, sistemul care determina bogăţia unei persoane sau a unui stat nu era deloc mai puţin rigid, astfel că la

anumite bănci naţionale din lume avuţia unei ţări exprimată în echivalentul în aur al unităţilor monetare era calculată până la sutime de procent. Existau unele înlesniri încorporate în sistem, pentru contabilizarea relaţiilor comerciale aflate în desfăşurare sau care urmau să aibă loc, însă şi aceste înlesniri erau calculate tot electronic. Rezultatul obţinut nu se deosebea prea mult, ca efect, de numărarea lingourilor de aur ale regelui Cresus din Lydia. Doar că noua metodă, bazată pe circulaţia electronilor şi fotonilor de la un computer la altul era mult mai exactă şi mai neiertătoare. În alte timpuri, unii indivizi vopseau în galben lingouri de plumb, putând astfel păcăli un inspector formal, însă înşelarea unui sistem computerizat de contabilitate cerea metode mult mai rafinate.

În China înşelătoria era dirijată de către Ministerul de Finanţe, un copil orfan într-o ţară marxistă populată de birocraţi care luptau zi de zi să facă tot felul de lucruri imposibile. Cel dintâi şi cel mai uşor lucru imposibil – care trebuia făcut – era ca angajaţii cu funcţii de conducere să dea uitării tot ceea ce învăţaseră pe băncile universităţilor şi în şedinţele de partid. Pentru a opera în sistemul financiar internaţional trebuiau să priceapă şi să joace după – şi în cadrul – regulilor financiare globale, nu după textele sacre ale lui Karl Marx.

Aşadar Ministerul de Finanţe se afla în postura de neinvidiat de a trebui să explice adepţilor comunismului că se închinau la un zeu fals, al cărui model teoretic ideal nu funcţiona în lumea reală, deci erau siliţi să se plece în faţa realităţii pe care o respingeau. Marea majoritate a funcţionarilor din minister erau simpli observatori, precum nişte copii care joacă pe computer un joc în care nu cred, dar îl savurează oricum. Unii dintre ei erau destul de inteligenţi şi jucau bine, uneori reuşind chiar să obţină profit în urma tranzacţiilor comerciale încheiate. Cei care făceau asta căpătau avansări şi un statut mai bun în cadrul ministerului. Câţiva ajunseseră să vină la serviciu cu automobile proprietate personală şi erau protejaţi de noua clasă a industriaşilor autohtoni, a căror ideologie o

împărtăşeau şi operau cât mai capitalist posibil în interiorul unei societăţi comuniste. Aceste fapte sporeau avuţia naţiunii lor şi le asigurau o slabă recunoştinţă, dacă nu chiar respectul stăpânilor politici, aşa cum un ciobănesc era recompensat de păstor. Această nouă generaţie de industriaşi colabora strâns cu Ministerul Finanţelor, reuşind pe parcurs să influenţeze sistemul birocratic care administra veniturile pe care ei le aduceau ţării.

Un rezultat al tuturor acestor activităţi era acela că Ministerul Finanţelor se depărta sigur şi nu tocmai lent de credinţa în marxism, apropiindu-se de lumea cenuşie a unui socialism capitalist în devenire – o lume fără un nume cert sau identitate reală. De fapt, fiecare ministru al finanţelor se îndepărtase în măsură mai mare sau mai mică de calea marxistă, indiferent de cât de fervenţi suporteri ai acesteia fuseseră, pentru că, unul câte unul, cu toţii văzuseră că ţara lor avea nevoie să joace pe un nou teren, la scară globală, iar pentru a putea face asta era nevoie să joace conform regulilor şi, apropo, jocul aducea prosperitate Republicii Populare într-un mod pe care cincizeci de ani petrecuţi sub Marx şi Mao nu reuşiseră să-l atingă.

Ca rezultat direct al acestui proces, ministrul finanţelor era doar candidat, nu membru deplin al Biroului Politic. Putea lua cuvântul la dezbateri, dar nu avea drept de vot, iar cuvintele sale erau analizate de oameni care nu se obosiseră niciodată să-i înţeleagă vorbele sau lumea în care el opera.

Ministrul era poreclit „Qian”, cuvânt care, într-o traducere aproximativă, însemna monede sau bani, şi ocupa acea funcţie de şase ani. Pregătirea sa era de inginer mecanic. Vreme de două decenii construise căi ferate în partea de nord a ţării şi o făcuse suficient de bine pentru a merita o schimbare a statutului său. În prezent îşi conducea ministerul destul de bine, după opinia comunităţii internaţionale, însă Qian Kun era cel care deseori trebuia să explice Biroului Politic că acel for de conducere nu poate face tot ce-i trece prin minte, fapt care explica de ce era la fel de binevenit în sala de şedinţă precum un şobolan

ciumat. Şi acum, stând aşezat pe bancheta din spate a maşinii oficiale care-l purta către şedinţa matinală, îşi spunea că va fi din nou una dintre acele zile.

În altă parte a globului, la o distanţă de unsprezece meridiane, într-o clădire din Park Avenue, New York, o altă şedinţă era în desfăşurare. Butterfly era numele unui lanţ burghez de magazine cu îmbrăcăminte care-şi desfăceau produsele pentru femeile din America. Combina noua tehnologie a micro-fibrelor textile cu geniul unui tânăr designer din Florenţa, Italia, cucerind şase procente din piaţa de profil, iar în America asta însemna o grămadă de bani.

Un singur amănunt făcea excepţie. Toate ţesăturile lor erau fabricate în Republica Populară Chineză, într-o fabrică aflată chiar lângă marele oraş portuar Shanghai, apoi croite şi cusute în articole de îmbrăcăminte la o altă fabrică de confecţii, aflată în oraşul învecinat Yancheng.

Preşedintele companiei Butterfly avea doar treizeci şi doi de ani şi după un deceniu de activitate neîntreruptă considera că poate culege roadele unui vis pe care-l nutrise încă de pe vremea când se afla pe băncile colegiului Erasmus Hali din Brooklyn. După absolvirea Institutului Pratt îşi petrecuse fiecare zi concepând şi construind afacerea sa, dar acum avea timp şi pentru el. Sosise clipa să-şi cumpere avionul Gulfstream care să-l ducă la Paris ca vântul, să-şi ia o casă pe dealurile din Toscana, o alta în Aspen şi să ducă o viaţă aşa cum merita din plin.

Cu excepţia unui mic amănunt. Magazinul său de frunte, cel de la intersecţia dintre 50 Street cu Park Avenue, se confruntase în acea zi cu o situaţie la fel de inimaginabilă ca şi coborârea unui echipaj pe Marte. Cetăţenii făcuseră acolo o manifestaţie. Cetăţeni purtând haine Versace apăruseră cu pancarte de carton prinse cu capse pe pari de lemn, care proclamau opoziţia lor la a face comerţ cu BARBARII! Şi condamnau Butterfly fiindcă făcea afaceri cu o asemenea ţară. Câţiva scoseseră la iveală drapele chinezeşti având imprimate pe ele zvastica, iar în New York

lucrul cel mai puţin dorit cu care să-ţi fie asociate afacerile era odioasa emblemă a lui Hitler.

— Trebuie să reacţionăm rapid, rosti consilierul corporaţiei. Era un evreu deştept şi condusese Butterfly prin mai multe câmpuri minate, aducând-o în pragul succesului final. Evenimentul acesta ne poate ucide.

Nu glumea şi restul consiliului director ştia asta. Exact patru cliente trecuseră în acea zi de protestatari şi intraseră în magazin, iar una dintre ele o făcuse doar pentru a înapoia un obiect de îmbrăcăminte care, după cum pusese ea, nu-l mai dorea în şifonierul ei.

— Cât de expuşi suntem? întrebă fondatorul şi conducătorul companiei.

— În termeni realişti? punctă contabilul-şef. Oh, potenţial patru sute. Ceea ce însemna patru sute de *milioane* de dolari. Am putea fi scoşi de pe piaţă în, hm, douăsprezece săptămâni.

„Scoşi de pe piaţă” nu erau cuvintele pe care managerul dorea să le audă. Să aduci o linie de îmbrăcăminte până în poziţia actuală era la fel de dificil ca a străbate înot Oceanul Atlantic în perioada congresului anual al rechinilor. Aceasta ar fi trebuit să fie clipa sa de glorie, în schimb se trezise în mijlocul unui alt câmp minat, de existenţa căruia nici măcar nu fusese prevenit.

— Bine, răspunse el pe cât de calm îi permitea fierea vărsată în stomac. Ce putem face?

— Putem anula contractele noastre, îl sfătui avocatul firmei.

— Este legal?

— Suficient de legal.

Ceea ce însemna că pierderile şi expunerea publică provocate de anularea contractelor cu producătorii chinezi erau mai puţin copleşitoare decât să ai un magazin plin cu produse pe care nimeni nu dorea să le cumpere.

— Alternative?

— Thailandezii, rosti directorul de producţie. Lângă Bangkok există o fabrică şi ea ar fi încântată să preia jocul. De fapt, ne-au şi sunat astăzi.

— Diferenţă de cost?

— Sub patru procente. Trei virgulă şaizeci şi trei mai exact; vor trece, hm, maximum patru săptămâni până vor intra în grafic cu producţia. Avem suficiente stocuri pentru a ţine deschise magazinele pe acea perioadă, nu-i o problemă, le spuse plin de încredere directorul de producţie celorlalţi membri ai consiliului.

— Din produsele aflate pe stoc, cât de multe sunt de provenienţă chineză?

— O mulţime din ele sunt taiwaneze, vă amintiţi? Îi putem pune pe angajaţii noştri să lipească pe ele etichete cu Băieţii Buni... şi putem să păcălim clienţii falsificând producătorul.

Puţini clienţi ştiau să facă diferenţa între numele chinezeşti ale fabricilor. Un drapel era mult mai uşor de diferenţiat.

— Totodată, adăugă directorul de marketing, de mâine putem lansa o campanie adiţională: „Butterfly – nu face afaceri cu dragonii”

Ridică o ilustraţie care înfăţişa emblema companiei scăpând de răsuflarea învăpăiată a unui dragon. Că asta arăta ca un lucru de cel mai prost gust nu conta pentru moment. Erau nevoiţi să acţioneze, cât mai rapid posibil.

— Oh, acum o oră m-a sunat Frank Meng de la Meng, Harrington şi Cicero, anunţă directorul de producţie. Zice că în decurs de câteva zile poate aduce în echipă câteva firme de textile din Republica Chineză Taiwan şi susţine că au capacitatea de a-şi modifica linia tehnologică în mai puţin de-o lună – şi dacă le dăm undă verde, atunci ambasadorul Taiwanului ne va trece oficial pe lista băieţilor buni. În schimbul acestui serviciu noi trebuie doar să le garantăm un contract de afaceri pe cinci ani, însoţit de obişnuitele clauze de favorizare.

— Îmi place, zise avocatul. Dacă ambasadorul Republicii Taiwan joacă cinstit, aşa va juca şi ţara sa. Ştiau cum să apuce un tigru de coadă.

— Avem o propunere pe masă, anunţă managerul. Sunteţi toţi în favoarea ei?

Prin acel vot, Butterfly era prima companie americană importantă care rezilia contractele încheiate cu Republica Populară Chineză. Precum plecarea primei gâşte sălbatice din nordul Canadei la venirea toamnei, decizia companiei anunţa sosirea unui nou sezon îngheţat. Singura problemă potenţială era o acţiune în justiţie din partea afaceriştilor chinezi, însă un juriu federal ar fi înţeles probabil că un contract iscălit nu era totuna cu un bilet de sinucigaş şi poate ar fi privit chestiunea din punct de vedere politic, lucru suficient pentru a declara contractul nul. La urma urmei, consilierii juridici vor argumenta în faţa camerei de comerţ – chiar şi în faţa unui juriu din New York, dacă va fi necesar – că atunci când faci afaceri cu Adolf Hitler *trebuie* să dai înapoi. Consilierii opoziţiei vor aduce contraargumente, dar ştiau că duc o luptă deja pierdută, aşa că îşi vor preveni clienţii de asta înainte de-a merge mai departe.

— Mâine voi sta de vorbă cu bancherii noştri.

Nu erau autorizaţi să stopeze pierderile financiare pentru următoarele treizeci şi şase de ore. Asta însemna că o sută patruzeci de milioane de dolari urmau să nu mai fie transferaţi, după cum era programat, într-un cont din Beijing. Iar acum preşedintele corporaţiei putea să viseze în continuare la a-şi comanda avionul Gulfstream. Emblema companiei cu un fluture monarh care-şi părăsea coconul urma să arate grozav, în opinia sa, pe coada avionului.

— Încă nu avem date concrete, îşi informă Qian colegii, dar eu sunt extrem de îngrijorat.

— În ce anume constă problema de astăzi? întrebă Xu Kun Piao.

— Avem un număr de contracte comerciale care în următoarele trei săptămâni vor ajunge la scadenţă. În mod obişnuit m-aş aştepta ca ele să-şi urmeze cursul normal, însă reprezentanţii noştri din America m-au sunat să mă prevină că ar putea fi o problemă.

— Cine sunt aceşti reprezentanţi? vru Shen Tang să afle.

— În general avocaţi pe care i-am angajat să aibă grijă de

afacerile noastre. Aproape toţi sunt cetăţeni americani. Nu sunt proşti, iar sfaturile lor sunt demne de luat în seamă de un om înţelept, spuse Qian cu sobrietate.

— Avocaţii sunt blestemul Americii, observă Zhang Han San. Şi pentru toate naţiunile civilizate. „Bine măcar că aici *noi* decidem care-i legea”, nu mai fu el nevoit să explice.

— Poate că aşa o fi, Zhang, însă dacă faci afaceri cu America ai nevoie de asemenea persoane, care sunt foarte utile în a ne explica ce condiţii sunt acolo. Dacă împuşti mesagerul s-ar putea să primeşti veşti mult mai plăcute, însă nu neapărat precise.

Fang dădu din cap aprobativ şi surâse. Îl plăcea pe Qian. Omul rostea adevărul şi se putea pune mai multă bază în vorbele sale decât în cele ale indivizilor care se presupunea că-l ascultă. Dar Fang nu era tulburat de această problemă, îl îngrijorau consecinţele politice ale gestului celor doi poliţişti plini de zel, însă acum era prea târziu ca să-i disciplineze. Chiar dacă Xu ar fi sugerat asta, Zhang şi ceilalţi i-ar fi spus să-şi mute gândul.

Secretarul Winston era acasă, privind un film pe DVD. Era o cale mai simplă de vizionare decât să meargă la cinematograf însoţit de patru agenţi ai Serviciului Secret. Soţia sa împletea un pulover – făcea ea singură cadourile de Crăciun importante; în plus era o activitate care putea fi făcută în vreme ce se uita la televizor sau discuta cu cineva şi îi oferea o doză de relaxare egală cu cea pe care i-o oferea soţului ei navigaţia cu iahtul personal.

În cameră, Winston avea un telefon cu mai multe linii – de fapt în fiecare încăpere a acelei case demne de Chevy Chase – iar linia sa particulară avea un ton de apel special, astfel încât să ştie la care apel să răspundă personal.

— Da?

— George, aici Mark.

— Faci ore suplimentare?

— Nu, sunt acasă. Tocmai am primit un telefon din New York. Se pare că a început.

— Ce anume? îl întrebă NEGUSTORUL pe Gant.

— Butterfly – firma cu lenjerie de damă?

— Ah, da, îmi e cunoscut numele, îl asigură Winston pe asistentul său. Şi îl cunoştea bine: soţia şi fiica sa adorau acel magazin.

— Vor rezilia contractele cu furnizorii lor din R.P.C.

— Cât de mare-i valoarea contractelor?

— Cam o sută patruzeci.

Winston scoase un şuierat.

— Aşa de mult?

— Chiar aşa, îi dădu asigurări Gant. Vor da naştere la un curent. Mâine, când se va afla vestea, o mulţime de oameni vor începe să gândească la fel ca ei. Oh, încă un lucru.

— Da?

— R.P.C. tocmai a renunţat la a cumpăra utilaje de la Caterpillar – le trebuiau pentru finalizarea barajului de la Three Gorges. E vorba de-o afacere de trei sute zece milioane; şi-au schimbat comanda în favoarea japonezilor de la Kawa. Mâine-dimineaţă ştirea va apărea în *Financial Journal*.

— Ăştia se cred deştepţi! mârâi Winston.

— Încearcă să ne-arate cine ţine frâiele, George.

— În cazul ăsta sper să le facă plăcere atunci când le vor intra frâiele în fund, remarcă Secretarul Trezoreriei, atrăgând asupra sa privirea indignată a soţiei.

— Bine, când va exploda bomba cu Butterfly?

— E prea târziu să-i facă loc în numărul de mâine al *Financial Journal*, însă sigur va fi dată la televizor de CNN-Financial şi CNBC.

— Şi dacă alte case de modă vor proceda la fel?

— Asta înseamnă contracte de peste un miliard şi tu ştii cum se zice: un miliard de-aici, un miliard de colo şi în curând vorbim de-o grămadă de bani.

Zicala îi aparţinea lui Everett McKinley Dirksens.

— Cât va dura până ce rezervele lor valutare vor ajunge la fundul sacului?

— În douăzeci de zile va-ncepe să-i doară. În patruzeci vor fi în budă. Iar în şaizeci vor fi complet faliţi. Ştii, încă n-am văzut ca o întreagă ţară să doarmă pe-un butoi cu

pulbere. George, ei importă şi hrană, în special grâu, din Canada şi Australia. S-ar putea să-i doară cu adevărat.

— Am notat. Pe mâine.

— În regulă.

Telefonul amuţi.

Winston ridică telecomanda pentru a reporni DVD-ul, apoi se răzgândi. Luă reportofonul pe care-l folosea pe post de agendă şi rosti „Află cât de multe din achiziţiile militare ale R.P.C. au fost plătite – în mod special cele din Israel”. Apăsă butonul STOP, puse jos minicasetofonul, apoi recuperă telecomanda de la DVD pentru a continua vizionarea filmului, însă curând descoperi că nu se putea concentra asupra acestuia. Un eveniment major era în curs de desfăşurare, iar el, cu toată experienţa sa în comerţ şi în tranzacţii internaţionale, nu avea niciun fel de control asupra lui. Un astfel de lucru rareori i se întâmpla lui George Winston şi asta îl împiedica să se amuze la scenele din *Bărbaţii în negru.*

Ming observase că ministrul nu avea un aer prea fericit. Expresia întipărită pe chipul său o făcuse să creadă că omul pierduse un membru al familiei, răpus de cancer. Află mai multe atunci când ministrul o chemă să-i dicteze memoriile sale. De data aceasta dictarea dură nouăzeci de minute, iar apoi îi fură necesare două ore pentru a transcrie materialul în computer. Nu uitase complet ce făcea în fiecare noapte computerul cu acele memorii, însă de săptămâni de zile nu se mai gândise la aspectul în cauză. Şi-ar fi dorit să aibă voie să discute conţinutul memoriilor cu ministrul Fang. De-a lungul anilor de muncă în serviciul lui ajunsese să aibă un ascuţit simţ de apreciere a politicii duse de ţara sa, până într-atât încât putea anticipa nu numai gândurile şefului ei, dar şi pe cele ale unora dintre colegii acestuia. Era, dacă nu de drept, măcar de fapt, o confidentă a ministrului şi, de vreme ce nu putea să-i dea acestuia sfaturi profesionale, dacă el ar fi avut curajul să-i aprecieze educaţia şi timpul petrecut de ea în serviciul său, ar fi putut s-o folosească într-un mod mult mai eficient decât ca pe-o simplă

secretară. Dar era doar o femeie dintr-o ţară condusă de bărbaţi, aşadar părerea ei nu conta. Orwell avusese dreptate. Citise *Ferma animalelor* cu câţiva ani în urmă. Toţi sunt egali, însă unii sunt mai egali decât alţii. Dacă Fang ar fi fost isteţ, ar fi folosit-o într-un mod mai inteligent, însă nu era şi talentele ei rămăseseră nefolosite. În seara aceea urma să-i expună problema lui Nomuri-*san.*

Cât despre Chester, el tocmai încheiase o comandă pentru o mie şase sute şaizeci şi unu de computere de înaltă performanţă, marca NEC, destinate Corporaţiei Chineze pentru aparatură de precizie import-export, care, printre altele, fabrica rachete dirijate pentru Armata Populară de Eliberare. Comanda urma să-i mulţumească tare mult pe cei de la Nippon Electric Company. Partea tristă era că nu putea echipa acest lot de computere să îi ciripească precum cele două din interiorul Consiliului de Miniştri, însă o asemenea acţiune ar fi fost prea riscantă, rămânând doar un vis. Chester Nomuri, spion cibernetic. Atunci începu să-i vibreze pagerul. Îl luă şi aruncă o privire pe ecran. Numărul care-l apela era 745-4426. Transpus pe tastatura unui telefon, numărul se transforma, selectând literele corespunzătoare, în codul personal *shin gan*, „trup şi suflet”. Era modalitatea particulară a lui Ming de a-şi alinta iubitul şi totodată o indicaţie că dorea să-şi petreacă noaptea la el acasă. Lui Nomuri îi convenea de minune. Deci până la urmă tot devenise James Bond. Gândul îl făcu să surâdă în timp ce păşea către automobilul său. Deschise telefonul mobil, tastă parola de acces la e-mail şi expedie la rândul său un mesaj, pe internet, către 226-234: *bao bei*, „cea iubită”. Ei îi plăcea să-l audă spunându-i astfel, iar el nu se sfiia deloc s-o zică. Aşadar în acea seară avea altceva de făcut decât să se uite la televizor. Foarte bine. Spera doar să aibă suficient de mult whisky japonez pentru etapa ulterioară actului sexual.

Dacă întâmpinai cu bucurie o excursie până la dentist era semn sigur că ai parte de o slujbă stresantă. Vreme de

nouăsprezece ani Jack frecventase mereu acelaşi stomatolog, numai că de data asta un drum până la cabinet implica un zbor cu elicopterul până la cazarma Poliţiei Statale din Maryland, care dispunea de o platformă de aterizare pentru elicoptere, iar de-acolo urma o călătorie de cinci minute cu maşina până la destinaţie. În tot acest timp se gândise la China, însă garda sa de corp îi interpretă greşit expresia de pe chip.

— Calmaţi-vă, domnule, îi spuse Andrea preşedintelui. Dacă doctorul vă face să ţipaţi îl aranjez eu.

— N-ar fi trebuit să te trezeşti aşa de devreme, răspunse Ryan în doi peri.

— Dr. North zice că deocamdată îmi pot exercita serviciul de rutină şi tocmai am început să iau vitaminele pe care mi le-a recomandat.

— Pat părea foarte fericit.

Petrecuseră o seară plăcută la Casa Albă. Întotdeauna era bine când se întâlneau cu musafiri care nu aveau legătură cu politica.

— Ce vă pasă vouă, bărbaţilor? Vă daţi cocoşi, dar toată treaba o facem *noi!*

— Andrea, mi-aş schimba *bucuros* îndeletnicirea cu a ta! glumi Ryan.

Avusese adesea aceeaşi discuţie cu Cathy, susţinând că nu era chiar aşa de greu să ai un copil – bărbaţii făceau în cursul căsniciei majoritatea muncilor grele. Numai că nu-şi putea permite să glumească în acest fel şi cu soţia altcuiva.

Nomuri auzi bipul îndepărtat al computerului, fapt ce însemna că recepţionase datele de la biroul lui Ming, pe care în acel moment le cifra şi le retransmitea prin e-mail. Evenimentul constituia o întrerupere distractivă a îndeletnicirii sale curente. Trecuseră cinci zile de la ultima lor întâlnire amoroasă, iar pentru Nomuri fusese o aşteptare destul de lungă… şi pentru Ming la fel, dacă te luai după pasiunea săruturilor ei. După un timp terminară şi se rostogoliră pe spate, pentru a fuma o ţigară.

— Cum merg treburile la birou? o întrebă Nomuri, ştiind

că răspunsul se găsea deja într-un server din Wisconsin.

— Biroul Politic discută probleme financiare. Qian, ministrul însărcinat cu administrarea banilor, încearcă să convingă Biroul Politic să ne schimbăm Orientarea, dar ei nu-l ascultă, deşi ministrul Fang e de părere că ar trebui s-o facă.

— Oh?

— E supărat din pricina inflexibilităţii vechilor săi tovarăşi. Apoi Ming chicoti. Chai a zis că ministrul a fost foarte flexibil cu ea, în urmă cu două nopţi.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre un bărbat, Ming, o dojeni Nomuri.

— N-aş spune niciodată aşa ceva despre tine şi cârnatul tău de jad, *shin gan*, rosti ea, răsucindu-se pentru a-l săruta.

— Se ceartă des acolo? În Biroul Politic, adică?

— Au loc frecvent neînţelegeri, însă acum e pentru prima dată în ultimele luni când problema nu e rezolvată conform opiniei lui Fang. De regulă între ei este o atmosferă colegială, dar neînţelegerea actuală are baze ideologice. Polemicile legate de asemenea probleme pot fi violente – vorbind în termeni intelectuali.

Era evident că membrii Biroului Politic erau prea bătrâni pentru a face mai mult decât să lovească după ceafă cu bastonul un eventual inamic.

— Şi problema de-acum?

— Ministrul Qian susţine că ţara ar putea rămâne în curând fără bani. Ceilalţi miniştri susţin că e un nonsens. Qian zice că trebuie să ne punem de acord cu statele occidentale. Zhang şi alţii de seama lui spun că nu putem să ne arătăm slabi după tot ce ne-au făcut ele – America în special – în ultima vreme.

— Ei nu-şi dau seama că uciderea preotului italian a fost un lucru rău?

— Ei privesc faptul ca pe un accident nefericit şi, pe deasupra, italianul încălca legile noastre.

„Dumnezeule, se gândi Nomuri, ăştia chiar se cred zei.”

— *Bao bei*, e o greşeală din partea lor.

— Crezi?

— Am fost în America, îţi aminteşti? Am locuit acolo un timp. Americanii sunt foarte grijulii cu clericii şi preţuiesc mult religia. Se înfurie tare rău atunci când scuipi pe ceva sfânt.

— Atunci eşti de părere că Qian are dreptate? îl interpelă ea. Crezi că America va refuza să ne dea bani din pricina acelei acţiuni nesăbuite?

— Da, cred că e posibil să fie aşa. Foarte posibil, Ming.

— Ministrul Fang este de părere că trebuie să adoptăm o atitudine mult mai moderată, pentru a-i linişti cumva pe americani, dar nu a spus asta în cursul şedinţei.

— Oh? De ce?

— Nu doreşte să se distanţeze prea mult de linia adoptată de ceilalţi miniştri. Ai spus că în Japonia politicienii se tem că nu vor fi realeşi. Ei bine, aici Biroul Politic îşi alege membrii şi se poate debarasa de cei care nu se mai potrivesc în angrenaj. Este evident că Fang nu doreşte să-şi piardă statutul, aşa că adoptă o linie precaută, pentru a fi sigur că-şi păstrează scaunul.

— Mi-e greu să pricep lucrurile astea, Ming. Cum îşi selectează membrii? Cum îşi alege „prinţesa” noul „prinţ”?

— Oh, există membri de partid care s-au distins în plan ideologic, iar alţii în câmpul muncii. Spre exemplu ministrul Qian a fost şeful construcţiilor de căi ferate şi a fost promovat, însă în general alegerea se face pe motive politice.

— Şi Fang?

— Ministrul meu e un vechi membru de partid. Tatăl său a fost unul dintre cei mai de încredere locotenenţi ai lui Mao, şi Fang a fost întotdeauna un tovarăş devotat, dar în ultimii ani a remarcat noile iniţiative private în industrie şi cât de bine funcţionează ele, şi îi admiră pe unii dintre oamenii care le conduc. Ba chiar îi invită la el în birou să discute la o ceaşcă de ceai.

„Deci pe-aici bătrânul pervers e un *progresist?”* se întrebă Nomuri. Bun, statisticile pentru astfel de oameni erau foarte scăzute în China.

— Ah, aşadar poporul nu are absolut nicio influenţă, nu?

Ming izbucni în râs.

— Numai la întrunirile de partid, iar acolo îţi ţii gura închisă.

— Eşti membră de partid?

— Oh, da. O dată pe lună mă duc la întruniri. Stau în spatele sălii. Aprob când aprobă ceilalţi, aplaud când aplaudă ei şi mă prefac că ascult. Unii probabil ascultă mai bine decât mine. Nu-i puţin lucru să fii membru de partid, dar statutul meu de membru se datorează slujbei de la minister. Mă aflu aici deoarece au nevoie de talentele mele lingvistice şi de operare a computerului – în plus miniştrilor le face plăcere să aibă o fată tânără sub ei, adăugă ea.

— N-ai stat niciodată deasupra, nu-i aşa?

— Fang preferă poziţia clasică, dar e prea obositor pentru braţele sale, chicoti Ming.

Ryan era mulţumit să constate că se spăla bine pe dinţi. Dentistul îi spusese să îi cureţe cu aţă dentară, aşa cum întotdeauna îl sfătuia, iar Ryan îl aprobase, ca de fiecare dată, numai că nu cumpărase în viaţa lui aţă dentară şi nici nu dorea să-nceapă acum. Măcar scăpase doar cu vreo două radiografii, fiind protejat, fireşte, de radiaţii de un şorţ de piele. Ca bilanţ, fusese rupt pentru nouăzeci de minute de programul său zilnic. Când reveni în Biroul Oval găsi ultimul raport SORGE, care era destul de tare să-l facă să şoptească un „fir-ar să fie”. Ridică telefonul să discute cu Mary Pat, la Langley.

— Sunt bătuţi în cap, remarcă Ryan.

— Păi e al naibii de cert că nu se pricep la contabilitate. Până şi eu ştiu mai multă decât ei.

— NEGUSTORUL trebuie să vadă materialul acesta. Pune-l pe lista SORGE, ordonă preşedintele.

— Numai cu aprobarea ta zilnică, se cramponă directorul adjunct pentru operaţii. Putem să îi dăm să afle numai ce e. Strict de ştiut din punct de vedere economic, dar nu mai mult, bine?

— Bine, atât deocamdată, acceptă Jack.

Dar George se descurcase frumos pe probleme strategice şi se putea transforma într-un bun consilier politic. Pricepea psihologia stărilor de stres mai bine decât alţii şi asta conta enorm. Jack întrerupse legătura şi o puse pe Ellen Sumter să-l cheme de vizavi pe Secretarul Trezoreriei.

— Şi de ce altceva mai sunt îngrijoraţi? întrebă Chester.

— Sunt preocupaţi de faptul că unii muncitori şi ţărani nu sunt atât de mulţumiţi precum ar trebui să fie. Ştii de revoltele care-au avut loc în regiunea exploatărilor de cărbune?

— Oh?

— Da, minerii s-au revoltat anul trecut. Armata a fost trimisă să rezolve situaţia. Câteva sute de oameni au fost împuşcaţi, iar alţi trei mii arestaţi. Se înfioră în timp ce-şi punea la loc sutienul. Există unele agitaţii, dar nu sunt deloc o noutate. Armata deţine controlul în regiunile de la periferia ţării. Din cauza asta partidul cheltuieşte atât de mulţi bani, pentru a menţine o forţă armată pe care se poate baza. Generalii conduc imperiul economic al Armatei Populare de Eliberare – toate fabricile şi capacităţile de producţie – şi se pricep să ţină totul secret. Soldaţii de rând sunt simpli muncitori sau ţărani, însă ofiţerii sunt în totalitate membri de partid şi sunt de încredere, sau cel puţin aşa crede Biroul Politic. Probabil e adevărat, concluzionă Ming.

Văzuse că ministrul său nu-şi făcea griji în privinţa asta. În Republica Populară puterea izvora în mod cert din ţeava armei, iar Biroul Politic deţinea toate armele. Asta simplifica problema, nu?

Cât despre Nomuri, el tocmai învăţase unele lucruri la care nu se gândise până atunci. Era dornic să facă un raport propriu legat de acest material. Probabil Ming ştia o sumedenie de lucruri care nu reieşeau din materialele SONGBIRD, iar el ar fi fost prost să nu raporteze la Langley.

— Parcă-s nişte ţânci de cinci ani într-un magazin de arme, observă Winston. Oamenii ăştia nu-s buni nici să ia

decizii economice în cadrul unui consiliu orăşenesc, ce să mai vorbim de conducerea unei ţări. La naiba, vreau să zic că sunt la fel de stupizi precum erau japonezii cu câţiva ani în urmă, numai că ei au ştiut să asculte de profesori.

— Şi?

— Şi când vor da cu capul de zid tot orbi vor rămâne. Unii s-ar putea să se deştepte, Jack. O să-i muşte pe ceilalţi de fund, dar tot nu vor reuşi să-i trezească şi să vadă ce urmează. Ryan remarcă faptul că Winston folosea cu mult talent metaforele.

— Când? îl chestionă POTUS.

— Depinde cât de multe companii fac ce-a făcut Butterfly. Vom şti mai multe în câteva zile. Afacerile din lumea modei vor fi un indicator.

— Serios?

— Şi eu sunt surprins de asta, însă acum e momentul să încheie contracte pentru anotimpul următor, iar de-aici chinezii puteau scoate *tone* de bani, omule. Scoase din cadourile pentru Crăciunul care urmează. Mark Gant îmi spune că e o afacere de peste şaptesprezece miliarde.

— Fir-aş al naibii.

— Da, nici eu nu ştiam că renii lui Moş Crăciun au ochi oblici, Jack. Cel puţin nu la scara asta.

— Ce zici de Taiwan? îl interpelă Ryan.

— Nu-i de glumă. Au sărit cu amândouă picioarele în nişa creată. Estimez că vor înhăţa un sfert, poate chiar o treime din ce va pierde R.P.C. Pe locul doi se plasează Singapore. Apoi thailandezii. Gaura asta apărută în mijlocul drumului îi va ajuta să acopere pagubele înregistrate de economiile lor acum câţiva ani. De fapt, necazurile Republicii Populare ar putea contribui la refacerea întregii economii din Asia de Sud. Cincizeci de miliarde de dolari pot fi deturnaţi dinspre China şi trebuie să se ducă undeva. Începem să primim comenzi, Jack. Pentru consumatorii noştri nu va fi o afacerea proastă, şi pun pariu că acele ţări au învăţat ceva din lecţia Chinei şi îşi vor deschide ceva mai larg porţile. Aşa că lucrătorii noştri vor profita, oricum, cumva, de pe urma situaţiei.

— Nemulţumiri?

— Cei de la Boeing au făcut puţină gălăgie. Îşi doreau comanda pentru modelul 777, dar vom trăi şi vom vedea. Cineva o să înghită şi găluşca asta. Încă ceva.

— Da? îl îndemnă Ryan.

— Nu doar companiile americane renunţă la China. Două mari uzine italiene şi germanii de la Siemens au anunţat încetarea afacerilor cu partenerii lor chinezi, rosti NEGUSTORUL.

— Se va transforma într-o mişcare generală…?

— Prea devreme să ne pronunţăm, însă dacă aş fi în locul tipilor ăia – Winston flutură faxul de la CIA – m-aş gândi rapid cum să dreg busuiocul.

— N-o vor face, George.

— Atunci vor învăţa o lecţie amară.

CAPITOLUL 39

Cealaltă întrebare

— Nicio acţiune din partea amicului nostru? se interesă Reilly.

— Îşi continuă aventurile amoroase, răspunse Provalov.

— Ai vorbit cu fetele?

— Ieri-dimineaţă, cu două dintre ele. Le plăteşte bine, în euro sau mărci germane şi nu le cere servicii, hm, „exotice”

— Ce bine că are apucături normale, observă, rânjind, agentul FBI.

— În prezent avem numeroase fotografii cu el. Am plasat un dispozitiv electronic de urmărire pe maşina sa şi, totodată, i-am plantat o „ploşniţă” în tastatura computerului. Ne va ajuta să-i aflăm parola de acces, data viitoare când o va folosi.

— Deocamdată n-a făcut nimic care să-l incrimineze, spuse Reilly. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu cât l-am ţinut sub observaţie, confirmă Oleg.

— La dracu, deci chiar a încercat să-l amuţească pe Serghei Golovko. Mi-e greu s-o cred, omule.

— N-ai cum să negi. Şi a făcut-o la ordinul chinezilor.

— Asta echivalează cu o declaraţie de război, amice. E o afacere imensă şi afurisită. Reilly trase un gât de vodcă.

— Aşa e, Mişka. E mai complexă decât oricare caz pe care l-am anchetat anul acesta.

Era un eufemism meşteşugit, după părerea lui Provalov. S-ar fi întors bucuros la anchetarea crimelor normale, în care un soţ îşi omoară soţia fiindcă s-a culcat cu vecinul, sau ceva pe-aproape. Asemenea cazuri, deşi şocante, erau mult mai blânde decât cel la care lucra în momentul de faţă.

— Cum îşi alege fetele, Oleg? vru Reilly să afle.

— Nu le comandă prin telefon. Se duce la un restaurant bun, cu un bar decent şi aşteaptă până ce lângă umăr îi apare o tipă promiţătoare.

— Hm, să-i plasăm o fată?

— Ce vrei să spui?

— Spun să găsiţi o fată drăguţă care-şi câştigă traiul din meseria asta, s-o instruiţi despre ce trebuie să zică, şi să i-o aruncaţi în cale, precum momeala în faţa peştelui. Dacă o agaţă, poate fata îl determină să vorbească.

— Ai mai făcut aşa ceva?

— În felul ăsta am prins un şmecher acum trei ani în New Jersey. Îi plăcea să se laude în faţa fetelor ce tare e el, câţi tipi a eliminat, chestii de genul acesta. Acum e în Penitenciarul Statal Rahway, sub acuzaţie de crimă. Oleg, în închisoare ajung mai mulţi oameni pentru faptul că şi-au dat drumul la gură decât reuşeşti tu să prinzi pe cont propriu. Crede-mă. Cam ăsta-i cazul nostru, acum.

— Mă întreb dacă Şcoala de Vrăbii are vreo licenţiată încă în activitate… mustăci Provalov.

Nu era cinstit să acţionezi noaptea, dar nimeni n-a zis vreodată că războiul este caracterizat de corectitudine în purtarea lui. Colonelul Boyle se afla la postul său de comandă, monitorizând operaţiunile aviaţiei aparţinând Diviziei Blindate. La acţiune luau parte în special elicoptere Apache, deşi în aer se găseau şi câteva Kiowa Warriors, care jucau rolul de cercetaşi pentru aeronavele de atac. Ţinta o constituia un batalion greu german, care simula o tabără de noapte, după ce ziua se aflase în ofensivă. De fapt se prefăceau că sunt ruşi – era un scenariu NATO care data de treizeci de ani, de la apariţia în 1970 a primelor aparate Huey Cobra, când eficacitatea unui elicopter de atac fusese remarcată în Vietnam. Fusese într-adevăr o revelaţie. Echipate pentru prima oară în 1972 cu rachete TOW, dovediseră tancurilor nord-vietnameze ce inamic cumplit poate fi un elicopter înarmat cu rachete, iar asta se-ntâmpla înainte ca sistemele de vedere pe timp de noapte

să fie complet puse la punct. În prezent aparatele Apache transformaseră operaţiunile de luptă în şedinţe de tir sportiv, iar germanii încă încercau să inventeze o măsură împotriva lor. Nici măcar echipamentul lor propriu de vedere pe timp de noapte nu putea compensa uriaşul avantaj deţinut de vânătorii din aer. O idee care funcţiona aproape întotdeauna era să acopere întregul tanc cu o pătură izolatoare de căldură, nepermiţând astfel elicopterelor să capteze semnătura termică după care-şi vânau prada lor imobilă, însă problema o constituia ţeava tunului de pe tanc, care se dovedise a fi imposibil de camuflat, iar păturile nu funcţionaseră niciodată cu adevărat eficient; era ca şi cum ar fi încercat să întindă o cuvertură de pat simplu peste unul dublu. Iar acum sistemul de ochire cu laser de pe Apache ilumina tancurile Leopard suficient de multe secunde pentru a garanta un impact cert rachetelor Hellfire şi, deşi blindatele germane încercau să riposteze, se pare că nu reuşeau mare lucru. Luminiţele galbene „Sunt mort” începuseră să clipească, însemnând că încă un batalion de tancuri căzuse victimă unui atac simulat.

— Ar fi putut încerca să amplaseze echipe SAM în afara perimetrului, observă colonelul Boyle, urmărind ecranul computerului. În loc de asta, colonelul german încercase să folosească momeli în spectrul infraroşu, pe care trăgătorii de pe Apache învăţaseră să le deosebească de o ţintă reală. Conform regulilor scenariului, nu erau permise tancuri-momeală profesionist executate. Acelea erau ceva mai greu de deosebit – cele fabricate de americani imitau aproape perfect silueta unui tanc M1 şi aveau o sursă internă de căldură pentru a păcăli dispozitivele de depistare în infraroşu – *şi* detonau o încărcătură pirotehnică Hoffman pentru a simula o explozie secundară atunci când erau lovite. Numai că erau atât de bine realizate pentru a-şi îndeplini scopul, încât nu puteau fi luate decât drept ceea ce erau, adică un tanc de luptă M1, real, adică amic, sau momeală, aşa că nu puteau fi utilizate într-un exerciţiu de antrenament, fiind un exemplu de tehnologie militară prea

performantă pentru a fi folosită la manevre.

— Arhanghel aici Pegas, recepţie, se auzi un apel din staţia radio digitală. La tipurile acestea noi de aparate nu mai exista pârâitul descărcărilor statice.

— Pegas aici Arhanghelul, răspunse colonelul Boyle.

— Domnule, am rămas Winchester[72] şi aproape c-am terminat ţintele. Fără pierderi proprii. Pegas revine la bază, recepţie.

— Înţeles, Pegas. De-aici totul pare în regulă. Terminat.

Odată conversaţia încheiată, batalionul de elicoptere de atac Apache, împreună cu aparatele de recunoaştere Kiowa se întoarseră la aerodrom pentru analiza misiunii şi berile postexerciţiu.

Boyle privi către generalul Diggs.

— Domnule general, nu ştiu cum am putea face o treabă mai bună de-atât.

— Gazdele noastre nu vor fi prea mulţumite.

— Bundeswehr-ul nu mai este ce-a fost. Conducerea lor politică e de părere că pacea a triumfat, iar soldaţii ştiu asta. Ar fi putut pune câteva din elicopterele lor să intervină, dar băieţii mei sunt destul de pricepuţi şi la luptele aer-aer – ne-am antrenat în acest scop, iar piloţilor mei le surâde ideea de-a deveni aşi – numai că piloţii germani nu obţin suficient combustibil pentru a se antrena corespunzător. Cei mai buni piloţi ai lor se află în Balcani, unde fac poliţie aeriană.

Diggs aprobă cu un aer gânditor. Problemele armatei federale germane nu erau, strict vorbind, problemele lui.

— Colonele, o misiune bine executată. Te rog să le transmiţi oamenilor că sunt mulţumit. Ce program aveţi în continuare?

— Domnule general, mâine stăm la sol pentru întreţinere şi reparaţii, iar poimâine voi desfăşura un exerciţiu major de căutare şi salvare cu aparatele mele Blackhawk. Sunteţi bine-venit să asistaţi la operaţiune.

---

[72] Expresie în limbajul piloţilor de pe elicopterele de atac, indicând că au rămas fără proiectile reactive şi mai au doar muniţie pentru tunul de bord, (n.tr.).

— S-ar putea să vin, domnule colonel Boyle. Te-ai descurcat bine. Ne mai vedem.

— Da, domnule.

Colonelul salută, iar generalul Diggs păşi către vehiculul său Hummer, cu colonelul Mastermann în urma sa.

— Ce zici, Duke?

— Exact cum v-am spus, domnule. Boyle şi-a hrănit constant oamenii cu fier şi sânge.

— Ei bine, cred că următorul raport despre performanţele unităţii îi va mai aduce o stea. Nu stă rău nici comandantul aparatelor Apache.

— Corect, întări ofiţerul G-3 al diviziei. Numele său de apel era „Pegas” şi în acea noapte tăbăcise câteva dosuri.

— Ce urmează?

— Domnule general, în trei zile avem un mare exerciţiu SimNet contra celor din Marele Unu Roşu[73], cu baza la Fort Riley. Băieţii noştri ard de nerăbdare să înceapă.

— Care e capacitatea de luptă a diviziei?

— Ne apropiem de nouăzeci şi cinci la sută, domnule general. Nu mai avem loc de îmbunătăţiri. Adică vreau să zic, domnule, că pentru a atinge un nivel superior ar fi necesar să-i ducem pe soldaţi la Fort Irwin sau în Zona de Antrenament Negev. Suntem la fel de buni ca 10 sau 11 Cavalerie? Nu, n-am făcut atât de mult antrenament în teren pe cât au ei la activ. Şi, nu mai era necesar să adauge, nicio divizie din oricare armată a lumii nu primea bani să se poată antrena atât de intens. Dar lăsând la o parte limitările cu care trebuie să ne împăcăm, nu putem face mai mult de-atât. Vom juca dur la SimNet ca să-i ţinem pe băieţi în priză, dar dincolo de acest stadiu nu putem trece, domnule.

— Cred că ai dreptate, Duke. Ştii, uneori chiar îmi doresc să revină Războiul Rece – măcar în scop de antrenament. Germanii nu ne mai lasă să jucăm cum o făceam pe timpurile acelea, de aceea suntem nevoiţi să ne luăm tălpăşiţa.

---

[73] Divizia 1 de Infanterie Marină, a cărei emblemă e cifra 1, de culoare roşie, (n.tr.).

— Doar dacă cineva face rost de bilete ca să transporte o întreagă brigadă cu avionul, în California, clătină din cap Mastermann.

— Asta n-o să se-ntâmple, Duke, îi spuse Diggs ofiţerului cu operaţiile. Ce păcat! Divizia 1 Tancuri era aproape gata să concureze cu Blackhorse. Diggs ar fi plătit el, numai pentru a vedea înfruntarea. Ce-ar fi să luăm o bere, colonele?

— Dacă domnul general face cinste, îl voi ajuta cu bucurie să-şi cheltuiască banii, rosti cu graţie Duke Mastermann, în timp ce sergentul şofer aducea maşina în faţa clubului din cazarmă.

— Bună dimineaţa, tovarăşe general, zise Gogol, luând poziţie de drepţi.

Bondarenko se simţea vinovat că venea atât de devreme în vizită la bătrânul soldat, dar cu o zi înainte aflase că veteranul se scula cu noaptea-n cap. Generalul văzu că aşa şi era.

— Omori lupi, remarcă Ghennadi Iosifovici, observând pieile sclipitoare care atârnau pe pereţii cabanei.

— Şi urşi, numai că atunci când le aureşti blana, devine prea grea, spuse moşul, aducând ceai oaspeţilor.

— Sunt uimitoare, zise colonelul Aliev, atingând una dintre blănurile de lup rămase. Majoritatea fuseseră luate de-acolo.

— E o distracţie de vânător bătrân, rosti Gogol, aprinzându-şi o ţigară.

Generalul Bondarenko aruncă o privire la carabinele sale, cea nouă de producţie austriacă şi vechea armă cu lunetă rusească, Mosin-Nagant model 1891.

— Câţi ai omorât cu asta? se interesă Bondarenko.

— Lupi, urşi?

— Germani, îl lămuri generalul, cu o voce glacială.

— Am încetat să-i număr când am ajuns la treizeci, tovarăşe general. Asta a fost înainte de Kiev. După aceea au mai fost o mulţime. Văd că avem aceeaşi decoraţie, observă Gogol, arătând către steaua de aur, de Erou al

Uniunii Sovietice, a vizitatorului său, care fusese câştigată în Afganistan. Gogol avea două, una căpătată în Ucraina, cealaltă în Germania.

— Ai aspectul unui soldat, Pavel Petrovici, a unuia bun. Bondarenko sorbi din ceai, care fusese servit impecabil, într-o cană curată de sticlă cu postament de metal – era oare argint?

— Mi-am făcut datoria la vremea mea. Întâi la Stalingrad, apoi pe tot parcursul lungului marş către Berlin.

„Cred şi eu că ai făcut tot marşul”, reflectă generalul. Pe vremuri avusese parte de numeroase întâlniri cu veterani ai Marelui Război Patriotic, însă acum majoritatea erau morţi. Dar pezevenghiul ăsta bătrân privise moartea-n faţă şi îi dăduse cu tifla, fiind probabil antrenat pentru asta de traiul în mijlocul pădurii. Crescuse având ca duşmani urşii şi lupii – oricât de duri ar fi fost fasciştii germani, ei măcar nu te mâncau – aşa că se obişnuise să-şi bazeze viaţa pe ochii şi simţurile sale. Pentru un astfel de antrenament nu exista niciun fel de înlocuitor şi nu-l putea institui ca pregătire standard pentru o întreagă armată. Numai o mână de favorizaţi ai sorţii avuseseră parte de aşa ceva, iar dintre ei cei norocoşi supravieţuiseră războiului. Pavel Petrovici nu avusese o viaţă uşoară. Soldaţii îşi preţuiau lunetiştii, îi admirau pentru priceperea lor, dar nu-i puteau spune „camarade” unui om care vâna alţi oameni ca pe nişte animale – căci de cealaltă parte a liniei frontului s-ar fi putut afla un alt om de acelaşi soi, care dorea să te vâneze pe *tine.* Dintre toţi inamicii pe el îl urai şi de el te înspăimântai cel mai tare, pentru că devenea o chestiune personală să vezi un om prin lunetă, să-i distingi faţa şi să-i iei viaţa ca urmare a unui act deliberat îndreptat contra unui *om* şi chiar să te zgâieşti la expresia lui în momentul când îl nimerea glonţul. Gogol fusese un astfel de om, raţionă Ghennadi, un vânător de fiinţe umane. Şi probabil că niciodată nu avusese somnul tulburat de remuşcări. Unii oameni erau născuţi pentru aşa ceva, iar Pavel Petrovici Gogol era unul dintre ei. Cu câteva sute de mii de bărbaţi de soiul acesta, un general ar fi putut cuceri întreaga lume,

însă erau extrem de puţini…

şi poate că era mai bine aşa, judecă Bondarenko.

— Ai putea trece într-o seară pe la cartierul meu general? Vreau să-ţi ofer o cină şi să ascult poveştile tale.

— Cât de departe este?

— Îţi voi trimite elicopterul meu personal, sergent Gogol.

— Iar eu vă voi aduce o blană de lup aurită, îi promise vânătorul oaspetelui său.

— O voi pune la loc de cinste în clădirea cartierului general, promise la rândul său Bondarenko. Mulţumesc pentru ceai. Trebuie să plec pentru a-mi inspecta subordonaţii, dar vreau *neapărat* să vii la cartierul general pentru cină, sergent Gogol. Îşi strânseră mâinile şi generalul plecă.

— N-aş vrea să-l am de cealaltă parte a unui câmp de luptă, observă colonelul Aliev, când ajunseră în elicopter.

— Avem în cadrul unităţilor de sub comandă o şcoală de lunetişti?

— Da, tovarăşe general, dar este inactivă.

Generalul se răsuci.

— Pune-o iarăşi în funcţiune, Andruşka! Îl vom aduce pe Gogol să-i înveţe pe tineri cum se face treaba. E de-o valoare inestimabilă. Bărbaţii de felul său sunt sufletul unei armate combatante. Treaba noastră este să comandăm, să le spunem soldaţilor unde să meargă şi ce să facă, dar bărbaţii aceia duc lupta şi ucid oameni, iar datoria *noastră* este să ne asigurăm că sunt bine antrenaţi şi aprovizionaţi. Iar când îmbătrânesc, îi folosim la instruirea tinerilor, pentru a le arăta eroi adevăraţi, pe care-i pot atinge şi cu care pot vorbi. Cum dracului să uităm vreodată asta, Andrei? scuturăgeneralul din cap, în vreme ce elicopterul decola.

Gregory revenise în camera sa de hotel, cu trei sute de pagini de informaţii tehnice pe care trebuia să le parcurgă, în timp ce sorbea din cutia cu Cola dietetică şi termina de mâncat cartofii prăjiţi. Era ceva eronat în toată ecuaţia, numai că nu putea spune precis unde-i greşeala. Marina testase racheta Standard-2-ER împotriva a tot felul de

ameninţări, testele desfăşurându-se în principal pe computer, dar şi împotriva unor ţinte reale, deasupra Atolului Kwajalein. Se descurcase foarte bine, dar nu fusese niciodată pusă la încercare într-un test complet la scară reală, contra unui adevărat vector purtător al unei rachete balistice intercontinentale. Nu prea se mai găseau rachete balistice intercontinentale. Pentru teste se folosiseră vechi modele Minuteman-II, de multă vreme retrase din serviciu şi lansate din silozurile bazei Vandemberg a forţelor aeriene, din California, dar acelea se epuizaseră. Rusia şi America îşi retrăseseră toate armele balistice, în principal ca reacţie la atacul nuclear terorist din Denver, care picase aproape fără niciun avertisment, şi a oribilelor sale urmări. Negocierile pentru reducerea la zero a arsenalului de rachete balistice – ultima dintre ele fusese eliminată în mod public chiar înainte ca japonezii să lanseze atacul lor mişelesc împotriva Flotei Pacificului – se desfăşuraseră aşa de rapid, încât o mulţime de paragrafe ale tratatului abia fuseseră luate în seamă; abia ulterior s-a decis să se ia rachetele „de rezervă”, care înainte fuseseră trecute cu vederea, şi să fie reţinute pentru teste ABM[74] (în fiecare lună un ofiţer rus le verifica pe cele americane de la Vandemberg, iar un ofiţer american le număra pe cele ruseşti de la Plesetsk). Testările ABM erau de asemenea monitorizate, însă acum întregul efort se concentra mai ales în domeniul teoretic. Atât ruşii, cât şi americanii păstraseră un număr important de ogive cu încărcătură nucleară, acestea putând fi cu uşurinţă ataşate unor rachete de croazieră de care ambele părţi dispuneau din abundenţă şi nicio ţară nu le putea stopa. O rachetă de croazieră îşi lovea ţintele în circa cinci ore în loc de treizeci şi patru de minute, însă cu un efect la fel de letal ca şi în cazul unei rachete intercontinentale.

Programului de realizare a unei rachete-antirachetă îi fusese schimbată misiunea, îndreptându-şi atenţia către rachetele tactice, precum celebra Scud, pe care ruşii

[74] ABM – Anti Balistic Missile, programul de interceptare şi distrugere a rachetelor balistice intercontinentale, (n.tr.).

regretau până şi faptul că o construiseră, ca să nu mai pomenească de vânzarea ei către ţări turbulente, care nu puteau alinia nici măcar o singură divizie mecanizată decentă, dar cărora le făcea plăcere să facă paradă cu aceste rachete V2[75] modernizate, cu aspect de burlan de sobă, căci arătau al dracului de impresionant pentru publicul spectator. Dar noile îmbunătăţiri ale rachetelor Patriot americane şi ale suratelor ei SAM de producţie rusească anulau în mare măsură ameninţarea rachetelor balistice tactice, iar sistemul Aegis al marinei militare americane fusese testat împotriva unor astfel de rachete. Totuşi, la fel ca şi Patriot, Standard era o armă de apărare punctuală, cu o rază de acţiune a naibii de mică, putând acoperi o zonă de abia cincizeci de kilometri pătraţi în jurul unui bastiment.

Una peste alta, era mare păcat că nu reuşiseră să dea de cap problemei de putere insuficientă a laserului său cu electroni liberi. *Acela* ar fi reuşit să apere întreaga linie a litoralului, însă... dacă baba ar fi avut boaşe era acum ministru de război, socoti Gregory. Se vorbea despre instalarea unui laser chimic la bordul unui avion 747 transformat, care ar fi putut cu siguranţă doborî o rachetă balistică încă din faza iniţială a traiectoriei, însă pentru a realiza *asta* era necesar ca aparatul 747 să fie destul de aproape de punctul de lansare, astfel că nu era decât tot o versiune de apărare tactică, fără utilitate strategică.

Sistemul Aegis avea perspective mari. Sistemul radar SPY era de primă clasă şi, deşi computerul care gestiona toate informaţiile era tot ce dăduse mai bun tehnologia anului 1975 – un calculator Apple Macintosh din prezent l-ar fi bătut cu un ordin de gradul trei ca performanţă interceptarea unei arme balistice nu constituia o problemă de viteză de calcul, ci de energie cinetică – aducerea armei de apărare în locul potrivit, la momentul potrivit. Nici măcar

[75] V2 a fost prima rachetă balistică în adevăratul sens al cuvântului, construită de către naziţti şi intrată în luptă la finele anului 1944; după război, atât ruşii, cât şi americanii şi-au bazat primele realizări în domeniu pe proiectul acestei rachete, (n.tr.).

această problemă nu era ceva nou pentru ingineri. Primele realizări în domeniu apăruseră în anul 1959, cu racheta Nike Zeus, care fusese convertită în Spartan şi arătase un mare potenţial până a fi abandonată şi reciclată în cutii de conserve din cauza tratatului din 1972 încheiat cu Uniunea Sovietică; ulterior la fel s-a întâmplat cu sistemul Safeguard, care a fost oprit la jumătatea realizării sale. Ei bine, miezul problemei era că tehnologia vectorilor purtători având la bord mai multe ogive nucleare nega întregul concept defensiv. Nu, trebuia să distrugi o rachetă intercontinentală cu focoase multiple imediat şi asta deasupra teritoriului inamicului, astfel încât dacă sistemul de armare era unul primitiv, racheta să pârjolească terenul duşmanului. Metoda de realizare a unei astfel de acţiuni era oferită de sistemul Brilliant Pebbles dezvoltat de Lawrence-Livermore National Laboratory şi care, deşi nu fusese încă testat, promitea a fi revoluţionar. Dacă te loveşte un băţ de chibrit care se deplasează cu douăzeci şi patru de mii de kilometri pe oră îţi va da peste cap toată ziua. Dar un astfel de eveniment nu avea cum să se producă. Impulsul de-a finanţa şi pune în serviciu un astfel de sistem sucombase odată cu rachetele balistice. Într-un fel era păcat, socoti Gregory. Un sistem de acel gen ar fi fost o capodoperă inginerească – dar în prezent nu avea aplicaţie practică. R.P.C. îşi păstrase lansatoarele de rachete balistice cu baza la sol, dar nu dispunea decât de aproximativ zece asemenea instalaţii, o mare diferenţă faţă de cele o mie cinci sute pe care sovieticii le ţinuseră aţintite spre America. Totodată chinezii aveau un submarin nuclear înarmat cu rachete balistice, dar Gregory îşi imagina că CINCPAC îl putea face să dispară la nevoie. Chiar şi dacă s-ar fi aflat într-un port, amarat la cheu, o bombă inteligentă de o mie de kilograme l-ar fi scos cu uşurinţă din ecuaţie, iar marina americană avea o mulţime de bombe de acel fel.

„Aşadar, judecă el, să ne închipuim că R.P.C. se supără rău de tot pe Taiwan şi să ne imaginăm că U.S. Navy are un crucişător Aegis amarat într-un port taiwanez, pentru ca marinarii săi să tragă o beţie în oraş şi să meargă la târfe,

iar tipii din Beijing aleg tocmai acel moment ca să lanseze una dintre rachetele lor intercontinentale; cum va putea marina militară să evite transformarea crucişătorului său în cenuşă, şi ah, apropo, să salveze oraşul Taipei…?”

Racheta SM-2-ER avea aproape toate ingredientele pentru îndeplinirea unei asemenea sarcini. Dacă racheta balistică ţintea exact locul în care se afla crucişătorul, intersectarea traiectoriei sale nu mai constituia o opţiune. Trebuia doar să ghidezi racheta de interceptare pe linia aceluiaşi cap-compas, pentru că racheta care venea spre crucişător nu se deplasa, în esenţă, deloc, şi trebuia doar să pui racheta sol-aer în acelaşi loc – punctul X – în care vectorul purtător al rachetei intercontinentale urma să se afle, la momentul Y. Computerul sistemului Aegis putea spune unde şi când va fi impactul, dar de fapt nu trebuia să izbeşti un glonţ cu un alt glonţ. Racheta purtătoare a focoaselor nucleare se putea afla la un metru distanţă de punctul calculat, iar distanţa de declanşare a încărcăturii de luptă a rachetei SAM putea fi de cât? Trei metri depărtare? Cinci? Poate chiar opt sau zece?

„Să spunem opt”, decise Gregory. Era SM-2 *atât* de precisă? În termeni absoluţi, probabil că da. Era dotată cu suprafeţe de control de mari dimensiuni, căci pentru a o putea aduce în calea unui avion cu reacţie – exact ţinta pe care fusese iniţial SM-2 proiectată s-o distrugă – trebuia să se ţină cont de gradul de manevrabilitate al avionului (piloţii ar fi făcut pe dracu-n patru să evite racheta), astfel că o sferă de distrugere cu raza de opt metri, în termeni pur geometrici, ar fi fost suficientă pentru doborârea unei rachete balistice.

Problema o constituia viteza. Gregory desfăcu o nouă cutie de Cola dietetică din minibarul camerei de hotel şi reveni la locul său pentru a reflecta asupra problemei. Racheta purtătoare zbura la înălţimea de treizeci mii de metri, cu 25 740 kilometri pe oră, adică de opt ori mai repede decât viteza unui glonţ, 7 150 metri pe secundă. Era o viteză a naibii de mare. Aproape la fel de iute se deplasa unda de şoc a unei explozii puternice. Puteai pune vectorul

purtător să treacă exact pe lângă o tonă de TNT chiar în momentul când era detonat explozibilul şi deflagraţia n-ar fi putut prinde din urmă racheta. *A naibii de RAPIDĂ.*

„Deci încărcătura de luptă a rachetei de intercepţie trebuie să detoneze cu mult înainte de-a ajunge în locul unde va fi ţinta.” Pentru a afla exact cu cât timp înainte nu era decât o problemă de matematică. Asta însemna că cea mai importantă variabilă a ecuaţiei era focosul de proximitate al rachetei SM-2, decise Gregory. Nu ştia că se-nşală, că ceva îi scăpase, aşa că îi dădu înainte cu calculele. Ajustarea programului pentru sistemul laser al focosului de proximitate părea mai uşoară decât îşi imaginase. Păi asta era o veste bună, nu?

Ministrul Fang Gan îşi începuse iarăşi ziua de lucru foarte devreme. Cu o seară înainte, primise un telefon acasă şi luase hotărârea să ajungă mai devreme la birou pentru a da curs întâlnirii stabilite în cursul convorbirii telefonice. Pentru subordonaţii săi, care abia se pregăteau pentru începerea programului, fu o surpriză să-l vadă apărând şi încercară să-şi dea seama ce-i tulburase rutina zilnică. În fond nu era vina lor şi avură bunul-simţ să nu-l deranjeze în vreun fel, pentru a nu-l mânia.

Ming tocmai lista materialul descărcat de pe internet. Avea câteva subiecte pe care le considera interesante, mai ales un articol din *The Wall Street Journal* şi un altul din *Financial Times*. Ambele făceau comentarii pe marginea unui fapt pe care ea îl consideră ca fiind motivul sosirii matinale la birou a ministrului, întâlnirea programată pentru ora 9.20 era cu un industriaş numit Ren He-Ping, amic cu şeful ei. Ren sosise mai devreme. Bărbatul firav, de vârstă înaintată, avea un aer foarte nefericit – nu, se corectă ea, preocupat de ceva. Ming ridică telefonul pentru a obţine permisiunea şefului, apoi se ridică şi îl conduse pe Ren în biroul ministrului, grăbindu-se să revină pentru a pregăti ceaiul lui Fang, pe care încă n-apucase să i-l servească.

În mai puţin de cinci minute revenea în biroul şefului, cu ceştile de porţelan de cea mai bună calitate aşezate pe-o tavă bogat ornamentată. Le oferi ceaiul celor doi bărbaţi cu o eleganţă care îi atrase un cuvânt de mulţumire din partea ministrului, apoi părăsi biroul. Observă că Ren nu părea deloc mai fericit decât înainte de-a intra la Fang.

— Ce problemă ai, Ren?

— În două săptămâni voi avea o mie de muncitori care vor sta degeaba, Fang.

— Oh? Din ce motiv, prietene?

— Fac multe afaceri cu o firmă americană. Se cheamă Butterfly. Vând haine pentru femeile americane cu dare de mână. Fabrica mea de la periferia oraşului Shanghai produce ţesătura, iar uzina mea de confecţii de la Yancheng transformă ţesătura în articole vestimentare, pe care le expediem cu vaporul în America şi Europa. Facem afaceri cu Butterfly de aproape trei ani, spre marea satisfacţie a tuturor părţilor implicate.

— Da? Atunci, care-i impasul?

— Fang, Butterfly tocmai a anulat o comandă în valoare de o sută patruzeci de milioane de dolari americani. Au făcut asta fără niciun preaviz. Cu o săptămână înainte ne spuneau că sunt foarte mulţumiţi de produsele noastre. Am investit o avere în controlul calităţii pentru a mă asigura că ei îşi menţin colaborarea… dar ne-au abandonat ca pe un câine în plină stradă.

— De ce s-a întâmplat asta, Ren? îl întrebă ministrul Fang, temându-se că ştia deja răspunsul.

— Reprezentantul nostru din New York spune că din pricina morţii celor doi clerici. Ne informează că Butterfly n-a avut de ales, că americanii au demonstrat în faţa magazinului său din New York şi au împiedicat lumea să intre pentru a-i cumpăra marfa. Zice că Butterfly nu mai poate face afaceri cu mine de teamă să nu-şi ruineze propria afacere.

— Nu ai un contract încheiat cu ei? Nu sunt obligaţi să-l onoreze?

Ren făcu semn că da.

— Tehnic, da, însă afacerile sunt un lucru practic, tovarăşe ministru. Dacă nu pot vinde produsele noastre, atunci nu vor mai cumpăra de la noi. Nu pot obţine de la bancherii lor finanţarea pentru cumpărarea produselor noastre – bancherii împrumută banii în speranţa că-i vor primi înapoi, da? În contract există o clauză care le oferă o portiţă de scăpare. Ne putem judeca la tribunal, dar va dura ani întregi şi probabil nu vom avea câştig de cauză, iar acţiunea ar putea ofensa alte firme din domeniu, fapt care ne-ar împiedica să mai facem *vreodată* afaceri în New York. Deci, în termeni practici, nu există niciun remediu.

— E o problemă temporară? Cu siguranţă impasul va trece, nu?

— Fang, noi facem afaceri şi-n Italia, cu Casa d´Alberto, o companie mare, care dă tonul în moda europeană. Şi ei au anulat relaţiile comerciale cu noi. Se pare că italianul pe care l-au ucis miliţienii noştri provenea dintr-o familie puternică şi influentă. Reprezentantul nostru din Italia spune că, pentru o vreme, nicio firmă chineză nu va mai putea desfăşura afaceri acolo. Cu alte cuvinte, tovarăşe ministru, acel „incident nefericit” cu preoţii urmează să aibă consecinţe grave.

— Dar oamenii ăia trebuie să cumpere haine de undeva, obiectă Fang.

— Într-adevăr. Şi o vor face, din Thailanda, Singapore şi Taiwan.

— E posibil aşa ceva?

Ren dădu imediat din cap, abătut.

— Foarte posibil. Sursele mele îmi spun că sunt foarte ocupaţi cu contactarea foştilor noştri parteneri de afaceri, pentru „a prelua ştafeta” cum zic ei. Ştii, guvernul taiwanez a demarat o campanie agresivă pentru a face diferenţierea între ei şi noi şi, cel puţin pe moment, campania lor pare a avea un mare succes.

— Păi, Ren, cu siguranţă vei găsi alţi cumpărători pentru produsele tale, îi sugeră Fang, plin de încredere.

Însă industriaşul dădu din cap. Nu se atinsese de ceai, iar ochii lui păreau două răni deschise pe-un chip împietrit.

— Tovarăşe ministru, America e cea mai mare piaţă din lume pentru produsele de gen şi dă semne că în curând îşi va închide porţile pentru noi. Pe locul doi vine Italia, dar şi ea ne-a trântit poarta în nas. Paris, Londra, până şi comercianţii avangardişti din Danemarca şi Viena refuză să ne răspundă la apelurile telefonice. Mi-am pus reprezentanţii să contacteze toţi potenţialii clienţi şi toţi spun acelaşi lucru. Nimeni nu vrea să facă afaceri cu China. Numai America ne poate salva, dar ea n-o va face.

— Cât te va costa toată tărăşenia?

— După cum ţi-am spus, o sută patruzeci de milioane numai în contul afacerii Butterfly, iar din alte afaceri desfăşurate în America şi Europa o sumă similară.

Lui Fang nu-i luă mult să calculeze câţi bani i-ar fi revenit guvernului R.P.C. din suma aceea.

— Colegii tăi?

— Am vorbit cu câţiva. Aceleaşi veşti. Nici că se putea un moment mai prost. *Toate* contractele noastre ajung la scadenţă în acelaşi timp. E vorba de *miliarde* de dolari, tovarăşe ministru. *Miliarde,* repetă el.

— Înţeleg, rosti Fang, aprinzându-şi o ţigară. Ce-ar trebui făcut pentru a rezolva problema?

— Ceva care să satisfacă America şi mă refer atât la guvernul ei, cât şi la cetăţeni.

— Este chiar atât de important? întrebă Fang, oarecum obosit. Auzise prostiile astea de atâtea ori până atunci, spuse de un număr mare de voci.

— Fang, în America populaţia îşi poate cumpăra hainele de la ce magazin sau fabricant doreşte, de la orice comerciant. Ea hotărăşte ce afacere reuşeşte şi care eşuează. Industria articolelor vestimentare de damă, în special, e volatilă ca aburul. Nu-i nevoie de mult timp pentru a face o companie din domeniu să dea faliment. Ca urmare, acele companii nu-şi vor asuma riscuri adiţionale, lipsite de necesitate.

Fang trase adânc aer în piept şi reflectă puţin. Se confrunta cu o problemă de care, la nivel intelectual, fusese întotdeauna conştient, dar nu o apreciase. America *era* o

ţară diferită, cu reguli diferite. Şi atâta timp cât China dorea banii Americii, trebuia să se supună acelor legi. Asta nu mai era politică. Era spirit practic.

— Ce vrei să fac eu?

— *Te rog,* spune-le colegilor tăi din guvern că asta poate reprezenta o ruină financiară pentru noi. Pentru sectorul meu industrial cu siguranţă, iar noi suntem un bun de preţ al patriei. Noi aducem bogăţie Chinei. Dacă aveţi nevoie de această bogăţie pentru a o cheltui pe alte lucruri, atunci va trebui să daţi atenţie nevoilor noastre în scopul de-a vă asigura vouă bogăţia.

Ce nu putea Ren să spună era că el şi colegii săi industriaşi erau cei care făceau posibilă agenda economică (şi în consecinţă cea politică) a Biroului Politic, drept urmare conducerea ţării trebuia să-i asculte măcar o dată şi pe ei. Dar Fang ştia ce replică va da Biroul Politic. Un cal poate trage o căruţă, dar vizitiul nu-l întreabă pe cal unde doreşte să meargă.

Aceasta era realitatea politică în Republica Populară Chineză. Fang ştia că Ren era umblat prin lume, că dispunea de o avere personală considerabilă pe care R.P.C. îi permisese cu mărinimie s-o strângă, şi, probabil cel mai important lucru dintre toate, avea inteligenţa şi puterea financiară pentru a-şi stabili locul de desfăşurare al afacerii oriunde îşi dorea. Fang ştia că Ren putea să ia avionul către Taiwan, unde putea finanţa construirea unei fabrici în care să angajeze alţi oameni care arătau şi vorbeau chinezeşte, putea face profit *şi* căpăta o oarecare influenţă în domeniul politic. Mai presus de toate ştia că Ren ştie toate aceste lucruri. Va acţiona el astfel? Probabil că nu. Era de pe continent, un cetăţean chinez get-beget. Acesta era tărâmul *lui* şi nu avea de gând să-l părăsească, altfel nu s-ar mai fi aflat în acel birou, pledându-şi cazul în faţa unui ministru – bine, probabil Qian Kun l-ar fi ascultat şi el – care era receptiv la vorbele sale. Ren era un patriot, dar nu era comunist. O dualitate foarte ciudată…

Fang se ridică în picioare. Întâlnirea durase destul.

— Voi face asta, prietene, îi zise oaspetelui său. Şi te voi

informa despre evoluţia problemei.

— Mulţumesc, tovarăşe ministru. Ren se înclină şi părăsi biroul, fără a avea un aer mai fericit, dar mulţumit că cineva îl ascultase. Un lucru neaşteptat din partea unui membru al Biroului Politic.

Fang îşi reocupă scaunul şi îşi aprinse o nouă ţigară, apoi întinse mâna după ceai. Stătu pe gânduri circa un minut.

— Ming! apelă el cu voce ridicată.

Fata apăru fix în şapte secunde.

— Da, tovarăşe ministru?

— Ce articole de ştiri ai pentru mine? ceru el.

Secretara dispăru pentru alte câteva secunde, apoi reapăru, ducând câteva pagini.

— Uitaţi, tovarăşe ministru, abia le-am imprimat. Acesta, în mod special, poate constitui un subiect de interes.

„Acesta" era un articol de pe prima pagină a ziarului *The Wall Street Journal.* „Schimbări majore în afacerile economice ale Chinei?" proclama titlul. Semnul de întrebare era pur retoric, după cum îşi dădu seama Fang după citirea primului paragraf. Ren avea dreptate. Trebuia să dezbată problema cu restul Biroului Politic.

Următorul punct major din programul lui Bondarenko în acea dimineaţă era observarea unui exerciţiu de tragere efectuat de o unitate blindată. Unitatea avea în dotare cea mai recentă variantă a tancului T-80UM. Nu se compara totuşi cu noul T-99 care abia fusese lansat în producţie de serie. Totuşi modelul UM *avea* un sistem de control al focului decent, de o concepţie destul de nouă. Poligonul era de o simplitate extremă, ţintele fiind confecţionate din plăci albe de carton pe care se pictase cu negru silueta unui tanc, fiind dispuse la distanţe fixe, prestabilite. Mulţi dintre tunarii săi nu mai trăseseră cu muniţie reală de când părăsiseră şcoala militară – ăsta era nivelul de pregătire al armatei ruse, spumegă generalul.

Apoi spumegă mai rău. Privea un anume tanc, care trăgea într-o ţintă aflată la cel mult o mie de metri depărtare. Puteai atinge ţinta cu un scuipat şi totuşi

generalul văzu cum primul, apoi următoarele două proiectile trasoare îşi ratează ţinta, toate fiind trase prea scurt, apoi al patrulea avu o traiectorie mai înaltă, lovind ţinta în zona turelei pictate. Îndeplinindu-şi sarcina, tancul îşi mută tirul asupra celei de-a doua ţinte, aflată la o mie două sute de metri şi o rată de două ori înainte de-a face o gaură exact în centrul ţintei.

— De data asta n-a fost rău, zise Aliev din spatele generalului.

— Exceptând faptul că tancul şi întregul său echipaj au murit acum nouăzeci de secunde! remarcă Bondarenko, slobozind un blestem dezgustător. Ai văzut vreodată ce se petrece când un tanc sare-n aer? Din echipaj nu mai rămâne decât umplutură de cârnaţi! Nişte cârnaţi costisitori.

— E prima dată când trag cu muniţie reală, rosti Aliev, sperând să-şi calmeze şeful. Avem o cantitate limitată de muniţie de exerciţiu şi ea nu are precizia unui proiectil adevărat.

— Câte proiectile reale avem?

— Milioane, zâmbi Aliev.

Practic, aveau depozitele pline cu astfel de muniţie, fabricată încă din anul 1970.

— Atunci distribuie-le la unităţi, ordonă generalul.

— Moscovei n-o să-i placă, îl preveni colonelul. Muniţia de război era, evident, mult mai scumpă.

— Nu sunt aici ca să-i *implor,* Andrei Petrovici, sunt aici ca să-i *apar*. Intr-una din zile voia să-l întâlnească pe individul care luase decizia înlocuirii servantului de pe tanc cu o maşină de încărcare a proiectilului. Era mai lentă decât un soldat şi eliminase un membru al echipajului care putea ajuta la repararea avariilor suferite de tanc. Oare inginerii nu se gândeau niciodată că un tanc era practic conceput pentru *luptă?* Nu, tancul acesta fusese proiectat de către un comitet, aşa cum fusese conceput tot arsenalul sovietic, fapt care explica, poate, de ce mare parte din blindate nu funcţionau – sau, la fel de rău, nu ofereau protecţie echipajului. Un exemplu îl constituia amplasarea

rezervoarelor de benzină în interiorul *uşilor* de acces ale transportoarelor blindate de infanterie, model BTR. S-a gândit vreodată cineva cum ar putea un ocupant al vehiculului să sară afară din blindatul avariat şi chiar să supravieţuiască pentru a lupta pedestru? Cel dintâi lucru pe care-l învăţaseră afganii despre echipamentul mobil al sovieticilor fusese că tancurile lor erau vulnerabile… şi oare câţi băieţi arseseră de vii din pricina asta? „Ei bine, reflectă Bondarenko, acum am o ţară nouă şi Rusia *are* ingineri talentaţi, aşa că poate peste câţiva ani vom putea produce arme demne de soldaţii care le poartă.”

— Andrei, avem ceva în subordinea noastră care funcţionează cum trebuie?

— Păi tocmai ăsta-i scopul pentru care ne antrenăm, tovarăşe general.

Reputaţia în serviciu a lui Bondarenko era aceea de ofiţer de primă clasă, care caută mai curând soluţii decât cauza problemelor. Directorul său de operaţii presupusese că Ghenadi Iosifovici era copleşit de vederea numeroaselor dificultăţi cu care se confrunta, fără a se mai gândi că oricât de gigantică era o problemă, ea consta din numeroase probleme mai mici, care *se puteau* aborda una câte una. Precum tragerea cu tunul, de exemplu. În acea zi, rezultatele fuseseră execrabile. Dar într-o săptămână se puteau îmbunătăţi, mai ales dacă dădeau trupelor muniţie reală în locul celei de exerciţiu. „Gloanţele adevărate”, cum invariabil le numeau soldaţii, îi făceau să se simtă bărbaţi, nu şcolari cu abecedarul în mână. Mai erau multe de spus, însă, precum multe dintre faptele pe care le făcea noul său sef, avea bun-simţ. Peste două săptămâni urmau să asiste la o nouă şedinţă de tragere, înregistrând un număr mai mare de lovituri în ţintă decât de ratări.

CAPITOLUL 40

Prezentări ale modei

— Cum e, George? îl interogă Ryan.

— A început. S-a dovedit că există o tonă de alte contracte similare care ajung la scadenţă în cursul anotimpului următor, plus contractele pentru jucăriile de Crăciun, îl informă Secretarul Trezoreriei pe preşedinte. Şi nu doar noi reziliem contractele. Italia, Franţa, Anglia, *toată lumea* scapă de ele. Chinezii pătrunseseră adânc pe piaţa confecţiilor şi în cursul procesului călcaseră multe persoane pe bătături. Ei bine, găina cu ouă de aur şi-a luat zborul şi amicii din Beijing au rămas cu traista goală. Şi e un sac uriaş, Jack. E vorba de miliarde de dolari.

— Cât de rău o să-i afecteze? se interesă Secretarul de Stat.

— Scott, te asigur că mi se pare destul de straniu ca soarta unei naţiuni să atârne de un sutien Victorias Secret, dar banii sunt bani. Chinezii au nevoie de ei şi din senin se trezesc cu o gaură imensă în finanţele lor. Cât de imensă? De ordinul miliardelor. O să-i apuce crampele când vor vedea.

— Există în prezent vreo repercusiune gravă? vru Ryan să ştie.

— Nu-i domeniul meu, Jack, răspunse Winston. E departamentul lui Scott.

— În regulă. Ryan îşi răsuci capul spre celălalt membru al cabinetului său.

— Înaintea de-a putea da un răspuns, trebuie să ştiu ce efect net va avea acest proces asupra economiei chineze.

Winston ridică din umeri.

— Teoretic, ar putea să iasă la liman doar cu dificultăţi minime, dar asta depinde de modul în care vor gestiona

criza. Industria lor naţională e un talmeş-balmeş de întreprinderi private şi proprietate de stat. Fireşte, cele private sunt profitabile, iar cele mai puţin profitabile întreprinderi proprietate de stat sunt cele din subordinea armatei. Am văzut nişte analize referitoare la operaţiunile Armatei Populare de Eliberare care par desprinse dintr-un film de groază cu nebuni, e imposibil să le dai crezare după ce parcurgi cifrele. În general, soldaţii nu se pricep să fabrice bunuri – ei sunt specializaţi în distrugerea lor – iar când în ecuaţie mai arunci şi ideologia marxistă nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. Deci aceste „Întreprinderi” înghit sume enorme de bani. Dacă le închid, sau doar le restrâng activitatea, pot spune adio crizei şi să treacă mai departe – dar nu vor face aşa.

— Corect, aprobă Adler. Armata populară are un cuvânt greu de spus în politica lor. Partidul controlează armata, numai c-au lăsat-o să se extindă prea mult. În China există unele frământări politice şi economice. Au nevoie de armată pentru a ţine situaţia sub control, iar din cauza asta armata primeşte o felie mare din tortul avuţiei naţionale.

— Sovieticii nu erau aşa, obiectă preşedintele.

— Ţări diferite, culturi diferite. Nu uita asta.

— Extratereştri, murmură Ryan, făcând semn că a priceput. Bun, continuă.

Winston se execută.

— Nu putem prevedea ce impact va avea criza asupra societăţii lor până ce nu vom şti cum vor reacţiona ei la problemă.

— Dacă atunci când va-ncepe să-i doară se vor porni pe gudurat, ce vom face? fu următoarea întrebare pusă de Ryan.

— Vor trebui să se poarte frumos, reactivând comenzile pentru Boeing şi Caterpillar, şi asta în mod public.

— Nu vor face asta, pentru că n-au cum, obiectă Adler. Şi-ar pierde prea rău prestigiul. Mod de gândire asiatic. Nu vor da un anunţ public. S-ar putea să ne ofere unele concesii, însă vor trebui ţinute secrete.

— Lucru inacceptabil din punct de vedere politic pentru

noi. Dacă încerc să apar în faţa Congresului cu chestia *asta,* prima dată îmi vor râde în faţă, apoi mă vor crucifica. Ryan luă o înghiţitură din paharul cu băutură.

— Şi chinezii nu vor pricepe de ce nu poţi spune Congresului ce are de făcut. Ei te consideră un lider puternic, care poate lua decizii de unul singur, îl informă VULTURUL pe preşedinte.

— Oare ştiu *măcar o iotă* despre felul cum funcţionează guvernarea la noi? se miră POTUS.

— Jack, sunt sigur că au tot felul de experţi care ştiu mai multe despre procesul constituţional decât ştiu eu, însă membrii Biroului Politic n-au nevoie să-i asculte. Ei provin din cu totul alt mediu politic, fiind unicul pe care-l înţeleg. Pentru noi „poporul” înseamnă opinia publică, sondajele de opinie şi, în fine, alegerile. Pentru ei înseamnă ţăranii şi muncitorii care ar trebui să facă ceea ce li se spune.

— Şi noi facem afaceri cu oamenii ăştia? îşi ridică Winston privirea în tavan.

— Se cheamă *realpolitik,* George, îi explică Ryan.

— Dar nu putem pretinde că poporul chinez nu există. Sunt peste un miliard la număr şi, oh, apropo, au focoase nucleare, montate pe rachete balistice. Fapt care adăuga un element absolut neplăcut întregii ecuaţii.

— Conform CIA, n-au decât douăsprezece bucăţi, iar noi le putem transforma ţara, dacă e nevoie, într-un uriaş teren plat, numai că ne va lua douăzeci şi patru de ore în loc de patruzeci de minute, le spuse Ryan oaspeţilor săi, străduindu-se să nu aibă frisoane când rostea acele vorbe. Însă posibilitatea era prea îndepărtată ca să-l facă nervos. Iar ei ştiu asta; cine-ar vrea să fie rege peste un uriaş teren de parcare? *Atâta* minte au şi ei, Scott, nu-i aşa?

— Aşa cred. Îşi agită sabia în direcţia Taiwanului, dar nu prea rău în ultima vreme, de când avem permanent prezentă în zonă Flota a Şaptea. Ceea ce consuma o grămadă din combustibilul alocat marinei militare.

— Oricum, le va afecta economia problema aceasta financiară? ceru Jack să afle.

— Nu cred, numai dacă sunt de-a dreptul tâmpiţi.

— Scott, sunt tâmpiţi? îl chestionă Ryan pe Secretarul de Stat.

— Nu prea… cel puţin aşa cred eu, îi spuse Adler preşedintelui.

— Bun, atunci mă pot duce sus, la bar, să-mi mai torn un rând, se ridică Ryan, iar oaspeţii îi urmară exemplul.

— Asta-i nebunie curată! urlă Qian Kun la Fang, în cealaltă emisferă a globului, discutând despre aceleaşi probleme ca la Casa Albă.

— Nu te contrazic, Qian, dar trebuie să ne susţinem poziţia în faţa celorlalţi colegi.

— Fang, putem să ajungem faliţi. Cu ce vom mai cumpăra grâu şi petrol?

— De ce rezerve dispunem?

Ministrul Finanţelor se aşează şi reflectă puţin la întrebare. Închise ochii şi încercă să-şi amintească cifrele care îi erau raportate în prima zi de luni a fiecărei luni calendaristice. Deschise ochii.

— Recolta de anul trecut a fost peste medie. Avem hrană pentru circa un an – presupunând că anul acesta recolta va fi mediocră, sau chiar puţin sub medie. Problema cea mai presantă este petrolul. Am consumat o mare cantitate în ultima vreme, datorită constantelor exerciţii întreprinse de armată în nord şi de-a lungul litoralului. La petrol avem rezerve pentru circa patru luni, plus bani ca să importăm pentru încă două luni. După asta va trebui să raţionalizăm consumul. Actualmente avem rezerve mai mult decât suficiente de cărbune, aşadar vom dispune de energie electrică la discreţie. Luminile vor rămâne aprinse. Trenurile vor circula, însă armata va rămâne oloagă. „Şi n-ar fi un lucru rău”, omise să adauge.

Ambii bărbaţi erau conştienţi de valoarea Armatei Populare de Eliberare, dar în prezent aceea era mai mult o forţă internă de securitate, o poliţie ceva mai numeroasă şi mai bine înarmată, decât un garant al securităţii naţionale, care nu era, realmente, ameninţată de absolut nimic din exteriorul graniţelor.

— Armata nu va fi încântată, îl avertiză Fang.

— Nu sunt preocupat de ce le place lor sau nu, Fang, contraatacă Ministrul Finanţelor. Avem o ţară pe care trebuie s-o scoatem din secolul nouăsprezece. Avem o industrie de dezvoltat, un popor de hrănit şi de asigurat locuri de muncă pentru cetăţeni. În tinereţe am fost educaţi să credem că ideologia marxistă va rezolva toate aceste probleme, însă nu a avut un succes aşa de mare cum ni s-a spus.

— Vrei să spui că…?

Qian îşi modifică poziţia în scaun.

— Îţi aminteşti ce-a spus Deng? Nu contează dacă pisica e albă sau neagră, atâta timp cât prinde şoareci. Curând după aceea Mao l-a exilat, aşa că astăzi avem încă două sute de milioane de guri de hrănit, însă singurele fonduri cu care putem asigura surplusul de hrană provin de la pisica neagră, nu de la cea albă. Trăim într-o lume condusă de spiritul practic, Fang. Şi eu am un exemplar din *Cărticica roşie,* dar ăsta nu-mi potoleşte foamea.

Fostul inginer de căi ferate se lăsase acaparat de birocraţia sa şi de slujba sa, exact ca predecesorul său – care murise la vârsta relativ tânără de şaptezeci şi opt de ani, înainte de-a putea fi îndepărtat din scaunul ocupat în cadrul Biroului Politic. Qian, un tânăr de şaizeci şi şase de ani, trebuia să-nveţe să-şi măsoare cu mai multă atenţie atât vorbele, cât şi ideile. Era pe punctul de a-i spune asta, când Qian începu din nou să vorbească.

— Fang, oamenii de soiul meu şi al tău trebuie să fie capabili a-şi vorbi liber unul altuia. Nu suntem nişte colegi de facultate plini de zel revoluţionar. Suntem oameni bătrâni, cu experienţă, şi *trebuie* să avem capacitatea de a discuta sincer problemele ţării. Am irosit prea mult timp la şedinţele în care ne prosternam în faţa cadavrului lui Mao. Omul acela este *mort,* Fang. Da, a fost o personalitate, un lider măreţ al poporului nostru, dar *nu* a fost nici Buddha, nici Isus sau oricare alt zeu. A fost un simplu om, care a avut idei, mare parte corecte, altele greşite şi unele care nu funcţionau. Marele Salt înainte n-a realizat nimic, iar

Revoluţia Culturală, pe lângă faptul c-a ucis intelectualii indezirabili şi turbulenţii, a înfometat până la moarte milioane de cetăţeni, iar acesta nu-i un fapt de dorit, aşa-i?

— Este adevărat, tânărul meu prieten, dar este important felul cum îţi prezinţi ideile, îl avertiză Fang pe tânărul membru, fără drept de vot, al Biroului Politic. „Dacă le prezinţi prosteşte te vei trezi numărând sacii de orez la o cooperativă agricolă de producţie.” El era prea în vârstă pentru a mai păşi desculţ prin ogoarele noroioase, ca pedeapsă pentru trădarea ideologiei.

— Mă vei sprijini? îl rugă Qian.

— Voi încerca, răspunse cu jumătate de gură Fang. El trebuia să mai susţină şi cauza lui Ren He-Ping în acea zi, lucru deloc uşor.

Se bazau pe fondurile transferate de către ministerul lui Qian. Aveau contracte de achitat. Tancul petrolier fusese programat de multă vreme, căci se închiriau cu mult timp în avans, iar acesta de-acum tocmai acosta la docul de încărcare de pe coasta Iranului. Încărca patru sute cincizeci şi şase de mii de tone de petrol brut în mai puţin de-o zi, apoi naviga înapoi spre ieşirea din Golful Persic, vira către sud-est pentru voiajul în jurul Indiei, apoi tranzita prin aglomerata Strâmtoare Malacca, trecea de Singapore şi schimba cursul către nord, spre uriaşul terminal petrolier recent construit la Shanghai, unde urma să petreacă între treizeci şi patruzeci de ore pentru descărcarea încărcăturii, apoi îşi va relua traseul către Golful Persic, pentru o nouă încărcătură de petrol, într-o procesiune fără sfârşit.

Doar că procesiunea nu era tocmai nesfârşită. Urma să înceteze atunci când se terminau banii, deoarece marinarii trebuiau plătiţi, taxa de închiriere a petrolierului trebuia achitată şi, mai presus de orice, petrolul trebuia cumpărat. Şi nu era doar un singur petrolier. Existau câteva aflate în marş spre China. Un satelit de observaţie focalizat exact pe acel segment din rutele mondiale de comerţ cu petrol le putea repera de la distanţă, iar imaginea lor era asemănătoare cu cea a maşinilor aflate pe o autostradă,

rulând continuu de colo încoace între două puncte fixe. Existau şi alte porturi de încărcare şi descărcare a petrolului, însă pentru echipajele petrolierelor locurile de origine şi destinaţie nu contau, deoarece majoritatea timpului şi-l petreceau pe mare, care întotdeauna arăta la fel, indiferent de locaţie. Nici proprietarii tancurilor petroliere şi nici navlositorii care le închiriau nu se sinchiseau de porturile de origine şi destinaţie. Pentru ei nu conta decât să-şi primească plata pentru serviciile lor.

Pentru acest transport banii fuseseră transferaţi electronic dintr-un cont în altul, aşa că echipajul stătea liniştit la posturi, supraveghind procesul de încărcare – în general, monitorizau diversele afişaje ale indicatoarelor de nivel; în fond nu puteai vedea petrolul curgând prin conducte. O parte din membrii echipajului se găsea pe ţărm, căutând provizii pentru navă şi colindând librăriile pentru a cumpăra cărţi şi reviste de citit, filme pe casete video, băutură şi tot felul de alte consumabile care le erau necesare în cursul voiajului. Câţiva marinari căutau femei ale căror farmece puteau fi închiriate, dar în Iran acel gen de servicii era tare nesigur. Niciunul dintre ei nu ştia şi nici nu se gândea de unde vin banii cu care sunt plătiţi. Meseria lor era să manevreze nava eficient şi în siguranţă. Aproape toţi ofiţerii navei aveau soţiile împreună cu ei, la bord, pentru ele voiajele fiind doar nişte croaziere de plăcere ceva mai lungi şi mai plictisitoare: fiecare tanc petrolier modern dispunea de piscină proprie şi o punte pentru făcut plajă, plus antenă de satelit pentru programe TV de ştiri şi divertisment. Absolut niciuna nu se preocupa de destinaţia navei, căci pentru femei cumpărăturile sunt cumpărături, iar fiecare port avea farmecul lui propriu.

Petrolierul în cauză, *World Progress,* fusese închiriat de la Londra şi mai avea de efectuat încă cinci curse spre Shanghai până la expirarea contractului de închiriere. Contractul era plătit oricum pentru fiecare cursă în parte, iar banii pentru cea prezentă fuseseră transferaţi cu numai şapte zile înainte. Cu greu proprietarul navei sau navlositorul îşi puteau face griji. În fond făceau afaceri cu

un stat, care avea tendinţa de-a fi bine cotat financiar. Încărcarea se încheie în graficul de timp programat. Un sistem computerizat îl anunţă pe secund că asieta navei este corectă, iar acesta îl informă pe căpitan, care îi ordonă inginerului-şef să pună în mişcare turbinele cu gaz ale navei. Acest tip de motoare uşura operaţiile de pornire în cursă, iar în cinci minute camera maşinilor era gata pentru ieşirea în larg. Douăzeci de minute mai târziu, remorchere portuare puternice îndepărtară nava de docul de încărcare. Manevra aceasta era foarte solicitantă pentru echipajul petrolierului, pentru că în spaţii aşa de înguste riscul de coliziune şi avariere a navei era cu adevărat ridicat. Dar în mai puţin de două ore tancul petrolier naviga cu mijloacele proprii de bord, îndreptându-se către Strâmtoarea Bandar Abbas şi spre marea largă.

— Da, Qian, spuse cu oboseală premierul Xu. Poţi începe.

— Tovarăşi, la ultima noastră şedinţă v-am avertizat de-o potenţială problemă care nu-i de mici proporţii. Această problemă apasă acum asupra noastră şi devine din ce în ce mai grea.

— Rămânem fără bani, Qian? întrebă Zhang Han San, cu un zâmbet abia mascat. Răspunsul îl făcu să se amuze şi mai tare.

— Da, Zhang, rămânem.

— Cum poate rămâne fără bani un stat? îl chestionă membrul superior al Biroului Politic.

— În acelaşi mod în care poate rămâne un muncitor, cheltuind mai mult decât posedă. Un alt mod este de a-şi jigni şeful şi a-şi pierde slujba. Noi le-am comis pe amândouă, replică Qian fără să ezite.

— Ce „şef” avem noi? îl interogă Zhang cu o blândeţe dezarmantă şi lugubră.

— Tovarăşi, se numeşte comerţ. Vindem produsele noastre unor terţi în schimbul banilor şi folosim acei bani să cumpărăm bunuri de la alţi terţi. De vreme ce nu mai suntem nişte ţărani din timpurile străvechi, care făceau troc dând un porc pe-o oaie, trebuie să folosim bani, care stau la

baza schimburilor comerciale internaţionale. Comerţul cu America a generat un surplus anual de ordinul a şaptezeci de miliarde de dolari americani.

— Foarte generoşi diavolii străini, remarcă premierul Xu cu voce scăzută către Zhang.

— Pe care i-am cheltuit aproape în totalitate pe diferite bunuri, majoritatea destinate colegilor din Armata Populară de Eliberare. Multe dintre bunurile cumpărate sunt cu plata în rate, pe o perioadă lungă de timp, ceea ce necesită achitarea unui avans, cum se obişnuieşte în comerţul internaţional cu armament. La aceste achiziţii trebuie să adăugăm cumpărarea de petrol şi grâu. Mai sunt şi alte lucruri importante pentru economia naţională, dar pentru moment ne vom concentra doar asupra celor amintite.

Qian privi de jur împrejurul mesei, aşteptând o aprobare. O primi, dar mareşalul Luo Cong, ministrul apărării şi comandantul-şef al Armatei Populare de Eliberare – *şi* stăpân al întregului imperiu industrial al armatei – se uita acum chiorâş la el. Cheltuielile imperiului său personal fuseseră puse în discuţie, iar acest fapt nu era de natură să-l mulţumească.

— Tovarăşi, continuă Qian, acum ne confruntăm cu pierderea unei mari părţi, poate chiar mai mult, din profitul comerţului cu America şi cu alte câteva state. Vedeţi astea? ridică un vraf de telexuri şi pagini cu mesaje e-mail imprimate. Sunt anulări ale contractelor comerciale încheiate şi ale transferurilor de bani. Ca să fiu clar, aici e o pierdere de *miliarde* de dolari, bani pe care în unele cazuri deja i-am cheltuit – dar pe care nu-i vom primi niciodată deoarece i-am înfuriat pe cei cu care facem afaceri.

— Vrei să spui că ei au o asemenea putere asupra noastră? Prostii! observă un alt membru.

— Tovarăşe, au puterea de-a cumpăra produsele noastre pe bani, sau *nu.* Dacă ei decid să *nu* cumpere, atunci noi *nu* primim banii care ne trebuie pentru jucăriile costisitoare ale mareşalului Luo. Îşi alesese în mod deliberat cuvintele. Venise vremea să le explice acestor oameni care erau realităţile vieţii, iar o palmă dată peste faţă în mod sigur

urma să la capteze atenţia. Acum, să luăm în discuţie grâul. Folosim grâul la prepararea pâinii şi a tăiţeilor. Dacă n-ai grâu, n-ai tăiţei.

Ţara noastră nu produce suficient grâu pentru hrana populaţiei. Ştiam asta. Avem prea multe guri de hrănit. În câteva luni marile ţări producătoare, America, Australia, Canada, Argentina şi aşa mai departe, vor scoate grâu la vânzare – dar cu ce să-l cumpărăm? Mareşale Luo, armata are nevoie de petrol care să fie rafinat, obţinând motorină şi kerosen pentru avioane, aşa este? Totodată ne trebuie petrol pentru locomotivele diesel şi pentru liniile noastre aeriene. Dar nu putem produce tot petrolul necesar pentru nevoile domestice, aşa că trebuie să-l importăm din Golful Persic şi alte locaţii – repet, cu ce-o să-l cumpărăm?

— Păi, să vindem produsele noastre unor alţi cumpărători? întrebă un membru, cu o inocenţă de-a dreptul surprinzătoare, observă Qian.

— Ce alţi cumpărători să mai fie, tovarăşe? Nu există decât o singură America. Totodată am ofensat întreaga Europă. Cine-a rămas? Australia? Este aliata Europei şi Americii. Japonia? Şi ei vând produse în America şi se vor grăbi să acapareze pieţele pe care le-am pierdut, nu să cumpere de la noi. Poate Africa de Sud? Toate ţările astea sunt de religie creştină, iar noi tocmai am ucis un înalt prelat al bisericii creştine, vă aduceţi aminte? Ba chiar mai mult, conform principiilor etice din lumea *lor* prelatul a murit eroic. Noi nu doar l-am ucis. Am creat un martir sacru pentru credinţa lor!

Tovarăşi, ne-am structurat în mod deliberat baza industrială a economiei ca să vindem produse pe pieţele americane. Pentru a vinde către alte pieţe trebuie mai întâi să stabilim ce nevoi au şi dacă noi le putem satisface, apoi să pătrundem pe piaţă. Nu poţi pur şi simplu să-ţi faci apariţia cu un vapor plin cu produse şi să le vinzi pe bani buni chiar acolo, pe chei! Pentru a deveni o adevărată forţă pe o anumită piaţă este nevoie de timp şi răbdare. Tovarăşi, am dat cu piciorul unei munci care-a durat *decenii*. Banii pe care i-am pierdut îi vom vedea revenind

abia peste ani de zile, iar până atunci va trebui să ne obişnuim cu un nou stil naţional de viaţă.

— Ce spui? ripostă Zhang.

— Spun că Republica Populară e pusă în faţa dezastrului economic pentru că doi miliţieni au ucis doi preoţi băgăcioşi.

— *Aşa ceva nu-i posibil!*

— Nu-i posibil, Zhang? Dacă-l jigneşti pe omul care-ţi dă bani, acesta va înceta să-ţi dea. Poţi pricepe asta? Am mers prea departe cu jignirile la adresa Americii, jignind totodată întreaga Europă. Ne-am transformat noi înşine în paria – ne numesc barbari pe *nou* din pricina acelui incident nefericit de la spital. Nu le iau apărarea, dar trebuie să vă comunic ce spun şi gândesc *ei.* Şi atâta vreme cât ei vor spune acele lucruri şi vor crede în ele, noi vom plăti pentru greşeala noastră.

— Refuz să cred! insistă Zhang.

— E-n regulă. Poţi veni la ministerul meu să faci singur calculele. Fang observă că Qian era plin de încredere în sine. În fine, reuşise să se facă ascultat. În fine, îi făcuse să ia în considerare ideile şi experienţa sa. Credeţi c-am inventat toată povestea ca s-o spun într-un han de ţară, la un pahar cu vin de orez?

Atunci fu momentul când premierul Xu se aplecă în faţă şi grăi cu voce tare:

— Ai toată atenţia noastră, Qian. Ce trebuie făcut pentru a evita acest impas?

După ce-şi transmisese rapid şi eficient mesajul iniţial, Qian Kun nu ştia ce să mai zică. *Nu exista* nicio cale de evitare pe care ceilalţi bărbaţi s-o accepte. Dar după ce le servise o mică porţie din crudul adevăr, se hotărî să le ofere şi mai mult:

— Trebuie să modificăm percepţia din minţile americanilor. Trebuie să le arătăm că nu suntem cum ne consideră ei, adică barbari. Trebuie să schimbăm imaginea pe care o au despre noi. Pentru început trebuie să îndreptăm situaţia creată de decesele celor doi preoţi.

— Să cedăm în faţa diavolilor străini? *Niciodată!* ţipă

Zhang.

— Tovarăşe Zhang, rosti Fang, venind cu prudenţă în apărarea lui Qian. Da, suntem în Evul Mediu şi nu, nu suntem noi barbarii. Ei sunt. Dar uneori cineva trebuie să facă negoţ cu barbarii, asta putând implica înţelegerea punctului lor de vedere şi adaptarea lui, într-un fel anume.

— Să ne umilim în faţa *lor?*

— Da, Zhang. Ei deţin ceea ce ne trebuie nouă şi, pentru a obţine ce vrem, trebuie să fim acceptaţi de ei.

— Şi când ne vor cere data viitoare să facem schimbări politice, atunci cum vom reacţiona?

Fusese premierul Xu, care devenise oarecum agitat, lucru neobişnuit pentru el.

— Vom face faţă acelei decizii când şi dacă va fi cazul, răspunse Qian, spre mulţumirea lui Fang, care n-ar fi vrut deloc să-şi asume riscul să rostească el *acele* vorbe.

— Nu putem risca, replică ministrul de interne, Tong Jie, luând cuvântul pentru întâia oară. Forţele de ordine ale statului îi aparţineau lui şi el era responsabil cu asigurarea ordinii civile în ţară – numai în caz că dădea greş ar fi făcut apel la mareşalul Luo, fapt care i-ar fi făcut pe amândoi să-şi piardă faţa şi scaunul la acea masă a puterii. În termeni realişti, responsabilitatea morţii celor doi bărbaţi cădea în sarcina lui, căci el emisese ordinele formale de reprimare a activităţii, religioase pe teritoriul Chinei, crescând gradul de asprime în aplicarea legii în scopul de a spori influenţa relativă a propriului minister. Dacă străinii insistă asupra schimbării politice interne, ne-ar putea provoca prăbuşirea.

Exact ăsta era miezul problemei, remarcă imediat Fang. Republica Populară se baza exclusiv pe puterea partidului şi a liderilor săi, adică bărbaţii aflaţi în faţa sa în acea cameră. Precum nobilii de odinioară, fiecare era asistat de câte un servitor demn de încredere, care stăteau pe scaunele aşezate lângă pereţi, aşteptând un ordin pentru a aduce ceai sau apă. Fiecare lider avea rostul lui în schema puterii, fie că era vorba de apărare, afaceri interne, industrie grea, sau, cum era cazul lui, prietenie şi experienţă generală. Fiecare trudise din greu timp îndelungat pentru a ajunge în

poziţia respectivă, şi nimeni nu ceda la ideea de-a pierde ce obţinuse, la fel cum un guvernator de provincie din timpul Dinastiei Ching nu dorea să revină la statutul de simplu mandarin, pentru că asta ar fi însemnat cel puţin dezonoare şi, la fel de posibil, moarte. Acei bărbaţi ştiau că dacă o ţară străină cere şi obţine concesii politice de natură internă, vor pierde frâiele puterii, acesta fiind unicul lucru pe care nu îndrăzneau să-l rişte. Ei domneau asupra muncitorilor şi ţăranilor şi, totodată, se temeau de ei. Nobilii din vechime se puteau refugia la adăpostul învăţăturilor lui Confucius sau Buddha, depinde de baza spirituală pe care se sprijinea puterea din acel timp. Însă Marx şi Mao îndepărtaseră religia, lăsând doar forţa în apărarea lor. Şi dacă pentru a menţine continua prosperitate a ţării era nevoie să diminueze acea forţă, ce se putea petrece atunci? Nu ştiau, iar acei bărbaţi se temeau de necunoscut la fel cum se tem copiii noaptea de monştrii răi de sub pat, dar din motive mult mai rezonabile. Se întâmplase chiar acolo, în Beijing, nu cu mulţi ani în urmă. Niciunul dintre bărbaţi nu uitase. Faţă de public afişaseră întotdeauna o hotărâre de neclintit. Dar fiecare dintre ei, când rămânea acasă singur în faţa oglinzii, sau stătea întins noaptea în pat, înainte de a-l cuprinde somnul, dădea semne de teamă. Pentru că deşi mizau pe devotamentul muncitorilor şi ţăranilor, fiecare dintre ei ştia că oamenii aceia se temeau de ei, dar îi şi urau. Îi urau pentru aroganţa, luxul şi privilegiile lor, pentru hrana lor de calitate, pentru casele lor luxoase, pentru servitorii lor personali. Toţi ştiau că servitorii lor îi urăsc şi ei, din spatele zâmbetelor şi plecăciunilor obediente putând răsări un pumnal ascuns, căci aceleaşi sentimente le avuseseră ţăranii şi muncitorii faţă de nobilii de-acum câteva sute de ani. Revoluţionarii se serviseră de acea ură împotriva inamicilor de clasă din acea epocă, iar noii revoluţionari, ştiau asta prea bine, se puteau folosi de aceeaşi furie mocnită împotriva liderilor actuali – adică ei înşişi. Aşa că ei se agăţau de putere cu aceeaşi disperare ca şi nobilii din vechime, numai că arătau mai multă brutalitate, deoarece, spre deosebire de nobilii din trecut, ei

nu aveau unde fugi. Ideologia lor îi prinsese în capcana unei cuşti aurite mai sigur decât ar fi putut-o face orice religie.

Fang nu analizase niciodată până atunci acele idei *in toto.* La fel ca ceilalţi, se neliniştise rău când studenţii demonstraseră cu „zeiţe ale libertăţii" încropite din plastic sau hârtie – Fang nu-şi mai amintea exact, dar îşi aducea aminte la perfecţie de uşurarea pe care o simţise atunci când Armata Populară le distrusese. Pentru el revelaţia că în acel loc era prins precum într-o capcană veni ca o surpriză. Puterea pe care el şi colegii săi o exercitau era aidoma unei reflecţii dintr-o oglindă, care se putea întoarce instantaneu împotriva lor când circumstanţele o permiteau. Aveau o putere imensă asupra oricărui cetăţean din ţara lor, dar toată acea putere era o iluzie…

şi nu, nu puteau permite unei ţări străine să le dicteze lor linia politică, căci vieţile lor depindeau total de acea iluzie. Era ca fumul de ţigară care urcă în aerul unei zile calme, părând o coloană ce poate susţine cerul, dar care poate fi risipită de cea mai mică adiere de vânt, provocând prăbuşirea cerului. Asupra tuturor.

Dar Fang putea realiza totodată că nu există altă cale de ieşire din impas. Dacă nu fac schimbări pentru a mulţumi America, atunci patria lor va rămâne fără grâu şi petrol, probabil şi fără alte lucruri, iar ei riscau să aibă loc masive schimbări sociale chiar din interior. Dacă însă acceptau unele schimbări interne pentru a preveni acel risc, puteau atrage dezastrul asupra lor.

Care variantă i-ar fi ucis mai repede?

„Mai are importanţă?" se-ntrebă Fang. Indiferent de cale, erau ca şi morţi, îşi puse întrebarea cum va surveni moartea: de furia maselor, pus la zid în faţa plutonului de execuţie sau spânzurat. Nu, împuşcat la zid. Acesta era modul în care ţara sa executa oamenii. Probabil era de preferat săbiei călăului din vechime. Ce se petrecea dacă, în cele din urmă, călăul rata lovitura? Se producea o mizerie cumplită. Privi în jurul mesei pentru a vedea dacă ceilalţi nutreau gânduri similare, cel puţin aceia cu *sufficient* curaj. Toţi se temeau de necunoscut, însă acum erau puşi în

situaţia de-a alege de care necunoscut să se teamă, iar alegerea era încă un motiv de spaimă.

— Deci, Qin, susţii că riscăm să rămânem fără anumite materii fiindcă nu vom mai primi banii care ne sunt necesari pentru achiziţionarea lor? ceru lămuriri premierul Xu.

— Corect, confirmă Ministrul de Finanţe.

— Prin ce alte mijloace putem obţine grâu şi petrol? continuă Xu.

— Asta nu intră în atribuţiile mele, tovarăşe preşedinte, răspunse Qin.

— Petrolul constituie el însuşi monedă de schimb, spuse Zhang. Şi la nord de noi sunt ample rezerve de petrol. Se mai găsesc acolo aur şi alte materii de care avem nevoie. Lemn în cantităţi vaste. Şi lucrul de care avem cel mai mult nevoie – spaţiu, spaţiu vital pentru poporul nostru.

Mareşalul Luo dădu din cap a încuviinţare.

— Am mai discutat asta.

— Ce vrei să zici? îl interpelă Fang.

— Zona Nordică de Resurse, cum o numeau odinioară prietenii noştri japonezi, le reaminti tuturor Zhang.

— *Acea* aventură s-a sfârşit cu un dezastru, sublinie imediat Fang. Suntem norocoşi că n-am fost şi noi afectaţi.

— Dar n-am fost absolut deloc afectaţi, replică liniştit Zhang. Nici măcar n-am fost implicaţi. Putem fi siguri de asta, nu, Luo?

— Aşa este. Ruşii nu şi-au întărit niciodată flancul sudic al apărării. Au ignorat până şi manevrele noastre care-au ridicat nivelul de luptă al forţelor noastre la un nivel înalt de eficienţă.

— Putem fi siguri?

— Oh, da, le spuse ministrul apărării. Tan? apelă el.

Tan Deshi era şeful Ministerului Securităţii Statului, însărcinat cu conducerea serviciilor de informaţii interne şi externe al R.P.C. La şaptezeci de ani putea fi socotit un bărbat tânăr comparativ cu ceilalţi prezenţi în sală, fiind probabil cel mai sănătos, căci nu fuma şi consuma cu mare moderaţie alcool.

— Prima dată când am demarat programul sporit de

exerciţii militare ne-au urmărit cu îngrijorare, însă după primii doi ani şi-au pierdut interesul. Avem mai bine de-un milion de cetăţeni care trăiesc în Siberia răsăriteană – este ilegal, dar autorităţile ruse nu-şi fac probleme din pricina lor. Un mare număr dintre acei cetăţeni îmi trimit rapoarte. Avem informaţii bune despre sistemul rusesc de apărare.

— Care este nivelul pregătirii lor de luptă? întrebă Tong Jie.

— În general, scăzut. Au o singură divizie cu efectivul complet, una la trei sferturi, iar efectivul celorlalte cu greu depăşeşte numărul cadrelor. Noul lor comandant al Extremului Orient, general-colonelul Bondarenko, îşi pierde speranţa de-a îmbunătăţi starea lucrurilor, îmi comunică sursele mele.

— Ia staţi aşa, obiectă Fang. Discutăm cumva aici despre posibilitatea unui război cu Rusia?

— Da, replică Zhang Han. Am mai făcut asta.

— Este adevărat, însă la prima ocazie de acest gen aveam ca aliat Japonia, iar America era neutră. La a doua, am presupus că Rusia poate fi destrămată pe criterii religioase. În cazul de faţă cine sunt aliaţii noştri? A fost Rusia afectată cu ceva?

— Am fost puţin ghinionişti, răspunse Tan. Ministrul… mă rog, consilierul-şef al preşedintelui Gruşavoi este încă-n viaţă.

— Ce vrei să spui? ceru precizări Fang.

— Spun că încercarea noastră de a-l asasina a fost un rateu. Tan continuă să explice timp de două minute. Reacţia din jurul mesei fu de stupoare totală.

— Tan a avut acceptul meu, le spuse cu calm Xu.

Fang privi către Zhang Han San. Precis ideea venise de la el. Amicul său îi ura pe capitalişti, însă asta nu-l împiedica să acţioneze ca un pirat atunci când circumstanţele îi conveneau. Şi era sfătuitorul lui Xu, iar Tan era mâna lui dreaptă. Fang crezuse că-i cunoaşte bine pe toţi acei bărbaţi, dar acum vedea cât de mult se înşelase. În fiecare dintre ei zăcea ceva ascuns şi sinistru. Fang realiză că erau mult mai nemiloşi şi brutali decât el.

— Acesta-i un act de război, obiectă Fang.

— Securitatea operaţiunii noastre a fost excelentă. Agentul nostru rus, un anume Klementi Suvorov, fost ofiţer KGB, a fost recrutat cu mult timp în urmă, pe vremea când era la post în Beijing. De-a lungul timpului ne-a adus numeroase servicii şi are conexiuni extraordinare atât în comunitatea lor de informaţii, cât şi în structurile militare – de fapt cu segmentele lor care se află acum în noua lume interlopă rusă. În esenţă este un infractor – o mulţime din foştii angajaţi ai KGB s-au transformat în aşa ceva – dar lucrează pentru noi. Îi plac banii şi pentru o sumă mare ar face orice. Din nefericire, în cazul de faţă o pură întâmplare a împiedicat eliminarea lui Golovko, încheie Tan.

— Şi acum? îl interpelă Fang. Apoi se potoli singur.

Punea prea multe întrebări, luând o poziţie prea personală. Chiar şi în acea cameră, chiar şi printre vechi tovarăşi, nu trebuia să rişte să se distanţeze prea mult de opinia generală.

— Şi acum stă în puterea Biroului Politic să decidă, replică Tan cu blândeţe. În mod cert juca teatru, dar o făcea cu mare talent.

Fang dădu din cap şi se lăsă pe spătarul scaunului, stând în expectativă pentru moment.

— Luo? întrebă Xu. E un plan fezabil?

Mareşalul trebuia să-şi măsoare şi el cuvintele, să nu pară prea încrezător. Puteai da de necaz dacă promiteai la acea masă mai mult decât erai capabil să îndeplineşti, însă Luo se afla în poziţia privilegiată – şi împărţită cumva cu ministrul de interne Tong – de a avea în spate arme care să-l sprijine.

— Tovarăşi, de multă vreme studiem problema strategică amintită aici. Pe când Rusia era Uniunea Sovietică, operaţiunea aceasta nu era posibilă. Armata lor era mult mai mare şi mai bine aprovizionată, şi dispuneau de numeroase rachete balistice intercontinentale şi rachete tactice împănate cu focoase termonucleare. Acum, mulţumită tratatului bilateral cu America, nu mai au niciuna. În prezent, armata Rusiei este doar umbra forţei de

acum doisprezece ani. Jumătate din tinerii recrutabili nici măcar nu se mai prezintă când sunt chemaţi sub arme – dacă aşa ceva s-ar petrece aici, ştim cu toţii ce s-ar întâmpla cu puşlamalele, nu? Şi-au secătuit mult din puterea combativă rămasă înfruntând minoritatea religioasă rebelă din Cecenia – şi astfel putem spune că Rusia este *deja* fracţionată pe motive religioase. În termeni practici, misiunea nu este tocmai una uşoară. Singura dificultate reală cu care ne confruntăm este distanţa, nu opoziţia armată. Sunt mulţi kilometri de la graniţa noastră până la noul lor câmp petrolier de la Oceanul Arctic – mult mai scurtă e ruta până la noul filon de aur. Cea mai bună ştire dintre toate este că armata rusă construieşte ea însăşi drumurile care ne sunt necesare pentru a ajunge la obiective. Ne reduce efortul cu două treimi. Forţa lor aeriană e de tot râsul. Ar trebui să fim în stare s-o scoatem la capăt – la urma urmei ne-au vândut cele mai bune modele de avioane ale lor, lipsindu-i pe piloţii proprii de aparate moderne. Pentru a ne uşura sarcina, le vom provoca disfuncţii în sistemele de comandă şi comunicaţii, în cadrul stabilităţii politice şi aşa mai departe. Tan, poţi îndeplini această misiune?

— Depinde în ce anume constă misiunea, ceru precizări Tan Deshi.

— Poate în eliminarea lui Gruşavoi, speculă Zhang. Pentru moment este singura personalitate puternică în Rusia. Îndepărtându-l, ţara lor va intra în colaps politic.

— Tovarăşi, îşi asumă Fang riscul de-a vorbi, ce discutăm aici este plin de îndrăzneală şi curaj, dar se împleteşte şi cu pericolul. Ce facem dacă dăm greş?

— Atunci, prietene, nu vom fi priviţi mai rău decât suntem deja, replică Zhang. Dar dacă reuşim, lucru foarte probabil, vom cuceri poziţia la care tânjim încă din vremea tinereţii noastre. Republica Populară va deveni cea mai mare putere a lumii. „Aşa cum are dreptul să fie”, nu mai fu nevoie să adauge. Preşedintele Mao n-a acceptat niciodată eşecul distrugerii lui Chiang, nu-i aşa?

Nu putea fi contrazis şi Fang nici nu încercă s-o facă.

Brusca schimbare de la teamă la aventurism fusese atât de abruptă, încât risca să devină contagioasă. Unde era precauţia de care acei bărbaţi dăduseră deseori dovadă? Erau în postura unui echipaj aflat la bordul unei nave care lua apă şi care întrevedeau brusc un mijloc de a se salva. Odată ce acceptau prima propunere urmau să le accepte şi pe celelalte. Tot ce putea face era să stea în scaunul său şi să urmărească evoluţia discuţiei, aşteptând – sperând – ca raţiunea să apară la lumină şi să triumfe.

Dar de la cine să apară?

CAPITOLUL 41

Intrigi de stat

— Da, tovarăşe ministru? rosti Ming, ridicând privirea din notiţele ei ajunse aproape de final.

— Ai grijă cum umbli cu notiţele alea, nu?

— Desigur, tovarăşe ministru, replică ea imediat. După cum ştiţi, nici măcar nu le-am listat vreodată. Există vreun motiv de îngrijorare?

Fang ridică din umeri. Stresul şedinţei din cursul zilei începea să iasă treptat la iveală. Era un bărbat cu spirit practic, bătrân şi înţelept. Dacă exista vreo cale de ieşire din actuala problemă, o va găsi. Dacă nu exista, atunci va trebuie să îndure cu răbdare. Aşa procedase mereu. Nu era el cel care preluase iniţiativa şi însemnările vor arăta că la şedinţă el fusese unul dintre puţinii indivizi sceptici şi precauţi. Un altul era, fireşte, Qian Kun, care părăsise sala clătinând din cap şi bodogănindu-l pe asistentul lui şef. Fang se-ntrebase atunci dacă şi Qian ţine un jurnal. Ar fi fost o manevră bună. Dacă lucrurile mergeau prost, notiţele puteau constitui singura sa apărare. La acel nivel al puterii nu riscul de-a fi mazilit la munca de jos era mare, ci cel ca cenuşa să-i fie împrăştiată în apele fluviului.

— Ming?

— Da, tovarăşe ministru?

— Ce părere ai despre studenţii care-au demonstrat în Piaţă, acum câţiva ani?

— Pe vremea aceea eu eram doar elevă, după cum bine ştiţi, tovarăşe ministru.

— Da, ştiu, dar zi-mi ce părere ai tu.

— Cred că erau nechibzuiţi. Cel mai înalt copac e primul care va fi tăiat. Era un vechi proverb chinezesc şi, în acelaşi timp, cel mai prudent fel de-a răspunde. În societatea

chineză asemenea acţiuni nu erau încurajate, dar ca o ironie tot societatea lor îi glorifica pe cei care aveau curaj. Principiul era valabil în orice comunitate umană. Cine reuşea, devenea erou, demn de admirat şi pomenit. Pe cel care dădea greş nu l-ar fi ţinut nimeni minte, decât poate doar ca exemplu negativ. Aşa că cel mai sigur era să adopţi o cale de mijloc, iar siguranţa însemna viaţă.

Studenţii erau prea tineri ca să ştie toate aceste lucruri. Prea tineri ca să accepte ideea morţii. Cei mai curajoşi soldaţi erau întotdeauna cei mai tineri, al căror spirit era animat de pasiuni şi credinţe înalte, cei care nu trăiseră suficient pentru a reflecta la forma urâtă pe care-o ia soarta atunci când se-ntoarce contra lor, cei prea proşti pentru a şti ce-i frica. Pentru copii necunoscutul îl reprezenta acel lucru pe care-ţi cheltuieşti timpul căutându-l şi descoperindu-l. Undeva, pe parcurs, realizau că au aflat tot ce era sigur de descoperit, la acel nivel oprindu-se majoritatea oamenilor, însă nu şi cei foarte puţini, pe umerii cărora s-a clădit progresul, cei curajoşi şi temerari care păşeau cu ochii larg deschişi în necunoscut, iar omenirea îi păstra în memorie pe cei şi mai puţini care se-ntorceau vii din explorare…

… uitându-i la scurt timp după aceea pe cei care nu mai reveneau.

Însă esenţa istoriei era să-i amintească pe cei care reuşiseră, iar esenţa societăţii lui Fang era să le amintească acestora de cei care nu reuşiseră. O dihotomie stranie. „Care societăţi, se întrebă Fang, îşi încurajează populaţia să cerceteze necunoscutul? Cum procedează? Progresează sau bâjbâie în întuneric, pierzându-şi esenţa în rătăciri lipsite de ţel, de o direcţie anume?” În China toată lumea urma vorbele şi ideile lui Marx, modificate de Mao, pentru că cei doi păşiseră cu îndrăzneală în întuneric şi se-ntorseseră aducând revoluţia şi schimbând calea naţiunii. Dar acolo lucrurile încremeniseră, pentru că nimeni nu dorea să treacă dincolo de regiunile pe care Mao le explorase şi iluminase – proclamând că acele ţinuturi erau tot ce are nevoie China şi lumea în general să cunoască.

„Mao era un soi de profet religios, nu?” reflectă Fang.

Oare nu ucisese China de curând un cuplu de profeţi?

— Mulţumesc, Ming, îi spuse secretarei, care îi aştepta ordinele.

Nu o mai putu zări cum închise uşa şi apoi se instalează la biroul ei pentru a transcrie notiţele sale despre şedinţa Biroului Politic.

— Sfinte Dumnezeule, şuieră dr. Sears în spatele biroului său.

Ca de obicei, materialele SORGE fuseseră tipărite la imprimantă de directorul adjunct pentru operaţii şi înmânate lui, iar el se apucase de făcut traducerea. Uneori documentele erau succinte, putându-le traduce chiar în faţa şefei, dar cel de-acum era destul de lung. De fapt avea opt pagini şi jumătate. Zăbovi îndelung asupra lui din pricina conţinutului. Îşi mai verifică o dată traducerea. Brusc îl apucase îndoiala asupra bunei lui cunoaşteri a limbii chineze. Nu-şi putea permite să traducă sau să interpreteze greşit un asemenea material. Era exploziv. În total îi fură necesare două ore şi jumătate, mai mult decât dublul timpului la care se aştepta doamna Foley.

— De ce-a durat aşa de mult? îl abordă M.P. când reveni în biroul ei.

— Doamnă Foley, materialul acesta e fierbinte.

— Cât de rău?

— Ca magma, rosti Sears, întinzându-i foile.

— Oh? Luă paginile şi se tolăni în fotoliul ei confortabil pentru a le citi. SORGE, sursa SONGBIRD. Ochii ei înregistrară primele rânduri: şedinţa de ieri a Biroului Politic chinez. Apoi Sears observă schimbarea. Ochii ei se îngustară, în timp ce pielea mâinilor devenea cafenie. Apoi îşi întoarse privirea către el. Nu glumeai. Evaluări?

— Doamnă, nu pot evalua acurateţea sursei, dar dacă totu-i adevărat, ei bine, asistăm la un eveniment pe care nu l-am mai întâlnit decât în cărţile de istorie şi auzim vorbe care n-au fost niciodată rostite în interiorul acestei clădiri – sau cel puţin nu le-am auzit eu. Vreau să zic că fiecare

ministru al guvernului chinez este citat în material şi majoritatea lor spun acelaşi lucru…

— Şi e ceva ce noi nu vrem ca ei să spună, trase Mary Patricia Foley concluzia. Acceptând că acesta e un raport sută la sută exact, sună destul de real?

— Da, doamnă, făcu Sears un gest de încuviinţare. Îmi sună ca o conversaţie între persoane reale şi conţinutul corespunde cu ce ştiu eu legat de personalităţile lor. Poate fi ceva fabricat? Da, poate. Dacă-i aşa, sursa a fost compromisă într-un mod oarecare. Oricum, nu văd cum ar falsifica acest material fără a dori să producă un efect anume, un efect care nu-i în întregime atractiv pentru ei.

— Ai vreo recomandare de făcut?

— Ar fi bine să-l aducem aici pe George Weaver din Providence, replică Sears. Se pricepe să le citească gândurile. I-a întâlnit faţă-n faţă pe mulţi dintre ei şi va constitui un suport bine-venit pentru evaluarea mea.

— Care-i evaluarea ta? îl interogă Mary Pat, care nu citise până la ultima pagină, unde era deja scris răspunsul.

— Vor să pornească un război.

Directorul adjunct pentru operaţii al Agenţiei Centrale de Informaţii se ridică şi ieşi pe uşă, cu dr. Joshua Sears pe urmele ei. Alese cea mai scurtă rută către biroul soţului ei, în care pătrunse fără a-i arunca nici măcar o privire secretarei particulare a lui Ed.

Ed Foley avea o întrevedere cu directorul adjunct al Departamentului Ştiinţă şi Tehnologie şi doi angajaţi de rang superior ai acestuia, când îşi făcu M.P. intrarea. Ridică privirea, surprins, apoi zări dosarul albastru din mâna ei.

— Da, scumpo?

— Scuză-mă, dar am o problemă care nu poate aştepta nici măcar un minut. Tonul din glasul ei spunea mai mult decât cuvintele.

— Frank, ne putem întruni după prânz?

— Sigur, Ed. Directorul adjunct îşi adună hârtiile şi subordonaţii şi se îndreptă către ieşire.

După ce păşiră afară şi uşa se închise, directorul întrebă:

— SORGE?

Mary Pat făcu semn că da şi îi întinse dosarul, luând loc pe canapea. Sears rămase în picioare. Abia atunci observă că palmele îi transpiraseră uşor. Asta nu i se mai întâmplase. Sears, ca şef al Biroului Asiatic din Direcţia Informaţii, lucrase mai ales la evaluări despre cine ce era în ierarhia politică a R.P.C., ce politici economice erau urmate – pagina mondenă pentru Republica Populară, aşa cum le plăcea lui şi subordonaţilor săi să spună în glumă, în timpul prânzului luat la cantină. Cele mai fierbinţi materiale cu care lucrase se refereau la felul cum liderii chinezi rezolvau disensiunile din interior, iar cum metodele lor de rezolvare erau puţin cam înclinate spre brutalitate – asta însemnând cel mai adesea execuţii sumare, ceea ce nu era chiar *puţin* pentru cei afectaţi – Sears păstrase o anumită distanţă pentru a-şi face munca dintr-o perspectivă mult mai detaşată. Însă nu şi acum.

— Asta e pe bune? întrebă directorul CIA.

— Dr. Sears aşa crede. Mai crede că trebuie să-l aducem aici pe Weaver de la Brown University.

Ed Foley îl măsură pe Sears.

— Cheamă-l. Imediat.

— Am înţeles, domnule. Sears părăsi încăperea pentru a-l suna pe Weaver.

— Jack trebuie să vadă asta. Ce-o fi făcând acum?

— Peste opt ore pleacă la Varşovia, îţi aduci aminte? Şedinţa NATO, ocazia de-a se opri la Auschwitz pentru o şedinţă foto, o escală la Londra în drum spre casă pentru a lua cina la Palatul Buckingham. Să nu uităm cumpărăturile în magazinele de pe Bond Street, adăugă Ed.

În Londra se aflau deja o duzină de agenţi ai Serviciului Secret care colaborau cu Poliţia Metropolitană din Londra şi MI-5, mai bine cunoscut sub numele de Serviciul de Securitate. Alţi douăzeci se aflau în Varşovia, unde securitatea nu constituia o problemă majoră. Polonezii erau acum foarte buni prieteni ai Americii, iar serviciile poliţieneşti rămase din timpul comunismului încă păstrau dosarele tuturor celor care puteau constitui o problemă. Fiecare dintre aceşti suspecţi se alesese cu o „doică”

pentru întreaga perioadă a vizitei lui Ryan în acea ţară. Se dorise ca şedinţa NATO să aibă un caracter pur oficial, un exerciţiu de imagine ca să-i facă pe mulţi dintre politicieni europeni să dea bine în faţa comunităţii lor poliglote.

— Isuse, discută să atenteze la viaţa lui Gruşavoi! se sufocă Ed Foley, ajungând la pagina trei. Şi-au ieşit oare cu totul din minţi, ticăloşii ăia?

— Se pare că s-au trezit prinşi într-un colţ la care nimeni nu se aştepta, observă soţia sa. Cred că le-am supraestimat stabilitatea politică.

Foley clătină din cap şi privi către Mary.

— Acum?

— Chiar acum, aprobă ea.

Soţul ei ridică receptorul şi apăsă tasta de apelare rapidă #1.

— Da, Ed, ce este? îl întrebă Jack Ryan.

— Mary şi eu venim la tine.

— Când?

— Acum.

— Aşa-i de important? se interesă preşedintele.

— E un material de categorie CRITIC, Jack. Vei avea nevoie să fie prezenţi acolo şi Scott, Ben şi Arnie. Poate şi George Winston. Cauza problemei cade în aria sa de expertiză.

— China?

— Mda.

— Bine, veniţi. Ryan trecu pe altă linie. Ellen, am nevoie ca Secretarul de Stat, Secretarul Trezoreriei, Ben şi Arnie să fie prezenţi în biroul meu în treizeci de minute începând din clipa asta.

— Da, domnule preşedinte, confirmă secretara.

Părea a fi un raport extrem de important şi tocmai acum Robby Jackson era din nou plecat, pentru a ţine o cuvântare în Seattle, la sediul firmei Boeing, unde lucrătorii şi conducerea doreau să afle situaţia comenzii de aparate 777 pentru China. Robby nu prea avea ce să le spună legat de acest subiect, aşa că urma să le vorbească despre importanţa drepturilor omului şi esenţa credinţelor şi

principiilor de viaţă americane, plus chestia aia cu drapelul, patriotismul şi aşa mai departe. Cei de la Boeing vor fi politicoşi cu el, căci era greu să te porţi urât cu un bărbat de culoare, mai ales cu unul care avea pe rever insigna de pilot al U.S. Navy, iar sarcina principală a lui Robby era tocmai aceea de-a se descurca în mijlocul acestor prostii politice. El reuşea să-l mai degreveze pe Ryan de-o parte din presiunea muncii de preşedinte, lucru care de fapt constituia misiunea de bază a vicepreşedintelui şi, lucru ciudat, Robby o accepta cu destulă impasibilitate. În momentul acela avionul VC-20B care-l transporta pe vicepreşedinte trebuia să fie undeva deasupra statului Ohio, socoti Ryan. Sau poate Indiana. Exact atunci intră Andrea.

— Vă sosesc musafiri? se interesă agentul special Price O'Day. Arăta puţin cam palidă, în opinia lui Jack.

— Doar obişnuiţii casei. Te simţi bine? o întrebă preşedintele.

— Stomacul cam face pe supăratul. Am băut prea multă cafea la micul dejun.

„Greţuri matinale?" se întrebă Ryan. În caz afirmativ, era tare păcat. Andrea se străduia din răsputeri să ţină pasul cu băieţii. Să admită acea slăbiciune femeiască ar fi fost pentru ea o rană a sufletului, i-ar fi pus inima pe jar. El nu putea spune nimic ca s-o aline. Poate Cathy să aibă succes. În fond, erau probleme femeieşti.

— Bun, directorul CIA vine să-mi spună ceva important, după aprecierea lui. Poate că la Kremlin au schimbat hârtia de la toaletă, aşa cum se zicea la Langley pe vremea când lucram acolo.

— Da, domnule, surâse Andrea.

La fel ca majoritatea agenţilor Serviciului Secret văzuse venind şi plecând oameni şi secrete, iar dacă existau lucruri importante pentru ea de ştiut, urma să le afle la timpul potrivit.

Precum majoritatea ruşilor, generalului-locotenent Kirillin îi plăcea să bea, iar după standardele americane însemna

că trăgea la măsea o groază de băutură.

Chavez se lămurise că diferenţa între britanici şi ruşi consta în faptul că insularii beau la fel de mult ca ruşii, însă consumau bere, pe când ruşii consumau vodcă. Ding nu era nici mormon, nici baptist, adică nu era deloc abstinent, însă capacităţile sale de băutor erau depăşite net de către localnici. După două nopţi în care încercase să ţină pasul cu Ivan, era aproape să dea colţul în timpul alergării de dimineaţă şi doar teama de a nu se face de râs în faţa soldaţilor Spetsnaz pe care-i antrenau să ajungă la standardul celor din Rainbow îl împiedicase să leşine. Reuşise cumva să nu vomite, dar fusese nevoit să-i permită lui Eddie Price să preia responsabilitatea primelor două cursuri pe care urma să le ţină în acea zi şi se dusese repejor să dea pe gât trei aspirine şi cinci litri de apă. La noapte, decise el, va reduce porţia de vodcă la jumătate… poate chiar la o treime.

— Cum se descurcă băieţii noştri? îl abordă generalul.

— Foarte bine, domnule, răspunse Chavez. Au îndrăgit noul armament şi încep să deprindă doctrina. Sunt isteţi. Ştiu să judece înainte de-a acţiona.

— Te surprinde?

— Da, domnule general, mă surprinde. Aşa eram şi eu odată, pe vremea când eram sergent. Tinerii soldaţi au tendinţa să gândească cu penisul, nu cu creierul. Eu am învăţat lecţia, însă pe calea cea mai grea: pe câmpul de luptă. Uneori este mult mai uşori să te vâri în bucluc decât să stai să gândeşti cum să-l eviţi. Băieţii voştri din Spetsnaz începuseră în aceeaşi manieră, însă ştiu să asculte dacă le arăţi care-i calea cea bună de urmat. Să luăm ca exemplu exerciţiul de azi. Le-am organizat o capcană, însă căpitanul vostru s-a oprit puţin din parcurs, a stat să se gândească înainte de-a continua şi a trecut testul. Apropo, e un bun comandant. Eu zic să-l promovăm maior.

Chavez spera că nu făcuse un iad din cariera puştiului tocmai prin această sugestie, căci îşi dădea seama că o apreciere din partea unui ofiţer CIA nu era nimerită pentru îmbunătăţirea dosarului de cadre al unui ofiţer rus.

— E nepotul meu. Taică-său e însurat cu sora mea. Este academician, profesor la Universitatea de Stat din Moscova.

— Engleza lui e superbă. Aş fi crezut că-i născut în Chicago. Probabil căpitanul Leskov fusese reperat ca un posibil talent de către KGB sau agenţia succesoare a acestuia. Un asemenea har lingvistic nu se-ntâlnea la tot pasul.

— A fost paraşutist înainte de-a fi trimis la Spetsnaz, continuă Kirillin, un infanterist foarte bun.

— Aşa a fost şi Ding, odinioară, îi spuse Clark rusului.

— Divizia 7 Infanterie Uşoară. După ce-am plecat, unitatea a fost desfiinţată. Acum mi se pare c-a trecut o grămadă de timp de-atunci.

— Cum ai trecut de la armata americană la CIA?

— El e de vină, replică Chavez. John a pus ochii pe mine şi m-am gândit ca prostul că am potenţial.

— Am fost nevoiţi să-l spălăm şi să-l trimitem la şcoală, dar s-a dat pe brazdă destul de bine... ba chiar s-a însurat cu fata mea.

— Încă mai încearcă să se obişnuiască cu gândul că are un latino-american în familie, dar l-am făcut bunic. Soţiile noastre ne aşteaptă în Ţara Galilor.

— Şi cum ai reuşit să salţi de la CIA la Rainbow?

— A fost, din nou, vina mea, admise Clark. Am scris un memoriu, care-a ajuns sus de tot, preşedintelui i-a plăcut, şi cum mă cunoştea, atunci când am început încadrarea şi echiparea, m-a numit la comandă. Am vrut ca şi Domingo să facă parte din unitate. Are picioare mai sprintene şi trage bine.

— Operaţiunile voastre din Europa au fost impresionante, mai ales cea la parcul de distracţii din Spania.

— Nu-i acţiunea noastră favorită. Am pierdut un puşti acolo.

— Da, confirmă Ding, trăgând o înghiţitură minusculă din paharul cu băutură. Eram la cincizeci de metri distanţă când ticălosul acela l-a ucis. Homer l-a doborât puţin mai târziu. Frumos foc.

— L-am văzut trăgând acum două zile. E un ţintaş iscusit.

— Homer e foarte bun. Când am fost acasă toamna trecută, în concediu, a doborât o capră neagră, în Idaho, de la mai mult de opt sute de metri. Un trofeu al naibii de frumos. A intrat în top zece al revistei *Boone and Crockett.*

— Ar trebui să se ducă în Siberia, să vâneze tigri. Pot să fac aranjamentele necesare, se oferi Kirillin.

— Nu strigaţi în gura mare, chicoti Chavez. Homer o să vă ia în serios.

— Ar trebui să-l întâlnească pe Pavel Petrovici Gogol, continuă Kirillin.

— Unde-am auzit numele ăsta? se-ntrebă imediat Clark.

— Mina de aur, îi furniză Chavez răspunsul.

— A fost lunetist în Marele Război Patriotic. A obţinut două stele de Erou al Uniunii Sovietice omorând germani; a doborât sute de lupi. N-au mai rămas mulţi inşi aidoma lui.

— Lunetist în război. Cred că vânătoarea e tare palpitantă.

— Oho, este, Domingo. Este. În Grupul 3 de Operaţiuni Speciale am avut un tip tare priceput la asta; al dracului, era să-şi prăjească pielea de cinci ori. Ştiţi... John Clark avea un pager cu conexiune via satelit, iar acela prinse a-i vibra la centură. Îl ridică şi verifică numărul. Scuzaţi-mă, zise el, căutând cu privirea un loc ferit. Clubul ofiţerilor din Moscova avea curte şi el se-ndreptă către ea.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Arnie van Damm. Şedinţa executivului începuse după ce fuseseră distribuite copii ale ultimului dosar SORGE/SONGBIRD. Arnie era cel mai rapid la citit din tot grupul, dar nu şi cel mai bun analist strategic.

— Nimic bun, amice, comentă Ryan, întorcând a treia pagină.

— Ed, ridică Winston privirea din a doua pagină, ce-mi poţi spune despre sursă? Pare a fi un document furnizat de-un acolit al iadului.

— Un membru al Biroului Politic chinez păstrează însemnări ale discuţiilor sale cu ceilalţi miniştri. Avem acces la aceste însemnări; nu contează cum anume.

— Deci atât documentul, cât şi sursa sunt absolut

autentice?

— Da, aşa considerăm.

— Cât sunt de sigure? insistă NEGUSTORUL.

Directorul CIA decise să facă un pas mare pe un teren alunecos.

— La fel de sigure ca unul dintre bonurile tale de tezaur.

— În regulă, Ed, dacă zici tu. Winston se aşează din nou pe scaun. După zece secunde murmură „Rahat…”

— Oh, da, George, fu de acord preşedintele. Ce rahat că am ţinut totul ascuns.

— Te susţin, Jack, întări Secretarul de Stat.

Dintre toţi cei prezenţi doar Ben Goodley reuşi să parcurgă tot documentul fără să comenteze. Goodley, în ciuda statutului şi importanţei personale dobândite în funcţia de consilier prezidenţial pe probleme de securitate naţională, se simţea tânăr şi neajutorat în acel moment. În mare parte deoarece simţea că-i este mult inferior preşedintelui în cunoaşterea problemelor de securitate naţională şi că în postul său funcţiona mai degrabă ca un secretar de nivel superior. Era ofiţer cu acte-n regulă al serviciilor naţionale de informaţii, un om care, conform legii şi uzanţelor, îl acompania pe şeful statului oriunde se ducea acela. Datoria sa era de-a transmite informaţii preşedintelui. Foştii ocupanţi ai biroului său, aflat în Aripa de Vest a Casei Albe, le spuseseră deseori preşedinţilor ce să creadă şi ce să facă. Dar el nu era decât un purtător de informaţii şi, pe moment, se simţea neajutorat chiar şi în acest rol mărunt.

Într-un târziu, Jack Ryan ridică privirea din document, având un aer îngândurat.

— OK. Ed, Mary Pat, ce-avem aici?

— Se pare că predicţiile Secretarului Winston asupra consecinţelor financiare ale Incidentului Beijing devin realitate.

— Vorbesc despre consecinţe abrupte, remarcă Scott Adler cu răceală. Unde-i Tony?

— Secretarul Bretano e-n sud, la Fort Hood, Texas, inspectând diviziile grele ale Corpului 3 Armată. Se va

întoarce târziu, la noapte. Dacă-l chemăm înapoi în graba mare lumea o să remarce, le spuse van Damm celorlalţi.

— Ed, ai ceva de obiectat dacă-i transmitem, pe căi sigure, materialul?

— Nu.

— Bine. Ryan se aplecă peste birou să ia telefonul. Trimite-o, te rog, pe Andrea. Agenta apăru în mai puţin de cinci secunde.

— Da, domnule preşedinte?

— Poţi duce asta celor de la Comunicaţii, s-o trimită TUNETULUI prin TAPDANCE? Îi întinse documentul. Apoi adu-l înapoi, bine?

— Am înţeles, domnule.

— Mersi, Andrea, rosti Ryan spre femeia care dispăruse deja. Luă o înghiţitură de apă şi se răsuci către oaspeţii săi. Bun, avem o situaţie destul de serioasă. Dar cât anume de serioasă?

— Îl aducem pe profesorul Weaver de la Brown University să ne facă o evaluare. E cel mai bun din ţară în descifrarea intenţiilor chinezilor.

— De ce dracului nu lucrează pentru mine? îi chestionă Jack.

— Îi place la Brown. Provine din Rhode Island. I-am oferit un post la noi de cel puţin cinci ori, din câte ştiu, îi zise directorul CIA lui Ryan, şi am primit de fiecare dată acelaşi răspuns.

— Exact aşa a făcut ministrul de finanţe. Îl cunoşteam pe George de mai bine de cincisprezece ani. Nu voia să lucreze pentru guvern.

— Genul tău de om, Jack, adăugă Arnie cu puţină frivolitate.

— În plus, poate câştiga mai mulţi bani lucrând pentru noi, nu? Ed, când ajunge în capitală, asigură-te că îmi face o vizită.

— Când? Peste câteva ore pleci în Europa, sublinie Ed.

— Rahat. Ryan îşi aduse aminte.

Callie Weston tocmai finaliza ultimul lui discurs, în biroul ei. Urma să se îmbarce şi ea în Air Force One, împreună cu

ceilalţi membri ai delegaţiei oficiale. De ce naiba nu putea să rezolve şi el lucrurile pe rând? Pentru că la acel nivel ele nu soseau niciodată astfel.

— În regulă, urmă Jack. Trebuie să evaluăm cât de serioasă este situaţia, apoi să plănuim o cale de preîntâmpinare a ei. Ce poate însemna asta?

— Una dintre opţiuni ar fi să-i abordăm discret pe chinezi, zise Secretarul de Stat. Ştiţi, le spunem c-au mers prea departe şi vrem să colaborăm cu ei pentru a trece hopul şi a ameliora situaţia.

— Numai că ambasadorul Hitch e acum la Washington, pentru consultări, ai uitat? La ce teren de golf se duce azi, Congressional sau Burning Tree? se interesă preşedintele.

Hitch adora golful, un hobby pe care cu greu şi-l putea satisface la Beijing. Ryan îl înţelegea. Era norocos dacă putea face o gaură o dată pe săptămână, iar îndemânarea lui de odinioară se risipea în vânt.

— Însărcinatul cu afaceri din Beijing e prea tânăr pentru o asemenea treabă. Indiferent ce le-am transmite prin intermediul lui, chinezii n-o să ne ia suficient de mult în serios.

— Şi ce anume le-am putea oferi? întrebă Winston. Pentru a-i mulţumi pe chinezi trebuie să le dăm ceva mare, iar asta nu poate rămâne secret. Ar trebui ca şi ei să ne dea ceva în schimb, indiferent ce, pentru a justifica noi faptul că le oferim ceva, iar din câte văd eu aici ei nu vor decât să ne dea crampe la stomac. Acţiunile noastre sunt îngrădite de ce va tolera populaţia ţării.

— Crezi că va tolera un război? se răsti Adler.

— Calmează-te, Scott. Sunt doar idei practice. Orice lucru suficient de suculent pentru a-i mulţumi pe nemernicii ăia ar trebui aprobat de Congres, corect? Ca să trecem o asemenea concesie prin Congres trebuie să le dăm o justificare pentru ea. Winston flutură documentul secret din mână. Dar nu putem proceda aşa fiindcă Ed ar face o criză, şi chiar dacă am încerca, unul dintre deputaţi va da totul în vileag presei în mai puţin de-un minut, iar jumătate dintre ei ar eticheta gestul drept un bir plătit asiaticilor şi vor zice

că-i dau dracului pe chinezi, aprobând milioane de dolari pentru apărare dar niciun sfanţ pentru tribut. Am dreptate?

— Da, răspunse Arnie. Cealaltă jumătate a Congresului va interpreta gestul ca fiind o mişcare politică responsabilă, însă cetăţeanului de rând de pe stradă n-o să-i placă. Americanul obişnuit se aşteaptă ca Jack să-l sune pe premierul Xu şi să-i zică „E mai bine să n-o faceţi, amice", arătându-i nuiaua.

— Gest care, apropo, ar ucide SONGBIRD, îi avertiză Mary Pat, dacă ei ar fi luat opţiunea în serios. S-ar pune capăt unei vieţi de om şi noi nu vom mai avea acces la informaţii care ne sunt necesare. Şi, conform părerii mele după citirea acestui raport, Xu va nega absolut totul şi îşi vor continua planul. Ei chiar cred c-au ajuns cu spatele la zid, însă nu găsesc nicio modalitate inteligentă de-a ieşi singuri din impas.

— Iar pericolul constă în…? întrebă NEGUSTORUL.

— Colaps politic intern, îl lămuri Ryan. Se tem că dacă ceva ar deranja structurile politice sau economice interne, întregul castel din cărţi de joc s-ar prăbuşi. Cu consecinţe grave pentru actuala familie domnitoare a partidului.

— Chemaţi călăul, simţi Ben Goodley nevoia să spună ceva. De fapt astăzi se folosesc gloanţele plutonului de execuţie. Intervenţia nu-l făcu să se simtă mai bine. Nu era în apele sale şi ştia asta.

În momentul acela sună telefonul STU al preşedintelui. Era Secretarul Apărării, Tony Bretano, nume de cod TUNETUL.

— Da, răspunse Ryan. Te-am pus pe speaker, Tony. Scott, George, Arnie, Ed, Mary Pat şi Ben sunt aici şi abia au citit ce-ai primit şi tu.

— Presupun că materialul e autentic?

— Al naibii de autentic, îi comunică Ed Foley noului membru al grupului SORGE/SONGBIRD.

— E un motiv de îngrijorare.

— Aici suntem de-acord cu tine, Tony. Unde eşti acum?

— Pe caroseria unui transportor Bradley, într-un garaj. În viaţa mea n-am văzut atâtea tancuri şi tunuri. Aici simţi cu

adevărat ce-nseamnă putere.

— Mda, păi ce-ai citit tu arată exact care sunt limitele puterii noastre.

— Aşa am zis şi eu. Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu c-ar trebui să facem… ar fi bine să le dovedim clar că pentru ei ar fi o mişcare foarte rea.

— Cum să facem asta, Tony? îl interpelă Adler.

— Să luăm exemplul animalelor – peştele balon. Când este ameninţat înghite cinci litri de apă şi îşi măreşte dimensiunile – devine prea mare pentru a fi mâncat.

Ryan fu surprins să audă acel exemplu. N-avea nicio bănuială că Bretano ştia ceva despre animale. Era genul de om pasionat de ştiinţă şi tehnologie. Ei bine, ca toţi ceilalţi, se pare că urmărea Canalul Discovery.

— Sugerezi să-i speriem?

— Să-i impresionăm e formularea potrivită.

— Jack, tocmai plecăm la Varşovia – îl putem informa pe Gruşavoi de chestia asta… ce-ar fi să invităm Rusia în NATO? Pe polonezi i-am primit deja. Întreaga Europă s-ar angaja să vină în apărarea Rusiei în cazul unei invazii. De fapt, în asta constă esenţa oricărei alianţe şi a oricărui tratat de apărare mutuală. „Nu te pui doar cu mine, Charlie, te pui cu toţi prietenii mei.” Chestia asta funcţionează de mult timp.

Ryan reflectă puţin asupra sugestiei, apoi privi la cei din cameră.

— Păreri?

— E ceva, socoti Winston.

— Ce facem cu celelalte ţări NATO? Vor fi de acord? Întregul scop al alianţei, le reaminti Goodley, era să le protejeze de ruşi.

— De sovietici, îl corectă Adler. S-au schimbat lucrurile, ai uitat?

— Sunt aceiaşi oameni, vorbind aceeaşi limbă, domnule, insistă Goodley. Se simţea destul de tare pe domeniul acesta. Ceea ce propuneţi dumneavoastră este o posibilă soluţie elegantă a unei probleme presante, dar pentru a o realiza vom fi nevoiţi să împărtăşim materialul SORGE

celorlalte ţări, nu-i aşa? Sugestia îi făcu pe soţii Foley să se agite. Puţine persoane din lume erau mai slobode la gură decât un şef de guvern.

— Ce mama dracului, de multă vreme le ţinem sub observaţie forţele militare, graţie sateliţilor. Putem pretinde c-am obţinut imagini care ne-au îngrijorat. Pentru lăcomie e o explicaţie suficientă, sugeră directorul CIA.

— Punctul doi, cum îi convingem pe ruşi? raţionă Ryan cu glas tare. Invitaţia de aderare ar putea fi interpretată de către Moscova ca o uriaşă pierdere de prestigiu.

— Trebuie să le explicăm situaţia. În fond ţara lor este în pericol, enunţă Adler.

— Numai că ei nu sunt lacomi. Vor dori să ştie totul în amănunt, căci e vorba de securitatea *lor* naţională, adăugă Goodley.

— Ştiţi cine se află chiar acum în Moscova? îl interpelă Foley pe preşedinte.

— John?

— RAINBOW SIX. Atât John, cât şi Ding îl cunosc pe Golovko, care-i omul numărul unu al lui Gruşavoi. E un canal de comunicare bun şi convenabil. Mai amintim faptul că racheta antitanc trasă în Moscova îi era de fapt destinată lui. Nu-l va face mai fericit pe Serghei Nikolaici, însă acum bănuiala i se va transforma în certitudine.

— De ce nu pot ticăloşii aceia stupizi să spună simplu că le pare rău pentru împuşcarea celor doi preoţi? se lamentă Ryan.

— De ce crezi că mândria face parte din Cele Şapte Păcate? replică directorul CIA.

Telefonul mobil al lui Clark era cu transmisie prin satelit şi avea dispozitiv de criptare încorporat, era făcut din plastic şi nu depăşea şase milimetri în grosime, fapt care-l făcea uşor de purtat. Precum majoritatea aparatelor de acest tip, dura ceva timp până se sincroniza cu telefonul interlocutorului, sarcina fiindu-i îngreunată de întârzierea semnalului inerentă transmisiilor prin satelit.

— Linie securizată, anunţă în cele din urmă o voce

feminină artificială.

— Cine-i acolo?

— Ed Foley, John. Cum e la Moscova?

— Plăcut. Care-i treaba, Ed? întrebă John. Directorul CIA nu suna de la D.C. pe o linie securizată doar să facă schimb de amabilităţi.

— Treci pe la ambasadă. Avem un mesaj pe care vrem să-l transmiţi tu.

— Ce fel de mesaj.

— Du-te la ambasadă. Te-aşteaptă acolo. Bine?

— Recepţionat. Terminat. John închise telefonul şi reveni în club.

— Ceva important? se interesă Chavez.

— Trebuie să trecem pe la ambasadă să ne întâlnim cu cineva, replică Clark, simulând furia provocată de întreruperea programului său liber.

— Ne vedem atunci mâine, Ivan şi Domingo, ridică Kirillin paharul în semn de salut.

— Ce se petrece? întrebă Chavez după ce ajunseră la zece metri distanţă.

— Nu ştiu sigur, însă cel care m-a apelat era Ed Foley.

— Ceva important?

— Vom trăi şi vom vedea.

— Cine conduce?

— Eu. John cunoştea Moscova destul de bine, deprinzându-i topografia; în cursul primei sale misiuni din 1970, de care ar fi fost fericit să uite, pe vremea aceea fiica sa fiind de vârsta actualului său nepot.

Drumul cu maşina dură douăzeci de minute, iar cea mai dificilă sarcină se dovedi a fi lămurirea puşcaşului marin de la intrare că au cu adevărat treabă în interiorul ambasadei după terminarea orelor normale de program. În cele din urmă le veni în ajutor Tom Barlow, omul care-i aştepta. Puşcaşul marin îl cunoştea pe Tom, iar el îi cunoştea pe oaspeţi, ceea ce pentru soldat însemna că sunt în regulă.

— Ce-a provocat toată tevatura? întrebă Jack, când ajunseră în biroul lui Barlow.

— Asta. Le întinse fiecăruia o copie a mesajului sosit prin

fax. Ar trebui să staţi jos, băieţi.

— *Madre de Dios,* icni Chavez treizeci de secunde mai târziu.

— De acord cu tine, Domingo, întări şeful său. Citeau doar o versiune drastic „spălată” a ultimului raport SORGE.

— Sigur avem o sursă în Beijing, omule.

— Mai mult ca sigur, Domingo. Şi noi ar trebui să-i transmitem informaţiile lui Serghei Nikolaici. Cineva de-acasă se simte tare milos.

— Fir-ar…! izbucni Chavez. Apoi mai citi puţin. Oh, da, înţeleg. Asta are ceva sens.

— Barlow, avem numărul de telefon al amicului nostru?

— Iată-l. Ofiţerul CIA îi dădu un bileţel şi îi indică un aparat telefonic. E la vila sa de vacanţă, pe Colinele Lenin. Încă nu le-au schimbat denumirea. De când a aflat că el a fost ţinta, a devenit mult mai atent cu măsurile de securitate.

— Da, ne-am întâlnit cu doica lui, Şelepin, îl informă Chavez pe Barlow. Părea un tip serios.

— Ar fi bine să fie. Dacă interpretez corect mesajul, s-ar putea să fie pus la bătaie; dacă nu el, atunci echipa de securitate a lui Gruşavoi.

— E chiar adevărat? simţi Chavez nevoia să-ntrebe. Vreau să zic că afacerea asta e *casus belii*.

— Păi bine, Ding, tu erai cel care susţinea mereu că relaţiile internaţionale înseamnă două state care se faultează reciproc. Apoi formă numărul. Tovarăşe Golovko, se adresă el persoanei care răspunsese, vorbind în rusă, aici e Klerk, Ivan Sergheievici. Asta-i va capta atenţia, le zise John celorlalţi doi bărbaţi.

— Salutări, Vania, rosti în engleză o voce familiară. Nu te-ntreb cum ai obţinut acest număr. Ce pot face pentru tine?

— Serghei, trebuie să ne întâlnim imediat, în legătură cu o problemă importantă.

— Ce fel de problemă?

— Eu sunt doar poştaşul, Serghei. Am un mesaj să ţi-l înmânez. Merită toată atenţia ta. Domingo şi cu mine te putem vedea în seara asta?

— Ştiţi cum să ajungeţi aici?

Clark îşi imaginã c-o sã gãseascã el drumul spre pãdure.

— Spune-le oamenilor de la poartă să aştepte doi capitalişti prieteni ai Rusiei. Cam peste o oră, să zicem?

— Vă aştept.

— Mulţumesc, Serghei. Clark puse receptorul în furcă. Unde-i buda, Barlow?

Bătrânul ofiţer de informaţii împături faxul şi îl introduse în buzunarul hainei. Înainte de-a avea o discuţie precum cea care urma, simţea nevoia să meargă la baie.

CAPITOLUL 42

Mesteceni

Se îndreptară către apus faţă de capitala Rusiei. Traficul sporise faţă de vremea când Clark avusese ultima aventură la Moscova şi acum, pe marile bulevarde, se putea circula şi pe banda centrală. Ding se ocupa de orientare, ajutându-se de o hartă, iar în curând depăşiră linia de centură a capitalei Rusiei şi pătrunseră în zona dealurilor care înconjurau metropola. Trecură pe lângă un monument pe care cei doi îl vedeau pentru prima oară în viaţa lor, alcătuit din trei enormi…

— Ce naiba e ăsta? se interesă Ding.

— Până aici au ajuns germanii în 1941, explică John. I-au oprit exact în acest loc.

— Cum le zice la chestiile alea?

„Chestiile alea” erau trei bucăţi imense de şină de cale ferată, îmbinate prin sudură la un unghi de nouăzeci de grade, semănând cu nişte capre uriaşe de tăiat lemne.

— Arici, dar băieţii din SEAL le zic „vâsle în erecţie”. E dificil să treci cu tancul peste o chestie din asta, îi spuse Clark tânărului său partener.

— Ruşii îşi iau în serios istoria, nu?

— Şi tu ai face la fel dacă ai reuşi să opreşti pe cineva care-i decis să-ţi şteargă ţara de pe hartă, fiule. Pe vremea aceea germanii erau grozav de hotărâţi. A fost un război tare dur.

— Cred şi eu. Fă prima la dreapta, domnule C.

Zece minute mai târziu pătrunseră într-o pădure de mesteceni, care erau un simbol al Rusiei la fel de cunoscut ca şi vodca şi borşul. Curând după aceea ajunseră la o gheretă de pază. Santinela îmbrăcată în uniformă ţinea în mâini un AK-74 şi avea o înfăţişare surprinzător de cruntă.

„Probabil a fost informat în legătură cu ameninţarea la viaţa lui Golovko şi a altora”, îşi spuse John. Dar mai fusese informat şi cine sunt persoanele autorizate să treacă, aşa că prezentară doar paşapoartele la control, paznicul dându-le totodată indicaţii pe care drum să apuce.

— Casele n-arată deloc rău, remarcă Chavez.

— Au fost ridicate de prizonierii germani de război, îi zise Clark. Lui Ivan nu-i prea plac nemţii, dar le respectă talentul de meşteşugari. Aceste vile au fost construite pentru membrii Biroului Politic, majoritatea după război, probabil. Uite şi vila pe care-o căutăm.

Era o casă cu cadrul din lemn, vopsită în maro şi arătând ca o încrucişare între o locuinţă rurală din Germania şi o fermă din Indiana, după opinia lui Clark. Şi aici se aflau gărzi înarmate, care patrulau împrejurul ei. „Au fost anunţaţi de santinela din prima gheretă”, gândi John. Unul dintre paznici le făcu semn cu mâna. Ceilalţi doi se ţineau în urmă, pregătiţi să-l acopere pe primul dacă ceva neaşteptat urma să se petreacă.

— Sunteţi Klerk, Ivan Sergheievici?

— *Da*, răspunse John. Acesta-i Chavez, Domingo Stepanovici.

— Treceţi, sunteţi aşteptaţi, le comunică paznicul.

Seara era plăcută. Soarele apusese deja, iar pe cer îşi făcuseră apariţia stelele. Adia o briză uşoară dinspre apus, dar Clark crezu că aude fantomele războiului. Panzergrenadier-ii[76] lui Hans von Kluge[77], bărbaţi care purtau uniforma gri-verzuie a Wehrmachtului. În cursul celui de-al Doilea Război Mondial, pe frontul de răsărit se dusese o luptă stranie, asemănătoare meciurilor moderne de lupte transmise la televizor. Nu puteai face distincţie între bine şi rău, ci doar între rău şi extrem de rău. Însă gazda lor probabil că nu percepea istoria în acest mod, iar Clark nu era dornic să aducă subiectul în discuţie.

---

[76] Trupe de infanterie mecanizată germană în cel de-al Doilea Război Mondial, (n.red.).

[77] Hans von Kluge (1882 – 1944) mareşal german, comandant al Corpului IV Armată pe timpul invaziei URSS, (n.tr.).

Golovko stătea pe veranda acoperită, îmbrăcat într-o ţinută formală. Avea o cămaşă decentă, dar fără cravată. Nu era înalt, fiind între Chavez şi Clark ca înălţime, însă ochii săi reflectau mereu inteligenţă, iar acum oglindeau şi puţin interes. Evident, era curios să afle scopul întâlnirii.

— Ivan Sergheievici, îl salută Golovko. Îşi strânseră mâinile, apoi oaspeţii fură conduşi în interior.

Doamna Golovko, doctor în fizică, nu se zărea pe nicăieri. Întâi de toate, Golovko îi servi cu vodcă, apoi le făcu semn să ia loc.

— Ai zis că ai un mesaj pentru mine. John notă faptul că vorbise în engleză, stabilind limba în care va decurge întâlnirea.

— Iată-l. Clark îi întinse foile de hârtie.

— *Spasiba.* Serghei Nikolaici se aşează comod în scaun şi începu să citească. Ar fi fost un excelent jucător de pocher, socoti John. Expresia feţei îi rămase neschimbată după primele două pagini citite. Apoi îşi ridică privirea.

— Cine a hotărât că trebuie să văd asta? vru el să afle.

— Preşedintele, răspunse Clark.

— Ryan al vostru e un bun camarad şi un om de onoare, Vania. Golovko făcu o pauză. Văd că Langley şi-a îmbunătăţit capacităţile de obţinere a informaţiilor prin surse umane.

— Probabil e o supoziţie bună, însă nu ştiu nimic de sursa în cauză, domnule director Golovko, răspunse Clark.

— Materialul ăsta e, aşa cum ziceţi voi, fierbinte.

— Absolut incendiar, acceptă John, privindu-l cum întoarce o nouă pagină.

— Să fiu al dracului! remarcă Golovko, arătând, în cele din urmă, puţină emoţie.

— Da, cam aşa am spus şi eu, intră Chavez în conversaţie.

— Sunt bine informaţi. Nu mă surprinde. Sunt sigur că au multe mijloace de spionaj în Rusia, remarcă Golovko, din glas răzbătând puţină mânie. Par asta-i… asta-i agresiune pe faţă ce discută ei.

— Mda, exact asta pare să fie, dădu Clark din cap.

— Informaţia este autentică? îl chestionă Golovko.

— Eu sunt doar mesagerul, domnule director, replică Clark. Nu-mi pot exprima opinia.

— Ryan e un camarad prea bun să facă pe agentul provocator. Chestia asta e nebunie curată. Golovko tocmai le dezvăluise oaspeţilor săi că n-are niciun mijloc de informare în interiorul Biroului Politic chinez, fapt care-l surprinse pe John. Extrem de rar putea să-i prindă CIA pe ruşi slabi într-un anumit domeniu al informaţiilor. Golovko ridică iarăşi privirea. Odinioară am avut şi noi o astfel de sursă, însă nu mai există.

— N-am acţionat niciodată în acea parte a lumii, domnule director, exceptând o perioadă, cu mult timp în urmă, când făceam parte din marina militară. Iar atunci, omise el să explice, tot ce cunoscuse din China fuseseră barurile din Taipei, unde se făcea criţă.

— Am călătorit de câteva ori la Beijing, în interes diplomatic, dar nu recent. Nu pot spune că am reuşit cu adevărat să-i înţeleg pe acei oameni. Golovko termină de citit documentul şi-l puse pe masă. Îl pot păstra?

— Da, domnule, confirmă Clark.

— De ce ni-l dă Ryan?

— Sunt doar poştaşul, Serghei Nikolaici, dar aş putea bănui că răspunsul este conţinut în mesaj. America nu vrea să vadă Rusia suferind.

— Frumos din partea voastră. Ce concesii cereţi?

— Niciuna, din câte ştiu eu.

— Ştiţi, observă Chavez, uneori vrei doar să arăţi că eşti un bun vecin.

— La nivelul acesta al afacerilor de stat? întrebă, sceptic, Golovko.

— De ce nu? O Rusie betegită şi jefuită nu serveşte deloc intereselor americane. Oricum, cât de mari sunt descoperirile acelea geologice? îl chestionă John.

— Imense, replică Golovko. Nu mă surprinde că aţi aflat de ele. Eforturile noastre de secretizare n-au fost serioase. Câmpul petrolier rivalizează cu rezervele din Emirate, iar mina de aur este foarte bogată. Cele două zăcăminte ne

pot salva economia, putându-ne transforma într-o naţiune bogată şi un partener pe măsura Americii.

— Atunci ştiţi de ce v-a trimis Jack materialul. Dacă Rusia prosperă, atât ea, cât şi America vor trăi într-o lume mai bună.

— Adevărat?

Golovko avea o minte sclipitoare, dar fusese crescut într-o lume în care America şi Rusia îşi doriseră deseori moartea una celeilalte. Asemenea idei pier greu, chiar şi pentru o minte atât de agilă precum cea a lui Serghei.

— Adevărat, confirmă John. Rusia este o mare naţiune, iar voi sunteţi un popor măreţ. *Sunteţi* nişte parteneri pe măsura noastră.

Nu mai adăugă că, pe această cale, America n-ar mai fi trebuit să se preocupe cum să se debaraseze de ei. Acum ruşii nu trebuiau decât să-şi vadă de propria îmbogăţire, iar America trebuia doar să le ofere consultanţă şi povaţă cum să intre în lumea capitalistă cu fruntea sus şi mintea limpede.

— Şi asta vine de la omul care a ajutat la pregătirea dezertării unui director KGB? întrebă Golovko.

— Serghei, după cum zicem noi acasă, au fost doar afaceri, nimic personal. Eu n-am vreun dinte împotriva ruşilor, iar tu n-ai ucide un american doar din pură distracţie, nu-i aşa?

— Fireşte că nu, replică indignat amfitrionul. Asta ar fi *nekulturnîi.*

— La fel stă treaba şi cu noi, domnule director.

— Hei, omule, interveni Chavez, de când eram adolescent am fost antrenat să vă ucid soldaţii, pe vremea aceea fiind doar un răcan ce căra o puşcă, dar, ia uite minune, acum nu mai suntem inamici, aşa-i? Dacă nu mai suntem duşmani, atunci putem fi prieteni. Ne-aţi ajutat în conflictele cu Japonia şi Iran, corect?

— Da, însă remarcasem că eram ţinta finală a ambelor conflicte şi a fost în interesul naţional să vă ajutăm.

— Poate chinezii ne au pe *noi* ca obiectiv final. Atunci este în interesul nostru să vă ajutăm. Probabil că pe noi ne

plac la fel de puţin ca şi pe voi.

Golovko făcu un semn de aprobare.

— Da, un lucru pe care-l cunosc bine, legat de ei, este spiritul lor de superioritate rasială.

— Un mod de gândire periculos pentru popoare, omule. Rasism înseamnă că-ti consideri duşmanii nişte insecte demne doar să fie strivite, trase concluzia Chavez, impresionându-l pe Clark cu amestecul dintre limbajul din suburbiile de est ale oraşului Los Angeles şi analiza demnă de-un masterand a situaţiei actuale. Nici chiar Karl Marx n-a susţinut c-ar fi mai bun decât alt ins pe motiv de culoare a pielii, nu?

— Însă Mao a făcut-o, completă Golovko.

— Nu mă miră, continuă Ding. În facultate i-am citit *Cărticica roşie*. El nu dorea să fie doar un lider politic. Ce naiba, el voia să fie Dumnezeu. Îşi lăsase ego-ul să pună stăpânire pe creierul său – o afecţiune des întâlnită la indivizii care iau conducerea unei ţări, nu?

— Lenin n-a fost un astfel de individ, însă Stalin da, observă Golovko. Deci Ivan Emmetovici este prietenul Rusiei. Ce-aş putea face cu informaţiile primite?

— Depinde numai de tine, amice, îi zise Clark.

— Trebuie să vorbesc cu preşedintele meu. Al vostru soseşte mâine în Polonia, aşa este?

— Cred că da.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Vă mulţumesc că aţi venit, prieteni. Poate că data viitoare voi fi capabil să vă ofer o tratatie aşa cum se cuvine.

— Mi se pare corect.

Clark se ridică şi dădu peste cap paharul cu vodcă. Urmară alte strângeri de mâini, apoi plecară pe acelaşi drum pe care veniseră.

— Dumnezeule, ce-o să se-ntâmple acum, John? îl interpelă Ding, în maşină.

— Presupun că toată lumea va încerca să le bage minţile-n cap chinezilor.

— Va ţine figura?

Clark înălţă sprâncenele şi dădu din umeri:

— Urmăreşte ştirile la televizor, Domingo.

Nu era simplu să faci bagajele pentru o călătorie, chiar şi cu un întreg personal care se ocupa de asta. Situaţia era valabilă în special pentru CHIRURG, care era preocupată nu numai de ce ţinută afişează în public când se afla în străinătate, dar constituia totodată Autoritatea Supremă în materie de ţinută a soţului ei, statut pe care Jack mai degrabă îl tolera decât îl aproba. Ryan se afla încă în Biroul Oval, încercând să rezolve probleme care nu sufereau amânare – de fapt ar fi putut aştepta, dar despre guvernare existau anumite închipuiri care trebuiau onorate – şi aşteptând, totodată, un telefon important.

— Arnie?

— Da, Jack?

— Spune-le celor de la Forţele Aeriene să mai trimită un Gulfstream la Varşovia, în caz că Scott va trebui să zboare în mare grabă la Moscova.

— Nu-i o idee rea. Probabil îl vor parcă la vreo bază aeriană sau ceva asemănător. Van Damm ieşi ca să facă aranjamentele necesare.

— Altceva, Ellen? îşi întrebă Ryan secretara.

— Vreţi o ţigară?

— Da, înainte ca eu şi Cathy să ne luăm zborul către apus.

De fapt, se îndreptau către est, însă doamna Sumter îl înţelese. Îi înmână lui Ryan ultima ţigară pe ziua în curs.

— Fir-ar să fie, slobozi Ryan odată cu primul fum.

Va primi mai mult ca sigur telefon de la Moscova… nu? Depinde cât de repede vor digera ruşii informaţia, sau poate Serghei va aştepta dimineaţa ca să i-o prezinte preşedintelui Gruşavoi. Oare va proceda aşa? În Washington, un material catalogat CRITIC i-ar fi fost vârât sub nas preşedintelui în maximum douăzeci de minute, dar la ţări diferite se aplică reguli diferite, iar el nu ştia cum procedează ruşii. Era al naibii de sigur că va avea o veste de la ei înainte să coboare din avion la Varşovia. Însă pentru moment… Suflă fumul afară şi cotrobăi prin birou

după spray-ul de gură, îşi stropi cavitatea bucală cu chestia aceea acidă, apoi părăsi biroul, îndreptându-se către exterior – Aripa de Vest şi Casa Albă în sine nu sunt legate printr-un coridor interior, din pricina unei scăpări arhitecturale. În orice caz, în şase minute se afla pe palierul rezidenţial, supraveghindu-i pe lacheii care-i aranjau bagajele. Cathy era acolo, încercând să dirijeze operaţiunea atent supravegheată de Serviciul Secret, care acţiona de parcă s-ar fi temut să nu se strecoare o bombă în valize. Numai că paranoia făcea parte din meseria lor. Ryan păşi către soţia lui.

— Trebuie să stai de vorbă cu Andrea.

— Pentru ce?

— Probleme cu stomacul, zice ea.

— Oho. Cathy suferise şi ea de greţuri când o avusese pe Sally, dar asta fusese cu mult timp în urmă şi nu constituise o afecţiune severă. Ştii că nu prea ai ce face în situaţia asta.

— Şi se mai zice că medicina a progresat, comentă Jack. Oricum, i-ar prinde bine puţin ajutor de la altă femeie.

Cathy zâmbi.

— Da, sigur, solidaritatea feminină. Ia spune, îl vei lua pe Pat?

Jack zâmbi pe la spatele ei.

— Mda, poate mă-nvaţă să trag mai bine cu pistolul.

— Super, observă sarcastic CHIRURGUL.

— Ce ţinută ai ales pentru cina de gală? o întrebă preşedintele pe Prima Doamnă.

— Cea albastru-deschis.

— E mulată pe corp, zise Jack, atingându-i braţul.

În acel moment îşi făcură apariţia copiii, păstoriţi de diverşii lideri ai echipelor lor de protecţie, cu excepţia lui Kyle, care era purtat în braţe de către una dintre „leoaicele” sale. Niciodată nu le venea uşor să se despartă de copii, cu toate că se obişnuiseră să fie îngrijoraţi. Avu loc obişnuita scenă a îmbrăţişărilor şi sărutărilor, apoi Jack o luă de mână pe soţie şi o conduse spre lift.

Liftul îi duse la nivelul parterului, de unde urmă o

plimbare scurtă până la platforma de aterizare a elicopterelor. Aparatul VH-3 se afla acolo, avându-l la comandă pe colonelul Malloy. Puşcaşii marini salutară, aşa cum făceau întotdeauna. Preşedintele şi Prima Doamnă urcară la bord şi se instalară în scaunele confortabile, legându-şi centurile sub privirea atentă a unui sergent din infanteria marină, care apoi se duse să raporteze pilotului.

Cathy agrea zborul cu elicopterul mai mult decât soţul ei, căci ea făcea câte două curse pe zi cu acest aparat. Jack nu se mai temea de zbor, însă prefera să conducă o maşină, lucru care nu-i mai fusese permis de luni de zile. Aparatul Sikorsky se înălţă lin, pivotă în aer şi se orientă către Baza Andrews. Zborul dură aproximativ zece minute. Elicopterul ateriză în apropierea aeronavei VC-25A, versiunea militară a unui Boeing 747; până la scara avionului făceau câteva secunde, urmăriţi de camerele TV care imortalizau evenimentul.

— Întoarce-te şi fă cu mâna, dragă, îi spuse Jack lui Cathy în capul treptelor. S-ar putea să apărem la ştirile de seară.

— Iarăşi? bombăni Cathy.

Apoi flutură mâna şi surâse, nu către oameni, ci spre camere. Odată sarcina îndeplinită, intrară în aeronavă şi se îndreptară spre compartimentul prezidenţial. Acolo se aşezară, legându-şi din nou centurile, fiind observaţi de un subofiţer al Forţelor Aeriene, care-i comunică apoi pilotului că totul e în regulă şi poate accelera motoarele pentru a rula spre capătul pistei zero-unu-dreapta. Tot ce urma era rutină, inclusiv discursul pilotului, urmat de decolarea impunătoare a uriaşului Boeing, plus urcarea la douăsprezece mii cinci sute de metri. Ryan era sigur că toată lumea din compartimentul alăturat stătea confortabil, deoarece cele mai proaste scaune din acest avion erau pe măsura celor mai bune locuri de clasa întâi ale avioanelor comerciale din lume. În ansamblu, părea o risipă a banilor din taxele contribuabililor, dar, din câte ştia el, niciun cetăţean plătitor de taxe nu se plânsese prea tare.

Evenimentul aşteptat se produse când lăsaseră în urmă coasta ţinutului Mâine.

— Domnule preşedinte? apelă o voce de femeie.

— Da, sergent?

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, domnule, pe STU. De unde doriţi să preluaţi convorbirea?

Ryan se ridică.

— La etaj.

Sergentul făcu semn că a priceput şi îi indică direcţia.

— Pe aici, domnule.

— Cine-a sunat?

— Directorul CIA.

Ryan îşi dădu seama că avea sens.

— Anunţă-l şi pe Secretarul Adler să vină.

— Am înţeles, domnule, rosti ea şi începu să urce treptele scării în spirală.

Pe puntea superioară, Ryan se aşeză într-un fotoliu de tipul celor de birou, eliberat pentru el de către un subofiţer de aviaţie, care îi întinse receptorul telefonului.

— Ed?

— Da, Jack. A sunat Serghei.

— Ce-a zis?

— Că ai avut o idee foarte bună să mergi în Polonia. Solicită o întâlnire la nivel înalt, în secret, dacă-i posibil.

Adler se aşeză pe locul de lângă Ryan şi prinse comentariul.

— Scott, te simţi în stare de-un tur până la Moscova?

— Putem s-o facem discret? întrebă Secretarul de Stat.

— Probabil.

— Atunci, sunt de acord. Ed, le-ai servit sugestia cu NATO?

— Nu-i treaba mea să fac asta, Scott, replică directorul Agenţiei Centrale de Informaţii.

— Corect. Crezi că vor accepta?

— Cu şanse de trei la unu, da.

— De acord cu el, completă Ryan. Lui Golovko o să-i placă.

— Da, imediat după ce va trece şocul iniţial, observă Adler, cu ironie în glas.

— Bine, Ed, spune-i lui Serghei că suntem dispuşi la o

întâlnire secretă. Secretarul de Stat va zbura la Moscova pentru consultări. Să mă ţii la curent cu evoluţia evenimentelor.

— Aşa voi face.

— În regulă, terminat. Ryan puse receptorul la loc şi se răsuci spre Adler. Ei?

— Păi dacă ruşii marşează pe aderare, China va avea la ce să se gândească. Declaraţia aceasta era făcută cu o porţie zdravănă de speranţă.

„Problema e, raţionă Ryan în timp ce se ridica, că extratereştrii nu gândesc la fel ca noi.”

Microfoanele plantate în locuinţa lui Suvorov/Koniev îi făceau pe toţi să surâdă. În acea seară individul agăţase încă o târfă de lux, iar abilităţile ei interpretative erau puse în evidenţă de sunetele adecvate pe care le scotea, exact la momentul oportun. „Sau poate că tipul e chiar foarte bun la pat”, îşi spusese Provalov cu voce tare, spre scepticismul general manifestat de către ceilalţi componenţi ai echipei de supraveghere înghesuiţi în dubiţă. Nu, socoteau ceilalţi, fata e prea versată în ale meseriei ca să se implice atât de mult. Cu toţii gândeau că-i păcat de ea, căci arăta foarte bine. Dar ei ştiau ceva ce subiectul urmăririi n-avea cum să ştie. Fata era o „codiţă”, pregătită din timp pentru a-l întâlni pe Suvorov/Koniev. În cele din urmă, zgomotul se stinse şi ei putură auzi zgomotul distinctiv făcut de-o brichetă americană Zippo, urmată de obişnuita linişte de după sex a unui bărbat sătul şi a unei femei (aparent) satisfăcute.

— Ia zi, Vania, cu ce treburi te ocupi? o auziră pe femeie întrebând, arătând interesul aşteptat din partea unei târfe de lux faţă de-un bărbat bogat pe care spera să-l binedispună şi altă dată.

— Afaceri, fu răspunsul.

— Ce fel de afaceri?

Din nou, doar gradul obişnuit de interes. Partea bună a lucrurilor, reflectă Provalov, era că tipa nu avusese nevoie de instructaj. Realiză că Şcoala de Vrăbiuţe fusese extrem de uşor de condus. Femeile făceau genul acesta de lucruri

din instinct.

— Am grijă de nevoile speciale ale unor oameni speciali, replică spionul inamic. Dezvăluirea sa fu urmată de-un hohot de râs feminin.

— Şi eu am aceeaşi meserie, Vania.

— E vorba de nişte străini care au nevoie de servicii deosebite, pe care eu am fost antrenat să le duc la îndeplinire sub vechiul regim.

— Ai făcut parte din KGB? Serios? Excitaţie în glasul ei. Fata aia ştia meserie.

— Da, eram şi eu pe-acolo. Nimic ieşit din comun.

— Pentru tine, da, nu însă şi pentru mine. A existat cu adevărat o şcoală pentru fete ca mine? KGB antrena femei pentru… să aibă grijă de necesităţile bărbaţilor?

De data asta râse bărbatul.

— Oh, da, draga mea. A existat o astfel de şcoală. Ai fi făcut treabă bună acolo.

Acum râsul era unul cochet.

— La fel de bună ca acum?

— Nu, aia nu se taxa.

— Dar am meritat banii? întrebă ea.

— Cu prisosinţă, veni un răspuns satisfăcut.

— Vrei să te mai întâlneşti cu mine, Vania? În glasul ei răzbătea o speranţă reală, sau una simulată perfect.

— *Da,* mi-ar plăcea tare mult, Maria.

— Deci te ocupi de nevoile speciale ale unor oameni. Ce nevoi sunt astea?

Putea continua pe aceeaşi linie, căci bărbaţii adorau să fie consideraţi fascinanţi de către femeile frumoase. Făcea parte din rolul ei să se închine la acest altar, iar bărbaţii *întotdeauna* se lăsau păcăliţi.

— Nu cu mult diferite de cele pe care am fost pregătit să le satisfac, Maria, însă detaliile nu te privesc.

Dezamăgire:

— Bărbaţii întotdeauna spun asta, se bosumflă ea. De ce trebuie ca cei mai interesanţi bărbaţi să fie misterioşi?

— În asta constă fascinaţia noastră, femeie, explică el. Ai fi preferat să conduc un camion?

— Şoferii de camion n-au… abilităţile tale masculine, replică ea, de parcă ar fi sesizat diferenţa.

— Un bărbat ar putea avea erecţie doar ascultând-o pe târfa asta, observă unul dintre ofiţerii FSB.

— Asta-i ideea, confirmă Provalov. De ce crezi că cere aşa de mult?

— Un bărbat adevărat n-are nevoie să plătească femeile.

— Am fost chiar atât de bun? se auzi în căşti întrebarea lui Suvorov/Koniev.

— Încă puţin şi ar fi trebuit să te plătesc eu pe tine, Vania, replică fata, cu bucurie în glas. Probabil îşi însoţea declaraţia cu un sărut.

— Gata cu întrebările, Maria. Lasă-l să se odihnească acum, o îndemnă Oleg Gregorievici în eter. Fata ar fi trebuit să-l audă.

— Ştii cum să faci pe cineva să se simtă bărbat, îi spuse spionul/asasinul. Unde-ai învăţat meserie?

— La femei e o deprindere naturală, ganguri ea.

— Poate doar la unele.

Apoi discuţia încetă şi peste zece minute se auziră sforăituri.

— Ei bine, ăsta este mult mai interesant decât cazurile noastre obişnuite, le spuse ofiţerul FSB celorlalţi.

— Ai pus pe cineva să verifice banca?

— La fiecare oră. Nu mai trebuia să spună cât de mulţi oameni, mai ales de naţionalitate chineză, lasă mesaje într-o căsuţă poştală oarbă. Nu, trebuiau să fie câţiva mesageri pe fir, nu mulţi, dar destui pentru a-i oferi oarecare protecţie celui care-l dirija pe Suvorov. Urma să fie o muncă de teren solicitantă, iar ei se aşteptau la asta. Aşa că banca şi căsuţa ei poştală oarbă erau verificate la intervale regulate, iar în *acea* dubiţă de supraveghere se găsea o cheie confecţionată la comandă care se potrivea la încuietoarea cutiei, plus un xerox care să copieze mesajul găsit înăuntru. Totodată FSB instituise un cordon de supraveghere împrejurul ambasadei Chinei. Aproape fiecare angajat care ieşea afară avea o „umbră”. Pentru a îndeplini aşa cum trebuie această sarcină, reduseseră alte operaţiuni

de contraspionaj din Moscova, însă cazul lor avea prioritate absolută. Curând avea să devină mult mai important, dar ei nu ştiau asta încă.

— De câţi genişti dispunem? îl întrebă, în zorii zilei siberiene, Bondarenko pe Aliev.

— Două regimente care nu sunt implicate în construcţia drumului, răspunse şeful operaţiunilor.

— Bun. Adu-le imediat aici să lucreze la camuflarea buncărelor şi la construcţia unora false pe versantul opus al acestor dealuri. Imediat, Andrei.

— Da, tovarăşe general, le aduc urgent.

— Îmi place răsăritul, e cea mai liniştită parte a zilei.

— Cu excepţia celui în care ceilalţi flăcăi vor porni la atac.

Răsăritul era momentul universal pentru declanşarea unei ofensive majore, astfel încât putea folosi toată perioada de lumină a zilei pentru exploatarea succesului.

— Dacă vor veni, vor pătrunde exact prin această vale.

— Da, aşa va fi.

— Vor deschide focul asupra primei linii de apărare… de fapt, asupra celei pe care o consideră ei a fi prima, prezise Bondarenko, arătând cu mâna.

Prima linie era compusă din imitaţii ale buncărelor reale, făcute din beton armat, însă ţevile de tun care se iţeau din ele erau false. Indiferent ce genist se ocupase cu amplasarea acelor fortificaţii se născuse cu un simţ al folosirii terenului demn de Alexandru Macedon. *Păreau* a fi frumos amplasate, poate chiar prea frumos. Poziţionarea lor era uşor de ghicit şi erau vizibile, sau chiar dezvăluite părţii adverse, iar un obiect *dezvăluit* constituia ţinta primei lovituri. Existau până şi încărcături pirotehnice în buncărele false, care să explodeze după primele lovituri directe, umplându-i de bucurie pe inamicii care le loviseră. Oricine venise cu acea idee fusese un maestru al geniştilor.

Dar adevăratele mijloace de apărare de pe versantul dealurilor erau posturile de observaţie minuscule, ale căror linii telefonice îngropate duceau spre adevăratele buncăre şi, dincolo de el, spre poziţiile de artilerie aflate la zece sau

chiar mai mulţi kilometri în spatele frontului. Multe dintre acele poziţii erau vechi şi amplasamentul le era deja cunoscut, însă rachetele lansate erau la fel de letale ca în 1940, proiectul lor având la bază modelul Katiuşa, pe care germanii ajunseseră să-l urască de moarte. Apoi urmau armele cu tragere directă. Prima lor linie era formată din turelele vechi de pe tancurile germane. Aparatele de ochire şi muniţia erau încă în stare de funcţionare, iar echipajele ştiau cum să le mânuiască; dispuneau de tuneluri de evacuare care plecau de la vehicule, permiţând personalului să supravieţuiască unui atac decisiv. Probabil că geniştii care ridicaseră acea linie defensivă erau cu toţii decedaţi, generalul Bondarenko trăgând speranţa că fuseseră înmormântaţi onorabil, ca nişte soldaţi demni de cinstire. Linia aceea n-ar fi putut opri un atac hotărât – nicio linie fixă de apărare n-ar fi putut reuşi asta – dar era suficientă pentru a-l face pe inamic să-şi dorească s-o fi apucat pe alt traseu.

Însă camuflajul trebuia îmbunătăţit, iar activitatea urma să fie făcută noaptea. Un avion de mare altitudine zburând de-a lungul graniţei şi având la bord camere de fotografiat cu câmp oblic putea zări o mare suprafaţă din interiorul ţării sale şi lua mii de fotografii clare şi utile, iar chinezii aveau probabil o colecţie bunicică de asemenea imagini, plus cele obţinute prin intermediul propriilor sateliţi, sau de la cei comerciali pe care îi putea închiria toată lumea care dispunea de bani…

— Andrei, spune-le celor de la informaţii să vadă dacă chinezii au accesat sateliţii de recunoaştere foto comerciali.

— De ce să se deranjeze? Nu-i au pe-ai lor?

— Nu ştim cât de buni sunt ai lor, însă ştim că noul model produs de francezi este la fel de bun ca sateliţii foto folosiţi de americani în 1975, ceea ce-i suficient pentru anumite scopuri.

— Am înţeles, tovarăşe general. Aliev făcu o pauză. Credeţi că aici o să se petreacă ceva?

Bondarenko se opri, înfiorat, în timp ce scruta orizontul sudic, de peste fluviu. Din vârful acelui deal putea vedea în

interiorul graniţelor Chinei. Terenul nu se deosebea cu nimic de cel al Rusiei, însă din motive politice era considerat un ţinut străin şi, cu toate că locuitorii acelui ţinut nu erau diferiţi etnic faţă de cei care locuiau în ţinutul *său,* diferenţele ideologice şi politice erau suficiente ca simpla lor vedere să-i provoace îngrijorare, chiar teamă. Dădu din cap.

— Andrei Petrovici, ai ascultat aceeaşi şedinţă informativă pe care am auzit-o şi eu. Ceea ce mă îngrijorează e că armata lor este cu mult mai activă decât a noastră. Au capacitatea militară de-a ne ataca, iar noi n-avem capacitatea să ne apărăm. Avem mai puţin de trei divizii cu efectiv complet, iar nivelul lor de pregătire este inadecvat. Mai avem multe de făcut înainte de-a începe să mă simt mai liniştit, întărirea acestei linii este cel mai simplu lucru pe care-l putem face, iar cea mai uşoară parte a întăririi este ascunderea acestor buncăre. Apoi vom trimite soldaţii, prin rotaţie, înapoi la poligonul de antrenament, punându-i să-şi îmbunătăţească abilităţile de trăgători. Le-ar fi fost foarte uşor s-o facă, însă de zece luni nu s-a mai făcut niciun antrenament! Avem atâtea de făcut, Andruşka, atât de multe…

— Aşa este, tovarăşe general, însă am luat un start bun.

Bondarenko gesticulă şi bombăni:

— Abia peste un an putem vorbi de-un început promiţător. Am dat deja de primul necaz din dimineaţa unei zile care am impresia că va fi tare lungă, colonele. Acum hai să zburăm către est, să vedem următorul sector.

Generalul Peng Xi-Wang, comandantul Armatei 34 de Asalt „Drapelul Roşu”, aflat la numai şaisprezece kilometri depărtare, privea printr-un binoclu spre frontiera rusă. Armata 34 era un Grup de Armată de categoria A şi cuprindea aproape optzeci de mii de oameni. Avea o divizie blindată, două divizii mecanizate, o divizie de infanterie motorizată, plus alte unităţi auxiliare, precum o brigadă independentă de artilerie aflată sub comanda sa directă. În vârstă de cincizeci de ani şi membru de partid de la vârsta

de douăzeci, Peng era militar de carieră, aflându-se de zece ani în activitate. De când îşi comandase regiment de tancuri, având gradul de colonel plin, fusese apt să-şi antreneze neîncetat trupele pe terenul care devenise ţinutul său de bază.

Districtul Militar Shenyang cuprindea majoritatea teritoriului din nord-estul Republicii Populare. Era un ţinut deluros, împădurit, cu veri toride şi ierni aspre. Pe fluviul Amur, aflat în faţa lui Peng, se vedeau câteva gheţuri timpurii, dar din punct de vedere militar adevăratul obstacol îl constituiau copacii. Tancurile puteau culca la pământ copaci răzleţi, dar nu la fiecare zece metri. Nu, trebuia să le conduci printre copaci, sau în jurul lor şi, deşi exista spaţiu de manevră pentru asta, i-ar fi obosit pe conductori şi ar fi consumat combustibilul la fel de eficient ca şi când ai fi răsturnat rezervorul de benzină şi l-ai fi lăsat să se scurgă. Pe traseu existau câteva drumuri şi căi ferate, pe care le-ar fi putut folosi în marşul către nord, însă constituiau locuri bune pentru organizarea de ambuscade, dacă ruşii ar fi dispus de un arsenal bogat de arme antitanc. În războiul contra fasciştilor armata sovietică se bucurase de posesia unui excelent tanc, modelul T-34. Ruşii construiseră o mulţime de tunuri antitanc şi copiaseră grosolan rachetele antitanc ghidate din dotarea NATO, dar le puteai anihila acoperind o întreagă zonă cu foc de artilerie, iar Peng avea la dispoziţie o mulţime de tunuri şi munţi de obuze pentru a nimici infanteriştii neprotejaţi care trebuiau să ghideze rachetele spre ţintele lor. Şi-ar fi dorit să aibă la dispoziţie sistemul rusesc antirachetă Arena, care fusese proiectat pentru a proteja tancurile lor de roiurile de rachete NATO, însă nu-l avea şi oricum auzise că nu funcţiona aşa de bine.

Binoclul era o copie chineză a modelului german Zeiss, adoptat ca dotare de către vechea armată sovietică. Avea o putere de mărire de până la cincizeci de ori, permiţându-i să aibă o perspectivă apropiată a celuilalt mal al fluviului. Peng venea în acel punct de cel puţin o dată pe lună, de unde-şi putea inspecta propriile trupe de pe linia graniţei,

care menţineau o activitate strict defensivă, însă una uşoară. Îşi făcea puţine griji legate de un atac rusesc asupra patriei sale. Armata Populară de Eliberare predica aceeaşi doctrină ca orice armată datând de la asirieni încoace: cea mai bună defensivă este ofensiva. Dacă urma să fie război, era mai bine să-l declanşeze chiar ei. Aşa că Peng avea un birou plin cu planuri de atac ale Siberiei, pregătite de specialiştii săi de stat-major şi de informaţii, deoarece exact asta era menirea lor.

— Lucrările lor de apărare par prost întreţinute, observă Peng.

— Aşa este, tovarăşe, confirmă colonelul comandant al regimentului de grăniceri. Am văzut puţină activitate regulată acolo.

— Sunt prea ocupaţi cu vânzarea armelor către civili pentru vodcă, remarcă ofiţerul politic. Moralul lor e scăzut şi nu se antrenează la fel de mult ca noi.

— Au un nou comandant al teatrului de operaţii, replică şeful biroului de informaţii. Un general-colonel pe nume Bondarenko. La Moscova e privit ca un comandant de front inteligent şi curajos, încă de când a servit în Afganistan.

— Asta înseamnă că a supravieţuit contactului cu duşmanul, observă politrucul. Probabil o târfă din Kabul.

— E periculos să subestimezi adversarul, îi preveni ofiţerul de informaţii.

— Şi o prostie să-l supraevaluezi.

Peng tăcea şi privea prin binoclu. Mai fusese martor la înfruntările dintre ofiţerul politic şi cel cu informaţiile. Cel de la informaţii tindea să se poarte ca o babă, însă mulţi ofiţeri din categoria lui procedau la fel, iar politrucul, la fel ca şi colegii săi, era suficient de agresiv încât să-l facă pe Genghis-Han să pară o muiere. La fel ca în dramaturgie, ofiţerii interpretau rolul care le fusese destinat. Rolul său era, firește, de-a fi înţeleptul şi încrezătorul comandant al unei forţe de izbire de prim-rang a patriei sale, iar Peng îşi interpretase rolul suficient de bine pentru a fi pe lista de propuneri pentru promovarea la rangul de general clasa I; dacă ştia să-şi folosească aşa cum trebuie atuurile, în alţi

opt ani putea deveni mareşal. Odată cu acel rang obţinea putere politică şi bogăţii nenumărate, cu fabrici întregi la dispoziţie care să muncească pentru bunăstarea lui personală. Unele dintre acele fabrici erau conduse de simpli colonei, oameni care căpătaseră încrederea partidului ştiind să se ploconească în faţa superiorilor, însă Peng nu urma să apuce pe acelaşi drum. Îndrăgea milităria mai mult decât să tragă de hârtii şi să urle la muncitorii ţărani. Ca proaspăt sublocotenent, luptase contra ruşilor, nu departe de acel loc. Fusese o experienţă amestecată. Regimentul său se bucurase iniţial de succes, apoi fusese ciocănit de un uragan de artilerie. Asta era pe vremea când Armata Roşie, adevărata armată sovietică din vechime, desfăşura pe teren *divizii* întregi de artilerie, al căror foc concentrat putea zgudui atât cerul, cât şi pământul, iar conflictul de frontieră atrăsese mânia unei naţiuni de calibrul căreia era atunci Rusia. Însă acum nu mai era aşa. Serviciul de informaţii îi spusese că trupele ruseşti aflate de cealaltă parte a fluviului îngheţat nu erau nici măcar umbra palidă a ceea ce fusese armata rusă. Erau patru divizii, probabil, niciuna cu efectivul complet. Aşa că oricât de deştept ar fi fost tipul acela, Bondarenko, dacă va urma o încleştare, nu va şti pe unde să scoată cămaşa.

Însă asta era o problemă politică, nu? Desigur. Toate lucrurile importante erau aşa.

— În ce stare sunt pontonierii? întrebă Peng, studiind obstacolul natural din faţa sa.

— Ultimul lor exerciţiu a decurs foarte bine, tovarăşe general, replică şeful de la operaţii.

Precum alte armate din lume, Armata Populară copiase podul „panglică” rusesc, proiectat de inginerii sovietici în 1960, pentru a forţa cursurile de apă din Germania Federală într-un conflict NATO – Pactul de la Varşovia aşteptat de toată lumea, dar niciodată realizat. Exceptând literatura şi filmele de ficţiune, mai ales de producţie occidentală, în care NATO ieşea de fiecare dată învingător. Bineînţeles. Ce capitalist şi-ar fi cheltuit banii pe cărţi în care civilizaţia sa îşi găsea sfârşitul? Peng chicoti în sinea

sa. Oamenii ăia se îmbătau cu iluzii…

… la fel ca şi membrii Biroului Politic din patria sa. Aşa merg lucrurile peste tot în lume, îşi imaginã Peng. Conducătorii fiecărei ţări aveau anumite imagini în minte şi încercau să modeleze lumea după ele. Unii reuşeau, şi ajungeau să fie pomeniţi în cărţile de istorie.

— La ce ne putem aştepta aici?

— Din partea ruşilor? ceru precizări ofiţerul de informaţii. Nimic de care să nu fi aflat deja. Armata lor se antrenează un pic mai mult, dar nu-i ceva îngrijorător pentru noi. Dacă vor să vină spre sud, peste fluviu, sper că se pricep să înoate în apă rece.

— Ruşilor le place prea mult confortul ca să facă asta. Din pricina noului regim de la Moscova s-au înmuiat, proclamă politrucul.

— Şi dacă ni se ordonă să pornim spre nord? întrebă Peng.

— Dacă le dăm un şut puternic, toată gloata panicată se va prăbuşi, răspunse ofiţerul politic. Nu ştia că tocmai citase un alt inamic al Rusiei.

CAPITOLUL 43

Decizii

Colonelul care pilota Air Force One execută o aterizare chiar mai bună decât cele cu care erau deja obişnuiţi. Jack şi Cathy Ryan se treziseră deja şi făcuseră un duş revigorant, fiind ajutaţi să scape de somnolenţă şi de un mic dejun uşor, stropit din belşug cu cafea tare. Preşedintele privi prin fereastra din stânga sa şi observă trupele aliniate în şiruri precise, în vreme ce avionul rula spre locul rezervat lui.

— Bun venit în Polonia, dragă. Ce-ai plănuit?

— Voi petrece câteva ore la cel mai mare spital universitar al lor. Chirurgul-şef specializat în medicină oculară m-a rugat să asist la operaţiile sale.

Întotdeauna Primei Doamne i se întâmpla la fel, dar nu se supăra. Era medic, îşi trata pacienţii, dar pregătea totodată tinerii doctori şi observa cum omologii ei din diferite colţuri ale lumii practicau, în diverse variante, meseria ei. Destul de des se întâmpla să vadă ceva demn de învăţat, sau chiar de copiat, căci oameni inteligenţi se găseau pretutindeni, nu doar la Universitatea de Medicină John Hopkins. Era unul dintre punctele de pe agenda Primei Doamne pe care ea îl îndrăgea, pentru că reuşea să-nveţe ceva, în loc să fie o simplă păpuşă Bărbie cu talie suplă la care toată lumea să caşte gura. În acest scop îmbrăcase un costum de afaceri de culoare bej, a cărui haină urma s-o înlocuiască în curând cu un halat alb de doctor, care fusese mereu ţinuta ei favorită. Jack purta unul dintre costumele sale albastru-închis, cu punctuleţe albe, stil preşedintele-Statelor-Unite, având o cravată cu dungi maro, deoarece lui Cathy îi plăcea combinaţia de culori şi ea era cea care decidea cu adevărat ce poartă Jack, exceptând cămăşile. POTUS purta numai

cămăşi albe de bumbac, cu gulerul prins cu nasturi în colţuri şi, în ciuda presiunilor lui Cathy de-a trece la ceva diferit, rămăsese ferm pe poziţie. Asta o făcuse pe Cathy să observe în mai multe rânduri că ar fi purtat blestemăţiile alea de cămăşi şi sub frac, dacă protocolul n-ar fi cerut altfel.

Aeronava se opri şi spectacolul începu. Sergentul de aviaţie – întotdeauna era un bărbat – deschise uşa din partea stângă a aparatului pentru a constata că scara mobilă era deja fixată. Alţi doi subofiţeri se precipitară în jos pe trepte, pentru a-i da onorul lui Ryan când acesta va coborî scara. Andrea Price O'Day vorbea prin intermediul aparatului digital de radio cu şeful echipei de avangardă a Serviciului Secret pentru a se convinge că-i sigur pentru preşedinte să apară în spaţiu deschis. Aflase deja că polonezii erau la fel de cooperativi ca oricare forţă de poliţie din America şi avea desfăşurate destule trupe de securitate încât să-i apere împotriva unui atac al marţienilor sau al Wehrmachtului lui Hitler. Făcu semn cu bărbia spre preşedinte şi doamna Ryan.

— Să-nceapă spectacolul, dragă, îi zise Jack lui Cathy, cu un zâmbet sec.

— Fă-i să moară, stea de cinema, replică ea. Era una dintre glumele lor intime.

John Patrick Ryan, preşedintele Statelor Unite ale Americii, stătu în cadrul uşii pentru a arunca o privire asupra Poloniei, sau măcar a acelei părţi din ea pe care o putea zări din punctul său dominant de observaţie. În acel moment izbucniră primele ovaţii, căci, deşi nu mai fusese niciodată în Polonia, acolo era o figură populară, dar de ce anume, Jack Ryan n-avea idee. Coborî treptele cu atenţie, rugându-se în sinea lui să nu se prăvălească în josul scării. Nu dădea bine, aşa cum unul dintre predecesorii săi o aflase pe propria piele. La piciorul scării cei doi sergenţi din USAF luară poziţia de drepţi şi îi dădură onorul, la care Ryan răspunse instinctiv, apoi fu salutat din nou de către un ofiţer polonez. Salutul lor era diferit, remarcă Jack, cu degetul mic şi inelarul strânse în pumn, aşa cum făceau

cercetaşii. Jack îl salută din cap şi îi surâse ofiţerului, apoi îl urmă până la comitetul de primire. Acolo ambasadorul Statelor Unite îl prezentă preşedintelui Poloniei. Păşiră împreună pe covorul roşu până la un mic pupitru, unde preşedintele polonez îi ură bun venit lui Ryan, iar acesta făcu câteva declaraţii, arătându-şi bucuria de-a vizita această străveche ţară şi unul dintre importanţii noi aliaţi ai Americii. Ryan avea amintiri nu dintre cele mai alese despre bancurile cu polonezi, atât de populare în anii săi de liceu, dar reuşi să nu relateze niciunul mulţimii adunate. Urmă trecerea în revistă a gărzii de onoare, compusă din trei companii de infanterişti, toţi ferchezuiţi pentru această ceremonie; Jack păşi pe lângă şirurile de soldaţi, privind fiecare chip pentru o fracţiune de secundă şi imaginându-şi că ei nu vor decât să se-ntoarcă la cazarmă unde să se schimbe într-o ţinută mult mai lejeră şi să comenteze că tipul ăla Ryan arăta OK pentru un afurisit de preşedinte american, şi că era bine că scăpaseră de corvoada aceea care le stătuse ca un junghi între coaste. Apoi Jack şi Cathy (care căra un braţ de flori oferit de doi prichindei polonezi frumoşi, băieţel şi fetiţă, având cam şase ani, căci aceea era cea mai frumoasă vârstă pentru a întâmpina o femeie străină de vază) se urcară în limuzina oficială, pusă la dispoziţie de ambasada Statelor Unite, pentru călătoria spre oraş. Odată ajuns în maşină, Jack privi către ambasador.

— Ce veşti aveţi de la Moscova?

Pe vremuri ambasadorii erau persoane foarte importante, fapt care explica de ce fiecare trebuia încă să fie validat prin vot de către Senatul Statelor Unite. Când fusese redactată Constituţia, călătoriile în lume se făceau cu ajutorul navelor cu pânze, iar un ambasador într-o ţară străină *era* SUA, şi trebuia să fie capabil să vorbească în numele ţării sale în totalitate, fără nicio îndrumare de la Washington. Comunicaţiile moderne îi transformaseră pe ambasadori în poştaşi glorificaţi, dar ei încă trebuiau, ocazional, să administreze anumite probleme cu discreţie, cum era cazul în acel moment.

— Vor ca Secretarul de Stat să meargă la ei cât mai

curând posibil. Avionul de rezervă se află la o bază a aviaţiei de vânătoare, cam la douăzeci şi cinci de kilometri de capitală. Îl putem trimite acolo pe Scott în mai puţin de-o oră, raportă Stanislas Lewendowski.

— Mersi, Stan. Daţi-i drumul.

— Am înţeles, domnule preşedinte, spuse ambasadorul, născut în Chicago, semn că a priceput.

— Mai e ceva ce trebuie să ştiu?

— În afară de asta, domnule, nimic, totul este sub control.

— Urăsc să-i aud spunând asta, observă Cathy în surdină. În momentul acela mă uit să văd dacă nu ne pică-n cap un sac cu nisip.

— Nu aici, doamnă, promise Lewendowski. Aici lucrurile *sunt* sub control.

„E frumos să auzi asta, gândi preşedintele Ryan, însă ce ne facem cu restul globului?”

— Eduard Petrovici, asta nu-i o evoluţie fericită a evenimentelor, îi spunea Golovko preşedintelui său.

— Văd şi eu, acceptă Gruşavoi succint. De ce a trebuit să aflăm tocmai de la americani?

— Am avut o sursă foarte bună în Beijing, dar s-a retras nu cu mult timp în urmă. Are şaizeci şi nouă de ani şi o sănătate precară, aşa că a fost nevoit să lase altcuiva locul în Secretariatul Partidului. Din păcate, n-am avut niciun înlocuitor pentru el, admise Golovko. Sursa americanilor pare a fi un bărbat cu o poziţie similară. Suntem norocoşi să avem această informaţie, indiferent de originea ei.

— Mai bine s-o avem decât deloc, recunoscu Eduard Petrovici. Şi acum, ce facem?

— Secretarul de Stat Adler se va întâlni cu noi peste trei ore, la cererea părţii americane. Doreşte să se consulte cu noi în privinţa unei „probleme de interes reciproc”. Asta înseamnă că americanii sunt îngrijoraţi în aceeaşi măsură ca şi noi de evoluţia situaţiei.

— Ce ne vor spune?

— Fără îndoială ne vor oferi asistenţă, sub o anumită

formă. De care anume, nu pot ştii.

— E ceva de care încă nu am cunoştinţă, legat de Adler şi Ryan?

— Nu cred. Scott Adler este diplomat de carieră, apreciat peste tot ca un experimentat şi abil diplomat. El şi Ryan sunt amici, încă de pe vremea când Ivan Emmetovici era director adjunct la CIA. Se-nţeleg bine între ei şi n-au avut nicio neînţelegere publică în materie de politică. Pe Ryan îl ştiu de peste zece ani. Este isteţ, hotărât şi un om cu un neobişnuit simţ al onoarei. Un om de cuvânt. A fost inamicul Uniunii Sovietice, unul foarte versat, dar de când cu schimbarea noastră de sistem ne-a devenit prieten. Este evident că îşi doreşte ca noi să reuşim şi să prosperăm economic, cu toate că eforturile sale de-a ne ajuta au fost cumva neomogene şi confuze. După cum ştiţi, i-am ajutat pe americani în două operaţiuni clandestine, una împotriva Chinei şi una împotriva Iranului. Este un aspect important, deoarece Ryan va realiza că ne e dator. Este, aşa cum am spus, un om de onoare şi va dori să-şi plătească datoria, atâta vreme cât nu va intra în conflict cu propriile interese de securitate.

— Va putea interpreta în acest mod un atac contra Chinei? întrebă preşedintele Gruşavoi.

Golovko făcu un semn hotărât de aprobare:

— Da, cred că da. Ştim că Ryan a declarat în particular că îndrăgeşte şi admiră cultura rusă, aşa că preferă ca cele două ţări, Rusia şi America, să devină partenere strategice. Aşadar, consider că Secretarul Adler ne va oferi ajutor substanţial împotriva Chinei.

— Ce formă va îmbrăca ajutorul?

— Eduard Petrovici, sunt ofiţer de informaţii, nu o ţigancă care ghiceşte în ghioc… Golovko luă o pauză. Curând vom şti mai multe, însă dacă doreşti să-mi dau cu presupusul…

— Fă-o, comandă preşedintele rus.

Directorul SVR trase adânc aer în piept şi prezise:

— Ne va oferi un loc în Consiliul Atlanticului de Nord.

Gruşavoi rămase perplex:

— Să intrăm în NATO? întrebă el, cu gura căscată.

— Ar fi cea mai elegantă soluţie a problemei. Ne aliază cu Europa şi îi pune pe chinezi faţă-n faţă cu o panoplie de inamici, în caz că ne atacă.

— Şi dacă ne fac această ofertă…?

— Ar trebui s-o accepţi pe loc, tovarăşe preşedinte, replică şeful RSV. Am fi dementi să refuzăm.

— Ce vor solicita în schimb?

— Indiferent ce-ar fi, ne va costa cu mult mai puţin decât un război cu China.

Gruşavoi aprobă, cu un aer gânditor.

— Voi reflecta la asta. Este posibil ca America să recunoască Rusia drept aliat?

— Ryan cred că a analizat deja această idee. Se potriveşte cu vederea sa strategică şi, cum am mai spus, cred că admiră şi respectă sincer Rusia.

— După toţi anii petrecuţi în CIA?

— Desigur. Tocmai de aceea gândeşte aşa. Ne cunoaşte. E nevoit să ne respecte.

Gruşavoi reflectă la cele aflate. Ca şi Golovko, era un patriot rus care iubea fiecare părticică a pământului natal, pădurile de mesteceni, vodca şi borşul, muzica şi literatura patriei sale. Dar nu era orb la erorile şi neşansa pe care ţara sa fusese nevoită să le îndure timp de secole. Ca şi Golovko, Gruşavoi ajunsese la maturitate într-o ţară numită Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi fusese educat să creadă în ideologia marxist-leninistă, dar treptat ajunsese să vadă adevărul, cu toate că drumul spre putere cerea să te închini la altarul celor doi zei ai comunismului. Zeii aceia erau falşi. Ca mulţi alţii, observase că sistemul socialist pur şi simplu nu funcţiona. Dar numai o mână de oameni curajoşi, printre care şi el, vorbiseră deschis despre neajunsurile sistemului. Ca avocat, chiar şi sub puterea comunistă când legea era subordonată politicului, dusese o cruciadă pentru instaurarea unui sistem raţional de legi care să permită populaţiei să prevadă reacţiile statului la propriile lor acţiuni cu destul de multă încredere. Fusese prezent la căderea vechiului sistem şi îl îmbrăţişase pe cel nou aşa cum un adolescent îşi îmbrăţişează prima iubire.

Acum se lupta să aducă ordine – ordinea legii, un lucru extrem de dificil – într-o ţară care vreme de secole cunoscuse numai ordinea instituită de dictatori. Dacă reuşea, ştia că va fi pomenit ca unul dintre giganţii istoriei politice a omenirii. Dacă dădea greş, urma să fie amintit doar ca un vizionar ce tindea către stele dar incapabil să-şi transforme visul în realitate. A doua variantă, îşi spune el în momentele de linişte, era cea mai probabilă.

Însă, în ciuda grijilor, el juca la victorie. Acum avea zăcămintele de petrol şi aur descoperite în Siberia, care păreau un dar din partea unui Dumnezeu îndurător pe care educaţia sa din tinereţe îl învăţase să-l renege. Istoria Rusiei prevedea – nu, impunea – că asemenea daruri îi sunt luate ţării sale, de-aici decurgând eternul lor ghinion. Oare Dumnezeu ura Rusia? Orice om familiarizat cu trecutul ţării ar fi gândit aşa. Însă, în prezent, speranţa apăruse ca un vis de aur şi Gruşavoi era decis să nu-l lase să se evapore, aşa cum se întâmplase cu celelalte vise. Patria lui Tolstoi şi Rimsky-Korsakov dăruise multe lucruri lumii, iar acum merita ceva ca răsplată. Poate că Ryan era într-adevăr un amic al ţării şi al poporului său. Iar ţara sa avea nevoie de prieteni. Rusia avea resursele naturale necesare pentru a se întreţine singură, dar pentru a utiliza acele resurse avea nevoie de asistenţă, atât cât să-i permită să intre în lume ca o ţară deplin independentă economic, gata să fie prietenă cu toţi, gata să ofere şi să primească onoruri şi amiciţie. Mijloacele necesare realizării acestui ţel erau la îndemână, dacă nu chiar la cheremul lui. Să pună mâna pe ele ar fi însemnat să devină nemuritor, l-ar fi transformat pe Eduard Petrovici Gruşavoi în omul care a ridicat întreaga ţară. Oricum, pentru a realiza asta avea nevoie de ajutor şi, cu toate că amorul propriu şi patriotismul lui erau zgândărite de ideea ajutorului extern, simţul datoriei faţă de ţară impunea să se ralieze propunerii de ajutor.

— Vom vedea, Serghei Nikolaici. Vom vedea.

— Am ajuns la clipa cea mare, le spunea Zhang Han San colegilor săi aflaţi în încăperea cu pereţi de stejar lăcuit.

Oamenii şi armamentul sunt pe poziţii. Prada stă chiar sub ochii noştri. Această pradă ne oferă salvarea economiei, securitatea economică la care visăm de decenii, abilitatea, continuă el, de-a transforma China într-o putere dominantă a lumii. Putem lăsa poporului o moştenire pe care niciun alt lider n-a lăsat-o vreodată urmaşilor săi. Trebuie doar să punem mâna pe ea. Aproape pică în braţele noastre, asemenea unei piersici din copac.

— Planul este fezabil? întrebă precaut ministrul de interne Tong Jie.

— Mareşale? pasă Zhang întrebarea ministrului apărării.

Luo Cong se aplecă înainte. El şi Zhang petrecuseră mare parte din seara precedentă împreună, studiind hărţile, diagramele şi estimările făcute de serviciul de informaţii.

— Din punct de vedere militar, da, este posibil. Avem patru grupuri de armată de categoria A în Districtul Militar Shenyang, complet instruite şi dornice să lovească spre nord. Înapoia lor sunt şase grupuri de armată categoria B, cu suficientă infanterie de sprijin pentru forţele noastre mecanizate, plus încă patru grupuri de armată categoria C, care să apere terenul cucerit. Din punct de vedere strict militar, singura problemă constă în deplasarea forţelor noastre pe poziţii şi apoi aprovizionarea lor. Asta-i în primul rând problema căilor ferate, care vor transporta proviziile şi personalul. Tovarăşe ministru Qian? apelă Luo.

El şi Zhang plănuiseră şi puseseră în scenă cu mare grijă manevra, sperând să poată coopta din timp acest posibil oponent la politica naţională propusă de ei.

Ministrul finanţelor fu uimit de întrebare, dar mândria faţă de meseria lui precedentă şi onestitatea lui înnăscută îl făcură să răspundă cinstit:

— Avem un parc rulant suficient pentru scopurile voastre, mareşale Luo, replică el scurt. Singura problemă care mă preocupă e legată de repararea stricăciunilor produse de atacurile aeriene inamice asupra nodurilor feroviare şi a podurilor. Problema a fost studiată timp de decenii la Ministerul Transporturilor, dar nu există o soluţie precisă, pentru că nu putem prezice nivelul de distrugeri pe care l-

ar putea provoca ruşii.

— Eu nu sunt prea îngrijorat de asta, Qian, răspunse mareşalul Luo. Forţele aeriene ruse sunt într-o stare mizerabilă din pricina intensei activităţi duse împotriva minorităţii musulmane de la ei. Au utilizat o bună parte din cele mai bune arme ale lor şi din stocul de piese de schimb. Estimăm că grupurile noastre de apărare aeriană vor reuşi păstrarea în condiţii optime a mijloacelor noastre de transport, înregistrând pierderi acceptabile. Vom fi capabili să trimitem personal specializat în construcţia de căi ferate în Siberia, pentru a extinde reţeaua noastră feroviară?

Din nou Qian se simţi prins în capcană.

— Ruşii au topografiat terenul şi au găsit, de-a lungul anilor, mai multe trasee posibile, în speranţa extinderii magistralei trans-siberiene şi populării zonei. Aceste eforturi datează încă din vremea lui Stalin. Putem noi aşeza destul de repede şinele? Da. Suficient de rapid pentru scopurile militare? Probabil că nu, tovarăşe mareşal, replică Qian studiindu-şi atent vorbele. Dacă nu răspundea cinstit, scaunul său la acea masă urma să dispară, iar el era conştient de asta.

— Nu sunt atât de optimist în legătură cu aceste planuri, tovarăşi, vorbi Shen Tang în locul ministrului de finanţe.

— De ce, Shen? îl chestionă Zhang.

— Ce vor face celelalte naţiuni? întrebă el retoric. Nu ştim, dar eu unul nu văd lucrurile în roz, mai ales în privinţa americanilor. Prietenia lor faţă de Rusia sporeşte. Este bine cunoscut faptul că preşedintele Ryan este amic cu Golovko, consilierul-şef al preşedintelui Gruşavoi.

— Ce păcat că Golovko încă trăieşte, dar am avut ghinion, concluzionă Tan Deshi.

— La acest nivel e periculos să te bazezi pe noroc, le spuse Fang Gan colegilor săi. Soarta nu este prietena nimănui.

— Poate data viitoare, răspunse Tan.

— Data viitoare, reflectă cu voce tare Zhang, ar fi mai bine să-l eliminăm pe Gruşavoi şi să le aruncăm ţara în haos total. O ţară fără preşedinte este precum şarpele fără

cap. Se mai zbate un timp, dar nu mai poate face rău nimănui.

— Chiar şi o căpăţână retezată poate muşca, sublinie Fang. Şi cine poate spune cu certitudine că Soarta va zâmbi acelei acţiuni?

— Un bărbat poate aştepta ca soarta să decidă pentru el, sau poate apuca femeia de gât şi s-o ia cu forţa – aşa cum am făcut toţi în tinereţe, adăugă Zhang cu un zâmbet crud.

„E mult mai uşor să faci asta cu o secretară docilă decât cu Soarta însăşi, Zhang”, se feri Fang să rostească. În acest forum era conştient că nu putea merge mai departe.

— Tovarăşi, vă sfătuiesc să dăm dovadă de prudenţă. Câinii războiului au colţii ascuţiţi, însă orice câine se poate întoarce să-şi muşte stăpânul. Cu toţii am văzut petrecându-se *asta*, nu-i aşa? Unele lucruri, odată urnite, sunt mai greu de oprit. Războiul e un asemenea lucru şi nu trebuie tratat cu uşurinţă.

— Ce-ai vrea să facem, Fang? îl luă la întrebări Zhang. Să aşteptăm până rămânem fără petrol şi grâu? Să aşteptăm până ce vom avea nevoie de trupe să înăbuşim discordiile iscate în sânul poporului? Să aşteptăm ca Soarta să decidă pentru noi? Sau ne vom alege singuri destinul?

Singura replică la întrebare izvora din însăşi cultura chineză, din credinţele străvechi care sălăşluiau în sufletul fiecărui membru al Biroului Politic, ca nişte cunoştinţe genetice, neafectate de îndoctrinarea politică:

— Tovarăşi, destinul ne aşteaptă pe toţi. El ne alege pe noi, nu noi pe el. Ce propui tu aici, vechiul meu prieten, nu face decât să grăbească epilogul care ar sosi oricum şi care dintre noi poate spune că va fi unul fericit sau nefericit? Ministrul Fang dădu din cap. Poate că ce propui tu este necesar, chiar benefic, admise el, însă abia după ce toate alternativele au fost analizate şi eliminate.

— Dacă e să decidem, interveni Luo, atunci trebuie să decidem curând. În faţă avem o prognoză meteo bună pentru campanii militare. Numai că nu va ţine mult. Dacă atacăm curând – în următoarele două săptămâni – ne putem cuceri obiectivele, apoi timpul va lucra pentru *noi.*

Va veni iarna şi va face practic imposibilă o ofensivă majoră împotriva unei apărări hotărâte. Atunci vom depinde de ministrul Shen să ne păstreze şi consolideze cuceririle, poate chiar să împartă câştigurile noastre cu ruşii... un timp, adăugă el cinic. China nu va împărţi niciodată un astfel de câştig picat din cer, şi toţi ştiau asta.

Era doar un joc pentru copii nebuni şi diplomaţi cu creierii mucegăiţi, de care lumea avea în abundenţă, după cum se ştie.

În cursul discuţiei, premierul Xu rămăsese tăcut, observând în ce direcţie se înclină sentimentele, înainte de-a lua propria decizie şi a supune la vot o hotărâre care era, firește, predeterminată. Mai era un singur lucru de întrebat. Deloc surprinzător, întrebarea veni din partea lui Tan Deshi, şeful Ministerului Securităţii Statului.

— Luo, prietene, cât de curând ar trebui luată decizia pentru a ne asigura succesul? Cât de uşor poate fi anulată decizia dacă circumstanţele ne obligă?

— În mod ideal, decizia de-a lovi ar trebui luată azi, ca să putem începe deplasarea forţelor spre punctele de pornire la atac. Pentru a le opri... firește, poţi opri o ofensivă chiar înainte ca artileria să deschidă focul. Este mult mai dificil să avansezi decât să stai pe loc. Orice om poate sta pe loc, indiferent unde se află.

Răspunsul dinainte planificat la întrebarea pregătită din timp era în egală măsură isteţ şi derutant. Era la fel de uşor să opreşti o armată pregătită să facă saltul înainte, ca şi stoparea unei viituri a Fluviului Yangtze.

— Înţeleg, zise Tan. În cazul ăsta, propun să votăm asupra unei aprobări *condiţionate* a ordinului de atac, care poate fi oricând schimbat prin votul majoritar al Biroului Politic.

Acum era rândul lui Xu să preia conducerea şedinţei:

— Tovarăşi, vă mulţumesc pentru părerile şi problemele înfăţişate. Acum trebuie să decidem ce-i mai bine pentru patria noastră şi poporul nostru. Vom vota propunerea lui Tan, autorizarea condiţionată a unui atac care să cucerească şi exploateze zăcămintele de petrol şi aur aflate

în Siberia.

După cum se temuse Gang, votul fusese dinainte decis şi, în interesul solidarităţii, vota la fel ca ceilalţi. Numai Qian Kun ezită, însă, ca toţi ceilalţi, se alătură majorităţii, pentru că în Republica Populară era periculos să te izolezi de grup, mai ales de cel de faţă. În plus, Qian era doar membru supleant, aşa că nici măcar nu avea drept de vot la această masă a democraţiei absolute.

Se dovedi că votul era unanim.

Operaţiunea urma să se numească *Long Chun:* Dragonul de Primăvară.

Scott Adler cunoştea Moscova la fel de bine ca un cetăţean rus, *căci* fusese acolo de nenumărate ori, plus un stagiu efectuat la ambasada americana în calitate de proaspăt membru al serviciului diplomatic, cu mulţi ani în urma, pe timpul administraţiei Carter. Echipajul forţelor aeriene îl adusese în capitala Rusiei la timp, fiind obişnuit cu transportul persoanelor aflate în misiuni secrete în colţuri ciudate ale lumii. Misiunea actuală era cea mai neobişnuită dintre toate. Avionul aterizase pe un aeroport al aviaţiei de vânătoare ruse şi rulase până la punctul de oprire, iar o maşină oficială trăsese lângă el înainte ca mecanicul de bord să apuce să deplieze scara. Adler se năpustise afară, fără a fi însoţit măcar de-un singur asistent. Un oficial rus îi strânsese mâna şi urcaseră amândoi în maşina care urma să-i ducă la Moscova. Adler era relaxat. Ştia că oferă Rusiei un dar demn de cel mai mare brad de Crăciun din lume şi era sigur că nu sunt chiar atât de proşti să-l refuze. Nu, ruşii se numărau printre cei mai abili diplomaţi şi geo-politicieni, o tradiţie care se păstra de peste şaizeci de ani. Fusese uimit şi trist să constate, în 1978, că acel popor abil şi îndemânatic era înlănţuit de-un sistem politic sortit pierzaniei – încă de-atunci Adler prevăzuse colapsul Uniunii Sovietice. Proclamaţia „drepturilor oamenilor” lansată de Jimmy Carter fusese cel mai bun şi totodată cel mai puţin apreciat act de politică externă al preşedintelui, căci injectase

spiritul de revoltă în imperiul sovietic, pornise procesul de fărâmiţare al puterii comuniste în Europa de Est şi îi făcuse pe cetăţenii ruşi să-şi pună întrebări. Era o problemă pe care Ronald Reagan o îndulcise întru câtva – ridicând miza prin programul său de întărire a mijloacelor de apărare, care întinsese până la limită, şi dincolo de ea, capacitatea economiei sovietice, permiţându-i lui George Bush să fie prezent la momentul când ruşii aruncaseră cărţile din mână şi se deziseră de sistemul politic ce data din vremea lui Vladimir Ilici Ulianov, marele Lenin, părintele fondator al Uniunii, zeul marxism-leninismului. Era trist atunci când murea un zeu…

dar nu şi în cazul de faţă, reflectă Adler, în timp ce treceau în trombă pe lângă clădiri.

Apoi realiză că undeva mai rămăsese un zeu mare şi fals, Mao Zedong, aşteptându-şi rândul la groapa de gunoi a istoriei. Când va veni căderea lui? Oare misiunea sa va avea de jucat un rol în funeraliile liderului comunist? Deschiderea lui Nixon spre China jucase un rol în distrugerea Uniunii Sovietice, fapt pe care istoricii încă nu-l digeraseră pe deplin. Gestul său îşi va găsi ultimele ecouri în prăbuşirea Republicii Populare? Rămânea de văzut.

Limuzina pătrunse în Kremlin prin Poarta Spaski, apoi se orientă spre vechea clădire a Consiliului de Miniştri. Acolo Adler coborî şi intră precipitat în hol, luând liftul până la etajul trei, unde era sala de şedinţe.

— Domnule Secretar!

Salutul venea din partea lui Golovko. Adler îl considera un fel de *eminenţă cenuşie*. Însă Serghei Nikolaici era de fapt un om de-o inteligenţă pură, din care rezulta un spirit foarte deschis. Nu era un om pragmatic, ci unul care se gândea la binele ţării şi căuta acel bine oriunde îi spunea mintea sa că se află. „Un om care caută adevărul”, observă în sinea lui Secretarul de Stat. Exact genul cu care atât el, cât şi America puteau conlucra.

— Domnule director. Mulţumesc că m-aţi primit atât de repede.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule Adler.

Golovko îl conduse printr-o pereche de uşi duble înalte în ceea ce semăna cu o sală a tronului. VULTURUL nu-şi putea aminti dacă acea clădire exista de pe vremea ţarilor. Preşedintele Eduard Petrovici Gruşavoi îl aştepta, stând politicos în picioare, urmărindu-l cu o privire gravă, însă amicală.

— Domnule Adler, rosti preşedintele rus, zâmbind şi întinzându-i mâna.

— Domnule preşedinte, e o plăcere să mă aflu din nou la Moscova.

— Vă rog.

Gruşavoi îl conduse către un set de fotolii confortabile, aşezate în faţa unei măsuţe scunde. Pe ea era deja aranjat un serviciu de ceai, iar Golovko făcu oficiile de servitor, exact ca un paj loial care se preocupă de nevoile regelui său şi ale oaspetelui acestuia.

— Mulţumesc. Întotdeauna mi-a plăcut felul cum serviţi ceaiul în Rusia. Adler amestecă atent cu linguriţa în ceaşcă şi luă o înghiţitură.

— Aşadar, ce aveţi să ne spuneţi? întrebă Gruşavoi într-o engleză acceptabilă.

— V-am pus deja la dispoziţie ceva care pentru noi constituie un motiv de mare îngrijorare.

— Chinezii, observă preşedintele rus. Toată lumea ştia asta, însă discuţiile preliminare trebuiau să respecte uzanţele convorbirilor la nivel înalt, aşa cum în justiţie avocaţii dezbăteau un caz important.

— Da, chinezii. Se pare că urmăresc un atentat la adresa păcii mondiale. America n-are nici cea mai mică dorinţă să vadă pacea pusă în pericol. Ne-am străduit din răsputeri – atât ţara mea, cât şi a dumneavoastră – să punem capăt războaielor. Am luat notă cu recunoştinţă de ajutorul oferit de Rusia în cele mai recente conflicte duse de noi. Rusia a acţionat recent aşa cum a făcut-o acum şaizeci de ani, când era aliata Statelor Unite. America e o ţară care nu-şi uită prietenii.

Golovko lăsă să-i scape un oftat discret. Da, prezicerea sa era pe cale să devină realitate. Ivan Emmetovici era un om

de onoare şi un prieten al patriei sale. Îi reveniră în memorie clipele când ţinea un pistol la tâmpla lui Ryan, pe vremea când Ryan orchestrase dezertarea directorului KGB, Gerasimov, cu mulţi ani în urmă. Pe-atunci Serghei Nikolaici turbase de furie, cum n-o mai făcuse niciodată în toată cariera sa profesională, însă se abţinuse să tragă deoarece ar fi fost o prostie să împuşte un individ care avea statut diplomatic. Acum binecuvânta decizia sa moderată, deoarece Ivan Emmetovici Ryan oferea Rusiei ceea ce întotdeauna reclamase de la America: predictibilitate. Onoarea lui Ryan, simţul său de fairplay, onestitatea personală care era cel mai mare impediment al recent căpătatei sale personalităţi politice, toate luate la un loc îl desemnau drept o persoană pe care Rusia se putea baza. Şi în acea clipă Golovko era apt să facă exact ceea ce se străduise o întreagă viaţă să realizeze: putea vedea viitorul care se aşternea în faţa lor la câteva minute distanţă.

— Ameninţarea chineză de care vorbiţi, credeţi că este reală? întrebă Gruşavoi.

— Ne temem că este, răspunse Secretarul de Stat american. Sperăm s-o putem stopa.

— Dar cum să realizăm asta? China ne cunoaşte slăbiciunea forţelor armate. În ultima vreme am neglijat capacităţile noastre de apărare, încercând să folosim fondurile destinate lor în domenii mult mai valoroase pentru economia naţională. Se pare că acum plătim un preţ amar pentru această politică, dădu glas temerilor sale preşedintele rus.

— Domnule preşedinte, sperăm că putem ajuta Rusia în acest domeniu.

— Cum?

— Domnule preşedinte, chiar în timp ce noi discutăm, preşedintele Ryan discută la rândul lui cu şefii de stat şi de guvern ai ţărilor membre NATO. Le propune să invităm Rusia să semneze Carta Atlanticului de Nord. Prin aceasta Federaţia Rusă va fi aliată cu întreaga Europă. Va determina China să facă pasul înapoi şi să analizeze dac-ar fi înţelept să declanşeze un atac împotriva ţării voastre.

— Ah, răsuflă Gruşavoi. Deci America oferă Rusiei o alianţă de stat deplină?

Adler aprobă.

— Da, domnule preşedinte. Aşa cum am fost aliaţi contra lui Hitler, astăzi putem fi din nou aliaţi împotriva tuturor inamicilor potenţiali.

— Procesul atrage o mulţime de complicaţii, discuţii între forţele voastre armate şi ale noastre, ca exemplu – ba chiar discuţii cu comandanţii NATO din Belgia. Ar dura luni de zile să ne putem alinia ţara la standardele NATO.

— Acestea sunt probleme tehnice care vor fi soluţionate de diplomaţi şi experţii militari. Oricum, la acest nivel oferim Federaţiei Ruse prietenia noastră atât la pace, cât şi la război. Punem la dispoziţia voastră cuvântul şi onoarea tuturor ţărilor Alianţei.

— Ce facem cu Uniunea Europeană, cu Piaţa Comună a economiilor europene?

— Asta, domnule, e de competenţa Consiliului Economic European, însă America îi va încuraja pe prietenii săi europeni să vă primească în Comunitatea lor, oferindu-vă toată influenţa de care dispune.

— Ce solicitaţi în schimb? se interesă Gruşavoi.

Golovko nu făcuse nicio prezicere în acest sens. Putea fi răspunsul la multe rugi ale ruşilor, cu toate că mintea sa putea bănui că petrolul rusesc urma să fie marea concesie acordată Europei, deci un mijloc de profit mutual, nu unilateral.

— Nu cerem nimic special ca răsplată. Este în interesul Americii să ajute la crearea unei lumi paşnice şi stabile. Îi urăm Rusiei bun venit în acea lume. Prietenia dintre popoarele noastre este dezirabilă oricui, nu-i aşa?

— Iar din prietenia noastră va rezulta totodată un profit pentru America, sublinie Golovko.

Adler se aşează mai bine în fotoliu şi zâmbi înţelegător.

— Desigur. Rusia va vinde produse în America, iar America va vinde produse Rusiei. Vom deveni vecini în satul planetar, nişte vecini prietenoşi. Ne vom concura economic, cumpărând şi vânzând unul de la celălalt, aşa

cum facem noi cu o serie de alte ţări.

— Oferta pe care ne-o faceţi este chiar atât de simplă? întrebă Gruşavoi.

— Ar trebui să fie complicată? pară Secretarul de Stat. Sunt diplomat, nu avocat. Prefer lucrurile simple, nu cele complexe.

Gruşavoi stătu timp de un minut şi jumătate să reflecteze. De regulă, negocierile diplomatice durau săptămâni sau luni întregi pentru rezolvarea celor mai simple probleme, însă Adler avea dreptate: simplu era mai bine decât complex, iar problema fundamentală cu care se confruntau era una simplă, deşi eventualele ei consecinţe îi tăiau respiraţia. America îi oferea Rusiei salvarea, nu doar o alianţă militară, ci deschiderea tuturor porţilor către dezvoltare economică. America şi Europa vor fi partenerele Federaţiei Ruse, dând naştere unei posibile comunităţi deschise şi integrate în acelaşi timp, care să cuprindă întreaga emisferă nordică. Îl transforma pe Eduard Petrovici Gruşavoi în rusul care şi-a propulsat ţara înainte cu un secol în prezentul, respectiv viitorul omenirii, şi printre toate statuile cu Lenin şi Stalin care fuseseră înălţate, ei bine, poate va fi ridicată şi una de-a lui. Gândul acesta l-ar fi făcut fericit pe orice politician rus. După câteva minute îşi întinse mâna pe deasupra măsuţei de ceai.

— Federaţia Rusă acceptă cu mândrie oferta Statelor Unite ale Americii. Împreună am învins odinioară cea mai mare ameninţare la adresa societăţii umane. Poate vom reuşi din nou s-o facem – sau, şi mai bine, împreună o putem stopa din faşă.

— În cazul acesta, domnule, voi raporta acordul dumneavoastră preşedintelui meu.

Adler îşi verifică scurt ceasul. Îi fuseseră necesare douăzeci de minute. Fir-ar să fie, ce repede se putea face istoria când ambele părţi acţionau la unison, nu? Se ridică.

— Trebuie să vă părăsesc; mă duc să dau raportul.

— Vă rog să-i transmiteţi preşedintelui Ryan mulţumirile mele. Vom face tot posibilul să fim nişte aliaţi valoroşi ai ţării voastre.

— N-avem niciun dubiu în această privinţă, domnule preşedinte. Adler îi strânse mâna şi lui Golovko şi se îndreptă către uşă.

Trei minute mai târziu se afla din nou în maşină, rulând către aeroport. Ajuns acolo, nici măcar nu începuse avionul să se deplaseze spre pistă când el puse mâna pe telefonul securizat cu legătură prin satelit.

— Domnule preşedinte? zise Andrea, apropiindu-se de Ryan exact în momentul când sesiunea plenară a şefilor de state NATO era pe punctul de-a începe. Îi întinse telefonul portabil securizat. Este Secretarul Adler.

Ryan apucă imediat telefonul.

— Scott? Aici Jack. Ce veşti ai?

— Am bătut palma, Jack.

— Bun, acum trebuie să le vând ştirea băieţilor de-aici. Bună treabă, Scott. Grăbeşte-te să vii înapoi.

— Chiar acum rulăm pe pistă, domnule. Legătura se întrerupse. Ryan îi aruncă telefonul agentului special Price O'Day.

— Veşti bune? se interesă ea.

— Da, dădu Ryan din cap, păşind spre sala de conferinţă.

— Domnule preşedinte.

Sir Basil Charleston venea spre el. Ca şef al Serviciului Secret de Informaţii britanic – SIS – îl cunoştea pe Ryan de mai mult timp decât oricine altcineva din acea cameră. Unul dintre efectele stranii ale drumului parcurs de Ryan până la funcţia de preşedinte era că oamenii pe care-i cunoştea cel mai bine erau cu toţii spioni, mai ales din NATO, iar aceia se treziseră în postura de consilieri ai şefilor lor de guvern, sfătuindu-i cum să trateze cu America. Sir Basil servise sub nu mai puţin de cinci premieri ai guvernului Maiestăţii Sale, însă acum se afla într-o poziţie mai înaltă decât înainte.

— Bas, ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc. Îţi pot pune o întrebare?

— Sigur. „Însă nu sunt nevoit să răspund la ea", spunea zâmbetul lui Jack.

— Adler e la Moscova în clipa asta. Putem să ştim de ce?

— Cum ar reacţiona premierul vostru dacă invităm Rusia să adere la NATO?

Răspunsul îl făcu pe Basil să clipească, iar Ryan observă. Nu reuşeai des să-l prinzi pe omul acela cu garda jos. Instantaneu, mintea sa acţionă rapid, pentru a analiza noua situaţie.

— China? întrebă el după circa şase secunde.

Jack făcu semn că da.

— Mda. Am putea avea unele necazuri acolo.

— Nu au de gând să pornească spre nord, nu?

— Se gândesc la asta, replică Ryan.

— Cât de bune sunt informaţiile tale în privinţa acestei probleme?

— Ai aflat de filonul rusesc de aur, da?

— Oh, da, domnule preşedinte. Ivan a avut un noroc afurisit de două ori la rând.

— Sursa noastră de la Beijing e mai tare decât mina aia de aur.

— Într-adevăr? observă Charleston, lăsându-l pe Jack să afle că SIS era la fel de neputincios în China precum alte servicii de informaţii.

— Într-adevăr, Bas. Este o informaţie de clasă A şi ne-a pus pe gânduri. Sperăm că atrăgând Rusia în NATO îi putem speria pe chinezi. Gruşavoi tocmai şi-a dat acordul. Cum crezi că vor reacţiona la această veste restul tipilor din sală?

— Vor reacţiona precaut, însă favorabil, după ce vor avea şansa să analizeze puţin situaţia.

— Marea Britanie ne va susţine? îl întrebă Ryan.

— Va trebui să vorbesc cu Primul Ministru. Îţi voi da de ştire.

Cu acestea zise, Sir Basil păşi spre locul unde premierul britanic discuta cu Ministrul de Externe german. Charleston îl trase de-o parte şi îi vorbi în şoaptă, lipit de urechea lui. Instantaneu ochii premierului scăpărară şi se rotunjiră, cătând spre Ryan. Primul Ministru era oarecum prins în capcană, simţindu-se neplăcut din pricina factorului

surpriză, dar esenţa capcanei consta în faptul că Marea Britanie şi America *întotdeauna* se sprijiniseră reciproc. „Relaţia specială” era în prezent la fel de vie ca pe vremea guvernărilor lui Franklin Roosevelt şi Winston Churchill. Pentru ambele ţări reprezenta o constantă în lumea diplomatică, dezminţind dictonul lui Kissinger că marile naţiuni n-au prieteni, ci mai curând interese. Probabil era excepţia care confirma regula, dar cu toate astea, rămânea o excepţie. Atât Marea Britanie, cât şi America s-ar fi azvârlit în faţa trenului una pentru cealaltă. Faptul că în Anglia preşedintele Ryan era Sir John Ryan, KEVO[78], făcea alianţa şi mai fermă. Ştiind toate acestea, premierul Regatului Unit păşi către şeful de stat american.

— Jack, ne poţi ţine şi pe noi la curent cu evoluţia situaţiei?

— În măsura în care-mi stă în putere. S-ar putea să-i ofer lui Basil ceva mai multe informaţii, dar Tony, să ştii că e adevărat şi, da, suntem îngrijoraţi.

— Aurul şi petrolul? întrebă premierul.

— Se pare că asiaticii cred că sunt într-o cuşcă economică. Aproape au rămas fără valută forte şi tânjesc după petrol şi grâu.

— Nu poţi face un aranjament în legătură cu problema asta?

— După ce-au făcut ei? Congresul m-ar spânzura de primul felinar.

— Precis, recunoscu Primul Ministru britanic.

Canalul BBC difuzase propria serie de documentare privind drepturile oamenilor în R.P.C., iar China nu ieşise cu o imagine tocmai bună. Să-ţi arăţi dispreţul faţă de China devenise un sport la nivel european, acest fapt necontribuind la refacerea rezervelor valutare ale naţiunii asiatice. Aşa cum China se aruncase singură în capcană, naţiunile occidentale fuseseră în mod pervers cooptate în

[78] KCVO – Knight Commander Of The Royal Victorian Order, cavaler al Ordinului Reginei Victoria, în grad de comandor, a doua distincţie ca importanţă în Marea Britanie, acordată exclusiv de Suveran/ă, răsplătind serviciile personale aduse casei regale, (n.tr.).

construcţia acelei capcane. Cetăţenii acelor state democratice n-ar fi acceptat concesii economice sau comerciale faţă de China, aşa cum nici Biroul Politic chinez nu voia să emită concesii de natură politică.

— Parcă am asista la o tragedie greacă, nu-i aşa, Jack?

— Da, Tony, iar punctul nostru nevralgic în această tragedie îl constituie drepturile oamenilor. O situaţie dată naibii, nu-i aşa?

— Şi crezi că aducând Rusia în NATO îi vom opri pe chinezi?

— Dacă e vreo carte mai bună de jucat, să ştii că eu n-am văzut-o în pachetul meu, omule.

— Cât de departe au ajuns cu planurile lor?

— Nu se ştie. Informaţiile noastre sunt extrem de bune, însă trebuie să fim foarte atenţi cum le utilizăm. Am putea provoca moartea unei persoane şi noi am rămâne fără informaţii.

— Precum băiatul nostru, Penkovski, în 1960. Sir Basil ştia cum să-şi educe şefii în privinţa modului cum decurgea munca de spionaj.

Ryan dădu din cap, apoi servi o mică dezinformare. Era vorba de afaceri, iar Basil ar fi priceput:

— Exact. Nu pot avea pe conştiinţă viaţa acestui bărbat, Tony, aşa că trebuie să tratez informaţiile lui cu cea mai mare grijă.

— Chiar aşa, Jack. Te-nţeleg pe deplin.

— Ne veţi sprijini în problema asta?

Premierul acceptă pe dată.

— Da, bătrâne, trebuie, nu?

— Mersi, amice, îl bătu Ryan pe umăr.

CAPITOLUL 44

Forma Noii Ordini Mondiale

Le luă întreaga zi, transformând ceea ce-ar fi trebuit să fie o întâlnire formală a şefilor de state NATO într-un minimaraton. Lui Scoot Adler îi fu necesară întreaga lui putere de persuasiune pentru a aplana diferenţele de opinii ale diverşilor miniştri de externe, însă cu ajutorul Marii Britanii, a cărei diplomaţie fusese întotdeauna de calitatea unei limuzine Rolls-Royce, după patru ore se ajunse la o înţelegere, iar experţii fură trimişi să pregătească documentele. Toate astea avură loc în spatele uşilor închise, fără nicio posibilitate de indiscreţie a presei, aşa că atunci când liderii diverselor guverne ieşiră afară, vestea căzu ca un trăsnet, din senin. Ceea ce nu află presa fu adevăratul motiv al acelei acţiuni. Ziariştilor li se spuse că avea legătură cu noile perspective economice din Federaţia Rusă, motiv care părea destul de rezonabil, iar dacă stăteai să judeci, îţi dădeai seama că ar fi putut fi originea oricărui subiect de discuţie.

În fond, majoritatea statelor membre NATO nici nu ştiau întreaga poveste. Noile informaţii americane fuseseră împărţite numai cu englezii, cu toate că Franţei şi Germaniei li se dădură anumite indicii asupra sursei de îngrijorare a Americii. Pentru restul statelor simpla logică a situaţiei era suficientă pentru a le oferi satisfacţie. În presă dădea foarte bine, iar pentru majoritatea politicienilor din lume era un motiv destul de puternic pentru a-i face să-şi azvârle hainele şi să dea buzna în piaţa publică dezbrăcaţi complet. Secretarul Adler îl prevenise pe preşedinte că atragerea unor naţiuni suverane în anumite obligaţii stipulate în tratat, fără a le spune care erau adevăratele motive, era periculoasă, dar chiar şi el acceptase că nu

exista altă soluţie în acea problemă. Pe deasupra, *exista* o clauză de salvgardare inclusă în acord, pe care presa o trecuse cu vederea la prima citire şi sperau că la fel vor face şi chinezii.

Presa făcu ştirea publică la timp pentru a fi inclusă în buletinele TV de ştiri de după-amiază la americani, şi cele de la ora opt seara la europeni, camerele înfăţişând sosirea diverselor personalităţi foarte importante la dineul oficial oferit în cinstea lor la Varşovia.

— Îţi rămân dator, Tony, îi spuse Ryan premierului Marii Britanii, ridicând paharul în semn de salut.

Paharul era plin cu un excelent vin alb franţuzesc, produs pe Valea Loarei. Tăria serii o constituia vodca poloneză, la fel de bună ca şi băutura franţuzească.

— Ei, să sperăm că asta o să-i oprească pe chinezi. Când va sosi Gruşavoi?

— Mâine după-amiază, când se va lăsa cu altă petrecere. Bănuiesc că iarăşi vom fi serviţi cu vodcă.

Documentele erau tipărite chiar în acele clipe, urmând a fi legate în piele fină, aşa cum invariabil erau actele de o asemenea importanţă, după care vor fi stivuite în pivniţa prăfuită a unei arhive, fiind rareori văzute din nou de către privirea unui om.

— Basil mi-a zis că informaţiile voastre sunt neobişnuit de bune şi par destul de înfricoşătoare, remarcă primul ministru, luând o gură de vin.

— Aşa şi sunt, prietene. Ştii, ne obişnuisem să credem că războiul este un lucru de domeniul trecutului.

— Aşa au crezut oamenii şi acum o sută de ani, Jack. Numai că părerea lor nu prea s-a potrivit, aşa-i?

— Adevărat, dar ce-a fost a fost, contează ce-i acum. Iar lumea s-a schimbat mult în ultima sută de ani.

— Cred că ăsta-i un motiv de satisfacţie pentru Franz Ferdinand[79] şi cele zece milioane de flăcăi ce-au murit ca o urmare indirectă a decesului său, ca să nu mai amintesc

[79] Arhiducele Franz Ferdinand, moştenitorul tronului Austro-Ungariei, a cărui ucidere la Sarajevo, în 1914, a constituit motivul izbucnirii Primului Război Mondial, (n.tr.).

actul II al marelui Război Mondial, observă premierul.

— Da, poimâine mă duc la Auschwitz. O să fie distractiv.

Ryan nu dorea să se ducă, dar îşi dădea seama că era o obligaţie, mai ales în circumstanţele actuale şi, pe deasupra, Arnie îi spusese că va da bine pe posturile TV, acesta fiind motivul pentru care făcea anumite lucruri.

— Păzeşte-te de fantome, bătrâne. Pun pariu că sunt o mulţime acolo.

— O să-ţi spun dacă văd vreuna, îi promise Ryan.

Oare avea să fie ca în *Poveste de Crăciun* a lui Charles Dickens? se-ntrebă el. Fantomele ororilor trecutului, acompaniate de cele ale prezentului, apoi fantomele ororilor care urmau să vină? Dar el era implicat într-o afacere care avea rolul să prevină apariţia altor fantome. Pentru asta îl plăteau cetăţenii americani. Poate că 250 000 de dolari pe an nu reprezenta o sumă mare pentru un om care făcuse o avere cât pentru două vieţi îmbelşugate din comerţul cu acţiuni, însă era cu mult mai mult decât câştigau majoritatea plătitorilor de taxe, iar ei îi dădeau acei bani ca răsplată pentru munca sa. Asta făcea din funcţia sa o obligaţie la fel de sacră precum un legământ în faţa lui Dumnezeu. Auschwitz existase pentru că alţi oameni nu recunoscuseră obligaţiile pe care le aveau faţă de popoarele pe care ei se presupunea că le servesc. Sau ceva de genul acesta. Ryan niciodată nu făcuse efortul de imaginaţie necesar pentru a-i înţelege pe dictatori. Poate Caligula crezuse cu adevărat că vieţile cetăţenilor Imperiului Roman erau proprietatea lui, putându-le sfărâma şi arunca precum cojile de alune. Poate că Hitler considerase că poporul german exista numai pentru a-i satisface lui ambiţia de-a intra în cărţile de istorie – oricum intrase, dar nu în felul imaginat de el. Jack Ryan ştia cu obiectivism că el urma să rămână în cărţile de istorie, însă încerca să nu se gândească la ce vor face din el generaţiile viitoare. Îi era destul de greu să supravieţuiască de la o zi la alta în slujba sa. Problema cu istoria era că nu te puteai transporta în viitor ca să poţi privi cu detaşare trecutul şi să poţi decide ce naiba aveai de făcut. Nu, a face istoria era cu

mult mai dificil decât s-o studiezi, aşa că decisese să nu se mai gândească la ea. Oricum el nu va mai exista pentru a afla ce gândesc cei din viitor despre el, aşa că n-avea rost să-şi mai facă griji pentru asta, nu? Avea propria conştiinţă care-l ţinea treaz noaptea, fapt destul de greu de îndurat.

Privind în jurul sălii putu observa mai mult de cincisprezece şefi de stat, de la micuţa Islanda, la Olanda şi la Turcia. El era preşedintele Statelor Unite ale Americii, de departe cea mai puternică ţară a alianţei NATO – asta numai până mâine, se corectă el – şi dorea să-i ia pe toţi deoparte şi să-i întrebe pe fiecare-n parte cum naiba reuşeşte el (în acel moment erau numai şefi de stat bărbaţi) să împace propria personalitate cu îndatoririle sale. Cum să-ţi faci onorabil meseria? Cum să ai grijă de nevoile fiecărui cetăţean? Ryan ştia că n-are cum să fie iubit de toată lumea. Arnie îi spusese asta – că trebuie să fie plăcut, nu iubit, de către jumătate plus unul dintre cetăţenii cu drept de vot – dar meseria lui nu se reducea doar la asta, nu? Îi ştia pe toţi liderii executivi colegi cu el prezenţi în sală, după nume şi înfăţişare, şi fusese informat despre caracterul fiecăruia în parte. Cel de-acolo avea o amantă în vârstă de nouăsprezece ani. Cel de colo bea de stingea. Celălalt era uşor confuz în privinţa preferinţelor sale sexuale. Şi acela era un escroc care se-mbogăţise enorm în slujba statului. Dar cu toţii erau aliaţii patriei sale, aşadar erau în mod oficial prietenii săi. Deci Jack era nevoit să ignore tot ce ştia despre ei şi să-i trateze mai bine decât meritau în realitate, iar partea nostimă era că ei i se considerau superiori lui, fiindcă ei erau politicieni mai buni decât el. Chiar *erau* mai buni politicieni decât el, observă Ryan, sorbind din vin. Premierul britanic se îndepărtă pentru a-l aborda pe omologul său norvegian, dându-i ocazia lui Cathy Ryan să i se alăture din nou soţului ei.

— Cum a mers, scumpo?

— Ca de obicei. Politică. Oare niciuna dintre femeile astea nu are o slujbă adevărată? întrebă ea eterul.

— Unele au, îşi aduse Jack aminte din şedinţele de informare. Unele au şi copii.

— Mai ales nepoţi. Mulţumesc Domnului că nu sunt încă destul de bătrână pentru asta.

— Regret, puiule. Sunt unele avantaje atunci când eşti tânăr şi frumos, îi zise preşedintele Primei Doamne.

— Iar tu eşti cel mai arătos tip de pe-aici, replică zâmbind Cathy.

— Însă unul al naibii de obosit. Am avut o zi lungă la masa tratativelor.

— De ce-ai adus Rusia în NATO?

— Ca să opresc un război cu China, răspunse cinstit Jack. Era momentul ca ea să afle. Răspunsul îi atrase atenţia lui Cathy.

— Poftim?

— Te pun la curent mai târziu, iubito, asta a fost versiunea scurtă.

— Un război?

— Da. E o poveste lungă şi tragem speranţă că tot ce-am convenit astăzi îl va preveni.

— Dacă zici tu, observă Cathy Ryan cu un aer suspicios.

— Ai întâlnit pe cineva care să-ţi placă?

— Preşedintele Franţei e fermecător.

— Oh, da? În cursul negocierilor de azi a fost un pui de lele. Poate că vrea doar să-ţi dea chiloţii jos, îi spuse Jack soţiei.

Fusese informat că preşedintele francez era un om de o „lăudabilă vigoare”, după cum suna formularea delicat aleasă din raportul Departamentului de Stat. Păi francezii aveau reputaţia de mari cuceritori, nu?

— Am un spion care să se ocupe de asta, Sir John, îi aminti ea.

— Şi eu am unul, *my lady.*

Ryan se gândi amuzat că îl putea pune pe Roy Altman să-l împuşte pe francez dacă se dădea la nevasta lui, însă asta ar fi produs un incident diplomatic, iar Scott Adler întotdeauna se supăra dintr-un asemenea… Jack îşi consultă ceasul. Era timpul ca programul acelei zile să se încheie. În curând un diplomat urma să facă un anunţ discret, anunţând sfârşitul petrecerii. Jack nu apucase să

danseze cu soţia sa. Tristul adevăr era că Jack nu ştia deloc să danseze, fapt care genera un val de tachinări minore din partea nevestei, el plănuind să corecteze acel neajuns într-o zi… poate.

Petrecerea se încheie la ora prevăzută. Ambasada avea camere confortabile, iar Ryan îşi făcu drum spre patul de mărime impunătoare care fusese adus special pentru el şi Cathy.

Reşedinţa oficială din Chabarsovil a lui Bondarenko era una foarte confortabilă, pe măsura unui general cu patru stele şi a familiei sale. Dar soţiei sale nu-i plăcea. În Siberia răsăriteană nu exista viaţa socială din Moscova şi, în plus, una dintre fiicele lor era însărcinată în luna a noua, aşa că soţia sa plecase la Sankt-Petersburg, pentru a fi prezentă la naşterea copilului. Faţada casei domina un mare teren de paradă. Partea din spate, unde se găsea dormitorul său, dădea spre o pădure de pini, aidoma celor care acopereau mare parte din acel ţinut. Avea la dispoziţie un personal numeros care să aibă grijă de nevoile sale. Printre angajaţi se număra un bucătar extrem de talentat şi echipa de la comunicaţii. Unul dintre membrii acestei echipe ciocăni la uşa dormitorului său, la ora locală trei dimineaţa.

— Da, ce este?

— Un comunicat urgent pentru dumneavoastră, tovarăşe general, răspunse vocea.

— Bine, aşteaptă un minut.

Ghenadi Iosifovici se ridică din pat şi îmbrăcă un halat, aprinzând lumina în timp ce păşea spre uşă. Bombăni ca orice om căruia i se întrerupe somnul, însă generalii ar trebui să se aştepte la acest gen de lucruri. Deschise uşa fără a se răsti la subofiţerul care-i întindea telexul.

— Urgent, de la Moscova, sublinie sergentul.

— *Da, spasiba*, replică generalul, luând dosarul şi îndreptându-se înapoi spre pat.

Se aşeză în fotoliul confortabil pe care, de regulă, îşi arunca tunica şi luă ochelarii de care de fapt nu avea nevoie, dar îl ajutau să citească mai lesne în semiîntuneric.

Era ceva urgent – mă rog, îndeajuns de urgent ca să fie trezit în toiul nenorocitei…

— Dumnezeule, şopti comandantul-şef al Extremului Orient, ajuns la jumătatea primei pagini. Apoi dădu repede foaia pentru a ajunge la esenţa raportului.

În America i s-ar fi spus SNIE – Estimare Specială a Serviciilor Naţionale de Informaţii. Bondarenko avusese ocazia să vadă documente de acest gen, chiar ajutase la redactarea unora, dar nu mai văzuse niciodată unul precum cel din faţa ochilor.

Se crede că există un iminent pericol de război între Rusia şi Republica Populară Chineză. Obiectivul Chinei în cursul operaţiunilor ofensive îl va constitui cucerirea nou-descoperitelor zăcăminte de petrol şi aur din estul Siberiei, printr-un asalt mecanizat rapid, purtat la nord de linia lor de graniţă din vestul localităţii Khabarovsk. Vârful de lance va include Armata 34 de Asalt, un Grup de Armată de categoria A…

Această estimare informativă se bazează pe sursele serviciilor naţionale de informaţii ce au acces la liderii politici ai R.P.C., iar calitatea informaţiilor este catalogată „1A”, continua raportul, însemnând că SVR credea în acele informaţii ca în Sfânta Scriptură. Bondarenko nu văzuse prea des întâmplându-se una ca asta.

Comandamentul Districtului Militar al Extremului Orient este îndemnat să facă toate pregătirile necesare pentru a înfrunta şi respinge un asemenea atac…

— Cu ce? întrebă generalul hârtia din mâna sa. Cu ce, tovarăşi? Spunând acestea, ridică receptorul telefonului de la capul patului. Vreau ca statul meu major să fie adunat în patruzeci de minute, îi ordonă sergentului care răspunse.

Încă nu dorea să facă pasul teatral de-a declanşa o alertă generală. Asta va urma după întrunirea cu statul său major. Deja mintea sa studia problema. Făcu asta tot timpul cât urină şi se bărbieri, ideile sale învârtindu-se în mici cercuri, un fapt de care era conştient, dar pe care nu putea să-l

modifice, iar faptul că nu-l putea modifica nu-i încetini câtuşi de puţin procesul de gândire. Problema cu care se confrunta, se gândi el cât timp îşi rădea barba, nu era una simplă, părea chiar imposibilă, numai că gradul de general cu patru stele făcea din ea problema *lui* şi el nu dorea să fie amintit de generaţiile viitoare de cădeţi drept generalul care nu fusese la înălţimea misiunii de a-şi apăra ţara împotriva unei invazii străine. Se afla acolo, reflectă Bondarenko, pentru că era cel mai bun strateg pe care-l avea patria. Mai făcuse faţă şi la alte bătălii în care se comportase suficient de bine nu doar pentru a supravieţui, ci şi pentru a purta cele mai înalte distincţii acordate pentru bravură. Întreaga sa viaţă studiase istoria militară. Chiar petrecuse un timp alături de americani în centrul lor de antrenament din California, o infrastructură pe care tânjea s-o copieze şi cu care să reclădească Rusia, pentru a oferi soldaţilor cea mai bună pregătire de luptă, dar pe care ţara sa nu putuse ani de zile să şi-o permită. Avea cunoştinţele necesare. Avea ambiţia. Îi lipseau însă mijloacele. Dar istoria nu fusese scrisă de soldaţii care aveau ce le trebuie, ci de cei care n-aveau. Când soldaţii aveau tot ce le trebuie, cei care ajungeau în cărţile de istorie erau liderii politici. Ghenadi Iosifovici era soldat, un soldat *rus*. Ţara sa fusese *mereu* luată prin surprindere, pe motiv că liderii ei politici nu văzuseră niciodată războiul venind, iar din pricina asta soldaţii erau cei care plăteau oalele sparte. O voce îndepărtată îi spunea că măcar nu va fi împuşcat în caz de eşec. Stalin era mort de multă vreme, odată cu el pierind şi zelul de a-i pedepsi pe cei care nu preveniseră şi nu pregătiseră soldaţii. Însă Bondarenko nu plecă urechea la acea voce. Eşecul era o alternativă prea amară, pe care nici măcar nu dorea s-o ia în considerare atâta timp cât trăia.

Raportul SNIE îşi croi drum către forţele armate americane din Europa şi Pacific chiar mai repede decât la Chabarsovil. În cazul amiralului Bartolomeo Vito Mancuso sosi înainte de cina pe care-o avea programată cu guvernatorul insulelor Hawaii. Ofiţerul său cu relaţiile

publice fu nevoit s-o amâne cu câteva ore, timp în care CINCPAC îşi adună statul-major.

— Lămureşte-mă, Mike, îi comandă Mancuso ofiţerului său J-2, generalul de brigadă Michael Lahr.

— Ei, n-a venit tocmai din senin, domnule amiral, replică iute coordonatorul serviciului de informaţii al teatrului de operaţiuni din Pacific. Nu ştiu absolut nimic despre sursa informaţiilor, dar, după cum arată, este o sursă HUMINT[80] plasată la nivel înalt, probabil de origine politică. CIA spune că este extrem de credibilă, iar directorul Foley îşi cunoaşte meseria. Aşa că trebuie să luăm raportul foarte în serios.

Lahr făcu o pauză pentru a lua o înghiţitură de apă.

— În regulă, ceea ce ştim e că R.P.C. priveşte cu jind către resursele minerale ale Rusiei din partea centrală şi de nord a Siberiei răsăritene. Asta are legătură cu problemele economice cu care se confruntă după ce asasinatele din Beijing au provocat întreruperea tratativelor comerciale şi se pare că şi alţi parteneri comerciali le-au întors spatele. Deci chinezii s-au trezit într-o fundătură economică, iar asta constituie un *casus beli* de când există istoria scrisă.

— Ce putem face ca să-i speriem? întrebă comandantul forţelor de infanterie marină din Pacific.

— Mâine vom face Federaţia Rusă membră NATO. În câteva ore preşedintele rus Gruşavoi va zbura la Varşovia pentru a semna Tratatul Atlanticului de Nord. *Asta* va face din Rusia aliata Statelor Unite ale Americii şi a *tuturor* statelor membre NATO. Ideea este că în cazul în care China face o mişcare, nu se va pune doar cu Rusia, ci cu tot restul Consiliului Atlanticului de Nord, iar *asta* ar trebui să-i oprească.

— Şi dacă nu se opresc? întrebă Mancuso. Fiind comandantul-şef al teatrului de operaţiuni, era plătit să ia în considerare mai curând eşecul soluţiilor diplomatice, decât succesul lor.

— Atunci, domnule, dacă China atacă spre nord, vom avea un război în plină desfăşurare pe continentul asiatic, între Republica Populară Chineză şi un aliat al Americii. Asta

[80] Human Intelligence – agent infiltrate.

dacă plecăm la război.

— Avem vreo îndrumare de la Washington referitor la această posibilitate? se interesă CINCPAC.

Lahr negă cu un gest.

— Nu încă, domnule amiral. Situaţia evoluează un pic cam repede pentru asta, iar secretarul Bretano aşteaptă idei de la noi.

— Bine, înclină Mancuso din cap. Ce putem face? În ce stare ne aflăm?

Amiralul cu patru stele aflat la comanda Flotei a Şaptea se aplecă înainte:

— Suntem într-o formă destul de bună. Portavioanele mele sunt toate în stare sau aproape în stare de luptă, însă piloţilor mei le-ar prinde bine ceva mai mult timp pentru antrenament. Mijloacele de suprafaţă… ei, Ed?

Viceamiralul Goldsmith privi către şeful său.

— Suntem în regulă, Bart.

Comandantul flotei de submarine dădu din cap:

— O să-mi ia ceva timp să trimit mai multe din vasele mele către vest, dar antrenamentul lor e complet şi putem administra marinei lor o lovitură teribilă în stomac, dacă va trebui.

Apoi privirile se întoarseră spre generalul puşcaşilor marini.

— Sper că nu-mi veţi cere să invadez China doar cu o singură divizie, observă el. În plus, toată Flota Pacificului nu dispunea de mijloace amfibii decât pentru debarcarea cel mult a unei forţe de invazie de capacitatea unei brigăzi, iar ei ştiau asta. Oricât de buni ar fi fost puşcaşii marini, nu puteau lupta cu toată Armata Populară de Eliberare.

— Care-i starea trupelor ruseşti? îl întrebă comandantul Flotei a Şaptea pe generalul de brigadă Lahr.

— Nu-i deloc bună, domnule amiral. Noul lor comandant al teatrului de operaţiuni este foarte bine cotat, însă duce lipsă de material. Armata Populară îl copleşeşte într-un raport de opt oameni la unu, ba chiar mai mult. Ruşii nu prea dispun de capacităţi de lovire în adâncime, plus că apărarea lor aeriană e aproape la limită.

— Este adevărat, întări comandantul forţelor aeriene din teatrul de operaţiuni Pacific. Ivan a cheltuit o groază de material războindu-se cu cecenii. Multe dintre aeronavele lor sunt ţinute la sol de probleme de întreţinere. Asta înseamnă că piloţii lor n-au petrecut suficient timp la manşă pentru a deveni aviatori eficienţi. Chinezii, pe de altă parte, s-au antrenat destul de bine în ultimii ani. Consider că forţa lor aeriană este într-o formă destul de bună.

— Ce putem trimite către vest?

— O mulţime de avioane, răspunse generalul cu patru stele din USAF. Dar oare va fi suficient? Depinde de foarte multe variabile. Ar fi frumos să avem portavioanele dumneavoastră prin preajmă, pentru a ne sprijini. Ceea ce constituia un gest neobişnuit de graţios din partea forţelor aeriene ale Statelor Unite.

— Bine, continuă Mancuso. Vreau să văd câteva opţiuni. Mike, înainte de toate, haide să vedem dacă estimările băieţilor de la informaţii privind capacităţile chinezilor se confirmă, iar în al doilea rând vreau să ştiu ce gândeşte inamicul.

— Agenţia a lăsat această sarcină pe seama sateliţilor. Curând ar trebui să obţinem o sumedenie de fotografii din spaţiu, plus cele de la amicii noştri din Taiwan – ţin destul de bine lucrurile sub observaţie pentru noi.

— Au primit şi ei SNIE?

— Nu, nu încă, scutură Lahr din cap. Materialul ăsta e distribuit cu mare grijă.

— Poate ar trebui să le zicem celor de la Washington că taiwanezii au un mai bun simţ de apreciere a politicii Beijingului decât noi, observă ofiţerul superior din infanteria marină. Ar trebui să aibă. Vorbesc aceeaşi limbă. Au acelaşi sistem de gândire şi alte chestii de genul acesta. Taiwanul ar trebui să fie pentru noi o sursă de primă mână.

— Poate da, poate nu, îl contrazise Lahr. Dacă începe un război, nu se vor băga şi ei doar din pură distracţie. Sigur, sunt prietenii noştri, dar ei încă n-au motiv să se implice în acest conflict, aşa că vor juca precaut. Vor trece într-o stare ridicată de alertă, dar nu vor începe operaţiuni ofensive pe

barba lor.

— Îi vom sprijini cu adevărat pe ruşi dacă se va ajunge la război? Ca să fiu şi mai precis, chinezii vor considera că este o opţiune serioasă din partea noastră? întrebă comandantul forţelor aeriene din Pacific.

— E treaba CIA să le desluşească gândurile, nu a noastră, răspunse Lahr. Din câte ştiu până acum, DIA nu are surse de calitate înaltă în Beijing, excepţie făcând materialele pe care le obţinem din interceptările băieţilor de la Fort Meade. Dacă vreţi să aflaţi părerea mea, atunci să ştiţi că la ei deciziile politice sunt luate de către politicieni maoişti, care au tendinţa să vadă lucrurile în felul lor, nu după o atentă şi obiectivă analiză a acestora. Pe scurt, nu ştiu şi nici nu cunosc pe cineva care să ştie ce-i în mintea lor, însă sursa care ne-a furnizat informaţiile ne spune că sunt foarte serioşi în legătură cu această posibilă acţiune. Suficient de serioşi, încât să ne determine să-i aducem pe ruşi în NATO. Îi puteţi spune manevră disperată având ca scop descurajarea R.P.C., domnule amiral.

— Deci privim războiul ca pe-o eventualitate extrem de probabilă? rezumă Mancuso.

— Da, domnule, confirmă Lahr.

— Bun, domnilor. Atunci vom trata problema în virtutea acestei perspective. Vreau planuri şi sugestii ca să le dăm frăţiorilor chinezi crampe la stomac. Schiţe brute, până mâine după-masă, şi opţiuni bine închegate, în patruzeci şi opt de ore. Întrebări? Nu existau. Bine, hai să ne-apucăm de treabă.

Al Gregory stătea până târziu să lucreze. Expert în programe pentru calculator, era obişnuit să lucreze la ore stranii, iar acum nu făcea excepţie. În acel moment se afla la bordul lui *USS Gettysburg,* un crucişător din clasa Aegis. Nava nu se afla pe apă, ci într-un doc uscat, aşezată pe cavalete de lemn pentru lucrări de înlocuire a elicelor. *Gettysburg* agăţase o geamandură care-şi rupsese lanţul de ancorare şi plecase în derivă, spre detrimentul elicei babord a crucişătorului. Şantierul îşi făcuse timp să se ocupe de

înlocuire, căci oricum nava ajunsese aproape de perioada programată pentru revizia motoarelor. Pentru echipaj era un lucru bun. Şantierul naval Portsmouth, parte a complexului Bazei Navale Norfolk, nu era exact un loc de agrement, însă acolo locuiau majoritatea familiilor celor aflaţi la bord, fapt ce făcea locul suficient de atractiv.

Gregory se afla în CIC, sau Combat Information Center, compartimentul de unde comandantul îşi conducea nava în luptă. Toate sistemele de armament erau controlate din această sală vastă. Afişajul radarului SPY era compus din trei ecrane aşezate unul lângă celălalt, fiecare de mărimea unui ecran TV cu diagonala mare. Problema o constituia computerul care dirija sistemul.

— Ştii, se adresă Gregory maistrului principal care se ocupa de întreţinerea sistemului, o vechitură de McIntosh are mai multă putere de calcul decât computerul ăsta.

— Domnule doctor, sistemul ăsta e floarea tehnologiei anului 1975, protestă maistrul principal. Şi nu-i prea greu să urmăreşti o rachetă, nu-i aşa?

— În plus, doctore Gregory, punctă un alt maistru, radarul ăsta al meu este încă cel mai dat naibii sistem instalat vreodată pe nave.

— Un fapt incontestabil, accepta Gregory. Componentele ultra-fiabile ale sistemului concurau la emiterea unei unde electromagnetice cu o putere de şase *megawaţi,* pe un arc de cerc de numai un grad, suficientă pentru a face un pilot de elicopter, de exemplu, să producă ceea ce cercetătorii numeau cu cinism „copii ciudaţi”. Era mai mult decât suficient pentru a urmări un vector purtător al unei rachete balistice la reintrarea în atmosferă, de la peste o mie opt sute de kilometri distanţă. Şi în cazul lui, punctul nevralgic îl constituia programul pe computer, care constituia noul standard de aur pentru orice sistem de arme din lume.

— Bun, când vreţi să urmăriţi o rachetă balistică, ce faceţi?

— Noi îi zicem „introduceţi cipul”, răspunse maistrul principal.

— Poftim? E o componentă hardware? se miră Al. Nu-i

venea să creadă. Asta nu era un computer în care să bagi plăci cu circuite.

— Nu, domnule, e un program. Instalăm un program de control diferit.

— De ce aveţi nevoie pentru asta de-un al doilea program? Nu puteţi cu cel de bază să urmăriţi atât avioane, cât şi rachete? îi chestionă vicepreşedintele TRW.

— Domnule, eu doar repar şi operez târfa asta. Nu eu am proiectat drăcia. E opera celor de la RCA şi IBM.

— Rahat, concluzionă Gregory.

— Puteţi vorbi cu locotenentul Olson, gândi cu voce tare celălalt maistru. E absolvent de colegiu, la Dartmouth. Extrem de deştept pentru un proaspăt ofiţer.

— Da, fu de acord primul maistru. Face programe pe calculator ca un hobby personal.

— *Dennis pericol public*[81]*.* Weps[82] şi secundul se mai enervează pe el din când în când.

— De ce? îi întrebă Gregory.

— Pentru că vorbeşte ca dumneavoastră, domnule, sublinie maistrul-şef Matson. Are grijă de subordonaţii săi şi îşi cunoaşte aparatele, nu-i aşa, Tim?

— Mda, George, un băiat bun, va avansa dacă rămâne în marină.

— Nu va rămâne. Companiile producătoare de computere încearcă deja să-l recruteze. La dracu, Compaq i-a oferit trei sute de bătrâne săptămâna trecută.

— Asta-i salariul meu pe viaţă, comentă maistrul Leek. Ce-a zis Dennis?

— Le-a zis nu. I-am spus să nu cedeze fără o jumătate de milion, râse Matson întinzând mâna după cafea.

— Ce credeţi dumneavoastră, dr. Gregory? Puştiul merită atâţia bani în afacerile cu computere?

— Dacă e capabil să scrie un cod foarte bun, poate, replică Al, făcându-şi un semn în memorie să-l verifice

[81] Titlul unui cunoscut film american, a cărui erou principal este un puşti pus pe şotii, (n.red.).

[82] Prescurtare, în argoul marinei militare americane, de la Weapons System Officer, ofiţerul responsabil cu armamentul, (n.tr.).

personal pe acel locotenent Olson. TRW întotdeauna avea locuri libere pentru talente. Colegiul Dartmouth era renumit pentru departamentul de informatică. Dacă adăuga la asta experienţa căpătată pe navă, avea un candidat pentru proiectul SAM aflat în desfăşurare. Bine, dacă introduceţi cipul, ce se petrece?

— Atunci se modifică raza de acţiune a radarului. Ştiţi cum se petrece, emisia undelor RF continuă ca şi până atunci, însă se acceptă numai semnalele care se reflectă înapoi într-o fereastră particulară de timp. Acesta – maistrul şef Leek ridică o dischetă care avea lipită pe ea o etichetă cu un titlu scris de mână – modifică fereastra. Extinde bătaia radarului SPY până la, oh, două mii de kilometri. Cu mult mai departe decât afurisitele de rachete pe care le lansez. Acum cinci ani mă aflam pe *Port Royal*, la Atolul Kwajalein, făcând un test cu rachete şi am reuşit să urmărim traiectoria unei rachete tactice de când a apărut la orizont, pe tot traseul ei.

— Aţi lovit-o? întrebă imediat Gregory, cu vădit interes.

— Nu, dădu Leek din cap. Suprafeţele de comandă ale rachetei SAM n-au funcţionat, era un model timpuriu Block-IV. A ajuns la mai puţin de cincizeci de metri de ţintă, mai era doar un fir de păr până intra în aria letală a încărcăturii de luptă, dar din motive pe care nimeni nu ni le-a adus la cunoştinţă ni s-a permis să tragem doar o singură dată. Anul următor, *Shiloh* a înregistrat o lovitură la ţintă. A distrus-o cu o explozie care a avut loc chiar lângă obiectiv. Înregistrarea video a evenimentului e dată dracului, îl asigură maistrul pe oaspetele său.

Gregory îl credea. Când un obiect mergând cu douăzeci şi şase de mii de kilometri pe oră era lovit de ceva care venea din sens opus cu o viteză de trei mii şapte sute de kilometri pe oră, rezultatul putea fi extrem de impresionant.

— Lovitură reuşită din primul foc? ceru el precizări.

— Cum să nu. Fraiera venea exact către noi, aşa că bebeluşul n-a ratat-o.

— Întotdeauna sfârşeam testele de la Wallop Island cu rachetele Vandal, confirmă maistrul Matson.

— Ce sunt alea?

— Vechi rachete antiaeriene model Talos, explică Matson. Un burlan mare de tablă, cu motor statoreactor, se putea apropia de o traiectorie balistică la viteza de patru mii kilometri pe oră. Făcea o căldură teribilă pe punte. Asta era motivul pentru care ne făceam griji. Ruşii au creau o rachetă antinavă căreia noi îi ziceam Sumburn…

— Un ucigaş de nave Aegis, adăugă maistrul Leek. Zboară jos şi rapid.

— Dar noi n-am ratat încă niciunul, anunţă Matson. Sistemul Aegis e foarte eficient. Deci, dr. Gregory, ce anume vreţi să verificaţi?

— Vreau să văd dacă sistemul vostru poate opri o rachetă balistică.

— Cât de rapidă? întrebă Matson.

— O rachetă intercontinentală adevărată. Când o detectaţi pe radar se deplasează cu peste douăzeci şi şapte de mii kilometri pe oră, adică şapte mii şase sute de metri pe secundă.

— Asta da viteză, remarcă Leek. De şapte sau opt ori viteza unui glonţ de puşcă.

— Mai iute decât o rachetă balistică tactică, precum Scud. Nu sunt sigur că o putem face, îşi exprimă Matson îngrijorarea.

— Sistemul acesta radar o va urmări foarte lejer. E foarte asemănător sistemului Cobra Dane din Insulele Aleutine. Întrebarea este, poate racheta voastră SAM reacţiona suficient de repede pentru a obţine o lovitură la ţintă?

— Cât de dur e învelişul ţintei? întrebă Matson.

— Mai moale decât fuzelajul unui avion. Racheta purtătoare e proiectată să facă faţă căldurii, nu unui impact. Exact ca la naveta spaţială. Când zboară printr-o furtună cu grindină, îşi strică plăcuţele de ceramică mată cu care e acoperită.

— Oh, da?

— Îhî, făcu Gregory un gest afirmativ. E un material asemănător cu cel de la paharele de cafea de unică folosinţă.

— În regulă, atunci problema este să aducem SM2 suficient de aproape, astfel încât încărcătura de luptă se detoneze atunci când ţinta se află în interiorul conului de schije.

— Corect. Erau ei nişte simpli marinari înrolaţi, dar nu erau tâmpiţi, socoti Gregory.

— Corectarea programului de computer pentru modulul de căutare, da?

— Din nou adevărat. Am rescris codul. O treabă destul de uşoară. Am reprogramat modul de baleiere a razei laser. Ar trebui să meargă bine dacă sistemul de ghidare în infraroşu lucrează aşa cum sună prospectul. Cel puţin la simulările pe calculator din Washington a funcţionat.

— Pe *Shiloh* a funcţionat ca uns, doctore. Pe undeva la bordul navei trebuie să fie caseta video, îl asigură Leek. Vreţi s-o vedeţi?

— Mai întrebi, zise dr. Gregory cu entuziasm.

— Bine. Maistrul principal Leek îşi consultă ceasul. Acum sunt liber. Lăsaţi-mă să mă duc până la pupă, să trag un fum, apoi *vom rula caseta,* zise el imitând un crainic de la postul WEBS din New York.

— Nu aveţi voie să fumaţi aici?

Leek bombăni plin de ciudă.

— Suntem în marina de modă nouă, Doctore. Comandantul e un nazist în privinţa sănătăţii. Trebuie să mergem la pupă să ardem una. Nici măcar în careul maiştrilor n-avem voie, se plânse Leek.

— Eu m-am lăsat, rosti Matson. Nu sunt o pisicuţă ca Tim.

— Să te ia naiba, replică Leek. Au mai rămas câţiva bărbaţi adevăraţi la bord.

— Cum se face că în CIC staţi pe o latură? întrebă Gregory, ridicându-se în picioare pentru a-i urma către pupa. Cele mai importante monitoare de afişaj sunt dispuse pe partea dreaptă a navei, în loc să fie puse spre prova şi pupa. Cum vine asta?

— Pentru că te-ajută să dai la raţe când ieşim în larg, râse Matson. Oricine a fost cel care a proiectat nava, nu i-a iubit pe marinari, dar bine măcar că aerul condiţionat

funcţionează.

Temperatura din CIC depăşea rareori cincisprezece grade, făcându-i pe majoritatea membrilor echipajului să poarte pulovere. În mod cert, crucişătoarele Aegis nu erau renumite pentru confort.

— Comunicatul e serios? întrebă colonelul Aliev. Era o întrebare stupidă şi el ştia. Dar îi scăpase oricum, iar comandantul său era conştient de asta.

— Avem ordin să-l considerăm aşa, colonele, replică Bondarenko în doi peri. Ce avem la dispoziţie să-i oprim?

— Divizia 265 Infanterie Motorizată e abia la cincizeci la sută din capacitatea de luptă, răspunse ofiţerul de stat-major. În afară de ea, două regimente de tancuri la patruzeci la sută. Forţele noastre de rezervă sunt mai mult teoretice, încheie Aliev. Mijloacele aeriene – un regiment de avioane de interceptare gata de luptă, plus alte două cu nici măcar jumătate din avioane apte de zbor.

Bondarenko făcu semn că a auzit veştile. Era ceva mai bine decât la sosirea lui în teatrul de operaţiuni, iar el făcuse o treabă bună reuşind atâtea, însă forţele acelea nu-i vor impresiona pe chinezi.

— Opoziţia? fu următoarea lui întrebare.

Şeful serviciului de informaţii al Extremului Orient era tot un colonel, Vladimir Konstantinovici Tolkunov.

— Vecinii noştri chinezi sunt într-o formă de zile mari, tovarăşe general. Cea mai apropiată formaţiune inamică este Armata 34 de Asalt, un Grup de Armată de categoria A, comandat de generalul Peng Xi-Wang, începu colonelul să enumere informaţiile cunoscute. Această formaţiune are de trei ori mai multe mijloace mecanizate decât noi şi este bine antrenată. Avioanele chineze – hm, aviaţia lor tactică numără peste două mii de aparate, iar noi trebuie să ne asumăm ideea că vor arunca totul în această operaţiune. Tovarăşi, nu dispunem nici pe departe de mijloacele necesare pentru a-i stopa.

— Deci va trebui să folosim spaţiul în avantajul nostru, propuse generalul. Teren avem din belşug. Vom duce o

luptă de întârziere a inamicului, aşteptând întăriri din vest. Ceva mai târziu în cursul zilei de azi voi lua legătura cu Stavka[83]. Hai să punem pe hârtie ce ne trebuie pentru a-i opri pe aceşti barbari.

— Toate întăririle vor fi nevoite să sosească de-a lungul unei singure căi ferate, remarcă Aliev. Şi afurisiţii noştri de genişti au fost ocupaţi cu deschiderea unei rute pe care chinezii să ajungă până la zăcământul petrolier. Tovarăşe general, în primul rând va trebui să-i punem pe genişti să planteze câmpuri de mine. Avem milioane de mine, iar ruta pe care vor merge chinezii e uşor de prevăzut.

Problema generală era că asiaticii dispuneau cel puţin de surpriza strategică, dacă nu şi de cea tactică. Asigurarea celei dintâi ţinea de manevre politice şi, la fel ca şi Hitler în 1941, chinezii trăseseră foloase de pe urma ei. Bondarenko primise măcar un avertisment tactic, pe când Stalin nu emisese niciun avertisment Armatei sale Roşii. Ghenadi se aştepta totodată să dispună de libertate de manevră, pentru că, spre deosebire de Stalin, preşedintele Gruşavoi gândea cu creierul, nu cu boaşele. Cu libertatea de manevră asigurată, Bondarenko putea duce un război de hărţuire contra inamicului, evitând să dea chinezilor şansa unei încleştări decisive, şi lansând lupta numai atunci când situaţia era în avantajul său. Procedând astfel, putea fi în stare să aştepte sosirea întăririlor şi să aibă şansa purtării unei bătălii pregătite din timp, pe terenul şi în condiţiile stabilite de el, la momentul ales de el.

— Pavel, în realitate cât sunt de buni chinezii?

— Armata Populară de Eliberare n-a mai fost angajată în operaţiuni la scara mare de peste cincizeci de ani, din timpul războiului din Coreea contra americanilor, dacă nu punem la socoteală ciocnirile de graniţă pe care le-am avut cu ei în anii ’60 şi ’70. În acele cazuri, Armata Roşie s-a descurcat bine, dar atunci aveam o uriaşă putere de foc, iar chinezii luptau pentru realizarea unor obiective limitate. În general sunt antrenaţi după vechiul nostru model. Soldaţii nu au capacitatea să ia ei singuri iniţiativa. Disciplina e mai

[83] Marele Cartier General al armatei ruse (n.tr.).

mult decât draconică. Cea mai mică infracţiune poate duce la o execuţie rapidă, cu scopul de a le asigura obedienţa. La nivel de decizie, corpul lor de generali este bine pregătit teoretic. Calitativ, armele lor sunt egale cu ale noastre. Dispunând de fonduri mai mari decât noi, au asigurat un nivel de pregătire care le permite soldaţilor lor să fie bine familiarizaţi cu armamentul din dotare şi să aibă cunoştinţe rudimentare de tactică, informă Zhdanov statul-major reunit. Dar probabil nu sunt la fel de buni ca noi la strategie. Din păcate, au de partea lor numărul, cantitatea fiind ea însăşi o calitate, aşa cum spuneau armatele NATO despre noi. Ceea ce intenţionează ei să facă, şi exact asta mă tem că vor face, este să treacă peste noi rapid – pur şi simplu să ne strivească, ca apoi să treacă la realizarea obiectivelor politice şi economice cât mai repede posibil.

Bondarenko dădea aprobator din cap în timp ce-şi sorbea ceaiul. Era o dementă, iar partea cea mai nebunească era că el era pus în situaţia unui comandant NATO din 1975 – poate chiar a unuia german – care se confrunta cu un număr copleşitor de inamici; însă spre deosebire de germani, el era binecuvântat cu mult spaţiu de manevră, iar ruşii întotdeauna folosiseră vastitatea teritoriului propriu în avantajul lor. Se aplecă în faţă:

— Foarte bine. Tovarăşi, le vom *interzice* oportunitatea unui angajament decisiv. Dacă vor trece graniţa, vom duce un război de hărţuire. Îi lovim şi dispărem. Le provocăm pagube şi ne retragem înainte ca ei să poată contraataca. Le vom ceda teren, dar *nu* le vom da şi sânge. Viaţa fiecărui soldat de-al nostru este preţioasă. Chinezii au drum lung de făcut până la atingerea obiectivelor lor. Îi vom lăsa să parcurgă mare parte din acel drum, între timp noi câştigând timp pentru a strânge oameni şi echipament. Îi vom face să plătească pentru fiecare palmă de teren cucerită, însă nu vom da – nu trebuie să le dăm – ocazia să ne prindă forţele într-o încleştare decisivă. Aţi înţeles? îşi întrebă el statul-major. Când avem îndoieli, vom fugi şi nu vom permite inamicului să obţină un angajament major. Când vom avea tot ce ne trebuie pentru a riposta, îi vom face să-şi

dorească să nu fi auzit niciodată de Rusia, dar până atunci, să-i lăsăm să alerge după fluturi.

— Ce facem cu grănicerii? întrebă Aliev.

— Îi vor hărţui pe chinezi, apoi se vor retrage. Tovarăşi, nu pot să subliniez mai mult de-atât: viaţa fiecărui soldat este importantă pentru noi. Oamenii noştri vor lupta mai cu ardoare ştiind că ne pasă de ei şi, cel mai important, că *merită* grija noastră. Dacă tot le cerem să-şi rişte viaţa pentru patrie, atunci patria *trebuie* să le fie în schimb loială. Dacă reuşim să facem asta, vor lupta ca nişte tigri. Soldatul rus ştie să se bată. Trebuie să fim toţi mândri de el. Cu toţii sunteţi profesionişti talentaţi. Va fi cel mai important test din viaţa noastră. Trebuie să ne ridicăm la înălţimea misiunii noastre. Întreaga naţiune depinde de noi. Andrei Petrovici, schiţează-mi nişte planuri. Suntem autorizaţi să chemăm sub arme rezerviştii. Să-ncepem mobilizarea lor. Avem hectare întregi cu echipament pe care să-l folosească. Descuiaţi porţile depozitelor şi distribuiţi materialele. Să dea Dumnezeu ca ofiţerii desemnaţi la comanda acelor cadre să fie demni de oamenii lor. Sunteţi liberi.

Bondarenko se ridică şi părăsi camera, sperând că discursul său fusese pe măsura misiunii lor.

Însă războaiele nu se câştigă cu discursuri.

CAPITOLUL 45

Fantome ale ororilor din trecut

Preşedintele Gruşavoi sosi la Varşovia cu toată pompa şi ceremonialul potrivit împrejurării. Privindu-i la televizor sosirea, Ryan observă că era un actor bun. Nu puteai absolut deloc să-ţi dai seama, după expresia întipărită pe chip, că ţara sa se pregătea de un mare război. Gruşavoi trecu în revistă garda de onoare, compusă fără îndoială din aceiaşi soldaţi pe care-i privise Ryan cu o zi înainte, ţinu un discurs scurt, dar plin de înfloriturі, în care amintea lunga şi amicala istorie a relaţiilor dintre Polonia şi Rusia (omiţând în mod convenabil istoria la fel de lungă a episoadelor mai puţin amicale), apoi se urcă în maşina care urma să-l ducă în capitală, acompaniat, spre marea bucurie a lui Ryan, de Serghei Nikolaici Golovko. În mâna preşedintelui se afla un fax primit de la Washington în care erau enumerate mijloacele militare pe care China le concentra la graniţă pentru a le lansa asupra vecinilor din nord-est, împreună cu o estimare de la DIA[84] asupra a ceea ce ei numeau „corelarea de forţe”, un termen de artă militară care, după cum îşi amintea Jack, era folosit de vechea armată sovietică. Estimarea nu era tocmai favorabilă. La fel de rău era că America nu prea avea cu ce să-i ajute pe ruşi. Cea mai puternică forţă navală din lume era prea puţin utilă într-un război dus pe uscat. Armata SUA avea în Europa o divizie şi jumătate de tancuri, însă acelea se aflau la mii de kilometri de locul prevăzut pentru purtarea ostilităţilor. Aviaţia avea toată mobilitatea necesară pentru a-şi proiecta forţa oriunde pe glob, lucru care le dădea multora dureri de cap, însă avioanele nu puteau înfrânge o armată de unele

[84] Defense Intelligence Agency – serviciul de informaţii al Departamentului Apărării din SUA. (n.tr.).

singure. Nu, tot greul va fi dus de ruşi, iar armata rusă, îi spunea faxul, era într-o stare teribil de proastă. DIA avea cuvinte de laudă despre comandantul rus al teatrului de operaţii, însă un tip deştept înarmat cu un pistol de 5,56 mm contra unui tolomac înarmat cu o mitralieră era total în dezavantaj. Aşa că nu putea decât spera că vestea cea mare a zilei îi va potoli pe chinezi, însă CIA şi Departamentul de Stat estimau că acea posibilitate era în mod clar îndoielnică.

— Scott? îl chestionă Ryan pe Secretarul de Stat.

— Jack, nu ştiu ce să zic. Manevra de azi ar trebui să-i descurajeze, dar nu putem fi siguri cât de băgaţi la colţ se consideră ei. Dacă se simt prinşi în capcană, s-ar putea dezlănţui.

— Fir-ar să fie, Scott, ăsta-i felul în care o naţiune face afaceri? se supără Jack. Percepţii eronate? Temeri? Stupizenie scandaloasă?

Adler ridică din umeri.

— E o greşeală să consideri că un şef de guvern este mai deştept decât noi ceilalţi, Jack. Oamenii iau decizii exact în acelaşi mod, indiferent de cât de mari şi de deştepţi sunt. Totul se reduce la felul cum percep ei problema şi cât de bine îşi pot rezolva propriile nevoi, păstrându-şi felul personal de-a fi. Adu-ţi aminte că aici nu tratăm cu nişte feţe bisericeşti. Oamenii ăia nu au aproape deloc conştiinţă. Noţiunea noastră de bine şi rău nu se aplică în cazul lor. Ei traduc ce-i bine pentru ţara lor în ceea ce-i bine pentru ei înşişi, exact ca un rege din secolul doisprezece, însă în cazul de faţă nu există niciun episcop prin preajma lui care să-i atragă atenţia că există un Dumnezeu care-l priveşte de sus, cu carneţelul de însemnări în mână. Au luat-o razna, omise Adler să spună, ucigând un cardinal şi vârându-se în toată mizeria asta.

— Sociopaţi? încercă preşedintele să ghicească.

Secretarul ridică iarăşi din umeri.

— Nu sunt medic, ci diplomat. Când negociezi cu oameni de teapa lor, te agăţi de ce-i bun pentru ţara lor – pentru ei – conform părerii lor, şi speri că vor înghiţi nada. Joci un joc

pe care nici măcar nu-l pricepi complet. Oamenii ăia fac nişte lucruri pe care niciunul dintre noi nu le-ar face. Şi conduc una dintre naţiunile majore ale planetei, care dispune şi de arme nucleare.

— Grozav, suspină Ryan. Se ridică şi îşi luă haina. Hai să mergem să-l vedem pe noul nostru aliat cum iscăleşte.

Zece minute mai târziu erau în sala de recepţii a Palatului Lazienski. Era obişnuitul moment în care camerele de luat vederi nu erau prezente şi şefii de stat puteau socializa, bea apă Perrier şi ronţăi un fursec, asta până ce un individ oarecare de la protocol deschise uşile duble către masa de conferinţe, fotolii, documente şi camere TV.

Discursul preşedintelui Gruşavoi fu unul previzibil până în cele mai mici detalii. Alianţa NATO fusese înfiinţată pentru a proteja Europa occidentală împotriva a ceea ce fusese odinioară ţara sa, iar patria lui îşi înfiinţase propria alianţă, numită Pactul de la Varşovia, chiar în acel oraş. Dar lumea se schimbase şi în prezent Rusia era fericită să se alăture restului Europei într-o alianţă de state prietene, a cărei dorinţă era pacea şi prosperitatea pentru toate naţiunile. Gruşavoi era cu adevărat fericit să fie primul rus care, după foarte mult timp, să simtă realmente că este parte a comunităţii europene şi promise că va fi un demn prieten şi partener al noilor săi vecini (ramificaţia militară a Tratatului Atlanticului de Nord nici măcar nu fusese pomenită). Toţi cei prezenţi îl aplaudară. Iar Gruşavoi scoase un străvechi toc, împrumutat din colecţiile Muzeului Ermitaj din Sankt-Petersburg, pentru a semna în numele ţării sale, mărind astfel numărul membrilor NATO cu încă unul. Şi iarăşi cei din sală aplaudară, în vreme ce şefii de stat şi guvern se perindau pentru a strânge mâna noului aliat. Iar forma lumii se modifica din nou.

— Ivan Emmetovici, zise Golovko, apropiindu-se de preşedintele american.

— Serghei Nikolaici, replică încet Ryan.

— Ce va crede Beijingul despre asta? întrebă şeful serviciului rus de informaţii.

— Cu puţin noroc, vom afla în douăzeci şi patru de ore,

răspunse Ryan, ştiind că ceremonia era transmisă în direct de canalul CNN şi fiind absolut sigur că era urmărită în China.

— Sper că vor folosi un limbaj profan.

— În ultima vreme au zis nişte chestii dure la adresa mea, îl asigură Jack.

— Că ar trebui să ai relaţii carnale cu mama ta, fără îndoială.

— De fapt, că ar trebui să fac sex oral cu ea, confirmă preşedintele, dezgustat. Cred că oricine spune asemenea lucruri în intimitate.

— Dac-ar face-o pe faţă, ar putea fi împuşcat.

Ryan zâmbi, amuzat.

— Poţi fi sigur de asta, Serghei.

— Va ţine figura? întrebă Golovko.

— Urma să te-ntreb acelaşi lucru. Voi sunteţi mai apropiaţi de ei decât suntem noi.

— Habar n-am, rosti rusul, luând o mică înghiţitură din paharul cu vodcă. Şi dacă nu ţine…

— Pentru situaţia aceea te-ai ales cu câţiva aliaţi noi.

— Şi dacă se aplică strict prevederile articolelor cinci şi şase din tratat?

— Serghei, îi poţi spune preşedintelui tău că Statele Unite vor privi un atac împotriva oricărei părţi a teritoriului Federaţiei Ruse ca fiind o operaţiune contra Tratatului Atlanticului de Nord. Ai cuvântul şi asigurarea Statelor Unite ale Americii, îi spuse POTUS amicului său rus.

— Jack, dacă-ţi pot spune pe numele mic, i-am spus de multe ori preşedintelui că eşti un om de onoare, care-şi respectă cuvântul. Uşurarea care i se citea pe faţă era evidentă.

— Serghei, vorbele acestea, venite din partea ta, mă flatează. Este simplu, să ştii. E vorba de pământul vostru, iar naţiunile precum cele ale noastre nu pot sta cu mâinile în sân văzând cum are loc un jaf la o asemenea scară. Corupe fundamentele păcii mondiale. Este datoria noastră să reclădim lumea într-o postură paşnică. Au fost prea multe războaie.

— Mă tem că va mai fi unul, spuse Golovko, cu onestitatea tipică lui.

— Atunci ţările noastre, acţionând împreună, vor face să fie ultimul.

— Platon a zis „Numai morţii au văzut sfârşitul războiului”.

— Ne lăsăm pe seama vorbelor unui grec care a trăit acum douăzeci de secole? Eu prefer vorbele unui Evreu care a trăit cinci veacuri mai târziu. A venit vremea, Serghei! Să fiu al naibii dacă n-a venit, spuse Ryan cu putere.

— Sper să ai dreptate. Voi, americanii, sunteţi întotdeauna de-un optimism nebunesc…

— Avem un motiv să fim aşa.

— Oh? Care ar fi acela? întrebă rusul.

Jack îşi pironi ochii în cei ai colegului său rus.

— În ţara mea *totul* este posibil. Şi-n ţara ta va fi la fel, dacă o să permiteţi asta. Îmbrăţişaţi democraţia, Serghei. Îmbrăţişaţi libertatea. Americanii nu se deosebesc genetic de restul oamenilor de pe glob. Suntem nişte corcituri. Prin venele noastre curge sângele fiecărei ţări de pe pământ. Singurul lucru care ne deosebeşte de restul lumii este Constituţia noastră. Un simplu set de legi. Asta-i tot, Serghei, dar ne-a servit al naibii de bine. De cât timp ne studiezi?

— De când am intrat în KGB? Peste treizeci şi cinci de ani.

— Şi ce-ai aflat despre America şi modul ei de-a funcţiona? se interesă Ryan.

— În mod evident, nu destul, replică onest Golovko. Spiritul naţiunii voastre m-a pus mereu în dilemă.

— Pentru că este prea simplu. Tu căutai complexitatea. Noi le permitem oamenilor să urmărească împlinirea viselor, iar când reuşesc îi răsplătim. Alţi oameni văd ce se petrece şi pornesc la rândul lor în cursa pentru atingerea propriului vis.

— Dar problema claselor sociale?

— Ce problemă? Serghei, nu toată lumea merge la Harvard. Eu n-am fost acolo, îţi aduci aminte? Tatăl meu a

fost poliţist. Am fost primul băiat din familie care a terminat o facultate. Priveşte ce-am devenit. Serghei, în America noi nu facem distincţie între clasele sociale. Poţi fi ceea ce îţi doreşti, dacă ai voinţa să munceşti pentru asta. Poţi reuşi sau poţi eşua. Norocul te poate ajuta, recunoscu Ryan, dar munca e pe primul plan.

— Toţi americanii au stele în priviri, observă laconic directorul SVR.

— Ca să poată vedea mai bine cerul, răspunse Ryan.

— Poate. Doar aşa acesta nu se va prăbuşi fără ştirea noastră.

— Ce înseamnă asta pentru noi? îl chestionă Xu Kun Piao, cu o voce absolut neutră.

Zhang Han San şi primul secretar urmăriseră transmisiunea postului CNN în biroul personal al celui din urmă, completată de traducerea simultană auzită în căştile pe care tocmai şi le scoseseră.

— Am citit Tratatul Atlanticului de Nord, zise el. Nu se aplică deloc cazului nostru. Articolele cinci şi şase limitează aplicaţiile sale militare numai la evenimentele care au loc în Europa şi America de Nord – în regulă, sunt incluse şi Turcia plus, în forma originală, Algeria, care în 1949 era parte componentă a Franţei. Pentru incidentele petrecute pe mare se aplică numai în cazul Oceanului Atlantic şi Mediteranei, doar pentru zona aflată la nord de Tropicul Cancerului. Altfel ţările NATO ar fi fost obligate să se alăture Americii în războiul din Coreea şi cel din Vietnam. Nu s-a întâmplat astfel pentru că tratatul nu se aplică în exteriorul zonei stipulate. Deci nici nouă nu ni se aplică. Documentele tratatelor au un limbaj discret şi aplicaţii discrete, îi aminti el şefului de partid. Nu sunt nelimitate.

— Chiar şi aşa eu tot sunt îngrijorat, răspunse Xu.

— Ostilităţile nu sunt un lucru pe care-l accepţi cu uşurinţă, admise Zhang. Dar adevăratul pericol pentru noi este colapsul economic şi haosul social rezultat pe urma lui. *Asta,* tovarăşe, ne poate distruge întreaga ordine socială, lucru pe care nu-l putem risca. Dar când vom reuşi să

capturăm petrolul şi aurul nu ne vom mai face griji pentru toate astea. Cu propria rezervă bogată de petrol nu vom fi puşi în faţa unei crize energetice, iar cu aurul putem cumpăra tot ce ne trebuie din restul lumii. Prietene, trebuie să înţelegi Occidentul. Zeul lor este banul şi întreaga lor economie se bazează pe petrol. Având aceste două lucruri vor fi nevoiţi să facă afaceri cu noi. De ce a intervenit America în Kuweit? Petrol. De ce Marea Britanie, Franţa şi celelalte naţiuni s-au alăturat? Petrol. Cel care are petrol este prietenul lor. Vom avea petrol. Este foarte simplu, trase concluzia Zhang.

— Eşti foarte încrezător.

Ministrul îşi înclină capul.

— Da, Xu, sunt, pentru că timp de mulţi ani am studiat Occidentul. Felul lor de-a gândi e foarte previzibil. Presupun că scopul acestui tratat este să ne înspăimânte, dar e mai curând un tigru de hârtie. Chiar dacă ar dori să ofere asistenţă militară Rusiei, nu au capacitatea s-o facă. Şi nici nu cred că-şi doresc să-i ajute. N-au cum să ştie de planurile noastre, căci dacă fi ştiut ar fi valorificat acest avantaj la tratativele comerciale, presându-ne în legătură cu rezervele valutare, însă nu au făcut-o, deci nu ştiu nimic.

— Nu există absolut nicio modalitate să afle?

— E extrem de puţin probabil. Tovarăşul Tan n-are niciun indiciu despre activităţi de spionaj la nivel înalt pe teritoriul ţării noastre, iar sursele sale din Washington şi din alte părţi n-au mirosit nicio urmă că o asemenea informaţie le-ar fi disponibilă occidentalilor.

— Atunci de ce-au extins NATO? vru să afle Xu.

— Nu-i destul de clar? Rusia a devenit bogată datorită aurului şi petrolului, iar statele capitaliste vor să-şi asigure o părticică din averea norocoasă a Rusiei. Exact asta s-a scris şi-n ziarele lor, nu-i aşa? Este în deplin acord cu crezul capitalist: lăcomie mutuală. Cine poate şti dacă peste cinci ani nu ne vor invita şi pe noi, din acelaşi motiv, în NATO? sublinie cu ironie Zhang.

— Eşti încredinţat că planurile noastre n-au fost compromise?

— Cum vom trece la un nivel superior de alertă şi ne vom deplasa trupele spre graniţă sunt de aşteptat unele reacţii din partea rusă. Dar restul alianţei? Deloc! Tan şi mareşalul Luo sunt la fel de încrezători.

— Foarte bine, rosti Xu, nefiind convins pe deplin, dar dându-şi totuşi acordul.

La Washington era dimineaţă. Vicepreşedintele Jackson era şeful *de facto* al celulei de criză, un post asigurat în virtutea fostei sale ocupaţii, şeful operaţiunilor – J-3 – în cadrul Comitetului întrunit al Şefilor de Stat Major. Un lucru pozitiv referitor la Casa Albă era nivelul ridicat al securităţii, care sporea prin aducerea oamenilor în interior cu elicopterul sau la bordul maşinilor, plus faptul că şefii de stat-major puteau purta o teleconferinţă din interiorul sălii de şedinţă – poreclită „tancul” – prin intermediul unei reţele securizate de fibră optică.

— Cum stăm? întrebă Jackson privind la marele ecran TV atârnat pe peretele Camerei de Criză.

— În Hawaii, Mancuso şi-a pus oamenii la treabă. Marina le poate face zile negre chinezilor, iar aviaţia poate transfera o mulţime de avioane în Rusia dacă va fi nevoie, zise generalul de armată Mickey Moore, şeful Statului-Major Interarme. Ceea ce mă sâcâie e o ramură secundară a problemei. Teoretic noi putem deplasa o divizie grea – Divizia 1 Blindată – din estul Germaniei, împreună cu unele unităţi auxiliare, plus unele mijloace suplimentare pe care le-ar putea oferi NATO, însă armată rusă se găseşte în prezent într-o condiţie mizerabilă, mai ales trupele sale din Orientul îndepărtat; pe deasupra, ca să complice problema, China dispune de douăsprezece rachete balistice intercontinentale CSS-4. Apreciem că cel puţin opt dintre ele sunt aţintite asupra noastră.

— Spune-mi mai multe despre ele, îi ordonă TOMCAT.

— Sunt copiile rachetelor Titan-II. Să le ia dracu, continuă Moore, tocmai am aflat azi-dimineaţă care-i povestea lor. Au fost proiectate de un colonel de aviaţie de-al nostru, educat la o universitate tehnică din California, care fiind de

etnie chineză a dezertat în anii 1950. Câteva capete seci au făcut mare tămbălău, acuzându-l de încălcarea regulilor de securitate – îţi vine să crezi că ulterior s-a dovedit că toţi mâncau rahat – aşa că băiatul s-a văzut silit să-şi ia zborul, cu valizele pline cu documente tehnice valoroase. Aşa au ajuns comuniştii chinezi să construiască o copie virtual fidelă a vechiului model de rachetă al firmei Martin-Marietta, şi, aşa cum am mai zis, opt dintre ele presupunem că sunt aţintite spre noi.

— Încărcătura de luptă?

— Cea mai bună estimare a noastră zice că are o putere de cinci megatone. „Distrugătoare de oraşe”. Păsările astea sunt un coşmar pentru băieţii de la întreţinere, la fel cum erau ale noastre. Credem că mai tot timpul le ţin golite de combustibil, aşa că e nevoie de două până la patru ore pentru a le aduce în condiţie de lansare. Astea sunt veştile bune. Veştile rele spun că în ultima decadă au întărit protecţia silozurilor, probabil ca urmare a rezultatelor campaniei noastre de bombardament din Irak şi a raidurilor de bombardament efectuate de aparatele noastre B-2 împotriva rachetelor japoneze SS-19. Estimările actuale apreciază că acoperişul e constituit dintr-o placă groasă de patru metri şi jumătate din beton armat, plus un strat de un metru grosime de oţel folosit la blindaje. Nu avem nicio bombă convenţională aptă să penetreze aşa ceva.

— De ce? întrebă Jackson, surprins.

— Pentru că modelul GBU-29 pe care l-am pus la punct pentru a anihila buncărul acela subteran din Bagdad a fost proiectat să fie acroşat de un avion de atac F-111. Are dimensiuni total nepotrivite pentru cala de bombe a unui bombardier strategic B-2, iar aparatele 111 sunt toate la fiare vechi, în Arizona. Deci avem bombele, dar niciun avion cu care să le aruncăm. Cea mai bună opţiune pentru a elimina acele silozuri ar fi rachete de croazieră lansate din avion, purtând focoase nucleare W-80, asta presupunând că preşedintele va autoriza folosirea armelor nucleare împotriva lor.

— Ce avertisment vom avea că pregătesc rachetele de

lansare?

— Nu prea vom avea, recunoscu Moore. Noua configuraţie a silozurilor împiedică asta. Acoperişurile silozurilor sunt adevărate bestii uriaşe. Presupunem că plănuiesc să le arunce în aer cu exploziv, aşa cum procedam şi noi.

— Avem rachete de croazieră echipate cu focoase nucleare?

— Nu, pentru aste e nevoie de autorizaţia preşedintelui. Păsările şi încărcăturile de luptă sunt depozitate împreună la Baza Aeriană Whiteman, unde se află şi aparatele B-2. Ar dura cam o zi să le echipăm şi să le încărcăm pe bombardiere. Eu unul recomand ca preşedintele să autorizeze această operaţiune în caz că situaţia din China evoluează spre rău, concluzionă Moore.

Şi tocmai cel mai bun mod de-a expedia o rachetă de croazieră cu focos nuclear – de pe submarinele marinei sau cu avioanele de atac de pe portavioane – devenise o imposibilitate, deoarece marina fusese complet despuiată de arsenalul său de arme nucleare, iar repararea problemei nu avea să fie deloc uşoară, Jackson ştia asta. Urmările exploziei nucleare din Denver, care adusese lumea în pragul unui război nuclear pe scară largă, determinase atât Rusia, cât şi America să ia o hotărâre drastică şi să elimine toate lansatoarele lor balistice intercontinentale. Fireşte, ambele tabere dispuneau încă de arme nucleare. De partea americană arsenalul era constituit din bombe gravitaţionale B-61 şi B-83, plus focoasele termonucleare W-80 care puteau fi ataşate rachetelor de croazieră. Ambele tipuri de arme puteau fi lansate cu un grad înalt de siguranţă şi acurateţe fără a fi detectate. Bombardierul B-2A era *„stealth”* (invizibil pentru radar şi foarte dificil de reperat vizual, cu excepţia momentului când te aflai exact lângă el) iar rachetele de croazieră zburau atât de jos, încât pe radar erau acoperite nu numai de ecourile determinate de teren, cât şi de cele oferite de traficul de pe autostrăzi. Însă le lipsea iuţeala unei rachete balistice. Temuta armă avea avantajul vitezei. Treceau doar douăzeci şi cinci de minute

de la rotirea cheii care permitea lansarea până la impact – în cazul rachetelor intercontinentale lansate de pe mare chiar mai puţin de-atât, căci parcurgeau o distanţă mai scurtă. Dar rachetele balistice erau toate duse, cu excepţia celor păstrate pentru testele antirachetă, iar acelea fuseseră modificate pentru a nu putea fi echipate decât foarte greu cu o încărcătură nucleară.

— Pur şi simplu încercam să păstrăm rachetele de croazieră în versiune convenţională. Câte arme nucleare putem lansa dacă situaţia ne-o impune?

— Lovitura iniţială executată cu avioane B-2? întrebă Moore. Oh, cred că circa optzeci. Dacă luăm în calcul două pentru fiecare ţintă, sunt suficiente pentru a transforma fiecare oraş mare din R.P.C. într-un teren plat. Vor fi ucise peste o sută de milioane de persoane, adăugă generalul.

Nu trebuia să adauge că nu dorea deloc să facă aşa ceva. Până şi cei mai însetaţi de sânge soldaţi sunt oripilaţi de ideea uciderii unui număr atât de mare de civili, iar cei care aveau pe umăr patru stele ajungeau la acel rang fiind raţionali, nu psihopaţi.

— Dacă-i lăsăm să afle acest lucru, s-ar putea să se gândească de două ori înainte de-a face ceva care să ne oftice rău, decise Jackson.

— Măcar *atâta* creier presupun că au şi ei, întări Mickey Moore. Cine vrea să fie stăpân peste un ţinut plat? Însă, omise el să adauge, problema cu indivizii care porneau un război de agresiune era că niciodată nu se dovedeau a fi complet raţionali.

— Cum facem să mobilizăm rezerviştii? lansă Bondarenko întrebarea.

Teoretic, aproape fiecare cetăţean rus de sex masculin era apt pentru chemarea la arme, căci majoritatea serviseră în armată, pentru o anumită perioadă de timp. Era o tradiţie care data din vremea ţarilor, când armata rusă era comparată cu un cilindru compactor datorită efectivului ei numeros.

Problema actuală era că statul oricum nu ştia unde

locuiesc toţi aceşti rezervişti. Statul cerea ca toţi cei care efectuaseră stagiul militar să anunţe armata atunci când îşi schimbau reşedinţa, însă oamenii în cauză, care până de curând aveau nevoie de permisiunea statului pentru a se muta undeva, presupuneau că statul ştie unde sunt şi nu se mai oboseau să anunţe, iar vastul şi greoiul aparat birocratic al statului era prea uriaş ca să se ocupe cu astfel de mărunţişuri. Drept rezultat, nici Rusia şi nici înaintaşa ei, Uniunea Sovietică, nu făcuseră mare lucru pentru a-şi testa posibilitatea chemării sub arme a celor care puseseră uniforma în cui. Existau materiale, majoritatea de factură modernă, pentru echiparea unor divizii întregi de rezervişti, dar care nu fuseseră niciodată mutate după ce fuseseră băgate în depozite; erau îngrijite numai de către un personal redus, format din cadre cu pregătire mecanică, aflate în serviciu activ, care-şi petreceau mare parte din timp cu întreţinerea, pornind din când în când motoarele conform programărilor pe care le urmăreau în mod automat, la fel ca pe ordinele pe care le primeau. Aşa se face că generalul comandant al teatrului de operaţiuni din Extremul Orient avea acces la mii de tancuri şi tunuri, însă n-avea soldaţi pentru ele. Ca să nu mai socotim munţii de proiectile şi adevăratele lacuri de motorină.

Cuvântul „camuflaj”, care desemna un truc ce urma a fi executat sau o viclenie, era de origine franceză. Ar fi trebuit oricum să fie de sorginte rusească, pentru că ruşii erau lideri mondiali în această artă militară. Locurile de staţionare ale adevăratelor tancuri care constituiau coloana vertebrală a armatei teoretice a lui Bondarenko erau atât de bine ascunse, încât numai membrii statului său major ştiau unde se află. O bună parte a acelor locaţii scăpase chiar şi de sateliţii americani de spionaj, care le căutau de ani de zile. Până şi drumurile care duceau la spaţiile de depozitare erau vopsite în culori de camuflaj sau mascate de arbori falşi. Era încă una dintre lecţiile celui de-al Doilea Război Mondial, în care armata sovietică îi prostise de-atâtea ori pe germani, încât unii se-ntrebau de ce Wehrmacht-ul se mai oboseşte să angajeze ofiţeri de

informaţii, căci erau în mod frecvent făcuţi mat.

— Chiar acum expediem ordinele de chemare, replică Aliev. Cu puţin noroc, jumătate dintre ele vor da de cei care-au purtat uniformă. Am obţine un rezultat mai bun dacă am da un anunţ public.

— Nu, se opuse Bondarenko. Nu-i putem lăsa pe inamici să ştie că ne pregătim. Cum stăm cu corpul ofiţeresc?

— Pentru detaşamentele de rezervişti? Păi avem o amplă colecţie de locotenenţi şi căpitani, dar nu şi subofiţeri pe care să-i comande. Presupun că la nevoie va trebui să trimitem pe front un regiment întreg de sublocotenenţi pe post de conductori de tanc, observă sec Aliev.

— Păi un astfel de regiment ar trebui să fie foarte eficient, glumi generalul. Cât de repede puteţi expedia ordinele de chemare?

— Scrisorile sunt deja cu adresa pe plic şi timbrate. Vor fi expediate toate în interval de trei zile.

— Pune-le imediat la poştă. Ocupă-te personal de asta, Andrei, ordonă Bondarenko.

— La ordinele dumneavoastră, tovarăşe general. Apoi făcu o pauză. Ce va ieşi din chestia cu NATO?

— Dacă ne aduc ajutoare, atunci sunt prointegrare. Ador să am sub comandă avioane americane. Îmi aduc aminte ce-au făcut în Irak. Pe cursurile de apă peste care vor trece chinezii sunt o mulţime de poduri pe care aş vrea să le văd prăvălite.

— Şi forţele lor de uscat?

— Să nu le subestimezi. I-am văzut cum se antrenează şi am condus câteva vehicule de-ale lor. Sunt excelente şi soldaţii americani ştiu să le folosească. O companie de tancuri americană, condusă competent şi bine sprijinită, poate ţine în loc un regiment întreg. Aminteşte-ţi ce-au făcut cu armata Republicii Islamice Unite. Două regimente regulate şi o brigadă de rezervişti au zdrobit două corpuri de armată de parcă era un exerciţiu la lada cu nisip. De-asta vreau să modernizez antrenamentul trupelor noastre. Soldaţii noştri sunt la fel de buni ca ai lor, Andrei Petrovici, însă pregătirea americanilor e cea mai bună din câte mi-a

fost dat să văd. Combină asta cu calitatea materialului şi vei afla care-i avantajul lor.

— Şi comandanţii lor?

— Buni, dar nu mai buni ca ai noştri. Să-i ia naiba, ne-au copiat de-atâtea ori doctrina. I-am provocat pe faţă şi au admis în mod liber că admiră gândirea noastră operaţională. Însă ei s-au folosit de doctrina noastră mai bine decât am făcut-o noi – pentru că-şi antrenează oamenii mai bine.

— Şi se antrenează mai bine pentru că au mai multe fonduri.

— Aici ai nimerit-o. Comandanţii lor de tanc nu vopsesc bolovanii în jurul garajelor, cum fac ai noştri, punctă Bondarenko cu părere de rău. Tocmai începuse să schimbe situaţia, dar de la a porni ceva până la a raporta „misiune îndeplinită" era cale lungă. Expediază ordinele de chemare şi nu uita că trebuie să păstrăm totul secret. Du-te. Trebuie să discut cu Moscova.

— Da, tovarăşe general. Ofiţerul G-3 plecă.

— Ei, nu-i aşa că asta chiar e o figură? comentă generalul-maior Diggs după urmărirea emisiunii TV.

— Începi să-ţi pui întrebări pentru ce-au mai făcut NATO, adăugă colonelul Mastermann.

— Duke, am crescut aşteptându-mă să văd tancurile ruseşti T-72 năvălind prin Breşa Fulda precum gândacii pe podeaua unui apartament din Bronx. La dracu, acum sunt prietenii noştri? Dădu din cap a neîncredere. Am întâlnit câţiva ofiţeri superiori de-ai lor, precum tipul acela care conduce teatrul de operaţiuni din Extremul Orient, Bondarenko. E foarte isteţ şi bun profesionist. M-a vizitat la Fort Irwin. Învăţa foarte rapid, antrenându-se cu băieţii din Blackhorse ai lui Al Hamm. Genul nostru de militar.

— Ei bine, domnule general, bănuiesc că acum chiar e al nostru, nu?

În clipa acea telefonul porni să sune. Diggs ridică receptorul.

— Generalul Diggs. Bine, fă-mi legătura… Bună

dimineaţa, domnule... Foarte bine, mulţumesc, şi – da? Ce-i asta?... Presupun că-i serios... Am înţeles, domnule. Da, domnule, suntem al naibii de pregătiţi. Foarte bine, domnule. La revedere. Puse receptorul în furcă. Duke, ce bine că stai jos.

— Care-i vestea?

— Era comandantul suprem al forţelor americane din Europa. Am primit ordin să trecem în stare de alarmă şi să fim gata de îmbarcare în tren pentru deplasarea spre est.

— Unde în est? întrebă directorul de operaţiuni al diviziei, surprins. Poate un exerciţiu neprogramat, în Germania de est?

— Poate chiar mai la est, în partea răsăriteană a Rusiei. Siberia, probabil, adăugă Diggs cu o voce care spunea că nici el nu crede în vorbele sale.

— Ce mama dracului?

— NCA e îngrijorată de o posibilă încăierare între ruşi şi chinezi. Dacă se declanşează, s-ar putea să mergem în est pentru a-l sprijini pe Ivan.

— Ce naiba? tresări încă o dată Mastermann.

— Îşi trimite încoace ofiţerul J-2 pentru a ne informa asupra ştirilor primite de la Washington. Ar trebui să sosească într-o jumătate de oră.

— Cine altcineva în afară de noi? E o operaţie NATO?

— Nu mi-a zis. Presupun că vom trăi şi vom vedea. Deocamdată la şedinţa de informare vor participa doar tu, statul-major şi comandanţii de brigăzi.

— Am înţeles, domnule general, rosti Mastermann, căci nu-i mai rămânea nimic altceva de spus.

Forţele Aeriene trimiteau câteva avioane în misiune atunci când preşedintele călătorea. Printre acestea se număra aparatul cargo C-5B Galaxy. Cei din marină îi spuneau „norul din aluminiu” din cauza fuzelajului său uriaş, avionul de transport fiind capabil să transporte câteva tancuri în pântecele său imens. În cazul de faţă încărcătura era compusă din elicoptere VC-60, mai mari în dimensiuni decât tancurile, dar mult mai uşoare ca

greutate.

Aparatele erau o versiune a elicopterului de transport de trupe Sikorsky Blackhawk, care fusese amenajat în configuraţie VIP. Pilotul era colonelul Dan Malloy, din infanteria marină, care avea mai mult de cinci mii de ore de zbor la manşa elicopterelor şi al cărui nume de apel radio era „Ursul”. Cathy Ryan îl cunoştea bine. El era cel care o conducea de regulă dimineaţa la Johns Hopkins într-un aparat identic cu acela. Mai exista copilotul, un locotenent care părea atât de tânăr, încât era imposibil să fie aviator profesionist, şi un însoţitor de bord din infanteria marină, cu grad de sergent, care avea rolul să verifice dacă toată lumea îşi legase centura, lucru pe care Cathy îl executa mult mai bine decât Jack, care nu prea era obişnuit cu mijloacele de asigurare din acel aparat de zbor.

Elicopterul Blackhawk zbura excelent, fără a da senzaţia de călare-pe-un-candelabru-agitat-de-un-cutremur-de-pământ pe care mulţi oameni o asociau cu acel mijloc de transport. Zborul dură circa o oră, timp în care preşedintele ascultă ceva la căşti, care aveau şi rolul de protecţie fonică. În acea zonă tot traficul aerian fusese interzis, inclusiv cursele comerciale regulate care veneau şi plecau de pe aeroporturile învecinate. Guvernul polonez era preocupat de siguranţa lui.

— Iată complexul, anunţă Malloy prin intercom. În direcţia orei unsprezece.

Aparatul se înclină uşor spre stânga, pentru a oferi tuturor o bună privelişte prin ferestrele de plexiglas. Ryan simţi cum este asaltat de un val subit de sobrietate. Sub ei se zărea o gară rudimentară cu două linii de cale ferată, plus o derivaţie care se arcuia într-o curbă largă, pătrunzând într-o altă clădire. Mai rămăseseră câteva clădiri în picioare, dar la majoritatea supravieţuise doar podeaua de beton, pentru a arăta locaţia şi numărul lor, iar cu ochii minţii Ryan şi le aminti din imaginile alb-negru ale unui film făcut, probabil, dintr-un avion sovietic, în al Doilea Război Mondial. Semănau în mod evident cu nişte hangare pentru depozitare, numai că marfa păstrată în ele era

compusă din fiinţe umane, cu toate că cei care construiseră complexul nu le considerau aşa; le priveau ca pe o plagă, insecte ori şobolani, ceva care trebuia eliminat cât mai eficient şi mai insensibil cu putinţă.

În acel moment îl trecu un fior. Nu era o dimineaţă călduroasă, temperatura abia trecea de zece grade, aprecie Jack, numai că pielea sa îi indica faptul că e mai frig decât arăta termometrul. Elicopterul ateriză lin, iar sergentul deschise uşa şi preşedintele păşi afară pe heliportul care fusese instalat recent, doar pentru vizita sa. Un oficial al guvernului polonez veni şi-i strânse mâna, prezentându-se, dar Ryan nu-l luă în seamă, simţindu-se brusc asemenea unui turist aflat în Iad. Oficialul care urma să le servească drept ghid îi conduse la o maşină pentru scurtul drum până la clădiri. Jack se lipi de soţia sa.

— Jack... şopti ea.

— Da, îi zise el. Da, dragă, ştiu. Apoi nu mai scoase niciun cuvânt, nici măcar nu auzi explicaţiile bine documentate pe care le oferea ghidul.

*„Arbeit Macht Frei” s*punea sloganul din litere metalice ce trona într-un arc de cerc deasupra porţii. „Munca te eliberează” era înţelesul literar, probabil cel mai cinic motto făurit vreodată de minţile sucite ale unor oameni care pretindeau că sunt civilizaţi. În cele din urmă, maşina opri, iar ei ieşiră din nou în aer liber, lăsându-se conduşi din loc în loc de ghidul lor, care le povestea despre lucruri pe care nu le înregistrau cu urechile, ci mai curând le simţeau, căci toată atmosfera din jur părea încărcată de răutate. Iarba era de un verde minunat, ca un gazon de golf după o ploaie de primăvară... oare nutrienţii din sol să fi fost cauza? problematiză Jack. Pământul avea nutrienţi din belşug acolo, căci mai bine de două milioane de oameni îşi găsiseră moartea în acel lagăr. Două milioane. Poate trei. După un timp, numărătoarea îşi pierdea înţelesul, rămânând doar o înşiruire de cifre, o notă într-un catastif scrisă de un contabil oarecare, ce încetase de mult timp să conştientizeze ce reprezentau acele numere.

Cu ochii minţii putea zări toate acele forme umane,

corpurile, capetele, dar din fericire nu şi chipurile celor morţi. Se trezi păşind pe ceea ce gardienii germani numeau *Himmel Straße,* Calea spre Rai. De ce o botezaseră aşa? Era doar o dovadă de cinism sau credeau cu adevărat că există un Dumnezeu care vede ce fac ei şi, dacă era aşa, ce credea El despre acel loc şi activitatea lor? Ce fel de oameni erau acei gardieni? Femei şi copii erau măcelăriţi aproape imediat după sosirea acolo, pentru că nu aveau valoare ca lucrători în complexul industrial pe care îl construise consorţiul I.G. Farben pentru a stoarce şi ultima fărâmă de utilitate din acei oameni trimişi acolo să moară – să scoată profit pe seama ultimelor luni de viaţă ale prizonierilor din lagăr. Fireşte, nu doar evreii erau trimişi în lagăr; aristocraţia poloneză şi clerul polonez fuseseră ucise acolo. Ţiganii. Homosexualii. Martorii lui Iehova. Alţi oameni consideraţi indezirabili de către guvernul lui Hitler. Erau doar insecte care trebuiau eliminate cu ajutorul gazului Zyklon-B, un derivat al pesticidelor produs de industria chimică germană.

Ryan nu-şi făcuse iluzii că va fi o excursie de plăcere. Anticipase că urma să fie o experienţă educativă, ca de exemplu vizitarea câmpului de bătălie de la Antietam[85].

Dar acela nu fusese un câmp de bătălie şi nu simţea nimic asemănător cu senzaţiile trăite pe un fost câmp de luptă.

Oare ce simţiseră bărbaţii care eliberaseră acel loc în septembrie 1944? se întrebă Jack. Chiar şi cei mai căliţi soldaţi, oameni care de câţiva ani de zile priveau zilnic moartea în faţă, fuseseră şocaţi de cele găsite acolo. Lăsând deoparte toate ororile sale, un câmp de luptă rămânea un loc de onoare, unde bărbaţii erau puşi la încercare de către alţi bărbaţi, în cel mai elocvent mod – o soluţie crudă şi finală, fireşte, dar exista puritatea omului luptător care provoacă alt luptător, folosind arme, însă… însă toate erau prostii, socoti Jack. În război găseai puţină

[85] Antietam – localitate din Virginia, SUA, unde s-a desfăşurat, în ziua de 17 septembrie 1862, cea mai sângeroasă bătălie din timpul Războiului Civil, (n.tr.).

nobleţe... Dar aici nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Pe câmpul de bătălie, indiferent de scop şi de mijloace, bărbaţii luptau contra bărb*aţilor, nu* a femeilor şi copiilor. Era o onoare să înfrunţi un bărbat înarmat, dar nu şi când înfruntai... civili. Era o crimă la scară largă şi, oricât de rău era războiul, el se oprea brusc acolo unde începea crima, actul deliberat provocator de leziuni asupra unei persoane inocente. Cum puteau oamenii să comită asemenea fapte? Germania era în prezent, aşa cum fusese şi atunci, o ţară creştină, aceeaşi naţie care-i dăduse pe Martin Luther, Beethoven şi Thomas Mann. Oare tot răul provenise numai de la liderul ei? Adolf Hitler, un oarecare, fiul unui mărunt funcţionar, un individ care eşuase în tot ce şi-a propus... cu excepţia demagogiei. Era un adevărat geniu la acest capitol...

... Însă de ce urâse Hitler pe toată lumea într-atât de mult încât să rişte puterea industrială a naţiunii sale nu pentru cucerire, care şi ea era un lucru tare rău, ci pentru motivul fundamental al unei exterminări efectuate cu sânge rece? Acesta era unul dintre misterele cele mai sâcâitoare ale istoriei şi Jack o ştia. Unii spuneau că Hitler îi ura pe evrei doar fiindcă văzuse unul pe străzile Vienei şi nu-i plăcuse. Un alt expert în domeniu, evreu sadea, avansase ideea că o prostituată evreică îi dăduse austriacului ratat o boală ruşinoasă, dar nu avea niciun fel de documente cu care să-şi probeze afirmaţia. O altă şcoală de istorici era şi mai cinică, spunând că lui Hitler puţin îi păsa de evrei, fie ei buni sau răi, însă avea nevoie de un inamic pe care poporul să-l urască şi el să devină lider al Germaniei, alegându-i pe evrei ca ţintă, ceva împotriva căruia să mobilizeze naţiunea. Ryan considera această variantă ca improbabilă, însă cea mai ofensatoare dintre toate. Indiferent de motive, Hitler pusese mâna pe puterea cu care-l investise poporul şi o folosise în interesul său. Procedând astfel, Hitler îşi asigurase pentru eternitate blestemul omenirii, dar asta nu era o consolare pentru oamenii care îngrăşau solul. Şeful soţiei sale la spitalul Johns Hopkins era un doctor evreu numit Bernie Katz, un prieten al familiei Ryan de mulţi ani.

Câţi oameni asemenea lui Bernie muriseră în acel loc? Câţi potenţiali Einstein? Poate unul, sau doi? Câţi poeţi, actori sau simpli muncitori care puteau face şi creşte copii…

Iar când Jack, la preluarea mandatului, depusese jurământul cu mâna pe Constituţia Statelor Unite, el se legase să apere oameni ca cei ce muriseră acolo. Ca bărbat, ca american şi ca preşedinte al Statelor Unite, nu avea el oare datoria să împiedice repetarea unor astfel de orori? De fapt, el era încredinţat că folosirea forţei armate era justificată doar de protejarea vieţilor cetăţenilor americani şi a intereselor vitale de securitate ale Americii. Dar era oare vorba numai de America? Cum rămânea cu principiile pe care fusese clădită naţiunea sa? Le aplica America numai în cazuri specifice, pentru anumite scopuri şi în anumite locuri? Şi cu restul lumii cum rămânea? Ce vedea el aici nu erau mormintele reale ale unor oameni reali?

John Patrick Ryan privi împrejurul său cu faţa şi sufletul pustii, încercând să înţeleagă ce se petrecuse acolo şi ce putea el – ce *trebuia* el să înveţe din acel loc. La Casa Albă se bucura de o putere imensă, aflată la discreţia sa. Cum putea să folosească acea putere? Împotriva a ce să lupte? Mai corect zis, pentru *ce* să lupte?

— Jack, rosti încet Cathy, atingându-i umărul.

— Da, am văzut destul aici. Hai să ieşim dracului din locul acesta.

Se răsuci către ghidul polonez şi-i mulţumi pentru vorbele pe care abia dacă le auzise şi se îndreptă spre locul unde-i aştepta maşina. Încă o dată, trecură pe sub arcul cu litere de fier al minciunii, un lucru pe care două sau trei milioane de oameni nu reuşiseră să-l facă.

Dacă acolo existau fantome, îi vorbeau fără cuvinte, dar la unison: *Niciodată nu se va mai repeta.* Şi Ryan, în tăcere, le aprobă. Niciodată cât va trăi el. Niciodată cât va exista America.

CAPITOLUL 46

Drumul spre casă

Aşteptau raportul SORGE şi rareori cineva aşteptase naşterea primului copil cu o nerăbdare mai mare decât acei oameni. Exista şi un grad oarecare de dramatism, căci rapoartele SORGE nu erau zilnice şi nici nu aveau o ordine precisă ca să poţi spune dacă vei primi sau nu unul într-o anume zi. Ed şi Mary Pat Foley se treziseră amândoi foarte devreme în acea dimineaţă şi leneviseră timp de o oră în pat căci n-aveau nimic de făcut, apoi se sculaseră în fine pentru a-şi bea cafeaua la micul dejun şi a citi ziarele în bucătăria căsuţei lor de cetăţeni din clasa de mijloc, aflată la periferia Virginiei. Copiii plecaseră la şcoală, apoi părinţii îşi terminaseră toaleta şi păşiseră afară spre maşina „companiei", completată cu şofer şi vehicul de escortă. Straniu era faptul că maşina le era păzită, dar casa nu, aşa că un terorist trebuia să fie doar atât de inteligent încât să le atace reşedinţa, lucru care nu era prea greu de realizat. Matinalul *Early Bird* îi aştepta pe bancheta din spate a automobilului, dar în acea dimineaţă nu atrase atenţia nici unuia dintre soţi. Caricaturile din *Post* erau mult mai interesante, ca şi paginile de sport.

— Ce părere ai? îl interpelă Mary pe Ed.

Ed fu luat prin surprindere, căci soţia sa rareori îi cerea opinia despre operaţiuni aflate în desfăşurare.

El ridică din umeri, în timp ce maşina trecea pe lângă o gogoşerie.

— Dăm cu banul, Mary.

— Aşa văd şi eu lucrurile. Trag speranţa că de data asta va fi cap.

— Jack ne va cere opinia în… o oră şi jumătate, cred.

— Cam aşa ceva, confirmă directorul adjunct cu o voce întretăiată.

— Chestia cu NATO trebuie să ţină, trebuie să-i facă pe chinezi să reanalizeze lucrurile, raţionă cu voce tare directorul CIA.

— Nu paria ferma noastră pe asta, iepuraşule, îl avertiză Mary Pat.

— Ştiu. Făcu o scurtă pauză. Când se suie Jack în avion ca să se-ntoarcă acasă?

Ea îşi consultă ceasul.

— Peste aproximativ două ore.

— Până atunci vom şti sigur cum stau lucrurile.

— Da, fu Mary Pat de acord.

Zece minute mai târziu, informaţi pe drum de emisiunea matinală de ştiri a postului naţional public de radio despre cum arată lumea, ajunseră la Langley şi parcară în garajul subteran, luară liftul până la etajul şapte unde se despărţiră, mergând fiecare spre biroul său. De data asta Ed fu cel care-şi uimi nevasta. Ea se aşteptase ca el să se aplece peste umărul ei în timp ce dădea drumul la computer, căutând din priviri o nouă „reţetă", cum numea ea mesajele. Evenimentul se petrecu la ora şapte patruzeci şi patru.

— Ai un mesaj, anunţă vocea electronică atunci când ea îşi accesă contul de internet.

Mâna îi tremură doar un pic atunci când mişcă mouse-ul spre simbolul potrivit. Scrisoarea apăru, trecu prin procesul de decriptare, apoi apăru ca un text clar, ce putea fi citit. Ca întotdeauna, M.P. salvă documentul pe hard, aşteptă confirmarea că fusese salvat, scoase o copie la imprimantă, iar în cele din urmă şterse mesajul din poşta electronică, făcându-l să dispară de pe internet. Abia apoi ridică receptorul.

— Vă rog să-l trimiteţi imediat sus pe dr. Sears, îi spuse ea secretarei.

Joshua Sears venise şi el devreme în acea dimineaţă şi stătea la masa de lucru citind pagina financiară a jurnalului *The New York Times* când primi apelul telefonic. În mai puţin de un minut era în lift, apoi în biroul directorului adjunct pentru operaţiuni.

— Iată, zise Mary Pat, întinzându-i şase pagini acoperite cu ideograme. Ia loc.

Sears se aşeză pe un scaun confortabil şi începu traducerea. Putea vedea că directorul adjunct nu era deprins cu acest proces, iar diagnosticul său iniţial veni după ce parcurse primele două pagini.

— Nu sunt veşti bune, rosti el, fără a ridica privirea. Zhang îl ghidează pe primul secretar în direcţia dorită de el. Nici lui Fang nu-i vine uşor s-o facă, dar se raliază lor. Mareşalul Luo e complet de partea planului. Dar din partea sa mă aşteptam la asta. Luo a fost întotdeauna un tip hotărât, comentă Sears. Discută despre securitatea operaţiunii, temându-se că noi am putea şti ce pun ei la cale – însă se cred în siguranţă, o asigură Sears pe directorul adjunct.

De câte ori auzea genul acesta de lucruri, Mary Pat nu reuşea să scape de un uşor tremurat, auzind cum inamicul (pentru ea aproape oricine era un inamic) discută chiar despre problema căreia ea îi dedicase întreaga ei viaţă profesională ca s-o realizeze. Numai că aproape de fiecare dată îl auzea pe inamic spunând că nu, nu mai există nimeni care să-i cunoască gândurile. Se purta de parcă se afla tot la postul ei în Moscova, pe vremea când era ofiţerul de legătură al CARDINALULUI. Acela era suficient de vârstnic pentru a-i putea fi bunic, numai că ea îl trata ca pe fiul ei şi de fiecare dată când îi trasa o sarcină sau primea datele strânse de el pentru a le transmite la Langley, îşi făcea griji pentru siguranţa lui. Acum ieşise din joc, dar ajunsese la aceeaşi stare. Undeva, acolo, se afla un cetăţean străin care trimitea Americii informaţii vitale. Ştia numele persoanei, dar nu-i cunoştea chipul, nici motivaţia, doar că-i plăcea să-mpartă patul cu unul dintre agenţii ei şi ţinea jurnalul ministrului Fang, pe care computerul ei îl transmitea pe internet, capătul firului sfârşind la biroul ei de la etajul şapte.

— Rezumatul? îi ceru ea lui Sears.

— Merg încă pe cartea războiului, replică analistul. Poate vor opri totul la o dată ulterioară, dar aici nu sunt indicaţii în

acest sens.

— Dacă i-am avertiza…?

Sears ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Singura lor grijă o constituie disensiunile politice interne şi posibilul colaps. Criza economică îi face să se teamă de ruina politicii lor şi asta-i tot ce-i doare.

— Războaiele sunt pornite de oameni înspăimântaţi, remarcă directorul adjunct.

— Exact asta ne spune istoria, fu Sears de acord. Şi se petrece din nou, chiar sub ochii noştri.

— Rahat, observă doamna Foley. Bine, scoate traducerea la imprimantă şi adu-mi-o înapoi, cât poţi de repede.

— Da, doamnă. O jumătate de oră. Vreţi să-i arăt asta lui George Weaver?

— Da, acceptă ea. Academicianul fusese cooptat de câteva zile în afacerea SORGE, dar îşi formula partea sa de concluzii din rapoartele SNIE lent şi cu meticulozitate, căci acesta era stilul lui de muncă. Te deranjează că lucraţi împreună?

— Nu prea. Le cunoaşte destul de bine personalitatea, poate chiar ceva mai bine decât mine – în fond are un masterat în psihologie la Yale. Doar că e puţin cam lent la formularea concluziilor.

— Spune-i că vreau ceva pe care să mă pot baza până la sfârşitul zilei.

— Aşa voi face, promise Sears, îndreptându-se către uşă.

Mary Pat îl urmă, însă în cu totul altă direcţie.

— Ce-i? îi zise Ed, atunci când ea intră în birou.

— Vei avea raportul scris în circa o jumătate de oră. Pe scurt: nu sunt impresionaţi de spectacolul cu NATO.

— Oh, rahat, observă imediat directorul.

— Mda, îl aprobă soţia. Mai bine hai să aflăm cât de rapid îi putem transmite informaţia lui Jack.

— Bine.

Directorul adjunct ridică receptorul telefonului securizat şi apăsă butonul de apel pentru Casa Albă.

Înaintea plecării, se ţinu la ambasada Americii o ultimă întrevedere semioficială, şi din nou Golovko fu cel care vorbi în numele preşedintelui său, care se afla într-un colţ, şuşotind cu premierul britanic.

— Ce-ai făcut la Auschwitz? întrebă rusul.

— N-a fost ca la Disney World, comentă Jack, luând o gură de cafea. Ai fost acolo?

— Unchiul meu Saşa a făcut parte din forţele care-au eliberat lagărul, replică Serghei. Era comandant de tancuri – colonel – în Marele Război al Patriei.

— Ţi-a vorbit despre asta?

— Când eram băieţel. Saşa – era fratele mamei – a fost un soldat adevărat, un bărbat dur, cu reguli dure de viaţă, şi un comunist convins. Totuşi evenimentul l-a zguduit, continuă Golovko. N-a prea vorbit de efectul pe care l-a avut asupra sa. Doar că a fost hidos şi i-a dovedit justeţea cauzei pentru care lupta. Spunea că după aceea a avut o campanie foarte bună – a început să ucidă mai mulţi germani.

— Dar în legătură cu lucrurile…

— Pe care le-a făcut Stalin? Nu vorbeam despre aşa ceva în familie. Tata era ofiţer NKVD, după cum ştii. Credea că tot ceea ce face statul este corect. Nu făcea chiar ce făceau *fasciştii* la Auschwitz, admit asta, dar el nu vedea lucrurile astfel. Erau vremuri diferite, Ivan Emmetovici. Vremuri grele. După cum îmi amintesc, şi tatăl tău a luptat în război.

— Paraşutişti, Divizia 101. Nu prea vorbea despre asta, ne istorisea doar întâmplările amuzante. Spunea că-n noaptea desantului în Normandia era foarte speriat, dar asta-i totul – n-a spus niciodată cum era să te învârţi prin întuneric înconjurat de oameni care trăgeau în el.

— Nu-i foarte plăcut să fii un soldat prins în mijlocul luptei.

— Nici nu-mi închipuiam că ar fi. Nici să-i trimiţi pe oameni la război nu-i nostim. Fir-ar să fie, Serghei! Ar trebui să-i protejez pe oameni, nu să le risc vieţile.

— Deci nu-i semeni lui Hitler. Şi nici lui Stalin, adăugă politicos rusul. Eduard Petrovici e la fel ca tine. Lumea în

care trăim e mai blândă decât cea în care-au trăit părinţii şi unchii noştri. Dar încă nu suficient de blândă. Când vei afla cum vor reacţiona amicii noştri chinezi la evenimentele de ieri?

— Curând, sper, dar nu ştiu cu certitudine. Ştii cum funcţionează treburile astea.

— Da. Depindeai de rapoartele agenţilor tăi, însă nu erai niciodată sigur când vor veni ele, iar odată cu aşteptarea venea şi frustrarea. Uneori îţi venea să le frângi gâtul, dar asta ar fi fost atât un gest prostesc, cât şi imoral, aşa cum amândoi ştiau.

— Vreo reacţie publică? întrebă Ryan. Ruşii urmau s-o observe mult mai devreme decât poporul său.

— Nicio reacţie, domnule preşedinte. Absolut niciun comentariu public. Nu-i ceva neaşteptat, însă cumva e dezamăgitor.

— Dacă chinezii se mişcă, îi puteţi opri?

— Preşedintele Gruşavoi a pus chiar această întrebare celor din Stavka, şefilor săi de state-majore, dar încă n-a primit un răspuns substanţial. Suntem îngrijoraţi de securitatea operaţiilor. Nu vrem ca inamicul să ştie că noi ştim totul.

— Asta se poate întoarce împotriva voastră, îl preveni Ryan.

— Azi-dimineaţă am susţinut acelaşi lucru, însă militarii au propriul fel de-a vedea lucrurile. Mobilizăm rezervele şi am emis ordin de alarmare către unele unităţi mecanizate. Oricum, aşa cum ziceţi voi americanii, cufărul este aproape gol în momentul acesta.

— Ce-aţi făcut în privinţa celor care-au încercat să te ucidă? se interesă Ryan, schimbând subiectul.

— Suspectul principal este sub supraveghere continuă. Dacă mai încearcă ceva, îl vom lua la întrebări, promise Golovko. Conexiunile acestui caz duc, din nou, aşa cum ştii deja, către China.

— Am aflat.

— Agentul vostru FBI de la Moscova, Reilly, e foarte talentat. L-am fi putut folosi în Direcţia a II-a.

— Da, directorul Murray îl apreciază.

— Dacă problema cu chinezii se adânceşte, va trebui să instituim un grup de legătură între militarii voştri şi ai noştri.

— Legătura se va face prin SACEUR, îi spuse Ryan. El s-a gândit deja la asta. A primit instrucţiuni să coopereze cu băieţii voştri.

— Mulţumim, domnule preşedinte. Voi transmite ştirea. Ia spune, familia e bine? Nu puteai avea o discuţie de acest gen fără fineţuri irelevante.

— Fiica mea cea mare, Sally, iese cu băieţii. Lui tati îi pică cam greu asta, admise Ryan.

— Da. Golovko îşi permise să surâdă. Trăieşti cu teama că-ntr-o zi va veni la tine de mână cu unul dintre acei băieţi, nu?

— Serviciul Secret îmi dă o mână de ajutor ţinându-l sub control pe micul ticălos.

— Se zic o mulţime de chestii despre pistoalele băieţilor, completă rusul cu umor, pentru a destinde atmosfera.

— Da, însă uneori consider că fiicele sunt pedeapsa Domnului pentru faptul că suntem bărbaţi. Observaţia sa provocă un hohot de râs.

— Chiar aşa, Ivan Emmetovici, chiar aşa. Apoi Serghei făcu din nou o pauză. Reveni la afaceri: Trecem amândoi prin clipe grele, nu?

— Da, aşa este.

— Probabil chinezii vor vedea că America şi Rusia sunt împreună şi îşi vor potoli lăcomia. Părinţii noştri au luptat împreună pentru îndepărtarea lui Hitler. Cine poate sta împotriva noastră?

— Serghei, războaiele nu sunt acţiuni raţionale. Nu sunt iniţiate de oameni raţionali. Sunt iscate de indivizi care n-ar da niciun şobolan mort pe poporul care-l conduc, care doresc să-şi vadă cetăţenii ucişi pentru realizarea scopurilor lor. De dimineaţă am văzut un loc în care s-a petrecut aşa ceva. Un parc de distracţii pentru Satana, poate, dar nu pentru oameni asemenea mie. M-am întors de-acolo furios. Nu mi-ar fi displăcut să am şansa să-l întâlnesc pe Hitler

atâta timp cât aş fi avut o armă la îndemână. Era un gând nebunesc, dar Golovko pricepu.

— Cu puţină şansă, vom preveni amândoi această aventură chinezească.

— Şi dacă nu reuşim?

— Atunci îi vom învinge împreună, prietene. Şi poate acesta va fi ultimul război dintre toate.

— N-aş paria pe asta, replică preşedintele. Am avut şi eu acelaşi gând şi am presupus că e un ţel care merită.

— Când vei afla ce-au spus chinezii…

— Îţi voi da de ştire.

Golovko se ridică.

— Mulţumesc. Voi transmite ştirea preşedintelui meu.

Ryan îl conduse pe rus până la uşă, apoi se îndreptă către biroul ambasadorului.

— Asta abia a sosit. Ambasadorul Lewendovski îi întindea un fax. E chiar aşa de rău precum arată? Faxul fusese adresat EXCLUSIV PREŞEDINTELUI, însă sosise în ambasada *sa.*

Ryan luă paginile şi începu să le citească.

— Probabil. Dacă ruşii au nevoie de asistenţă din partea NATO, polonezii se vor implica?

— Nu ştiu. Mă pot interesa.

Preşedintele îi făcu semn că nu.

— E prea devreme să facem asta.

— I-am adus pe ruşi în NATO cu bună ştiinţă, cunoscând deja intenţiile Chinei? Din întrebare răzbătea îngrijorarea, care înăbuşise scurt furia provocată de încălcarea protocolului diplomatic.

— Tu ce crezi? Apoi Ryan schimbă subiectul. Am nevoie de telefonul tău securizat.

Patruzeci de minute mai târziu, Jack şi Cathy Ryan urcau treptele spre uşa avionului care urma să-i ducă acasă. CHIRURGUL nu fu surprinsă să-şi vadă soţul dispărând spre compartimentul de comunicaţii al aeronavei, împreună cu Secretarul de Stat. Începuse să suspecteze faptul că soţul ei se duce acolo pentru a trage pe furiş câteva fumuri, însă în momentul când el reveni, Cathy aţipise.

Din partea sa, Ryan ar fi vrut cu adevărat să tragă o ţigară sau două, însă prin preajma lui nu se găsea niciun fumător. Singurele două persoane din anturaj care fumau îşi lăsaseră pachetele în cala de bagaje, pentru a nu fi ispitiţi să violeze legile care interziceau fumatul la bordul aparatelor USAF. Preşedintele bău un pahar cu tărie şi se întinse să tragă un pui de somn, în cursul căruia visă că se afla la Auschwitz, amestecând în reveria sa scene pe care şi le amintea din filmul *Lista lui Schindler.* Se trezi plin de sudoare atunci când survolau Islanda. Zări chipul angelic al soţiei sale adormite, care voia parcă să-i spună că oricât de rea era lumea, exista şi un pic de bine. Iar datoria lui era să păstreze acel bine.

— OK, există vreo modalitate de a-i face să bată în retragere? le chestionă Robby Jackson pe persoanele reunite în Celula de Criză a Casei Albe.

Profesorul Weaver porni discursul, într-o manieră demnă de un academician, cu o expunere lungă, dar concluzii succinte. Jackson îl ascultă oricum. Individul ştia multe despre felul de-a gândi al chinezilor. Trebuia să ştie. Explicaţia lui devenea tot mai de neînţeles pe măsură ce se străduia să înfăţişeze mai limpede esenţa gândurilor sale.

— Profesore, îi zise Jackson în cele din urmă, toate bune şi frumoase, dar ce dracului are de-a face ceva care s-a petrecut în urmă cu nouă secole cu ce se petrece acum? Ăştia sunt maoişti, nu regalişti.

— De regulă ideologia este doar o scuză pentru comportament, domnule vicepreşedinte, nu un motiv al lui. Motivaţiile lor actuale sunt identice cu cele din timpul Dinastiei Chin şi se tem de acelaşi lucru ca şi atunci: revolta ţăranilor dacă economia merge prost, îi explică Weaver pilotului, pe care îl considera un tehnician, deci nu un intelectual.

Preşedintele avea măcar ceva acreditive fiindcă predase istorie, cu toate că nu erau impresionante pentru profesor.

— Să revenim la întrebarea reală: ce putem face să bată în retragere, renunţând la război?

— Dezvăluindu-le faptul că le cunoaştem planurile am putea să-i stopăm un timp, dar vor lua o decizie bazându-se pe rezultatul general al corelaţiei de forţe, pe care ei îl cred a fi total în favoarea lor, judecând după cele citite de la amicul SORGE.

— Deci nu vor ceda? întrebă vicepreşedintele.

— Nu pot garanta asta, răspunse Weaver.

— Iar deconspirarea sursei noastre ar provoca moartea ei, le reaminti Mary Pat celor adunaţi.

— Este doar o viaţă în schimbul multor altora, sublinie Weaver.

Fapt cu totul remarcabil, directorul adjunct pentru operaţiuni nu sări peste masă să-i sfâşie faţa de academician. Îl respecta pe Weaver ca pe un consultant specialist în domeniul său. Dar în esenţă nu era decât un alt teoretician izolat în turnul lui de fildeş, care nu lua în considerare faptul că vieţile oamenilor depindeau de decizii precum cea care trebuia luată de ei în acel moment. Oamenii reali erau muritori, ceea ce pentru ei conta enorm, chiar dacă pentru profesorul ăsta din Rhode Island, care lenevea confortabil într-un birou, nu însemna mare lucru.

— Ar anula totodată o sursă vitală de informaţii în eventualitatea că îşi vor continua planurile – ceea ce ar influenţa negativ abilitatea noastră de a face faţă unei ameninţări militare reale.

— O fi cum ziceţi voi, cedă Weaver.

— Ruşii nu-i pot opri? îi interpelă Jackson.

Generalul Moore îşi luă sarcina de-a răspunde.

— Chinezii au o forţă de luptă teribilă, gata pentru a fi aruncată peste graniţă. Ruşii au o groază de spaţiu pentru a absorbi această forţă, dar nu suficiente mijloace pentru a o înfrunta într-o încleştare clasică. Dacă ar fi să pariez pe cineva, mi-aş pune banii pe R.P.C. – numai dacă nu ne băgăm şi noi. Superioritatea noastră aeriană ar putea întru câtva altera rezultatul, iar dacă NATO intervine şi ea cu forţe terestre, sorţii se schimbă. Totul depinde de întăririle pe care noi şi ruşii le putem trimite în teatrul de operaţiuni.

— Logistica?

— Asta-i problema, concluzionă Mickey Moore. Totul se transportă pe o singură magistrală feroviară. Are două perechi de linii şi este complet electrificată, dar veştile bune în legătură cu ea se opresc aici.

— Are cineva idee cum să dirijezi o asemenea operaţiune utilizând doar o singură cale ferată? La naiba, noi n-am mai făcut aşa ceva din timpul Războiului Civil, reflectă Jackson cu glas tare.

— Vom trăi şi vom vedea cum ne descurcăm, domnule vicepreşedinte, dacă se va ajunge în acea situaţie. Fără îndoială că ruşii s-au gândit de multe ori la această problemă. Ne bazăm pe ei în privinţa transportului materialului şi a personalului.

— Grozav, murmură vicepreşedintele.

Petrecându-şi întreaga viaţă în marină, învăţase să nu conteze decât pe oamenii care vorbeau engleza americană şi purtau uniforme albastre.

— Dacă toate variabilele sunt complet în favoarea noastră, chinezii n-ar mai trebui să se gândească atât de serios la invazie, însă e evident că ei o fac.

— Problema este, le spuse George Winston, că prada e pur şi simplu a naibii de tentantă. E ca şi cum uşile băncii unui oraş ar fi lăsate deschise în weekend, iar poliţia locală s-ar afla în grevă.

— Jack a susţinut mereu că războiul de agresiune este doar un jaf armat scris cu majuscule, le reaminti Jackson.

— Comparaţia nu-i departe de adevăr, fu de acord secretarul Trezoreriei.

Profesorul Weaver consideră comparaţia ca fiind simplistă, dar la ce altceva te puteai aştept de la unul ca el?

— Putem da totul în vileag atunci când primele secvenţe ale pregătirilor chineze vor apărea în imaginile luate de sateliţii noştri, propuse Ed Foley. Mickey, în cât timp putem vedea asta?

— Să zicem două zile. Să presupunem că le ia o săptămână să termine comasarea trupelor. Cea mai mare parte a forţelor de atac se află deja în teatrul de operaţiuni, rămânând doar problema poziţionării lor – să fie aduse cât

mai aproape de punctele de pornire a ofensivei. Manevrele de apropiere se vor petrece cu, hm, treizeci şi şase de ore înainte de-a începe pregătirea de artilerie.

— Şi Ivan chiar nu-i poate opri?

— La graniţă? N-are nicio şansă, răspunse generalul, scuturând emfatic din cap. Trebuie să tragă de timp. Vor ceda teren, câştigând timp. Chinezii au de făcut un drum lung până să atingă câmpul petrolier. Asta-i punctul lor slab, un flanc uriaş de protejat şi o rută de aprovizionare îngrozitor de vulnerabilă. Sunt îngrijorat de posibilitatea unui atac aeropurtat fie asupra minei de aur, fie asupra zăcământului de petrol. Chinezii nu deţin multe trupe aeropurtate şi nici n-au cine ştie ce capacităţi de transport aerian, însă trebuie să ne imaginăm că vor încerca oricum manevra. Ambele sunt ţinte uşoare.

— Ce putem trimite în Siberia?

— În primul rând, o mulţime de avioane, aparate de vânătoare, vânătoare-bombardament şi fiecare cisternă aeriană pe care o putem aduna. Poate nu vom reuşi să obţinem superioritatea aeriană, dar îi putem rapid împiedica pe chinezi să ajungă la asta, impunând la început un raport de cincizeci/cincizeci la sută, urmând ca apoi să determinăm forţele lor aeriene să bată în retragere. Din nou e o problemă de număr, Roby, şi se pune întrebarea cât de bine antrenaţi sunt zburătorii lor. Probabil mai bine decât cei ruşi, pentru că au mai multe ore de zbor, dar, din punct de vedere tehnic, ruşii au avioane mai bune şi, probabil, o tehnică superioară – numai că n-au avut şansa s-o exerseze.

Lui Robby Jackson îi venea să urle fiindcă situaţia avea prea multe necunoscute, însă dacă n-ar fi avut, după cum subliniase Mickey Moore, chinezii nu s-ar mai fi adunat la graniţa lor de nord. Borfaşii le atacau pe bătrânele care tocmai îşi încasaseră banii de pensie, nu pe poliţiştii care se duceau acasă după ce-şi primiseră salariul. Mai erau multe lucruri de zis despre cei care umblau înarmaţi pe stradă şi, oricât de iraţională era o crimă sau iscarea unui război, cei care comiteau asemenea fapte erau *oarecum* chibzuiţi în

acţiunile lor.

Pe tot parcursul zborului, Scott Adler nu dormise absolut deloc, pentru că răsucea la nesfârşit în minte chestiunea opririi războiului înainte ca acesta să izbucnească. În asta consta misiunea primară a unui diplomat, nu? În principal stătuse să-şi analizeze propriile neajunsuri. Ca cel dintâi agent diplomatic al ţării sale, ar fi trebuit să ştie – era *plătit* să ştie – ce să le spună oamenilor pentru a-i abate de la acţiuni iraţionale. În principiu asta însemna să le spună „Faceţi asta şi întreaga putere şi furie a Americii se va abate asupra voastră, stricându-vă socotelile”. Era mai bine să-i conjure să fie raţionali, căci în raţionalitate rezida salvarea lor ca naţiune membră a comunităţii planetare. Însă adevărul era că chinezii gândeau într-un fel care nu putea fi imitat de către mintea sa, aşa că el nu ştia sigur ce să le zică pentru a le lumina creierele. Partea cea mai rea era că pe lângă ministrul de externe, Shen, trebuia să-l convingă şi pe individul acela, Zhang, iar tot ce ştia cu certitudine despre ei era faptul că nu vedeau realitatea aşa cum o percepea el. Vedeau albastru unde el vedea verde, iar el nu putea înţelege strania lor versiune de verde suficient de bine pentru a o înfăţişa drept albastru. O voce subţirică din subconştient îl ocăra că era puţin cam rasist, însă situaţia mersese prea departe pentru a se purta corect din punct de vedere politic. Avea de stopat un război şi nu ştia cum s-o facă. Sfârşi prin a se zgâi la panoul din faţa fotoliului său confortabil, îmbrăcat în piele, dorindu-şi să fi fost un ecran de cinema. Se simţea ca un spectator care urmăreşte un film, pentru a scăpa de morişca ce se rotea continuu în creierul său. Apoi simţi o bătaie pe umăr şi se răsuci pentru a da ochii cu preşedintele, care-l împinse către scara în spirală ce ducea pe puntea superioară. Din nou goniră doi transmisionişti ai forţelor aeriene din scaunele lor.

— Te gândeşti la ultimele informaţii SORGE?

— Da, confirmă VULTURUL.

— Ceva idei?

De data asta urmă un gest de negaţie.

— Regret, Jack, dar am creierul gol. Poate trebuie să-ţi iei un nou Secretar de Stat.

— Nu, poate doar alţi inamici, mârâi Jack. Singurul lucru care-mi trece prin cap e să le zicem că ştim ce pun la cale şi că ar fi bine să se oprească.

— Şi când ne vor zice să-i pupăm în fund, ce vom face?

— Ştii ce ne-ar prinde bine acum? îl întrebă POTUS.

— Oh, da, vreo două sute de rachete Minuteman sau Trident ar fi excelente ca să le lumineze creierele. Din nefericire…

— … am renunţat la ele pentru a face planeta mai sigură. Ups, trase Ryan concluzia.

— Păi avem încă bombele nucleare şi avioanele necesare lansării lor şi…

— Nu! şuieră Ryan. Nu, să mă bată Dumnezeu dacă am de gând să iniţiez un război nuclear cu scopul de-a opri unul convenţional. Câţi oameni vrei să ucid?

— Uşurel, Jack. E de datoria mea să-ţi prezint opţiuni, îţi aduci aminte? Nu să pledez în favoarea lor – oricum nu pentru una ca cea amintită de tine. Făcu o pauză. Ce părere ai de Auschwitz?

— E un motiv de coşmaruri… ia stai aşa, părinţii tăi, am dreptate?

— Tatăl meu – a fost în lagărul Belzec; a avut şansa să supravieţuiască.

— A vorbit vreodată de asta?

— Niciodată. N-a scos măcar o vorbă, nici măcar în faţa rabinului. Poate să se fi destăinuit unui psihiatru. S-a dus vreme de câţiva ani la unul, dar nu ştiu pentru ce.

— Nu pot permite să se mai întâmple aşa ceva. Ca să oprim asta… da, ca să oprim asta, speculă Ryan cu voce tare, aş putea permite lansarea unei B-83.

— Eşti la curent cu argoul militar?

— Puţin. Cu multă vreme în urmă am trecut printr-o şedinţă de instruire, iar numele echipamentelor militare mi-au rămas în memorie. Amuzant e faptul că niciodată n-am avut coşmaruri legate de *asta.* Ei bine, niciodată n-am citit

SIOP – Planul Operativ Integrat Unic, cartea de bucate pentru sfârşitul lumii. Cred că mi-aş băga un pistol în gură şi aş apăsa pe trăgaci înainte să fac aşa ceva.

— O mulţime de alţi preşedinţi s-au gândit la această problemă, punctă Adler.

— A fost înaintea mandatului meu, Scott, iar ei oricum nu s-au aşteptat să-nceapă un război nuclear. Toţi au considerat că o vor scoate la capăt prin isteţime. Până a venit Bob Fowler care era cât pe ce să introducă cifrul de lansare. A fost o noapte de duminică de pomină, îşi aminti Ryan.

— Da, cunosc povestea. Ţi-ai menţinut mintea limpede. Puţini alţii au reuşit.

— Mda. Şi uite unde-am ajuns, observă POTUS cu un râs cinic.

Privi afară prin fereastră. Se aflau deasupra uscatului în acel moment, poate era Peninsula Labrador, dedesubt erau o sumedenie de câmpuri şi lacuri şi câteva linii drepte care aminteau de prezenţa omului.

— Ce ne facem, Scott?

— Încercăm să-i avertizăm. Chestiile pe care le fac pot fi observate de sateliţi, aşa că putem pune totul pe seama lor. Ultima carte pe care o vom pune pe masă va fi faptul că Rusia este acum aliata Americii, iar a se pune cu Ivan înseamnă să se pună cu Unchiul Sam. Dacă nici asta nu-i opreşte, nimic altceva nu va reuşi.

— Le oferim vreun bir? întrebă preşedintele.

— Pierdere de timp. Nu cred că va funcţiona, însă sunt absolut sigur că-l vor interpreta ca un semn de slăbiciune şi vor prinde curaj. Nu, ei respectă doar forţa, iar noi va trebui să le arătăm asta. Apoi depinde de ei în ce fel vor reacţiona.

— Vor porni atacul, socoti Jack.

— E pură loterie. Să sperăm că tragem lozul câştigător, amice.

— Da. Ryan se uită la ceas. E dis-de-dimineaţă la Beijing.

— Se trezesc şi pleacă la muncă, adăugă Adler. Ce-mi poţi spune cu precizie despre sursa SORGE?

— Mary Pat nu mi-a spus multe şi probabil bine a făcut. E unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat la Langley. Uneori ajungi să ştii prea multe. E mai bine să nu le cunoşti chipurile şi mai ales numele.

— În caz că se petrece ceva rău?

— Când se petrece, e de rău. N-ai vrea să ştii ce sunt oamenii ăia în stare să facă. Versiunea lor de a-i aduce la cunoştinţă drepturile unui suspect este „Poţi să urli cât vrei. Nouă nu ne pasă”.

— Nostim, aprecie Secretarul de Stat.

— De fapt nu este cea mai eficientă tehnică de interogare. Sfârşesc prin a-ţi spune exact ce vrei tu să auzi, iar tu sfârşeşti prin a le dicta lor în locul faptelor reale pe care ei le ştiu.

— Cum rămâne cu procesul, cu dreptul la apel? se interesă Scott, căscând. În sfârşit, i se face şi lui somn, cu întârziere.

— În China? Ai dreptul să alegi în ce parte să tragă cel care te execută: în urechea dreaptă sau în cea stângă. Ryan se opri. De ce făcea glume proaste în legătură cu *acest* subiect?

La Biroul Naţional de Recunoaştere – National Reconnaissance Office – din Washington, D.C. Era agitaţie. Rod al colaborării dintre CIA şi Pentagon, NRO coordona activitatea sateliţilor de recunoaştere, care se roteau în jurul globului pe orbite aflate la altitudini joase şi medii, dotaţi cu camere de luat vederi astronomic de scumpe, care rivalizau ca precizie şi costuri de operare cu telescopul spaţial Hubble. Pe cer se aflau trei sateliţi spioni, fiecare făcând o rotaţie completă a pământului în circa două ore şi survolând acelaşi punct de pe suprafaţa globului de două ori pe zi. Mai exista un satelit de recunoaştere radar care avea o rezoluţie mult mai slabă decât modelele KH-11 construite de Lockheed şi TRW, dar care putea „vedea” prin straturile de nori. Acesta se dovedea a fi cel mai valoros pentru moment, căci un front de aer rece călătorea deasupra graniţei siberiene a Chinei, iar norii din marginea

lui frontală acopereau orice obiect vizibil prin metode clasice, spre marea frustrare a tehnicienilor NRO şi a personalului ştiinţific care vedeau cum sateliţii lor de miliarde de dolari erau buni deocamdată doar pentru prognoze meteo. Cer noros cu precipitaţii locale, temperaturi scăzute, cu maxima termică de zece grade, scăzând în cursul nopţii sub punctul de îngheţ.

Analiştii examinau, totuşi, cu atenţie, „imaginile” primite de la satelitul radar de spionaj Lacrosse, pentru că în acel moment era singura distracţie care le era la îndemână.

— Plafonul de nori coboară până la o înălţime de o mie opt sute de metri. Nici măcar un Blackbird[86] nu ne-ar fi de mare folos acum, observă unul dintre analişti. Bun, ce avem noi aici...? Aduce cu o sporire a traficului feroviar, majoritatea vagoanelor par a fi de tip platformă. Pe ele se află ceva, dar imaginea e prea neclară pentru a preciza forma obiectelor.

— Ce se transportă pe vagoane platformă? întrebă un ofiţer de marină.

— Vehicule cu şenile, răspunse un maior din forţele terestre, plus tunuri grele.

— Putem confirma această supoziţie din datele pe care le avem? întrebă iarăşi marinarul.

— Nu, replică tehnicianul civil. Însă... iată, acolo este un depou. Vedem şase garnituri lungi stând nemişcate. Bun, unde sunt... Accesă computerul de pe birou şi afişă câteva imagini. Iată. Vedeţi aceste rampe? Sunt proiectate pentru descărcarea materialului rulant din trenuri. Se întoarse către „prada” adunată de Lacrosse. Da, chestiile de-aici arată ca nişte tancuri ce coboară pe rampe, şi se raliază chiar în aceste zone de adunare, iar aceea e forma unui regiment de blindate. Sunt trei sute douăzeci şi două de tancuri grele, circa o sută douăzeci şi cinci de transportoare blindate de infanterie şi aşa mai departe... da, estimez că

[86] Aparatul de recunoaştere aeriană SR-71 Blackbird, avion capabil să zboare la foarte mare altitudine cu viteza maximă de 3600 km/h, fiind cel mai rapid avion de serie din lume şi un excelent mijloc de spionaj aerian, (n.tr).

acolo debarcă din trenuri o întreagă divizie blindată. Uite şi parcul de camioane... iar grupul ăsta de-aici, nu sunt sigur ce-ar putea fi. Par obiecte masive... forme pătrate sau dreptunghiulare. Hm, concluzionă analistul. Reveni la computer şi căută prin fişiere după alt set de imagini. Ştiţi cu ce seamănă?

— Ai de gând să ne spui?

— Seamănă cu nişte camioane de cinci tone având pe platformă secţiuni dintr-un pod de pontoane. Chinezii au copiat modelul rusesc de pod – pe naiba, toată lumea l-a copiat. E un proiect al naibii de drăguţ născocit de Ivan. Oricum, pe radar cu asta aduce şi – se întoarse spre recentele imagini primite de la satelit – este o asemănare destul de mare între imagini, nu? Afirm cu o probabilitate de optzeci la sută că sunt segmente de pod. Deci gruparea de-aici o apreciez ca fiind două regimente de geniu care însoţesc divizia de tancuri.

— Atât de mulţi genişti în sprijinul unei singure divizii de tancuri? se miră ofiţerul de marină.

— Al naibii de sigur, confirmă maiorul din forţele terestre.

— Şi eu zic la fel, întări interpretul. Statul de organizare de război prevede un batalion de geniu per divizie. Aşadar ce vedem este un corp de armată sau avangarda în formare a unei armate şi pot spune că plănuiesc să traverseze nişte fluvii, băieţi.

— Continuă, îl îndemnă un civil cu funcţie mare.

— Se poziţionează pentru un atac spre nord.

— În regulă, zise ofiţerul de armată. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Acum doi ani au întreprins un exerciţiu, însă era doar un singur regiment de geniu, nu două, iar atunci au părăsit depoul acela şi s-au îndreptat către sud-est. Exerciţiul acela a fost la scară mare. Am obţinut o mulţime de fotografii aeriene. Au simulat o invazie sau cel puţin un atac important. În manevră a fost implicat un întreg Grup de Armată categoria A, cu o divizie blindată şi două mecanizate jucând rolul forţei de asalt, iar o altă divizie mecanizată simula forţa aflată în defensivă. Exerciţiul a fost

câştigat de forţa de asalt.

— Cât de diferit era exerciţiul faţă de modul cum sunt dispuşi ruşii la graniţă? De data asta întrebarea o pusese ofiţerul din serviciul de informaţii al marinei.

— Mai solid – vreau să zic că în acel exerciţiu chinezii care jucau rolul apărătorilor erau mai tari şi mai numeroşi decât forţele terestre ruse aflate în prezent pe linia frontierei.

— Şi forţa ofensivă a câştigat?

— Corect.

— Cât de realist a fost exerciţiul? întrebă maiorul.

— N-a fost ca la Fort Irwin, însă pe cât de corect pot organiza chinezii unul şi, probabil, fidel. Atacatorii au avut avantajul obişnuit al numărului şi al iniţiativei. Au străpuns frontul şi au început să facă manevre în zona din spatele liniilor, ca în vremurile bune.

Ofiţerul de marină privi spre omologul său din armata terestră.

— Exact ca în situaţia în care ar plănui să se-ndrepte spre nord.

— De acord cu tine.

— Ar fi mai bine să anunţăm asta, Norm.

— Mda. Ambii ofiţeri se duseră să dea telefon.

— Când se limpezeşte atmosfera? îl întrebă civilul pe tehnician.

— Aproximativ treizeci şi şase de ore. Cerul va-ncepe să se înseninеze mâine-noapte, iar sateliţii sunt deja programaţi.

Nu mai era nevoie să spună că posibilităţile de observare nocturnă a sateliţilor KH-11 erau la fel ca cele diurne – nu puneau accentul pe culori.

CAPITOLUL 47

Perspective şi nopţi albe

Diferenţa de fus orar a unei călătorii cu avionul spre vest, sau şocul de călătorie, cum prefera preşedintele Ryan să-i spună, era întotdeauna mai uşor de suportat decât cea spre est – în plus, apucase să doarmă în avion. Jack şi Cathy păşiră afară din Air Force One, către elicopterul care îi aştepta şi care îi duse, în zece minute, la heliportul de pe Peluza Sudică. De data asta Prima Doamnă se îndreptă direct către Casa Albă, în vreme ce POTUS coti spre stânga, către Aripa de Vest, dar pentru a se duce în Celula de Criză, nu în Biroul Oval. Vicepreşedintele Jackson îl aştepta deja înăuntru, împreună cu obişnuiţii acoliţi.

— Salut, Robby.

— Cum a fost zborul, Jack?

— Lung. Ryan se-ntinse de-i trosniră oasele. Bine, ce se mai petrece?

— Nimic bun, amice. Avem imagini cu trupe mecanizate chineze îndreptându-se către graniţa cu Rusia. Iată ce-am primit de la NRO. Jackson distribui personal pozele obţinute de specialiştii în recunoaştere foto. Avem unităţi mecanizate aici, aici şi aici, iar aceia sunt genişti cu echipament de construit poduri.

— Cât mai durează până vor fi gata de asalt? îl chestionă Ryan.

— Cel puţin trei zile – e termenul minim, răspunse Mickey Moore. Cel mai probabil, cinci sau şapte.

— Ce facem?

— Am emis o mulţime de ordine de alarmare, dar deocamdată nimeni nu reacţionează.

— Chinezii ştiu că noi suntem la curent? fu următoarea întrebare pusă de preşedinte.

— Probabil că nu, dar ar trebui să ştie că tragem cu

ochiul la pregătirile lor, căci în mod sigur ne cunosc capacităţile de recunoaştere aeriană. E un subiect aflat în atenţia presei de peste douăzeci de ani, replică Moore.

— N-am primit nimic de la ei prin intermediul canalelor diplomatice?

— Răbdări prăjite, zise Ed Foley.

— Să nu-mi spui că nu le pasă. Trebuie să le pese.

— Poate că le pasă, Jack, răspunse directorul CIA. Dar ceea ce nu-i lasă cu adevărat să doarmă sunt problemele de politică internă.

— Nimic nou de la SORGE?

Foley făcu semn că nu.

— Nimic de dimineaţă până acum.

— Bine, la Beijing cine-i diplomatul american cel mai mare în grad?

— Ambasadorul adjunct, dar e prea tânăr şi abia numit în post, îl informă directorul CIA.

— Ei bine, nota diplomatică pe care o vom trimite chinezilor nu va fi o treabă de începători, zise Ryan. Ce oră e la Beijing?

— Opt şi douăsprezece minute, dimineaţa, anunţă Jackson, arătând spre un ceas de perete reglat pe ora Chinei.

— Deci SORGE n-a raportat nimic din ziua lor de muncă de ieri?

— Nimic. Nu-i deloc ceva ieşit din comun. Se-ntâmplă de trei-patru ori pe săptămână, sublinie Mary Pat. Uneori asta înseamnă că următoarea informaţie va fi mai suculentă.

Toţi ridicară capetele când intră Secretarul Adler; de la Andrews venise cu maşina, în loc să meargă cu elicopterul. Încercă să se pună rapid în temă.

— Cât e de rău?

— Chinezii par a fi foarte decişi, omule, îi zise Jackson Secretarului de Stat.

— Cred că trebuie să le trimitem notificarea.

— Au mers prea departe să se mai poată opri, rosti altă persoană. Este improbabil ca o notă diplomatică să aibă succes.

— Cine sunteţi? îl interpelă Ryan.

— George Weaver, domnule, de la Universitatea Brown. Sunt consultantul Agenţiei pe probleme chineze.

— Oh, în regulă. Am citit unele dintre lucrările dumneavoastră. Un material destul de bun, dr. Weaver. Deci susţineţi că nu vor da înapoi. Explicaţi-ne de ce, ordonă preşedintele.

— Nu-i din pricina temerii provocate de revelaţia că suntem la curent cu ce fac ei. Poporul lor nu ştie nimic şi nici nu va şti până când guvernul de la Beijing nu îl va informa. După cum aţi aflat, problema este că ei se tem de un potenţial colaps economic. Dacă economia lor o ia la vale, domnule preşedinte, se vor confrunta cu o revoltă a maselor, acesta fiind unicul lucru de care se tem cu adevărat. Nu pot vedea alt mod de evitare a unui asemenea eveniment decât prin îmbogăţire, iar felul prin care vor ei să devină bogaţi este să captureze noile bogăţii ale Rusiei.

— Un nou Kuweit la scară mai mare? întrebă Ryan.

— Mai mare şi mai complexă, dar într-adevăr, situaţia este fundamental similară, domnule preşedinte. Ei consideră petrolul ca fiind atât o marfă, cât şi un card de acces în legitimitatea internaţională. Îşi imaginează că având petrol restul lumii va fi obligată să facă afaceri cu ei. Modul cum privesc ei aurul este şi mai evident. Metalul nobil este chintesenţa tuturor produselor care fac obiectul comerţului. Dacă ai aur, îl poţi vinde în schimbul oricărui bun pe care doreşti să-l cumperi. Cu aceste două produse şi banii obţinuţi din urma lor îşi închipuie că pot da un impuls economiei lor, trecând la o treaptă superioară de dezvoltare, iar restul lumii le va cânta în strună pentru că ei vor fi bogaţi şi capitaliştii sunt interesaţi numai de bani.

— Nemernicii aceia sunt chiar atât de cinici? rosti Adler, oarecum şocat de idee, chiar şi după ce se gândise deja la ea.

— Studiile lor de istorie justifică această perspectivă, domnule Secretar. Analiza acţiunilor noastre din trecut şi cele ale restului lumii îi conduce la această concluzie. Vă

garantez că au eşuat în aprecierea a ceea ce noi intitulăm temeiuri pentru acţiunile pe care le întreprindem, dar pe scurt şi strict în termeni faptici, acesta-i felul cum privesc ei lumea.

— Sunt idioţi, observă cu lehamite Ryan. Ne confruntăm cu nişte idioţi.

— Domnule preşedinte, vă confruntaţi cu animale politice extrem de sofisticate. Perspectiva lor asupra lumii e total diferită de-a noastră, şi e adevărat că nu ne înţeleg ei prea bine, dar asta nu-i face proşti, le spuse Weaver celor adunaţi.

„Foarte bine, raţionă Ryan a suta oară, atunci înseamnă că sunt Klingonieni[87]". N-avea niciun sens să i-o spună lui Weaver. Acela s-ar fi lansat într-o nouă expunere lungă şi încâlcită care n-ar fi dus nicăieri. Şi totuşi ar fi putut avea dreptate. Proşti sau geniali, pe chinezi trebuia să-i înţelegi numai prin prisma a *ce* făceau, nu *de ce* făceau. Iar *ce* făceau putea să pară lipsit de sens, însă dacă ştiai sensul, ştiai totodată şi cum poţi să-i opreşti.

— Păi hai să vedem dacă ei vor pricepe asta, spuse Ryan. Scott, informează R.P.C. că în cazul invadării Rusiei, America va veni în ajutorul Federaţiei, aşa cum este stipulat de Tratatul Atlanticului de Nord şi…

— De fapt Tratatul NATO nu spune asta, îl avertiză Adler.

— Eu zic că da, Scott şi, ca să fiu mai clar, le-am spus ruşilor că tratatul prevede asta. Dacă asiaticii vor realiza că nu glumim, mai are importanţă ce scrie în Tratat?

— Prin asta vom deschide un uriaş fruct putred, Jack, îl preveni Adler. Avem mii de cetăţeni americani în China. Oameni de afaceri, turişti, o mulţime de oameni.

— Dr. Weaver, cum îi tratează China pe cetăţenii străini pe timp de război?

— N-aş vrea să mă aflu acolo pentru a afla. Chinezii pot fi nişte gazde extraordinare, însă în timp de război vor crede, de exemplu, că eşti spion sau ceva de felul acesta, ceea ce poate fi extrem de dificil pentru un străin. Felul în care-şi

[87] Personaje din serialul S.F. *Star Trek,* rasă de extratereştri războinici.

tratează proprii cetăţeni... mă rog, am văzut cu toţii la televizor, nu?

— Scott, le vom spune totodată că-i considerăm pe liderii guvernului chinez *personal* răspunzători pentru siguranţa şi integritatea cetăţenilor americani aflaţi în ţara lor. Vorbesc foarte serios, Scott. Dacă va fi necesar, voi semna ordinul de a fi urmăriţi şi eliminaţi. Adu-le aminte de Teheran şi de vechiul nostru amic, Daryaei. Zhang s-a întâlnit o dată cu el, conform celor spuse de fostul premier al Indiei, şi îl consider responsabil de tot ce-a urmat, anunţă Ryan glacial. Zhang ar face bine să se gândească la asta.

— Nu vor reacţiona pozitiv la asemenea ameninţări, îi avertiză Weaver. E foarte simplu să le spunem că avem o mulţime de cetăţeni de-ai lor la noi şi...

— Nu putem face asta, iar ei o ştiu, ripostă Ryan.

— Domnule preşedinte, abia v-am spus că pentru ei concepţiile noastre legate de lege sunt total străine. Însă aceasta este o ameninţare pe care *o vor* pricepe şi o vor lua în serios. Întrebarea care se pune este cât de mult valorează pentru ei vieţile propriilor cetăţeni.

— Ambasadorul nostru adjunct la Beijing le va spune asta în mod clar. De asemenea, îi putem alerta pe cetăţenii noştri să ia primul avion care părăseşte China.

— Da, aş ieşi imediat din viesparul acela, remarcă Robby Jackson. Şi poţi difuza avertizarea prin intermediul postului CNN.

— Asta depinde de felul cum vor răspunde notei diplomatice. În China e opt treizeci dimineaţa. Scott, nota va trebui să ajungă în mâinile lor înaintea prânzului.

— Bine, confirmă Secretarul de Stat.

— Generale Moore, avem ordinele de alarmare pregătite pentru forţele pe care le putem disloca?

— Da, domnule. Putem trimite unităţi de aviaţie în Siberia în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. La douăsprezece ore după sosire vor fi gata de luptă.

— Ce facem cu bazele, Mickey? îl interpelă Jackson.

— Sunt cu sutele, datând din vremea când ruşii erau preocupaţi să ne doboare bombardierele strategice B-52.

Coasta de nord a Siberiei e înţesată de aerodromuri. Chiar în acest moment, ataşatul aero la Moscova discută cu ruşii, anunţă generalul Moore. Colonelul în cauză avusese o noapte albă. Ne-a comunicat că Ivan e foarte cooperant.

— Cât de sigure vor fi bazele? se interesă în continuare vicepreşedintele.

— Principala lor apărare va fi asigurată de distanţă. Pentru a-i lovi, chinezii trebuie să parcurgă o mie şase sute de kilometri. Am selectat zece aeronave E-3B AWACS[88] de la baza aeriană Tinker pentru a le deplasa în Siberia şi a stabili o zonă de supraveghere radar continuă, plus o mulţime de avioane de vânătoare care să asigure acoperirea aeriană a bazelor. Îndată ce vom realiza aceste obiective, ne vom gândi ce misiuni să-i dăm aviaţiei. La început vor avea numai caracter defensiv, până ce ne vom consolida poziţiile.

Moore nu mai avea nevoie să-i explice lui Jackson că era cu mult mai greu să muţi o întreagă forţă aeriană decât avioanele în sine. Fiecare escadrilă de avioane de luptă era însoţită de mecanici, personal de aprovizionare şi controlori de trafic aerian. Un avion de vânătoare avea un singur pilot, dar pe lângă el îi mai erau necesare douăzeci şi ceva de persoane ca să devină o armă funcţională. Pentru aparatele mai complexe, numărul personalului auxiliar sporea.

— Ce face CINCPAC? întrebă Jackson.

— Crede că-i poate da marinei chineze serioase bătăi de cap. Mancuso a început să-şi mute submarinele şi alte categorii de nave.

— Imaginile astea nu sunt prea grozave, comentă Ryan privind fotografiile obţinute de la satelitul radar.

— Mâine după-amiază vom avea unele mai bune, îl informă Ed Foley.

— Bun, la momentul potrivit va trebui să le arătăm celor din NATO, ca să vedem cu ce ne pot ajuta şi ei.

— Divizia 1 Blindată are ordin să fie pregătită de îmbarcare în trenuri. Reţeaua feroviară germană este astăzi

[88] AWACS – Airborne Warning And Control System – Sistem aeropurtat de alarmare şi control al traficului aerian, (n.tr.).

într-o stare mult mai bună decât în 1990, în timpul operaţiunii SCUTUL DEŞERTULUI de dislocare a trupelor în Arabia Saudită, îi anunţă preşedintele Statului-Major Reunit. Chiar la est de Berlin putem schimba trenurile. Căile ferate ruse au un alt ecartament. Este mai lat. E un fapt care ne ajută, căci vagoanele platformă pe care vor călători vehiculele noastre şenilate vor fi mai largi. Apreciem că putem muta Divizia 1 Blindată la răsărit de munţii Ural în şapte zile.

— Alte trupe în afară de asta? întrebă Ryan.

— Nu ştiu sigur, răspunse Mancuso.

— Britanicii vor merge cu noi. Putem conta pe ei, le spuse Adler. Gruşavoi a vorbit cu premierul lor. Trebuie să luăm şi noi legătura cu Downing Street să vedem ce rezultat a avut discuţia.

— Bine, Scott, te rog să te ocupi de problemă. Dar întâi de toate, schiţează nota diplomatică pentru Beijing.

— Corect, aprobă Secretarul de Stat, îndreptându-se către uşă.

— Dumnezeule, sper că-i putem face să fie raţionali, vorbi Ryan în timp ce privea hărţile şi fotografiile din faţa sa.

— Şi eu la fel, Jack, întări vicepreşedintele. Dar nu-ţi pune averea la bătaie pe asta.

Îşi aduse aminte de ce-i spusese Adler în avion, când se întorceau de la Varşovia. Dacă America ar mai fi avut rachete balistice intercontinentale, ar fi reuşit să-i descurajeze mult mai uşor. Însă Ryan jucase un rol important în eliminarea acelor blestemăţii, iar acum simţea un straniu sentiment de regret.

Nota a fost concepută şi expediată ambasadei americane din Beijing în mai puţin de două ore. Ambasadorul adjunct era un agent diplomatic de carieră, se numea William Kilmer. Nota formală sosise prin e-mail, aşa că pusese o secretară s-o listeze într-o formă corespunzătoare, pe o hârtie scumpă, de calitate, care apoi fusese pusă într-un plic dintr-un material fin, gata să fie înmânată. Sună la

Ministerul de Externe chinez, cerând o întâlnire urgentă cu ministrul Shen Tang. Obţinu permisiunea cu o rapiditate surprinzătoare, iar Kilmer păşi spre automobilul personal, un Lincoln Town, conducând chiar el spre Ministerul de Externe.

Kilmer avea treizeci şi cinci de ani şi era licenţiat al Colegiului William şi Mary din Virginia şi al Universităţii Georgetown din Washington. Era un bărbat aflat în plină ascensiune, poziţia actuală fiind mult prea sus pentru cineva de vârsta sa, iar singura explicaţie pe care-o obţinuse pentru acest fapt era că ambasadorul Carl Hitch era considerat un bun mentor ca să-i aducă pe tinerii diplomaţi din liga de juniori în liga mare. Misiunea sa actuală, remiterea *acelei* note, îl făcea să se-ntrebe cât de junior era în realitate. Dar nu putea să fugă de acea însărcinare, considerând cu înţelepciune că putea constitui un pas major în cariera sa. Presupunând că nu urma să fie împuşcat. Lucru puţin probabil, însă…

Drumul către biroul lui Shen îl făcu singur. Coridorul părea să se lungească la infinit în timp ce el păşea de-a lungul lui, îmbrăcat în cel mai bun costum al său şi încălţat cu pantofi negri de lac. Clădirea şi dependinţele sale fuseseră concepute să impună, să arate reprezentanţilor ţărilor străine cât de impresionantă era Republica Populară Chineză. Fiecare naţiune proceda astfel, unele reuşind mai bine decât altele. În cazul de faţă, arhitectul îşi meritase banii, consideră Kilmer. În cele din urmă – dar mult mai devreme decât şi-ar fi închipuit – găsi uşa şi făcu la dreapta pentru a intra în secretariat. Asistentul lui Shen îl conduse pe oaspetele american într-o sală de aşteptare mai confortabilă şi îi aduse un pahar cu apă. Kilmer aşteptă cele cinci minute obligatorii, pentru că nu dai buzna imediat să întâlneşti un ministru superior al unei puteri mondiale, dar în acel moment uşile masive – la acest nivel diplomatic uşile întotdeauna erau duble – se deschiseră şi fu condus înăuntru.

În acea zi, Shen purta un veston tip Mao de culoare albastru-închis în locul obişnuitului costum în stil occidental.

Se apropie de oaspete şi îi întinse mâna.

— Domnule Kilmer, e o plăcere să vă revăd.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat această audienţă neaşteptată, domnule ministru.

— Vă rog să luaţi loc. Shen arată spre scaunele care înconjurau obişnuita măsuţă de ceai.

După ce amândoi se aşezară, Shen întrebă:

— Ce pot face astăzi pentru dumneavoastră?

— Domnule ministru, am o notă din partea guvernului meu care trebuie să vă fie înmânată. Spunând acestea, Kilmer scoase plicul din buzunarul hainei şi îl întinse peste masă.

Plicul nu era sigilat. Shen extrase mesajul diplomatic lung de două pagini şi se rezemă de spătar pentru a-l citi. Niciun muşchi de pe faţa sa nu se clinti cât timp citi.

— Este un comunicat cu totul neobişnuit, domnule Kilmer.

— Domnule ministru, guvernul meu este extrem de preocupat de recentele desfăşurări ale forţelor voastre armate.

— Ultima notă diplomatică livrată de ambasada voastră a constituit o intervenţie jignitoare la adresa afacerilor noastre interne. Acum ne ameninţaţi cu războiul?

— Domnule, America nu face ameninţări. Vă reamintim că de vreme ce Federaţia Rusă este în prezent semnatară a Tratatului Atlanticului de Nord, orice ostilităţi direcţionate contra Rusiei vor obliga America să onoreze angajamentele stipulate de Tratat.

— Şi îi ameninţaţi pe reprezentanţii superiori ai acestui guvern dacă ceva defavorabil s-ar întâmpla americanilor din ţara noastră? Drept cine ne luaţi, domnule Kilmer? întrebă Shen cu o voce platã, lipsită de emoţie.

— Domnule ministru, pur şi simplu am subliniat că, aşa cum America extinde asupra tuturor vizitatorilor ei protecţia legii, aşa sperăm să procedeze şi Republica Populară.

— De ce-am trata cetăţenii americani într-un mod diferit de cel al propriilor noştri cetăţeni?

— Domnule ministru, nu vă cerem decât asigurarea că

exact aceasta va fi maniera în care îi veţi trata.

— De ce n-ar fi? Ne acuzaţi că plănuim un război de agresiune împotriva vecinului nostru?

— Am luat notă de recentele acţiuni militare ale Republicii Populare şi cerem lămuriri.

— Înţeleg. Shen împături la loc hârtiile şi le aşează pe masă. Când solicitaţi un răspuns?

— Îndată ce consideraţi dumneavoastră că este cazul să răspundeţi, domnule ministru, replică Kilmer.

— Foarte bine. Voi discuta problema cu colegii mei din Biroul Politic şi vă vom răspunde cât de repede putem.

— Voi transmite aceste veşti bune la Washington, domnule ministru. Nu vă mai răpesc din timp, domnule. Vă mulţumesc foarte mult pentru atenţia acordată.

Kilmer străbătu anticamera fără a arunca priviri în dreapta sau stânga, făcu la stânga pe coridor şi se orientă către lift. Coridorul părea la fel de lung şi sunetul tocurilor sale pe pardoseală era neobişnuit de puternic, reflectă el. Kilmer avea suficientă vechime ca agent diplomatic pentru a şti că Shen ar fi trebuit să reacţioneze cu mai multă iritare la nota diplomatică. În loc să fie aşa, o primise de parcă ar fi fost o invitaţie la ambasadă, pentru a lua o gustare. Asta însemna ceva, însă Kilmer nu ştia cu certitudine ce anume. Îndată ce ajunse la bordul automobilului începu să compună mesajul către Departamentul de Stat, apoi realiză rapid că era mai bine să raporteze oral, prin intermediul STU.

— Cât de bun este, Carl? îl chestionă Adler pe ambasador.

— Puştiul este OK, Scott. Memorie fotografică şi un talent pe care şi eu mi l-aş fi dorit. Poate a fost promovat un pic cam repede, dar minte are destulă, îi lipseşte doar ceva mai multă experienţă. Apreciez că peste trei ani va fi capabil să conducă o ambasadă şi să înceapă urcuşul în ierarhie.

„Într-o capitală precum Lesotho”, raţionă Secretarul de Stat, un loc sub orice critică. Ei bine, trebuia să înceapă de undeva.

— Cum va reacţiona Shen?

— Depinde. Dacă trupele lor fac doar manevre de rutină, ar trebui să fie furios. Dacă-i pe bune şi i-am prins cu mâna în borcanul cu dulceaţă, atunci se va da lezat şi surprins. Hitch se opri şi scoase un căscat. Scuză-mă. Întrebarea e dacă nota îi va face să-şi regândească planurile.

— O vor face? Tu îi cunoşti pe majoritatea celor din Biroul Politic.

— Nu ştiu, admise Hitch cu greu. Scott, am stat acolo o vreme, însă nu pot spune că i-am înţeles pe deplin. Ei iau decizii pe o bază politică care i-ar fi extrem de greu Americii s-o priceapă.

— Preşedintele îi numeşte klingonieni, îi spuse Adler ambasadorului.

Hitch surâse.

— Eu n-aş merge aşa departe, însă e un dram de logică în aprecierea preşedintelui.

În acel moment interfonul lui Adler începu să bâzâie.

— Un apel prin STU de la William Kilmer, din Beijing, domnule Secretar, anunţă secretara.

— Scott Adler la aparat, rosti Secretarul de Stat când ridică receptorul. Ambasadorul Hitch e lângă mine. Te-am pus pe speaker.

— Domnule, am executat livrarea. Ministrul Shen abia dacă a clipit. A spus că ne va răspunde în curând, dar n-a precizat exact când, după ce va vorbi cu colegii săi din Biroul Politic. Pe lângă asta, aproape niciun fel de reacţie. Vă pot transmite prin fax transcrierea convorbirii în circa o jumătate de oră. Întrevederea a durat mai puţin de zece minute.

Adler îi aruncă o privire lui Hitch, care clătină din cap părând foarte nemulţumit de veşti.

— Bill, cum era mimica lui? întrebă Hitch.

— Parcă era drogat cu Prozac, Carl. N-a avut niciun fel de reacţie fizică.

— Shen are tendinţe de hiperactivitate, explică Hitch. Uneori are probleme să stea nemişcat. Concluzia, Bill?

— Sunt îngrijorat, replică imediat Kilmer. Cred că avem o problemă cu ei.

— Mulţumesc, domnule Kilmer. Trimite faxul cât poţi de repede.

Adler închise telefonul şi se uită la invitatul său.

— Oh, rahat.

— Da. Cât de repede vom şti care va fi reacţia lor la notă?

— Mâine-dimineaţă, sper, avem…

— Avem o sursă în interiorul guvernului lor? continuă Hitch.

Privirea goală pe care o primi constituia un răspuns suficient.

— Mersi, Scott, rosti Ryan, apoi puse receptorul în furcă. Acum se afla iarăşi în Biroul Oval, stând în scaunul pivotant fabricat după dimensiunile sale şi care era extrem de confortabil. Pe moment, faptul că stătea comod nu-i era de mare folos, însă măcar era o grijă mai puţin cu care să-şi bată capul.

— Deci?

— Deci aşteptăm să vedem dacă SORGE ne trimite ceva.

— SORGE? întrebă profesorul Weaver.

— Dr. Weaver, avem o sursă sensibilă de informaţii care uneori ne dă de ştire despre ce gândeşte Biroul Politic chinez, îi zise Ed Foley academicianului. Această informaţie nu trebuie să părăsească încăperea.

— Am priceput. Academician sau nu, Weaver respecta regulile jocului. Acesta-i numele dat materialului special pe care aţi început să mi-l arătaţi?

— Corect.

— E o sursă a naibii de bună, indiferent cine-o fi. Seamănă cu o înregistrare a şedinţelor, surprinzând personalitatea fiecăruia, dar mai ales a lui Zhang. El are principalul rol negativ în piesa noastră. Îl are la degetul mic pe primul secretar Xu.

— Adler l-a întâlnit în timpul rundei de negocieri ţinută după doborârea avionului Airbus la Taipei, zise Ryan.

— Şi? vru Weaver să ştie mai multe. Îi cunoştea numele şi ştia ce vorbeşte, dar nu cunoştea şi omul.

— Este un tip puternic şi un tovarăş nu tocmai drăguţ, răspunse preşedintele. A avut un rol în conflictul nostru cu Japonia şi, de asemenea, în frecuşurile de anul trecut cu Republica Islamică Unită.

— Machiavelli?

— O apreciere destul de apropiată de adevăr, însă el era mai curând un teoretician decât un actor principal, genul de om din spatele tronului. Nu un ideolog în sine, ci un individ căruia îi place să joace pe scena reală a lumii – un patriot, Ed? îl întrebă Ryan pe directorul CIA.

— Avem evaluarea lui psihologică, dădu Foley din umeri. Parte sociopat, parte operator politic. Un individ căruia exercitarea puterii îi face plăcere. Fără slăbiciuni cunoscute. Activ sexual, însă mulţi dintre membri Biroului Politic sunt. Poate e un fapt care ţine de cultura lor, nu Weaver?

— Mao era aşa, după cum ştim toţi. Împăraţii obişnuiau să aibă herghelii de concubine.

— Cred că înainte de apariţia televizorului, oamenii îşi omorau timpul făcând sex, remarcă Arnie van Damm.

— Practic nu sunteţi departe de adevăr, acceptă Weaver. Transmiterea obiceiului până în ziua de azi este de sorginte culturală şi constituie o formă de putere personală pe care mulţi oameni o exercită cu plăcere. Dreptul femeilor la libertate încă n-a ajuns în R.P.C.

— Probabil că sunt eu prea catolic, medită preşedintele cu voce tare. Ideea cu Mao dezvirginând fetiţe îmi face pielea de găină.

— Pe ele nu le deranjează, domnule preşedinte, îl informă Weaver. Unele îşi aduceau şi surorile mai mici după ce treceau prin aşternutul Marelui Lider. E o cultură diferită, cu reguli diferite faţă de-a noastră.

— Da, doar uşor diferită, observă părintele a două fete, dintre care una abia începuse să-şi dea întâlniri. Oare taţii acelor fete virgine ce gândeau? Erau mândri că ele fuseseră deflorate de marele Mao Zedong? Ryan fu străbătut de un mic fior la acest gând, apoi scăpă de el. Oare le pasă cumva de viaţa oamenilor? Cum se poartă cu soldaţii lor?

— Domnule preşedinte, Biblia iudeo-creştină n-a fost

răspândită în China, iar eforturile misionarilor de-a aduce acolo creştinismul n-au avut un succes teribil – iar când Mao a murit, suprimase extrem de eficient această credinţă, după cum am avut recent ocazia să revedem. Ideea lor despre locul omului în natură e diferită de-a noastră, şi nu, nu preţuiesc viaţa individului aşa cum o facem noi. Vorbim aici despre comunişti care văd totul prin prisma politicii, ea fiind mai presus de o cultură în care viaţa omului are mică importanţă. Aşadar putem spune, din punctul nostru de vedere, că avem de-a face cu o confluenţă nefericită a unor sisteme de valori.

„Nefericită, aprecie Ryan, e o formulare delicată. Vorbim despre un guvern care a ucis mai bine de douăzeci de milioane din populaţia sa, pe parcursul a numai câteva luni, în urmărirea asigurării perfecţiunii politice.”

— Dr. Weaver, daţi-mi cea mai bună estimare: Ce va spune Biroul Politic?

— Vor continua exact pe aceeaşi linie ca şi până acum, răspunse Weaver rapid. Fu surprins de reacţia generată de răspunsul său.

— Să mă ia naiba, oare nu vede nimeni că bunul-simţ se duce dracului? urlă Ryan. Privi în jurul camerei, observând că oamenii începuseră să fixeze carpeta de culoare albastră.

— Domnule preşedinte, de război se tem mai puţin decât de alternativele la război, îi răspunse Weaver cu mult curaj, după cum aprecie Arnie van Damm. Repet, dacă nu îşi îmbogăţesc ţara cu petrolul şi aurul rusesc se tem că un colaps economic le va distruge întreaga ordine politică, lucru care, pentru ei, este mai înspăimântător decât perspectiva pierderii a o sută de mii de soldaţi într-un război de cucerire.

— Şi eu nu-i pot opri decât lansând o bombă nucleară asupra capitalei lor – apropo, gestul acesta va ucide două milioane de oameni obişnuiţi. Să fiu al naibii! înjură iarăşi Ryan.

— Mult mai probabil ca pierderile să fie între cinci şi zece milioane, preciza generalul Moore, atrăgând asupra sa o

căutătură urâtă din partea Comandantului Suprem. Da, domnule, soluţia va funcţiona, dar sunt de acord că preţul ei este cam prea ridicat.

— Robby? se întoarse Ryan către vicepreşedinte, sperând să audă ceva încurajator.

— Ce vrei să zic, Jack? Sperăm ca ei să realizeze că-i va costa mult mai mult decât se aşteaptă, însă se pare că sorţii sunt în defavoarea acestei variante.

— Un alt lucru care trebuie făcut este să anunţăm poporul, spuse Arnie. Mâine ar fi cazul să alertăm presa, apoi va trebui să apari la televizor şi să spui în public, tuturor, ce se petrece şi de ce.

— Ştii, slujba asta chiar nu-mi place… iartă-mă. Am spus o prostie, nu? se scuză POTUS.

— N-a zis nimeni că va fi distractivă, Jack, observă van Damm. Până acum ti-ai jucat bine cărţile, dar nu îi poţi controla întotdeauna pe ceilalţi jucători de la masă.

Telefonul preşedintelui porni să sune. Jack răspunse.

— Da? Bine. Îşi înălţă privirea. Ed, e pentru tine.

Foley se ridică şi merse la telefon.

— Foley… În regulă, bine, mulţumesc. Închise telefonul. Cerul se înseninează deasupra părţii de nord-est a Chinei. Într-o jumătate de oră vom avea imagini din satelit.

— Mickey, cât de repede putem trimite acolo mijloace de recunoaştere aeriană? întrebă Jackson.

— Va trebui mai întâi să le transportăm la faţa locului. Avem unele chestii care pot opera din California, dar mult mai eficient este să le îmbarcăm într-un avion de transport C-17, să le ducem pe un aeroport din Siberia şi să decoleze de-acolo. Putem realiza asta în, oh… treizeci şi şase de ore de la primirea ordinului.

— Consideră că ordinul a fost dat, zise Ryan. Ce fel de aeronave sunt?

— UAV – avioane de recunoaştere fără pilot, domnule. Noi obişnuim să le zicem drone. Sunt greu detectabile de radar şi pot sta multă vreme în aer. Putem obţine imagini video în timp real de la ele. Sunt fabuloase ca mijloace de recunoaştere a câmpului de luptă, cele mai noi şi mai bune

jucării pe care aviaţia le-a introdus în dotare. Le pot ordona chiar acum să plece.

— Fă-o, îi comandă Ryan.

— Presupun că avem un loc unde să le stabilim baza la sol. Dacă nu, le putem trimite în misiune, la nevoie, de la baza Elmendorf din Alaska.

Moore ridică receptorul şi apelă Centrul Militar Naţional de Comandă – NMCC – din Pentagon.

Generalul Peng începea să fie aglomerat. Ordinul de operaţiuni avea ca antet ideogramele *Long Chun,* DRAGONUL DE PRIMĂVARĂ. Partea cu dragonul era de bun augur, căci vreme de mii de ani bestia mitologică fusese simbolul stăpânirii imperiale şi semn de prosperitate. Încă mai era destulă lumină naturală. Asta-i convenea lui Peng, care spera să le convină şi soldaţilor săi. Lumina zilei era propice pentru vânătoare, făcând imposibil ca grupuri mari de oameni să se ascundă sau să se mişte fără a fi observate, lucru care-i favoriza misiunea.

Nu era lipsit de griji. Era general şi i se ordonase să ducă un război şi nimic nu putea face un asemenea om mai meditativ decât comanda de-a îndeplini lucrurile pe care susţinea că le poate face. Ar fi preferat să aibă mai multă artilerie la dispoziţie şi mai mult sprijin aerian, dar avea destule tunuri şi probabil suficient suport din partea aviaţiei. Pe moment, parcurgea estimările serviciului de informaţii şi studia hărţile. De ani de zile studiase lucrările de apărare de pe partea opusă a graniţei, mergând până la trimiterea ocazională de cercetaşi pe celălalt mal al fluviului pentru a face recunoaşterea buncărelor care stăteau de cincizeci de ani aţintite către sud. Ruşii erau buni genişti, iar acele mijloace fixe de apărare îi vor da de lucru.

Dar planul său de atac era simplu. În spatele unui masiv baraj de artilerie urma să-şi treacă infanteria, în bărci de asalt, pe celălalt mal al fluviului Amur, pentru a se ocupa de buncărele inamice, aducând simultan genişti care să unească cele două maluri cu poduri de pontoane în scopul de a-şi împinge unităţile mecanizate peste dealuri, iar de-

acolo mai departe, spre nord. Avea elicoptere de atac, totuşi nu destul de multe aşa cum şi-ar fi dorit. Se plânsese în legătură cu asta, dar aşa făceau toţi comandanţii Armatei Populare de Eliberare. Singurul obiect din dotarea armatei ruse care-l îngrijora era elicopterul de atac Mi-24. Erau nişte maşinării greoaie, însă cu capacităţi letale, dacă erau folosite cu înţelepciune.

Cele mai bune informaţii proveneau din surse HUMINT, adică cetăţeni chinezi care trăiau ilegal, însă confortabil, în Rusia – vânzători în magazine sau muncitori, dintre care un mare număr erau agenţi sau ofiţeri ai Ministerului Securităţii Statului. Ar fi preferat să aibă mai multe fotografii, însă ţara sa nu avea pe orbită decât un singur satelit de recunoaştere şi adevărul era că imaginile achiziţionate de la sateliţii comerciali ai companiei franceze SPOT erau mai bune, având rezoluţia de un metru, performanţă la care ţara sa încă nu ajunsese. Totodată imaginile erau mai uşor de obţinut de pe internet, şi în acest scop ofiţerul său coordonator de la informaţii avea un cec în alb. Imaginile arătau că cele mai apropiate unităţi mecanizate ruse se găseau la peste o sută de kilometri. Ele confirmau cele spuse de sursele umane, cum că singurele obiective militare aflate în raza de acţiune a artileriei erau unităţile de grăniceri alocate pazei de frontieră. Era interesant faptul că structurile superioare de comandă ruseşti nu împinseseră în grabă forţe spre graniţă, dar nici nu prea aveau ce trimite, iar apărarea unei linii de frontieră, cu numeroasele ei creste şi meandre, absorbea efective aşa cum un burete absorbea apa – şi ruşii nu aveau suficiente trupe ca să le risipească. Dispunea totodată de informaţii că general-colonelul Bondarenko îşi antrena trupele mai intens decât predecesorul său, dar asta nu constituia o sursă de îngrijorare. Chinezii se antrenau din greu de ani de zile, iar lui Ivan i-ar fi trebuit mult timp să ajungă la acelaşi nivel cu ei.

Nu, singurul lui motiv de grijă era distanţa. Armata sa şi celelalte mari unităţi învecinate aveau un drum lung de parcurs. Asigurarea aprovizionării lor urma să fie o

problemă, căci aşa cum odinioară Napoleon spusese că o armată mărşăluieşte pe stomacul ei, tancurile şi vehiculele şenilate mergeau pe o mare de motorină. Spionii îi oferiseră locaţia câtorva mari depozite ruseşti de combustibil, însă nu putea conta pe faptul că le va captura intacte, oricât de dezirabil era acel gând – dar chiar şi aşa, făcuse planuri pentru un desant cu elicoptere la fiecare depozit însemnat pe hartă.

Peng stinse cea de-a şaisprezecea ţigară din ziua respectivă şi se uită la directorul de operaţiuni.

— Da?

— Ordinul final a sosit. Plecarea la asalt este la ora 03.30, peste trei zile.

— Până atunci vei avea toate forţele poziţionate la locul lor? se interesă Peng.

— Da, tovarăşe general, cu o rezervă de douăzeci şi patru de ore.

— Bun. Să avem grijă ca toţi oamenii noştri să fie bine hrăniţi. În următoarele săptămâni ar putea să treacă lungi perioade de timp între două mese.

— Ordinul acesta a fost deja transmis, tovarăşe general, îl informă colonelul.

— Şi linişte radio totală.

— Desigur, tovarăşe general.

— Nicio şoaptă, anunţă sergentul. Nici măcar unde purtătoare.

Avionul RE-135 Rivet Joint era primul aparat de zbor al USAF[89] trimis în misiune, care-şi luase zborul de la baza aeriană Anderson, din insula Guam. Fusese realimentat în zbor deasupra Mării Okhotsk şi pătrunsese în spaţiul aerian rus prin dreptul oraşului port Ayan, iar acum, după două ore, se afla la est de Skovorodino, pe partea rusească a graniţei. Rivet Joint era o versiune radical modificată, lipsită de geamuri, a bătrânului Boeing 707, înţesat cu echipament de radio recepţie şi având la bord un echipaj experimentat, specializat în ascultare, unul din cele doar două echipaje

[89] USAF – Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

aparţinând USAF care vorbea o chineză acceptabilă.

— Sergent, ce-nseamnă când pe teren ai desfăşuraţi o mulţime de soldaţi, dar nu-i nici urmă de trafic radio? întrebă colonelul aflat la comanda misiunii. Fireşte, întrebarea era retorică.

— Tot acelaşi lucru ca atunci când puştiul dumneavoastră de doi ani nu scoate niciun zgomot, domnule colonel. Mâzgăleşte pereţii cu creionul sau face altceva care merită o bătaie la fund.

Sergentul se lăsă pe spătarul scaunului care era aidoma cu cele folosite de piloţi, privind numeroasele scanere acordate pe frecvenţele cunoscute ale Armatei Populare. Ecranele, cu excepţia descărcărilor statice, erau goale. Fuseseră ceva convorbiri câtă vreme Armata Populară îşi mutase unităţile pe poziţii, însă acum nu mai prindeau decât emisii ale posturilor FM comerciale, care emiteau un gen de muzică total necunoscută celor din echipajul avionului, la fel cum le-ar fi fost străină muzica de origine country celor din Beijing. Doi aviatori care ascultau staţiile civile de radio remarcaseră că versurile baladelor chinezeşti de dragoste erau la fel de fără noimă ca şi cele compuse la Nashville, deşi în acel moment staţiile înclinau mai mult spre transmiterea de cântece patriotice.

Acelaşi fapt fu remarcat la Fort Meade, Maryland. NSA avea mulţi sateliţi de ascultare înconjurând globul, inclusiv doi sateliţi monstruoşi, tip Rhyolite, poziţionaţi pe o orbită geosincronă deasupra Ecuatorului, ambii monitorizând canalele folosite de armata şi guvernul Chinei. Traficul radio asociat formaţiunilor militare scăzuse la zero în ultimele douăsprezece ore, iar aceasta nu putea să-nsemne decât un singur lucru atât pentru analiştii civili, cât şi pentru cei militari: o armată tăcută este cea care plănuieşte să întreprindă ceva.

Angajaţii Biroului Naţional de Recunoaştere aveau sarcina de a scrie un raport SNIE, căci oamenii aveau tendinţa să dea crezare fotografiilor, mai mult decât

vorbelor goale. Imaginile foto fuseseră corelate prin computer cu cele luate de satelitul radar, dar, lucru care nu surprinse pe nimeni, toate zonele de adunare erau acum în majoritate pustii. Tancurile şi celelalte vehicule şenilate staţionaseră numai atât cât era necesar să se reorganizeze după călătoria cu trenul, apoi se mutaseră către nord, judecând după făgaşele lăsate în drumurile de pământ care erau predominante în regiune. Ar fi avut timp să-ntindă plase de camuflaj peste tancuri, însă era o pierdere de timp, căci nu puteau ascunde urmele lăsate de sutele de vehicule, aşa cum nu puteau ascunde un lanţ muntos. Şi abia dacă luaseră câteva măsuri de mascare pentru sutele de camioane de aprovizionare care, aşa cum văzură cei de la NRO, încă se deplasau în convoaie strânse, cu circa treizeci de kilometri pe oră, îndreptându-se către zonele de adunare aflate doar la câţiva kilometri spre sud faţă de locul unde fuseseră luate imaginile. Fotografiile fuseseră imprimate cu ajutorul a şase uriaşe imprimante laser, construite la comandă special pentru NRO, apoi pozele fură duse la Casa Albă, unde oamenii stăteau de jur împrejurul Biroului Oval, făcând o noapte albă împreună cu preşedintele. Fotografiile fură livrate de un sergent al armatei. Analistul civil care-l însoţea rămase înăuntru în vreme ce subofiţerul ieşi afară şi se întoarse la bordul maşinii Ford de serviciu, după ce-i lăsase preşedintelui un pachet de ţigări Newport.

— Jack, ai fost rău, îl tachină Jackson. Să-l laşi fără ţigări pe tânărul acela inocent.

— Mai lasă-mă, Robby, replică preşedintele zâmbind. Ţigara îl făcu să tuşească, însă îl ajuta să rămână treaz la fel de mult ca şi cafeaua de calitate. Tu te descarci de stres în felul tău, eu în al meu. Bun, ce-avem aici? îl întrebă preşedintele pe analist.

— Domnule, în zona aceea sunt tot atât de multe vehicule blindate câte am văzut eu în China, plus întregul lor echipament auxiliar. Vor ataca spre nord şi asta curând, cam în trei zile după părerea mea.

— Ce ştii despre aviaţia lor? întrebă Jackson.

— Uitaţi aici, domnule. Degetul analistului indică rapid ceva pe o fotografie. Baza de la Jinxi, special construită pentru aparate de vânătoare, e un bun exemplu. Aici e o escadrilă de avioane Su-27 de provenienţă rusească, iar aici un întreg regiment de aparate J-7. Suhoi e un avion de vânătoare foarte bun, similar ca performanţe şi rol primelor versiuni ale aparatului nostru F-15. J-7 este un interceptor de zi evoluat din bătrânul MiG-21 şi poate fi modificat pentru atac la sol. Puteţi număra şaizeci şi opt de aeronave. Probabil cel puţin patru se aflau în aer când a trecut satelitul deasupra zonei. Remarcaţi cisternele de alimentare aliniate pe rampă şi acel avion la care meştereşte o echipă de întreţinere. Estimăm ca această bază stă în expectativă de cinci zile…

— … aşteptând să fie totul pus la punct? întrebă Jackson. Aşa procedau chinezii.

— Da, domnule. Totodată puteţi remarca vârfurile rachetelor care se iţesc de sub aripile avioanelor. Toate aparatele sunt înarmate pentru luptă.

— Rachetele albe de pe pilonii de acroşare, sublinie Robby. Au de făcut puţină treabă pe undeva.

— Numai dacă nota noastră nu-i calmează, rosti Ryan, cu o fărâmă de speranţă în voce. O fărâmă minusculă, după cum realizară cei din cameră. Preşedintele trase un ultim fum din ţigara Newport, apoi stinse chiştocul. Ar fi de folos dacă i-aş telefona personal primului secretar Xu?

— Vreţi un răspuns cinstit? Era profesorul Weaver, cel mai obosit dintre toţi la patru dimineaţa, cât era ora la Washington.

— Alt gen de răspuns nu-mi serveşte la nimic în acest moment, replică Ryan, nu tocmai morocănos.

— Nota va da probabil bine în ziare sau în cărţile de istorie, dar este improbabil să le afecteze procesul decizional.

— Merită să încercăm, îl contrazise Ed Foley. Ce-avem de pierdut?

— Aşteaptă până la opt, Jack, reflectă van Damm. Nu vrem ca el să ştie că am stat treji toată noaptea. S-ar simţi

măguliţi.

Ryan se răsuci să arunce o privire prin fereastra peretelui sudic. Draperiile nu erau trase şi orice trecător ar fi putut remarca atunci că luminile stătuseră aprinse toată noaptea. Dar, lucru ciudat, nici măcar nu ştia dacă cei din Serviciul Secret le stingeau vreodată peste noapte.

— Când începem mutarea forţelor noastre? fu următoarea întrebare pusă de Jack.

— Ataşatul aero ne va suna din Moscova imediat ce va ajunge la un rezultat cu ruşii. Poate să se întâmple oricând.

Preşedintele zâmbi.

— A avut o noapte mai lungă decât noi.

— Este mai tânăr decât noi, sublinie Mickey Moore. E abia colonel.

— Dacă se ajunge la conflict, cum arată planurile noastre? întrebă van Damm.

— Super-război, răspunse Moore. Lumea încă nu cunoaşte noile arme pe care le dezvoltăm. Va face ca Operaţiunea Furtună în Deşert să pară un film rulat cu încetinitorul.

CAPITOLUL 48

Pregătirea de artilerie

Pe când alţii făceau o noapte albă, Ghenadi Iosifovici Bondarenko uitase ce era acela somn. Imprimanta telexului se înroşise de atâtea mesaje venite de la Moscova, iar citirea lor îi lua timp, de care ar fi putut profita în alt mod. Rusia încă nu învăţase să lase oamenii în pace să-şi facă meseria, iar ca urmare, ofiţerul comandant al secţiei sale de comunicaţii se cocoşase de tot, venind cu maldăre de mesaje FULGER.

— Uite ce-i, îi spunea generalul ofiţerului său cu informaţiile. Am nevoie de date referitoare la ce fel de echipament au, unde se află el şi cum sunt poziţionaţi chinezii pentru atacul spre nord, contra noastră. Politica şi obiectivele lor nu sunt la fel de importante pentru mine ca locul unde se găsesc ei chiar acum!

— Momentan mă aştept să primim de la Moscova informaţii solide. Observarea prin satelit făcută de americani şi...

— Fir-ar să fie! Mi-aduc aminte de vremea când aveam sateliţii noştri nenorociţi. Dar recunoaşterea aeriană?

— Avioanele potrivite acestui rol se află în drum către noi. Mâine, la ora prânzului, vor fi capabile să plece în misiune, dar vom îndrăzni să le trimitem deasupra teritoriului chinez? întrebă colonelul Tolkunov.

— Oare avem îndrăzneala să nu le trimitem? replică generalul.

— Tovarăşe general, zise ofiţerul G-2, ne îngrijorează faptul că asta le va da chinezilor o scuză politică pentru atac.

— Cine zice asta?

— Stavka.

Capul lui Bondarenko se înclină deasupra mesei cu hărţi.

Respiră adânc şi ţinu ochii închişi timp de trei secunde, dar tot ce reuşi să obţină era dorinţa de-a dormi pentru o oră… nu, măcar treizeci de minute. Atâta tot, raţionă el, doar treizeci de minute.

— O scuză politică, observă generalul. Ştii, Vladimir Konstantinovici, a fost odată o perioadă când germanii trimiteau avioane de recunoaştere de mare altitudine adânc în teritoriile apusene ale Rusiei, cercetând terenul pentru invazia lor. Exista o escadrilă specială de avioane de vânătoare capabilă să ajungă la altitudinea lor, iar comandantul lor de regiment a cerut permisiunea să intercepteze aparatele de recunoaştere. A fost pe loc demis din funcţie. Cred că a avut mare noroc să nu fie împuşcat. A ajuns un mare as şi Erou al Uniunii Sovietice înainte ca nişte avioane de vânătoare germane să-l doboare. Vezi, şi Stalin se temea să-l provoace pe Hitler!

— Tovarăşe colonel?

Capetele se răsuciră. Era un tânăr sergent cu un vraf de fotografii de format mare.

— Aici, repede!

Sergentul le întinse pe masă, acoperind hărţile topografice care stătuseră pe tăblia ei în cele patru ore anterioare. Calitatea nu era grozavă. Pozele fuseseră transmise prin fax în loc de o imprimantă fotografică, dar pentru ce le trebuia lor erau suficient de bune. Existau chiar şi casete text inserate, cu legenda scrisă în limba engleză, pentru a le explica necunoscătorilor ce se găsea în acele fotografii. Ofiţerul de informaţii fu primul care interpretă imaginile.

— Iată-i, şopti colonelul. Verifică setul de coordonate şi ora indicată în colţul din dreapta jos al primei imagini. Asta-i o divizie completă de tancuri şi se află – reveni la hărţile tipărite – chiar aici, exact cum ne aşteptam. Punctul lor de plecare e Harbin. Nici n-avea cum să fie altul. Toate liniile lor ferate converg spre el. Primul lor obiectiv va fi Belogorsk.

— Şi valea asta mai sus de el, confirmă Bondarenko. Vor trece prin acest pas, iar apoi vor înainta spre nord-vest. Nu

trebuia să fie laureat al premiului Nobel ca să prezică direcţia de înaintare. Primul lucru de care orice plan militar, oricât de ambiţios, trebuia să ţină cont în realizarea obiectivelor, era configuraţia terenului. Bondarenko putea ghici destul de precis intenţiile comandantului inamic, deoarece orice militar instruit putea citi liniile de contur de pe hartă, interpretându-le în acelaşi mod. Terenul plat era de preferat celui în pantă. Zonele degajate erau mai bune decât cele împădurite. Solul uscat era mai bun decât cel umed. Pe linia frontierei se găseau destule pante, dar care se îndulceau, şi mai existau multe văi care asigurau o avansare rapidă. Cu destule efective ar fi putut face din fiecare vale o capcană mortală, dar dacă ar fi avut soldaţii doriţi, atunci chinezii nu s-ar mai înşira acum la graniţa sa. Ar fi stat în propriile poziţii defensive, temându-se de el. Dar lumea reală nu se prezenta astfel pentru comandantul din Extremul Orient.

Divizia 265 Infanterie Motorizată se găsea la o sută de kilometri în spatele graniţei. Soldaţii săi făceau acum exerciţii intense de tragere, încercând să arate că banii investiţi în pregătirea lor dau rezultate. Ofiţerii de batalion şi de regiment stăteau în posturile de comandă, făcând manevre simulate pe hartă, deoarece Bondarenko avea nevoie ca ei să gândească, nu să tragă cu arma. Pentru asta îi avea pe sergenţi. Vestea bună pentru general era că soldaţilor săi le făcea plăcere să tragă cu muniţie reală, iar talentele lor de ţintaşi se îmbunătăţeau cu repeziciune. Veste proastă era că pentru fiecare echipaj de tanc antrenat de partea rusă, inamicul avea douăzeci.

— Ce ambuscadă am putea întinde, dacă am avea oamenii necesari, oftă Tolkunov.

— Când eram în America, urmărindu-i cum se antrenează, am auzit o glumă bună: Se zicea că dacă mătuşa ta ar fi avut boaşe, ar fi fost unchiul tău, Vladimir Konstantinovici.

— Chiar aşa, tovarăşe general.

Reveniră amândoi la studiul hărţilor şi al fotografiilor.

— Aşadar ei ştiu ce-avem de gând să facem, observă Qian Kun. Asta nu-i o evoluţie pozitivă.

— Poţi şti ce va face un tâlhar, însă dacă el are un pistol şi tu n-ai, ce mai contează? îi întoarse întrebarea Zhang Han San. Tovarăşe mareşal?

— Nimeni nu poate masca mişcări de trupe de o asemenea anvergură, spuse mareşalul Luo cu o voce plată. Obţinerea surprizei tactice este întotdeauna dificil de realizat. Dar avem totuşi surpriza strategică.

— Este adevărat, le spuse Tan Deshi celor din Biroul Politic. Ruşii au alertat câteva dintre diviziile lor, pregătindu-le pentru deplasare, însă toate se află în vest, la zile întregi distanţă, iar apropierea se poate face numai pe o singură magistrală feroviară, pe care aviaţia noastră o poate întrerupe, nu-i aşa, Luo?

— Cu uşurinţă, confirmă ministrul apărării.

— Dar ce facem cu americanii? întrebă Fang Gan. În nota pe care tocmai am primit-o ne spun că Rusia e considerată aliata lor. De câte ori i-a subestimat lumea pe americani, Zhang? Inclusiv tu, completă el.

— Există anumite condiţii obiective care se aplică chiar şi americanilor, cu toată măreţia lor, îi asigură Luo pe cei prezenţi.

— Iar peste trei zile le vom vinde petrol şi aur, întări Zhang la rândul său. Americanii n-au memorie politică. Întotdeauna se adaptează la situaţia schimbătoare de pe glob. În 1949 au scos Tratatul NATO, care includea, în persoana Germaniei, vechiul lor inamic. Uitaţi-vă ce-au făcut cu Japonia, după ce-au aruncat două bombe atomice asupra ei. Singurul lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare e acesta: cu toate că americanii vor desfăşura câteva unităţi, căci trebuie să arate că-şi respectă angajamentele, poate vom reuşi să nu le provocăm prea multe pierderi. Totodată am face bine să tratăm prizonierii şi civilii capturaţi cu blândeţe – cred că lumea are sensibilităţi de care trebuie să ţinem cont cumva.

— Tovarăşi, zise Fang, adunându-şi tot curajul pentru a da glas pentru ultima oară temerilor sale interioare. Încă

avem şansa de-a opri un conflict, aşa cum ne-a spus mareşalul Luo zilele trecute. Încă nu suntem total implicaţi, până când n-au fost trase primele focuri. Până atunci putem pretinde că facem un exerciţiu de apărare, iar lumea va accepta explicaţia, din motivele pe care prietenul meu Zhang tocmai ni le-a amintit. Dar îndată ce încep ostilităţile, tigrul a scăpat din cuşcă. Oamenii apără cu îndârjire bunurile personale. Vă aduceţi aminte că Hitler, spre nenorocirea lui, i-a subestimat pe ruşi. Exact acum un an Iranul i-a subestimat pe americani, cauzând un dezastru pentru ţara lor şi moartea liderului ei. Suntem *siguri* că vom ieşi învingători din această aventură? întrebă el. Aici punem în joc soarta patriei. Nu trebuie să uităm asta.

— Fang, vechiul meu tovarăş, eşti înţelept şi profund ca întotdeauna, răspunse cu graţie Zhang. Şi ştiu că vorbeşti în numele naţiunii noastre şi a poporului ei, dar aşa cum nu trebuie să ne subestimăm inamicii, nu trebuie să ne subestimăm nici pe noi înşine. Am mai luptat o dată cu America şi le-am administrat cea mai grea înfrângere din istoria lor, nu-i aşa?

— Da, i-am luat prin surprindere, dar într-un final am pierdut *un milion* de oameni, printre care şi pe fiul lui Mao. Şi de ce? Pentru că ne-am *supraestimat* posibilităţile.

— Nu şi de data asta, Fang, îl asigură Luo. Le vom face ruşilor ce le-am făcut americanilor în 1950 pe Fluviul Yalu. Vom ataca în forţă, profitând de surpriză. Vom pătrunde acolo unde poziţiile lor sunt slabe. Unde sunt puternice, le vom flanca şi ocoli. În 1950 aveam o armată compusă din ţărani înarmaţi numai cu armament uşor. Astăzi, continuă Luo, suntem o armată în întregime modernă. Putem face nişte chestii la care americanii nici nu visau în vremurile acelea. *Vom reuşi,* concluzionă ministrul apărării cu o convingere fermă.

— Tovarăşi, vrem să ne oprim tocmai acum? întrebă Zhang pentru a focaliza dezbaterea. Vrem să condamnăm la ruină viitorul economic şi politic al patriei noastre? Aceasta e problema cu care ne confruntăm. Dacă stăm şi nu facem nimic, riscăm moartea naţiunii. Cine dintre noi

doreşte să stăm?

În mod previzibil, nu dorea nimeni, nici măcar Qian nu ridică mănuşa aruncată de Zhang. Votul fu unanim. Ca întotdeauna, pentru propria siguranţă de membri ai Biroului Politic, puseseră colegialitatea înaintea raţiunii. Miniştrii reveniră la birourile lor. Zhang îl opri timp de câteva minute pe Tan Deshi pentru a discuta cu el, apoi reveni la biroul său. La o oră după aceea, pică pe capul amicului său, Fang Gan.

— Nu eşti supărat pe mine? îl întrebă Fang.

— Vocea prudenţei nu mă ofensează, bătrâne prieten, zise cu mărinimie Zhang, ocupând fotoliul din partea opusă a biroului lui Fang. Îşi permitea să fie mărinimos. Câştigase.

— Mi-e frică de mutarea asta, Zhang. În 1950 *i-am subestimat* cu adevărat pe americani şi ne-a costat o mulţime de oameni.

— Avem destui cu care să-i înlocuim, punctă ministrul fără portofoliu. Şi îl va face pe Luo să se considere valoros.

— De parcă ar mai avea nevoie de asta.

Fang îşi arătă printr-un gest dispreţul la adresa militarului acela ţanţoş.

— Chiar şi un dulău are rostul lui, sublinie vizitatorul.

— Zhang, dacă ruşii sunt mai formidabili decât crezi?

— Am avut grijă de asta. Peste două zile vom crea instabilitate în ţara lor, exact în ziua când va începe atacul nostru.

— Cum?

— Îţi aminteşti că am avut o tentativă eşuată de asasinat împotriva consilierului-şef al lui Gruşavoi, individul ăla, Golovko?

— Da, şi te-am sfătuit să n-o facem, îi reaminti Fang oaspetelui său.

— Atunci, poate, ai avut dreptate, admise Fang, pentru a gâdila orgoliul gazdei. Dar Tan a pus la cale acţiunea şi ce alt mijloc mai bun avem pentru destabilizarea Rusiei decât eliminarea preşedintelui ei? Putem reuşi, iar Tan a primit deja ordin.

— Asasinezi un şef de stat pe teritoriul unei ţări străine?

întrebă Fang, surprins de îndrăzneala acţiunii. Dacă ratezi?

— Oricum comitem un act de război contra Rusiei. Ce am avea de pierdut prin asta? Nimic – însă câştigul ar fi mare.

— Dar implicaţiile politice… se înecă Fang.

— Ce-i cu ele?

— Dacă ne răspund cu aceeaşi monedă?

— Adică să-l atace pe Xu? Expresia de pe chipul său oferea răspunsul real la întrebare: Chinei i-ar fi mai bine fără acea nulitate. Dar nici măcar Zhang nu putea rosti asta cu voce tare, chiar şi în intimitatea acelei încăperi. Tan m-a asigurat că securitatea fizică a premierului este perfectă. Perfectă, Fang. În ţara noastră nu există operaţiuni ale serviciilor străine de spionaj.

— Am impresia că fiecare naţiune susţine asta – chiar înainte de a-i cădea tavanul în cap. Spionii noştri s-au descurcat bine în America, de exemplu, iar tovarăşul Tan merită felicitări pentru acest fapt, însă aroganţa se risipeşte în faţa unei lovituri, iar loviturile de acest gen nu sunt niciodată anticipate. Am face bine să ţinem minte lucrul acesta.

Zhang îndepărtă printr-un gest ideea.

— Nu ne putem speria chiar de orice.

— Adevărat, dar să nu te temi de nimic e iarăşi imprudent. Fang făcu o pauză pentru a drege propriul zid de apărare. Zhang, cred că mă consideri o babă.

— Babă? surâse celălalt ministru. Nu, Fang, eşti un tovarăş cu mulţi ani de vechime la activ şi unul dintre cei mai raţionali gânditori ai noştri. Oare de ce, cred că ţi-ai pus întrebarea, te-am adus în Biroul Politic?

„Ca să te foloseşti de votul meu, fireşte”, evită Fang să răspundă. Avea cel mai mare respect pentru colegul său mai mare în rang, dar nu era orb la greşelile lui.

— Pentru asta îţi sunt recunoscător.

— *Poporul* ar trebui să fie cel recunoscător, căci eşti foarte atent la nevoile sale.

— Mă rog, cineva trebuie să-şi aducă aminte de ţăranii şi muncitorii de-afară. La urma urmei, noi îi servim pe ei. Ideologia era perfectă pentru momentul respectiv. Nu avem

o slujbă uşoară.

— Ai nevoie de puţină destindere. Ia-o pe fata aia, Ming, du-o în patul tău. Ai mai făcut asta. Era o slăbiciune împărtăşită de ambii bărbaţi. Tensiunea momentului se risipi, exact după cum dorise Zhang să se-ntâmple.

— Chai face un sex oral mai de calitate, replică Fang cu un zâmbet timid.

— Atunci du-o la apartamentul tău. Cumpără-i nişte lenjerie de mătase. Dă-i să bea. Le plac chestiile astea.

— Nu-i o idee rea, admise Fang. Cu siguranţă mă va ajuta să dorm mai bine.

— Atunci fă-o, indiferent de mijloace! Avem nevoie de odihnă. Următoarele două săptămâni vor fi epuizante pentru noi – dar pentru inamici va fi şi mai rău.

— Încă ceva, Zhang. Aşa cum ai spus, trebuie să-i tratăm bine pe captivi. Un lucru pe care americanii nu-l iartă uşor este cruzimea faţă de cei neajutoraţi, aşa cum s-a întâmplat chiar aici, în Beijing.

— Acum *ei* sunt nişte babe. Nu pot pricepe care-i modul corect de utilizare a forţei.

— Poate aşa o fi, însă dacă vrem să facem afaceri cu ei, după cum ai spus chiar tu, de ce să-i jignim gratuit?

Zhang dădu aprobator din cap, tranşând problema, ştiind că el este jucătorul mai tare.

— Foarte bine. Îi voi spune lui Luo. Aruncă o privire la ceas. Trebuie să plec. Diseară iau cina cu Xu.

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

— Fireşte. Zhang se ridică, se înclină în faţa amicului său, apoi plecă. Fang aşteptă un minut înainte de-a se ridica şi a păşi până la uşă. Ming, o chemă el prin uşa deschisă. Vino aici.

Rămase în cadrul uşii cât timp intră secretara, admirând-o pe Chai. Ochii ei îi întâlniră privirea şi clipi, adăugând un mic zâmbet cochet. Da, trebuia să fie bine odihnit, iar ea îl va ajuta.

— Şedinţa Biroului Politic s-a prelungit până târziu astăzi, rosti Fang, reocupându-şi scaunul şi începând să dicteze.

Dură douăzeci şi cinci de minute, apoi o concedie pe

Ming, trimiţând-o să facă transcrierea. Apoi o chemă înăuntru pe Chai, îi dădu un ordin şi o concedie şi pe ea. După o oră programul de lucru luă sfârşit. Fang păşi către maşina sa oficială, cu Chai pe urmele sale. Împreună călătoriră până la apartamentul său confortabil, iar acolo trecură la treabă.

Ming îşi întâlni iubitul la un restaurant nou, numit Calul de Jad, unde mâncarea era mai bună decât în alte părţi.

— Pari supărată, observă Nomuri.

— Am avut un program încărcat la serviciu, explică ea. Ne-aşteaptă o mare belea.

— Oh? Ce fel de belea?

— Nu pot să-ţi spun, se eschivă ea. Probabil compania ta nu va fi afectată.

Nomuri remarcă faptul că reuşise să aducă agenta la pasul următor – de fapt era ultimul. Nu mai amintise de programul instalat în computerul ei. Niciodată nu va mai aduce în discuţie acel subiect. Era foarte bine să dea uitării ce făcea. Conştiinţa nu se mai preocupa de lucrurile uitate. După cină merseră la apartamentul ofiţerului CIA, iar el făcu tot posibilul s-o destindă. Nu avu succes decât parţial, dar ea îi aprecie în mod corespunzător prestaţia şi îl părăsi la unsprezece fără un sfert. Nomuri bău o porţie dublă de tărie şi verifică în computer să vadă dacă raportul ei aproape zilnic fusese transmis. Spera ca săptămâna următoare să poată instala un program care să permită trimiterea raportului, prin internet, direct către site-ul cu reţete. Dacă în Beijing urmau să se petreacă evenimente rele, NEC ar fi putut să-l cheme înapoi în Japonia, iar el nu dorea ca rapoartele lui SONGBIRD să nu mai ajungă la Langley.

Când actualul raport sosi la sediul CIA generă mari emoţii.

După citirea lui, Ed Foley îşi dorea să-i fi împrumutat un STU lui Serghei Golovko, însă America nu-şi dezvăluia prea uşor mijloacele secrete de comunicaţie, aşa că raportul a trebuit să fie rescris şi transmis printr-o linie sigură de fax

ambasadei americane de la Moscova, apoi dus personal la sediul SVR de către un agent diplomatic american ce nu avea legături cu CIA. Fireşte, ruşii urmau să presupună că-i spion, lucru care va face să fie urmărit oriunde s-ar duce, de către personalul de specialitate din FSB. Afacerile rămâneau afaceri, chiar şi în acea Nouă Ordine Mondială.

În mod previzibil, la citirea mesajului Golovko sări până aproape de tavanul biroului.

John Clark află veştile prin intermediul telefonului său securizat, cu transmisie via satelit.

— Ce naiba? întrebă RAINBOW SIX, stând în maşina personală, staţionată nu departe de Piaţa Roşie.

— Exact cum ai auzit, întări Ed Foley.

— Bine, acum ce facem?

— Ai legături cu băieţii lor de la operaţiuni speciale, da?

— Oarecum, admise Clark. Noi îi antrenăm.

— Vezi că s-ar putea să vină la tine pentru anumite sfaturi. Trebuie să fii la curent cu ce se petrece.

— Îi pot spune lui Ding?

— Da, acceptă directorul CIA.

— Bine. Ştii, prin asta se adevereşte Premisa Chavez.

— Ce-i aia? se miră Foley.

— Îi place să spună că relaţiile internaţionale constau în mare măsură în modul în care şi-o trag naţiunile reciproc.

Vorbele fură suficiente pentru a-l face pe Foley să râdă, la o depărtare de opt mii de kilometri şi opt fusuri orare diferenţă.

— Mda, amicii noştri chinezi cu certitudine joacă tare.

— Cât de bună e informaţia?

— Vorbă sfântă, John, îl asigură Ed pe îndepărtatul lui agent operativ.

„Avem o anumită sursă în Beijing”, raţionă Clark.

— Bine, Ed. Dacă ruşii vin la mine, îţi dau de ştire. Presupun că vom coopera.

— Pe deplin, îl asigură directorul CIA. Acum suntem aliaţi. Tu nu te uiţi pe CNN?

— Credeam că e canalul cu filme SF.

— Nu erai singurul care credea asta. Să ai o zi bună, John.

— Şi tu, Ed. Pa. Clark apăsă pe butonul STOP, apoi rosti pentru el însuşi: Dumnezeule mare. Apoi porni maşina şi se îndreptă spre punctul de întâlnire cu Chavez Domingo.

Ding era în barul pe care trupa RAINBOW îl adoptase pe parcursul staţionării ei în zona Moscovei. Băieţii se adunaseră într-un colţ al unui separeu încăpător, plângându-se de berea autohtonă, dar apreciind alcoolul pur preferat de către localnici.

— Salut, domnule C., îl întâmpină Chavez.

— Tocmai m-a sunt Ed pe telefonul mobil.

— Şi?

— Şi John Chinezul plănuieşte să-nceapă un mic război cu gazdele noastre, iar asta-i vestea cea bună, adăugă Clark.

— Care naiba e vestea cea proastă? întrebă Chavez, cu o doză de nesiguranţă în voce.

— Ministerul Securităţii Statului de la Beijing tocmai a pus un contract pe capul lui Eduard Petrovici, continuă John.

— Ăştia sunt ţicniţi? se miră celălalt ofiţer CIA.

— Păi declanşarea unui război în Siberia nu-i tocmai un gest raţional. Ed ne-a pus la curent deoarece crede că localnicii ar putea apela în curând la ajutorul nostru. Presupunând că ştiu deja care sunt contactele locale ale comuniştilor chinezi. Îţi poţi imagina că se va lăsa cu nişte descinderi în forţă, iar noi le-am antrenat băieţii. Cred că vom fi invitaţi să privim, dar probabil nu vor dori să-i şi asistăm.

— De acord.

Atunci îşi făcu apariţia generalul Kirillin, însoţit de un sergent. Sergentul rămase în preajma uşii, cu mantaua descheiată şi mâna dreaptă ţinută aproape de piept. Ofiţerul superior îl zări pe Clark şi veni direct spre el.

— N-am avut numărul tău de mobil.

— Ce aveţi astăzi pentru noi, generale? întrebă Clark.

— Am nevoie de tine să mă însoţeşti. Trebuie să-l vedem pe directorul Golovko.

— Te deranjează dacă vine şi Domingo?

— Nicio problemă, spuse Kirillin.

— De curând am vorbit cu cineva de la Washington. Cât de multe ştii? îl interpelă Clark pe amicul său rus.

— Multe, dar nu totul. De-asta trebuie să-l vedem pe Golovko. Kirillin îi împinse către uşă, unde sergentul său încerca din răsputeri să imite un câine de pază.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Eddie Price. Nimeni nu-şi controla expresia feţei, iar Eddie ştia să le interpreteze mimica.

— Îţi zicem când revenim, îi spuse Chavez.

Maşina de comandament aştepta afară, în urma ei fiind un automobil de escortă cu patru inşi înăuntru, iar sergentul care-l însoţea pe general era unul dintre puţinii oameni selectaţi în cursul de antrenament ţinut de echipa RAINBOW. Ruşii prindeau foarte repede lecţia. Nu strica să selecteze oameni aleşi pe sprânceană din unităţi considerate deja de elită.

Maşina se strecură prin traficul de pe străzile Moscovei fără a respecta prea mult regulile de circulaţie, apoi trase în dreptul porţii principale a clădirii cu nr. 2 din Piaţa Djerjinski. Liftul îi aştepta la parter şi ajunseră în grabă la ultimul etaj.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede. Îmi imaginez că ai vorbit deja cu cei de la Langley, remarcă Golovko.

Clark îi arătă telefonul mobil.

— Dispozitivul de criptare este atât de miniatural?

— Progresul, domnule director, sublinie Clark. Mi s-a spus că informaţia trebuie luată foarte în serios.

— Foleyeva are o sursă bună la Beijing. Am văzut câteva materiale provenind de la ea. S-a dovedit că prima oară a fost o tentativă deliberată de eliminare a mea, iar acum plănuiesc alta pentru preşedintele Gruşavoi. Deja l-am anunţat. Oamenii din serviciul său de securitate sunt în alertă maximă. Agentul principal al chinezilor în Moscova a fost identificat şi se află sub supraveghere. Când îşi va primi instrucţiunile, îl vom aresta. Dar nu ştim care sunt contactele sale. Presupunem că sunt foşti soldaţi Spetsnaz loiali lui, infractori, desigur, care îndeplinesc treburi

murdare pentru lumea interlopă care este în plină dezvoltare la noi.

Ce spunea el era logic, raţională John.

— Unii oameni ar face orice pentru bani, Serghei Nikolaici. Cum vă putem ajuta?

— Foley ţi-a dat instrucţiuni să ne asistaţi? A procedat bine. Datorită felului cum ajung informaţiile la noi, un observator american ar fi foarte nimerit. Pentru ridicarea suspectului vom folosi poliţia, acoperită de soldaţii generalului Kirillin. În calitate de comandant al RAINBOW, aceasta va fi misiunea ta.

Clark făcu un semn de acceptare. Nu era o acţiune solicitantă.

— Mi se pare destul de corect.

— Te vom proteja, îl asigură generalul.

— Şi vă aşteptaţi ca R.P.C. să pornească un război contra Rusiei?

— În mai puţin de-o săptămână, confirmă Golovko.

— Aurul şi petrolul? adăugă Chavez.

— Da, din câte se pare.

— Vezi, aşa e viaţa într-o mare metropolă, comentă Ding.

— Îi vom face să regrete acest gest barbar, îi asigură Kirillin pe toţi cei prezenţi.

— Rămâne de văzut, se arătă mai precaut Golovko. Ştia ce le spusese Bondarenko celor din Stavka.

— Şi acum că sunteţi în NATO, noi venim să vă ajutăm? vru Clark să ştie.

— Preşedintele Ryan e un tovarăş adevărat, confirmă rusul.

— Asta înseamnă că şi RAINBOW vine în ajutorul vostru, reflectă John cu glas tare. Cu toţii suntem soldaţi NATO.

— N-am mai luptat vreodată într-un război real, îşi exprimă gândul Chavez, cu voce tare. Dar acum avea gradul de maior şi era tare posibil să fie implicat într-unul. Îşi aduse aminte că avea plătite la zi ratele la asigurarea de viaţă.

— Nu-i amuzant, Domingo, îl asigură Clark. „Şi am devenit puţin cam bătrân pentru rahatul ăsta.”

Ambasada Chinei se afla sub supravegherea permanentă a unei vaste echipe de ofiţeri experţi ai Serviciului de Securitate al Federaţiei Ruse. Aproape toţi făcuseră parte din Direcţia a II-a a fostului KGB. Reuniţi sub egida noii agenţii, ei îndeplineau aceleaşi funcţii ca Divizia de Informaţii a FBI, deosebindu-se foarte puţin de omologii lor americani. Nu mai puţin de douăzeci de ofiţeri fuseseră desemnaţi pentru acea misiune. Aveau tot spectrul de aspecte fizice – bărbaţi şi femei, cu înfăţişare de bogaţi sau sărăntoci, de vârstă medie sau bătrâni, dar niciunul foarte tânăr, deoarece cazul era mult prea important ca să folosească ofiţeri neexperimentaţi. Vehiculele destinate misiunii cuprindeau orice, de la camioane de salubritate până la motociclete, iar fiecare unitate mobilă avea cel puţin un radio, de factură tehnică atât de avansată, încât armata rusă nu le avea încă în dotare.

Kong Deshi ieşi din ambasada R.P.C. la 7.40. Merse pe jos până la cea mai apropiată staţie de metrou şi coborî cu scara rulantă. Aceea era doar o plimbare de rutină. La aceeaşi oră un alt agent diplomatic de rang mai mic părăsi ambasada, apucând într-o altă direcţie, însă pe acesta ofiţerii FSB nu-l urmăriră. Chinezul merse pe jos la trei cvartale de blocuri distanţă, pe o stradă aglomerată, se îndreptă către al doilea lampion şi, din mers, scoase din buzunarul hainei o fâşie de bandă adezivă de culoare albă şi o lipi vertical de stâlpul metalic. După aceea merse la un restaurant şi cină de unul singur, îndeplinind o misiune al cărei scop nici el nu-l ştia. Era folosit de ofiţerul MSS din ambasadă, dar nu avea pregătire de agent de informaţii.

Secretarul III Kong merse cu metroul un anumit număr de staţii, apoi coborî, având pe urmele sale patru ofiţeri FSB, încă unul aşteptând în staţie, şi alţi doi în capătul lungilor scări rulante care duceau către suprafaţă. Pe drum, Kong cumpără un ziar de la unul dintre chioşcurile de pe stradă. Se opri de două ori, o dată ca să-şi aprindă o ţigară şi a doua oară ca să privească în jur, ca şi cum s-ar fi rătăcit şi încerca să se orienteze. Ambele manevre aveau, fireşte,

rolul să descopere filajul, însă ofiţerii FSB erau prea numeroşi, unii aflându-se chiar lângă el, iar cel mai apropiat avea un aer de trecător curios, uitându-se în altă parte. Adevărata problemă, după cum ştiau atât FBI, cât şi Serviciul de Securitate britanic, era că, odată un contact identificat, el devenea la fel de vulnerabil şi de neajutorat ca un nou-născut în junglă, atâta vreme cât cei care-l urmăreau din umbră nu erau complet idioţi. Acei profesionişti antrenaţi de KGB erau orice, numai idioţi nu. Singurul lucru pe care nu-l cunoşteau era identitatea omului care lipea semnele, dar asta, aşa cum se întâmpla de obicei, era un lucru care rămânea necunoscut. Problema era că nu ştiai niciodată când urma să se facă livrarea decât aproape de momentul executării ei.

O altă problemă pentru agentul de control Kong Deshi era că, odată identificată locaţia căsuţei poştale, ea era la fel de uşor de supravegheat ca şi un nor singuratic pe cerul senin. Mărimea trupei de supraveghere se explica numai prin faptul că voiau să se asigure că nu mai există şi altă căsuţă. Şi nu exista. Kong se aşează pe banca respectivă şi care era supravegheată. Acolo violă regulile din manualul de spionaj, prefăcându-se că ar putea citi ziarul în lumina care se diminua, dar cum în apropiere se afla un stâlp de iluminat, gestul său n-ar fi constituit un indiciu pentru un observator întâmplător.

— Acolo, observă unul dintre ofiţerii FSB. Mâna dreaptă a lui Kong făcuse înlocuirea.

Trei minute mai târziu împături ziarul şi plecă, în aceeaşi direcţie ca şi în cazurile precedente. Echipa FSB îl lăsă să se îndepărteze o bună bucată de drum înainte de-a trece la acţiune.

Aceasta avu loc tot într-o dubiţă, în care aştepta obişnuitul lăcătuş cu cheia făcută la comandă pregătită. De asemenea, în dubiţă se găsea un laptop ultra-performant de fabricaţie americană, având preprogramat cifrul de unică utilizare, o copie exactă a celui din computerul lui Suvorov/Koniev aflat în apartamentul de pe şoseaua de centură. Şi astfel, reflectă ofiţerul superior FSB aflat la

comanda acţiunii, prada lor era precum un tigru plecat în junglă la vânătoare, fără să ştie că zece ţevi de puşcă sunt aţintite asupra sa; puternic şi periculos, însă condamnat irevocabil.

Caseta fu adusă în dubiţă. Lăcătuşul o deschise. Conţinutul fu dezvăluit şi fotocopiat, apoi înlocuit, iar cutia se-ntoarse la locul ei, pe placa metalică de sub bancă. Deja un operator introducea de la tastatură literele aleatorii ale mesajului, iar în mai puţin de patru minute textul în clar îşi făcu apariţia pe ecran.

— *Lob tvoiu mat!* sublinie ofiţerul superior. Vor să-l ucidă pe preşedintele Gruşavoi!

— Poftim? întrebă un ofiţer tânăr.

Comandantul îi dădu laptopul, permiţându-i să citească mesajul afişat pe ecran.

— Asta-i un act de război, şuieră maiorul.

Colonelul îl aprobă.

— Este, Gregori. Dubiţa o luă din loc. Trebuia să dea raportul şi încă foarte repede.

Locotenentul Provalov era acasă când primi apelul telefonic. Scoase numărul obişnuit de imprecaţii cât timp se reechipă şi se îndreptă către cartierul general al FSB. Nu-i îndrăgea pe cei din Serviciul Federal de Securitate, dar ajunsese să-i respecte. Cu resursele lor ar fi putut eradica total criminalitatea în Moscova, numai că cei din FSB nu-şi împărţeau cu nimeni resursele şi îşi păstrau aroganţa de tipi mai presus de lege pe care o afişaseră şi angajaţii fostei agenţii. Poate era un lucru necesar. Cazul investigat de ei nu era cu nimic mai puţin grav decât o crimă, exceptând scara. Trădătorii nu asasinau doar persoane separate, ci regiuni întregi. Trădarea era o infracţiune privită cu multă seriozitate în ţara lui de secole întregi, iar paranoia instituţionalizată a aparatului de stat se temea de ea şi o ura în egală măsură.

Provalov văzu că acolo se lucra cu mult peste orele normale de program. Iefremov stătea la biroul său, citind o bucată de hârtie cu acel gen de căutătură pustie, care de

multe ori denotă monstruozitatea lucrurilor înregistrate de ea.

— Bună seara, Pavel Georgievici.

— Locotenent Provalov. Iată. Yefremov îi întinse hârtia. Ambiţiile suspectului nostru au crescut. Sau cel puţin cele ale agentului său de control.

Locotenentul de miliţie luă pagina şi o citi rapid, apoi o luă de la cap, pentru a o digera din nou, mai lent.

— Când s-a petrecut asta?

— Acum mai puţin de-o oră. Ce observaţii ai de făcut?

— Ar trebui să-l arestăm imediat! sună replica previzibilă a ofiţerului de miliţie.

— Mi-am închipuit că aşa vei zice. Dar în loc să procedăm aşa vom aştepta şi vom vedea pe cine contactează. Apoi îl săltăm. Dar întâi de toate vreau să văd ce oameni pune la curent.

— Dacă o face printr-un telefon mobil, sau unul public?

— Atunci îi vom pune pe cei de la compania de telefoane să-i identifice pentru noi. Dar vreau să văd dacă are vreun contact într-un birou guvernamental important. Suvorov are mulţi colegi de pe vremea când lucra în KGB. Vreau să aflu care dintre ei s-au transformat în mercenari, ca să putem elimina tot răul, de la rădăcină. Atacul împotriva lui Serghei Nikolaici a dovedit că au resurse înfricoşătoare. Vreau să pun capăt activităţii reţelei, să-i adun pe toţi şi să-i trimit într-un lagăr de muncă sub cel mai strict regim.

Sistemul penal al Rusiei avea trei nivele de lagăre. Cele de regim „blând” erau neplăcute. Cele de nivel „mediu” erau locuri demne de evitat. Însă cele cu regim „strict” erau iadul pe pământ. Erau utile mai ales în a-i face pe recalcitranţi să dezvăluie lucruri pe care în alte circumstanţe le-ar fi păstrat sub tăcere. Iefremov avea autoritatea de-a controla ce grad de pedeapsă merita un om. Suvorov merita deja pedeapsa cu moartea, care în Rusia se realiza prin împuşcare… însă existau lucruri mai rele decât moartea.

— Echipa care asigură securitatea preşedintelui a fost avertizată?

— Da, încuviinţă ofiţerul FSB, deşi răspunsul lui suna neconvingător. Cum putem fi siguri că unul dintre ei nu este compromis? Preşedintelui american era cât pe ce să i se întâmple asta anul trecut, cred că ai auzit, deci este o posibilitate care trebuie s-o luăm în considerare. Toţi au fost supravegheaţi. Dar pe când era în KGB Suvorov a avut unele contacte în cadrul Direcţiei a VIII-a şi niciunul dintre cei pe care i-a cunoscut n-a părăsit acel serviciu.

— Eşti sigur de asta?

— Am terminat verificarea acum trei zile. Am fost destul de ocupaţi cu cercetarea dosarelor din arhive. Avem chiar şi o listă cu oamenii pe care Suvorov i-ar putea suna. Practic, sunt şaisprezece inşi. Telefoanele lor sunt interceptate şi ei toţi sunt urmăriţi. Dar nici măcar FSB n-avea suficiente efective pentru a detaşa echipe complete de supraveghere pentru toţi acei suspecţi. Cazul devenise cel mai mare din istoria FSB şi doar puţine dintre anchetele KGB utilizaseră atâtea resurse umane, chiar şi pe vremea lui Oleg Penkovski.

— Ce-aţi aflat despre Amalrik şi Zimianin?

— Numele de Zimianin apare în verificarea noastră, însă nu şi celălalt. Suvorov nu-l cunoştea, însă Zimianin da – fuseseră camarazi în Afganistan – şi probabil l-a recrutat el însuşi pe celălalt. Dintre ceilalţi şaisprezece, şapte sunt suspecţi principali, toţi din Spetsnaz, trei ofiţeri şi patru subofiţeri; şi-au pus cu toţii talentele şi antrenamentul la bătaie pe piaţa liberă. Doi locuiesc în Sankt-Petersburg şi e posibil să fie implicaţi în eliminarea lui Amalrik şi Zimianin. Se pare că există unele scăpări în camaraderia lor, observă sec Iefremov. Aşadar, Provalov, mai ai ceva de adăugat?

— Nu, se pare că ai acoperit toate pistele posibile.

— Mulţumesc. De vreme ce rămâne un caz de crimă, ne vei însoţi când vom face arestarea.

— Americanul care ne-a asistat...?

— Poate veni şi el, zise Iefremov cu generozitate. Îi vom arăta cum se face treaba aici, în Rusia.

Reilly se afla la sediul ambasadei Statelor Unite, vorbind

prin STU cu Washingtonul.

— Sfinte Sisoe! remarcă agentul.

— E un mare rahat, aprecie directorul Murray. Cât de bună e echipa care asigură garda preşedintelui?

— Foarte bună. La fel de bună ca Serviciul Secret? Nu ştiu cât de bine stau ei pe latura investigativă, însă la capitolul constituţie fizică sunt buni.

— Bun, cu siguranţă au fost puşi în gardă până acum. Indiferent ce băieţi au, îi vor mai trece o dată sau de două ori prin sită. Când îl vor aresta pe Suvorov?

— O manevră isteaţă ar fi să stea până când face el prima mutare. Să ne imaginăm că chinezii îi vor da curând de ştire… poate chiar acum, presupun… şi atunci el o să dea câteva telefoane. Atunci aş pune eu mâna pe el, nu înainte.

— De acord cu tine, acceptă directorul Murray. Vrem să fim informaţi de tot ce se petrece. Aşa că scutură-l pe amicul tău din poliţie, bine?

— Da, domnule. Apoi Reilly făcu o pauză. Teama că va fi război e reală?

— Aşa se pare, confirmă Murray. Ne străduim să-i ajutăm, dar nu sunt sigur ce formă va lua ajutorul. Preşedintele speră că chestia cu NATO îi va speria pe chinezi, dar nici de asta nu suntem siguri. Agenţia se-nvârte în cerc încercând să afle ce-i în mintea chinezilor. În afară de ştirile astea, nu ştiu mare lucru.

Faptul îl surprinse pe Reilly. Credea că Murray e un apropiat al preşedintelui, dar apoi presupuse că genul acela de informaţii era prea bine compartimentat.

— Iau eu astea, îi spuse colonelul Aliev ofiţerului de transmisiuni.

— Este adresată…

— Are nevoie de somn. Ca să-i duci lui mesajele, va trebui să treci de mine, îl anunţă şeful de stat-major, citind depeşele. Asta poate să aştepte… de asta mă ocup eu. Altceva?

— Asta-i de la preşedinte!

— Preşedintele Gruşavoi are nevoie de-un general lucid mai mult decât de răspunsul la depeşa asta, Paşa. Şi lui Aliev i-ar fi prins bine un pui de somn, iar în cameră se afla o sofa a cărei moliciune îl atrăgea.

— Ce face Tolkunov?

— Aduce la zi estimările.

— Ceva semne că situaţia se îmbunătăţeşte? întrebă ofiţerul de transmisiuni.

— Tu ce crezi? replică superiorul său.

— Rahat.

— Ai dreptate, camarade. Ştii de unde ne putem procura nişte beţişoare, să învăţăm cum mâncăm cu ele?

— Nu atâta timp cât am pistolul de serviciu, răspunse colonelul. La aproape doi metri înălţime era prea mare pentru a fi tanchist sau infanterist. Asigură-te că generalul citeşte mesajele când se trezeşte. Rezolv eu cu Stavka.

— Bun. Voi dormi şi eu câteva ore, dar trezeşte-mă pe mine, nu pe el, îi zise Aliev camaradului său.

— *Da.*

În general erau bărbaţi mici de statură. Începuseră să sosească la Never, un orăşel feroviar aflat la est de Skovorodino, în vagoanele de călători ale trenurilor care făceau curse regulate pe Magistrala Transsiberiană. Odată debarcaţi, găseau ofiţeri în uniformă care îi dirijau către autobuze. Acelea se îndreptau către sud-est pe un drum paralel cu calea ferată, către un tunel săpat cu multă vreme în urmă în dealurile care dominau Fluviul Urkan. La gura tunelului era o deschidere care unui observator ocazional, i se părea o linie secundară pentru parcarea echipamentului de întreţinere a căii ferate. Aşa şi era, numai că acel tunel de serviciu se continua adânc pe sub dealuri, ramificându-se în mai multe galerii, toate construite în anii 1930 de către deţinuţii politici, parte a imperiului „gulag” a lui Iosif Stalin. În acele caverne făcute de mâna omului erau trei sute de tancuri T-55, construite la jumătatea anilor 1960 şi niciodată utilizate, dar stocate acolo ca mijloace de apărare împotriva unei invazii chineze, împreună cu alte două sute

de transportoare blindate de infanterie pe roţi, BTR-60, plus tot parcul rulant al unei întregi divizii sovietice de tancuri. Unitatea era deservită pe timp de pace de patru sute de militari în termen care, precum generaţiile dinaintea lor, îşi satisfăceau serviciul militar întreţinând tancurile şi transportoarele, deplasându-se de la un vehicul la altul şi pornind motoarele diesel, lustruind suprafeţele metalice – un lucru necesar datorită apei care se infiltra prin bolta de piatră. Pe hărţile secrete apărea cu denumirea „Depoul Never”, fiind unul dintre numeroasele astfel de amplasamente aflate în apropierea liniei principale de cale ferată care lega Moscova de Vladivostok. Ascunse cu mare dibăcie, constituiau unul dintre aşii pe care generalul-colonel Bondarenko îi ţinea în mânecă.

Un alt as erau oamenii. Majoritatea trecuţi de treizeci de ani, erau confuzi şi mai mult decât furioşi că fuseseră rupţi de căminele lor. Oricum, ca nişte ruşi adevăraţi, sau ca orice bun cetăţean al oricărei ţări de pe pământ, luaseră ordinele de chemare, imaginându-şi că ţara e la nevoie şi era ţara *lor,* aşa că răspunseseră la apel în proporţie de trei sferturi. Unii dintre ei întâlneau feţe cunoscute din vremea serviciului efectuat în armata sovietică – acei bărbaţi erau mai ales din contingentele acelei epoci – îşi salutau vechii prieteni sau îi ignorau pe cei care le stârneau amintiri neplăcute. Fiecare primea o cartelă dinainte pregătită, care îi indica unde să meargă, formându-se astfel echipajele tancurilor şi unităţile de infanterie, cele din urmă găsindu-şi uniformele şi armamentul uşor, plus muniţia, aşteptându-i în transportorul destinat fiecăreia. Toţi componenţii echipajelor de tanc erau bărbaţi scunzi, de 1,67 metri înălţime, deoarece interiorul vechilor modele de tancuri ruseşti nu permitea accesul unui bărbat înalt.

Tanchiştii care se întorceau la armăsarii de oţel din tinereţea lor cunoşteau toate punctele tari şi slabe ale modelului T-55. Motoarele erau fabricate din piese prelucrate rudimentar, nefinisate, care în primele ore de funcţionare acopereau fundul băii de ulei cu un strat de pilitură de fier greu de un kilogram, dar îşi imaginau că

rodajul fusese deja făcut prin pornirea repetată a motoarelor în depou, de către echipele de întreţinere. Tancurile erau, practic, într-o condiţie surprinzător de bună, mult mai bună decât cea a vehiculelor folosite de ei în anii de militărie. Faptul li se părea soldaţilor rechemaţi sub arme lipsit de surpriză şi straniu, căci Armata Roşie în care serviseră ei nu prea avea logică, lucru care era cunoscut tuturor cetăţenilor sovietici din anii ’70 şi ’80. Mulţi îşi aminteau cu oarecare nostalgie de zilele serviciului militar, din motive uzuale, cum ar fi şansa de-a călători şi a vedea lucruri noi, deosebite, plus camaraderia bărbaţilor de aceeaşi vârstă – o perioadă a vieţii în care tinerii explorează tot ce-i nou şi excitant. Mâncarea proastă, solda mizerabilă şi antrenamentul istovitor erau de mult uitate, cu toate că apropierea de echipamentul rulant le readusese pe unele instantaneu în memorie, acompaniate de sunetele şi mirosurile familiare din trecut. Toate tancurile aveau rezervoarele pline ochi de combustibil, plus butoaiele acroşate în partea din spate, care-i făceau pe toţi tanchiştii să se-nfioare la gândul unei bătălii – orice proiectil putea transforma un tanc într-o coloană de flăcări, aşa că prima dată consumau combustibilul din ele, ca să poată trage de mânerul de largare, scăpând de afurisitele de butoaie atunci când prin aer începeau să zboare proiectilele.

Cel mai mult le plăcu, după ce conductorii apăsară butoanele de pornire, să simtă şi să audă murmurul familiar al motorului după numai câteva rotaţii ale demarorului. Mediul ambiant al cavernelor fusese blând cu aceste vechi, dar în esenţă nefolosite, tancuri. Părea că sunt nou-nouţe, proaspăt ieşite de pe liniile de asamblare ale masivei fabrici de la Nizhnyi Tagil, care decenii întregi construise armament pentru Armata Roşie. Singurul lucru care se schimbase, după cum observară cu toţii, era că steaua roşie dispăruse de pe blindajul înclinat, înlocuită de o reprezentare ce ieşea puternic în evidenţă a noului drapel alb-albastru-roşu al ţării, care, aşa cum socotiră toţi, era un reper de ochire mult mai bun decât vechea emblemă. Într-un târziu fură cu toţii chemaţi de la vehicule de către tinerii

ofiţeri de rezervă, care, observară echipajele, arătau cam îngrijoraţi. Apoi începură discursurile şi rezerviştii aflară de ce.

— Să fiu al naibii, nu-i aşa că e încântătoare? spuse ofiţerul FSB, urcându-se în maşină.

Îl urmăriseră pe suspect până la alt restaurant scump, unde cinase singur, apoi mersese la bar, fixându-se în mai puţin de cinci minute asupra unei femei care era tot singură, foarte drăguţă în rochia ei neagră, cu dungi roşii, care părea să fie copiată după modelul unui designer italian. Suvorov/Koniev îşi conducea automobilul înapoi către apartament, cu şase maşini pe urmele sale, trei dintre ele având instalate pe panoul de bord comutatoare de schimbare a luminii farurilor, pentru a le schimba aspectul vizual pe timp de noapte. Miliţianul care conducea maşina numărul doi îşi spunea că era un echipament foarte isteţ.

Suspectul conducea încet, nu gonea pentru a-şi arăta curajul faţă de noua cucerire, în schimb o vrăjea cu farmecul său de om ieşit în lume, considerau anchetatorii. Maşina încetini în timp ce vira pe o stradă flancată de vechi lampioane din fier forjat, apoi schimbă direcţia, dacă nu abrupt, cel puţin neaşteptat.

— Rahat, se duce către parc, spuse ofiţerul superior FSB, luând microfonul staţiei radio pentru a anunţa în eter. Trebuie să fi zărit un semn pe undeva.

Aşa se şi întâmplase, însă mai întâi suspectul debarcă femeia care părea a fi foarte dezamăgită, dar care strângea în pumn nişte bancnote pentru a-şi mai alina supărarea. Una dintre maşinile FSB se opri pentru a culege femeia în vederea interogării ei, în timp ce celelalte îşi continuară urmărirea de la distanţă, iar după cinci minute evenimentul se produse. Suvorov/Koniev îşi parcă maşina pe-o latură a parcului şi o luă peste iarbă spre latura opusă, privind împrejur, dar fără să remarce faptul că în preajmă circulau cinci maşini.

— Asta-i. A luat pachetul.

O făcuse cu mare măiestrie, dar nu mai avea importanţă

atunci când ştiai la ce să fii atent. Apoi păşi înapoi către automobilul său. Două dintre maşinile de urmărire o luară înainte, direct către apartamentul său, iar cele trei din spate pur şi simplu trecură pe lângă el, continuându-şi drumul, atunci când el parcă în faţa locuinţei.

— A spus că i s-a făcut brusc rău. I-am dat cartea mea de vizită, spunea femeia celor care-o interogau. Mi-a oferit cincizeci de euro pentru deranj. Ceea ce constituia o răsplată mărinimoasă, aprecie ea, pentru pierderea unei jumătăţi de oră din preţiosul ei timp.

— Nimic altceva? Părea bolnav?

— A spus că mâncarea îi căzuse greu la stomac. M-am întrebat dacă mâncase hrană rece, aşa cum fac majoritatea bărbaţilor, dar nu era genul. E un bărbat sofisticat. Mereu îmi dau seama.

— Foarte bine. Mulţumim, Elena. Dacă te contactează, te rog să ne anunţi.

— Cu siguranţă. Fusese un interogatoriu total lipsit de brutalitate, lucru surprinzător pentru ea, din această cauză cooperând pe deplin, în timp ce-şi punea întrebarea în ce naiba intrase. Era un infractor? Poate traficant de droguri? Dacă urma s-o sune, îi va anunţa pe aceşti oameni şi să-l ia naiba pe tip. Viaţa era şi aşa destul de grea pentru o femeie cu meseria ei.

— A deschis computerul, anunţă un specialist în electronică la cartierul general al FSB. Citi tastele apăsate prin intermediul „ploşniţei” plantate în calculatorul suspectului, iar acelea nu numai că apăreau pe ecranul său, dar rulau live pe un sistem care îl reproducea fidel pe cel al celui urmărit. Iată, iată textul în clar. A recepţionat mesajul.

Urmă un minut de pauză în care individul reflecta, apoi începu din nou să scrie la tastatură. Se legă la sistemul de poştă electronică şi începu să trimită mesaje. Toate erau variaţiuni ale temei „contactează-mă îndată ce vei putea”, asta indicându-le ce avea suspectul de gând. Un total de patru mesaje fură expediate, deşi unul dintre ele sugera că

vor mai urma şi altele. Apoi se deconectă şi închise computerul.

— Acum hai să vedem dacă-i putem identifica şi corespondenţii, le spuse celor din echipa sa investigatorul-şef. Le luă doar douăzeci de minute. Ceea ce începuse ca un caz de rutină devenea acum la fel de palpitant ca finala Cupei Mondiale la fotbal.

Avionul de recunoaştere Miasişchev M-5 decolă din Taza exact înaintea zorilor. Cu forma sa ciudată, cu fuzelaj dublu, bimotorul era o versiune rusă cu patruzeci de ani mai tânără a venerabilului Lockheed U-2, capabil să zboare la douăzeci şi unu de mii de metri altitudine, cu o viteză de croazieră de nouă sute de kilometri pe oră şi apt să ia un mare număr de imagini de înaltă rezoluţie. Pilotul era un maior experimentat al forţelor aeriene ruse, care avea ordin să nu pătrundă mai mult de zece kilometri în interiorul graniţelor Chinei. Asta ca să nu-i provoace pe potenţialii inamici ai ţării sale, însă ordinul era mai uşor de redactat la Moscova decât de executat, căci frontierele dintre state rareori urmează o linie dreaptă. Maiorul îşi programă cu mare atenţie pilotul automat, apoi se rezemă în scaun şi începu să monitorizeze instrumentele de bord, în timp ce sistemul de aparate foto făcea toată munca. Principalul instrument pe care-l supraveghea era aparatul de detectare a ameninţărilor, în esenţă un scaner radio programat să detecteze emisiile staţiilor radar. Erau multe asemenea staţii amplasate în vecinătatea frontierei, majoritatea fiind de tipul celor de căutare, care emiteau pe frecvenţe joase şi medii, apoi un nou tip de semnal îşi făcu apariţia. Acesta era în banda X şi venea dinspre sud, asta însemnând că o baterie chineză de rachete sol-aer îl „ilumina” cu un radar de control al tirului. *Acesta* îi captă atenţia, căci deşi altitudinea de zbor de douăzeci şi unu de mii metri era cu mult peste plafonul de zbor al avioanelor comerciale şi mai sus decât puteau ajunge majoritatea avioanelor de interceptare, se afla totuşi în raza de acţiune a unei rachete SAM, după cum se convinsese pe pielea sa pilotul american

de avion U-2, Francis Gary Powers, pe când executa un zbor de spionaj deasupra părţii centrale a Rusiei, cu mulţi ani în urmă. Un avion de vânătoare putea păcăli prin manevre o rachetă antiaeriană, însă aparatul M-5 nu era un avion de luptă şi avea probleme până şi cu ocolirea norilor într-o zi calmă, fără vânt. Aşa că ochii îi rămaseră fixaţi pe indicaţiile afişate de radar, în timp ce în căşti auzea bipurile alertei acustice. Afişajul aparatului îi arăta că frecvenţa pulsatorie a radarului era în modul de urmărire, nu în cel de fixare pe ţintă. Aşadar nu fusese lansată nicio rachetă, iar cerul era destul de degajat încât să poată zări dâra de fum pe care întotdeauna o lăsau acest gen de rachete – însă nu, niciun fel de dâră de fum nu se înălţa de la sol. Ca sisteme defensive nu avea decât un dispersor de pulbere metalică[90] şi o rugăciune. Nici măcar un sistem de bruiaj, bombăni maiorul. Dar n-avea rost să-şi facă griji. Era la zece kilometri în interiorul spaţiului aerian *amic* şi indiferent ce sisteme SAM aveau chinezii, acelea se găseau probabil cu mult în interiorul graniţelor proprii. Ca să-l atingă, o rachetă ar fi trebuit să zboare la limita maximă a autonomiei ei, iar el ar fi putut oricând să întoarcă spre nord şi să fugă, lansând în urmă câteva kilograme de foiţe de aluminiu, pentru a-i oferi rachetei altă ţintă pe care s-o vâneze. Conform scenariului, misiunea implica patru treceri de-a lungul întregii zone de graniţă, iar pentru asta îi erau necesare alte nouăzeci de minute plictisitoare înainte de a putea reprograma aparatura de navigaţie a avionului M-5 pentru drumul de întoarcere la vechea bază a aviaţiei de vânătoare de la Taza.

Echipa de întreţinere de la sol fusese dislocată tot din zona Moscovei. Îndată ce aparatul M-5 îşi încheie rulajul pe pistă, casetele cu film fură descărcate şi duse la un laborator mobil de developare, apoi, încă ude, fură pasate

[90] Mijloc pasiv de apărare al aeronavelor împotriva armelor antiaeriene ghidate prin radar; în aer este ejectată o capsulă care conţine panglici de aluminiu sau pilitură de fier, care formează un „nor” de particule metalice ce reflectă undele radar, derutând operatorii de la sol şi radarele de căutare ale rachetelor sol-aer, (n.tr.).

analiştilor pentru interpretare. Zăriră doar câteva tancuri, dar o mulţime de urme pe sol, iar asta era tot ce-aveau nevoie să ştie.

CAPITOLUL 49

Dezarmarea

— Ştiu, Oleg. Înţeleg că prelucrăm informaţiile în Washington şi le înmânăm imediat oamenilor voştri, îi spuse Reilly amicului său.

— Cred că sunteţi mândri de realizare, observă Provalov.

— Nu e opera Biroului, răspunse Reilly. Ruşii erau mişcaţi de faptul că americanii le furnizau informaţii atât de sensibile. Dar oare cetăţenii americani ar fi reacţionat la fel? Oricum, ce-aveţi de gând să faceţi acum?

— Încercăm să dăm de urma corespondenţilor săi electronici. Avem adresele lor şi toţi sunt abonaţi ai companiilor ruseşti furnizoare de servicii de internet. Probabil că până în acest moment FSB i-a identificat deja pe toţi.

— Când îi veţi aresta?

— Când se vor întâlni cu Suvorov. Avem acum destule probe ca să-i arestăm.

Reilly nu era chiar atât de sigur de asta. Persoanele pe care Suvorov intenţiona să le întâlnească puteau susţine că veniseră la invitaţia sa, fără a avea nici cel mai mic indiciu despre scopul întâlnirii, iar un avocat experimentat ar fi putut imediat convinge juriul că existau motive îndoielnice pentru reţinerea clienţilor săi. Mai bine să aştepte până comiteau un act incriminator, şi apoi să-i strângă cu uşa suficient de tare ca să obţină restul de probe. Dar în Rusia legile şi sistemul juridic erau diferite.

— Anatoli, la ce te gândeşti? îl chestionă Golovko.

— Tovarăşe director, mă gândesc că Moscova a devenit subit un loc periculos, replică maiorul Şelepin. Ideea că foşti soldaţi Spetsnaz conspiră pentru a comite un act de trădare la o scară aşa de mare îmi face greaţă. Nu doar

ameninţarea mă îngreţoşează, dar şi infamia asociată ei. Oamenii aceia au fost camarazii mei de armă, antrenaţi ca şi mine să devină păzitori ai Statului. Chipeşul şi tânărul ofiţer scutură din cap.

— Ei bine, pe vremea când locul acesta se numea KGB, s-a întâmplat de mai multe ori. Este neplăcut, da, însă e realitatea. Oamenii sunt coruptibili. E caracteristic pentru natura umană, zise Golovko liniştit. „Ameninţarea nu mai îmi este adresată mie”, omise el să adauge. Un gând josnic, poate, dar asta era iarăşi natura umană. Ce face în acest moment echipa de protecţie a preşedintelui Gruşavoi?

— Îmi imaginez că năduşeşte. Cine poate să ştie dacă asta este singura ameninţare? Dacă ticălosul ăla de Kong are mai mult de-un agent în Moscova? Ar trebui să-l ridicăm şi pe el.

— Chiar aşa vom face, când va sosi momentul. În ultima săptămână a fost observat făcând o singură livrare la căsuţa poştală, iar pe aceea am controlat-o... da, da, înţeleg, adăugă Serghei, când începu să priceapă unde bătea Anatoli cu remarcile sale. Nu este singurul agent operativ al MSS la Moscova, dar probabil e unicul care lucrează la acest caz. Considerentele de securitate sunt universal valabile. Ei se pot teme că unul dintre ofiţerii lor este în serviciul *nostru*, în cele din urmă. Într-o asemenea operaţiune sunt incluse multe angrenaje şi nu toate se rotesc în aceeaşi direcţie, tinere prieten. Realizezi ce-mi lipseşte?

— Îmi închipui că vreţi să aveţi sub acelaşi acoperiş şi conducerea Direcţiei a II-a. În felul acesta operaţiunea va fi condusă într-un mod cooperativ.

Golovko zâmbi.

— Corect, Anatoli Ivanovici. Deocamdată nu putem decât să ne facem datoria, sperând că şi alţii şi-o vor face pe-a lor. Da, aşteptarea n-a fost niciodată un mod distractiv de petrecere a timpului. Cu această observaţie, amândoi bărbaţii continuară să fixeze telefoanele de pe birou, aşteptând ca ele să sune.

Singurul motiv pentru care supravegherea nu era mai strânsă consta în faptul că nu mai era suficient spaţiu pentru personalul adiţional, iar Suvorov şi-ar fi putut sa seama de prezenţa celor treizeci de oameni care-l urmau pretutindeni. În ziua acea se trezi la ora obişnuită, se spălă, îşi bău cafeaua, părăsi apartamentul la ora 9.15 şi plecă spre centrul oraşului cu maşina, având un alai apreciabil de urmăritori pe urmele sale. Îşi parcă maşina la două străzi distanţă de parcul Gorki şi restul drumului îl făcu pe jos.

Aşa procedară şi ceilalţi patru oameni, aflaţi de asemenea sub urmărire. Se întâlniră la un chioşc de reviste, exact la ora 9.45 şi merseră împreună spre o cafenea dezagreabil de aglomerată, care nu le permitea urmăritorilor să se apropie suficient de mult pentru a auzi ce se vorbeşte, însă le puteau observa mimica feţelor. Suvorov/Koniev vorbi cel mai mult, ceilalţi patru ascultând cu atenţie şi dând din cap în semn de înţelegere.

Iefremov se ţinea la distanţă. Avea destulă vechime în branşă încât să nu poată garanta că faţa îi este necunoscută, aşa că trebuia să se bazeze pe ofiţerii mai tineri pentru a se apropia de suspecţi, cu căştile radio scoase din ureche şi transmiţătoarele oprite, dorindu-şi ca ei să poată citi pe buze, precum eroii din filmele cu spioni.

Pentru Pavel Georgievici Iefremov se punea întrebarea ce urma să facă atunci? Să-i aresteze pe toţi riscând să deconspire cazul – sau să rămână în umbră, riscând ca suspecţii să-şi vadă de plan... şi probabil să îndeplinească misiunea?

Răspunsul la întrebare urma să-l ofere unul dintre cei patru inşi contactaţi de Suvorov. Era cel mai în vârstă, de aproximativ patruzeci de ani, veteran Spetsnaz din Afganistan, având trecut în dreptul numelui său decoraţia Ordinul Drapelul Roşu. Se numea Igor Maximov. Îşi ridică mâna frecând degetul arătător de cel mare şi, obţinând răspunsul la întrebare, clătină din cap şi îşi luă politicos la revedere. Plecarea sa fu una cordială, iar echipa sa de filaj, compusă din doi oameni, îl urmară până la cea mai apropiată staţie de metrou, în timp ce suspecţii rămaşi în

cafenea îşi continuau discuţia.

Aflând toate astea, Iefremov dădu ordin să fie săltat. Asta se întâmplă când se dădu jos din metrou, la cinci kilometri depărtare, în staţia de lângă blocul în care locuia împreună cu soţia şi fiul său. Omul nu opuse rezistenţă şi era neînarmat. Docil ca un miel, îi însoţi pe cei doi ofiţeri FSB la cartierul general.

— Numele tău e Maximov, Igor Ilici, îi spuse Iefremov. Te-ai întâlnit cu amicul tău Suvorov, Klementi Ivanovivi pentru a discuta participarea la un act criminal. Vrem să ascultăm versiunea ta referitoare la cele discutate.

— Tovarăşe Iefremov, m-am întâlnit azi-dimineaţă la o cafea cu nişte foşti amici, apoi am plecat. Nu s-a discutat nimic deosebit. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Da, fireşte, replică angajatul FSB. Spune-mi, cunoşti doi foşti combatanţi Spetsnaz, aşa ca tine, Amalrik şi Zimianin?

— Am auzit de numele lor, însă nu ştiu cum arată.

— Iată cum arată. Iefremov îi întinse pozele de la Miliţia Leningrad. Nu sunt plăcute la vedere.

Maximov nici nu se îngălbeni, dar nici nu privi cu afecţiune pozele.

— Ce li s-a întâmplat?

— Au îndeplinit o treabă pentru tovarăşul tău Suvorov, însă el a fost în mod evident nemulţumit de felul cum au executat-o ei, astfel că i-a trimis să înoate în fluviul Neva. Maximov, ştim că ai fost în Spetsnaz. Ştim că în prezent îţi câştigi existenţa făcând lucruri ilegale, dar nu asta ne preocupă pe moment. Vrem să ştim precis ce s-a discutat la cafenea. Într-un fel sau altul, ne vei spune. Poate fi calea uşoară sau cea grea, tu alegi.

Când voia, Iefremov putea deveni foarte dur cu musafirii săi oficiali. În cazul de faţă nu era nevoie. Maximov nu era străin de violenţă, cel puţin din partea celui care-o administrează. Şi n-avea nici cel mai mic gând să afle cum era de partea celui care o încasează.

— Ce-mi oferi?

— Libertatea în schimbul cooperării. Ai părăsit întâlnirea

înainte să se fi luat o decizie. De asta te afli aici. Aşadar vrei să vorbeşti acum sau vrei să aşteptăm câteva ore ca să te decizi?

Maximov nu era laş – trupele Spetsnaz nu aveau aşa ceva în rândurile lor, după cunoştinţa lui Iefremov – dar era un tip realist, iar realismul îi spunea că printr-o atitudine necooperantă nu avea nimic de câştigat.

— Mi-a cerut mie şi celorlalţi să luăm parte la un asasinat. Presupun că urmează să fie o operaţiune dificilă, altfel de ce-ar avea nevoie de atâţia oameni? Oferă pentru ea douăzeci de mii de euro de căciulă. Am decis că timpul meu costă mai mult de-atât.

— Cunoşti numele ţintei?

Maximov clătină din cap:

— Nu. El n-a spus, iar eu n-am întrebat.

— Asta-i bine. Vezi tu, ţinta este preşedintele Gruşavoi. Ştirea stârni o reacţie, căci ochii lui Maximov străluciră.

— Asta-i trădare de stat, gâfâi fostul sergent Spetsnaz, încercând să inducă ideea că el n-ar face niciodată aşa ceva. Învăţa repede.

— Da. Ia zi-mi, sunt douăzeci de mii de euro un preţ suficient de mare pentru o crimă?

— N-am cum să ştiu. Dacă vrei să mă faci să declar că aş ucide pentru bani, nu, tovarăşe Iefremov, n-o să zic asta.

„Dar ai fi ucis, iar dacă preţul ar fi fost destul de mare, te-ai fi amestecat şi în afacerea de-acum.” În Rusia douăzeci de mii de euro reprezentau o sumă considerabilă. Dar Iefremov avea un peşte mai mare de prins.

— Ceilalţi participanţi la întâlnire, ce ştii despre ei?

— Toţi sunt veterani Spetsnaz. Ilia Suslov şi eu am servit împreună, la est de Qandahar. Este un foarte bun lunetist. Pe ceilalţi i-am cunoscut întâmplător, însă n-am servit cu ei.

Lunetist. Păi ăştia erau foarte utili, iar preşedintele Gruşavoi apărea de foarte multe ori în public. Chiar în ziua următoare avea programată participarea la o adunare ţinută în aer liber. Era momentul să termine cu povestea asta.

— Deci Suvorov a vorbit că vă tocmeşte pentru o crimă?

— Da, aşa a spus.

— Bine. Îţi vom lua o declaraţie. Ai fost deştept să cooperezi, Igor Ilici. Iefremov îl puse pe un tânăr ofiţer să-l scoată din cameră. Apoi luă telefonul. Arestează-i pe toţi, îi ordonă comandantului din teren.

— Întâlnirea s-a terminat. Îi avem pe toţi patru sub urmărire. Suvorov e pe drum spre apartamentul său cu unul dintre cei trei.

— Strânge echipa şi arestează-i pe amândoi.

— Te simţi mai bine? se interesă colonelul Aliev.

— Ce oră este?

— E 15.40, tovarăşe general, replică Aliev. Aţi dormit treisprezece ore. Iată câteva depeşe de la Moscova.

— M-ai lăsat să dorm atât de mult? se supără instantaneu generalul.

— Războiul n-a început. Pregătirile noastre, aşa cum sunt, progresează, deci n-avea rost să vă trezim. Oh, avem primul set de fotografii de la recunoaşterea aeriană. Nu sunt mai bune decât cele americane care ne-au fost trimise prin fax. Serviciul de informaţii şi-a confirmat estimările. Nu sunt deloc favorabile. Avem acum sprijin de la un avion american ELINT, care ne comunică faptul că chinezii nu folosesc transmisiile radio, ceea ce nu-i o surpriză.

— Fir-ar să fie, Andrei! răspunse generalul, frecându-şi ochii cu ambele mâini.

— Mă trimiteţi la curtea marţială abia după ce vă beţi cafeaua. Am tras şi eu un pui de somn. Aveţi un stat-major. Şi eu am unul, aşa că am decis să-i las să facă ei treaba în timp ce dormim, rosti sfidător şeful operaţiunilor.

— Ce veşti de la Depoul Never?

— Avem în total o sută optzeci de tancuri în stare de luptă, cu echipaje complete. Stăm mai prost la infanterie şi artilerie, însă rezerviştii par a reacţiona cu un anumit grad de entuziasm, iar 265 Infanterie Motorizată începe pentru întâia oară să se poarte ca o divizie adevărată. Aliev se duse până la un ibric cu cafea amestecată cu lapte şi zahăr, exact aşa cum îi plăcea lui Bondarenko. Beţi asta, Ghenadi

Iosifovici. Apoi arătă spre o masă încărcată cu o stivă de felii de pâine cu unt şi şuncă.

— Dacă supravieţuim, te promovez, colonele.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu general. Însă totodată vreau să-mi văd copiii intrând la facultate. Aşa că haideţi să încercăm să rămânem în viaţă.

— Ce fac trupele de pe linia graniţei?

— Am alocat un mijloc de transport pentru fiecare post – acolo unde a fost posibil, chiar două vehicule. Am trimis câţiva rezervişti cu transportoare BTR, pentru a mă asigura că au măcar puţină protecţie împotriva artileriei când se va dezlănţui totul. În fotografiile luate de M-5 apar multe tunuri, tovarăşe general. Şi munţi de obuze. Însă trupele de la graniţă sunt protejate de lucrările ample ale geniştilor, iar ordinele au fost deja date, aşa că nu vor mai avea nevoie de permisiune să-şi părăsească posturile atunci când devin imposibil de menţinut – hotărârea se va lua de către ofiţerii comandanţi de companie, adăugă Aliev. Ofiţerii de carieră erau mai puţin dornici să fugă decât soldaţii în termen.

— Nicio ştire despre momentul când va începe?

Ofiţerul G-3 dădu din cap a negaţie.

— Nimic util de la serviciul de informaţii. Chinezii încă mai deplasează camioane de colo încoace, din câte ştim noi. Aş zice cel puţin o zi, poate chiar trei.

— Deci? întrebă Ryan.

— Fotografiile din satelit indică faptul că încă îşi aranjează piesele de şah pe tablă, răspunse Foley. Dar cea mai mare parte se află deja la locul lor.

— Moscova ce zice?

— Curând îi vor aresta pe suspecţi. Probabil îl vor ridica şi pe ofiţerul lor de control din Moscova. O să-l perpelească puţin, însă are imunitate diplomatică, aşa că nu vor putea să-l strângă prea mult cu uşa.

Ed Foley îşi amintea de vremea când KGB îi arestase soţia la Moscova. Pentru ea fusese un moment neplăcut – şi pentru el totodată – dar n-o trataseră prea brutal. Nu se

întâmpla prea des să te pui cu oameni care călătoreau cu paşaport diplomatic, în ciuda celor văzute la televizor cu doar câteva săptămâni înainte. Iar chinezii probabil regretau mult acel gest, cu toate că cele transmise de SORGE susţineau contrariul.

— Nimic din interior care să ne încurajeze?

— Nimic, îl informă directorul CIA.

— Ar trebui să începem dislocarea forţei aeriene, îi zori vicepreşedintele Jackson.

— Dar ar putea să pară o provocare, sublinie Secretarul Adler. Nu le putem oferi nicio scuză.

— Putem muta Divizia 1 Blindată în Rusia pretinzând că ia parte la un exerciţiu comun cu noii aliaţi din NATO, zise TOMCAT. Asta ne-ar ajuta să câştigăm timp.

Ryan cumpăni sugestia şi se uită spre preşedintele Statului-Major Reunit.

— Ce zici, generale?

— N-ar strica. Deja colaborează cu cei de la căile ferate germane pentru a organiza mutarea.

— Atunci hai s-o facem, ordonă preşedintele.

— Am înţeles, să trăiţi. Generalul Moore se duse să transmită ordinul.

Ryan îşi privi ceasul.

— Am o întâlnire cu un reporter.

— Distracţie plăcută, îi ură Robby amicului său.

Oraşul Jigansk, aflat pe malul de vest al Fluviului Lena, fusese odinioară un important centru regional al Apărării Aeriene Sovietice, numită PVO Strany[91] şi transformată acum în Comandamentul Apărării Aeriene al Rusiei. Cuprindea un aerodrom de mari dimensiuni, cu cazărmi şi hangare, şi fusese în mare măsură abandonat de forţele armate ale noii Federaţii, păstrându-se doar un personal de întreţinere redus la minimum, care să îngrijească baza în caz că într-o bună zi ar fi fost nevoie de ea. S-a dovedit a fi

[91] Protivo Vozdujnaia Oborona – Apărarea Antiaeriană a Teritoriului (armă de sine stătătoare în cadrul forţelor militare, separată în acea vreme de Forţele Aeriene).

o măsură de prevedere salutară, căci forţele aeriene ale Statelor Unite începură în acea zi transferul, primul eşalon fiind compus mai ales din avioane de transport decolate din partea centrală a Americii, care făcuseră escală în Alaska şi apoi zburaseră peste Polul Nord pentru a ajunge la Jigansk. Primul dintre cele treizeci de avioane cargo C-5 Galaxy ateriză la ora locală zece şi rulă către rampele de descărcare pustii şi încăpătoare, sub îndrumarea echipelor de sol care călătoriseră în vastul compartiment de pasageri aflat în spatele secţiunii unde aripile se încastrau în fuzelajul uriaşului aparat de transport. Primele obiecte care fură descărcate erau aparatele UAV „Dark Star”. Arătau ca nişte felii de franzele franţuzeşti cuplate deasupra unor aripi subţiri, fiind aparate cu mare autonomie de zbor şi prea puţin zgomotoase, ideale pentru recunoaştere, care aveau nevoie de doar şase ore de pregătire înainte de-a fi gata de zbor. Echipajele trecură imediat la muncă, utilizând echipamentul mobil transportat cu acelaşi avion cargo.

Avioanele de vânătoare şi de asalt aterizară la Suntar, mult mai aproape de graniţa cu China, împreună cu avioane-cisternă şi alte aeronave de sprijin – incluzând radarele aeropurtate E-3 „Sentry” AWACS – care îşi stabiliră baza la vest de Mirnîi. Pe acele două baze aeriene, americanii tocmai sosiţi îi găsiră pe colegii lor ruşi şi imediat echipele acelea atât de diferite începură să lucreze cot la cot. Avioanele-cisternă americane nu puteau realimenta în zbor aparatele ruseşti, dar spre uşurarea tuturor pompele destinate alimentării la sol erau identice, aşa că americanii se puteau folosi de combustibilul de aviaţie stocat de ruşi, care, după cum aveau să afle, era depozitat în rezervoare uriaşe, subterane, care puteau rezista unui bombardament nuclear. Cel mai important element al cooperării consta în repartizarea de controlori de trafic aerian ruşi în avioanele AWACS americane, astfel încât aparatele de luptă ruseşti să poată fi controlate şi dirijate de radarele aeropurtate ale aliaţilor. Aproape imediat, câteva E-3 decolară pentru a testa noua schemă, utilizând avioanele de vânătoare americane care soseau în

Siberia pe post de ţinte pentru exersarea unor interceptări simulate. Aflară repede că piloţii de vânătoare ruşi reacţionau bine la instrucţiunile controlorilor, spre plăcuta surpriză a personalului american.

Un alt lucru pe care-l aflară aproape imediat era că avioanele de atac la sol americane nu puteau utiliza bombe sau alt gen de muniţie de fabricaţie rusă. Chiar dacă ghearele de acroşare de pe piloni s-ar fi potrivit (dar nu se potriveau), bombele ruseşti aveau altă configuraţie aerodinamică decât cele americane, astfel că programul calculatoarelor de ochire de pe avioanele americane nu putea lovi obiectivele cu acel model de bombe – era ca şi cum ar fi îndesat un cartuş de calibru greşit în ţeava unei puşti; chiar dacă ar fi slobozit glonţul, linia de ochire ar fi fost cu totul alta, trimiţându-l într-un punct de impact eronat. Aşa că americanii erau nevoiţi să aducă pe calea aerului bombele care urmau să fie folosite, iar transportul lor cu avionul era la fel de rentabil ca atunci când construiai un drum şi cărai pietrişul cu aeronavele. Bombele ajungeau la un aeroport transportate de nave, trenuri, camioane şi motostivuitoare, nu de către avioane. Din acest motiv, avioanele B-1 şi alte bombardiere grele fură trimise la baza aeriană Andersen din Guam, unde *existau* depozitate câteva bombe care puteau fi utilizate, cu toate că în acest fel se mărea distanţa parcursă până la presupusele ţinte.

Forţele aeriene ale ambelor ţări stabiliră pe loc un raport amical, iar după câteva ore – timp în care piloţii americani se bucuraseră de o odihnă binemeritată – plănuiau misiuni şi zburau împreună cu destulă uşurinţă.

Cavalerie 4 fu prima unitate care plecă. Sub ochii atenţi ai locotenent-colonelului Angelo Giusti, tancurile grele M1A2 şi vehiculele blindate de recunoaştere M-3 Bradley rulară pe platforma vagoanelor de transport ale Căilor Ferate Germane, acompaniate de autocisterne şi camioane de transport. Soldaţii se îmbarcară în vagoanele de călători aflate în partea din faţă a garniturii, care în curând se îndrepta către Berlinul de Est, unde schimbară vagoanele

cu unele având ecartamentul mai mare, conform standardelor ruseşti, pentru a putea călători în continuare spre răsărit. Giusti observă că în mod cu totul ciudat nu existau camere TV care să surprindă momentul. Asta nu putea dura la nesfârşit, însă era o distracţie în minus pentru soldaţii care constituiau ochii şi urechile Diviziei 1 Blindate. Brigada de elicoptere a diviziei stătea la propria ei bază, aşteptând ca aviaţia să le aloce câteva avioane de transport care să o ducă în est. Nişte minţi geniale luaseră hotărârea ca elicopterele să nu facă drumul prin mijloace proprii, cu toate că, socoti Giusti, erau perfect capabile să facă asta, însă generalul Diggs îi spusese să nu-şi mai bată capul. Giusti îşi făcea totuşi în continuare probleme, însă nu le mai dădea glas. Stătea într-un fotoliu confortabil în primul vagon de călători al trenului, împreună cu statul său major, cercetând hărţile care abia fuseseră imprimate de unitatea cartografică a diviziei, parte integrantă a secţiei de informaţii. Hărţile înfăţişau terenul pe care era posibil să se ducă lupte. În general reuşeau să ghicească pe unde o vor lua chinezii, căci nu era o activitate prea complicată.

— Ce urmează să facem? îl chestionă Bob Holtzman.

— Începem desfăşurarea forţelor noastre pentru a ne sprijini aliaţii, răspunse Ryan. Sperăm că R.P.C. va observa asta şi îşi va reconsidera acţiunile care sunt acum în curs de aplicare.

— Ţinem legătura cu guvernul din Beijing?

— Da, încuviinţă sobru Ryan. Ambasadorul nostru adjunct din capitala Chinei, William Kilmer, a remis o notă diplomatică guvernului chinez, iar acum aşteptăm replica, aşa cum cer uzanţele.

— Credeţi că va avea loc un conflict armat între Rusia şi China?

— Bob, guvernul nostru lucrează din răsputeri pentru a împiedica această posibilitate şi am făcut apel la guvernul chinez să-şi analizeze profund poziţia şi acţiunile. În lumea actuală războiul nu mai constituie o opţiune politică. Altădată presupun că aşa era, însă acum s-a terminat.

Războiul aduce popoarelor numai moarte şi ruină. Lumea şi-a schimbat mult părerea despre război. Vieţile oamenilor – inclusiv cele ale soldaţilor – sunt mult prea preţioase pentru a fi irosite. Bob, raţiunea de a fi a guvernelor este să servească nevoilor *popoarelor,* nu ambiţiilor conducătorilor. Sper că liderii R.P.C. vor înţelege asta. Făcu o pauză. Acum două zile am fost la Auschwitz. Bob, a fost exact genul de experienţă care te pune pe gânduri. Acolo puteai *simţi* ororile trecutului. Puteai auzi ţipetele, simţi mirosul morţii, puteai *vedea* şirurile de oameni conduse sub ameninţarea armelor spre locul de execuţie. Bob, dintr-odată nu mai erau doar secvenţe dintr-un film alb-negru.

Dintr-odată m-a izbit revelaţia că nu există niciun fel de scuză pentru guvernul unei ţări, indiferent care, angajată în genocid de dragul profitului. Infractorii ordinari tâlhăresc magazinele de băuturi pentru a face rost de bani. Statele jefuiesc alte state pentru a obţine petrol, aur şi teritorii. Hitler a invadat Polonia pentru *Lebensraum,* spaţiu pentru extinderea Germaniei – însă erau deja oameni care locuiau în acel spaţiu şi ce-a făcut el a fost furt. Asta-i tot. Nu interese de stat, nu viziune politică. Înainte de-a fi un criminal, Hitler a fost un *hoţ.* Ei bine, Statele Unite ale Americii nu vor mai sta cu braţele încrucişate privind cum istoria se repetă.

Ryan luă o pauză pentru a bea o gură de apă.

— Unul dintre lucrurile pe care le înveţi pe parcursul vieţii este că pe lume există un singur lucru demn de obţinut, iar acela este dragostea. Păi după aceleaşi reguli există un singur lucru pentru care merită să lupţi, iar acela este dreptatea. Bob, pentru asta luptă America, iar dacă China va lansa un război de agresiune – un război în scop de jaf – America va sta alături de aliata sa şi va preveni realizarea unui asemenea act.

— Mulţi susţin că politica dumneavoastră faţă de China a contribuit la faptul că s-a ajuns în această situaţie, că recunoaşterea diplomatică a Taiwanului… Ryan îl întrerupse plin de furie.

— Bob, nu permit aşa ceva! Guvernul Republicii Chineze

a Taiwanului este ales în mod democratic, prin votul liber consimţit al cetăţenilor. America *sprijină* guvernele democrate. De ce? Deoarece susţinem libertatea şi autodeterminarea. Nici eu şi nici America n-avem de-a face cu crimele comise cu sânge rece pe care le-am văzut cu toţii la televizor, moartea Nunţiului Papal, a cardinalul DiMilo şi uciderea reverendului chinez Yu Fa An. N-avem nimic în comun cu asta. Repulsia întregii lumi civilizate a izbucnit din pricina acţiunilor Republicii Populare. Chiar şi atunci China ar fi putut salva situaţia anchetându-i şi pedepsindu-i pe criminali, dar au ales să nu facă aşa, iar lumea a reacţionat – tot ce s-a întâmplat a fost numai din vina lor.

— Dar din ce cauză se întâmplă toate aceste lucruri? De ce masează trupe la graniţa cu Rusia?

— Se pare că îşi doresc ceea ce deţine Rusia, noile zăcăminte de petrol şi aur. Exact cum odinioară Irakul a invadat Kuweitul pentru petrol şi pentru bani. A fost un jaf armat, exact cum fac bandele de cartier care le jefuiesc pe bătrânele după ce iau pensia, numai că, din nu se ştie ce motiv, noi ridicăm în slăvi gestul atunci când se petrece la nivel de state. Ei bine, s-a terminat, Bob. Lumea nu mai tolerează asemenea acte. America nu va mai sta să privească la jefuirea aliatei sale. Cicero a spus odinioară că Roma şi-a clădit măreţia nu prin cuceriri, ci mai curând prin apărarea aliaţilor ei. O naţiune capătă respect acţionând *pentru* anumite lucruri, nu *împotriva* lor. Apreciezi un popor nu prin prisma lucrurilor cărora sunt contra, ci prin cele pentru care sunt pro. America este *pro* democraţie, *pro* autodeterminare. Suntem *pro* libertate. Suntem *pro* justiţie. Am spus Republicii Populare Chineze că în cazul stârnirii unui război de agresiune, America se va alătura Rusiei împotriva agresorului. Credem într-o lume paşnică, în care naţiunile să se concureze pe câmpul de bătălie economic, nu cu tancuri şi tunuri. Au fost destule crime. E momentul ca ele să înceteze, iar America va fi acolo pentru a le face să înceteze.

— Jandarmul mondial? întrebă Holtzman. Imediat,

preşedintele negă.

— Nici chiar aşa, însă ne vom apăra aliaţii, iar Federaţia Rusă este aliată cu noi. Am luptat alături de poporul rus pentru a-l opri pe Hitler. Vom lupta din nou alături de el, rosti Ryan.

— Şi din nou îi vom trimite pe tinerii noştri la război?

— S-ar putea să nu fie niciun război, Bob. În prezent nu este. Nici America şi nici Rusia n-au iscat vreunul. Chestiunea asta stă în mâinile altora. Nu este greu, nu este extrem de solicitant pentru o naţiune să-şi ţină în frâu forţele armate. Sunt rari soldaţii profesionişti care doresc să fie război. Cu certitudine veteranii unui câmp de bătălie nu se vor grăbi să vadă un altul. Dar uite ce-ţi zic: dacă R.P.C. începe un război de agresiune din pricina căruia vieţile cetăţenilor americani vor fi puse în primejdie, atunci cei care-au luat decizia de-a asmuţi câinii războiului îşi pun ei înşişi vieţile în primejdie.

— Doctrina Ryan? enunţă Holtzman.

— Spune-i cum vrei. Dacă-i acceptabil să ucizi un simplu infanterist că face ce-i spune guvernul său să facă, atunci e de asemenea acceptabil să-i ucizi pe oamenii care-i spun guvernului ce să facă, oamenii care l-au trimis pe acel biet soldat lipsit de minte în calea primejdiei.

„Oh, rahat, socoti Arnie van Damm, care se învârtea prin faţa uşii Biroului Oval. Chiar trebuia să spui asta, Jack?”

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule preşedinte, zise Holtzman. Când vă veţi adresa naţiunii?

— Mâine. Să sperăm că vor fi veşti bune, că voi putea anunţa faptul că R.P.C. a dat înapoi. Curând îl voi contacta pe primul secretar Xu, ca să fac un apel personal către el.

— Mult succes.

— Suntem gata, îi anunţă mareşalul Luo pe ceilalţi. Operaţiunea va începe mâine dimineaţă, în zori.

— Ce-au făcut americanii?

— Au trimis ceva avioane, însă nu ele mă îngrijorează, replică ministrul apărării. Pot să înţepe, precum un ţânţar, dar nu-i pot face cu adevărat rău unui om. În prima zi vom

avansa douăzeci de kilometri, iar în zilele următoare vom progresa zilnic cu cincizeci – poate chiar mai mult, depinde de cum vor lupta ruşii. Aviaţia rusă nu este nici măcar un tigru de hârtie. O putem distruge, sau măcar îndepărta din calea noastră. Ruşii au început să deplaseze trupe mecanizate către est, pe calea ferată, însă le vom lovi repetat instalaţiile feroviare de la Chita cu mijloacele noastre aeriene. Îi putem bloca şi opri, protejându-ne astfel flancul stâng până ce vom putea deplasa trupe care să completeze zidul defensiv în acea parte a frontului.

— Sunteţi sigur, mareşale? întrebă Zhang – retoric, firește.

— În opt zile vom cuceri mina lor de aur, apoi vor mai trece zece până ce vom ajunge la câmpul petrolier, prezise mareşalul, de parcă ar fi descris cât îi lua să ridice o casă.

— Deci sunteţi pregătiţi?

— Pe deplin, insistă Luo.

— Ceva mai încolo în cursul zilei să vă aşteptaţi la un telefon din partea preşedintelui Ryan, îl preveni ministrul de externe Shen pe Xu.

— Ce va spune? se interesă premierul.

— Vă va ţine o pledoarie personală de-a opri războiul până nu-i prea târziu.

— Dacă o face, ce să-i răspund?

— Instruiţi-vă secretarul să-i spună că sunteţi plecat la un miting popular, îl sfătui Zhang. Nu vorbiţi cu nebunul ăla.

Ministrul Shen nu era pe deplin de acord cu politica ţării sale, însă dădu oricum aprobator din cap. Era cel mai bun mod de-a evita o confruntare personală, pe care Xu n-ar fi reuşit s-o stingă. Ministerul său încă se străduia să înţeleagă cum să-l manipuleze pe preşedintele american. Era atât de atipic faţă de alţi şefi de stat, încât aveau încă dificultăţi în a pricepe cum să discute cu el.

— Ce facem în privinţa răspunsului la nota lor? interveni Fang.

— Nu le vom da un răspuns oficial, îi spuse Shen.

— Mă gândesc că în acest fel nu vor fi capabili să ne numească mincinoşi, zise Fang. N-ar fi de dorit, comentă

Fang.

— Îţi faci prea multe griji, Fang, îi spuse Zhang, cu un zâmbet crud.

— Nu, aici are dreptate, rosti Shen, ridicându-se în apărarea colegului său. Naţiunile trebuie să fie capabile să creadă în vorbele altor naţiuni, altfel comunicarea nu ar fi posibilă. Tovarăşi, nu trebuie să uităm că va exista un moment „post război", când va trebui să fim apţi să restabilim relaţii normale cu naţiunile lumii. Dacă ne consideră nişte proscrişi, va fi foarte dificil să restabilim legăturile.

— Are logică, observă Xu, exprimându-şi măcar o dată propria opinie. Nu, nu voi accepta apelul de la Washington şi nu, Fang, nu voi permite Americii să ne numească mincinoşi.

— Încă o evoluţie a situaţiei, continuă Luo. Ruşii au început să execute zboruri de recunoaştere la mare altitudine pe partea lor a graniţei. Propun să le doborâm următorul avion şi să pretindem că a pătruns în spaţiul nostru aerian. Ne vom folosi de acest fapt ca un act de provocare din partea lor.

— Excelent, remarcă Zhang.

— Aşadar? ceru lămuriri John.

— Deci suspectul e în clădirea asta, clarifică generalul Kirillin. Echipa de descindere e gata să urce şi să deruleze arestarea. Vrei să-i observi?

— Sigur, acceptă Clark. El şi Chavez erau echipaţi în ţinutele RAINBOW de culoare complet neagră, inclusiv vestele protectoare, ceea ce-i făcea să pară cam teatrali, însă ruşii se dovedeau a fi extrem de grijulii cu oaspeţii lor, fiind preocupaţi în mod oficial de securitatea lor. Care-i aşezarea băieţilor?

— Avem patru oameni în apartamentul de alături. Nu ne aşteptăm la probleme, le spuse Kirillin invitaţilor. Dacă vreţi să mă urmaţi…

— Pierdere de timp, John, observă Chavez în spaniolă.

— Da, dar vor să se dea în spectacol, să aibă cu ce se

lăuda.

Cei doi îi urmară pe Kirillin şi un ofiţer de rang inferior până la lift, care-i conduse la etajul corespunzător. O privire rapidă, discretă, îi asigură că palierul era liber şi se deplasară tăcuţi ca nişte pisici spre apartamentul ocupat.

— Suntem gata, tovarăşe general, îi comunică ofiţerul superior Spetsnaz, un maior, comandantului său. Amicul nostru se află în bucătărie discutând cu oaspetele său. Plănuiesc cum să-l asasineze pe preşedintele Gruşavoi mâine, în drumul său către parlament. Un lunetist, încheie el, de la opt sute de metri.

— Văd că aveţi trăgători buni aici, observă Clark. Opt sute de metri reprezenta o distanţă destul de mică pentru un bun ochitor, mai ales împotriva unei ţinte care se deplasa încet, în cazul de faţă un om care păşea.

— Treci la acţiune, maiorule, ordonă Kirillin.

La auzul comenzii, cei patru oameni ai echipei ieşiră afară pe coridor. Erau echipaţi în uniforme RAINBOW negre şi purtau armamentul adus de către Clark şi subordonaţii săi, pistoale mitralieră Heckler & Koch MP-10 de fabricaţie germană şi pistoale Beretta .45, plus setul de comunicaţii E-Systems. Clark şi Chavez erau echipaţi în mod identic, dar nu erau înarmaţi. Probabil că motivul real pentru care Kirillin îi adusese aici, medită John, era ca să le arate cât de multe învăţaseră oamenii săi, iar asta era destul de corect. Soldaţii ruşi erau pregătiţi. Alerţi şi încordaţi, dar nu nervoşi, fiind tensionaţi exact atât cât trebuia.

Ofiţerul comandant se prelinse pe coridor până la uşă. Expertul său pirotehnist aplică un cordon subţire de exploziv pe marginile uşii şi se dădu în lături, privind către liderul echipei în aşteptarea ordinului.

— Trage, îi spuse maiorul…

… şi înainte ca mintea lui Clark să poată înregistra comanda laconică, coridorul vui de zgomotul exploziei care propulsă uşa de lemn solid în interiorul apartamentului cu o viteză de aproximativ nouăzeci de metri pe secundă. Apoi maiorul şi un locotenent rus aruncară înăuntru grenade paralizante, pentru a fi siguri că dezorientează pe oricine s-

ar fi găsit în interior cu o armă în mână. Chavez şi Clark ştiau ce-o să urmeze şi aveau deja mâinile puse deasupra urechilor, dar cu toate astea zgomotul fu destul de greu de suportat. Ruşii ţâşniră în apartament aşa cum fuseseră antrenaţi s-o facă, în perechi, apoi nu mai urmă niciun alt sunet cu excepţia unui ţipăt venit dinspre hol, provenind de la un rezident care nu fusese prevenit asupra acţiunii. John Clark şi Domingo Chavez rămaseră pe coridor până ce un braţ apăru din interior şi le făcu semn să se apropie.

În apartament era o dezordine uşor de bănuit. Uşa de la intrare era făcută aşchii, numai bune de folosit pe post de scobitori, iar tablourile care decorau pereţii rămăseseră fără sticlă la rame. Canapeaua albastră avea o urmă puternică de arsură pe una din laturi, iar carpeta era găurită, pagubele fiind opera grenadelor paralizante.

Suvorov şi Suslov stăteau în bucătărie, care constituia dintotdeauna inima unei locuinţe ruseşti. Asta îi plasase la distanţă suficient de mare de explozie ca să nu fie vătămaţi, cu toate că amândoi păreau şocaţi, pe drept motiv. Nu erau niciun fel de arme vizibile, fapt surprinzător pentru echipa rusă, însă nu şi pentru Clark, iar acum cei doi suspecţi erau întinşi cu faţa la podeaua acoperită cu plăci de gresie, având mâinile legate la spate şi un pistol înfipt în ceafă.

— Salutări, Klementi Ivanovici, îl abordă Kirillin. Avem de vorbit.

Cel mai vârstnic dintre cei doi bărbaţi de la podea nu prea reacţionă. În primul rând nu era capabil s-o facă, şi în al doilea rând ştia că vorbind n-o să-şi îmbunătăţească situaţia. Dintre toţi spectatorii, Clark simţea cea mai mare simpatie pentru el. Era destul de mare tensiunea conducerii unei operaţiuni clandestine. Dar să ratezi una – nu i se întâmplase niciodată lui John, dar se gândise deseori la acea posibilitate – nu era un fapt pe care voia să-l trăiască în realitate. Mai ales într-o asemenea ţară, deşi Suvorov se putea împăca lesne cu ideea că i-ar fi putut fi ceva mai rău dacă în continuare ar fi existat Uniunea Sovietică. Dar nu foarte rău, John era încredinţat de asta. Venise momentul

să spună ceva.

— Ai făcut o treabă grozavă, domnule maior. Cam mare zgomotul cu exploziile, însă toţi facem aşa. Le spun asta de fiecare dată oamenilor mei.

— Vă mulţumesc, domnule general Clark.

Ofiţerul comandant al echipei de asalt se îmbăţoşă, dar nu prea mult, încercând să pară indiferent în faţa subordonaţilor. Tocmai îndepliniseră prima lor misiune reală, şi, mulţumiţi cum erau, trebuiau să adopte o atitudine gen „fireşte că ne-am descurcat bine”. Problemă de mândrie profesională.

— Spune-mi, Iuri Andreievici, ce se va întâmpla acum cu ei? întrebă Clark în cea mai bună rusă cu accent de Leningrad.

— Vor fi interogaţi pentru crimă şi conspiraţie în vederea săvârşirii unei crime, plus trădare de stat. Acum o jumătate de oră l-am săltat pe Kong, care a vorbit, minţi Kirillin. Era posibil ca Suvorov să nu creadă, însă mintea sa ar fi început să rătăcească spre direcţii nu tocmai plăcute. Luaţi-i! ordonă generalul.

Nu mult după asta, un ofiţer FSB apăru şi deschise computerul pentru a începe o verificare temeinică a conţinutului său. Programul de protecţie instalat de Suvorov fu depăşit deoarece ştiau cheia de acces, datorită „ploşniţei” instalate în tastatură. Computerele, se gândeau toţi, fuseseră proiectate având în minte spionajul – însă funcţionau şi în sens contrar.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă un necunoscut în haine civile.

— John Clark. Iar dumneavoastră? veni surprinzător replica în limba rusă.

— Provalov. Sunt locotenent de miliţie şi anchetez această afacere.

— Aha, cazul cu lansatorul de proiectile reactive?

— Corect.

— Cred că v-aţi găsit omul.

— Da, un criminal.

— Mai rău de-atât, se băgă Chavez în discuţie.

— Nu există nimic mai rău decât crima, răspunse Provalov, rămânând fidel meseriei.

Chavez avea o perspectivă mult mai practică.

— Poate, depinde dacă ai sau nu nevoie de-un contabil să ţină numărătoarea cadavrelor.

— Ce zici de operaţiune, Clark? întrebă Kirillin, avid să audă părerea americanului.

— A fost perfectă. O operaţiune simplă, însă executată fără cusur. Sunt băieţi buni, Iuri. Învaţă repede şi muncesc din greu. Sunt gata să fie instructori pentru soldaţii tăi din trupele speciale.

— Da, l-aş lua pe oricare dintre ei cu mine în misiune, confirmă Ding. Kirillin se bucură la auzul veştilor, cu toate că nu erau surprinzătoare.

CAPITOLUL 50

Tunete şi fulgere

— L-au prins, îl anunţă Murray pe Ryan. Amicul nostru Clark a fost de faţă pe post de observator. Al naibii de frumos din partea ruşilor.

— Cred că vor doar să arate că ne sunt aliaţi, iar RAINBOW este o trupă NATO. Eşti de părere că Suvorov va ciripi?

— Ca un canar, prezise directorul FBI. Chestia cu drepturile celui arestat n-a ajuns niciodată în Rusia, Jack, iar metodele lor de interogare sunt mai… hm, entuziaste decât ale noastre. Oricum, merită să dea ştirea la televizor, pentru a atrage cu adevărat atenţia poporului. Deci, şefu', războiul ăsta se opreşte sau merge înainte?

— Încercăm să-l oprim, Dan, însă…

— Mda, am priceput, zise Murray. Uneori marii mahări acţionează ca nişte derbedei de cartier. Numai că au arme mai mari.

„Gaşca ăstora are bomba cu hidrogen", omise Ryan să adauge. Nu era tocmai subiectul pe care dorea să-l discute după micul dejun. Murray întrerupse legătura şi Ryan îşi consultă ceasul. Apăsă butonul interfonului.

— Ellen, poţi veni înăuntru, te rog?

Ca de obicei, nu trecură decât cinci secunde.

— Da, domnule preşedinte.

— Am nevoie de o ţigară şi a venit timpul să sun la Beijing.

— Am înţeles, domnule. Îi oferi lui Ryan o Virginia Slim şi se-ntoarse în secretariat.

Ryan observă unul dintre beculeţele telefonului aprinzându-se şi aşteptă, aprinzându-şi ţigara. Îşi pregătise cu mare iscusinţă discursul pentru premierul Xu, ştiind că liderul chinez urma să aibă în preajma sa un bun

traducător. Mai ştia că Xu ar fi putut fi încă în biroul său. În ultimele zile lucrase mult peste program – nu era greu să-şi închipuie de ce. Iscarea unui potenţial război mondial era o afacere consumatoare de timp. Deci erau necesare treizeci de secunde ca aparatul de la capătul liniei să sune, apoi Ellen Sumter să discute cu operatorul care prelua apelul – chinezii aveau angajaţi operatori telefonici cu normă întreagă, nu secretare-recepţionere ca la Casa Albă – urmând ca după aceea să i se facă legătura. Ryan socoti că vor mai trece încă treizeci de secunde, apoi va veni clipa să-şi pledeze cauza în faţa lui Xu: „Hai să reanalizăm lucrurile, amice, altfel se va întâmpla ceva rău. Rău atât pentru ţara noastră cât şi pentru a voastră.” Mickey Moore promisese că va purta ceea ce el numise Hyperwar, iar asta putea fi o veste extrem de gravă pentru cineva nepregătit. Beculeţul rămânea aprins, însă Ellen nu-i dădea semn să preia legătura… de ce? Xu se afla încă la birou. Se ştia că ambasada americană din Beijing stă cu ochii pe individ. Ryan nu ştia cum de reuşeau băieţii aceia să-şi ducă sarcina la îndeplinire, însă era ferm convins că-şi cunoşteau cu toţii meseria. Probabil că cea mai simplă metodă era să posteze un angajat al ambasadei – probabil agent CIA – dotat cu telefon mobil, pe stradă, care să vegheze dacă fereastra biroului e luminată, iar apoi să raporteze la ambasadă, care ţinea permanent legătura cu Departamentul de Stat, acesta având mai multe conexiuni telefonice directe cu Casa Albă. Însă în acel moment luminiţa de pe telefon clipi şi se stinse, iar intercomul se activă:

— Domnule preşedinte, au spus că e plecat pe teren, anunţă doamna Sumter.

— Oh? Ryan trase cu sete din ţigară. Spune-le celor de la Departamentul de Stat să-i confirme locaţia.

— Da, domnule preşedinte. Urmară patruzeci de secunde de tăcere. Domnule preşedinte, ambasada zice că e în biroul lui, după câte pot spune ei.

— Iar oamenii lui Xu spun…?

— Spun că a ieşit, domnule.

— Când va reveni la birou?

— Am întrebat. Pretind că nu ştiu.

— Rahat, scăpă Ryan. Dă-mi-l te rog pe Secretarul Adler.

— Da, Jack, rostea, câteva clipe mai târziu, Secretarul de Stat.

— S-a eschivat să-mi răspundă la apel, Scott.

— Xu?

— Da.

— Nimic surprinzător. Ei – Biroul Politic chinez – n-au încredere în el ca să-l lase să vorbească de unul singur, fără un scenariu deja scris.

„Exact ca Arnie şi cu mine”, aprecie Ryan cu un amestec de furie şi umor.

— În regulă, ce-nseamnă asta, Scott?

— Nimic bun, Jack, replică Adler. Deloc bun.

— Ce facem acum?

— Diplomatic, nu putem face mare lucru. Le-am trimis o notă dură şi ei n-au răspuns. Poziţia ta vizavi de ei şi de ruşi e pe cât de clară am putut noi s-o înfăţişăm. Ei ştiu ce gândim noi. Dacă nu vor să discute cu noi înseamnă că nu le mai pasă de nimic.

— Rahat!

— Ai dreptate, întări Secretarul de Stat.

— Îmi spui că nu putem opri evoluţia situaţiei?

— Corect. Tonul lui Adler exprima o stare de fapt.

— Bine, altceva?

— Le vom spune cetăţenilor noştri să plece dracului din China. Aici am făcut pregătirile necesare demarării acţiunii.

— Bine, daţi-i drumul, comandă Ryan, cu un mare gol în stomac.

— Imediat.

— Te mai sun eu. Ryan schimbă liniile şi apăsă pe butonul de apel al Secretarului Apărării.

— Da, răspunse Tony Bretano.

— Se pare că va începe, îl puse Ryan la curent.

— Bine, îi voi alerta pe toţi comandanţii şefi ai teatrelor de operaţiuni.

În numai câteva minute mesaje cu regim FLASH fură

transmise tuturor comandanţilor aflaţi în posturi importante de comandă. Erau mulţi la număr, dar pe moment cel mai important era CINCPAC, amiralul Bart Mancuso din Pearl Harbour. Abia trecuse de ora trei dimineaţa când telefonul STU de la capătul patului său prinse să sune.

— Aici amiralul Mancuso, îngăimă el, pe trei sferturi adormit.

— Domnule, aici ofiţerul de cart. Avem un avertisment de război de la Washington referitor la China. „Aşteptaţi-vă, în următoarele douăzeci şi patru de ore, la declanşarea ostilităţilor între R.P.C. şi Federaţia Rusă. Vi se ordonă să luaţi toate măsurile necesare asigurării siguranţei unităţilor aflate sub comandă.” Semnat Bretano, Secretar al Apărării, domnule amiral, îl informă locotenentul comandor.

Mancuso era deja cu amândouă picioarele pe podeaua dormitorului.

— OK, adună-mi statul major. În zece minute voi fi în birou.

— Am înţeles, să trăiţi.

Subofiţerul ce-i fusese repartizat pe post de şofer îl aştepta deja în faţa uşii, iar Mancuso remarcă în fundal prezenţa a patru infanterişti de marină înarmaţi. Comandantul lor îl salută, iar ceilalţi priviră cu o atenţie studiată în altă direcţie, către o ameninţare care probabil nu se afla acolo... însă ar fi putut fi. Câteva minute mai târziu intră în postul său de comandă de pe culmea dealurilor ce dominau baza navală. Generalul de brigadă Lahr se afla acolo, aşteptându-l.

— Cum de-ai ajuns aşa de repede, se miră CINCPAC.

— S-a nimerit să fiu în vecinătate, domnule amiral, îi spuse ofiţerul J-2. Îl urmă pe Mancuso în birou.

— Ce se petrece?

— Preşedintele a încercat să-i telefoneze premierului Xu, care n-a acceptat convorbirea. Nu-i un semn bun din partea frăţiorilor chinezi, remarcă directorul biroului de informaţii al teatrului de operaţiuni.

— Bun, ce face John Chinezul? îl chestionă Mancuso, în timp ce un matelot steward îi aducea cafeaua.

— Nu mare lucru în aria noastră imediată de interes, dar a mutat o forţă de luptă destul de mare în Districtul Militar Shenyang, majoritatea exact pe marginea Fluviului Amur. Lahr desfăşură o hartă pe un stativ şi începu să-şi plimbe degetul pe folia de plastic protectoare, care avea o mulţime de semne roşii pe ea. Pentru prima dată în viaţa lui, Mancuso văzu unităţile ruse reprezentate cu albastru, care reprezenta culoarea „amicilor”. Fu prea surprins ca să mai comenteze.

— Noi ce facem?

— Deplasăm un mare număr de aeronave în Siberia. Avioanele de luptă se găsesc aici, la Suntar. Cele de recunoaştere mai în spate, la Jigansk. Aparatele Dark Star trebuie să fie gata curând să-şi ia zborul. Este prima dată când le desfăşurăm într-un conflict adevărat, iar aviaţia îşi pune mari speranţe în ele. Avem câţiva sateliţi deasupra zonei de concentrare a chinezilor. Şi-au camuflat echipamentul greu, însă satelitul Lacrosse poate vedea prin plasele de camuflaj.

— Şi?

— Şi sunt peste o jumătate de milion de oameni, cinci corpuri de armată mecanizate de categoria A. Fiecare are în compunere o divizie de tancuri, două de infanterie mecanizată şi una de infanterie motorizată, plus unităţile auxiliare care depind direct de comandanţii de armată. Efectivele desfăşurate sunt puternice la numărul de tancuri şi transportoare blindate, ridicate în materie de piese de artilerie, dar slabe la capitolul elicoptere. Mijloacele aeriene aparţin altcuiva. Structura lor de comandă destinată coordonării forţelor aeriene şi terestre nu-i chiar atât de liniară cum ar trebui să fie, iar aviaţia lor nu e prea grozavă după standardele noastre, însă e mai numeroasă decât cea rusă. Folosind cu înţelepciune numărul covârşitor, chinezii pot obţine un avantaj hotărâtor la sol. Ruşii au de partea lor distanţele, însă dacă se va ajunge la un meci de uzură, pariaţi-vă banii pe Armata Populară de Eliberare.

— Pe mare cum se prezintă?

— Marina lor nu are multe nave ieşite în larg pe moment,

dar sateliţii indică faptul că se pregătesc. Nu m-aş mira să trimită câteva nave în larg. Ne aşteptăm să rămână în apropierea coastelor, menţinând o linie defensivă, pentru a-şi ţine zona de litoral degajată.

Nu era necesar ca Mancuso să-ntrebe ce are el în larg. După avertismentele din săptămânile precedente, Flota a Şaptea se afla aproape în totalitate pe mare. Portavioanele sale se îndreptau către vest. Avea un număr de şase submarine în preajma coastelor Chinei, iar forţele sale de suprafaţă goneau într-acolo. Dacă Armata Populară avea chef de joacă, urma să regrete.

— Ce ordine avem?

— Deocamdată doar defensive, îi spuse Lahr.

— Bine, vom continua marşul de apropiere până la o distanţă minimă de două sute cincizeci de mile faţă de coasta lor, în cazul navelor de suprafaţă. Menţine portavioanele cu o sută de mile mai în urmă, cel puţin deocamdată. Submarinele se pot apropia şi mai mult, putând urmări la discreţie orice navă a marinei militare chineze, dar să nu deschidă focul decât dacă sunt atacate şi nu vreau ca vreunul să fie detectat. Chinezii au şi ei un satelit de recunoaştere. Nu vreau să zăresc nimic marcat cu gri.

Evitarea unui singur satelit spion nu era greu de realizat, căci cursul şi viteza lui erau previzibile. Te puteai eschiva chiar şi de două. Când numărul sporea la trei lucrurile se complicau.

În marină nu exista un început de zi pentru că practic zilele nu aveau sfârşit, însă asta nu era valabil şi-n cazul unei nave care stătea aşezată pe cavalete de lemn. În cazul ei lucrurile funcţionau altfel, activitatea de la bord semănând, dacă nu cu un program de muncă de opt ore, măcar cu un program semicivil în care marinarii din echipaj plecau seara acasă şi veneau în fiecare dimineaţă la muncă la bordul maşinilor personale. Muncă însemnând mai ales lucrări de întreţinere, care constituiau un fel de religie în US Navy. Al Gregory avea un program similar, numai că el

venea cu o maşină închiriată de la motelul din Norfolk şi îi făcea bezele paznicului din ghereta de gardă, care le făcea tuturor semn să intre-n bază. Altădată, la poartă dădea de gărzile înarmate formate din puşcaşi marini, dar marina renunţase la ei de când fusese deposedată de armele nucleare tactice. Se mai găseau câteva „nucleare” la staţia de stocare a muniţiei din Yorktown, deoarece unele focoase ale rachetelor Trident nu fuseseră încă dezafectate la Pantex, Texas, aşa că unele încă mai ocupau buncărele aflate în avalul Fluviului York, aşteptându-şi transportul către vest, pentru dezafectare. La Norfolk navele se bazau în general pe echipele de marinari pentru protecţie, care purtau la şold pistolete Beretta M9 pe care ştiau, sau măcar ar fi trebuit să ştie, să le folosească în mod adecvat. Aşa stăteau lucrurile şi-n cazul lui *USS Gettysburg,* ai cărei marinari de pază îl recunoscură pe Gregory şi îl poftiră la bord cu zâmbete şi cuvinte de salut.

— Salut, Doc, rosti maistrul principal Leek, când civilul intră în CIC. Arătă spre vasul cu cafea. Adevăratul combustibil al marinei era cafeaua, nu produsele distilate, aşa că şefii n-aveau de ce să-şi facă griji.

— Ceva veşti bune?

— Păi astăzi vor monta o morişcă nouă.

— Morişcă?

— Mijlocul de propulsie, explică Leek. Elice cu pas variabil şi reversibil, turnată dintr-un aliaj mangan-bronz. Mi se pare că sunt fabricate în Philadelphia. E interesant să vezi cum execută operaţia, atâta timp cât nu scapă drăcia aia.

— Şi magazinul vostru de jocuri?

— Complet funcţional, dom doctor. Ultima placă de circuite integrate am băgat-o acum douăzeci de minute, nu-i aşa domnule Olson? Maistrul principal îl întrebase pe tânărul ofiţer adjunct responsabil cu CIC, care păşi din umbră, venind la vedere. Domnule Olson, iată-l pe dr. Gregory de la TRW.

— Bună, salută tânărul ofiţer, întinzând mâna. Gregory i-o strânse.

— Dartmouth, corect?

— Da, matematică şi fizică. Dumneavoastră?

— West Point şi Stony Brook, matematică, rosti Gregory.

— Academia militară? se miră Leek. Nu mi-aţi zis asta.

— Ce naiba, între cursurile din anii unu şi doi am absolvit şi Şcoala de Rangers, îi surprinse el pe marinari. De câte ori oamenii se uitau la el îl etichetau drept „pămpălău”. Îi făcea plăcere să-i surprindă. Am făcut şi Şcoala de Paraşutişti. Am nouăsprezece salturi la activ, pe vremea când eram tânăr şi fără minte.

— Apoi v-aţi alăturat programului SDI, bănuiesc, remarcă Olson, luându-şi o porţie de cafea. Cafeaua neagră, preparată de mecanici, era în mod tradiţional cea mai bună servită pe nave, iar cea de la bordul lui *Gettysburg* nu era rea deloc.

— Da, mi-am petrecut mulţi ani lucrând în cadrul acelei iniţiative, însă am fost cam dezamăgit şi TRW m-a angajat înainte s-apuc să fabric un satelit. Când erai la Dartmouth, departamentul era condus de Bob Jastrow?

— Da, era şi el implicat în programul SDI, nu?

Gregory încuviinţă.

— Da, Boby era foarte isteţ. În limbajul marinarilor *foarte isteţ* însemna să poţi face calcule mintal.

— Cu ce vă ocupaţi la TRW?

— Momentan am lăsat baltă iniţiativa de apărarea strategică – SDI – pentru proiectul SAM şi alte chestii. În general scriu programe şi mă ocup de ramura teoretică a mecanicii.

— Iar acum vă jucaţi cu rachetele noastre SM-2?

— Da, am conceput un programel care să le rezolve una dintre probleme. Oricum, simularea pe computer a funcţionat, iar următoarea sarcină este reprogramarea capului de căutare de pe Block IV.

— Cum veţi face asta?

— Vino încoace şi-ţi voi arăta, spuse Gregory. El şi Olson merseră la un computer, cu maistrul-şef după ei. Şmecheria constă în modificarea modului de operare a razei laser. Iată cum lucrează programul…

Se adânci într-o expunere ce dură o oră, iar maistrul

principal Leek putu vedea un profesionist în domeniul programării explicându-şi ştiinţa în faţa unui amator talentat. Următorul pas era să-i servească aceeaşi expunere ofiţerului cu armamentul – „Weps” – înainte de-a putea rula prima simulare pe computerul navei, dar lui Leek i se părea că Olson era deja cumpărat. Dar pentru a vedea dacă toate porcăriile lor funcţionează, trebuiau întâi de toate să repună nava pe linia de plutire.

„Somnul a dat roade”, îşi zise Bondarenko. Treisprezece ore în care nu se trezise nici măcar pentru a-şi uşura vezica – deci chiar avusese mare nevoie de odihnă. Atunci şi acolo decise că Aliev avusese o prestaţie demnă de steaua de general.

Intră în sala de şedinţe a statului-major simţindu-se foarte bine, până ce observă expresiile de pe chipurile ofiţerilor.

— Ei? îi întrebă el, ocupându-şi scaunul.

— Nimic nou de raportat, îi aduse colonelul Tolkunov la cunoştinţă din partea personalului de la informaţii. Fotografiile aeriene nu arată mare lucru, dar ştim că sunt acolo, iar chinezii încă menţin tăcerea radio. Presupunem că au întins o mulţime de cabluri telefonice. Avem rapoarte răzleţe despre oameni cu binocluri aflaţi pe culmile dealurilor din sud. Asta-i tot. Sunt pregătiţi şi pot declanşa ofensiva în orice moment – oh, da, abia am primit asta de la Moscova, adăugă ofiţerul G-2. Serviciul Federal de Securitate l-a arestat pe un anume K.I. Suvorov bazându-se pe prezumţia că acesta conspira pentru a-l asasina pe preşedintele Gruşavoi.

— Poftim? se miră Aliev.

— Un mesaj de un singur rând, fără niciun fel de alte amănunte. Poate însemna o grămadă de lucruri, toate negative, le spuse ofiţerul de informaţii. Dar încă nu s-a făcut o precizare clară.

— O tentativă de destabilizare a clasei politice conducătoare? Acesta-i un act de război, rosti Bondarenko. Decise să-l sune personal pe Serghei Golovko, şi asta cât

mai repede! Capacitatea de luptă?

— Divizia 265 Infanterie Motorizată e pregătită. Toate radarele apărării aeriene sunt pornite şi operaţionale. Avem avioane de interceptare care patrulează într-o fâşie lată de douăzeci de kilometri de la graniţă. Liniile defensive de pe frontieră sunt în alertă maximă, iar formaţiunile de rezervă…

— Le-aţi dat vreun nume? se interesă generalul comandant.

— BOIAR – Boier – răspunse colonelul Aliev. Am trimis trei companii de infanterie motorizată pentru a acoperi evacuarea în caz de necesitate a trupelor de la graniţă, restul au ieşit din unitate şi se antrenează la nord de Never. Toată ziua au făcut exerciţii de tragere.

— Şi?

— S-au descurcat acceptabil pentru nişte rezervişti, replică Aliev. Bondarenko nu mai întrebă ce însemna asta, în parte pentru că se temea s-o facă.

— Mai putem face altceva? Vreau idei, tovarăşi, îi îndemnă Bondarenko. Dar nu văzu decât clătinări din cap. Foarte bine. Eu voi lua cina. Dacă se petrece ceva, vreau să fiu anunţat. Absolut despre orice, tovarăşi.

Ofiţerii aprobară, iar el se îndreptă spre zona sa rezidenţială. Acolo puse mâna pe telefon.

— Salutări, generale, spuse Golovko. La Moscova erau orele după-amiezii. Cum stau lucrurile în capătul tău de ţară?

— Tensiune mare, tovarăşe director. Ce-mi puteţi spune despre atentatul la viaţa preşedintelui?

— Ceva mai devreme am arestat un anume individ Suvorov. Chiar acum îl interogăm pe el şi pe un alt ins. Credem că este agent al Ministerului Securităţii Statului din China şi conspira să-l ucidă pe Eduard Petrovici.

— Deci ca măsură adiţională la pregătirile de invazie intenţionau să ne decapiteze conducerea politică?

— Aşa se pare, confirmă cu voce gravă Golovko.

— Noi de ce nu am primit informaţii complete? dori să afle comandantul Extremului Orient.

— N-aţi fost anunţaţi? Directorul SVR părea surprins.

— Nu! aproape că ţipă Bondarenko.

— A fost o eroare. Îmi cer scuze, Ghenadi Iosifovici. Şi acum spune-mi, te rog, sincer: sunteţi pregătiţi?

— Toate unităţile noastre sunt în alertă maximă, dar corelaţia de forţe ne este extrem de nefavorabilă.

— Îi puteţi opri?

— Dacă îmi daţi mai multe efective, probabil că da. Dacă nu-mi daţi, probabil că nu. La ce sprijin mă pot aştepta?

— Avem trei divizii de infanterie motorizată îmbarcate în trenuri, care în acest moment traversează munţii Ural. Avem forţe aeriene proaspete care se îndreaptă chiar acum spre tine, iar americanii încep să sosească. Ce plan ai?

— Nu voi încerca să-i opresc la graniţă. Nu voi reuşi decât să-mi pierd toate trupele, fără a câştiga mare lucru. Îi voi lăsa pe chinezi să pătrundă şi să mărşăluiască spre nord. Îi voi hărţui cât mai mult posibil, iar atunci când se vor afla adânc în teritoriul nostru voi zdrobi trupul şarpelui şi voi vedea capul cum piere. *Dacă,* subliniez acest lucru, îmi daţi ajutorul de care am nevoie.

— Ne străduim. Americanii ne sunt de mare ajutor. Una dintre diviziile lor de tancuri se apropie, îmbarcată în trenuri, de frontiera Poloniei. O vom trimite direct la tine.

— Ce unitate este?

— Divizia 1 Blindate, comandată de un negru pe nume Diggs.

— Marion Diggs? Îl cunosc.

— Oh?

— Da, a comandat Centrul lor Naţional de Antrenament şi totodată forţa expediţionară pe care au dislocat-o anul trecut în Arabia Saudită. E un militar excelent. Când va ajunge?

— Peste cinci zile, după câte îmi imaginez. Până să vină el vei avea la dispoziţie trei divizii ruseşti. Îţi vor fi suficiente, Ghenadi?

— Habar n-am, replică Bondarenko. Încă nu ştim ce pot chinezii. Cel mai mult mă îngrijorează aviaţia lor. Dacă ne atacă punctul terminus de la Chita al magistralei feroviare,

desfăşurarea întăririlor noastre se va efectua cu foarte mare dificultate. Bondarenko se opri pentru câteva clipe. Suntem bine poziţionaţi pentru a ne deplasa forţele în lateral, de la vest la est, dar pentru a-i opri trebuie să-i obligăm să se dirijeze către nord-est faţă de punctele în care vor forţa fluviul. În mare măsură va fi o întrecere pentru a vedea cine ajunge mai repede în nord. Chinezii vor folosi infanteria pentru a crea un zid defensiv pe flancul vestic al pătrunderii. Mi-am antrenat oamenii din răsputeri. Au devenit mai buni, însă am nevoie de mai mult timp şi de mai multe efective. Există vreo modalitate politică prin care să-i putem încetini?

— Toate tentativele de abordare politică au fost ignorate. Se prefac a nu şti nimic până în momentul declanşării invaziei. Americanii au încercat la rândul lor să-i contacteze, cu scopul de a-i descuraja, însă în van.

— Deci se va ajunge la o confruntare armată?

— Probabil, confirmă Golovko. Eşti cel mai bun militar al nostru, Ghenadi Iosifovici. Avem încredere-n tine şi vei avea tot sprijinul pe care-l putem oferi.

— Foarte bine, replică generalul, întrebându-se dacă suportul va fi suficient. Te voi ţine la curent cu evoluţia situaţiei.

Generalul Bondarenko era conştient că un general ideal – aşa cum erau cei înfăţişaţi în filme – ar fi mâncat în acele clipe raţiile de luptă pe care le primise trupa, însă el mânca acum cea mai bună hrană posibilă, căci avea nevoie de toată puterea sa, iar falsa modestie nu i-ar fi impresionat deloc pe soldaţi. Mai redusese totuşi alcoolul, gestul său fiind mai radical decât cel al soldaţilor şi sergenţilor săi. Soldatul rus adora raţia de vodcă, iar rezerviştii aduseseră probabil toţi sticle de băutură la ei, pentru a trece mai uşor prin nopţile geroase – asta era scuza generală a tuturor. Ar fi putut emite un ordin care să interzică băutura, dar nu era logic să dai un ordin pe care oamenii oricum aveau să-l ignore. N-ar fi făcut decât să submineze disciplina, exact una dintre virtuţile de care avea nevoie. Totul trebuia să vină din interiorul oamenilor săi. Lui Bondarenko îi plăcea

să numească asta „marea necunoscută”. Când Hitler atacase Rusia în 1941 – ei bine, devenise o parte a folclorului rus felul cum oamenii obişnuiţi ai acelui tărâm se ridicaseră cu o determinare feroce împotriva invadatorilor. Încă din prima zi a războiului, curajul soldatului rus dăduse de gândit germanilor. Poate că ruşilor le lipseau deprinderile de buni luptători, însă nu şi curajul. Din punctul de vedere al lui Bondarenko, era nevoie de ambele calităţi: un soldat priceput trebuia să fie în egală măsură brav, căci priceperea putea învinge ceea ce bravura doar sfida. Antrenament. Totul se reducea la antrenament. Se zbătuse ca soldaţii ruşi să se antreneze la fel ca cei americani. Mai presus de orice, dorea să-i antreneze să gândească – să-i încurajeze să raţioneze. Un soldat *german* raţional aproape distrusese Uniunea Sovietică – cât de aproape fusese să-şi atingă scopul era un lucru pe care filmele nu voiau să-l admită, iar la academia de pregătire a ofiţerilor superiori nu se învăţa despre asta, cu toate că nemţii fuseseră foarte aproape, în trei rânduri, să-şi realizeze scopurile, dar din nu se ştie ce motiv zeii războiului fuseseră alături de Maica Rusia, în toate cele trei ocazii.

Oare ce ştiau acei zei? Aceasta era întrebarea. Oamenii săi se vor ridica la înălţimea situaţiei? Va putea *el* face faţă? În cele din urmă numele său va fi pomenit, de bine sau de rău, în cărţi, nu cele ale simplilor soldaţi care cărau un AK-74 sau conduceau un tanc ori transportor blindat. Ghenadi Iosifovici Bondarenko, general-colonel al armatei ruse, comandant-şef al Extremului Orient, erou sau nătâng? Ce anume va fi? Oare viitorii cădeţi de pe băncile academiei militare îi vor studia acţiunile şi vor cloncăni din limbă la auzul stupidităţii sale, sau vor da din cap cu admiraţie în faţa sclipitoarelor sale manevre?

Ce bine ar fi fost să fie iarăşi colonel, apropiat de oamenii regimentului său, uneori cărând el însuşi o puşcă, aşa cum se întâmplase la Duşanbe, în Afganistan, cu mulţi ani în urmă, când participase personal la lupte, deschizând focul împotriva inamicilor pe care-i putea zări cu ochiul liber. Asta îi revenea în memorie în acea clipă, bătălia dusă împotriva

afganilor, apărând un bloc de apartamente, prost amplasat, în zăpadă şi întuneric. În ziua aceea îşi câştigase decoraţiile, dar medaliile întotdeauna ţineau de trecut. Oamenii îl respectau pentru ele, chiar şi camarazii de arme, însă ce reprezentau de fapt toate acele panglici drăguţe, stele şi medalioane care atârnau pe piept? Va găsi curajul necesar de-a fi un bun comandant? Era sigur, acolo, pe loc, că acel gen de curaj era mai greu de găsit decât cel care provenea din instinctul de supravieţuire, care era generat de înfruntarea unor oameni înarmaţi hotărâţi să-ţi ia viaţa.

Era atât de uşor să priveşti într-un viitor nedeterminat cu încredere, să ştii ce trebuie făcut, să faci sugestii şi să insişti atunci când stăteai la masa tratativelor, la o conferinţă de pace. Însă în prezent el se afla la cartierul său general, comandând o armată de hârtie care se întâmpla să se confrunte cu una adevărată, compusă din oameni şi oţel, iar dacă el dădea greş în înfruntarea cu ea, numele său va fi blestemat pe veci. Istoricii i-ar fi examinat caracterul şi însemnările şi ar fi spus da, a fost un conducător curajos şi chiar un teoretician adecvat, însă când a sosit clipa confruntării reale nu a fost la înălţimea misiunii. Iar dacă el dădea greş urmau să moară oameni, iar naţiunea pe care cu treizeci de ani în urmă jurase s-o apere urma să aibă de suferit, dacă nu de mâna sa, atunci datorită responsabilităţii sale.

Şi astfel generalul Bondarenko privea fix mâncarea de pe farfurie însă nu mânca, doar o plimba de colo-colo cu furculiţa, dorindu-şi o stacană de vodcă, pe care conştiinţa sa o interzisese.

Generalul Peng Xi-Wang termina de mâncat ceea ce socotea a fi ultima sa masă decentă pentru următoarele câteva săptămâni. Îi era dor de orezul cu bobul lung care nu făcea parte din raţiile de luptă – niciodată nu înţelesese de ce se petrecea asta; generalul care conducea imperiul industrial care prepara pachetele cu raţii pentru soldaţii de pe front nu se obosise niciodată să-i explice, deşi Peng era convins că el niciodată nu se hrănise cu acea oribilă hrană

conservată. La urma urmei, avea un întreg stat-major pe care să-i testeze gustul. Peng aprinse o ţigară pe post de desert şi savură un pic de vin din orez. Era ultima băutură pe care o punea în gură pentru mult timp de-atunci încolo. Odată terminată masa dinaintea luptei, Peng se ridică şi îşi îmbrăcă tunica. Epoleţii strălucitori îi indicau rangul, trei stele şi o cunună.

În exteriorul rulotei sale de comandament, subordonaţii aşteptau. Când ieşi afară, luară poziţie de drepţi şi salutară toţi odată, iar Peng le răspunse la salut. Cel mai aproape se găsea colonelul Wa Cheng-Gong, şeful operaţiunilor. Wa avea un nume de botez predestinat. Cheng-Gong însemna „succes”.

— Wa, suntem gata?

— Pe deplin, tovarăşe general.

— Atunci să mergem şi să privim. Peng se îndreptă în fruntea tuturor către transportorul Type 90 care-i servea ca vehicul de comandament. Interiorul său era inconfortabil chiar şi pentru oamenii de statură redusă, fiind şi mai mic ca spaţiu din pricina echipamentului suplimentar de comunicaţii înghesuit înăuntru, care alimenta cele patru antene metalice de zece metri înălţime, postate în fiecare colţ al blindatei. Abia de era loc pentru măsuţa destinată hărţilor, însă în acel spaţiu lucra echipa sa de stat-major formată din şase oameni, chiar şi atunci când vehiculul se afla în mişcare. Conductorul şi trăgătorul erau ofiţeri de rang inferior, nu soldaţi în termen.

Motorul diesel cu supra-alimentare tuşi pe loc şi imediat transportorul blindat începu să se târască spre linia întâi. În interior, măsuţa pentru hărţi fusese deja depliată şi ofiţerii de stat-major indicau cu ajutorul ei poziţia şi direcţia trupelor care ştiau deja ce au de făcut. Trapa de mari dimensiuni din plafon era deschisă, pentru a permite evacuarea fumului. Toţi cei de la bord fumau în acel moment.

— Ai auzit? Locotenentul Valeri Mihailovici Komanov scoase capul prin chepengul turelei de tanc ce constituia

partea superioară a buncărului său.

Era turela unui bătrân – antic – tanc IS-3. Altădată, cea mai înspăimântătoare componentă a celui mai greu tanc de luptă din lume, acea turelă n-avea altă libertate de mişcare decât în plan circular, blindajul ei deja formidabil fiind întărit prin aplicarea unui strat adiţional de douăzeci de centimetri de oţel. Ca parte componentă a unui buncăr, mişcarea de rotaţie era doar cu o idee mai lentă decât atunci când se afla pe tancul de origine, care dispunea de un mecanism de acţionare subdimensionat ca putere, dar monstruosul tun de 122 mm încă funcţiona, chiar mai eficient, căci sub cupolă nu se afla compartimentul înghesuit al unei caroserii de tanc, ci o structură spaţioasă din beton, care oferea echipajului suficient loc de manevră. Noua amplasare redusese timpul de reîncărcare al tunului la mai puţin de jumătate, fără a-i afecta precizia, căci turela dispunea acum de aparate optice de ochire performante. Locotenentul Komanov era, ca pregătire, tanchist, iar plutonul său actual echivala cu efectivul a douăsprezece tancuri în loc de trei, cât era normal, pentru că „tancurile” în cauză nu se mişcau. Comanda a douăsprezece echipaje de câte şase oameni nu era o sarcină solicitantă, căci personalul nu se ducea afară decât la toaletă, sau când făceau exerciţii de tir într-o copie fidelă a poziţiei lor dintr-un poligon aflat la douăzeci de kilometri depărtare. De curând făceau mai des exerciţii, de fapt la ordinul nou-numitului comandant, iar atât Komanov, cât şi oamenii săi nu se plângeau deloc de acest fapt, pentru că oricărui soldat din lume tragerile i se par amuzante, iar cu cât arma de foc e mai mare, cu atât creştea plăcerea. Piesa lor de 122 mm avea o viteză relativ mică la gura ţevii, însă masa proiectilului era suficient de mare pentru a compensa acest neajuns. În ultima vreme trăseseră împotriva unor T-55 uzate şi aruncaseră în aer turela fiecăruia dintr-o singură lovitură, cu toate că, pentru a obţine acea lovitură unică, fiecărui echipaj îi erau necesare, în medie, 2,7 focuri trase.

Acum se aflau în alertă, un lucru pe care tânărul şi ambiţiosul lor locotenent îl lua în serios. Chiar îşi scosese

oamenii afară în fiecare dimineaţă în ultimele două săptămâni, punându-i să alerge, o activitate nu tocmai plăcută pentru nişte soldaţi însărcinaţi să vegheze în interiorul amplasamentelor de beton timp de doi ani, atât cât dura stagiul militar. Nu era uşor să-i menţină în formă. Soldaţii se simţeau în mod firesc în siguranţă în construcţiile subterane betonate, acoperite cu blindaj gros şi înconjurate de tufişuri care le făceau buncărul invizibil de la o depărtare mai mare de cincizeci de metri. Al lor era printre cele mai retrase ale plutonului, aşezat pe panta sudică a Cotei 432 – un deal cu o altitudine de 432 de metri înălţime – având în faţă coasta de nord a primului rând de dealuri care domina Valea Amur. Dealurile din faţă erau puţin mai scunde decât cel pe care stăteau ei şi avea de asemenea buncăre amplasate pe el, numai că acelea erau toate false – dar nu puteai să-ţi dai seama decât dacă intrai în ele, deoarece erau construite tot din vechi turele de tanc – în cazul lor provenind de la modelele cu adevărat antice KV-2 care îi înfruntaseră pe germani înainte de-a fi retrase din serviciu şi a începe să ruginească – aşezate pe cuburi de beton. Înălţimea superioară a dealului lor însemna că ei puteau vedea în China, al cărei teritoriu începea doar la patru kilometri depărtare. O distanţă suficient de mică pentru a fi capabili să audă zgomote în nopţile calme.

Mai ales dacă zgomotul pe care-l auzeau era produs de câteva sute de motoare diesel care porniseră toate ca la comandă.

— Motoare, confirmă sergentul lui Komanov. O mulţime de motoare afurisite.

Locotenentul coborî din chepeng în interiorul turelei şi făcu trei paşi până la telefon. Ridică receptorul şi apăsă butonul care-i făcea legătura cu postul de comandă al regimentului, aflat cu zece kilometri mai spre nord.

— Aici Postul Cinci Şase Alfa. Putem auzi motoare la sud de noi. Par a fi motoare de tanc şi sunt o mulţime.

— Poţi zări ceva? întrebă comandantul de regiment.

— Nu, tovarăşe colonel. Dar sunetul este inconfundabil.

— Foarte bine. Ţine-mă la curent.

— Da, tovarăşe. Terminat. Komanov aşează receptorul la loc.

Buncărul cel mai înaintat era Postul Cinci Nouă, pe panta de sud a primului şir de dealuri. Apăsă butonul acela.

— Aici locotenentul Komanov. Puteţi vedea sau auzi ceva?

— Nu vedem nimic, răspunse caporalul care răspundea de buncăr. Însă auzim motoare de tancuri.

— Nu vedeţi nimic?

— Nimic, tovarăşe locotenent, îl asigură caporalul Vladimirov.

— Sunteţi pregătiţi?

— Complet pregătiţi, zise plin de încredere Vladimirov. Supraveghem zona de sud.

— Ţine-mă la curent, ordonă Komanov, inutil.

Oamenii săi erau în alertă şi gata de acţiune. Privi în jur. Avea în total două sute de lovituri pentru tun, toate proiectilele fiind aşezate în rastele aflate la îndemâna celor din turelă. Încărcătorul şi ochitorul erau la posturi, ultimul cercetând terenul prin luneta de ochire care era mai eficientă decât propriul său binoclu ofiţeresc. Echipajul de rezervă stătea aşezat pe scaune, aşteptând ca cineva să moară pentru a-i lua locul. Uşa care dădea către tunelul de scăpare era deschisă. La o sută de metri mai încolo se afla un transportor amfibiu blindat cu opt roţi, model BTR-60, gata să-i ducă oriunde vedeau cu ochii, cu toate că subordonaţii lui nu se aşteptau să fie siliţi a-l folosi. Postul lor era inexpugnabil, nu? În jurul afetului tunului aveau o centură de oţel groasă de un metru, plus trei metri de beton armat, cu un metru de pământ pus deasupra – în plus, erau ascunşi de un tufiş. Nu-i aşa că nu puteai lovi ceea ce nu vedeai? Iar chinezii aveau nişte ochi mici şi oblici, cu care nu vedeau prea bine, nu? Precum toţi oamenii din echipajul acelei turele, Komanov era din partea europeană a Rusiei, deşi în pluton avea şi asiatici. Acea parte a ţării era un amalgam de naţionalităţi şi de graiuri, deşi toţi învăţaseră rusa, dacă nu acasă, atunci la şcoală.

— Mişcare, anunţă ochitorul. Mişcare pe Dealul de Orez.

Aşa numeau ei prima linie de dealuri de pe teritoriul chinez. Infanterişti.

— Eşti sigur că sunt soldaţi? îl chestionă Komanov.

— Aş fi presupus că sunt păstori, dacă aş fi văzut vreo oaie, tovarăşe locotenent. Ochitorul avea un adevărat simţ al umorului.

— Mişcă, îi ordonă locotenentul soldatului care-i luase locul pe scaunul din chepengul turelei. Era scaunul comandantului de tanc. Dă-mi căştile, fu următorul ordin. Acum se putea conecta la sistemul de telefonie prin simpla apăsare pe butonul microfonului. Putea astfel vorbi cu ceilalţi unsprezece membri ai echipajului, sau cu regimentul.

Însă Komanov încă nu-şi puse căştile pe urechi. Dorea să aibă auzul limpede. Noaptea era calmă, vântul era potolit, adia doar o briză blândă, din timp în timp. Se aflau la o bună distanţă de orice aşezare omenească, aşa că nu existau sunete de trafic care să-i stânjenească ascultarea. Apoi ridică binoclul şi-l aţinti spre creasta opusă. Da, era o sugestie fantomatică aceea că acolo se mişca ceva, ca şi cum părul cuiva ar fi fost umflat de vânt. Dar nu era păr. Nu puteau fi decât oameni. Şi aşa cum remarcase ochitorul său, nu puteau fi păstori.

De zece ani ofiţerii staţionaţi în buncărele de pe linia frontierei plângeau după ochelari de vedere pe timp de noapte cu intensificare de lumină, aşa cum erau cei repartizaţi băieţilor din Spetsnaz sau alte formaţiuni de elită, dar nu, ochelarii erau prea scumpi pentru posturile cu prioritate redusă, aşa că asemenea aparate erau văzute pe-acolo doar când urma să pice vreo inspecţie importantă, fapt suficient pentru echipajele buncărelor să saliveze după ei. Nu, mahării se aşteptau ca ei să-şi adapteze ochii la întuneric… „de parcă ne-ar considera pisici”, reflectă Komanov. Însă toate luminile de luptă din interiorul buncărului erau de culoare roşie, iar asta îi ajuta să nu le afecteze vederea nocturnă. În ultima săptămână interzisese folosirea luminii albe în interior.

Suratele acelei turele de tanc intraseră pentru prima oară

în producţie în ultima perioadă a anului 1944 – tancul Iosif Stalin-3 rămăsese timp de mulţi ani în producţie, de parcă nimeni n-avea curajul să oprească producţia unui obiect care purta numele lui Stalin, observă locotenentul. Unele dintre ele rulaseră pe pământul Germaniei, invulnerabile la tot ce nemţii desfăşuraseră împotriva lor.

Iar aceleaşi vehicule le dăduseră serioase bătăi de cap israelienilor, cu tancurile lor de fabricaţie americană şi engleză.

— Aici Postul Cincizeci. Reperăm multe mişcări, de infanterie din câte se pare, pe panta nordică a Dealului de Orez. Estimăm că sunt de tăria unui regiment, pârâi o voce în căşti.

— Câte proiectile brizante avem? se interesă Komanov.

— Treizeci şi cinci, răspunse încărcătorul.

O cantitate decentă. Existau cincisprezece tunuri grele care aveau în raza de acţiune Dealul de Orez, toate fiind obuziere de model vechi ML-20 calibru 152 mm, toate aşezate pe platforme betonate aflate în preajma unor masive buncăre cu muniţii. Komanov îşi privi ceasul. Aproape 3.30. Nouăzeci de minute până la prima geană de lumină. Cerul era senin. Putea ridica privirea să zărească o mulţime de stele, lucru pe care nu-l putea face la Moscova, cu atmosfera ei puternic poluată. Nu, cerul Siberiei era senin şi curat, deasupra lui fiind un ocean de luminiţe a căror strălucire era sporită de luna plină aflată încă sus, spre orizontul apusean. Din nou îşi focaliză binoclul. Da, *erau* mişcări de trupe pe Dealul de Orez.

— Ei? îi întrebă Peng.

— La comanda dumneavoastră, replică Wa.

Peng şi statul său major se aflau în faţa propriilor poziţii de artilerie, cel mai bun loc pentru a observa efectul focului.

Însă la douăzeci şi unu de mii de metri deasupra capului generalului Peng se afla *Marilyn Monroe.* Fiecare dronă Dark Star avea un nume, iar dat fiind numele oficial al

platformei de cercetare, echipajele optaseră să le boteze cu numele stelelor de cinema, fiind, bineînţeles, toate de origine feminină. Aparatul în cauză avea chiar şi imaginea vedetei din posterul din 1953 al revistei *Playboy*, pictată cu măiestrie pe bot, însă ochii care priveau în jos de la bordul furtivului UAV nu erau albaştri, ci electronici, putând opera într-un amplu registru de spectre, în interiorul conului din fibră de sticlă din botul aparatului o antenă parabolică direcţională transmitea „capturile” către un satelit, iar de-acolo imaginile erau distribuite în diverse locaţii. Cea mai apropiată era Jigansk. Cea mai depărtată era Fort Belvoir, Virginia, la o aruncătură de băţ de Washington, D.C., iar această staţie trimitea imaginile recepţionate, printr-o reţea de fibră optică, unui număr de locaţii secrete. Spre deosebire de majoritatea sistemelor de spionaj, cel de faţă transmitea imagini în timp real.

— Se pare că sunt gata, domnule, îi spuse un sergent de armată celui mai apropiat şef, un căpitan.

Cu destulă claritate, putea vedea soldaţi introducând obuze pe la culata tunurilor, urmate de săculeţii de pânză care conţineau încărcătura propulsivă. Apoi închizătoarele fură trântite şi etanşate, iar ţevile prinseră să se ridice. Capse din clasa 30 fură inserate în găurile de dare a focului şi tunurile erau complet gata de tragere. Ultimul pas era numit „tragerea corzii” şi reda fidel realitatea. Nu trebuia decât să tragi de o frânghie pentru a detona capsa, care aprindea săculeţii de pulbere, apoi proiectilul era azvârlit cu mare viteză spre nord.

— Câte tunuri sunt în total, sergent? întrebă căpitanul.

— Sunt destule cât să umpli o afurisită de gaură de WC cât lumea de mare, domnule.

— Văd şi eu asta. Dar care-i numărul?

— Mai mare de şase sute şi asta numai în sectorul acesta, domnule căpitan. Plus patru sute de lansatoare mobile de rachete.

— Ai zărit cumva mijloace aeriene de luptă?

— Încă nu, domnule. Deocamdată chinezii n-au piloţi care să poată zbura noaptea, cel puţin nu piloţi de

bombardament.

— Vulturul Şapte către Zebra, recepţie, transmise controlorul-şef de pe aparatul AWACS către Jigansk.

— Zebra către Şapte, te recepţionez perfect, replică maiorul care conducea baza.

— Avem spectre[92], treizeci şi două la număr, venind către nord dinspre Siping, estimăm că sunt Sierra-Uniform Doi-Şapte.

— Pare logic, îi spuse maiorul comandantului grupului aerian. La Siping e Regimentul 667 Aviaţie de Vânătoare. Are cea mai bună dotare, iar piloţii au cele mai multe ore de zbor din aviaţia lor. E crema lor, domnule colonel.

— Pe cine trimitem să-i întâlnească?

— Pe amicii noştri ruşi de la Nelkan. Cele mai apropiate avioane americane sunt cu mult spre nord şi…

— … şi încă n-am primit ordin de angajare în luptă, continuă colonelul. Bine, hai să-i alertăm pe ruşi.

— Vulturul Şapte către Şoimul Negru Zece, avem avioane de vânătoare chineze la trei sute de kilometri pe cap compas unu-nouă-şase faţă de poziţia voastră, altitudine treizeci, viteza nouă sute de kilometri pe oră. Se află încă deasupra teritoriului chinez, dar nu pentru mult timp.

— Am înţeles, răspunse căpitanul rus. Dă-mi un vector de interceptare.

— Recomand curs doi-zero-zero, zise controlorul american. Vorbea destul de bine ruseşte. Menţineţi viteza şi altitudinea de-acum.

— Confirm.

Pe ecranul radar al avionului E-3B, avioanele ruseşti SU-27 virară pentru a se îndrepta spre avioanele SU-27 chineze. Ruşii urmau să aibă contact pe propriile radare de bord în nouă minute.

— Domnule general, asta nu arată deloc frumos, îi spunea un alt maior din Jigansk ofiţerului comandant.

— Atunci e vremea să lansăm un avertisment, fu de

[92] Spectre – ţinte identificate de radar.

acord generalul cu două stele din USAF. Ridică telefonul ce-l lega de postul regional de comandă rusesc, încă nu avuseseră timp să le instaleze o consolă pentru recepţia imaginilor luate de UAV.

— Tovarăşe general, un telefon din partea misiunii tehnice americane de la Jigansk, anunţă Tolkunov.

— Aici generalul Bondarenko.

— Alo, aici generalul-maior Gus Wallace. Abia am instalat aici aparatura de recepţie a imaginilor de la avioanele de recunoaştere. Tocmai am poziţionat o dronă deasupra graniţei ruso-chineze la… citi coordonatele. Observăm oameni care se pregătesc să tragă cu tunurile asupra voastră, domnule general.

— Cât de multe tunuri? întrebă Bondarenko.

— Din câte-am văzut până acum, mai bine de o mie de guri de foc. Sper că oamenii voştri sunt pitiţi bine, amice. Întreaga lume e pe cale să se prăbuşească dracului pe capul lor.

— Ce puteţi face pentru a ne ajuta? se interesă Bondarenko.

— Ordinele mele sunt să nu trec la niciun fel de acţiune până când ei nu deschid focul, replică americanul. Când se va produce asta, voi fi apt să ridic în aer aparate de vânătoare, dar nu prea am cum să trimit în misiune bombardierele. Abia au ce să arunce în capul lor, raportă Wallace. În momentul de faţă am în aer un AWACS care vă ajută interceptoarele în zona Chulman, dar asta-i tot deocamdată. Mâine-dimineaţă vă trimitem un avion cargo C-130 să vă aducă aparatura de recepţie astfel încât să puteţi obţine direct informaţii. Oricum, fiţi atenţi, generale, căci totul arată ca şi cum chinezii ar fi gata să lanseze ofensiva în orice moment.

— Mulţumesc, generale Wallace. Bondarenko închise şi privi spre statul-major. A zis că poate începe în orice moment.

Vorbele lui Wallace se adeveriră. Locotenentul Komanov

fu primul care văzu asta. Linia de dealuri intitulată de oamenii săi Dealul de Orez fu brusc iluminată din spate de flăcări galbene care nu puteau proveni decât de la gura a numeroase piese de artilerie. Apoi urmară meteoriţii cu cozi arcuite de foc reprezentând proiectilele reactive.

— Uite că începe, le spuse oamenilor săi. Fapt deloc surprinzător, îşi ţinu capul ridicat, astfel încât să poată vedea. După cum socotea el, capul reprezenta o ţintă mică.

Înainte ca obuzele să aterizeze, simţi unda de şoc provocată de salva care le lansase; tremurul se transmise prin sol ca un cutremur îndepărtat, făcându-l pe servant să murmure un „Oh, rahat”, probabil observaţia universală a oamenilor aflaţi în situaţia lor.

— Dă-mi legătura cu regimentul, ordonă Komanov.

— Da, tovarăşe locotenent, îi răspunse o voce.

— Suntem atacaţi, tovarăşe colonel; foc masiv de artilerie dinspre sud. Cu proiectile reactive şi de tun…

Atunci veni prima salvă, în apropierea fluviului, cu mult spre sud faţă de poziţia sa. Exploziile obuzelor nu fură strălucitoare, ci doar nişte jeturi de scântei ţâşnind din norii de ţărână aruncaţi în aer, însoţite de zgomot. Acum *chiar* suna ca un cutremur. Komanov avusese ocazia să audă explozii de artilerie şi văzuse ce erau în stare să facă, dar experienţele lui precedente erau, faţă de aceea, ca flacăra unei brichete faţă de explozia unui rezervor de petrol.

— Tovarăşe colonel, ţara noastră se află în război, raportă Postul Cinci Şase Alfa comandantului de regiment. Încă nu pot vedea mişcări de trupe inamice, dar sunt sigur că vin.

— Ai vreo ţintă? îl chestionă regimentul.

— Nu, nu în acest moment. Privi în jos, către interiorul buncărului. Diferitele amplasamente puteau doar indica direcţia unei ţinte, iar când un alt amplasament confirma şi dădea propriul vector puteau calcula poziţia ţintei şi stabili elementele de tragere pentru bateriile aflate în spate…

Însă acelea erau deja lovite. Rachetele chineze ţinteau undeva departe în spatele poziţiei sale, acolo unde trebuiau să se afle bateriile ruseşti. Întoarse capul pentru a vedea

străfulgerările şi auzi detunăturile din spatele frontului, de la zece kilometri. O clipă mai târziu, se înălţa spre cer o arteziană de flăcări. Una dintre primele rachete chineze lansate avusese noroc şi lovise una dintre poziţiile de artilerie din spatele liniei frontului. „Veşti proaste pentru servanţii acelui tun”, gândi Komanov. Primele pierderi în acest război. Vor fi mult mai multe… poate se va număra şi el printre ele. Surprinzător, gândul îl lăsa rece. Cineva îi ataca ţara. Nu mai era o supoziţie sau o posibilitate. O putea vedea şi simţi. Cea atacată era ţara *lui.* Era pământul pe care crescuse. Părinţii săi trăiseră acolo. Acolo îi înfruntase bunicul său pe germani. Cei doi fraţi ai bunicului se bătuseră la rândul lor cu nemţii şi muriseră pentru ţară, unul la vest de Kiev, celălalt la Stalingrad. Şi acum ticăloşii ăia de chinezi atacau la rândul lor ţara *sa?* Mai mult de-atât, îl atacau pe el, locotenentul Valeri Mihailovici Komanov. Acei *străini* încercau să-l ucidă pe el, pe oamenii săi *şi* să fure o parte din ţară.

„Ei bine, să-i ia dracu!” socoti el.

— Încarcă un proiectil brizant[93]! îi comandă servantului.

— Încărcat! anunţă soldatul. Cu toţii auziră capacul culatei pocnind atunci când se închise.

— N-am ţintă, tovarăşe locotenent, observă ochitorul.

— Curând o să ai.

— Postul Cinci Nouă, aici Cinci Şase Alfa. Ce vezi?

— Tocmai am reperat o barcă, una de cauciuc, ieşind dintre copacii de pe malul sudic… mai multe, încă şi încă, multe bărci, poate o sută, poate mai mult.

— Regiment, aici Cinci Şase Alfa, deschideţi focul! apelă Komanov prin telefon.

Tunarii aflaţi la zece kilometri în spate stăteau lângă piesele lor, în ciuda obuzelor şi rachetelor chineze care cădeau în jur şi care eliminaseră deja trei din cele cincisprezece echipe de servanţi. Se primise ordinul de

[93] Proiectil cu mare putere explozivă, destinat nimicirii infanteriei neprotejate, a vehiculelor şi oricăror obiective uşoare, lipsite de blindaj sau de alt gen de protecţie, (n.tr.).

deschidere a focului şi elementele fuseseră puse din nişte tabele de tragere atât de vechi, încât puteau fi gravate în marmură. La fiecare tun în parte proiectilul exploziv fu introdus pe la culată, urmat de încărcătura propulsivă, apoi manivelele fură rotite pentru a aduce ţeava pe azimutul şi înălţătorul corect, se întinseră corzile şi Rusia trase primele ei lovituri de răspuns în acel război.

Fără ca tunarii ruşi să ştie, la cincisprezece kilometri depărtare, un radar de descoperire a direcţiei de tir se fixase pe poziţia lor. Radarul care emitea pe lungimi de undă milimetrice putea urmări traiectoria obuzelor în zbor, iar un computer le calcula punctul de lansare. Chinezii ştiau că ruşii au tunuri care acoperă frontiera, cunoscând cu aproximaţie zona lor de amplasare – performanţa tunurilor chineze spunea toată povestea – dar nu cu exactitate, din pricina iscusitelor eforturi de camuflare ale ruşilor. În cazul de faţă acele eforturi nu contară. Poziţia estimată a şase obuziere ruseşti fu imediat transmisă prin radio lansatoarelor de rachete care aveau rolul de arme contrabaterie. Câte un lansator Type 89 fu alocat fiecărei ţinte, fiecare având pe rampe patru rachete monstruoase de 273 mm şi fiecare dintre rachete având o încărcătură ofensivă de 150 de kilograme, în cazul respectiv optzeci de minibombe de mărimea unei grenade de mână. Prima rachetă fu lansată la trei minute după prima salvă de răspuns a ruşilor, fiindu-i necesare mai puţin de două minute de zbor de la punctul ei de lansare aflat la zece kilometri în interiorul teritoriului Chinei. Din primele şase rachete trase, cinci îşi distruseră ţintele, apoi urmară altele, iar focul artileriei ruse încetă în mai puţin de cinci minute.

— De ce s-au oprit? se miră Komanov. Văzuse câteva proiectile lovind în mijlocul infanteriei chineze care tocmai sărea din bărci pe malul rusesc al fluviului. Însă fluieratul obuzelor trecând în zbor pe deasupra capului său spre sud încetase după câteva minute. Regiment, aici Cinci Şase Alfa, de ce s-a oprit focul nostru?

— Tunurile noastre au fost lovite cu foc de contrabaterie

de către chinezi. Chiar în clipa asta încearcă să-şi revină, veni o replică încurajatoare. Care-i situaţia voastră?

— Poziţia Cinci Zero a fost uşor bombardată, dar nu prea mult. În general artileria lor loveşte panta opusă a dealului sudic.

Acolo se aflau buncărele false, iar momelile de beton îşi îndeplineau misiunea pasivă. Liniile de apărare fuseseră ridicate contrar celor publicate în cărţile ruseşti de doctrină militară, deoarece cei care le puseseră la punct ştiau că tot soiul de oameni erau în stare să citească o carte. Poziţia lui Komanov acoperea o mică şa dintre două dealuri, un loc propice pentru trecerea tancurilor. Dacă chinezii treceau în forţă graniţa – şi nu era doar o misiune sondă, aşa cum fusese cea de la sfârşitul anilor 1960 – aceea era o rută prioritară de invazie. Hărţile şi terenul determinau asta.

— Asta-i bine, locotenente. Acum ascultă: nu-ţi expune în mod nejustificat poziţia. Lasă-i să se apropie mult înainte de-a deschide focul. Lasă-i foarte aproape. Komanov ştia că asta însemna aproximativ o sută de metri. Pentru acea eventualitate dispunea de două mitraliere grele. Însă voia să distrugă tancuri. Pentru asta fusese proiectat tunul din turelă.

— Ne putem aştepta la mai mult sprijin de artilerie? îşi întrebă comandantul.

— Te voi informa eu. Continuă să ne dai indicaţii despre ţinte.

— Da, tovarăşe colonel.

Pentru avioanele de vânătoare războiul începu atunci când primul aparat al Forţelor aeriene ale Armatei Populare trecu fluviul Amur. În aer se aflau patru aparate de vânătoare-interceptare ruseşti şi, exact ca cele chineze, erau Sukhoi-27. Avioanele ambelor tabere fuseseră construite în aceeaşi fabrică, numai că piloţii chinezi aveau un număr de ore de zbor de trei ori mai mare decât apărătorii ruşi, care erau şi copleşiţi numeric, în raport de opt la unu.

Pentru a compensa acest dezavantaj, ruşii aveau sprijinul

avionului E-3B AWACS al USAF, care-i dirija să intercepteze inamicul. Ambele formaţii zburau cu radarele de achiziţie a ţintelor trecute pe regim pasiv. Chinezii însă nu ştiau cine se mai află în aer. Rusii ştiau. Era o diferenţă.

— Şoimul Negru Zece, aici Vulturul Şapte. Recomand să faceţi dreapta, luând noul curs doi-şapte-zero. Încerc să vă aduc asupra formaţiei chineze din direcţia orei şapte. Manevra urma totodată să-i ferească de zona acoperită de radarele inamice.

— Înţeles, Vultur. Venim pe doi-şapte-zero. Liderul patrulei ruse îşi lărgi formaţia şi încercă să se calmeze cât de bine putu, ochii fugindu-i mereu spre partea stângă.

— În regulă, Şoimule Negru Zece, acum este bine. Ţintele voastre sunt acum la ora nouă, distanţa treizeci de kilometri. Vino acum la stânga pe unu-opt-zero.

— Virăm stânga, confirmă ofiţerul rus. Vom încerca să iniţiem atacul Vulpea Doi, anunţă el. Cunoştea terminologia americană. Vulpea Doi însemna că va lansa rachete ghidate în infraroşu, care nu aveau nevoie de radar, astfel că nu avertizau ţinta că se află în primejdie.

— Confirm, Şoimule. Băiatul e isteţ, comentă controlorul cu superiorul său.

— În afacerea asta numai aşa poţi rămâne în viaţă, îi spuse locotenent-colonelul tânărului locotenent de la ecranul consolei.

— În regulă, Şoim Zece, îţi recomand să virezi iarăşi stânga. Ţintele se află acum la cincisprezece kilometri… acum şaptesprezece kilometri la nord de tine. În curând vei avea ton de locaţie.

— *Da,* am ton, raportă pilotul rus, auzind pulsaţia din căşti. Formaţie, pregăteşte-te de tragere… Vulpea Doi!

Trei dintre cele patru avioane lansară fiecare câte o singură rachetă. Cel de-al patrulea pilot avu probleme cu scanerul infraroşu. Oricum, motoarele arzând ale rachetelor care plecaseră le alteraseră vederea nocturnă, căci niciunul dintre piloţi nu privise în altă parte, aşa cum fuseseră antrenaţi să facă, ci îşi urmăriseră rachetele cum se duc să lovească în tovarăşii lor de meserie care nici măcar nu ştiau

ce-i aşteaptă. Cursa rachetelor dură douăzeci de secunde şi, după cum se dovedi, două dintre ele fuseseră ţintite spre acelaşi aparat de zbor. Avionul chinez primi două lovituri şi explodă. Cel de-al doilea pieri în urma impactului unei singure rachete, apoi lucrurile deveniră confuze. Vânătorii chinezi se împrăştiară la comanda liderului formaţiei, printr-o manevră dinainte pregătită şi îndelung exersată, prima oară în două grupe, apoi în patru, fiecare dintre ele având o anumită porţiune din cer de apărat. Radarele tuturor fură activate, iar în următoarele douăzeci de secunde un număr de patruzeci de rachete fură lansate şi începu un joc mortal de-a „cine-i laşul”. Rachetele ghidate prin radar aveau nevoie de un fascicul de unde radar pentru a fi ghidate, asta însemnând că aparatul de vânătoare care le lansase nu putea închide radarul şi degaja, ci numai să spere că arma lui îşi va distruge ţinta pentru a-şi putea închide radarul înainte să devină el însuşi ţinta vreunei alte rachete.

— Ce blestemăţie, comentă locotenentul din scaunul său comod de control, de la bordul aeronavei E-3B.

Încă două aparate chineze clipiră pe ecranul radarului, transformându-se în spectre din ce în ce mai mari şi apoi începând să pălească, urmate de încă unul, însă în aer erau pur şi simplu prea multe rachete aer-aer asiatice şi nu toate radarele de iluminare a ţintelor din tabăra chineză fuseseră închise. Un aparat rus de vânătoare primi trei lovituri şi se dezintegră. Un altul ieşi şchiopătând din luptă, cu avarii grave, şi, pe cât de repede se iscase, înfruntarea aeriană se încheie. Statistic era o victorie rusă, cu patru victorii aeriene pentru o singură pierdere, însă chinezii urmau să pretindă c-au dobândit mai multe victorii.

— Sunt ceva paraşute? întrebă prin intercom controlorul-şef. Radarul aparatului E-3B le putea urmări şi pe acelea.

— Avem trei, poate patru desfăcute. Nu sunt sigur din ce tabere sunt, până ce nu vom derula banda şi revedea imaginile. Fir-ar să fie, a fost o încăierare rapidă.

„Ruşii n-au avut suficiente avioane în aer pentru o bătălie aeriană decentă. Poate data viitoare”, gândi colonelul.

Posibilităţile depline ale tandemului avion de vânătoare – AWACS încă nu fuseseră demonstrate cum trebuie în luptă, însă războiul acela promitea să îndrepte lucrurile şi, atunci când urma să se întâmple, vor avea ce vedea.

CAPITOLUL 51

Retragerea

Locotenentul Valeri Mihailovici Komanov învăţase ceva ce niciodată nu bănuise. Cea mai rea parte a unei bătălii – cel puţin pentru soldatul aflat într-un amplasament fix – era să ştie că inamicul era undeva acolo, dar să nu poată deschide focul asupra lui. În mod sigur pantele dealului aflat în imediata lui vecinătate sudică mişunau de infanterişti chinezi, iar artileria sa de sprijin fusese scoasă din acţiune încă din primele minute ale bătăliei. Oricine aşezase tunurile acolo făcuse greşeala să presupună că acelea se aflau prea departe în spatele liniilor şi prea bine protejate de teren pentru ca inamicul să le atace. Sistemul radar de determinare a poziţiei, împreună cu computerele de calcul a traiectoriei schimbase acest lucru, iar absenţa acoperirii aeriene condamnase rapid la moarte echipele de servanţi, numai dacă unele nu reuşiseră cumva să-şi găsească adăpost în tranşeele cu pereţii întăriţi cu beton construite lângă poziţiile lor. Tunul aflat la dispoziţia lui era puternic, însă cu tragere razantă, neputând expedia proiectile peste coamele dealurilor. După cum fusese gândită, linia de apărare trebuia să includă infanterie care depinde de punctele fortificate şi în aceeaşi măsură le proteja – fiind dotată cu aruncătoare care puteau bate peste dealuri şi îi putea pedepsi pe cei pe care el nu-i putea zări din cauza formei terenului. Komanov nu-i putea angaja decât pe cei care-i zărea, iar ei…

— Acolo, tovarăşe locotenent, zise ochitorul. Puţin mai la dreapta de ora douăsprezece, infanterişti care tocmai traversează creasta. Raza o mie cinci sute de metri.

— Îi văd. Pe orizontul de la răsărit abia apăruse o geană de lumină. Curând lumina urma să fie destul de puternică

pentru a putea vedea bine. Le va uşura ochirea, atât lor, cât şi chinezilor. Într-o oră buncărul său va fi luat ca ţintă, urmând atunci să vadă cât de gros era cu adevărat blindajul său.

— Cinci Şase Alfa, aici Cinci Zero. Avem infanterie la o mie o sută de metri sud de noi. Este de tăria unei companii şi se deplasează spre nord, către noi.

— Foarte bine. Nu-i angajaţi până ce nu se apropie sub două sute de metri. Komanov dublă în mod automat distanţa la care fusese antrenat să deschidă focul. Ce mama dracului, aprecie el, oricum servanţii lui gândeau acelaşi lucru. Părerile omului se schimbă atunci când în jurul său fluieră gloanţe adevărate.

Ca pentru a întări asta, obuzele începură să cadă pe creasta aflată imediat în spatele poziţiei sale, suficient de aproape pentru a-l face să se ghemuiască.

— Va să zică ne-au reperat? întrebă servantul încărcător.

— Nu, doar execută foc de baraj asupra următoarei linii de dealuri pentru a-şi sprijini infanteria.

— Priviţi, priviţi acolo, sunt pe acoperişul buncărului fals Unu Şase, îi anunţă ochitorul. Komanov întoarse lentilele binoclului într-acolo…

Da, erau acolo, examinând vechea turelă de tanc KV-2, cu pereţii ei verticali şi bătrânul tun de 155 mm. În timp ce-i urmărea, unul dintre soldaţi agăţă o încărcătură explozivă de flancul turelei şi se dădu înapoi. Încărcătura explodă, distrugând un obiect care oricum nu funcţionase niciodată. „Asta cred că l-a făcut pe un locotenent chinez să se simtă foarte bine”, medită Komanov. Ei bine, Cinci Şase Alfa urma să-i schimbe perspectiva, în viitoarele douăzeci sau treizeci de minute.

Partea proastă era că în acel moment chinezii ar fi constituit o ţintă ideală pentru artileria rusă de sprijin, iar demodatele tunuri de şase ţoli ar fi secerat infanteria inamică precum coasa spicele dintr-un lan. Numai că asiaticii *încă* bombardau poziţiile artileriei ruse, cu toate că focul ei încetase. Sună din nou comanda regimentului pentru a-şi transmite informaţiile.

— Locotenente, răspunse colonelul, bateria de sprijin a fost grav lovită. Sunteţi pe cont propriu. Ţine-mă la curent.

— Da, tovarăşe colonel. Terminat. Privi către echipajul său. Nu mai aşteptaţi suport de artilerie. Armele celui de-al Treilea Război Mondial le distruseseră pe cele datând din primul.

— Rahat, remarcă încărcătorul.

— Curând intrăm în horă, băieţi. Fiţi pregătiţi. Inamicul se apropie…

— Cinci sute de metri, confirmă ochitorul.

— Cum e? întrebă generalul Peng de la postul său, aflat pe culmea Dealului de Orez.

— Am găsit câteva buncăre, dar toate erau neocupate, raportă colonelul Wa. Până acum singurul foc îndreptat contra noastră a fost cel indirect, de artilerie, pe care l-am redus la tăcere prin foc de nimicire. Atacul merge exact conform planului, tovarăşe general.

Puteau vedea cu ochii lor adevărul celor exprimate în raport. Pontonierii rulau acum pe malul de sud al fluviului cu secţiuni pliate de pod puse pe platforma camioanelor. Peste o sută de tancuri grele Type 90 se apropiau de fluviu, turelele lor căutând în van vreo ţintă pentru a sprijini infanteria proprie aflată în ofensivă, dar nu era nimic împotriva căruia să deschidă focul, aşa că tanchiştii, ca şi generalul, nu aveau altceva de făcut decât să-i privească pe genişti cum lucrau. Prima secţiune de pod ajunse în apă, depliindu-se pentru a da naştere primilor opt metri de şosea aruncaţi peste fluviu. Peng privi ceasul. Da, aveau cinci minute avans faţă de plan, ceea ce era foarte bine.

Postul Cinci Zero deschise focul cu mitralierele sale de 12,7 mm. Sunetul lor ţăcăni peste dealuri. Cinci Zero se găsea la trei mii cinci sute de metri mai spre est faţă de amplasamentul său şi era comandat de un tânăr sergent sclipitor, numit Ivanov. „A deschis focul prea devreme”, aprecie Komanov, asupra unor ţinte aflate la peste patru sute de metri depărtare, dar nu avea de ce se plânge, căci

mitralierele grele băteau cu uşurinţă la acea distanţă... da, putea zări trupuri chircindu-se sub impactul gloanţelor de calibru mare...

... apoi un bubuit tunător răsună atunci când tunul slobozi un proiectil, care ajunse în şaua pe care o apărau, explodând în mijlocul unei subunităţi.

— Tovarăşe locotenent, putem trage şi noi? ceru permisiunea ochitorul.

— Nu, nu încă. Răbdare, sergent, replică iute Komanov, privind către răsărit pentru a observa cum reacţionau chinezii la focul rusesc.

Da, tactica lor era previzibilă, dar sănătoasă. Prima mişcare a locotenentului care-i comanda fu să-şi întindă oamenii pe burtă. Apoi stabiliră o bază de foc pentru a angaja poziţia rusă şi începură să manevreze pe flancuri. Aha, o subunitate instala ceva... ceva montat pe un trepied. Probabil o armă antitanc fără recul. Ar fi putut roti tunul său pentru a-i veni de hac, dar Komanov încă nu dorea să-şi trădeze poziţia.

— Cinci Zero, aici Cinci Şase Alfa, un aruncător fără recul se poziţionează la ora două, razã opt sute, îi preveni el.

— Da, îl văd! replică sergentul. Şi avu bunul simţ să-l angajeze cu mitraliera sa. În două secunde, trasoarele verzi atinseră şi sfâşiară subunitatea inamică o dată, de două, de trei ori, pentru a fi sigure că şi-au îndeplinit misiunea. Prin binoclu putea vedea unele corpuri zvârcolindu-se şi asta fu totul.

— Bine lucrat, sergent Ivanov! Atenţie, te învăluie pe flancul stâng, la adăpostul terenului.

Numai că nu prea avea ce adăpost să fie acolo. Câmpul de tragere al fiecărui buncăr fusese degajat cu buldozerele, care nivelaseră solul pe o razã de opt sute de metri în jurul lui.

— Mai vedem noi dacă reuşesc, tovarăşe locotenent. Iar mitraliera începu din nou să latre. Acum i se răspundea cu foc. Komanov putea vedea trasoarele ricoşând în înaltul cerului din blindajul gros al turelei.

— Comanda regimentului, aici Cinci Şase Alfa. Postul

Cinci Zero se află sub atacul infanteriei şi…

Atunci începură să aterizeze mai multe obuze, focul artileriei fiind dirijat asupra postului Cinci Zero. Spera că Ivanov închisese trapa şi se pusese la adăpost. Coaxial cu tunul, turela avea o mitralieră, un vechi dar puternic model PK de calibrul 7,62 mm. Komanov îşi lăsă ochitorul să supravegheze ameninţările la adresa buncărului său, în vreme ce el privea cum atacau chinezii poziţia sergentului Ivanov. Infanteria lor se mişca bine, cu îndemânare, utilizând orice denivelare de teren găsită, menţinând un foc constant asupra turelei expuse – în apropiere căzuseră destule proiectile pentru a o văduvi de tufişurile care o mascaseră la început. Chiar dacă gloanţele chinezilor ricoşau, le distrăgeau atenţia celor din interior. Ce-l îngrijora pe locotenent erau obuzele grele. O lovitură directă ar fi putut penetra blindajul mai subţire al cupolei, nu? Cu o oră mai devreme ar fi răspuns negativ, însă acum putea vedea ce urme lăsaseră obuzele în sol, iar încrederea sa se măcina rapid.

— Tovarăşe locotenent, spuse ochitorul său. Indivizii care veneau spre noi se întorc să-l atace pe Ivanov. Priviţi.

Komanov se răsuci să vadă. Nu mai avea nevoie de binoclu. Lumina sporise şi acum putea vedea nu doar nişte umbre. Erau forme umane, care purtau arme. O subunitate se precipita spre stânga sa, trei soldaţi cărând ceva greu. Ajungând la o linie de creastă intermediară, îngustă, se opriră şi începură să asambleze ceva, care aducea cu un tub…

Un lansator de rachete antitanc HJ-8, îi spuse memoria, pescuind informaţia din lunile întregi de şedinţe de pregătire. Erau la aproximativ o mie de metri în faţa şi stânga sa, în afara razei de acţiune a lui Ivanov…

Însă în raza mitralierei sale DshKM[94]. Komanov se ridică la postul de tragere şi trase cu putere înapoi de pârghia de armare, poziţionând arma şi ochind cu atenţie. Tunul său de

[94] Mitralieră grea de calibru 12,7 mm, utilizată iniţial ca mijloc antiaerian, dar şi antiinfanterie, putând fi montată şi pe vehicule blindate, (n.red.).

tanc se putea ocupa de problemă, însă dorea s-o facă personal…

„Aşadar vreţi să-l ucideţi pe sergentul Ivanov?” se întrebă în sinea lui. Apoi apăsă trăgaciul şi mitraliera trepidă în mâinile sale. Prima rafală fu cu aproape treizeci de metri mai scurtă, însă a două ajunse exact la ţintă şi cei trei oameni căzură. Continuă să tragă pentru a fi sigur că le distrugea lansatorul de rachete. O clipă mai târziu realiza că strălucitoarele trasoare verzi tocmai îi anunţaseră pe toţi unde se află amplasamentul său – trasoarele erau cu două tăişuri. Lucrul deveni evident în două minute, când primele obuze de artilerie începură să aterizeze în jurul poziţiei Cinci Şase Alfa. Nu aştepta decât ca o explozie să fie mai apropiată, ca să coboare şi să închidă trapa. Chepengul era cea mai slabă parte a protecţiei oferită de turelă, armura lui fiind de cinci ori mai subţire decât în restul zonelor – altfel nici n-ar fi fost capabil să-l deschidă, fireşte – iar dacă un obuz lovea *acolo,* el şi echipajul său ar fi fost morţi. Acum inamicul ştia care era locaţia lor, deci nu mai avea rost să se ascundă.

— Sergent, comandă el ochitorului. Foc de voie.

— Da, tovarăşe locotenent! Terminând de vorbit, sergentul slobozi primul proiectil brizant împotriva servanţilor unei mitraliere care se afla la opt sute de metri depărtare. Obuzul lovi chiar arma în sine şi vaporiză oamenii care o mânuiau. Iată trei chinezi îngeraşi! jubilă el. Încărcaţi alt proiectil! Turela începu să se rotească, acţionată de ochitorul pornit la vânătoare.

— Acum întâmpinăm ceva rezistenţă, îi zise Wa lui Peng. Pe versantul sudic al celui de-al doilea lanţ de dealuri sunt câteva poziţii ruseşti. În momentul acesta le lovim cu artileria.

— Pierderi?

— Uşoare, raportă directorul de operaţii, ascultând la radio pe o frecvenţă tactică.

— Bun, rosti generalul Peng. Atenţia sa era aproape în întregime concentrată asupra fluviului. Primul pod era

complet în proporţie de treizeci la sută.

— Pontonierii aceia sunt destul de buni, aprecie generalul Wallace, urmărind „capturile” video de la *Marilyn Monroe.*

— Da, domnule, dar la fel de bine ar putea fi un exerciţiu de rutină din vreme de pace. Nu se trage deloc asupra lor, observă un ofiţer inferior, privind cum o nouă secţiune de pod era amarată. Iar proiectul podului e foarte eficient.

— Rusesc?

Maiorul făcu un gest de aprobare.

— Da, domnule. Şi noi l-am copiat.

— Cât mai durează?

— La ritmul lor de lucru? Cam o oră, o oră şi zece minute.

— Comută înapoi pe schimbul de focuri.

— Sergent, să revenim la dealuri, îi ordonă maiorul subofiţerului care dirija aparatul UAV. Treizeci de secunde mai târziu ecranul înfăţişa ceva ce semăna cu un tanc scufundat în ţărână, înconjurat de o gaşcă de infanterişti.

— Dumnezeule, arată haios, aprecie Wallace. Fiind pilot ca pregătire, ideea unei lupte în praf i se părea la fel de atractivă ca sexul anal.

— Nu vor mai rezista multă vreme, prezise maiorul. Priviţi aici. Pifanii au ajuns în spatele buncărelor.

— Şi uite câtă artilerie.

Un număr de o sută de piese grele de artilerie ciocăneau acum plutonul imobil al lui Komanov. Asta însemna că o întreagă baterie era fixată pe fiecare buncăr şi, oricât de rezistent şi bine îngropat era betonul, acum tremura, şi aerul din interior era plin cu praf de ciment, în vreme ce Komanov şi echipajul său se luptau să nimicească toate ţintele.

— Devine palpitant, tovarăşe locotenent, remarcă ochitorul, trăgând cel de-al cincisprezecelea proiectil de tun.

Komanov se afla în cupola comandantului, privind în jur şi observând, spre surprinderea sa, că buncărul său şi toate celelalte aflate sub comanda sa nu puteau face faţă

atacatorilor. Era situaţia unei concluzii intelectuale care ajungea în cele din urmă în acord cu ceea ce subconştientul său proclamase cu mult timp înainte ca o apreciere de bun-simţ. De fapt, *nu* era invincibil în acea poziţie. În ciuda tunului de tanc de calibru mare şi a celor două mitraliere grele, nu putea nimici toate acele *insecte* care roiau în jurul său. Era ca şi cum ar fi vrut să omoare muşte cu o toporişcă de spart gheaţa. Aprecia că el şi echipajul său uciseseră sau răniseră peste o sută de atacatori – însă niciun tanc. Unde erau tancurile pe care-ar fi trebuit să le distrugă? Putea îndeplini bine acea misiune. Însă pentru a face faţă infanteriei, i-ar fi trebuit artilerie de sprijin plus propria infanterie în întărire. Fără ele era ca o stâncă mare de pe ţărm, indestructibilă, dar pe lângă care se prelingeau valurile. Iar chinezii exact asta făceau în acel moment, iar Komanov îşi aminti că toate stâncile de pe mal erau *erodate* de valuri şi, în cele din urmă, răsturnate de ele. Războiul său durase trei ore, poate nici chiar atât, şi era deja încercuit, iar dacă dorea să supravieţuiască ar fi fost cazul să-şi părăsească poziţia cât mai curând.

Ideea îl făcu să turbeze. Să dezerteze de la post? *Sa fugă?* Apoi îşi aminti că avea ordine care-i permiteau să facă acel lucru, dacă şi când poziţia sa nu mai putea fi menţinută. Primise ordinele plin de încredere. Să fugă dintr-o minifortăreaţă inexpugnabilă? Prostii. Însă acum era singur. Fiecare din buncărele sale era izolat. Şi…

Turela răsună ca un clopot sub lovitura directă a unui obuz greu, iar atunci…

— *Rahat!* urlă ochitorul. Rahat! Tunul e avariat!

Komanov privi afară prin una din fantele de observaţie şi atunci putu vedea. Ţeava tunului era arsă şi… îndoită. Era oare posibil? O ţeavă de tun constituia una dintre cele mai rezistente structuri fabricate de om – dar acum era uşor curbată. Astfel că nu mai putea fi o ţeavă de tun, ci doar o bâtă de oţel imposibil de manevrat. Trăsese treizeci şi patru de proiectile, dar de-acum gata. Odată cu pierderea tunului îi era imposibil să mai distrugă tancurile chinezeşti.

Komanov respiră profund pentru a se aduna şi a-şi limpezi gândurile. Da, venise clipa.

— Pregătiţi postul pentru distrugere! comandă el.

— Acum? întrebă ochitorul, nevenindu-i a crede.

— Acum! ordonă locotenentul Daţi-i drumul!

Exista o anume procedură, pe care ei o exersaseră. Servantul încărcător luă o încărcătură explozivă şi o fixă pe rastelurile cu proiectile. Cablul electric era înfăşurat pe o bobină, pe care el începu s-o desfăşoare. Ochitorul ignoră toate astea, rotind turela către dreapta, pentru a trage cu mitraliera coaxială împotriva unor soldaţi care se apropiau, apoi o răsuci rapid în direcţia opusă pentru a-i lovi pe cei care profitaseră de reacţia sa la mişcarea primilor soldaţi pentru a-şi acoperi propria mişcare. Komanov părăsi scaunul din cupola turelei şi privi în jur. Acolo se afla patul său şi masa la care îşi consumau raţiile de hrană, baia cu toaletă şi duş. Buncărul devenise casa lor, un loc de destindere şi de muncă, iar acum trebuiau s-o predea chinezilor. Era aproape insuportabil, însă nu se putea opune. În filme, soldaţii luptau până la moarte într-un astfel de loc, însă faza cu moartea era mai uşor de acceptat de către nişte actori care după o săptămână puteau începe turnarea unui alt film.

— Haide, sergent, îi ordonă ochitorului, care mai trase o ultimă rafală lungă înaintea de-a coborî din locul său şi a se îndrepta spre tunelul de evacuare.

Komanov număra oamenii în timp ce ieşeau, apoi părăsi şi el buncărul. Realiză că nu-şi înştiinţase prin telefon comandantul de intenţia sa, ezită, dar decise că nu mai avea timp pentru aşa ceva. Va transmite ştirea prin intermediul staţiei radio de la bordul transportorului BTR.

Tunelul era destul de scund, aşa că erau nevoiţi să alerge aplecaţi, dar era iluminat şi undeva în faţă se zărea ieşirea. Când servantul încărcător de rezervă o deschise, fură salutaţi de sunetul mult mai puternic al obuzelor care explodau.

— Ce mama dracului v-a luat atâta timp? urlă la ei un sergent trecut de treizeci de ani. Haideţi! îi zori el,

împingându-i spre blindatul BTR-60.

— Aşteaptă. Komanov apucă detonatorul şi ataşă cablul la cele două borne ale sale. Se adăposti în spatele biutei betonate care proteja uşa de oţel şi răsuci mânerul.

Încărcătura explozivă avea zece kilograme de TNT. Acesta plus proiectilele depozitate dădură naştere unei explozii care se revărsă tunând de-a lungul tunelului de evacuare cu un sunet apocaliptic, iar pe partea cealaltă a dealului turela grea a tancului IS-3 ţâşni în aer ca o rachetă, spre plăcerea şi uimirea infanteriştilor chinezi. Se răsuci şi îşi urmă oamenii la bordul transportorului amfibiu blindat cu opt roţi. Acela era adăpostit într-o alveolă de beton, al cărei acoperiş era acoperit cu brazde de iarbă, care-i asigurau camuflajul, iar acum ieşi afară şi goni în josul dealului către nord şi către siguranţă.

— Şi-au luat roiul, îi comunică sergentul maiorului, indicând pe ecranul TV imaginile captate de *Marilyn Monroe.* Oamenii ăia tocmai şi-au aruncat în aer turela. E al treilea echipaj care-o face.

— E surprinzător că au rezistat atâta, zise generalul Wallace. Să stai nemişcat într-o zonă de conflict îi era o idee complet străină. Niciodată nu dusese o bătălie la o viteză de deplasare mai mică de şapte sute de kilometri pe oră, la care el considera că practic stă pe loc.

— Pariez că ruşii vor fi dezamăgiţi, spuse maiorul.

— Când le vom da un post de recepţie pentru imaginile UAV celor de la Şabarsovil?

— Înainte de ora prânzului, domnule general. Vom trimite o echipă să le arate cum funcţionează.

BTR-ul era, într-un fel, cel mai tare automobil SUV din lume, cu opt roţi motrice, dintre care primele patru serveau la menţinerea direcţiei, manevrarea făcându-se cu ajutorul unui volan. Rezervistul aflat în spatele volanului era în viaţa civilă şofer de camion, astfel că nu ştia să conducă altfel decât cu pedala de acceleraţie lipită de podea, aprecie Komanov. El şi oamenii săi erau zguduiţi în compartimentul

de transport asemenea zarurilor dintr-un cornet, fiind protejaţi de lovituri grave numai de căştile de oţel. Dar nu se plângeau. Privind afară prin ambrazurile de tragere puteau zări exploziile obuzelor chineze şi cu cât ieşeau mai rapid din acea zonă, cu atât erau mai mulţumiţi.

— Cum a fost la voi? îl întrebă locotenentul pe sergentul care comanda vehiculul.

— Cea mai mare parte a timpului ne-am rugat ca dumneavoastră să fiţi un laş. În jurul nostru căzeau o mulţime de obuze. Să-i dea Dumnezeu sănătate celui care-a construit garajul în care ne ascundeam. Cel puţin un obuz a căzut direct pe el. Aproape c-am făcut pe mine, raportă cu candoare rezervistul. Comunicau stând faţă în faţă şi ţipând.

— Cât mai avem până la cartierul general al regimentului?

— Aproximativ zece minute. Câţi aţi omorât?

— Poate două sute, reflectă Komanov, făcând o apreciere generoasă. N-am văzut niciun tanc.

— Probabil că-şi construiesc poduri de pontoane chiar în acest moment. Durează ceva. Am văzut cum se fac atunci când eram în Armata 8 Gardă, în Germania. Practic tot ce făceam era să exersăm forţarea de râuri. Cât de buni sunt inamicii?

— Nu sunt laşi. Avansau prin foc chiar şi-atunci când le ucideai tovarăşii. Ce s-a întâmplat cu artileria noastră?

— Rasă, tovarăşe locotenent, de proiectilele reactive care cădeau din cer ca o grindină, replică el gesticulând cu amândouă mâinile.

— Unde sunt întăririle?

— Dar noi cine naiba credeţi că suntem? îi răspunse sergentul tot cu o întrebare. Cu toţii fură luaţi prin surprindere când BTR-ul frână brusc, patinând. Ce s-a întâmplat? urlă sergentul la şofer.

— Priviţi, replică bărbatul, arătând cu degetul.

Apoi trapele din spate fură smucite şi zece bărbaţi se căţărară înăuntru, transformând spaţiul redus din interiorul BTR-ul într-o cutie cu sardele.

— Tovarăşe locotenent! Era Ivanov de la Cinci Zero.

— Ce s-a petrecut?

— Am primit un obuz exact pe trapă, replică el, iar bandajele de pe faţa sa dovedeau că povestea era reală. Suferea puţin din pricina durerii, însă era fericit că se putea mişca. BTR-ul nostru a încasat o lovitură directă exact în nas, care a ucis şoferul şi a transformat vehiculul într-o epavă.

— N-am mai văzut un bombardament ca ăsta, nici măcar la manevrele din Germania şi Ucraina, rosti comandantul transportorului. E ca-n filmele cu război, însă total diferit când te afli în realitate pe câmpul de luptă.

— *Da,* confirmă Komanov.

Nu era deloc nostim, nici când stăteai într-un buncăr şi nici când stăteai afară. Mai ales aici. Sergentul aprinse o ţigară de fabricaţie japoneză şi o ţinu strâns cu palma făcută căuş pentru a o împiedica să tremure prea mult. Din fericire, şoferul cunoştea drumul iar artileria chineză îşi mută focul, trăgând în mod evident împotriva unor ţinte aleatorii aflate dincolo de raza vizuală a observatorilor care reglau tirul.

— A început, Jack, anunţă Secretarul Apărării, Bretano. Vreau să le dau oamenilor noştri permisiunea să tragă.

— Cui, mai exact?

— Forţelor aeriene, pentru început avioanelor de vânătoare pe care le avem în teatrul de operaţii. Deja avem în aer aparate AWACS care cooperează cu ruşii. Deja a avut loc o bătălie aeriană, una mică. Şi primim informaţii de la aparatele de recunoaştere. Pot retransmite imaginile către tine, dacă vrei.

— În regulă, fă-o, zise Ryan în receptor. Şi, în privinţa celeilalte probleme, dă-le undă verde băieţilor, decise Jack. Se uită spre Robby.

— Jack, pentru asta le plătim solda şi crede-mă că ordinul n-o să-i supere. Piloţii de vânătoare nu trăiesc decât pentru astfel de lucruri – până când văd ce se întâmplă, deşi marea majoritate n-au niciodată ocazia. Ei văd doar un

avion care se dezintegrează, nu şi pe amărâtul care sângerează înăuntru, încercând să se catapulteze câtă vreme mai e conştient, îi explică vicepreşedintele Jackson. Mai târziu piloţii vor avea timp să stea şi să se gândească puţin. Eu aşa am făcut. Dar nu toţi o fac. În general, nu vor decât să picteze simbolul unei victorii pe flancul avionului; cu toţii ne dorim asta.

— În regulă, oameni buni, acum suntem vârâţi şi noi în conflict, le spuse colonelul Bronco Winters piloţilor săi adunaţi.

În anul precedent obţinuse patru victorii aeriene deasupra Arabiei Saudite, doborându-i pe acei purtători nătângi de turban care zburau în slujba ţării care adusese războiul biologic pe tărâm american. Încă o victorie şi va obţine titlul de as, lucrul pe care şi-l dorise încă din anii când era puşti, la Colorado Springs. Întreaga sa carieră zburase numai pe avionul de vânătoare F-15 Eagle, deşi spera să facă un pas înainte cu noul model F-22A Raptor, peste doi sau trei ani. Avea 4231 de ore de zbor pe Eagle, îi ştia toate secretele şi nu-şi putea imagina un aparat mai bun cu care să se ridice-n aer la luptă. Acum urma să ucidă chinezi. Nu înţelegea pe moment care era situaţia politică şi nici nu-i păsa. Se afla pe o bază aeriană rusă, un lucru pe care nu se aşteptase să-l vadă decât prin colimator, dar şi problema asta era OK. Pentru o clipă se gândi că îi plăcea mâncarea chinezească, mai ales cea din legume, însă chinezii care o preparau erau cetăţeni americani, nu comunişti. Se afla în Rusia de mai bine de-o zi, o perioadă suficientă pentru a refuza vreo douăzeci de oferte de-a sorbi puţină vodcă. Piloţii lor de vânătoare păreau băieţi deştepţi, poate un pic cam prea nerăbdători să lupte, ceea ce nu era bine pentru sănătatea lor, însă prietenoşi şi plini de respect atunci când zăreau cele patru victorii pictate pe laterala fuzelajului avionului său F-15 Charlie, lider de formaţie al Escadrilei 390 Vânătoare. Sări din jeepul rusesc – ei le spuneau altfel, dar nu-si mai amintea cum – la scara avionului său. Şeful mecanic era acolo.

— Mi l-ai pregătit, şefule? întrebă Winters, punând piciorul pe prima treaptă.

— Cum să nu, replică sergentul-major Neil Noian. Toţi parametri sunt normali. L-am pregătit cât de bine am putut. Du-te şi omoară câţiva şi pentru noi, Bronco. Era regula escadrilei ca atunci când un pilot era în avionul său să nu fie interpelat decât pe numele de apel.

— O să-ţi aduc scalpurile lor, Noian. Colonelul Winters continuă să urce treptele, oprindu-se să lustruiască panoul pictat. Sergentul major Noian se căţără rapid după el, pentru a-l ajuta să-şi lege centurile apoi sări jos, detaşă scara şi se îndepărtă.

Winters începu procedura de pornire, introducând mai întâi coordonatele poziţiei de la sol, un lucru care încă se practica pe Eagle care, pe lângă noul sistem de poziţionare GPS, avea un sistem inerţial de navigaţie în caz că GPS-ul se strica (nu se întâmplase niciodată, însă procedura era procedură). Instrumentele se activară, informându-l pe Winters că rezervoarele de combustibil ale avionului său erau pline ochi şi că avea o încărcătură de luptă compusă din patru AIM-120 AMRAAM[95] cu ghidare radar, plus patru rachete ghidate în infraroşu, din noua generaţie, model AIM-9X Sidewinder, ultima generaţie a unei clase de rachete al cărei proiect data din vreme când mama şi tatăl său se căsătoriseră într-o biserică de pe Lenox Avenue, în Harlem.

— Turnul de control, aici Bronco cu trei avioane, gata pentru rulaj, recepţie.

— Turnul către Bronco, ai permisiune să rulezi. Vânt din direcţia orei zece, viteza trei-zero-cinci. Baftă, colonele.

— Mersi, turnule. Formaţia Mistreţilor, aici liderul, să-i dăm drumul.

Eliberă frânele şi aparatul de luptă începu să se mişte, propulsat de cele două puternice motoare Pratt & Whitney. O adunătură de ruşi, majoritatea din personalul de

[95] Air Intercept Missile – rachetă aer-aer. AMRAAM – Advanced Medium Range Air to Air Missile – rachetă aer-aer cu rază medie de acţiune, (n.tr.).

întreţinere de la sol, dar şi câţiva piloţi, judecând după ţinute, se aflau afară pe rampă privindu-i formaţia cum decolează. „Bine, judecă el, hai să le arătăm cum se face treaba la noi în cartier.” Cele patru avioane rulară în perechi până la capătul pistei, trecură vuind peste plăcile de beton şi îşi luară zborul în formaţie pe celule, cu coechipierul foarte aproape de avionul lider. Câteva secunde mai târziu cea de-a doua celulă decolă şi ea şi virară toţi către sud, luând deja legătura cu un avion AWACS, Vultur Doi.

— Vultur Doi, aici liderul formaţiei Mistreţ, aflat în aer cu patru aparate.

— Lider Mistreţ, aici Vultur Doi. Vă avem pe radar. Viraţi sud, curs unu-şapte-zero, urcaţi şi menţineţi nivelul de zbor trei-trei. Se pare că azi o să aveţi ceva de muncă, băieţi.

— Îmi convine de minune. Terminat.

Colonelul Winters – tocmai fusese promovat de la locotenent-colonel la colonel plin – se foi puţin în scaun pentru a se aşeza într-o poziţie cât mai bună, apoi termină de executat urcarea la unsprezece mii de metri. Radarul de bord era stins şi nici nu intenţiona să vorbească mult la radio, căci cineva undeva ar fi putut trage cu urechea şi de ce să renunţe la avantajul surprizei? În câteva minute urma să intre în zona acoperită de radarele de supraveghere chineze amplasate în preajma frontierei. Cineva trebuia să ia o măsură împotriva acelor staţii. Poate mai târziu în cursul acelei zile, speră el, Little Weasel F-16[96] se va ocupa de ele. Însă meseria lui Bronco era să se ocupe de avioanele chineze de vânătoare şi de toate bombardierele care-i ieşeau în cale. Ordinele sale spuneau ca pe parcursul întregii misiuni să rămână în interiorul spaţiului aerian rus, aşa că dacă Joe Chinezul nu voia să vină să se joace peste graniţă, urma să fie o zi plictisitoare. Dar Joe avea avioane

[96] Misiunile Wild Weasel – „nevăstuica sălbatică” – reprezintă atacuri îndreptate împotriva mijloacelor electronice de detecţie şi ghidare ale inamicului şi/sau mijloacelor de apărare aeriană (lansatoare SAM, baterii AA etc.); F-16, avion de luptă din dotarea USAF, monoloc, monomotor, poate fi folosit ca interceptor, dar şi ca avion de atac la sol, (n.tr.).

SU-27, despre care se ştia că sunt foarte performante. Şi probabil că şi chinezii aflaţi la manşa lor se credeau piloţi performanţi.

Ei bine, asta rămânea de văzut.

Lăsând la o parte toate astea, era o zi minunată pentru zbor, cu cerul acoperit de nori în proporţie de două zecimi şi fără urmă de poluare, mai mare dragul să zbori în el. De-acolo de sus ochii lui de vultur puteau zări pe o rază de peste o sută şaizeci de kilometri, plus că-l avea pe Vultur Doi să-i spună de unde vin inamicii. În spatele lui, o a doua şi a treia patrulă de câte patru aparate Eagle decolară. Mistreţii Sălbatici zburau cu întreg efectivul în acea zi.

Călătoria cu trenul era destul de neplăcută. Locotenent-colonelul Giusti se foi în fotoliul său de tren încercând să găsească o poziţie ceva mai confortabilă, însă vagonul de călători de producţie rusească în care el şi personalul său călătoreau fusese proiectat de ingineri care nu se gândiseră la confort. Afară era întuneric, pentru că nu prea erau surse de lumină pe-acolo. În acea clipă se aflau în partea răsăriteană a Poloniei, un ţinut al fermelor, căci Polonia evolua spre a deveni un fel de Iowa europeană, construind o mulţime de ferme de porci pentru a produce şunca aceea care făcuse faimoasă regiunea. Vodca poloneză de asemenea era faimoasă, iar colonelului Giusti i-ar fi prins bine un strop în acele momente. Se ridică şi ieşi din compartiment, păşind pe culoarul vagonului. Aproape toată lumea de la bord dormea sau încerca să doarmă. Doi subofiţeri sensibili se întinseseră pe podea în loc să se ghemuiască în scaune. Podeaua murdară le strica uniformele, dar se îndreptau către o zonă de conflict, unde pedanteria nu conta. Armele personale erau aşezate în plasele de bagaje, la care se putea ajunge uşor, căci erau soldaţi şi nu se simţeau bine fără o armă la îndemână. Continuă să meargă spre partea din spate a trenului. Vagonul următor transporta mai mulţi soldaţi din personalul companiei de comandă. Sergentul major al escadronului său de cercetare se afla acolo, citind un ziar.

— Să trăiţi, domnule colonel, îl întâmpină sergentul. Cam lung drumul, nu?

— Mai avem cel puţin trei zile de mers, poate chiar patru.

— Super, observă subofiţerul. E mai nasol decât cu avionul.

— Da, ei bine, măcar avem tancurile cu noi.

— Da, domnule.

— Cum stăm cu hrana?

— Păi toţi avem pachetele de raţii, iar eu mi-am pus deoparte o cutie mare cu batoane Snickers. Aveţi idee ce se-ntâmplă în lume?

— Doar că-n Siberia a-nceput balul. Chinezii au trecut graniţa şi Ivan încearcă să-i oprească. Nu se ştiu amănunte. Ar trebui să obţinem o situaţie la zi atunci când trecem prin Moscova, după ora prânzului, după estimările mele.

— Mi se pare corect.

— Cum apreciază soldaţii situaţia?

— Fără probleme. Sunt plictisiţi de călătoria cu trenul, vor să revină la bordul blindatelor lor, ca de obicei.

— Ce atitudine au?

— Sunt pregătiţi, domnule colonel, îl asigură sergentul-major.

— Bun. Cu acestea spuse, Giusti se întoarse la locul său, sperând că va reuşi să prindă totuşi câteva ore de somn, căci din Polonia nu avea mare lucru de văzut.

Îl enerva că era rupt de lumea exterioară. Avea la bordul vehiculului său o staţie radio cu legătură prin satelit, însă acela se afla pe un vagon platformă din coada trenului, la care nu putea ajunge. Fără radio, nu ştia ce se petrece în zona spre care se îndreptau. Războiul începuse. Ştia asta. Dar nu ştia detalii, nu ştia unde va opri trenul, unde şi când îşi va debarca echipamentul, îşi va organiza escadronul şi-l va pune acolo unde-i era locul, adică pe-un drum rutier.

Partea cu transportul feroviar se derula fără probleme. Ruşii păreau să aibă milioane de vagoane platformă proiectate special pentru transportul vehiculelor cu şenile, destinate fără îndoială pentru a le purta tancurile grele de luptă spre vest, în Germania, în vederea unui război contra

NATO. Constructorii lor nu bănuiseră vreodată că vagoanele lor urmau să aducă tancuri americane în est pentru a apăra Rusia contra unui invadator. Nimeni nu putea prezice viitorul pe-o perioadă mai lungă de câteva săptămâni. Pentru moment, lui i-ar fi reuşit o prezicere pentru următoarele cinci zile.

Restul Diviziei 1 Blindată se întindea pe sute de kilometri în spatele său, pe liniile de cale ferată. Brigada a 2-a a colonelului Don Lisle abia termina îmbarcarea în Berlin, ea constituind formaţiunea din coada diviziei. Urma să traverseze Polonia la lumina zilei, dacă asta avea vreo importanţă.

Cavalerie 4 se afla unde-i era locul, în frunte. Indiferent care era punctul terminus, vor instala un perimetru defensiv, apoi vor continua marşul către răsărit, într-o manevră numită „Marş către contact”, spre locul unde urma să-nceapă „distracţia”. Şi pentru ea trebuia să fie bine odihnit, îşi reaminti colonelul Giusti. Aşa că se lăsă în spătarul scaunului şi închise ochii, abandonându-şi trupul în voia hopurilor şi clătinărilor vagonului.

Toţi piloţii aveau în minte „patrula din zori”. Titlul dat acestei activităţi data din 1930, de la celebrul film cu Errol Flynn, iar termenul îşi avea probabil originea în numele real al unei misiuni, însemnând că eşti primul care decolează într-o nouă zi, pentru a vedea soarele răsărind şi a căuta inamici imediat după micul dejun.

Bronco Winters nu semăna cu Errol Flynn, dar nu mai conta. Nu puteai aprecia un războinic după mutră, ci după privirea sa. El era pilot de vânătoare. Ca tânăr adolescent trăind în New York, lua metroul până la aeroportul La Guardia pentru a sta lipit de gard, privind cum decolează şi aterizează avioanele, ştiind încă de atunci că vrea să fie pilot. Ştia totodată că activitatea unui pilot de luptă e mai distractivă decât cea a unuia de pe un avion de linie, apoi aflase că pentru a zbura pe un avion de vânătoare trebuia să intre la Academie, aşa că trebuia să studieze din greu. Trăsese din greu pe băncile şcolii, tocind mai ales

matematica şi fizica, deoarece avioanele erau aparate mecanice şi asta însemna că se supuneau legilor fizicii. Era un magician al matematicii – aşa fusese pe vremea când absolvise la Colorado Springs – însă interesul său pentru matematică pierise în ziua când păşise pe poarta bazei aeriene Columbus din Mississippi, deoarece atunci când pusese prima dată mâinile pe comenzile unui avion – partea de „studiu” a misiunii sale fusese îndeplinită, urmând adevărata parte de „învăţare”. Fusese primul în clasa lui la Columbus, trecând rapid şi cu uşurinţă peste cursul primar de zbor la bordul unui Cessna, apoi urmând antrenamentul de pilot de vânătoare şi, cum fusese şef de promoţie la Columbus, avusese dreptul să aleagă, iar alegerea sa fusese fireşte F-15 Eagle, puternicul şi chipeşul nepot al lui F-4 Phantom. Era un avion plăcut şi uşor de pilotat, dar dificil de folosit în luptă, căci toate butoanele sistemelor de luptă se aflau pe manşă şi maneta de gaze, având o mulţime de culori, forme şi dimensiuni, astfel încât să poţi opera toate sistemele numai prin simpla atingere, simţindu-le, permiţându-ţi astfel să ţii privirea ridicată şi aţintită la ce se întâmpla în exteriorul avionului în loc să te uiţi în jos la instrumente. Era ca şi cum ai fi cântat la două claviaturi de pian în acelaşi timp, şi lui Winters îi trebuiră şase luni dezamăgitor de lungi pentru a stăpâni acele comenzi. Dar acum lucra cu comenzile la fel de firesc cum îşi dădea cu ceară mustaţa răsucită, stil Bismarck, singura lui trăsătură atipică, pe care o modelase după cea a lui Robin Olds, o adevărată legendă în lumea piloţilor de vânătoare americani, un pilot înnăscut şi o minte ascuţită – deci un tactician extrem de periculos. As al celui de-al Doilea Război Mondial, as în Coreea şi, de asemenea, as în Vietnam, Olds fusese unul dintre cei mai buni oameni care stătuseră vreodată la comenzile unui avion de luptă şi a cărui mustaţă îl făcea până şi pe Otto von Bismarck să arate ca o fetiţă.

Însă în acel moment colonelul Winters nu se gândea la asta. Dar gândurile erau totuşi prezente, ca parte a caracterului său şi al simţului realităţii, o funcţie a creierului

care-i permitea să ţină tot timpul evidenţa elementelor din lumea tridimensională înconjurătoare. Pentru el zborul era la fel de natural ca şi pentru şoimul cenuşiu, care era mascota Academiei de Aviaţie. Şoimul era un vânător, aşa cum era şi Winters în acel moment. Avionul său avea instrumente de bord care preluau datele transmise de aparatul AWACS aflat la o sută nouăzeci de kilometri. În urma sa, aşa ca îşi împărţea în mod egal atenţia între cer şi ecranul aflat la un metru în faţa ochilor săi căprui…

… acolo… trei sute douăzeci de kilometri, cap compas unu-şapte-zero, patru inamici care veneau către nord. Apoi încă patru şi alţi patru. Joe Chinezul venea să se joace, iar Mistreţii erau flămânzi.

— Liderul Mistreţ, aici Vultur Doi. Foloseau transmisii radio criptate, cu perioadă mică de emisie, care erau foarte dificil de detectat şi imposibil de ascultat de urechi străine.

— Liderul Mistreţ. Vorbea laconic, pentru mai multă siguranţă. De ce să ruineze elementul surpriză?

— Lider Mistreţ, avem şaisprezece bandiţi, la unu-şapte-zero de poziţia ta, înălţime treizeci, venind exact spre nord cu viteza de nouă sute kilometri pe oră.

— I-am zărit.

— Încă se află de partea sudică a graniţei, dar nu pentru multă vreme, îl avertiză tânărul controlor din aparatul E-3B. Mistreţ, de data asta aveţi permisiunea să angajaţi inamicul.

— Recepţionat, angajez inamicul, confirmă Winters, iar mâna sa stângă răsuci un buton pentru a activa sistemul.

O privire rapidă aruncată pe ecranul cu situaţia armamentului îi indică faptul că rachetele erau pregătite de lansare. Încă nu pornise radarul de urmărire şi de achiziţie a ţintelor, care se afla în modul pasiv de lucru. În esenţă aparatul F-15 fusese construit ca un apendice al monstruoasei antene radar din nasul lui – o caracteristică esenţială care dictase dimensiunile aparatului încă de la primele schiţe de pe planşetă – dar pe parcursul anilor piloţii se obişnuiseră să nu-l mai folosească, deoarece un inamic echipat cu un receptor potrivit putea fi avertizat că

prin vecini umblă un Vultur – Eagle – cu ochi ageri şi gheare ascuţite. Acum, în loc să treacă radarul în modul activ, putea obţine informaţiile necesare de la avionul AWACS, ale cărui semnale radar erau detectabile, dar niciun inamic nu avea ce-i face şi nu constituia o ameninţare directă. Chinezii urmau să fie în mod cert ghidaţi de la sol, cu ajutorul unei staţii radar, iar Mistreţii se aflau exact la limita ei de detecţie, aşa că era sau nu posibil să fi fost reperaţi. Undeva mai în spate, un avion EC-135 monitoriza atât emisiile radarelor chineze, cât şi frecvenţele radio folosite de controlorii aerieni chinezi, urmând să transmită orice avertisment aparatului AWACS.

— Vultur, aici Mistreţul, spune-mi tipul inamicilor, recepţie.

— Mistreţ, nu suntem siguri, dar după locul de decolare şi profilul de zbor par a fi Sierra-Uniform Doi-Şapte[97].

— Înţeles. Pentru Winters era totul bine. Considera SU-27 ca fiind un avion destul de bun, respectabil pentru un avion proiectat de ruşi. Cei mai buni ingineri proiectanţi ai Rusiei lucraseră la acel aparat şi aveau cu ce să se mândrească. „OK, Joe, hai să vedem cât de bun eşti.” Mistreţi, aici Liderul, viraţi stânga la unu-trei-cinci.

Celelalte avioane confirmară, şi se înclinară toate spre stânga. Winters aruncă o privire rapidă să se asigure că nu lăsau niciun fel de dâre de condensare care să le trădeze prezenţa. Apoi îşi verifică avertizorul de ameninţări radar. Erau ceva emisii ale radarelor de căutare chineze, dar sub pragul teoretic de detecţie. Însă peste aproximativ treizeci de kilometri situaţia avea să se schimbe. Dar, pe moment, erau nevăzuţi pentru radarele chineze. Poate controlorii chinezi vor emite un avertisment prin radio, sau poate doar se vor zgâi la ecrane, încercând să se decidă dacă este vorba despre un contact real sau nu. Culoarea albastru pal în care erau vopsite avioanele Eagle nu le făcea prea uşor de reperat vizual, mai ales dacă aveau soarele în spate, acesta fiind cel mai vechi truc din manualul piloţilor de vânătoare şi pentru care nu exista încă remediu…

[97] SU-27.

Chinezii trecură prin dreapta sa, la vreo patruzeci şi opt de kilometri, îndreptându-se către nord în căutare de avioane de luptă ruseşti pe care să le angajeze, căci asiaticii doreau să deţină controlul aerian asupra terenului de luptă. Asta însemna că-şi porneau propriile radare de căutare, iar când făceau asta stăteau multă vreme cu privirea îndreptată în jos, la ecran, în loc să supravegheze cerul, un gest periculos. Când se află la sud de ei, Winters îşi aduse avioanele spre dreapta, către vest, şi coborî cu şase mii de metri, mult sub altitudinea de zbor a inamicilor, căci majoritatea piloţilor de vânătoare se uită în spate sus, nu în spate jos, căci erau învăţaţi că altitudinea, ca şi viteza, înseamnă supravieţuire. Aşa şi era… în majoritatea cazurilor. În următoarele trei minute erau exact în coada inamicilor şi Winters acceleră la maximum pentru a-i ajunge din urmă. Formaţia sa de patru se împărţi la comandă în două celule. El vină stânga şi atunci îi reperă vizual, nişte săgeţi întunecate pe cerul de un albastru strălucitor. Foloseau aceeaşi vopsea gri-deschis preferată de ruşi – putea fi o adevărată problemă dacă aparate ruseşti de acelaşi tip intrau în zonă, căci de cele mai multe ori nu ajungeai într-atât de aproape de ţintă încât să vezi dacă pe aripi are stele roşii sau steagul alb, albastru, roşu.

Apoi în căşti îi răsună un ton continuu. Rachetele Sidewinder detectau căldura emisă de motoarele cu postcombustie AL-7 „Liulka”, asta însemnând că se apropiase suficient de mult. Coechipierul său, un locotenent tânăr şi isteţ, se afla la cinci sute de metri în dreapta, îndeplinindu-şi sarcina de a-l acoperi pe şeful formaţiei. Bronco estimă că avea un surplus de viteză faţă de chinezi de aproape două sute de kilometri pe oră.

— Mistreţ, aici Vultur, te atenţionăm că inamicii se îndreaptă chiar spre noi în aceste clipe.

— Nu pentru multă vreme, Vultur, răspunse colonelul. Nu mai arătau ca nişte săgeţi. Acum arătau ca nişte aparate de luptă cu derivă dublă. Zburau spre nord, ordonate şi strânse frumos. Arătătorul stâng selectă Sidewinder şi tonul din căşti fu puternic şi încântător. Lansă două rachete, una

destinată avionului din flancul stâng, iar cealaltă pentru cel din dreapta.

— Vulpe Doi, Vulpe Doi cu două păsări lansate, raportă Bronco.

Dârele de fum lăsate de rachete se despărţiră, exact aşa cum intenţionase el, iar armele îşi loviră ţintele. Camera foto era pornită, înregistrând victoria pe bandă video, exact ca în anul precedent, deasupra Arabiei Saudite. Avea nevoie doar de o victorie pentru a deveni as…

Peste şase secunde o obţinea, urmată la o altă jumătate de secundă de încă o victorie. Ambele aparate inamice se prăvăliră spre dreapta. Cel din stânga aproape se ciocni cu coechipierul său, dar îl rată şi se rostogoli violent în timp ce bucăţi de metal se desprindeau din fuzelaj. Celălalt se învârtea şi el, însă apoi făcu explozie într-o uriaşă minge de culoare albă. Primul pilot se catapultase cu succes, însă al doilea nu reuşi.

„Ghinion, Joe”, gândi Winters. Cele două aparate chineze rămase ezitară, apoi se despărţiră brusc şi începură să execute manevre de eschivare. Winters porni radarul şi se luă după cel din stânga. Obţinu ton de fixare pe ţintă şi se afla exact în parametrii optimi pentru lansarea rachetelor AMRAAM. Degetul drept apăsă butonul.

— Vulpe Unu, Vulpe unu, lansat un Slammer împotriva tipului care a luat-o spre vest.

Urmări racheta cu ghidare radar – Slammer, cum le numeau piloţii – cum goneşte spre ţintă. Din punct de vedere tehnic era, la fel ca şi Sidewinder, o armă de tipul „trage-şi-uită” care accelera aproape instantaneu la o viteză de peste doi Mach, aşa că acoperi rapid distanţa de cinci kilometri care o despărţea de ţintă. Îi fură necesare doar zece secunde pentru a se apropia de avionul chinez şi a exploda, la câţiva metri distanţă de fuzelajul aceluia, iar aparatul SU-27 Flanker se dezintegră fără ca pilotul să poată sări cu paraşuta.

„Bun, trei.” Dimineaţa devenea din ce în ce mai promiţătoare, însă în acele clipe situaţia reveni la stilul Primului Război Mondial. Trebuia să-şi repereze ţintele

vizual, iar căutarea cu privirea a unui avion de vânătoare cu reacţie pe un cer senin nu era… acolo…

— Mă urmezi, Skippy? lansă un apel prin staţia radio.

— Te acopăr, Bronco, răspunse coechipierul. Ai un inamic la ora unu, deplasându-se de la stânga la dreapta.

— Pe el, replică Winters, punând botul avionului pe acel punct îndepărtat din văzduh.

Radarul său detectă ţinta, se fixă asupra ei iar transponderul IFF[98] spunea că nu-i amic. Lansă o a doua Slammer.

— Vulpe Unu asupra tipului dinspre sud! Vultur, aici liderul Mistreţilor, cum stăm?

— Până acum am înregistrat cinci victorii aeriene confirmate. Inamicii se îndreaptă către est şi intră în picaj. Razorback se apropie dinspre vest cu patru aparate, viteză o mie, altitudine trei-cinci, în dreptul orei zece. Verifică-ţi dispozitivul IFF, Lider Mistreţ. Controlorul aerian era grijuliu, ceea ce era foarte bine.

— Formaţia Mistreţ, aici liderul, verificaţi IFF-ul acum!

Toate avioanele din patrulă confirmară primirea ordinului. Înainte ca ultimul să-şi încheie raportul, aparatul său IFF era deja pornit, şi o a doua rachetă Slammer îşi găsi ţinta rotunjind scorul lui Bronco din acea dimineaţă la patru victorii. „Să fiu al naibii, socoti Winters, dimineaţa asta *chiar* promite mult.”

— Bronco, Skippy a pus gheara pe unul! raportă coechipierul său, iar Winters luă poziţie în spatele lui, spre stânga jos.

„Skippy” era locotenentul Mario Acosta, un tinerel roşcovan din Wichita, care se descurca foarte frumos pentru un pilot cu doar două sute de ore de zbor pe acel tip de avion.

— Vulpe Doi, anunţă Skippy. Ţinta sa virase către sud şi se îndrepta aproape exact către racheta ce se apropia

[98] Interogation Friend or Foe – dispozitiv de identificare amic-sau-inamic, care emite un anumit semnal radio, specific fiecărei tabere, recepţionând totodată semnalele de acelaşi tip emise de celelalte aeronave, (n.tr.).

şuierând. Winters văzu cum Sidewinderul pătrundea exact în priza de aer din dreapta, iar explozia care rezultă fu impresionantă.

— Vultur, aici Liderul Mistreţilor, dă-mi un vector, recepţie.

— Lider Mistreţ, vino la zero-nouă-zero. Am un inamic ceva mai jos, la optsprezece kilometri distanţă, altitudine zece, îndreptându-se către sud cu peste o mie de kilometri pe oră.

Winters execută o întoarcere şi îşi verifică ecranul radar.

— L-am prins! Şi acel inamic se afla în raza de acţiune a rachetelor Slammer. Vulpe Unu cu Slammer. A cincea rachetă lansată de el în acea zi se desprinse de pilonul de acroşare şi îşi aprinse motorul pornind către est într-o traiectorie descendentă, iar Winters ţinu din nou botul avionului îndreptat către ţintă, pentru a înregistra momentul pe caseta video... da! Am o explozie. Bronco a obţinut un impact, cred că este al cincilea.

— Confirm a cincea victorie pentru Bronco, îl aprobă Vultur Doi. Bună treabă, amice.

— Ce mai avem prin împrejurimi?

— Lider Mistreţ, inamicii au trecut pe postcombustie şi fug spre sud, depăşind chiar în clipa asta Mach Unu. Scorul general este de nouă victorii confirmate plus un avion avariat, restul de şase inamici fugind înapoi la bază, recepţie.

— Am recepţionat şi înţeles, Vultur. În momentul acesta se mai petrece ceva?

— Negativ, Lider Mistreţ.

— Unde-i cea mai apropiată cisternă?

— Poţi realimenta de la Oliver-Şase, curs zero-zero-cinci, distanţă trei sute şaizeci, recepţie.

— Confirm. Formaţia Mistreţilor, aici Bronco. Adunarea, şi hai să mergem către avionul cisternă. Strângeţi formaţia.

Aparatele din subordine se executară.

— Cum stăm?

— Skippy are o victorie, raportă coechipierul.

— Ducky are două, pronunţă comandantul celeilalte

celule.

— Ghost Man are două plus o avariere.

Scorul nu se potrivea cu cel anunţat de controlor, remarcă Winters. La naiba, poate că tipii de pe AWACS erau confuzi. Tocmai pentru astfel de cazuri erau bune casetele cu înregistrarea video. Una peste alta, nu fusese o dimineaţă proastă. Mai presus de orice rezultat, reuşiseră să facă o mare gaură în inventarul de aparate SU-27 Flanker al comuniştilor chinezi, zguduind totodată încrederea piloţilor asiatici în acele aparate. Să dai o lovitură moralului unui pilot de vânătoare era un fapt la fel de valoros ca obţinerea unei victorii aeriene, mai ales dacă reuşiseră să le doboare comandantul de escadrilă. I-ar fi făcut pe supravieţuitori să turbeze de furie, dar totodată îi determina să-şi pună întrebări, îndoindu-se de tacticile lor şi de avioanele din dotare. Iar acesta era un lucru bun.

— Cum e?

— Trupele de apărare de pe linia graniţei s-au descurcat pe cât de bine ne puteam aştepta, în mod rezonabil, să se comporte, replică Aliev. Vestea bună e că cea mai mare parte a oamenilor noştri au scăpat cu viaţă. Numărul total de victime este mai mic de douăzeci, plus cincisprezece răniţi.

— Câţi au traversat până acum fluviul?

— Cele mai bune estimări arată că au traversat elemente a trei divizii mecanizate. Americanii spun că în prezent chinezii au şase poduri funcţionale. Ne aşteptăm ca efectivele de pe malul nostru să sporească rapid. Formaţiuni inamice de cercetare au început să avanseze spre interior. Pe unele dintre ele le-am surprins în ambuscade, dar încă n-avem prizonieri. Direcţia lor de înaintare este exact cea pe care am anticipat-o, la fel şi viteza lor de înaintare.

— Ai cumva şi vreo veste bună? îl întrebă Bondarenko.

— Da, tovarăşe general. Aviaţia noastră şi prietenii americani i-au dat sângele pe nas aviaţiei chineze. Până în acest moment le-am distrus treizeci de aparate cu doar

patru pierdute de partea noastră, iar doi dintre piloţi au fost salvaţi. Am capturat şase piloţi chinezi. Au fost duşi spre vest pentru interogatoriu. E improbabil să ne ofere informaţii utile, deşi sunt sigur că băieţii de la forţele aeriene îi vor prăji ca să afle secrete tehnice. Planurile şi obiectivele lor se desfăşoară fără abatere şi probabil că-şi respectă orarul, sau au chiar un uşor avans faţă de timpii planificaţi.

Niciun lucru din cele auzite nu constituia o surpriză pentru Bondarenko, dar chiar şi aşa era neplăcut să le asculţi. Echipa sa de informaţii făcea o muncă minunată spunându-i ce-au aflat şi la ce se aşteaptă, dar era ca atunci când ascultai buletinul meteo iarna: da, era frig şi ningea; nu, ninsoarea şi frigul probabil nu urmau să înceteze, aşa că nu era păcat că nu avea o haină călduroasă de îmbrăcat? Avea informaţii aproape perfecte, însă nu şi abilitatea de-a întreprinde ceva care să-i aducă veşti bune. Era foarte bine că aviatorii lui ucideau aviatorii chinezi, însă infanteriştii şi tanchiştii erau cei care trebuiau opriţi.

— Când vom putea să trimitem aviaţia în misiuni împotriva elementelor avansate?

— Vom începe misiuni de atac la sol în această după-amiază, cu aparate de asalt SU-31, replică Aliev. Dar…

— Dar ce? îi ceru Bondarenko să continue.

— Dar n-ar fi mai bine să-i lăsăm să avanseze timp de câteva zile fără să-i atacăm?

Era o iniţiativă foarte curajoasă a şefului statului-major. Era totodată un lucru corect, realiză Ghenadi Iosifovici după o scurtă reflecţie. Dacă singura sa opţiune strategică era să le întindă o capcană undeva în adâncimea teritoriului, atunci de ce să risipească puţinele sale resurse înainte de-a fi pregătită capcana? Ăsta nu era frontul de vest din iunie 1941 şi nici n-avea la Moscova un Stalin cu pistolul aţintit înspre ceafa sa.

Nu, probabil că acum la Moscova guvernul isca se un adevărat infern politic, cerând o întrunire de urgenţă a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, însă asta era

doar o campanie de faţadă. Datoria de a-i învinge pe acei ticăloşi gălbejiţi îi revenea lui, fiind doar o problemă de a şti cum să folosească în cel mai eficient mod posibil puţinele resurse de care dispunea, iar asta însemna să le retragă. Însemna să-l facă pe comandantul chinez să se simtă la fel de încrezător ca bătăuşul şcolii în faţa unui puştan cu cinci ani mai mic decât el. Însemna să le insemineze ceea ce japonezii numiseră odinioară Virusul Victoriei. Să-i facă să se simtă invincibili, iar *atunci* să le sară în cârcă precum un tigru din copac.

— Andrei, numai câteva avioane şi spune-le să nu-şi rişte viaţa aventurându-se prea tare în atac. Putem provoca pagube aviaţiei lor, însă forţele terestre… le vom lăsa să înainteze o vreme. Să-i lăsăm să se înfrupte din ospăţul bogat aşternut în faţa lor până vor prinde osânză şi se vor lenevi.

— De acord, tovarăşe general. E o pastilă amară pentru noi, însă în final pentru ei va fi şi mai amară – presupunând că liderii noştri politici ne vor lăsa să facem ce trebuie făcut.

— Da, asta-i adevărata problemă cu care ne confruntăm, nu?

CAPITOLUL 52

Bătălie în adâncime

Generalul Peng trecu graniţa Rusiei în vehiculul său de comandament, cu mult în urma primului regiment de tancuri grele. Se gândise să folosească un elicopter, dar statul său major operativ îl atenţionase că în aer bătălia nu decurgea aşa de bine cum îi spuseseră uşuraticii din Forţele Aeriene ale Armatei Populare. Se simţea nesigur, traversând râul la bordul unui vehicul blindat, pe un pod plutitor – era precum o cărămidă legată de un balon – dar continuă, ascultând rapoartele ofiţerilor săi de stat-major în legătură cu progresele înregistrate până atunci.

— Americanii au trimis înainte un număr de avioane de vânătoare, iar împreună cu acestea aparatele lor E-3 cu radare aeropurtate pentru dirijarea vânătorilor. Acestea sunt formidabile şi dificil de combătut, în ciuda faptului că tovarăşii de la forţele aeriene spun că au tactici pentru a le contracara. Voi crede asta doar atunci când voi vedea cu ochii mei, observă colonelul Wa. Dar până acum asta este singura veste proastă. Suntem cu câteva ore în avans faţă de plan. Opoziţia ruşilor este mult mai redusă decât m-am aşteptat. Prizonierii pe care i-am luat sunt foarte demoralizaţi de lipsa lor de sprijin.

— E un fapt real? îl chestionă Peng, în timp ce vehiculul în care se aflau părăsea podul îngust şi cădeau bufnind pe pământul Rusiei.

— Da, am capturat zece oameni din poziţiile lor defensive – le vom zări în câteva minute. Aveau tuneluri prin care să fugă şi transportoare de infanterie pregătite să evacueze personalul. Nu se aşteptau să ţină mult timp acele poziţii, continuă colonelul Wa. Au *plănuit* să fugă, în loc să reziste până la ultimul om, aşa cum ne-am aşteptat. Cred că le

lipseşte voinţa de-a lupta, tovarăşe general.

Această informaţie îi atrase atenţia lui Peng. Era important să cunoşti care-i spiritul de luptă al inamicului:

— A fost careva dintre ei care a rămas să lupte până la capăt?

— Numai un singur buncăr. Ne-a costat treizeci de oameni, dar l-am cucerit. Probabil că vehiculul lor de scăpare a fost distrus, astfel că nu aveau de ales, speculă colonelul.

— Vreau să văd imediat una dintre acele poziţii, ordonă Peng.

— Desigur, tovarăşe general. Wa se ghemui în interior şi strigă ceva conducătorului blindatului. Transportorul de infanterie Type 90 părăsi traseul virând spre dreapta, luându-l prin surprindere pe soldatul din Poliţia Militară care încerca să dirijeze traficul, dar acesta nu protestă. Cele patru antene radio înalte îi spuneau ce fel de blindat este acela. Vehiculul de comandament părăsi drumul bătucit de şenile, îndreptându-se direct spre un buncăr rusesc intact.

Generalul Peng ieşi din vehicul, aplecându-şi capul, apoi păşi către vechea turelă de tun, aflată în stare aproape intactă. Forma de „tigaie răsturnată” îi indică faptul că era vorba de turela unui bătrân Stalin-3 – un tanc formidabil, odinioară, dar acum o redutabilă relicvă de muzeu. O echipă de specialişti de la informaţii se găsea acolo. Luară poziţie de drepţi când îl zăriră pe general apropiindu-se.

— Cu ce l-am dat gata? întrebă Peng.

— Nu noi l-am amuţit, tovarăşe general. L-au abandonat după ce-au tras cincisprezece proiectile şi cam trei sute de gloanţe de mitralieră. Nici măcar nu l-au distrus înainte de a-l captura noi, raportă căpitanul de la informaţii, conducându-l pe general spre trapa turelei. Este sigură. Am verificat să nu fie capcane explozive.

Peng coborî. Observă ceva ce semăna cu o cazarmă în miniatură, confortabilă, cu depozit de proiectile pentru tunul de tanc şi mari rezerve de gloanţe pentru cele două mitraliere. Pe podea se aflau tuburi goale din ambele tipuri de muniţie, împreună cu ambalaje ale raţiilor de campanie.

Părea a fi o poziţie comodă, cu paturi de campanie, duş, toaletă şi o groază de provizii alimentare. Ceva pentru care merita să te lupţi, raţionă generalul.

— Cum au fugit? se interesă generalul.

— Pe aici, spuse tânărul căpitan, conducându-l spre nord, printr-un tunel. Vedeţi, ruşii au plănuit totul. Tunelul ducea pe sub coama unui deal, către un loc de parcare mascat – probabil pentru un BTR, după cum se pare, lucru confirmat de urmele de pe pământ, acolo unde se termina podeaua de beton.

— Cât de mult timp au rezistat?

— Am cucerit poziţia la mai puţin de trei ore de la începerea pregătirii noastre de artilerie. Infanteria a înconjurat amplasamentul tunului, iar curând după aceea ruşii au fugit, îşi informă căpitanul superiorul.

— Înţeleg. O treabă bună a infanteriei noastre de asalt. Atunci observă Peng că blindatul de comandă fusese adus de către colonelul Wa peste creasta dealului, până la capătul tunelului de evadare, permiţându-i să se îmbarce imediat.

— Acum ce facem? întrebă Wa.

— Vreau să văd ce le-am făcut amplasamentelor artileriei lor de sprijin.

Wa încuviinţă şi transmise ordinul conducătorului vehiculului şenilat. Au urmat cincisprezece minute de hopuri şi izbituri. Cele cincisprezece tunuri grele se aflau încă la locul lor, deşi două dintre ele, pe lângă care trecuse Peng, fuseseră lovite şi distruse de focul de ripostă. Poziţia vizitată de ei era în principal intactă, cu toate că un anumit număr de rachete căzuse în preajmă, destul de aproape încât trei corpuri zăceau încă lângă tunurile lor, înconjurate de bălţi lipicioase de sânge aproape închegat. Probabil că mai mulţi oameni supravieţuiseră. În apropierea fiecărui tun se găsea o tranşee îngustă, de doi metri adâncime, căptuşită cu beton, pe care bombardamentul nici măcar n-o zgâriase. De asemenea, în apropiere se găsea un mare buncăr pentru depozitarea muniţiei, cu şine pentru transportul obuzelor şi a încărcăturilor propulsive către

tunuri. Uşa era deschisă.

— Câte focuri au tras? vru generalul să ştie.

— Nu mai mult de zece, replică un alt ofiţer de la informaţii, de data asta un maior. Focul nostru de contrabaterie a fost admirabil aici. Bateria rusească avea, per total, cincisprezece tunuri. Numai unul dintre ele a reuşit să tragă douăzeci de focuri. Le-am scos din acţiune în mai puţin de zece minute. Radarele de depistare a artileriei au lucrat sclipitor, tovarăşe general.

Peng dădu din cap.

— Aşa se pare. Acest amplasament ar fi fost grozav acum douăzeci sau treizeci de ani – protecţie bună pentru tunari şi o mare rezervă de proiectile, dar nu au anticipat un inamic cu posibilitatea de a le localiza tunurile atât de rapid. Wa, ce stă pe loc îl poţi distruge. Peng privi în jur. Totuşi, geniştii care au realizat această poziţie au fost buni. Numai că acest tip de amplasament este demodat. Care a fost totalul pierderilor noastre?

— În jur de trei sute cincizeci de morţi. Răniţi, şase sute douăzeci, replică ofiţerul cu operaţiunile. Nu-i o cifră tocmai mică, dar e mai puţin decât ne-am aşteptat. Dacă ruşii ar fi rămas pe poziţii, luptând, ar fi fost mult mai rău.

— De ce-au fugit atât de curând? îi întrebă Peng. Ştim ceva?

— Într-unul din buncăre am găsit un ordin scris, care îi autoriza să se retragă atunci când considerau că poziţia nu mai poate fi menţinută. Asta m-a surprins, observă colonelul Wa. Din punct de vedere istoric, ruşii luptă foarte dur în apărare, aşa cum au descoperit germanii. Dar asta era sub conducerea lui Stalin. Pe-atunci ruşii erau disciplinaţi. Şi curajoşi. Se pare că azi nu mai sunt.

— Evacuarea lor a fost condusă cu oarecare talent, raţionă Peng cu voce tare. Ar fi trebuit să facem mai mulţi prizonieri.

— Au fugit prea repede, tovarăşe general, explică ofiţerul cu operaţiunile.

— Cel care luptă şi apoi fuge, cită generalul Peng, trăieşte ca să lupte în altă zi. Ţine minte asta, colonele.

— Da, tovarăşe general, dar cel care fuge nu reprezintă o ameninţare imediată.

— Să mergem, rosti generalul, îndreptându-se către vehiculul şenilat de comandament. Dorea să vadă frontul exact în starea în care se afla.

— Aşadar? îl întrebă Bondarenko pe locotenent. Tânărul avusese o zi grea, iar faptul că era nevoit să stea în poziţie de drepţi pentru a-i da raportul comandantului nu-i uşura situaţia. Pe loc repaus, băiete. Eşti în viaţă. Ar fi putut fi mai rău.

— Tovarăşe general, am fi putut rezista dacă aveam puţin suport, zise Komanov, dând frâu liber frustrării.

— Nu există niciun sprijin. Continuă. Generalul îi indică harta de perete.

— Au traversat aici, au venit prin trecătoarea asta şi peste acest deal pentru a ne ataca. Infanterie pedestră, n-am văzut vreun vehicul. Aveau arme antitanc portabile, nimic ieşit din comun sau neaşteptat, dar dispuneau de un masiv sprijin de artilerie. Numai asupra poziţiei mele trebuie să fi fost concentrată o întreagă baterie. Tunuri grele, cel puţin o sută cincizeci de milimetri. Plus proiectile reactive care ne-au ras aproape instantaneu artileria de sprijin.

— Asta a fost surpriza pe care au aruncat-o în luptă, confirmă Aliev. Au mai multe sisteme de detecţie a focului de artilerie decât ne-am aşteptat, iar rachetele Type 83 sunt folosite ca arme contrabaterie, aşa cum au procedat americanii în Arabia Saudită. E o tactică eficientă. Înainte de orice, va trebui să le atacăm sistemele contrabaterie, sau să folosim tunuri autopropulsate, pe care să le mutăm, după ce-au tras două sau trei focuri. Nu cunosc nicio modalitate de a le păcăli, iar bruierea unui radar de acest tip este extrem de dificilă.

— Deci trebuie să găsim o modalitate de-a le distruge cât mai curând, rosti Bondarenko. Avem unităţi cu mijloace de culegere electronică a informaţiilor. Să le lăsăm să caute radarele chinezilor şi să le eliminăm la rândul nostru cu

rachete. Se răsuci. Continuă, locotenente. Vorbeşte-mi despre infanteria chineză.

— Nu sunt fricoşi, tovarăşe general. Suportă bine tirul advers şi acţionează corect când sunt atacaţi. Sunt bine antrenaţi. Poziţia mea şi cea învecinată mie au doborât cel puţin două sute şi ei au continuat să avanseze. Pregătirea lor de luptă este foarte bună, parcă sunt o echipă de fotbal. Dacă noi facem *asta*, ei răspund prin *aia* şi asta aproape instantaneu. Cu siguranţă sunt foarte talentaţi în cererea suportului de artilerie.

— Au avut bateriile deja poziţionate, reglate şi în aşteptare, îi spuse Aliev tânărului ofiţer. Te ajută mult urmarea unui scenariu dinainte pregătit. Altceva?

— Nu am văzut niciun tanc. Ne-au scos din luptă înainte de a-şi termina podurile. Infanteria lor arată a fi bine antrenată şi pregătită, chiar dornică să înainteze. N-am văzut dovezi ale unui sistem flexibil de gândire, dar de fapt n-am apucat să văd mare lucru din niciun domeniu şi, aşa cum aţi spus, operaţiunea lor a fost planificată dinainte, aşadar exersată în mod repetat.

— Tipic pentru chinezi să le spună dinainte oamenilor o mulţime de lucruri despre operaţiunile planificate. Nu cred în secretizare la fel de mult ca noi, spuse Aliev. Poate contează pe camaraderia de pe câmpul de luptă.

— Lucrurile merg însă în favoarea lor, Andrei. O armată este evaluată după cum reacţionează atunci când situaţia este rea. Până acum noi n-am apucat să vedem asta. „Oare vom apuca s-o facem?” se întrebă Bondarenko. Îşi scutură capul. Trebuia să alunge din mintea sa asemenea gânduri. Dacă el nu avea încredere, cum să aibă atunci oamenii săi? Dar oamenii tăi, Valeri Mihailovici? Cum au luptat?

— Am *luptat,* tovarăşe general, îl asigură Komanov pe ofiţerul superior. Am ucis două sute şi am fi ucis şi mai mulţi cu ceva sprijin de artilerie.

— Vor putea oamenii tăi să mai lupte? întrebă Aliev.

— Da, ce naiba! se răsti Komanov. Piticii ăia ticăloşi invadează patria *noastră.* Daţi-ne armele potrivite şi-i ucidem pe toţi afurisiţii ăia!

— Ai absolvit şcoala de tanchişti?

Komanov îşi smuci capul precum un cadet.

— Da, tovarăşe general, al optulea din promoţia mea.

— Dă-i o companie din BOIAR, îi ordonă generalul ofiţerului cu operaţiunile. Duc lipsă de ofiţeri.

Generalul-maior Marion Diggs se afla în al treilea tren care părăsise Berlinul; nu fusese alegerea sa, pur şi simplu aşa funcţiona organizarea. Se afla la treizeci de minute în urma escadronului de cavalerie al lui Angelo Giusti. Ruşii îşi dirijau trenurile atât de aproape unul de celălalt, pe cât le permiteau măsurile de siguranţă şi, probabil, chiar le încălcau cumva. Ceea ce făcea ca lucrurile să meargă bine era faptul că sistemul rusesc de căi ferate era complet electrificat, asta însemnând că locomotivele accelerau puternic la ieşirea din staţii şi la terminarea tronsoanelor cu restricţii de viteză impuse de problemele şinelor, zone care abundau.

Diggs crescuse în Chicago. Tatăl său fusese însoţitor de vagon de dormit la compania de căi ferate Atcheson, Topeka şi Santa Fe, lucrând pe trenul Superchief dintre Chicago şi Los Angeles până când serviciul de transport pasageri sucombase la începutul anilor 1970; apoi, lucru destul de remarcabil, schimbase sindicatul, devenind mecanic de locomotivă. Marion îşi amintea cum, copil fiind, conducea trenul alături de tatăl său şi iubea senzaţia dată de o maşinărie atât de imensă care asculta de mâinile sale – astfel că, atunci când a mers la West Point, a decis să fie tanchist şi, mai mult de-atât, cavalerist. Acum era la comanda unei mulţimi de maşini grele.

Se afla pentru întâia oară în Rusia, un loc în care, în prima jumătate a carierei sale militare, cu siguranţă nu se aştepta să fie; pe vremea aceea ruşii de care se temea că-i va întâlni făceau parte din Armatele I Tancuri de Gardă şi a III-a de Şoc, acele masive formaţiuni care odinioară staţionaseră în Germania de Est, întotdeauna suspectate că vor face o mică plimbare până la Paris, sau cel puţin de aşa ceva se temea NATO.

Dar acum, când Rusia făcea parte din NATO, acea idee părea demnă de un film SF prost. Nu încăpea nicio îndoială. Privind afară prin fereastra trenului putea zări cupolele în formă de ceapă ale bisericilor ortodoxe ruseşti, pe care Stalin ratase să le dărâme. Gările îi erau destul de familiare. Niciodată nu fuseseră un exemplu artistic de arhitectură sau de urbanism, fiind aidoma triajelor mohorâte de lângă Chicago sau oricare alt oraş american. Nu, doar gările pe care le construiesc copiii an de an sub bradul de Crăciun sunt frumoase. Dar aici nu se zărea niciun brad de Crăciun. Trenul se opri, aşteptând probabil un semnal pentru a continua…

… Dar nu, după toate aparenţele se aflau într-un terminal militar. În dreapta se vedeau tancuri ruseşti şi o mulţime de rampe de încărcare din beton – ruşii construiseră acest loc pentru a-şi expedia propriile vehicule cu şenile spre vest, gândi generalul.

— Domnule general? apelă o voce.

— *Da!*

— Cineva doreşte să vă vadă, domnule, anunţă aceeaşi voce.

Diggs se ridică şi păşi în direcţia din care venise glasul. Era unul dintre tinerii săi ofiţeri de stat-major, abia ieşit de la Leavenworth, iar în spatele său stătea un general rus.

— Dumneavoastră sunteţi Diggs? întrebă rusul într-o engleză destul de bună.

— Corect.

— Vă rog să veniţi cu mine. Rusul păşi pe peron. Aerul era proaspăt, dar în acea dimineaţă se adunaseră nişte nori cenuşii, joşi.

— Îmi puteţi spune cum se desfăşoară lucrurile în est? ceru Diggs să afle.

— Vrem ca dumneavoastră şi câţiva ofiţeri din statul vostru major să zburaţi până la Chabarsovil pentru a vedea voi înşivă.

„O idee de bun-simţ”, judecă Diggs.

— Câţi?

— Şase, plus dumneavoastră.

— Bine. Generalul dădu aprobator din cap şi se duse la căpitanul care-l strigase în compartiment. Îi vreau pe coloneii Masterman, Douglas, Welch, Turner, maiorul Hurst şi locotenent-colonelul Garvey.

— Am înţeles, domnule. Băiatul se făcu nevăzut.

— Cât de repede?

— Mijlocul de transport vă aşteaptă în clipa de faţă.

„Unul de-al lor”, gândi Diggs. Nu mai zburase până atunci cu un avion rusesc. Cât de sigur era? Cât de sigur era să zbori într-o zonă de conflict? Ei bine, armata nu-l plătea ca să stea în locuri sigure.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Nosenko, Valentin Nosenko, general-maior, Stavka.

— Cât de rău este?

— Nu-i bine, generale Diggs. Principala noastră problemă constă în aducerea de întăriri în teatrul de operaţiuni. Însă inamicul are multe râuri de traversat. Dificultăţile, după cum spuneţi voi, americanii, se vor eşalona.

Principala grijă a lui Diggs era aprovizionarea. Tancurile sale şi transportoarele Bradley aveau toate rezerva standard de muniţie deja îmbarcată, iar două plinuri şi jumătate de muniţie pentru fiecare vehicul se găseau în camioanele de aprovizionare îmbarcate în trenuri precum al lui. În definitiv, toate lucrurile deveneau puţin îngrijorătoare, în special în cazul artileriei. Dar cea mai mare grijă dintre toate era motorina. Avea destulă pentru a-şi deplasa divizia vreo cinci sau şase sute de kilometri. În linie dreaptă era o distanţă bunicică, dar războaiele n-au permis niciodată trupelor să se deplaseze în linii drepte. Transformată, distanţa de marş se cifra la vreo trei sute de kilometri în cel mai bun caz, iar aceasta nu era deloc o cifră impresionantă. Apoi mai era problema combustibilului pentru aviaţia diviziei. Aşa că primul ofiţer de care avea nevoie după Masterman, creierul său în materie de operaţiuni, era şeful logisticii, colonelul Ted Douglas. Ofiţerii începură să-şi facă apariţia.

— Ordonaţi, domnule? ceru Masterman.

— Zburăm spre est pentru a vedea ce se-ntâmplă.

— În regulă, permiteţi-mi să mă asigur că avem echipament de comunicaţii. Masterman dispăru din nou. Părăsi vagonul, împreună cu doi soldaţi chemaţi sub drapel care duceau staţii radio cu legătură prin satelit.

— Bună mişcare, Duke, remarcă locotenent-colonelul Garvey. Era ofiţerul de transmisiuni şi informaţii culese prin mijloace electronice al Diviziei 1 Tancuri.

— Domnilor, acesta este generalul Nosenko de la Stavka. Ne va duce către est, presupun?

— Corect. Sunt ofiţer de informaţii la Stavka. Pe-aici, vă rog. Îi conduse către locul unde-i aşteptau patru maşini. Drumul către un aeroport militar dură douăzeci de minute.

— Cum au primit vestea oamenii voştri? întrebă Diggs.

— Vă referiţi la civili? E prea devreme să mă pronunţ. Multă neîncredere, dar şi ceva furie. Furia e un lucru bun, zise Nosenko. Furia îţi dă curaj şi hotărâre.

Dacă ruşii vorbeau de furie şi determinare, situaţia trebuia să fie destul de rea, socoti Diggs, privind la străzile din suburbiile Moscovei.

— Înaintea noastră, ce-aţi mutat spre răsărit?

— Până acum, patru divizii de infanterie motorizată, răspunse Nosenko. Sunt cele mai bine pregătite formaţiuni ale noastre. Adunăm şi alte forţe.

— Am pierdut legătura cu evenimentele. Ce face NATO? Nu mai trimite nimic? fu următoarea lui întrebare.

— O brigadă britanică, cu baza la Hohne, se formează chiar acum. Sperăm că vor porni la drum spre noi în două zile.

— Nu-i chip să intrăm în acţiune fără a fi sprijiniţi de către britanici, rosti Diggs. Bun, sunt echipaţi cam la fel cum suntem noi. Ca lucrurile să fie şi mai bune, antrenamentul lor s-a făcut conform aceloraşi principii ca ale noastre. Hohne, punctă el, Brigada 22 de la Haig Barracks, comandată de generalul de brigadă Sam Turner. Bea whisky de parc-ar fi apă minerală Perrier, dar e un fin analist şi tactician de clasă. Iar brigada sa fusese pregătită în tot soiul de năzbâtii la Grafenwor. Dar germanii?

— Aici e o problemă politică, admise Nosenko.

— Spune-le politicienilor voştri că Hitler e mort, Valentin. Ar fi foarte frumos să-i avem de partea noastră pe nemţi. Crede-mă, amice. Noi ne jucăm tot timpul cu ei. Au scăzut puţin în ultimii zece ani, dar soldaţii germani nu sunt deloc tâmpiţi şi nici ofiţerii lor. Unităţile lor de cercetare, în special, sunt foarte bune.

— Da, dar asta e o problemă politică, repetă Nosenko.

Şi cu asta basta, raţionă Diggs, cel puţin pentru moment.

Aparatul care-i aştepta era un IL-86, care în nomenclatorul NATO era denumit „Camber”, în mod vădit copia rusească a avionului Lockheed C-141 „Starlifter”. Cel de faţă avea însemne comerciale Aeroflot, dar păstrase turela din coadă, pe care ruşii preferaseră s-o menţină pe toate modelele de aparate tactice. Pe moment, Diggs nu făcu nicio obiecţie. Abia avuseseră timp să-şi ocupe locurile şi să-şi lege centurile când avionul începu să ruleze.

— Sunteţi grăbiţi, Valentin?

— De ce să aşteptăm, generale Diggs? Suntem în război, îi aminti el oaspetelui.

— În regulă, ce informaţii avem?

Nosenko deschise geanta cu hărţi pe care-o purta şi desfăşură o planşă mare pe podea în timp ce avionul se înălţa. Era reprezentarea graniţei ruso-chineze de pe fluviul Amur, având deja marcaje făcute cu creionul. Toţi ofiţerii americani se aplecară s-o privească.

— Au venit aici şi au forţat fluviul…

— Cât de rapid se deplasează? întrebă Bondarenko.

— Am o companie de cercetare desfăşurată în faţa lor. Raportează la fiecare cincisprezece minute, răspunse colonelul Tolkunov. Se mişcă într-o manieră organizată. Elementele lor de cercetare sunt compuse din transportoare de infanterie blindate, pe şenile, model WZ-501, cu mult echipament radio şi uşor înarmate. Per ansamblu, nu sunt prea întreprinzători. Aşa cum am spus, denotă organizare. Înaintează în salturi de câte o jumătate de kilometru, în funcţie de teren. Le monitorizăm transmisiile radio. Nu sunt cifrate, dar limbajul lor este

descurajant ca terminologie. Lucrăm la acest aspect.

— Viteza înaintării?

— Cea mai ridicată observată de noi a fost de cinci kilometri într-o oră; în general este mai mică de-atât. Corpul principal încă se organizează şi încă n-au pus la punct un lanţ logistic. Pe baza celor văzute până acum mă aştept să nu facă mai mult de treizeci de kilometri într-o zi, pe teren plat.

— Interesant. Bondarenko îşi întoarse privirea înapoi către hartă. Au început să se deplaseze către nord-vest, căci asta le dictează terenul să facă. La viteza asta vor ajunge la filonul de aur în şase sau şapte zile.

Teoretic, ar fi putut deplasa Divizia 256 Infanterie Motorizată într-o poziţie de blocare… aici… în două zile, pentru a stabili o linie de rezistenţă, dar la acea dată vor fi cel puţin trei, poate chiar opt divizii mecanizate care să atace singura lui unitate cu efectiv complet, iar el nu putea să-şi asume un risc atât de curând. Veştile bune erau că chinezii depăşiseră postul lui de comandă – în mod dispreţuitor, se întrebă el, sau pur şi simplu datorită faptului că acolo nu se mai găsea nimic care să-i ameninţe, aşadar nimic pe care să-şi risipească forţele? Nu, se deplasau cât de repede şi de tare puteau, aducând infanterie care să apere linia de înaintare. Era o tactică clasică, care funcţiona. Toţi procedaseră în maniera aceasta, de la Hanibal până la Hitler.

Deci elementele de avangardă se deplasau deliberat, iar dincolo de capul de pod de pe fluviul Amur armata lor încă se organiza.

— Ce unităţi am identificat?

— Formaţia inamică din avangardă este Armata 34 de Asalt „Drapelul Roşu”. Comandată de Peng Xi-Wang. Este sigur din punct de vedere politic şi foarte bine văzut la Beijing, un soldat cu experienţă. Mă aştept ca el să deţină comanda grupului de armate. Actualmente Armata 34 a traversat în cea mai mare parte fluviul. Alte trei armate mecanizate de categoria A sunt desfăşurate pentru traversare, 31, 29 şi 43. În total sunt şaisprezece divizii

mecanizate, plus o mulţime de unităţi în întărire. Credem că Armata 65 de categoria B va fi următoarea la rând pentru traversare. Patru divizii de infanterie plus o brigadă de tancuri. Îmi închipui că sarcina lor va fi să apere flancul vestic. Ceea ce avea sens. La est de pătrundere nu existau forţe militare ruseşti demne de acest nume. O operaţiune clasică ar fi virat de asemenea către est, spre Vladivostok, pe coasta Pacificului, dar asta n-ar fi făcut decât să distragă un număr de forţe de la obiectivul principal. Aşadar întoarcerea către est urma să aştepte cel puţin o săptămână, poate chiar două sau trei, doar cu puţine forţe de protecţie îndreptându-se pe moment în acea direcţie.

— Ce fac civilii noştri? întrebă Bondarenko.

— Părăsesc cum pot oraşele aflate în calea chinezilor, în principal cu automobile şi autobuze. Avem unităţi de poliţie militară care încearcă să păstreze ordinea. Până acum nu s-a întâmplat nimic care să împiedice evacuarea, spuse Tolkunov. Vedeţi, de-aici se pare că vor depăşi Belogorsk, trecând la răsărit de el, cu unităţile lor de cercetare.

— Asta e o mişcare isteaţă, nu? observă Bondarenko. Obiectivul lor real este departe, către nord. De ce să încetinească pentru orice? Nu vor terenuri. Nu vor populaţie. Vor petrol şi aur. Capturarea civililor le-ar îngreuna sarcina de a captura obiectivele. Dac-aş fi în locul lui Peng, mi-aş face griji în legătură cu lungimea marşului către nord. Chiar fără să întâlnească opoziţie, obstacolele naturale sunt formidabile şi apărarea coridorului pe care a înaintat va fi o problemă monstruoasă. Ghenadi făcu o pauză.

De ce arăta simpatie pentru barbarul acela? În definitiv, misiunea lui era să-l omoare pe acel bărbat şi pe toţi oamenii săi. Dar cum? Dacă simplul marş atât de departe spre nord constituia o problemă – şi chiar era – atunci cât de greu i-ar fi fost lui să răzbată prin acelaşi teren cu trupe mult mai slab pregătite? În ambele tabere problemele tactice erau de soiul acela pe care oamenii în uniformă nu-l întâmpină cu bucurie.

— Generalul Bondarenko? întrebă o voce cu accent

străin.

— Da?

Se întoarse şi zări un bărbat îmbrăcat într-un costum de zbor american.

— Domnule, sunt maiorul Dan Tucker. Tocmai am aterizat aici cu echipament de recepţionare a imaginilor de la avioanele noastre fără pilot „Dark Star”. Unde să-l instalez, domnule?

— Colonele Tolkunov? Domnule maior, acesta este şeful secţiei mele de informaţii.

Americanul salută neglijent, aşa cum obişnuiau cei din forţele aeriene.

— Salutare, colonele.

— Cât durează instalarea?

Americanul era mulţumit că engleza lui Tolkunov era mai bună decât rusa lui.

— Mai puţin de-o oră, domnule.

— Pe aici. Ofiţerul G-2 îl conduse afară. Cât de bune sunt camerele voastre?

— Colonele, când un chinez iese afară să se uşureze, putem vedea cât de mare e mădularul lui.

Tolkunov îşi închipui că era doar o lăudăroşenie americană, totuşi informaţia îl puse pe gânduri.

Căpitanul Feodor Ilici Aleksandrov se afla la comanda formaţiunii de cercetare a Diviziei 265 Infanterie Motorizată – divizia ar fi trebuit să aibă, teoretic, un batalion complet pentru această sarcină, dar practic nu era decât el – şi pentru misiunea sa avea la dispoziţie opt din noile vehicule şenilate de cercetare BRM. Acestea reprezentau o îmbunătăţire a maşinii standard de luptă a infanteriei BMP, dotată cu echipamente performante – motoare şi transmisii mai fiabile – plus cele mai bune staţii radio produse de ţara sa. Îi raporta direct comandantului său de divizie şi, totodată, coordonatorului secţiei de informaţii din teatrul operaţional, un anume colonel Tolkunov. Individul acela, după cum descoperise căpitanul, era foarte preocupat de siguranţa lui personală, ordonându-i mereu să se ţină

aproape de inamic – dar nu prea aproape – să nu fie reperat şi să evite orice fel de angajament. Misiunea sa, îi tot spusese Tolkunov de-o zi şi jumătate, la fiecare două ore, era să rămână în viaţă şi să nu-i scape din ochi pe chinezii care avansau. El nu trebuia să clintească nici măcar un fir de păr de pe drăgălaşele capete ale chinezilor, ci doar să stea suficient de aproape încât, dacă aceia vorbeau în somn, să noteze numele fetelor pe care le regulau în vis.

Aleksandrov era un căpitan tânăr, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, chipeş, un atlet care alerga pentru plăcerea personală – iar alergarea, le spunea el subordonaţilor, e cea mai bună formă de exerciţiu pentru un soldat, mai ales pentru un cercetaş. Avea sub comandă un şofer, un trăgător şi un operator radio pentru fiecare din vehiculele sale, plus trei infanterişti pe care-i antrenase personal în arta camuflajului.

Pentru ei manevra consta în a-şi petrece aproape jumătate din timp în exteriorul vehiculelor, de regulă la ceva mai mult de-un kilometru în faţa oponenţilor chinezi, fie în spatele copacilor, fie culcaţi pe burtă, trimiţând rapoarte monosilabice prin staţiile radio portabile, de producţie japoneză. Soldaţii erau echipaţi uşor, cărând doar puştile şi două încărcătoare de rezervă, căci planul era să nu fie observaţi sau auziţi, iar adevărul era că Aleksandrov ar fi preferat să-i trimită în misiune neînarmaţi, pentru a nu fi tentaţi să împuşte pe cineva din pricina unui acces patriotic de furie. Oricum, niciun soldat n-ar fi acceptat să fie trimis pe câmpul de luptă dezarmat, aşa că fusese nevoit să le ordone să plece în misiune dar fără a avea glonţ pe ţeavă. De obicei, căpitanul pleca în recunoaştere cu oamenii săi, transportoarele BRM rămânând ascunse între copaci, la trei sute de metri înapoia lor.

În ultimele douăzeci şi patru de ore se familiarizaseră bine cu oponenţii lor chinezi. Aceştia erau la rândul lor specialişti în recunoaştere, bine antrenaţi şi motivaţi, se pricepeau destul de bine la meseria lor ori cel puţin aşa lăsau impresia. Se deplasau tot în transportoare şenilate şi petreceau mult timp mergând pe jos, înaintea vehiculelor,

ascunzându-se după copaci şi trăgând cu ochiul spre nord, căutând forţele ruseşti. Ruşii începuseră chiar să le dea nume.

— Este „grădinarul”, rosti sergentul Baikov.

Aceluia îi făcea plăcere să atingă copacii şi tufişurile, de parcă ar fi efectuat un studiu pentru ziarul unei universităţi sau ceva asemănător. „Grădinarul” era scund şi sfrijit, şi pentru ruşi arăta ca un băiat de doisprezece ani. Părea să fie destul de competent, purtând puşca în bandulieră şi folosind deseori binoclul. Judecând după trese, era locotenent, probabil comandantul plutonului de cercetare. Dădea o mulţime de ordine celor din jur, dar nu se supăra să treacă în frunte. Deci era, probabil, conştiincios. „El este, aşadar, cel pe care trebuie să-l ucidem primul”, socoti Aleksandrov. Vehiculul lor de cercetare BRM avea un tun de 30 mm grozav, care-l putea transforma pe „grădinar” în îngrăşământ organic de la o mie de metri, dar ghinionul era că Aleksandrov interzisese asta, gândi Buikov. El era originar din acele locuri, un pădurean care vânase de multe ori în pădure împreună cu tatăl său, care era tăietor de lemne. Trebuie neapărat să-l ucidem.

— Boris Ievghenievici, vrei să alertezi inamicul de prezenţa noastră? îşi luă Aleksandrov sergentul la întrebări.

— Cred că nu, căpitane, dar sezonul de vânătoare s-a…

— … închis, sergent. Sezonul s-a terminat şi nu-i un lup pe care să-l împuşti din simplă plăcere, plus… culcat, ordonă Aleksandrov. Grădinarul privea prin binoclu în direcţia lor. Aveau feţele vopsite şi ramuri înfipte în combinezoanele de luptă pentru a-şi estompa contururile, dar nu-şi asumă niciun risc. Curând se vor pune în mişcare. Înapoi la tanchetă.

Cea mai dificilă parte a manevrei era să evite lăsarea unor urme pe care să le repereze chinezii. Aleksandrov „discutase” asta cu şoferii săi, ameninţând că împuşcă pe oricine ar fi lăsat o urmă. (Ştia că n-are cum să procedeze astfel, fireşte, dar oamenii săi nu erau prea siguri de-asta.) Vehiculele lor fuseseră echipate chiar şi cu eşapamente modernizate, pentru a reduce nivelul de zgomot. Adeseori,

cei care proiectau şi construiau echipamentul militar rusesc făceau o treabă bună, acesta fiind şi cazul de faţă. Pe deasupra, nu porneau motoarele până când nu-i vedeau pe chinezi făcând acelaşi lucru. Aleksandrov ridică privirea. În regulă, grădinarul făcea semne celor din spatele său, gestul însemnând să aducă vehiculele în faţă. Executau încă un salt, cu o subunitate stând pe loc şi asigurând acoperirea pentru următoarea mişcare, în caz că ceva s-ar fi întâmplat. El nu avea nicio intenţie de-a întreprinde ceva, dar fireşte că chinezii n-aveau de unde să ştie asta. Aleksandrov era surprins că inamicii îşi păstraseră modul prudent de manevrare şi în cea de a doua zi. Încă nu dădeau dovadă de neglijenţă. Se aşteptase s-o facă, dar se pare că aceştia erau mult mai bine instruiţi decât credea şi îşi urmau cu asiduitate doctrina. Ei bine, aşa va face şi el.

— Plecăm acum, căpitane? întrebă Buikov.

— Nu, să stăm nemişcaţi şi-i privim. Trebuie să facă o oprire la acel deal micuţ cu drumul forestier. Vreau să aflu cât de previzibili pot fi, Boris Ievghenievici. Îşi activă radioul portabil. Fiţi atenţi, execută iar saltul.

Celălalt operator doar deschise şi închise radioul, generând un foşnet static, în locul unei replici vocale. Bun, oamenii săi aderaseră la disciplina radio. Al doilea eşalon de tanchete chineze se puse în mişcare cu prudenţă, cu o viteză de aproximativ zece kilometri pe oră, urmând un luminiş din pădure. Interesant, raţionă el, că nu se aventurează prea adânc în pădurile adiacente. Maxim două sau trei sute de metri. Apoi se înfioră. Un elicopter trecu trepidând pe deasupra lor. Era o copie chineză a elicopterului militar francez „Gazelle”. Însă tancheta sa se găsea în spatele copacilor şi, ca de fiecare dată când stopa, echipajul sărise degrabă afară pentru a întinde o plasă de camuflaj în jurul ei. Oamenii săi erau şi ei bine instruiţi. *Ăsta* era motivul, le spuse el subordonaţilor, din pricina căruia nu îndrăzneau să lase urme vizibile, dacă doreau să rămână în viaţă. Nu era decât un singur elicopter, dar purta rachete – iar tanchetele lor BRM erau transportoare de infanterie, cu un blindaj subţire.

— Ce face? se interesă Buikov.

— Dacă e în cercetare, nu e foarte conştiincios.

Chinezii urmau traseul unei poteci construite cu multă vreme în urmă pentru extinderea căii ferate Transsiberiene, proiect rămas nefinalizat. Era lată, ajungând în unele locuri la cinci sute de metri şi destul de bine nivelată. În ultimii ani cineva se gândise la construirea acelei extensii pentru a exploata bogăţiile nedescoperite ale Siberiei – lucru suficient pentru a tăia o mulţime de arbori, iar pădurea creştea foarte greu la loc, din cauza iernilor aspre. Acum poteca era acoperită doar de puieţi, uşor de doborât şi de transformat în aşchii de şenilele vehiculelor. Mult mai departe, spre nord, munca fusese continuată de genieştii armatei, care făcuseră o cale de acces către filonul aurifer şi dincolo de acesta, către câmpul petrolifer descoperit pe Coasta Arctică. Când vor străbate acea distanţă, chinezii vor găsi un drum bun, croit pentru a fi exploatat de către o forţă mecanizată. Dar era îngust, iar chinezii ar trebui să-şi facă temele în privinţa securităţii flancurilor dacă doreau să-l urmeze.

Aleksandrov îşi aminti de o expediţie romană în Germania, cu trei legiuni comandate de Quintilius Varus, care a ignorat flancurile şi, în cursul marşului, şi-a pierdut întreaga armată în faţa germanilor conduşi de un anume Armenius. Ar putea chinezii comite o greşeală asemănătoare? Nu, oricine ştia despre dezastrul din pădurea Teutonenburg. Era subiect de lecţie în toate academiile militare din lume. Quintilius Varus fusese un comandant numit pe criterii politice, obţinând postul fiindcă era favoritul împăratului său, Caesar Augustus şi în mod evident nu datorită calităţilor sale strategice. Era o lecţie pe care militarii şi-o aminteau mult mai bine decât politicienii. Iar armata chineză era comandată de către ofiţeri, nu?

— Iată-l şi pe „vulpoi”, spuse Buikov. Era celălalt ofiţer al unităţii chineze, probabil subordonatul „grădinarului”. Similar ca înfăţişare cu „grădinarul”, era mai puţin interesat de plante şi se aventura deseori prin împrejurimi. În timp ce-l priveau, bărbatul dispăru înapoia liniei de copaci

dinspre est şi, dacă acţiona conform obiceiului său tipic, urma să fie invizibil timp de cinci până la opt minute.

— Aş putea trage un fum, observă sergentul Buikov.

— Pentru asta va trebui să mai aştepţi, sergent.

— Da, tovarăşe căpitan. Atunci pot să beau un strop de apă? ceru el cu obrăznicie. Nu de apă avea el nevoie, fireşte.

— Da, şi eu aş vrea să trag un gât de vodcă, dar am neglijat să iau aşa ceva la mine, cum sunt sigur că ai făcut şi tu.

— Din păcate aşa este, tovarăşe căpitan. Un ţoi zdravăn de vodcă te-ajută să alungi frigul în pădurile astea jilave.

— Totodată îţi toceşte simţurile, iar noi avem nevoie de ele, Boris Ievghenievici, dacă nu cumva îţi place să mănânci orez. Asta admiţând că gălbejiţii fac prizonieri, lucru de care mă-ndoiesc. Nu ne plac şi nu sunt un popor civilizat. Aminteşte-ţi asta, sergent.

„Deci nu merg la spectacole de balet. Dar nici eu nu mă duc”, evită sergentul Buikov să rostească în gura mare. Căpitanul era un moscovit şi deseori vorbea despre probleme culturale. Însă ca şi comandantul său, Buikov nu-i iubea pe chinezi, cu atât mai puţin acum când îi vedea pe soldaţii asiatici pe pământul ţării sale. Regreta numai faptul că nu ucisese câţiva, dar asta nu era sarcina sa. Sarcina sa era să-i supravegheze cum se uşurează pe ţara sa, lucru care nu făcea decât să-i sporească mânia.

— Căpitane, vom deschide vreodată focul împotriva lor? întrebă sergentul.

— La timpul potrivit, da, va fi treaba noastră să le eliminăm elementele de cercetare, şi da, Boris, şi eu abia aştept asta.

„Şi mi-ar prinde bine şi mie o ţigară. Şi mi-ar plăcea să beau chiar acum un pahar de vodcă.” Dar se mulţumea cu ceva pâine neagră şi unt, pe care le avea în tanchetă, la trei sute de metri spre nord.

Şase minute şi jumătate de data asta. „Vulpoiul” cercetase zona împădurită dinspre est, probabil ascultând să surprindă sunet de motoare diesel, dar neauzind altceva

decât ciripitul păsărilor. Totuşi, în opinia lui Buikov, dintre cei doi chinezi, locotenentul rămânea cel mai conştiincios. „Pe el va trebui să-l ucidem primul, când va sosi clipa”, judecă sergentul. Aleksandrov îl bătu pe subofiţer pe umăr.

— E rândul nostru să executăm saltul, Boris Ievghenievici.

— La ordinul dumneavoastră, tovarăşe căpitan.

Amândoi bărbaţii se îndepărtară, parcurgând prima sută de metri ghemuiţi, având grijă să nu facă prea mult zgomot, până ce auziră cum tanchetele chineze îşi pornesc motoarele. După cinci minute se aflau înapoi la bordul transportorului BRM, îndreptându-se lent către nord, alegându-şi traseul printre copaci. Aleksandrov unse o bucată de pâine cu unt şi o mâncă, sorbind puţină apă în timp ce mesteca. După ce parcurseră o mie de metri, vehiculul lor se opri, iar căpitanul porni staţia radio.

— Cine-i Ingrid? întrebă Tolkunov.

— Ingrid Bergman, replică maiorul Tucker. Actriţă, o puicuţă foarte arătoasă pe vremea ei. Toate aparatele Dark Star au nume de stele de cinema, colonele. Soldaţii le-au botezat. În partea superioară a monitorului se afişa care din aparatele Dark Star se aflau în zbor şi transmiteau imagini. *Marilyn Monroe* se întorsese la Jigansk pentru reparaţii, iar *Grace Kelly* era următoarea pe lista de decolări, urmând să-şi ia zborul peste cincisprezece ore. În orice caz – Tucker răsuci un comutator apoi se jucă puţin cu mouse-ul de control – acolo sunt elementele de avangardă chineze.

— E dat dracului, spuse Tolkunov, demonstrându-şi cunoştinţele de limbaj argotic american.

Tucker râmji.

— E destul de eficient, nu-i aşa? O dată am trimis unul dintre aparate deasupra unei colonii de nudişti în California – e un fel de parc privat în care oamenii umblă tot timpul goi. Puteai face deosebirea între tipele cu pieptul plat şi cele cu sâni frumoşi. Puteai totodată să deosebeşti blondele naturale de cele oxigenate. Oricum, te foloseşti de mouse pentru a controla camera de luat vederi – altcineva, în

Jigansk, face acum exact această operaţiune. Mai există ceva de care sunteţi interesaţi în mod special?

— Podurile de peste Amur, rosti imediat Tolkunov. Tucker luă un microfon radio.

— Aici maiorul Tucker. Am o sarcină pentru voi. Rotiţi camera trei spre marele punct de trecere.

— Am înţeles, se auzi din difuzorul aflat lângă monitor.

Imaginea se schimbă imediat, părând să alerge de-a latul ecranului precum acele unui ceas, de la ora zece la ora patru. Apoi se stabiliză. Câmpul vizual avea o deschidere de patru kilometri. Înfăţişa un total de opt poduri, în apropierea fiecăruia aflându-se ceva care semăna cu un roi de insecte.

— Dă-mi controlul asupra camerei trei, urmă Tucker.

— Îl aveţi, domnule, confirmă difuzorul.

— Bine. Tucker se folosi mai mult de mouse decât de tastatură, iar imaginea se focaliză, „izolând” cel de-al treilea pod dinspre vest.

În acel moment se aflau pe el trei tancuri, deplasându-se de la sud către nord cu aproape zece kilometri pe oră. Pe ecran era afişată o busolă, în caz că te dezorientai, iar imaginea era în culori. Tolkunov întrebă de ce.

— Nu costă mai mult decât camerele alb-negru; le-am integrat în sistem deoarece uneori îţi dezvăluie lucruri pe care nu le poţi observa pe un fond gri. E o premieră în recunoaşterea aeriană, nici măcar sateliţii nu transmit încă în culori, explică Tucker. Apoi se încruntă. Unghiul nu e bun, nu pot vedea însemnele divizionare de pe turela tancurilor fără să mişc avionul. Un moment. Luă iarăşi microfonul. Sergent, cine trece acum pe pod?

— Pare-a fi Divizia Blindată Trei-Zero-Doi, domnule, parte a Grupului Douăzeci şi Nouă de Armată, categoria A. Armata 34 a traversat deja, cu tot efectivul. Estimăm că în acest moment un regiment complet din Trei-Zero-Doi a traversat şi se află în marş către nord, raportă tipul de la informaţii, de parcă ar fi transmis rezultatele meciurilor de baseball din ziua precedentă.

— Mersi, sergent.

— Recepţionat, domnule maior.

— Ei nu pot zări drona? întrebă Tolkunov.

— Pe radar este destul de greu detectabil şi mai avem unele mici şmecherii montate pe el. Datează din vremea celui de-al Doilea Război Mondial; se numea Proiectul Yehudi pe-atunci şi consta în iluminarea obiectelor.

— Poftim? se miră Tolkunov.

— Da, avioanele sunt reperate vizual fiindcă sunt mai întunecate decât cerul, dar dacă montezi becuri de iluminat pe ele, devin invizibile. Aşa că am pus becuri pe fuzelaj şi o celulă fotoelectrică reglează automat intensitatea luminii. Sunt aproape imposibil de reperat – zboară la douăzeci de mii de metri, cu mult deasupra nivelului de producere a dârei de condensare şi nu au deloc amprentă termică în infraroşu – chiar dac-ai şti în ce direcţie să cauţi şi mi s-a spus că poţi *determina* foarte greu o rachetă aer-aer să se fixeze asupra unui avion fără pilot. O jucărie drăguţă, eh?

— De cât timp le aveţi?

— Lucrez cu ele de, oho, aproape patru ani.

— Am auzit de „Dark Star”, dar capacităţile sale sunt uimitoare.

— Mda, încuviinţă Tucker, este foarte isteţ. E frumos să ştii ce fac băieţii ceilalţi. Prima oară le-am desfăşurat deasupra Iugoslaviei şi, îndată ce-am învăţat cum să le folosim şi cum să le coordonăm cu artileria, ei bine, le-am făcut zilele amare inamicilor. Ghinionul tău, Joe.

— Joe?

— Joe Chinezul. Tucker arătă către ecran. Aşa le spunem. Odinioară, o poreclă amicală pentru coreeni era Luke Slinosul. În prezent, *Ingrid* n-are capacităţi de atac, dar *Grace Kelly* are instalat un indicator laser de ţintă, folosit pentru a marca obiectivele. Avioanele de luptă îşi pot lansa bombele de la, hm, cam treizeci de kilometri distanţă, iar noi le ghidăm către ţintă. Am făcut asta numai o dată, la manevrele Red Flag; cu acest terminal nu putem executa o astfel de operaţie, dar cei de la Jigansk pot.

— Dirijează bombele de la şase sute de kilometri depărtare?

— Mda. Ce naiba, dacă ai chef o poţi face şi de la Washington. Totul se transmite prin satelit, pricepi?

— *Iob tvoiu mati!*

— Curând vom face ca piloţii de luptă să fie o categorie depăşită, colonele. Într-un an şi ceva vom dirija rachete lansate de la o depărtare de trei sute de kilometri faţă de ţintă. Atunci nu vom mai avea nevoie de piloţi. Aşadar, colonele, ce altceva doreşti să vezi?

Avionul Il-86 ateriză pe o veche bază aeriană, unde se găseau numai câteva elicoptere, după cum observă colonelul Mitch Turner. Ca ofiţer de informaţii al diviziei, fusese atent la foarte multe lucruri zărite în Rusia, iar ceea ce văzuse nu era deloc încurajator. Aidoma generalului Diggs, intrase în armată pe vremea când URSS era principalul inamic şi cel mai mare motiv de îngrijorare pentru forţele armate ale Statelor Unite, iar acum îşi punea întrebarea câte din estimările informative la a căror elaborare contribuise pe când era tânăr spion erau pure fantezii. Fie estimările lor fuseseră greşite, fie colapsul marii puteri fusese mai profund şi mai rapid decât al oricărei alte naţiuni din istorie. Armata Rusiei nu era nici măcar umbra palidă a fostei Armate Roşii. Forţa militară atât de temută de NATO era la fel de moartă precum stegozaurii de jucărie cu care se distra băieţelul său, iar în momentul de faţă acesta nu era un lucru bun. Federaţia Rusă era asemenea unei familii bogate alcătuite din bătrâni, care nu avea fii s-o apere, iar fetiţele ei tocmai fuseseră violate. Nu era bine. Rusia, la fel ca America, dispunea încă de armament nuclear – bombe care puteau fi lansate de bombardiere sau de avioanele tactice de luptă. În orice caz, China dispunea de rachete pentru a-şi lansa propriile arme nucleare, rachete care aveau câteva oraşe fixate ca ţintă, iar Marea întrebare era dacă ruşii aveau destul curaj să sacrifice o serie de oraşe şi aproximativ patruzeci de milioane de oameni pentru o mină de aur şi câteva terenuri petrolifere. Probabil că nu, îşi imaginã Turner. Niciun om întreg la minte n-ar face asta. În mod similar, nu-şi puteau permite un

război de uzură cu o ţară care avea o populaţie de nouă ori mai numeroasă şi o economie mai înfloritoare, chiar şi pe teren propriu. Nu, dacă voiau să-i învingă pe chinezi, trebuiau s-o facă prin manevre şi agilitate, dar armata lor era sub linia de plutire şi nu era nici pregătită, nici echipată pentru a duce un astfel de război.

„Va fi un război interesant”, reflectă Turner. Nu genul de conflict în care-ar fi vrut el să lupte. Mai bine ciomăgeşti un inamic mărunt şi prostovan decât să te pui cu unul puternic şi isteţ. Nu era ceva demn de glorie, dar era cu mult mai sigur.

— Mitch, spuse generalul Diggs, în timp ce se ridicau pentru a ieşi din avion. Păreri?

— Ei bine, domnule, am fi putut alege un loc mai bun în care să zburăm. La cum arată lucrurile, se pare că va fi tare palpitant.

— Continuă, ordonă generalul.

— Adversarii au tras cărţi mai bune. Au mai multe trupe, mult mai bine antrenate, mai mult echipament. Misiunea lor, de-a traversa o întindere mare de teren dificil, nu e deloc de invidiat, dar nici misiunea ruşilor, de-a se apăra, nu-i uşoară. Ca să câştige trebuie să ducă un război al manevrelor, de mişcare. Dar nu văd să aibă mijloacele şi forţa să-l pornească.

— Şeful lor de-aici, Bondarenko, e destul de bun.

— Aşa era şi Erwin Rommel, domnule, însă Montgomery i-a tăbăcit fundul.

În apropiere stăteau aliniate câteva maşini pentru a-i conduce la postul de comandă rusesc. În zonă vremea era mult mai senină, dar apropierea de chinezi făcea ca un cer senin să nu mai fie privit cu bucurie.

CAPITOLUL 53

Îngrijorare mare

— Ce se-ntâmplă în zonă? întrebă Ryan.

— Chinezii sunt cu o sută zece kilometri în interiorul Rusiei. Au trecut opt divizii peste fluviu şi presează către nord, replică generalul Moore, plimbând un creion deasupra hărţii desfăşurate pe masa de conferinţe. Au străpuns destul de rapid apărarea de la graniţa rusă – de fapt era precum Linia Maginot din 1940. Nici nu mă aşteptam să reziste prea mult, dar recunoaşterile aeriene indică faptul că au trecut prin ea extrem de profesionist cu elementele lor avansate de infanterie, sprijinite de multă artilerie. Acum şi-au trecut şi tancurile pe celălalt mal – cam opt sute până în acest moment, alte circa o mie urmând la rând.

Ryan fluieră lung.

— Atât de multe?

— Când invadezi o mare putere, domnule, nu te zgârceşti. Singura veste bună până acum este că le-am dat o bătaie zdravănă forţelor aeriene chineze.

— Aparate AWACS şi F-15? se interesă Jackson.

— Exact. Şeful Statului-Major Reunit înclină capul a încuviinţare. Unul dintre băieţii noştri a devenit as în urma unui singur angajament. Un anume colonel Winters.

— Bronco Winters, rosti Jackson. Am auzit de el. Pilot de vânătoare. În regulă, altceva?

— Cea mai mare problemă a noastră, în privinţa operaţiunilor aeriene, este să-i aprovizionăm cu bombe pe aviatori. Nu-i prea eficient să le transportăm pe calea aerului. Vreau să zic că e nevoie de un ditamai C-5 pentru a transporta bombele necesare unei jumătăţi de escadrilă de F-15, iar noi avem o mulţime de alte sarcini pentru aparatele C-5. Ne gândim să trimitem bombele în Rusia cu

trenul, până la Chita, iar de-acolo până la Suntar să le ducem cu avionul, însă căile ferate ruse transportă în prezent doar tancuri şi vehicule, lucru care n-o să se schimbe prea curând. Încercăm să purtăm un război care se duce la capătul unei singure linii de aprovizionare de cale ferată. Fireşte, e o cale ferată dublă, dar e unica. Oamenii noştri de la logistică au deja probleme din pricina asta.

— Capacitatea de transport aerian a ruşilor? întrebă Ryan.

— FedEx stă mai bine decât ei, răspunse generalul Moore. De fapt, FedEx are cu mult mai multe capacităţi de transport decât ei. Urmează să vă rugăm să autorizaţi mobilizarea flotei aeriene civile de rezervă, domnule preşedinte.

— Se aprobă, replică imediat Ryan.

— Şi ar mai fi unele chestii mărunte, zise Moore. Închise o clipă ochii. Lucrase mult după miezul nopţii, dar nimeni nu apucase să doarmă prea mult în ultima vreme. VMH-1 este pregătit şi în aşteptare. Suntem angajaţi într-un conflict cu o ţară care dispune de rachete nucleare balistice. Aşadar, trebuie să ne gândim la posibilitatea – îndepărtată poate, dar rămâne totuşi o posibilitate – că ei le vor lansa contra noastră. În consecinţă, VMH-1 şi elicopterul prezidenţial sunt în stare de alertă la baza aeriană Andrews. Putem aduce aici un elicopter, în care să vă îmbarcaţi împreună cu familia, în şapte minute. Asta cade în sarcina dumitale, domnişoară O'Day, spuse Moore către Andrea.

Agentul principal al preşedintelui încuviinţă.

— Menţinem permanent legătura. Totul este trecut în Manual, rosti ea.

Faptul că nimeni nu mai deschisese acea carte din 1962 ieşea din discuţie.

Toată procedura era scrisă acolo. Domnişoara Price O'Day părea uşor slăbită.

— Eşti bine? o întrebă Ryan.

— Stomacul, explică ea.

— Ai încercat cu ghimbir? continuă Jack.

— Doctorul North mi-a zis că nu merge pentru ce am eu.

Vă rog să mă scuzaţi, domnule preşedinte. Era jenată că el îi remarcase starea de rău. Întotdeauna dorise să fie băieţoasă. Însă băieţii nu rămân însărcinaţi.

— De ce nu te duci acasă?

— Domnule, eu…

— *Du-te,* rosti Ryan. Este un ordin. Eşti femeie şi eşti gravidă. Nu poţi face tot timpul pe poliţista, bine? Găseşte pe cineva să te înlocuiască şi du-te. Imediat.

Agentul special Price O'Day ezită, dar primise un ordin, aşa că ieşi pe uşă. Un alt agent intră îndată.

— O femeie cu apucături bărbăteşti. Unde naiba va ajunge lumea asta? le adresă Ryan întrebarea celor adunaţi.

— Nu eşti un adevărat liberal, Jack, remarcă rânjind Jackson.

— Mi se pare că se cheamă circumstanţe obiective. Rămâne totuşi o fată, chiar dacă poartă pistol. Cathy zice că evoluează bine. Chestia cu greaţa provocată de sarcină nu durează o veşnicie. Se pare că-i ţine partea. Bun, altceva, generale?

— Kneecap şi Air Force One sunt în alertă maximă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dacă suntem avertizaţi de o lansare a chinezilor, în mai puţin de şapte minute dumneavoastră şi vicepreşedintele veţi fi la bordul elicopterelor, apoi veţi face cinci minute până la baza Andrews şi încă trei minute până ce sunteţi pregătiţi de decolare. Familia dumneavoastră se va îmbarca în Air Force One, iar dumneavoastră în Kneecap, concluzionă el.

Kneecap era de fapt Postul de Comandă Aeropurtat în caz de urgenţă naţională, dar acronimul oficial era prea greu de pronunţat. Ca şi aparatul VC-25A care servea drept Air Force One, Kneecap era un avion 747 transformat, care în realitate nu constituia decât ambalajul zburător al unui set de aparate radio.

— Doamne, e grozav să ştii asta. Ce se va întâmpla cu familia mea? întrebă preşedintele.

— În împrejurările actuale, ţinem tot timpul un elicopter pregătit în vecinătatea locurilor unde se găsesc soţia şi

copiii; apoi îşi vor lua zborul înspre direcţia care pare cea mai sigură pe moment. Dacă nu ajung la Andrews, vor fi luaţi ulterior de către un avion şi duşi într-un loc potrivit. Totul e teorie, explică Moor, dar trebuie să fiţi la curent cu ea.

— Îi pot opri ruşii pe chinezi? puse Ryan întrebarea, întorcându-şi iarăşi atenţia către hartă.

— Domnule, rămâne de văzut. Şi ei *au* opţiunea nucleară, dar nu mă aştept să joace pe cartea asta. Chinezii *au* douăsprezece rachete balistice intercontinentale tip CSS-4. În esenţă sunt nişte copii ale vechilor noastre rachete Titan-II propulsate cu combustibil lichid, cu o încărcătură de luptă având o putere estimată de trei până la cinci megatone.

— Distrugătoare de oraşe? întrebă Ryan.

— Corect. Nu există mijloace de contracarare şi, oricum, nu ne-a mai rămas nimic care să fie folosit împotriva lor. Precizia lor este estimată a fi în jur de plus/ minus o mie de metri. Aşadar, pot distruge foarte uşor un oraş, dar asta-i cam tot ce pot face.

— Vreo idee în legătură cu ţintele lor? îl interpelă Jackson. Moore făcu imediat un gest aprobator.

— Da. Racheta este destul de primitivă, iar silozurile sunt orientate către ţintele lor, deoarece racheta purtătoare are capacităţi limitate de manevră în zbor. Două ţintesc către Washington. Altele către L.A., San Francisco şi Chicago. Plus Moscova, Kiev, Sankt-Petersburg. Toate sunt rămase din vremea Războiului Rece şi n-au fost modificate în niciun fel.

— Nu-i niciun chip să le eliminăm? ceru Jackson.

— Cred că putem schiţa o operaţiune cu avioane de vânătoare sau bombardiere, pe care să le trimitem, înarmate cu rachete PGM[99], împotriva silozurilor, admise Moore. Dar înainte de toate va trebui să transportăm pe calea aerului bombele până la Suntar; dar chiar şi-aşa, va fi o misiune cam lungă pentru autonomia unui F-l 17.

— Putem trimite bombardiere B-2 din Guam? sugeră Jackson.

[99] Precision Guided Missile – arme cu precizie ridicată, care limitează pagubele şi pierderile de vieţi omeneşti inutile, (n.red.).

— Nu sunt sigur dacă pot transporta tipul potrivit de muniţie. Trebuie să verific.

— Jack, e o problemă la care trebuie să ne gândim, bine?

— Te-am auzit, Robby. Generale, pune pe cineva să se ocupe de ea, bine?

— Am înţeles, domnule.

— Ghenadi Iosifovici! salută Diggs atunci când păşi în camera hărţilor.

— Marion Ivanovici! Rusul veni să-i strângă mâna, apoi îl îmbrăţişă. Ba chiar îşi pupă oaspetele, în maniera rusească, iar Diggs bătu în retragere, în manieră americană. Înăuntru!

Diggs aşteptă circa zece secunde.

— Afară!

Era o glumă specifică lor şi amândoi făcură haz de ea.

— Bordelul ţestoasei încă există?

— Era la locul lui ultima oară când am verificat, Ghenadi. Apoi Diggs fu silit să le explice celorlalţi. Când eram la Fort Irwin adunam toate broaştele ţestoase de deşert pe care le găseam şi le puneam într-un loc ferit, astfel ca tancurile să nu le strivească, provocând protestele ecologiştilor. Cred că sunt tot în acelaşi loc, făcând pui de ţestoasă, numai că afurisitele de animale se regulau atât de lent, încât le lua somnul în timpul împerecherii.

— Le-am spus povestea asta de multe ori, Marion. Apoi rusul deveni serios. Mă bucur să te văd. Voi fi şi mai bucuros să-ţi văd divizia.

— Cât de rău este?

— Nu-i de bine. Vino. Păşiră către uriaşa hartă de perete. Acestea erau poziţiile lor în urmă cu treizeci de minute.

— Cum reuşiţi să-i ţineţi sub observaţie?

— În prezent avem la dispoziţie dronele voastre invizibile Dark Star, iar pe teren am un căpitan tânăr şi isteţ care-i urmăreşte.

— Aşa departe… murmură Diggs. Colonelul Masterman se găsea în acel moment chiar în spatele lui. Duke? Apoi privi către amfitrionul său rus. Acesta e colonelul Masterman, ofiţerul meu G-3. Ultima sa numire a fost de

comandant de escadron în Regimentul Zece Cavalerie.

— „Buffalo Soldiers”, da?

— Da, domnule, confirmă Masterman printr-o înclinare a capului, dar privirea nu i se dezlipea de pe hartă. Nişte ticăloşi ambiţioşi, nu-i aşa?

— Primul lor obiectiv va fi aici, spuse colonelul Aliev, utilizând un indicator. Acesta-i filonul aurifer Gogol.

— Păi ce naiba, dacă e să furi ceva, măcar să fie o mină de aur, corect? întrebă retoric Duke. Ce aveţi la dispoziţie pentru a-i opri?

— Divizia Doi-Şase-Cinci Infanterie Motorizată se află aici, indică Aliev.

— Are efectiv complet?

— Nu chiar, dar i-am antrenat mai bine. Mai avem pe drum încă patru divizii de infanterie motorizată. Prima va ajunge în Chita mâine la amiază. Tonul lui Aliev era puţin cam prea optimist faţă de situaţia precară. Nu dorea să le-arate americanilor vreun semn de slăbiciune.

— Au totuşi o cale lungă de străbătut, remarcă Masterman, privind către şeful său.

— Ce planuri ai, Ghenadi?

— Vreau să duc cele patru divizii către nord, să facă joncţiunea cu 265 şi să-i oprească pe chinezi undeva pe-aici. Apoi, poate vom folosi forţele tale ca să pătrundem spre est şi să le tăiem linia.

„Iată că nu doar chinezii sunt ambiţioşi”, observară Diggs şi Masterman. Distanţa era comparabilă cu cea dintre Fort Riley, Kansas şi Fort Carson, Colorado, dacă ar fi vrut să mute Divizia întâi de Infanterie (Motorizată) între cele două baze, numai că deplasarea s-ar fi făcut pe teren plat şi fără să întâmpine opoziţie. Aici, sarcina implica trecerea unor nenumărate dealuri şi o rezistenţă serioasă din partea inamicului. Aceşti factori *chiar înseamnă* o mare diferenţă, remarcară cei doi ofiţeri americani.

— Până acum niciun contact serios?

— Nu, îşi scutură capul Bondarenko, mi-am ţinut trupele mecanizate la mare distanţă de ei. Chinezii avansează fără a întâmpina opoziţie.

— Vreţi să se culce pe-o ureche, să devină neglijenţi? întrebă Masterman.

— Da, e mai bine să se simtă foarte siguri pe ei.

Colonelul american făcu un gest de încuviinţare. Ideea avea sens, deoarece întotdeauna războiul se dovedise a fi, în egală măsură, un joc psihologic şi fizic.

— Dacă debarcăm din tren la Chita, rămâne totuşi un lung marş de apropiere către locaţia pe care-aţi desemnat-o pentru noi, domnule general.

— Cum stăm cu combustibilul? întrebă colonelul Douglas.

— Combustibil avem din belşug, răspunse colonelul Aliev. Punctele albastre de pe hartă reprezintă facilităţile de stocare – e asemănător cu motorina voastră, tip doi.

— Cât de mult aveţi? se interesă Douglas.

— La fiecare depozit, un miliard două sute cincizeci de milioane de litri.

— Drace! remarcă Douglas. *Atât* de mult?

— Depozitele de combustibil au fost înfiinţate cu scopul de a deservi o mare forţă mobilă în cazul unui conflict de frontieră. Au fost construite pe vremea lui Nikita Sergheievici Hruşcev. Tancuri de stocare gigantice, din beton şi oţel, toate subterane, bine ascunse.

— Au fost ascunse foarte bine, observă Mitch Turner. Niciodată n-am avut informaţii despre ele.

— Va să zică am scăpat chiar şi de sateliţii voştri de recunoaştere, da? Asta îi satisfăcu pe ruşi. Fiecare depozit este operat de-o echipă de douăzeci de mecanici şi dispune de uriaşe pompe electrice.

— Îmi place unde sunt localizate, rosti Masterman. Ce-i cu unitatea asta de-aici?

— Aceea este BOIAR[100], o forţa mecanizată de rezervă. Oamenii abia au fost mobilizaţi. Armamentul lor provine dintr-un buncăr de depozitare ascuns. Este o divizie la scară mică, cu echipament vechi – tancuri T-55 şi alte chestii – dar bine întreţinut. Ţinem ascunsă această forţă, zise Aliev.

Ofiţerul G-3 american ridică din sprâncene. Or fi fost ruşii

[100] Denumirea evocă aristocraţia feudală care sprijinea militar conducătorii Kievului, (n.red.).

surclasaţi ca efective şi dotare, dar proşti nu erau. Forţa BOIAR era amplasată într-o locaţie foarte interesantă… dacă Ivan va şti cum s-o utilizeze. În ansamblu, conceptul lor tactic arăta bine – teoretic. O mulţime de soldaţi puteau veni cu idei bune. Însă problema consta în aplicarea lor. Aveau ruşii abilitatea s-o facă? Strategii militari ruşi erau printre cei mai buni din lume – suficient de buni ca armata Statelor Unite să le fure cu regularitate ideile. Problema consta în faptul că armata americană putea aplica teoriile în practică, pe un câmp real de bătălie, iar ruşii nu puteau.

— Cum se împacă oamenii voştri cu situaţia actuală? îi chestionă Masterman.

— Vă referiţi la soldaţii noştri? preciză Aliev. Soldatul rus ştie să se bată, îl asigură pe omologul său american.

— Hei, colonele, nu le pun la îndoială curajul, îşi asigură Duke gazda. Care-i starea lor de spirit?

Bondarenko fu cel care răspunse:

— Ieri am dat ochii cu unul dintre ofiţerii tineri, Komanov, din linia defensivă a graniţei. Era furios că n-am fost capabili să-i oferim sprijinul necesar ca să-i învingă pe chinezi. Mi-a fost ruşine, admise generalul în faţa oaspeţilor săi. Oamenii mei stau bine cu moralul. Cu antrenamentul stau prost – am ajuns aici abia cu câteva luni în urmă, iar schimbările efectuate de mine abia începuseră să-şi facă efectul. Dar, veţi vedea, soldatul rus *întotdeauna* s-a ridicat la înălţimea situaţiei şi asta va face şi acum – dacă noi, cei de-aici, suntem demni de respectul lui.

Masterman nu-şi mai încrucişă privirea cu cea a şefului său. Diggs îl lăudase pe generalul rus, iar Diggs era atât un bun soldat, cât şi un fin observator al oamenilor. Dar rusul tocmai recunoscuse că soldaţii săi nu sunt atât de bine antrenaţi pe cât ar fi trebuit. Vestea bună era că pe câmpul de luptă oamenii deprindeau rapid tainele milităriei. Vestea proastă era că acelaşi câmp de bătălie reprezenta cel mai brutal mediu de selecţie de pe faţa pământului. În cursul procesului unii oameni vor învăţa să fie soldaţi, alţii vor pieri, iar ruşii nu dispuneau de prea multe efective pentru a-şi permite pierderile. Acum nu mai era situaţia din 1941,

când jumătate din populaţie se ridicase la luptă.

— Vreţi ca după ce vom debarca în Chita să ne punem rapid în mişcare? întrebă Tony Welch. Era şeful de stat-major al diviziei.

— Da, confirmă Aliev.

— Bun, păi atunci trebuie să dau o fugă până acolo să văd ce infrastructură aveţi. Ştiţi ceva despre combustibilul pentru elicopterele noastre?

— Bazele forţelor noastre aeriene au depozite de combustibil aidoma celor pentru motorină, îi comunică Aliev. Voi îi ziceţi infrastructură, da? E singurul domeniu în care nu avem lipsuri. Când sosesc elicopterele?

— Aviaţia încă munceşte la problema transportului. Vor aduce brigada noastră de aviaţie pe calea aerului. Primele vor sosi elicopterele Apache.

— Ne vom bucura tare mult la vederea elicopterelor voastre de atac. Noi avem foarte puţine, iar forţele noastre aeriene ne livrează unele noi cu mare încetineală.

— Duke, spuse Diggs, ia legătura cu aviaţia. Avem nevoie de elicoptere chiar acum, pentru a da o raită să vedem ce se-ntâmplă în împrejurimi.

— Am înţeles, replică Masterman.

— Permiteţi-mi să instalez o staţie radio cu legătură prin satelit, rosti locotenent-colonelul Garvey, îndreptându-se către uşă.

Ingrid Bergman se îndrepta în momentul acela către sud. Generalul Wallace dorea să-şi facă o idee mai bună asupra liniei de aprovizionare chineze, iar acum obţinea ce-şi dorise. În multe privinţe Republica Populară Chineză semăna cu America de la începutul secolului anterior. Echipamentele se transportau mai ales pe calea ferată. În locul unei reţele majore de autostrăzi, aşa cum ar fi făcut americanii, existau o mulţime de căi ferate. Acestea erau eficiente pentru deplasarea unor cantităţi mari, din indiferent ce marfă, pe distanţe medii şi lungi, dar erau totodată lipsite de flexibilitate şi greu de reparat – mai ales podurile şi, mai presus de orice, tunelurile – aşa că spre ele

ţinteau acum generalul şi planificatorii săi. Problema e că aveau prea puţine bombe la dispoziţie. Niciunul din mijloacele sale de atac – compuse în majoritate din aparate F-15E Strike Eagle în acel moment – nu zburaseră până acolo cu bombe ataşate sub aripi, aşa că abia avea muniţie aer-sol pentru o misiune de atac cu opt avioane. Ca şi cum te-ai duce la bal şi acolo nu a-i găsi fete; deşi muzica ar fi grozavă şi băutura foarte bună, în realitate n-ai avea cu să te distrezi. Dar într-un mod pervers, echipajelor de pe F-15 nu le păsa. Erau ahtiaţi să se joace cu avioanele lor de vânătoare şi toţi acei piloţi preferau să doboare alte avioane în loc să arunce cu bombe în pifani. Era o problemă de orgoliu. Singurul lucru care conta în prezent era faptul că excentricii săi piloţi le făceau traiul infernal celor din forţele aeriene ale R.P.C., având deja la activ peste şaptezeci de victorii confirmate în luptă aeriană, faţă de nicio pierdere proprie. Avantajul de a deţine aparate E-3B AWACS fusese hotărâtor, încât inamicul parcă ar fi zburat pe avioane Fokker din Primul Război Mondial, iar ruşii învăţau rapid cum să se folosească de sprijinul aeronavelor E-3B. Avioanele ruseşti de vânătoare aveau caracteristici aerodinamice foarte bune, însă autonomia de zbor era scăzută. Niciodată nu construiseră un interceptor ale cărui rezervoare de combustibil să-i asigure mai mult de-o oră timp de zbor. Nici nu deprinseseră tehnica realimentării în aer, aşa cum procedaseră americanii. Astfel că interceptoarele ruseşti MIG şi Sukhoi erau capabile să decoleze, să primească instrucţiuni de la avioanele AWACS şi să participe la un singur angajament, însă apoi trebuiau să se întoarcă la bază pentru realimentare cu combustibil. Jumătate dintre victoriile pe care piloţii săi de pe Eagle le acumulaseră până atunci erau constituite din aparate de vânătoare chineze care rupseseră lupta în scopul întoarcerii la bază pentru realimentare. Nu era cinstit, dar lui Wallace, asemeni tuturor tipilor din forţele aeriene, nu prea îi păsa de cavalerism în luptă.

Însă până în acel moment Wallace dusese un război defensiv. Apărase cu succes spaţiul aerian rus. Nu

eliminase ţinte terestre, nici măcar nu atacase trupele chineze din Siberia. Aşa că, în ciuda faptului că avioanele sale obţinuseră succese în luptă, nu realizaseră nimic important. Sfârşind aceste gânduri, ridică receptorul staţiei radio care-i făcea legătura cu America, via satelit.

— N-am primit bombele, domnule general, îi comunică lui Mickey Moore.

— Băieţii de la aerotransport au o mulţime de sarcini, iar Mary Diggs urlă să-i facem rost de nişte camioane care să-i mute elicopterele brigăzii acolo unde-i nevoie de ele.

— Domnule, problema e simplă. Dacă vreţi ca noi să anihilăm ţintele chineze, trebuie să avem bombe. Sper că nu vă cer ceva prea complicat, adăugă Wallace.

— Ia-o mai uşor, Gus, îl avertiză Moore.

— Păi, domnule, poate că de la Washington lucrurile se văd puţin altfel, dar aici unde stau eu sunt misiuni de executat, dar nu avem uneltele necesare îndeplinirii lor. Aşa că voi, tipii din D.C., ori îmi trimiteţi uneltele, ori anulaţi misiunile. E alegerea dumneavoastră, domnule.

— Ne ocupăm de asta, îl asigură şeful Statului-Major Reunit.

— Care sunt ordinele pentru mine? îl întrebă Mancuso pe Secretarul Apărării.

— Nu sunt pe moment, îi spuse Bretano lui CINCPAC.

— Domnule, pot să vă întreb de ce? La televizor se spune că suntem în război cu China. Trebuie să mă implic sau nu?

— Analizăm ramificaţiile politice ale problemei, explică TUNETUL.

— Pardon?

— Ai auzit bine.

— Domnule secretar, tot ce ştiu legat de politică e că trebuie să votez la fiecare doi ani, dar am o mulţime de nave cenuşii sub comandă şi ele sunt cunoscute, tehnic vorbind, sub denumirea de nave *de război*, iar ţara mea este în război. Frustrarea din tonul lui Mancuso era evidentă.

— Amirale, când preşedintele va decide ce-i de făcut, vei

afla. Până atunci, pregăteşte-ţi flota pentru acţiune. Veţi intra în joc. Doar că nu ştiu sigur când anume.

— Am înţeles, să trăiţi. Mancuso închise şi se uită la subordonaţii săi. Ramificaţii politice, rosti el. Nu-l credeam pe Ryan să fie aşa.

— Domnule amiral, încercă Mike Lahr să-l calmeze. Gândiţi-vă că în loc de „politice" ramificaţiile sunt „psihologice", bine? Poate că domnul secretar Bretano a folosit un cuvânt greşit. Probabil ideea este să-i atacăm atunci când vom obţine cele mai favorabile rezultate – pentru că ne confruntăm de fapt cu şefii lor, vă amintiţi, domnule?

— Aşa crezi?

— Vă aduceţi aminte cine-i vicepreşedinte? E unul de-al nostru, domnule amiral. Iar preşedintele Ryan nu-i un papă-lapte, aşa-i?

— Păi… din câte-mi aduc eu aminte, nu este, zise CINCPAC, rememorând clipele când îl întâlnise întâia oară pe individ şi de schimbul de focuri care avusese loc la bordul lui *Octombrie Roşu*. Nu, Jack Ryan nu era un papă-lapte. Tu ce crezi că e în mintea lui?

— Chinezii sunt implicaţi într-un război terestru – aerian şi terestru, oricum. Pe mare nu se-ntâmplă nimic. Poate nici nu se-aşteaptă să aibă loc acţiuni navale. Dar au pus în mişcare câteva nave, doar în scopul stabilirii unei linii defensive a litoralului. Dacă primim ordin să atacăm aceste nave, scopul acestuia va fi crearea unui impact psihologic. Aşa că haideţi să trasăm nişte planuri mergând pe ideea asta, bine? Intre timp, vom continua să aducem pe poziţii cât mai mult din tehnica noastră de luptă.

— Bine. Mancuso încuviinţă, apoi se întoarse cu faţa spre harta murală.

În acel moment Flota Pacificului se găsea aproape cu tot efectivul la vest de meridianul de schimbare a datei, iar chinezii probabil n-aveau niciun indiciu despre locul unde se află navele sale, dar ştiau că sunt în marş. USS *Tucson* se aţinea pe urmele lui *406*, singurul submarin al R.P.C. echipat cu rachete balistice. Occidentalii îl denumiseră

SSBN[101] clasa „Xia”, deşi specialiştii săi de la informaţii nu erau de acord cu acel nume; dar *406* era numărul pictat pe chioşcul submarinului, aşa că ei aşa îl botezaseră. Dar nimic din toate acestea nu-l preocupa pe Mancuso. Dacă plănuia să deschidă focul împotriva chinezilor, primul ordin de a trage va fi emis către *Tucson* – ca să trimită pe fundul Pacificului submarinul înarmat cu rachete. Îşi aminti că R.P.C. deţinea rachete cu încărcătură nucleară, iar cele aflate în aria sa de responsabilitate vor dispărea îndată ce va da permisiunea de a fi atacate. USS *Tucson* era înarmat cu torpile Mark 48 ADCAP[102] şi ei vor elimina *acea* ţintă, în caz că judecase corect, şi preşedintele Ryan nu era deloc un papă-lapte.

— Cum stăm, mareşale Luo? întrebă Zhang Han San.

— Lucrurile merg bine, răspunse imediat mareşalul. Am forţat fluviul Amur cu pierderi ridicol de mici, am capturat poziţiile ruseşti în câteva ore, iar acum ne-ndreptăm spre nord.

— Rezistenţa inamicului?

— Uşoară. De fapt, foarte uşoară. Am început să ne-ntrebăm dacă până la urmă ruşii au desfăşurat ceva forţe în acel sector. Cei de la informaţii sugerează că ar fi prezente două divizii mecanizate, însă dacă sunt acolo, încă nu s-au mişcat pentru a stabili contactul cu noi. Trupele noastre gonesc înainte, avansând zilnic mai bine de treizeci de kilometri. Estimez că vom vedea mina de aur peste şapte zile.

— E vreun lucru care merge prost? îl chestionă Qian.

— Numai în aer. Americanii au desfăşurat avioane de vânătoare în Siberia şi, după cum bine ştim, sunt destul de pricepuţi la maşinării, în special la cele zburătoare. Au provocat unele pierderi avioanelor noastre de luptă,

[101] Denumire sub care sunt cunoscute submarinele strategice, purtătoare de arme nucleare, (n.red.).

[102] Advanced Capability – torpilă cu capacităţi de ghidare îmbunătăţite, proiectată pentru a distruge atât ţinte aflate la suprafaţă, cât şi ţinte în imersiune, îndeosebi submarine nucleare, (n.red.).

recunoscu ministrul Apărării.

— Cât de mari sunt pierderile?

— În total, peste o sută de aparate. Am doborât şi noi circa douăzeci şi cinci de avioane ca răspuns, însă americanii sunt experţi în luptele aeriene. Din fericire, aparatele lor nu pot face mare lucru pentru a stânjeni înaintarea tancurilor noastre şi, după cum fără îndoială aţi remarcat, n-au efectuat niciun atac în teritoriul nostru.

— Oare de ce, mareşale? îl interpelă Fang.

— Nu ştim sigur, răspunse Luo, răsucindu-se către şeful MSS. Tan?

— Nici sursele noastre nu cunosc ceva cert. Explicaţia cea mai plauzibilă este că americanii au luat decizia politică de-a nu ne ataca direct, ci doar de a-şi apăra „aliaţii” ruşi într-o manieră pro formă. Presupun că un alt motiv ar fi că nu doresc să înregistreze pierderi de pe urma apărării noastre aeriene, dar principala cauză a limitării lor este fără îndoială de natură politică.

Cei din jurul mesei dădeau aprobator din cap. Într-adevăr, era cea mai plauzibilă explicaţie pentru lipsa de iniţiativă a americanilor, iar toţi acei bărbaţi înţelegeau consideraţiile politice.

— Asta înseamnă că-şi dozează acţiunile împotriva noastră în aşa fel ca să ne provoace pagube minime? întrebă Tong Jie. Pentru el ar fi fost, fireşte, cu atât mai bine, fiindcă ministrul de interne ar fi trebuit să se ocupe de dezordinea pe care o serie de atacuri susţinute ar fi provocat-o în interiorul ţării.

— Amintiţi-vă de ce v-am spus înainte, sublinie Zhang. Americanii *vor face* afaceri cu noi îndată ce vom securiza noile noastre teritorii. Ei anticipează deja asta. E limpede că-şi vor ajuta prietenii ruşi, dar atât şi nimic mai mult. Americanii nu sunt decât nişte mercenari. Preşedintele Ryan, ce-a fost el?

— Spion CIA, unul foarte eficient, conform datelor înregistrate, le reaminti Tan Deshi.

— Nu, îl contrazise Zhang. A fost agent de bursă înainte de-a se înrola în CIA, apoi, după ce-a părăsit Agenţia, a fost

din nou agent de bursă – şi pe cine-a adus în cabinetul său? Pe Winston, un alt capitalist enorm de bogat, care-a făcut afaceri cu acţiuni şi titluri de proprietate, un bogătaş american tipic. Vă spun eu, pentru a-i înţelege pe-aceşti doi oameni, cheia o reprezintă banii. Sunt afacerişti. Singura lor ideologie politică este de a-şi umfla portofelele. În acest scop, încearcă să nu-şi creeze duşmani de moarte, iar acum, iată, nu încearcă să ne supere prea rău. V-am zis, îi înţeleg pe oamenii ăştia.

— Poate, spuse Qian. Dar dacă la mijloc sunt circumstanţe obiective care-i împiedică să întreprindă acţiuni mai agresive?

— Atunci de ce marina lor n-a trecut la acţiune? Marina lor militară e cea mai formidabilă din lume, dar nu face nimic, corect, Luo?

— Până acuma, aşa e, însă suntem îngrijoraţi din pricina ei, îi avertiză mareşalul. Era soldat, nu marinar, deşi Forţele Navale ale Armatei Populare se aflau sub comanda sa. Avem avioane de patrulare care le caută navele, dar până acum nu le-am reperat. Ştim că nu mai sunt în port, dar asta-i tot.

— Nu întreprind nimic cu marina. Nu fac nimic cu forţele lor terestre. Ne împung puţin cu aviaţia, dar ce reprezintă asta? Doar un bâzâit de insecte, expedie Zhang subiectul.

— De câte ori am subestimat, din păcate, America şi pe Ryan? îi interpelă Qian. Vă spun eu, tovarăşi, ne aflăm într-o situaţie periculoasă. Toate bune şi frumoase dacă vom avea succes şi conflictul va rămâne de domeniul trecutului, însă orice om poate greşi, dând dovadă de prea multă încredere în sine.

— Iar supraestimarea unui inamic te face să nu întreprinzi nimic, niciodată, contraatacă Zhang Han San. Oare am ajuns unde ne aflăm acum, noi şi patria noastră, prin timiditate? Marşul Cel Lung nu a fost făcut de nişte laşi. Privi împrejurul mesei, dar nimeni nu avu curajul să-l contrazică.

— Aşadar lucrurile decurg bine în Rusia? îl întrebă Xu pe ministrul apărării.

— Mai bine decât plănuisem, îi asigură Luo pe toţi.

— Atunci vom continua, decise Primul Secretar în numele tuturor, de vreme ce alţii luaseră deja adevărata decizie. Curând şedinţa fu ridicată, iar miniştrii porniră fiecare la treaba lui.

— Fang?

Ministrul fără portofoliu se-ntoarse şi îl zări pe Qian Kun venind pe coridor, după el.

— Da, prietene?

— Motivul pentru care americanii n-au întreprins acţiuni mai ferme este că ei operează la capătul unei singure căi ferate pe care îşi transportă trupele şi proviziile. Asta cere timp. Nu ne-au bombardat încă pentru că, probabil, nu au bombe. Şi de unde a luat Zhang prostiile alea despre ideologia americană?

— Este foarte experimentat în domeniul relaţiilor internaţionale, replică Fang.

— Este? Chiar este? Nu-i el cel care i-a păcălit pe japonezi să înceapă un război cu americanii? De ce oare? Ca japonezii şi noi să putem pune mâna pe Siberia. Iar apoi n-a sprijinit el discret tentativa Iranului de-a cuceri Regatul Saudit? De ce? Pentru ca ulterior musulmanii să poată fi unealta noastră de supunere a Rusiei – iar noi să punem mâna pe Siberia. Fang, el nu se gândeşte decât la Siberia. Doreşte s-o vadă adusă sub stindardul nostru înainte de-a muri. Probabil îşi doreşte ca cenuşa lui să fie pusă într-o urnă de aur, aidoma unui împărat, şopti Qian. Este un aventurier, iar genul acesta de om sfârşeşte tragic.

— Cu excepţia celor care reuşesc, sugeră Fang.

— Câţi dintre ei au reuşit şi câţi au murit între zidurile unei închisori? ripostă Qian. Eu zic că americanii ne vor ataca dur, îndată ce-şi vor aduna forţele. Zhang se ia după viziunile sale politice, nu după fapte, după realitate. Ne poate duce ţara la pierzanie.

— Sunt americanii chiar aşa de formidabili?

— Dacă n-ar fi, Fang, atunci de ce mai pierde Tan atât de mult timp încercând să le fure invenţiile? Nu-ţi aminteşti ce le-a făcut America Japoniei şi Iranului? Sunt precum

vrăjitorii din legende. Luo ne-a spus că ne-au spulberat forţele aeriene. De câte ori ne spusese cât de formidabile sunt avioanele noastre de luptă? Am băgat atâţia bani în acele aparate minunate, iar americanii le-au măcelărit ca pe nişte porci îngrăşaţi pentru tăiat! Luo pretinde că le-am doborât douăzeci şi cinci de avioane. Doar *pretinde*. Mai mult ca sigur că nu le-am doborât decât unul sau două! Cu preţul pierderii a peste o sută de-ale noastre, însă Zhang ne spune că americanii nu vor să ne înfrunte. Oh, chiar aşa? În trecut i-a reţinut ceva să zdrobească armata Japoniei, iar apoi să anihileze Iranul? Qian se opri să răsufle. Mi-e frică, Fang. Mi-e teamă de conflictul în care ne-au vârât Zhang şi Luo.

— Chiar dacă ai avea dreptate, ce putem face ca să-i punem capăt? îl întrebă ministrul.

— Nimic, recunoscu Qian. Dar *cineva* trebuie să rostească adevărul. *Cineva* trebuie să ne prevină de pericolul care planează asupra noastră, dacă vrem ca la sfârşitul acestei aventuri nelegitime să mai avem o ţară.

— Poate. Qian, întotdeauna ai fost întruchiparea prudenţei şi bunului-simţ. Vom mai sta de vorbă, promise Fang, întrebându-se cât anume din vorbele bărbatului era frică şi cât anume bun-simţ. Fusese un bun administrator al sistemului feroviar naţional, deci un om cu o solidă percepţie a realităţii.

Fang îl ştia pe Zhang aproape de-o viaţă. Era un jucător extrem de talentat pe scena politică şi un strălucit manipulator de mase. Dar Qian pusese problema dacă aceste talente migraseră în zona corectei perceperi a realităţii şi dacă Zhang îi înţelegea *cu adevărat* pe americani şi America – şi mai presus de toate pe acel tip, Ryan? Sau pur şi simplu bătea forţat nişte piroane de formă nepotrivită în orificiile pe care le avea întipărite în minte? Fang admise că nu ştia, până în acel moment, răspunsurile la aceste întrebări. Nici măcar nu ştia dacă Zhang are sau nu dreptate. Şi ar fi trebuit să ştie. Dar cine-ar fi putut şti? Tan, de la Ministerul Securităţii Statului? Shen de la Externe? Cine altcineva? Cu siguranţă nu premierul Xu. El

nu făcea decât să confirme consensul la care ajunseseră alţii, ori să repete cuvintele pe care i le suflase Zhang în ureche.

Fang păşea către biroul său gândindu-se la toate aceste lucruri, încercând să-şi organizeze ideile. Din fericire, avea un sistem care să le pună în practică.

Startul fusese dat în Memphis, cartierul general al firmei Federal Express. Faxurile şi telexurile sosiseră simultan, anunţând compania că avioanele sale cargo agabaritice erau chemate în serviciul federal conform termenilor stipulaţi în Faza I de mobilizare a Flotei Aeriene Civile de Rezervă. Asta însemna că toate avioanele capabile să transporte marfă la a căror finanţare contribuia guvernul (adică aproape toate, căci nicio bancă comercială nu putea concura Washingtonul în probleme de finanţare) erau rechiziţionate, împreună cu echipajele lor, de către Comandamentul pentru Transport Aerian. Anunţul nu fusese bine primit, dar în acelaşi timp nu constituia o surpriză. Zece minute mai târziu sosiră completări ale mesajului, menţionând unde trebuie să meargă fiecare aparat şi curând după aceea acestea începură rulajul pentru decolare. Echipajele de zbor, majoritatea având pregătire militară, se întrebau care va fi destinaţia lor finală, încredinţaţi că va fi una surpriză. În această privinţă piloţii urmau să nu fie deloc dezamăgiţi.

FedEx urma să se descurce în continuare cu vechile modele de avioane cu fuzelaj îngust, precum venerabilul Boeing 727, cu care compania îşi începuse activitatea în urmă cu două decenii. Dispecerii ştiau că acestea vor fi solicitate la limită, dar aveau acorduri de asistenţă încheiate cu liniile aeriene, pe care urmau acum să le activeze, cu scopul de-a face faţă transporturilor neîntrerupte de hârtii legale şi homari vii de-a lungul şi de-a latul Americii.

— Cât de ineficient e transportul? se interesă Ryan.

— Păi, putem să livrăm bombe pentru o zi de

bombardamente în trei zile de zbor – poate chiar două, dacă forţăm puţin lucrurile, dar ar fi mai bine să dăm uitării ideea asta, îi spuse Moore. Bombele cântăresc mult, iar transportul lor necesită o grămadă de combustibil pentru motoarele cu reacţie. Generalul Wallace are o listă drăguţă cu obiective de atacat, dar pentru a trece la acţiune are nevoie de bombe.

— De unde urmează să plece bombele?

— Baza Andersen a forţelor aeriene, din Guam, are un stoc frumuşel, zise Moore. La fel Elmendorf din Alaska şi Mountain Home din Idaho. Mai sunt şi alte locuri. Nu se pune problema timpului şi a distanţei, ci a greutăţii. Baza rusească din Suntar folosită de către Wallace e suficient de mare pentru rolul său. Trebuie doar să-i trimitem bombele, însă am deturnat o mulţime de avioane de transport spre Germania, pentru a încărca tehnica de luptă a Diviziei 1 Blindată şi a i-o duce lui Diggs. Asta le va lua patru zile de zboruri nonstop.

— Cu odihna echipajelor cum rămâne? îl întrebă Jackson.

— Poftim? se miră Ryan.

— E o chestie din marină, Jack. Aviaţia se supune unor reguli de sindicat privitoare la cât de mult pot zbura piloţii. Aceste reguli nu se aplică la aviaţia îmbarcată, explică Robby. Aparatele C-5 au un compartiment în care echipajul poate dormi. Am vrut doar să fac o glumă. Nu trebuia să se scuze. Era târziu – de fapt „devreme” era termenul potrivit – şi nimeni din Casa Albă n-apucase să doarmă prea mult.

Ryan şi-ar fi dorit să fumeze, ca să facă faţă tensiunii, dar Ellen Sumter era acasă, în patul ei, şi nimeni din tura de noapte nu era fumător, din câte ştia el.

Preşedintele era conştient că se manifesta partea urâtă a caracterului său. Îşi masă faţa cu palmele şi privi spre ceas. Avea nevoie de puţin somn.

— E târziu, Iepuraş, îi zise Mary Pat soţului ei.

— Nu m-aş fi prins. Din pricina asta mi se-nchideau ochii?

De fapt nu exista nicio raţiune ca ei să se afle la serviciu. CIA nu avea aproape nicio reprezentare în China. SORGE

era singura sursă de valoare. Restul comunităţii de spionaj, DIA şi NSA, agenţii mult mai mari decât CIA în ceea ce priveşte personalul, nu aveau nici ele surse umane valoroase, deşi NSA făcuse tot posibilul ca să intercepteze comunicaţiile chinezilor. Ascultau până şi convorbirile purtate pe telefoane mobile prin intermediul constelaţiei de sateliţi geostaţionari de spionaj, descărcau tot ce „prindeau" în sistemul Echelon, apoi înmânau „loviturile" lingviştilor umani pentru traducere şi evaluare. Făceau rost de ceva material, dar nu prea mult. SORGE era diamantul colecţiei, iar Edward şi Mary Patricia Foley stăteau până târziu în aşteptarea celor mai noi fascicule din jurnalul personal al ministrului Fang. Biroul Politic chinez se întrunea zilnic, iar Fang era un memorialist dedicat, ca să nu mai vorbim de faptul că era un bărbat care adora atracţia fizică a personalului său feminin. Citeau până şi însemnările mai puţin regulate ale lui WARBLER, care de cele mai multe ori introducea în computer notiţe referitoare la aptitudinile sale sexuale, făcând-o deseori pe Mary Pat să roşească. Activitatea de ofiţer profesionist de informaţii era adesea puţin diferită de cea a unui voyeur, iar echipa de psihiatri transforma tot materialul lasciv într-un profil psihologic probabil foarte precis, însă pentru ei Fang nu era decât un moşuleţ desfrânat pe mâna căruia se-ntâmplase să încapă multă putere politică.

— Vom avea de aşteptat cel puţin trei ore, rosti directorul CIA.

— Da, confirmă soţia sa.

— Uite cum facem... Ed Foley se ridică de pe canapea, aruncă pernuţele şi se aplecă pentru a o deplia. Patul rezultat era suficient de mare pentru două persoane.

— Când personalul va vedea asta, se va întreba dacă am făcut dragoste.

— Puiule, mă doare capul, îi raportă directorul CIA.

CAPITOLUL 54

Tatonări şi eforturi

Mare parte din viaţa unui soldat abia intra sub incidenţa Legii lui Parkinson, care presupunea că activitatea se lărgeşte invariabil pentru a cuprinde tot timpul alocat ei. În cazul de faţă colonelul Dick Boyle sosi în Rusia îmbarcat în primul avion C-5B Galaxy din eşalon, care imediat ce-şi termină rulajul îşi ridică „nasul” deschizând cala pentru a descărca cele trei elicoptere UH-60A Blackhawk, pe care membrii echipajului le împinseră imediat spre un loc liber de parcare pentru a le deplia palele rotorului portant, se asigurară că acestea erau blocate în poziţia corectă, apoi pregătiră elicopterul pentru decolare, după obişnuitele verificări de siguranţă. Intre timp, avionul C-5B fusese realimentat şi decolase, pentru a face loc următorului Galaxy, care descărcă elicoptere de atac AH-64 Apache – de data aceasta complet înarmate şi dotate cu alte echipamente necesare îndeplinirii unor misiuni reale de luptă, împotriva unui inamic real şi înarmat.

Colonelul Boyle fu ocupat cu supravegherea personală a operaţiei, deşi era conştient că soldaţii săi îşi făceau datoria la perfecţie, fie că el îi controla şi proteja, fie că nu. Boyle era măcinat de dorinţa parşivă de a-şi lua imediat zborul spre locul unde se aflau Diggs şi statul său major, dar rezistă tentaţiei, deoarece simţea că ar trebui să supervizeze activitatea oamenilor săi, pe care-i antrenase să-şi facă treaba complet fără îndrumarea sa. Dură trei ore până să-şi dea seama de situaţia ilogică şi decise să fie comandant, nu administrator de magazin, aşa că decolă spre Şabarsovil. Zborul părea să fie unul destul de uşor, iar el preferă să se strecoare printre norii aflaţi la altitudine medie, deoarece prin jur în mod sigur erau avioane de vânătoare şi nu toate erau amice. Sistemul GPS de

navigaţie îl îndrumă exact la destinaţie, iar locaţia, aşa cum descoperi el, era un heliport cu platformă betonată, având soldaţi postaţi în jurul lui. Purtau uniforma „greşită”, o idee încetăţenită pe care Boyle trebuia să facă eforturi s-o scoată din minte.

Unul dintre soldaţi îl conduse pe Boyle într-o clădire care, în concepţia ruşilor, arăta ca un cartier general. Şi chiar asta era.

— Dick, vino încoace, îl apelă generalul Diggs. Comandantul unităţii de elicoptere salută în timp ce se apropia.

— Bun venit în Siberia, Dick, îl întâmpină Marion Diggs.

— Mulţumesc, domnule general. Cum e situaţia?

— Interesantă, replică generalul. Acesta-i generalul Bondarenko, comandantul teatrului de operaţiuni. Boyle salută din nou. Ghenadi, el este colonelul Boyle, aflat la comanda brigăzii mele de aviaţie. E un tip priceput.

— Care-i situaţia aeriană, domnule? îl interpelă Boyle pe Diggs.

— Până acum forţele aeriene au făcut o treabă bună împotriva avioanelor inamice de vânătoare.

— Dar ce se-aude cu elicopterele chineze?

— Nu au prea multe, spuse un alt ofiţer rus. Sunt colonelul Aliev, Andrei Petrovici, ofiţer cu operaţiunile. Chinezii n-au multe elicoptere. Am zărit doar câteva, în general aparate de recunoaştere.

— Niciun elicopter pentru transportul trupelor? Niciunul de comandament?

— Nimic, răspunse Aliev. Ofiţerii lor superiori preferă să se deplaseze în vehicule şenilate. Nu fac casă bună cu elicopterele aşa cum faceţi voi, americanii.

— Ce ordine aveţi pentru mine, domnule general? îl întrebă Boyle pe Diggs.

— Du-l pe Tony Turner la Chita. E staţia terminus de cale ferată pe care urmează s-o folosim. Trebuie să punem lucrurile la punct acolo.

— Să conducem tancurile debarcate acolo, nu? Boyle îşi aruncă ochii pe hartă.

— Acesta-i planul. Există staţii mai aproape de noi, însă Chita are cea mai bună infrastructură pentru descărcarea vehiculelor noastre, aşa ne-au spus prietenii ruşi.

— Şi combustibilul?

— Locul unde ai aterizat are un număr însemnat de rezervoare de carburant subterane.

— Mai multe decât aveţi nevoie, confirmă Aliev. Boyle socoti că asta era chiar o veste bună.

— Şi muniţia? insistă Boyle. Ce-am adus până acum cu avioanele C-5 ne ajunge două zile. Şase încărcături complete pentru elicopterele Apache, la o rată estimată de trei misiuni pe zi.

— Ce versiune de Apache? se interesă Aliev.

— Delta, colonele. Echipată cu radarul Longbow.

— Sunt toate în stare de funcţionare? întrebă rusul.

— Domnule colonel, n-avea sens să le cărăm cu noi dacă nu funcţionau, replică Boyle, ridicând din sprâncene. Ce-ar fi să pregătiţi nişte spaţii de locuit pentru băieţii mei?

— La baza aeriană unde aţi aterizat vor fi pregătite dormitoare sigure pentru aviatorii dumneavoastră – sunt adăposturi antiaeriene, rezistente la bombe. Personalul vostru de întreţinere va fi cazat în cazarmă.

Boyle dădu din cap semn că a priceput. Peste tot era la fel. Mintoşii care construiau infrastructura acţionau de parcă piloţii erau mai valoroşi decât oamenii care întreţineau aparatele de zbor. Aşa şi era, însă numai până când aeronavele aveau nevoie de reparaţii, punct în care pilotul era la fel de util precum un cavalerist fără cal.

— În regulă, domnule general. Îl duc pe Tony până la Chita apoi mă-ntorc să văd de ce-au nevoie oamenii mei. Mi-ar prinde bine să am una dintre staţiile radio ale lui Chuck Garvey.

— Îl găseşti afară. Ia-ţi o staţie când ieşi.

— Bine, domnule general. Tony, hai să mergem, îi spuse şefului de stat-major.

— Domnule, îndată ce aducem infanteria, aş vrea să pun sub pază punctele de realimentare, rosti Masterman. Trebuie să le protejăm.

— Vă pot da eu oamenii de care aveţi nevoie, se oferi Aliev.

— Îmi convine, răspunse Masterman. Câte staţii radio securizate a adus Garvey?

— Cred că opt. Două le-am dat deja, îl preveni generalul Diggs. Ei bine, în tren avem mult mai multe. Du-te şi spune-i lui Boyle să trimită aici două elicoptere, să le avem la dispoziţie.

— Înţeles. Masterman goni spre uşă.

Miniştrii dispuneau de birouri şi, ca peste tot în lume unde există asemenea birouri, echipele de curăţenie veneau să facă ordine; în cazul chinezilor lucrul acesta se întâmpla zilnic, la ora zece seara. Adunau tot soiul de gunoaie, de la ambalaje de bomboane şi pachete goale de ţigări până la hârtii, iar acestea din urmă luau calea unor saci speciali, care erau apoi incineraţi. Personalul administrativ nu era ales din rândul oamenilor inteligenţi, dar trebuia să treacă prin verificări şi instructaje de securitate, care erau extrem de drastice. Nu le era permis să discute cu nimeni despre munca lor, nici măcar cu nevestele, şi nu aveau voie să dezvăluie *niciodată* ce văzuseră în coşurile de gunoi. De fapt, nici nu prea se gândeau la asta – ideile sau părerile celor din Biroul Politic îi interesau mai puţin decât buletinul meteo. Extrem de rar îi văzuseră pe miniştrii ale căror birouri le curăţau şi nimeni din echipă nu adresase măcar o vorbă acelor somităţi; pur şi simplu încercau să fie invizibili în rarele ocazii când îi zăreau pe cei care conduceau naţiunea, persoane venerate precum zeii. Uneori încercau să facă o plecăciune umilă, care abia era băgată în seamă, căci ei nu erau decât simple piese de mobilier, lachei care făceau o muncă de ţărani, deoarece, ţărani fiind, asta era activitatea potrivită pentru ei. Ţăranii ştiau ce sunt computerele, însă asemenea maşinării nu erau pentru uzul celor de teapa lor, iar personalul administrativ era conştient de asta.

Aşa că atunci când unul dintre computere scoase un sunet în clipa când unul dintre măturători se afla în birou,

omul nici nu-l luă în seamă. Era straniu că ar fi putut funcţiona atâta timp cât ecranul era întunecat, dar de ce se comporta aşa era un mister pentru îngrijitor şi el nu avea destulă îndrăzneală pentru a atinge obiectul. Nici măcar nu şterse tastatura de praf în vreme ce curăţa masa de lucru – nu, el întotdeauna evitase butoanele.

Auzi cum computerul începe să bâzâie, o ţine aşa timp de câteva secunde, apoi se opreşte şi decise să nu-i dea atenţie.

Mary Pat deschise ochii în clipa când soarele începu să aştearnă umbre pe pereţii biroului soţului ei. Se frecă apăsat la ochi şi îşi privi ceasul. Şapte şi douăzeci. De regulă se trezea cu mult înainte de ora aceasta – dar nu se ducea la culcare după ora patru dimineaţa. Probabil că trei ore de somn îi vor fi suficiente. Se ridică şi intră în baia personală a lui Ed. Ca şi cea din biroul ei, avea cabină de duş. Pentru moment se mulţumi să-şi dea cu apă pe faţă, iar privirea şovăitoare pe care o aruncă spre oglindă îi dezvălui o imagine care-i smulse o grimasă.

Directorul adjunct pentru operaţiuni al CIA îşi scutură capul, apoi întregul trup pentru a-şi pune sângele în mişcare, după aceea îşi puse bluza. În cele din urmă, îl scutură uşor de umăr pe soţul ei.

— Afară din bârlog, Iepuraş, înainte să te-nşface vulpea.

— Suntem tot în stare de război? întrebă directorul CIA, ţinând ochii închişi.

— Probabil. Încă n-am verificat. Făcu o pauză pentru a-şi întinde oasele, apoi îşi strecură picioarele în pantofi. Mă duc să verific căsuţa de e-mail.

— OK, voi da un telefon să ne trimită micul dejun, îi comunică Ed.

— Păsat de ovăz. Fără ouă. Ai colesterolul prea ridicat, observă Mary Pat.

— Bine, dragă, mormăi el ascultător.

— Ce Iepuraş cuminte. Îl sărută şi se-ndreptă spre uşă.

Ed Foley se duse la baie, apoi se aşeză la masa de lucru şi dădu telefon la bucătărie.

— Cafea. Pâine prăjită. Omletă din trei ouă, şuncă prăjită, tăiată mărunt. Cu colesterol sau nu, trebuia să-şi menţină trupul în funcţiune.

— Aveţi mesaje, anunţă vocea electronică.

— Grozav, răsuflă directorul adjunct. Descărcă mesajul, îl trecu prin procedura obişnuită de salvare şi listare, dar ceva mai lent în acea dimineaţă, deoarece era năucă din pricina poziţiei incomode în care dormise. Genul acesta de problemă o îndemna să se mişte mai încet şi cu grijă sporită, o lecţie pe care o deprinsese în perioada când era mămica unui nou-născut. Astfel că, în decurs de patru minute, în loc de două, avu o copie fizică a ultimului material SORGE furnizat de către agentul SONGBIRD. Şase pagini acoperite cu ideograme relativ mici. Ridică receptorul telefonului şi-l apelă pe dr. Sears.

— Da?

— Aici doamna Foley. Avem un raport.

— Vin acum, doamnă director. Înainte de apariţia lui reuşi să bea puţină cafea şi dacă nu gustul ei, atunci cofeina din ea avu efectul de-a o ajuta să facă faţă acelei zile.

— Ai venit devreme la muncă? îl întrebă ea.

— De fapt am dormit aici azi-noapte. Ar trebui să îmbunătăţim puţin lista de programe la televiziunea prin cablu, îi comunică el, sperând să destindă puţin atmosfera. O privire aruncată şefei îi arătă imediat cât de mult succes avusese.

— Iată. Îi întinse un teanc de hârtii. Cafea?

— Da, mulţumesc. Ochii săi nu se dezlipiră de pe pagină când întinse mâna după paharul de plastic. Astăzi avem marfă de calitate.

— Oh?

— Da, e consemnarea lui Fang asupra unei şedinţe a Biroului Politic despre felul în care merge războiul… încearcă să ne analizeze acţiunile… mda, exact cum mă aşteptam…

— Vorbeşte, dr. Sears, îi ordonă Mary Pat.

— O să vreţi să-şi dea şi George Weaver cu părerea

despre asta, dar ce urmează să vă spună şi el este că ei îşi proiectează propriile vederi politice asupra noastră, în general, şi asupra preşedintelui Ryan, în special… da, zic că nu-i izbim dur din motive politice; ei cred că nu vrem să-i supărăm prea tare… Sears luă o înghiţitură mare de cafea. Chiar e material de calitate. Ne spune ce gândeşte conducerea lor politică, iar părerile lor nu sunt prea precise. Sears îşi ridică privirea. Ne judecă greşit, mai rău decât i-am judecat noi pe ei, doamnă director. Chiar şi la acest nivel se pot face greşeli. Consideră că motivaţia preşedintelui Ryan se bazează strict pe calcule politice. Zhang spune că preşedintele stă în expectativă pentru a putea face afaceri cu ei, după ce-şi consolidează controlul asupra minei de aur şi a câmpurilor petrolifere.

— Ce spune în privinţa ofensivei lor?

— Spun că – de fapt mareşalul Luo zice – lucrurile merg conform planului, că sunt surprinşi de lipsa de opoziţie a ruşilor şi, totodată, de faptul că noi n-am atacat încă obiective din interiorul teritoriului.

— Asta fiindcă băieţii noştri de-acolo încă nu au bombe la dispoziţie. Tocmai am aflat şi eu asta. Suntem nevoiţi să cărăm bombele până acolo pe calea aerului, ca să le putem ulterior lansa.

— Serios? Păi ei încă nu ştiu asta. Consideră că e un act deliberat din partea noastră.

— În regulă, să-mi faci o traducere. Când soseşte Weaver?

— De regulă pe la opt şi jumătate.

— Treci peste raport împreună cu el, imediat ce soseşte.

— Desigur. Sears părăsi biroul.

— Îşi fac culcuşul pentru noapte? întrebă Aleksandrov.

— Se pare că da, tovarăşe căpitan, răspunse Buikov. Îi supraveghea prin binoclu pe chinezi. Cele două vehicule de cercetare-comandament stăteau unul lângă celălalt, lucru care se petrecea numai atunci când îşi asigurau tabăra de noapte. Amândoi bărbaţii erau frapaţi de faptul că inamicul îşi restrângea activitatea numai la acţiuni diurne, dar nu era

un lucru rău pentru cercetaşii ruşi, căci orice soldat avea nevoie de somn. Iar ei, trebuiau să admită cei doi ruşi, aveau nevoie mai mult decât alţii. Stresul şi solicitarea provocate de urmărirea inamicului ţării lor – şi asta *în interiorul* propriului teritoriu – îşi lăsaseră amprenta asupra celor doi.

Manevra chinezilor era minuţioasă, dar previzibilă. Cele două vehicule şenilate de comandament erau alăturate. Celelalte erau dispersate, majoritatea în faţă şi numai unul singur cu o sută treizeci de metri înapoi, pentru a le păzi spatele. Echipajul fiecărui vehicul stătea grupat, ca o unitate. Fiecare unitate scosese la lumină o sobiţă cu motorină pentru a-şi găti orezul – probabil era orez, gândeau toţi ruşii. Apoi se întinseră pentru a prinde patru sau cinci ore de somn înainte de-a se deştepta, a găti micul dejun şi a începe marşul înainte de răsăritul soarelui. Dacă n-ar fi fost inamici, zelul cu care îndeplineau aceste manevre ar fi stârnit admiraţie. În loc de asta, Buikov se întreba dacă ar fi putut aduce două sau trei din tanchetele lor BRM pentru a executa un raid împotriva invadatorilor şi să-i incinereze în interiorul transportoarelor, cu ajutorul tunurilor de 30 mm cu tragere rapidă. Însă Aleksandrov n-ar fi permis vreodată o asemenea acţiune, întotdeauna puteai conta pe faptul că ofiţerii le vor interzice sergenţilor să facă ce aveau de gând.

Căpitanul şi sergentul se întoarseră pe jos către nord, la tanchetele lor, lăsându-i pe alţi trei cercetaşi să vegheze asupra „musafirilor”, aşa cum începuse Aleksandrov să le spună.

— Ia spune sergent, cum te simţi? întrebă ofiţerul în şoaptă.

— Puţin somn îmi va prinde bine. Buikov se uită înapoi. Pe lângă copaci, între ei şi chinezi se interpusese acum o coamă de deal. Aprinse o ţigară şi expiră un nor lung de fum, relaxându-se. E o corvoadă mai grea decât mă aşteptam.

— Oh?

— Da, tovarăşe căpitan. Mereu am crezut că ne vom

ucide inamicii. Să-i corcolim ca nişte dădace e o misiune foarte stresantă.

— Aşa este, Boris Ievghenievici, dar aminteşte-ţi că dacă noi ne facem cum trebuie meseria, atunci divizia va fi capabilă să ucidă mai mult de unu sau doi inamici. Suntem ochii diviziei, nu colţii ei.

— Cum spuneţi dumneavoastră, tovarăşe căpitan, dar ar fi ca şi cum am face un film documentar despre lupi, în loc să-i împuşcăm.

— Oamenii care fac documentare bune despre sălbăticiuni primesc premii, sergent.

„Ce-i ciudat cu căpitanul, socoti Buikov, este că întotdeauna încearcă să te lămurească.” Iar lucrul acesta îl făcea să fie mai apropiat, de parcă ar fi fost mai curând un profesor, decât ofiţer.

— Ce-avem la cină?

— Carne de vită conservată şi pâine neagră. Ba chiar şi ceva unt. Dar niciun pic de vodcă, completă amărât sergentul.

— Când se va termina războiul, îţi dau voie să te-mbeţi, Boris Ievghenievici, promise Aleksandrov.

— Dacă vom apuca să trăim până atunci, voi bea în sănătatea dumneavoastră.

Tancheta se găsea acolo unde o lăsaseră şi echipajul întinsese deasupra ei plasa de camuflaj. „Una dintre caracteristicile acestui ofiţer, gândi Buikov, este că-i determină pe subordonaţi să-şi facă datoria fără să crâcnească. Este acelaşi gen de solidaritate camaraderească de care-mi vorbea bunicul, în poveştile sale interminabile cu lichidarea nemţilor în drumul către Viena, aşa cum apărea în toate filmele de război.”

Pâinea neagră era conservată, dar totuşi gustoasă, iar carnea de vită, gătită pe propriile primusuri, nu era chiar de aruncat la câini. Când erau pe punctul de-a termina cina, îşi făcu apariţia sergentul Grechko. Era comandantul transportorului cu numărul 3 din unitatea lor şi avea…

— E chiar ceea ce cred eu că este? întrebă Buikov. Iuri Andreievici, eşti un camarad adevărat!

Era o sticlă de jumătate de litru cu cea mai ieftină marcă de vodcă, având drept dop o folie de plastic care, odată ruptă, nu mai putea închide sticla.

— A cui a fost ideea? îi luă la întrebări căpitanul.

— Tovarăşe căpitan, e o noapte friguroasă, iar noi suntem soldaţi ruşi, avem nevoie de ceva care să ne-ajute la destindere, rosti Grechko. Este singura sticlă din toată compania, aşa că o singură înghiţitură de fiecare n-are cum să ne facă rău, adăugă sergentul un argument de bun-simţ.

— Oh, în regulă.

Aleksandrov îşi întinse cana de tablă şi primi o porţie de aproximativ şaizeci de grame. Aşteptă ca restul echipajului să-şi primească raţia şi observă că sticla se golise. Îşi goliră cănile toţi odată şi simţiră că era grozav să fii soldat rus şi să te afli undeva, într-o pădure, făcându-ţi datoria faţă de Patria Mamă.

— Mâine va trebui să ne refacem plinul, zise Grechko.

— Vom fi aşteptaţi de un camion cisternă la patruzeci de kilometri nord, în dreptul gaterului ars. Vehiculele noastre vor merge acolo cu rândul, unul câte unul, iar între timp vom spera că musafirii noştri chinezi nu se vor ambiţiona să înainteze mai mult decât de obicei.

— Acela trebuie să fie căpitanul vostru, Aleksandrov, zise maiorul Tucker. La o mie patru sute de metri de chinezi. Cam prea aproape, remarcă americanul.

— E un băiat bun, spuse Aliev. Tocmai a dat raportul. Chinezii acţionează ca la antrenament, cu o remarcabilă precizie. Unde-i corpul lor principal de armată?

— La patruzeci de kilometri în urmă. Au instalat şi ei tabăra pentru noapte, însă au aprins focuri, de parcă ar vrea ca noi să ştim unde se află. Tucker manevră butoanele pentru a arăta bivuacurile chinezilor. Ecranul era verde-pe-verde. Vehiculele blindate chineze apăreau ca nişte puncte luminoase, mai ales în zona motoarelor, care străluceau din cauza căldurii reziduale.

— Uimitor, rosti Aliev cu sinceră admiraţie.

— Pe la finele anilor 1970 am decis că putem desfăşura

acţiuni noaptea, atunci când toţi ceilalţi nu puteau. A fost nevoie de ceva timp să dezvoltăm tehnologia necesară, dar funcţionează dumnezeieşte, colonele. Tot ce ne mai trebuie acum sunt câteva Smart Pigs.

— Poftim?

— Vei vedea, colonele, vei vedea, îi promise Tucker.

Imaginea, extrem de bună, provenea de la *Grace Kelly,* iar acest aparat, care *avea* montat în fuzelaj un indicator laser de ţintă, îşi aţintise în jos, de la 19 000 metri altitudine, camerele de luat vederi în infraroşu. Ghidat de Tucker, aparatul UAV continuă să se-ndrepte spre sud, catalogând unităţile chineze care avansau în Siberia. Peste fluviul Amur existau acum şaisprezece poduri de pontoane, plus alte câteva mai spre nord, dar punctul cel mai vulnerabil se afla în jurul localităţii Harbin, cu mult către sud, în interiorul teritoriului chinez. O mulţime de poduri feroviare se înşirau între Harbin şi Beian, punctul terminus al magistralei feroviare care constituia linia vitală de aprovizionare a Armatei Populare de Eliberare. *Grace Kelly* zări o mulţime de trenuri, tractate în special de locomotive diesel, dar şi de câteva bătrâne locomotive cu aburi care fuseseră scoase de la conservare în scopul menţinerii aprovizionării cu arme şi materiale a trupelor din nord. Cel mai interesant lucru dintre toate era recent construitul sens giratoriu, unde vagoanele cisternă descărcau ceva, probabil motorină, în ceea ce părea a fi o conductă la care geniştii Armatei Populare trudeau din greu, extinzând-o către nord. Era un lucru pe care-l copiaseră de la americani. Armatele SUA şi ale Marii Britanii făcuseră acelaşi lucru în ultima parte a anului 1944, din estul Normandiei până la linia frontului, iar *aceea,* Tucker ştia prea bine, era o ţintă demnă de luat în seamă. Motorina nu era doar hrana unei armate în campanie. Era chiar aerul pe care aceasta îl respira.

În jurul acelui loc se găseau o mulţime de oameni de prisos. Lucrători, probabil, aduşi să repare şinele avariate. Podurile şi principalele puncte de trecere aveau în

apropiere baterii SAM şi FLAK[103]. Care va să zică Joe Chinezul cunoştea importanţa podurilor şi făcea tot posibilul să le păzească.

„La ce bun să le mai apere!”, gândi Tucker. Se folosi de staţia radio cu comunicare prin satelit pentru a transmite tot ce văzuse celor de la Jigansk, unde echipa generalului Wallace punea toate obiectivele pe-o listă. Pifanii de la sol erau evident îngrijoraţi că vor trebui să se pună cu toate acele unităţi ale Armatei Populare de Eliberare aflate în ofensivă, dar pentru maiorul Tucker ele nu constituiau decât o colecţie de ţinte. Pentru ţintele punctuale avea nevoie de bombe J-DAM[104], iar pentru cele extinse pe zone mari îi trebuiau Smart Pigs, adică bombe J-SOW; Joe Chinezul o va lua în barbă şi, probabil, ca în cazul tuturor armatelor aflate în campanie, bărbia va fi una de sticlă. Nu trebuia decât s-o loveşti suficient de tare.

Trupele terestre ruse n-aveau nici cea mai mică idee ce înseamnă FedEx şi au fost mai mult decât surprinse că o corporaţie privată, nonguvernamentală, poate ţine un avion de marfă atât de monstruos precum Boeing 747F.

De partea lor, echipajele de zbor, majoritatea provenind din forţele aeriene sau aviaţia îmbarcată a marinei, nu se aşteptaseră niciodată să vadă Siberia, decât poate prin ferestrele unui bombardier strategic B-52H. Pistele erau neobişnuit de denivelate, mult mai proaste decât cele de pe majoritatea aeroporturilor americane, dar la sol exista o întreagă armată de personal de deservire, iar atunci când botul rabatabil al avionului se ridică, lucrătorii dădură buzna cu motostivuitoare pentru a începe descărcarea paleţilor de marfă. Echipajele nu coborâră din avion, îşi făcură apariţia cisternele de alimentare, care îşi conectară furtunurile de zece centimetri diametru în mufele corespunzătoare şi

[103] Acronim sub care este cunoscută artileria antiaeriană (provine din limba germană „Flugabwehr Kanone” în perioada celui de-al Doilea Război Mondial), (n.red.).

[104] Joint Direct Attack Munition şi Joint Stand Off Weapon – muniţie de înaltă precizie (bombe „inteligente”), (n.red.).

începură umplerea marilor rezervoare ale aparatului, astfel încât acesta să poată decola cât mai curând posibil, eliberând platforma de descărcare. Fiecare 747F avea un compartiment destinat echipajului de rezervă, piloţii schimbându-se între ei pe parcursul unui traseu lung. Cei care dormiseră pentru a fi odihniţi în vederea zborului de întoarcere nu primiseră nimic de băut, iar hrana le fusese distribuită sub formă de pachete cu raţii, la plecarea din Elmendorf. În total fu nevoie de patruzeci şi şapte de minute pentru a descărca cele o sută de tone de bombe, cantitate ce abia ajungea la echiparea a zece avioane F-15E, care stăteau parcate la capătul opus al platformei şi spre care se îndreptau acum stivuitoarele.

— E un lucru sigur? observă Ryan.

— Da, domnule preşedinte, replică dr. Weaver. Cu toată complexitatea lor, aceşti oameni pot fi foarte mărginiţi în gândire; de fapt, în mod practic, cu toţii comitem greşeala de a ne răsfrânge propriul mod de gândire asupra altor persoane.

— Însă eu dispun de oameni ca dumneavoastră pentru a mă sfătui. Ei ce consilieri au? întrebă Jack.

— Au unii destul de buni. Problema e că Biroul Politic nu-i ascultă niciodată.

— Da, bine, problema asta am remarcat-o şi la noi. E o veste bună, sau una rea, domnilor?

— Poate fi şi una, şi alta, dar să nu uităm că în momentul acesta noi îi înţelegem mai bine decât ne înţeleg ei pe noi, le spuse Ed Foley celor prezenţi. Asta ne oferă un avantaj major, dacă jucăm inteligent cu cărţile de care dispunem.

Ryan se lăsă pe spate şi îşi frecă ochii. Robby Jackson nu era nici el într-o formă bună, deşi dormise patru ore în dormitorul Lincoln (ceea ce Lincoln nu făcuse – încăperea se numea astfel pur şi simplu pentru că un tablou al celui de-al şaisprezecelea preşedinte atârna pe perete). Cafeaua jamaicană de calitate reuşea să-i facă pe cei prezenţi măcar să simuleze că sunt treji.

— Mă surprinde că ministrul chinez al apărării este atât

de mărginit, raţionă Robby cu glas tare, ochii săi parcurgând mesajul SORGE. Le plăteşti salariul ofiţerilor superiori de operaţii ca să gândească problemele în ansamblu. Când o operaţiune precum cea pe care-o desfăşoară ei acum decurge atât de bine, devii suspicios. Oricum, eu aşa aş fi făcut.

— Bine, Robby, să zicem că pe celălalt mal al Pacificului tu eşti Zeul Operaţiunilor. Ce ai recomanda? îl chestionă Jack.

— Într-o operaţiune de amploare ideea este să gândeşti întotdeauna cu mintea oponentului. Pentru a-l conduce pe traseul ales de tine, sau pentru a pătrunde în lanţul său decizional, trebuie doar să-l împiedici să analizeze datele şi să ia o decizie. Eu zic că putem face asta.

— Cum? întrebă Arnie van Damm.

— Iată care este numitorul comun al fiecărei operaţiuni militare încununate de succes din istorie: îi arăţi duşmanului ce bănuieşte şi speră el să vadă, iar atunci când crede că are toată lumea la picioare, îl laşi olog dintr-o singură mişcare. Robby se lăsă pe spate în scaun, pentru a da sentinţa. Cea mai inteligentă manevră este să-i lăsăm încă vreo câteva zile să avanseze, făcându-i să creadă că totul decurge din ce în ce mai bine pentru ei; între timp noi ne adunăm forţele şi mijloacele, iar atunci când vom ataca, îi facem una cu pământul, mai tare decât un cutremur în San Francisco – fără niciun avertisment, de parcă toată planeta le-ar cădea în cap. Mickey, care-i cel mai vulnerabil punct al lor?

Generalul Moore avea răspunsul:

— Ca întotdeauna, logistica. Consumă cam nouă sute de tone de motorină pe zi ca să-şi menţină tancurile şi tanchetele în marş spre nord. Au cinci mii de genişti care trudesc ca nişte castori la construcţia unei conducte de alimentare, încercând să ţină pasul cu elementele lor înaintate. Dacă le tăiem conducta, vor putea acoperi deficitul de combustibil cu cisterne auto, dar numai parţial...

— Iar noi vom folosi bombe Smart Pigs ca să eliminăm

cisternele, concluzionă vicepreşedintele Jackson.

— E una dintre variantele pe care le avem, confirmă generalul Moore.

— Smart Pigs? îi chestionă Ryan.

Robby îi dădu explicaţii:

— Am dezvoltat arma asta, împreună cu alte şmecherii, în ultimii opt ani. Acum câţiva ani am petrecut o lună la China Lake, testând prototipul. Dacă vom avea destule bombe, treaba va merge strună.

— Problema asta ţine capul listei lui Gus Wallace.

— Cealaltă şmecherie ţine de partea politică, concluzionă Jackson.

— Ce amuzant, am o idee în această privinţă. Cum prezintă R.P.C. acest război populaţiei?

Era rândul profesorului Weaver:

— Spun că ruşii au provocat un incident de graniţă – la fel cum a făcut Hitler cu Polonia în 1939. Tehnica Minciunii Gogonate. Au folosit-o şi anterior. Orice regim dictatorial a făcut uz de ea. Funcţionează dacă deţii controlul asupra lucrurilor pe care le vede populaţia.

— Care-i cea mai bună armă pentru a combate o minciună? întrebă Ryan.

— Adevărul, fireşte, răspunse Arnie van Damm în numele celorlalţi. Dar ei controlează difuzarea ştirilor. Cum facem ca adevărul să ajungă la poporul chinez?

— Ed, cum primim datele de la SORGE?

— Prin internet, Jack. De ce?

— Câţi cetăţeni chinezi deţin computere?

— Milioane – numărul lor a înregistrat un salt în ultimii doi ani. Tocmai de aceea fură invenţiile celor de Dell Computer, fapt de care noi am făcut mare caz în cursul tratativelor comerciale şi... aha... Foley făcu ochii mari şi prinse a zâmbi. Îmi place ideea.

— Poate fi periculos, îi atenţionă Weaver.

— Dr. Weaver, nu există o cale lipsită de pericole pentru a purta un război, replică Ryan. Nu-i o tocmeală între amici. Generale Moore?

— Da, domnule.

— Dă ordinele necesare.
— Am înţeles, să trăiţi.
— Mă întreb, oare va funcţiona?
— Jack, interveni Robby Jackson. E ca la baseball. Trebuie să joci ca să afli cine-i cel mai bun.

Prima unitate de întărire sosită la Chita fu Divizia 201. Trenurile opriră în dreptul platformelor de descărcare special construite în acest scop. Vagoanele platformă fuseseră proiectate (şi construite în număr mare) pentru a transporta vehicule militare cu şenile. La capetele fiecărui vagon existau rampe rabatabile care, îndată ce erau extinse, permiteau tancurilor să poată trece direct pe platformele betonate de care se alipeau trenurile. Era o activitate solicitantă – lăţimea vagoanelor platformă era calculată la limită pentru ecartamentul tancurilor – dar şoferii fiecărui vehicul ţinură drumul drept, scoţând un mic suspin de uşurare când ajungeau pe beton. Trupele poliţiei militare, acţionând ca dirijori de trafic, conduceau vehiculele blindate către zonele de adunare îndată ce acestea ajungeau pe sol. Comandantul Diviziei 201 Infanterie Motorizată şi statul său major se găseau, firește, deja la faţa locului, iar comandanţii de regiment primeau ordinele de marş care stipulau pe ce rută să se deplaseze către nord-est, pentru a face joncţiunea cu Armata 5 a generalului Bondarenko. Cu aceste întăriri, Armata 5 devenea o adevărată forţă operativă, nu doar o expresie teoretică pe hârtie.

Divizia 201, ca şi cele care au urmat-o, Diviziile 80, 34 şi 94 erau dotate cu cel mai nou echipament rusesc şi aveau efectivul de luptă complet. Misiunea lor era să gonească neîntârziat către nord şi est, pentru a ajunge în faţa trupelor chineze aflate în ofensivă. Urma să fie o adevărată întrecere. În acea parte a Rusiei nu existau multe drumuri, majoritatea fiind neasfaltate, potrivindu-se de minune pentru vehiculele şenilate. Problema o constituia motorina, căci erau puţine staţii de alimentare în acele locuri, staţii care făceau plinul camioanelor care străbăteau, pe timp de

pace, acele drumuri. Aşa că ofiţerii Diviziei 201 rechiziţionară fiecare camion cisternă pe care reuşiră să-l localizeze; deşi cei de la logistică erau îngrijoraţi că nu sunt de-ajuns, nu aveau ce face.

Aproape unicul lucru pe care îl puteau folosi în avantajul lor era reţeaua de linii telefonice, care le permitea să comunice fără a folosi staţiile radio. Întreaga zonă se afla sub cel mai strict regim de tăcere radio, pentru a nu furniza inamicilor niciun fel de informaţii utile; iar unităţile de aviaţie aflate în regiune, atât ruseşti, cât şi americane, fuseseră însărcinate cu eliminarea tuturor avioanelor de recunoaştere tactică pe care le-ar fi trimis chinezii. Până atunci îşi îndepliniseră cu succes misiunea. În total şaptesprezece aparate tip J-6 şi J-7, recunoscute ca fiind variante de recunoaştere ale avioanelor de vânătoare chineze, fuseseră „pulverizate” la mică distanţă de Chita.

Impasul chinezilor în domeniul recunoaşterii aeriene fusese confirmat din plin la Paris. SPOT, corporaţia franceză care opera sateliţii comerciali de fotografiere, primise numeroase cereri pentru imagini ale Siberiei şi, cu toate că cea mai mare parte a lor provenea de la companii de afaceri aparent legitime din Occident, toate fuseseră refuzate. Deşi nu erau la fel de performanţi precum sateliţii americani de recunoaştere, cei operaţi de SPOT erau suficient de buni pentru a repera toate trenurile adunate la Chita.

Iar atâta vreme cât Republica Populară Chineză încă avea o ambasadă operaţională la Moscova, se năştea o altă sursă de îngrijorare, provocată de faptul că Ministerul Securităţii Statului din China putea avea pe statele de plată cetăţeni ruşi, care acţionau ca spioni în slujba noului inamic al Rusiei. Oamenii pe care Serviciul Federal de Securitate rus îi suspecta de asemenea activate fură ridicaţi şi chestionaţi, iar cei rămaşi în arest, interogaţi energic.

Printre cei din urmă se număra Klementi Ivanovici Suvorov.

— Eşti în slujba unei ţări vrăjmaşe, observă Pavel

Iefremov. Ai comis crime în serviciul unei puteri străine şi ai conspirat pentru asasinarea preşedintelui nostru. Ştim toate astea. Te-am ţinut o perioadă bună de timp sub supraveghere. Avem asta. Ţinea în mână fotocopia unui mesaj, recuperat din „cutia poştală” fixată pe banca din parc. Acum ori vorbeşti, ori vei fi împuşcat. E viaţa ta în cumpănă, nu a mea.

În filme acesta era momentul în care suspectul rostea sfidător „Oricum mă veţi împuşca”, numai că Suvorov, la fel ca oricine altcineva, n-avea deloc de gând să moară. La fel ca toţi oamenii, iubea viaţa şi, asemenea răufăcătorilor naivi din lumea interlopă, nu se aştepta să fie prins vreodată, deoarece ştia cât de şmecher şi inteligent este; numai că în decursul ultimelor zile această impresie îi cam dispăruse.

În acel moment înfăţişarea lui Klementi Ivanovici Suvorov era mai curând deprimantă. *Fusese* pregătit de către KGB şi ştia la ce să se-aştepte – un glonţ în ceafă – cu excepţia cazului când dădea anchetatorilor săi ceva suficient de valoros încât aceştia să-i cruţe viaţa, iar pentru el chiar şi traiul într-un lagăr cu regim sever era de preferat alternativei cu glonţul.

— L-aţi arestat cu adevărat pe Kong?

— Ţi-am mai zis deja, nu, nu l-am arestat. De ce să-i prevenim că le-am penetrat activitatea de spionaj? spuse cu sinceritate Iefremov.

— Înseamnă că mă puteţi folosi împotriva lor.

— Cum am putea face asta? întrebă ofiţerul FSB.

— Le pot spune că operaţiunea propusă de ei merge înainte, însă situaţia din Siberia mi-a ruinat şansa de-a o executa în maniera plănuită.

— Şi cum poţi tu să-i trimiţi această informaţie lui Kong, atâta timp cât el nu poate părăsi ambasada – noi am izolat-o şi o păzim cu străşnicie acum.

— Prin poşta electronică. Da, le puteţi monitoriza comunicaţiile prin cablu sau fibră, dar e mult mai dificil să le monitorizaţi telefoanele mobile. Am o metodă de rezervă prin care pot comunica electronic cu el.

— Dar faptul că nu te-ai folosit până acum de ea n-o să-l alerteze?

— Am o explicaţie simplă. Omul meu de legătură din Spetsnaz a fost speriat de declanşarea ostilităţilor, la fel ca şi mine.

— Dar ţi-am verificat deja conturile de mail.

— Credeţi că le notasem pe toate? Se bătu cu degetul la tâmplă. Credeţi că sunt complet tâmpit?

— Continuă, fă-ne o ofertă.

— Le propun să mă lase să continui misiunea. Le cer să autorizeze propunerea printr-un semnal – de exemplu să aranjeze într-un anume fel storurile de la ferestre.

— Şi ce vrei în schimb?

— Să nu fiu executat, sugeră trădătorul.

— Pricep, rosti pe ton scăzut Iefremov.

Ar fi fost fericit să-l împuşte pe loc pe trădător, dar, din punct de vedere politic, putea fi util să-i accepte oferta. Aşa că o transmise superiorilor săi.

Partea neplăcută în activitatea de supraveghere era că trebuia să anticipezi tot ce făceau chinezii, iar asta însemna că inamicii aveau parte de mai multă odihnă, adică aproape o oră în plus de somn, calculă Aleksandrov, şi asta nu numai din pricină că erau previzibili. Trebuia să-şi bea ceaiul de dimineaţă. Sergentul Buikov avea obiceiul să fumeze două ţigări în timp ce-şi savura ceaiul. Acum stăteau amândoi întinşi pe solul umezit de rouă, cu binoclurile la ochi. După cum se părea, chinezii aveau şi ei soldaţi de pază, care stătuseră toată noaptea afară din tanchete, postaţi la o sută de metri de ele. Nu erau prea aventuroşi, observă căpitanul. El şi-ar fi răspândit santinelele la o distanţă mult mai mare, cel puţin o jumătate de kilometru, în grupuri de câte doi, echipaţi cu aparate de radio. Ar fi instalat şi un mortier, în caz că santinelele ar fi reperat un potenţial pericol. Dar „vulpoiul” şi „grădinarul” păreau a fi atât conservatori, cât şi plini de încredere, ceea ce era o combinaţie destul de ciudată de însuşiri.

Însă manevrele lor matinale erau extrem de precise. Sobiţele cu petrol fuseră scoase la iveală pentru a pregăti ceaiul – probabil era ceai, îşi închipuiau toţi ruşii – şi ce mai aveau ei la micul dejun. Apoi îndepărtară plasele de camuflaj. Santinelele din perimetrul exterior se prezentară ofiţerilor pentru a da raportul, apoi toată lumea se îmbarcă în vehicule. Primul salt fu unul scurt, de nici măcar o jumătate de kilometru, iar infanteriştii debarcară din nou şi se deplasară înainte, apoi se întoarseră rapid să dea raportul, în vederea celui de-al doilea salt al zilei, mult mai lung.

— Să mergem, sergent, ordonă Aleksandrov şi amândoi alergară spre propriul BRM, care urma să execute prima deplasare prin pădure, în anticiparea celui de-al treilea salt al chinezilor.

— Uite-i că iarăşi se mişcă, zise maiorul Tucker, după ce prinsese trei ore de somn pe-o banchetă îngustă, lungă de un metru douăzeci, din terminalul de comandă al aparatelor Dark Star. Pe cer se afla din nou *Ingrid Bergman,* poziţionat astfel încât să poată observa atât elementele de cercetare, cât şi grosul armatei chineze. Ştii, ţin cu dinţii de regulament, nu-i aşa?

— Aşa se pare, acceptă colonelul Tolkunov.

— Bun, judecând după cele văzute, până la noapte vor ajunge aici. Tucker făcu un semn de culoare verde pe harta acoperită cu folie de plastic. Vor ajunge la mina de aur poimâine. Unde plănuiţi să stabiliţi linia de rezistenţă? întrebă maiorul.

— Depinde cât de repede se mişcă Doi Zero Unu.

— Benzina? îl chestionă Tucker.

— Motorină, de fapt, dar ai dreptate, este principala problemă pusă de deplasarea unei unităţi atât de mari.

— Mda, problema noastră sunt bombele.

— Când o să-ncepeţi atacarea ţintelor din China? îl întrebă Tolkunov.

— Nu-i departamentul meu, colonele, dar când se va întâmpla, veţi vedea totul de-aici, în direct şi în culori.

Ryan aţipise două ore în cursul după-amiezii, în acel timp Arnie van Damm suplinindu-l la întrevederi (şeful statului-major reunit avea la rândul său nevoie de odihnă, dar asemenea tuturor persoanelor din Casa Albă punea necesităţile preşedintelui înaintea celor personale), iar în momentul respectiv urmărea imaginile transmise de *Ingrid Bergman.*

— Uimitor, remarcă el. Aş putea merge la telefon şi să-i spun unui soldat unde să-şi conducă tancul.

— Încercăm să evităm acest lucru, domnule, interveni imediat Mickey Moore. În Vietnam, pe vremea când sergenţii aflaţi în patrulare erau dirijaţi de comandanţii de batalion, se numea „comandantul de formaţie din cer” şi nu a avut întotdeauna rezultate benefice pentru pifani. Miracolul tehnologiei moderne de comunicaţii poate fi totodată un blestem, căci oamenii aflaţi într-o situaţie periculoasă ori îşi ignoră aparatul radio, ori închid afurisenia aia până în clipa când au ei înşişi ceva de spus.

Ryan dădu din cap, aprobator. Pe vremuri fusese sublocotenent în infanteria marină şi, cu toate că nu durase mult, îşi aducea aminte ce activitate solicitantă era pentru un puşti abia ieşit de pe băncile facultăţii.

— Chinezii ştiu că-i putem observa din aer?

— Nu ştiu ce să zic, deocamdată. Dacă asiaticii sunt la curent, vor face pe dracu-n patru să doboare Dark Star şi atunci vom prinde de ştire. Nu-i o sarcină uşoară. Sunt aproape invizibile pe radar şi greu detectabile vizual, aşa mi-au zis băieţii de la forţele aeriene.

— Nu multe interceptoare reuşesc să atingă o altitudine de douăzeci de mii de metri, cu atât mai puţin să evolueze acolo, completă Robby. Sunt condiţii limită chiar şi pentru un Tomcat. Ochii lui era de asemenea aţintiţi spre ecran.

Jackson era sigur că niciun ofiţer de-a lungul istoriei operaţiunilor militare nu dispusese vreodată de capacităţi apropiate de ce vedea el, nici măcar doi la sută din asta. Majoritatea acţiunilor de luptă implicau descoperirea inamicului astfel încât să ştii unde să-l elimini. Chestiile

astea noi făceau din toată treaba o vizionare de film ca la Hollywood – iar dacă chinezii erau la curent cu posibilităţile americanilor, atunci era ciudat. În cursul proiectării aparatelor Dark Star se făcuseră eforturi considerabile pentru a preveni descoperirea lor de către inamic. Emiţătoarele lor erau unidirecţionale, fixate pe sateliţi, în loc de a fi omnidirecţionale, în maniera unui aparat radio clasic. Aşadar, ar fi trebuit să fie nişte găuri negre pe cer, patrulând la douăzeci de kilometri deasupra câmpului de luptă.

— Care-i cel mai important lucru în toată povestea? îl întrebă Jack pe generalul Moore.

— Ca întotdeauna, logistica, domnule. V-am spus de dimineaţă, domnule, că ei consumă o groază de motorină, iar înlocuirea ei este o sarcină titanică. Ruşii au aceeaşi problemă. Gonesc spre nord cu o divizie proaspătă, pentru a ieşi în faţa vârfului de lance al trupelor chineze şi a stabili o linie de rezistenţă în preajma localităţii Aldan, aproape de amplasamentul minei de aur. E o problemă chiar dacă ar avea la dispoziţie resursele necesare, chiar dacă s-ar deplasa pe drumuri bune şi n-ar întâlni rezistenţă. Pe lângă faptul că trebuie să transporte o cantitate mare de combustibil, ruşii mai au o problemă: vor uza şenilele vehiculelor. Ei nu au trailere, aşa cum au băieţii noştri, aşa că sunt nevoiţi să-şi mute tancurile prin mijloacele proprii de bord. În ciuda aspectului lor, tancurile sunt mult mai delicate decât par. Imaginaţi-vă că îşi vor pierde un sfert sau o treime din efectiv doar în cursul marşului de apropiere.

— Pot intra în luptă? întrebă Jackson.

— Folosesc modelul T-80U. Ar fi fost un oponent serios pentru M60A3, dar nu, nu e atât de bun precum primul nostru model M1, cu atât mai puţin decât M1A2, dar contra tancurilor chinezeşti M-90 e un adversar de forţă egală, calitativ vorbind. Diviziile pe care ruşii le trimit la luptă sunt cele mai bine antrenate şi echipate din armata lor. Întrebarea este, sunt oare suficient de bune? Urmează să vedem.

— Dar băieţii noştri?

— Vor începe să sosească la Chita mâine-dimineaţă. Ruşii doresc să se adune şi să pornească spre est-sud-est. Conceptul operaţiei este ca ei să stopeze ofensiva chinezilor, iar noi să le tăiem linia de aprovizionare în preajma fluviului Amur. Teoretic, este justificat, spuse Mickey Moore pe un ton neutru, iar ruşii susţin că au în buncăre subterane tot combustibilul de care avem nevoie, stocat acolo de-aproape cincizeci de ani. Rămâne de văzut.

CAPITOLUL 55

Priviri şi pagube

Generalul Peng se afla în acel moment cu mult în faţa celorlalţi, printre elementele avansate ale diviziei sale de vârf, 302. Lucrurile decurgeau bine – destul de bine încât să devină nervos din această pricină. Niciun fel de rezistenţă? se întreba el. Nici măcar un singur foc de puşcă, darmite un baraj de artilerie. Erau ruşii complet adormiţi sau lipsiţi de trupe în acest sector? La Şabarsovil aveau un întreg grup de armată, comandat de Bondarenko, despre care rapoartele spuseseră că este un ofiţer competent, ba chiar curajos. Dar unde dracului erau trupele sale? Cei de la informaţii spuseseră că o întreagă divizie de infanterie motorizată, 256, se află aici, iar o divizie rusă de infanterie motorizată era o formaţiune mecanizată foarte bine concepută, având la dispoziţie suficiente tancuri pentru a străpunge aproape orice opoziţie şi înzestrată cu destui infanterişti pentru a ţine mult timp o poziţie defensivă. Asta era teoria. Dar unde mama dracului era divizia? Şi unde erau diviziile de întărire pe care ruşii sigur le trimiteau? Peng ceruse informaţii, iar forţele aeriene trimiseseră avioane de recunoaştere în căutarea inamicului, însă fără niciun rezultat. Se aşteptase ca în această campanie să fie în general pe cont propriu, dar nu *în întregime* pe cont propriu. La cincizeci de kilometri în faţa Diviziei Blindate 302 se aflau elemente de cercetare care nu semnalaseră decât prezenţa unor urme de şenile pe sol, care ar fi putut sau nu să fie proaspete. Puţinele elicoptere care zburaseră în zonă raportaseră că nu zăriseră nimic. Ar fi trebuit să repereze *ceva*, dar nu, fuseseră doar câţiva civili, care în marea lor majoritate fugiseră ca de dracu din calea lor.

Între timp, trupele sale puseseră în funcţiune o veche cale ferată aflată în drumul lor, dar nu era cu mult mai bună

decât drumul larg, nepavat. Singurul său motiv potenţial de îngrijorare era combustibilul, dar un număr de două sute de camioane cisternă cu capacitate de 10 000 litri livrau cantitatea necesară din conducta pe care geniştii o extindeau cu o rată de patruzeci de kilometri pe zi de la capătul căii ferate aflată pe celălalt mal al fluviului Amur. De fapt, până în prezent, aceasta era cea mai impresionantă realizare din cursul acestui război. Cu mult în urma sa, regimentele de geniu construiau conducta, apoi o îngropau sub un metru de pământ pentru o mai bună camuflare. Singurul lucru pe care nu-l puteau camufla erau staţiile de pompare, dar aveau destule piese de rezervă pentru a construi o mulţime de altele noi dacă acestea ar fi fost distruse.

Nu, singurul motiv real de îngrijorare pentru Peng era locaţia armatei ruse. Dilema era că ori se înşelau serviciile sale de informaţii şi *nu existau* formaţii militare ruse demne de interes în zonă, ori informaţiile erau precise şi ruşii fugeau din calea sa, neoferindu-i şansa de a lupta şi a-i distruge. Dar de când *nu* luptau ruşii pentru pământul lor? Soldaţii chinezi cu siguranţă ar fi luptat. Şi nu se potrivea deloc cu reputaţia lui Bondarenko. Niciuna dintre posibilele situaţii n-avea noimă. Peng ridică din umeri. „De cele mai multe ori aşa se-ntâmplă pe câmpul de luptă”, îşi spuse el. Pentru moment se afla în grafic – de fapt avea chiar un uşor avans – cu planul, iar primul său obiectiv strategic, mina de aur, se afla la trei zile distanţă în faţa elementelor sale de cercetare. Nu văzuse niciodată până atunci o mină de aur.

— Să fiu al naibii! rosti Pavel Petrovici. Acesta-i pământul *meu*. Niciun chinez n-o să mă gonească de pe el!

— Sunt doar la trei sau patru zile depărtare, Paşa.

— Şi ce dacă? Am trăit aici mai bine de cincizeci de ani. N-o să plec tocmai acum. Bătrânul era de-a dreptul sfidător. Şeful companiei miniere venise personal să-l evacueze şi se aşteptase ca moşul să vină de bunăvoie. Dar judecase greşit caracterul acestuia.

— Paşa, nu te putem lăsa aici, în calea lor. Acesta-i

obiectivul lor, lucrul pentru care ne-au invadat ca să fure…

— Atunci voi *lupta* să-l apăr! declamă bătrânul. Am ucis nemţi, am ucis urşi, am ucis lupi. Acum, voi ucide chinezi. Oi fi eu moş, dar nu *babă*, tovarăşe!

— Vei lupta contra soldaţilor inamici?

— De ce nu? întrebă Gogol. Este pământul *meu.* Cunosc toate locurile. Ştiu unde să mă ascund şi mă pricep să trag cu arma. Am mai ucis soldaţi. Arătă spre perete. Vechea carabină militară se afla acolo şi şeful minerilor putea vedea cu uşurinţă crestăturile pe care moşul le făcuse pe pat, cu cuţitul, câte una pentru fiecare neamţ. Pot vâna lupi şi urşi. Dar pot vâna şi oameni.

— Eşti prea bătrân ca să fii soldat. E treabă de oameni tineri.

— Nu trebuie să arăt ca un atlet ca să apăs pe trăgaci, tovarăşe, iar pădurile astea le cunosc bine de tot. Pentru a da greutate vorbelor sale, Gogol se ridică şi dădu jos din cui vechea sa puşcă de lunetist din vremea Marelui Război Patriotic, lăsând deoparte noua carabină austriacă. Mesajul era clar. Luptase în trecut cu acea armă şi era dornic să facă din nou acelaşi lucru. Pe zidurile sale erau încă atârnate câteva piei tăbăcite de lup, majoritatea având o singură gaură în ţeastă.

Atinse una dintre ele, apoi îşi întoarse privirea către oaspete. Sunt rus. Voi lupta pentru patria mea.

Şeful minerilor socoti că poate pasa informaţia celor de la armată. Poate ei vor reuşi să-l scoată de-acolo pe bătrân. Din partea sa, n-avea niciun chef să-i distreze pe cei din armata chineză, aşa că îşi luă tălpăşiţa. În urma sa, Pavel Petrovici Gogol destupă o sticlă de vodcă şi scoase un plescăit de satisfacţie. Apoi începu să-şi cureţe carabina şi să viseze la vremurile bune.

„Terminalul feroviar este foarte bine proiectat pentru destinaţia sa”, remarcă colonelul Welch. Or fi proiectat inginerii ruşi obiectele cam din topor, dar le gândiseră să funcţioneze, iar infrastructura de-acolo era mult mai eficientă decât lăsa să se vadă la o primă inspecţie.

Trenurile îşi schimbau direcţia de mers pe ceea ce europenii numeau triunghi pivotant, o instalaţie care le permitea să se alipească de oricare din cele zece rampe de descărcare, iar ruşii le manevrau cu îndemânare şi aplomb. Marile locomotive electrice VL80T dădeau încet cu spatele, mecanicul conductor din ultimul vagon mânuind supapa care elibera aerul comprimat, blocând frânele în momentul când ajungeau la rampă. Când trenurile opreau, soldaţii săreau din vagoanele de pasageri şi alergau la vehiculele lor pentru a le porni şi da jos din tren. Nu dura mai mult de treizeci de minute pentru a goli un tren. Asta îl impresionă pe colonelul Welch, care folosea Trenul Auto pentru a-şi duce familia la Disney World, iar procedura de descărcare din Sanford, Florida, lua de regulă în jur de o oră şi jumătate. Apoi nu mai exista niciun moment de aşteptare. Marile locomotive VL (Vladimir Lenin) se puneau imediat în mişcare pentru drumul de întoarcere în vest, unde încărcau alte zece mii de tone de marfă şi vehicule. Era cert că ruşii puteau face orice atunci când erau nevoiţi.

— Domnule colonel? Welch se-ntoarse pentru a vedea un maior rus, care salută băţos.

— Da?

— Primul tren cu personalul dumneavoastră va fi aici în patru ore şi douăzeci de minute. Îl vom ghida spre zona sudică de adunare. Acolo există combustibil, dacă au nevoie de el, apoi vor fi conduşi spre est de către ghizii noştri.

— Foarte bine.

— Până atunci, dacă doriţi să mâncaţi, există un bufet în interiorul clădirii gării.

— Mulţumesc, deocamdată nu. Welch păşi spre locul unde era instalată staţia sa radio cu legătură prin satelit, pentru a-i comunica informaţia generalului Diggs.

Colonelul Bronco Winters avea în acel moment şapte stele roşii pictate pe latura avionului său F-15C, plus patru steaguri ale defunctei UIR[105]. Ar fi putut totodată să picteze

[105] United Islamic Republic – stat dictatorial imaginar, creat de Tom

câteva frunze de marijuana sau coca, dar acel episod din viaţa sa era de mult îngropat în trecut şi „succesele” acelea erau mai negre decât unchiul său Ernie, care trăia încă în Harlem. Aşadar era de două ori as, iar aviaţia nu mai avusese de multă vreme, în serviciul activ, aşa ceva. Îşi luase zborul către ceea ce ei obişnuiseră să numească Staţia Urşilor, pe flancul de vest al ofensivei chineze.

Baza era compusă din avioane Eagle. În Siberia se aflau în acel moment peste o sută de aparate de luptă F-16, dar ele aveau mai curând un rol aer-sol decât aer-aer, aşa că misiunile de vânătoare cădeau în sarcina lui, iar piloţii de pe F-16 protestau că sunt lăsaţi pe planul al doilea. Doar atâta meritau, gândea colonelul Winters. Nişte amărâţi zburând pe avioane micuţe, cu un singur motor.

Excepţie făceau cei de pe F-16CG. Erau folositori pentru că aparatele lor erau dedicate eliminării radarelor inamice şi a bateriilor SAM. Forţele Aeriene Siberiene (aşa se intitulau ei înşişi acum) nu îndepliniseră încă *nici o singură* misiune de atac la sol, spre supărarea piloţilor care trebuiau să se distreze omorând gândaci în loc să facă treburi mai utile. Nu dispuneau încă de suficiente bombe pentru o campanie eficientă de bombardament, aşa că executau zboruri de escortă pentru avioanele E-3B, doar pentru cazul că Joe Chinezul s-ar fi decis să le vâneze – era o misiune dificilă, dar realizabilă şi Brown era surprins că asiaticii nu făcuseră încă nicio tentativă. În mod cert ar fi pierdut o mulţime de aparate de vânătoare, dar oricum pierduseră o grămadă, aşa că de ce să nu le piardă cu un scop anume...?

— Liderul Mistreţilor, aici Şoimul Doi, terminat.

— Liderul Mistreţilor.

— Detectăm mişcare, numeroşi inamici pe direcţia unu-patru-cinci faţă de poziţia voastră, altitudine trei-trei, distanţă patru sute de kilometri, venind spre nord cu viteza de o mie o sută de kilometri pe oră – am numărat peste treizeci, se pare că vin după noi, Lider Mistreţ, raportă controlorul de zbor de la bordul avionului AWACS.

Clancy în romanul *Ordine prezidenţiale,* format prin fuziunea Iranului cu Irakul, (n.red.).

— Am înţeles. Liderul, către aparatele Mistreţ, se adresă el formaţiei sale de patru avioane. Hai să ne ciulim urechile.

„Doi”, „Trei”, „Patru”, confirmară celelalte aparate.

— Liderul Mistreţilor, aici Şoimul Doi. Inamicii tocmai au intrat în regim supersonic şi vin exact spre noi. Se pare că n-au chef de glumă. Apropiere pe curs unu-trei-cinci şi pregătiţi-vă de luptă!

— Recepţionat, Şoimule. Liderul către Mistreţi, curs unu-trei-cinci.

„Doi”, „Trei”, „Patru”!

Înainte de toate, Winters îşi verifică nivelul combustibilului. Avea destul. Apoi privi pe ecranul radarului de bord unde era afişată imaginea transmisă de AWACS şi, lucru cert, se apropia o formaţie de avioane inamice, de tăria unui regiment de vânătoare de-al comuniştilor. Ticăloşii îi citiseră gândurile.

— La naiba, Bronco, se pare că va fi o luptă la cuţite.

— Calmează-te, Ducky, avem cuţite mai bune.

— Cum zici tu, Bronco, răspunse comandantul de celulă.

— Hai să lărgim formaţia, oameni buni, ordonă colonelul Winters. Grupul de patru avioane F-15C se despărţi în două celule, iar acestea se separară la rândul lor, astfel încât să se acopere reciproc, dar să nu constituie ambele ţinta unei rachete.

Ecranul poziţionat între picioarele sale îi arăta că interceptoarele chineze se găseau acum doar la o sută şaizeci de kilometri, cu o viteză de peste o mie cinci sute de kilometri pe oră. Apoi imaginea se alteră uşor.

— Se pare că şi-au largat rezervoarele suplimentare, Lider Mistreţ.

— Recepţionat.

Aşadar consumaseră combustibilul din rezervoarele detaşabile pentru a câştiga altitudine, iar acum intrau în bătălie cu rezervoarele interne pline. Asta urma să le ofere o mai mare autonomie decât de obicei, iar acum se apropiaseră la mai puţin de trei sute de kilometri de avionul E3-B Sentry pe care în mod evident intenţionau să-l termine. În acel aparat convertit dintr-un 707 se aflau

treizeci de oameni şi Winters îi cunoştea pe mulţi dintre ei. Lucrau împreună de mulţi ani, participând la exerciţii şi fiecare controlor aerian de la bordul lui Sentry avea o specializare anume. Unii erau experţi în a conduce avioanele de luptă spre un avion cisternă, pentru realimentare. Alţii erau foarte pricepuţi în a ghida vânătorii spre ţintă. Alţii erau experţi în tactici defensive. Acest ultim grup urma acum să intre în acţiune. Probabil echipajul de pe Sentry gândea că nu asistă la un meci de crichet şi că nu-i tocmai fairplay să vânezi deliberat un avion de pasageri demodat, transformat în aeronavă militară, doar pentru simplul fapt că acţiona pe post de câine de vânătoare pentru avioanele care-i uciseseră pe tovarăşii celor care atacau. „Asta-i viaţa”, îşi spuse Winters. Dar nu va da voie acestor bandiţi să scape un singur foc în direcţia unui avion amic din USAF.

O sută treizeci de kilometri.

— Skippy, urmează-mă, ordonă colonelul.

— Înţeles, şefu’.

Cele două avioane urcară la doisprezece mii de metri, de unde solul rece aflat înapoia şi dedesubtul ţintelor urma să ofere un contrast mai eficient pentru rachetele cu căutare de căldură. Verifică din nou ecranul radarului. Erau o mulţime de inamici, mai bine de treizeci de avioane. Dacă chinezii erau inteligenţi, ar fi avut două echipe, una care să angajeze avioanele de vânătoare americane şi să le ţină ocupate, iar alta care să dea buzna asupra obiectivului primar. El urma să încerce să se concentreze asupra celei de-a doua formaţii, însă dacă piloţii din prima formaţie erau competenţi, va avea o misiune grea.

Un ton pulsatoriu începu să-i răsune în căşti. Distanţa se redusese la o sută de kilometri. „De ce n-ar fi acum momentul?” se întrebă el. Inamicii se aflau încă în afara câmpului vizual, dar nu şi în afara razei de acţiune a rachetelor sale AMRAAM. Era momentul să-i plesnească peste bot.

— Trecem pe Slammer, anunţă el prin radio.

— Înţeles, angajament cu Slammer, replică Skippy, aflat

la o jumătate de milă în dreapta sa.

— Vulpea Unu! avertiză Winters în timp ce prima rachetă se desprindea de pe pilonul de acroşare.

Se arcui către stânga, în căutarea ţintei alese pentru ea: unul dintre avioanele inamice cap de formaţie. Viteza cumulată de apropiere a rachetei şi a ţintei sale era de peste trei mii cinci sute de kilometri pe oră. Ochii îi fugiră către ecranul radarului. Prima sa lovitură părea că îşi atinge ţinta – da, spotul luminos care reprezenta obiectivul se mări, apoi începu să scadă în intensitate. Numărul opt. Încă unul la rând:

— Vulpea Unu!

— Vulpea Unu! anunţă şi coechipierul său. Iar câteva secunde mai târziu: Distrus! jubilă locotenentul Acosta.

Nu se ştie cum de a doua rachetă a lui Winters ratase ţinta, dar nu era timpul să se mire de ce. Mai avea şase AMRAAM şi lansă patru dintre ele în următorul minut. De-acum putea zări avioanele inamice de vânătoare. Erau Shenyang J-8II, echipate cu radare de bord şi rachete. Winters activă dispozitivul de contramăsuri, întrebându-se dacă acesta avea sau nu să funcţioneze şi dacă rachetele chinezeşti ghidate în infraroşu aveau o precizie la fel de bună ca rachetele sale Sidewinder. Probabil avea să afle în curând, dar până atunci trase două winders.

— Degajez dreapta, Skippy.

— Sunt alături de tine, Bronco, replică Acosta.

„Fir-ar să fie, socoti Winters, mai sunt încă vreo douăzeci de ticăloşi.” Se angajă în picaj, câştigând viteză şi ceru informaţii de la AWACS.

— Şoimul către Liderul Mistreţilor, au rămas douăzeci şi trei de inamici şi încă mai vin. Se împart în două formaţii. Ai inamici la ora şapte, care se-apropie de tine.

Winters răsuci avionul şi îşi forţă gâtul, luptând contra suprasarcinii, pentru a-i zări pe inamici. Da, un aparat J-8, versiunea chineză cu două motoare a aeronavei MIG-21, încerca să ajungă într-o poziţie favorabilă pentru a trage împotriva sa… nu, erau doi nemernici. Strânse virajul, ajungând la şapte şi după zece secunde interminabile

aduse botul avionului pe ţintă. Cu mâna stângă selectă rachetele Sidewinder şi lansă două dintre ele.

Cei doi vrăjmaşi observară dârele de fum ale rachetelor şi rupseră formaţia, degajând în direcţii opuse. Unul scăpă, însă ambele rachete cu ghidare în infraroşu se fixară asupra individului din dreapta, explodând şi eliminându-l de pe cer. Dar unde se dusese primul? Ochii lui Winters scrutară spaţiul înţesat de avioane. Receptorul de avertizare în privinţa ameninţărilor scoase un ţiuit de rău augur şi colonelul ştiu că venise momentul să afle dacă va funcţiona dispozitivul său de contramăsuri. Cineva încerca să-l ochească, folosind o rachetă ghidată prin radar. Ochii săi măturară cerul din jur, încercând să vadă cine ar putea fi, dar nu zări pe nimeni…

— Dâră de fum! O rachetă se îndrepta în direcţia sa, apoi îşi schimbă brusc cursul şi explodă împreună cu ţinta ei – prieten sau duşman, Winters nu-şi putea da seama.

— Formaţia Mistreţilor, raportaţi! ordonă el.

„Doi”. „Trei”. O pauză înainte de-a auzi: „Patru!”

— Skippy, unde eşti?

— Dreapta-jos, la peste un kilometru, şefule. Capul sus, inamic la ora trei care vine spre tine.

— Oho, aşa? Winters viră dreapta şi imediat fu răsplătit cu un ton de fixare pe ţintă… însă era amic sau inamic? Coechipierul său susţinuse ultima variantă, dar nu putea fi sigur până ce…

Indiferent ce-ar fi fost, lansase o rachetă împotriva sa, aşa că trase o Sidewinder ca ripostă, apoi plonjă către sol, în acest timp aruncând momeli termice şi foiţe metalice reflectorizante pentru a păcăli racheta adversarului. Funcţiona. Racheta ghidată prin radar explodă inofensivă la aproape un kilometru în urma sa, însă Sidewinderul lui nu rată. Obţinuse o nouă victorie, dar astăzi pierduse numărul lor şi nu era vreme să stea de socotit.

— Skippy, intră-n formaţie, mergem către nord.

— Înţeles, Bronco.

Winters avea radarul pornit şi zărise cel puţin opt puncte reprezentând inamici, spre nord. Plecă în urmărirea lor,

trecând în regim de postcombustie şi verifică nivelul carburantului. Era OK. Avionul Eagle acceleră rapid, dar pentru orice eventualitate aruncă o dâră de momeli termice şi folii metalice, în caz că vreun chinez nevăzut ar fi tras contra sa. Avertizorul de pericol ţiuia continuu acum, dar nu în tonul modulat caracteristic fixării pe ţintă. Verifică starea armamentului. Îi rămăseseră trei AIM-9X Sidewinder. Fusese o zi dată dracului.

— Ducky e lovit, Ducky e lovit! anunţă o voce. Oh, rahat!

— Aici Ghost Man, te-am scăpat de ticălos, Ducky. Virează dreapta, să-ţi fac un control al avariilor.

— Un motor s-a dus, iar celălalt se supraîncălzeşte, raportă al doilea comandant de celulă, cu un ton mai mult furios decât speriat. Deocamdată n-avea timp să se teamă. Winters era sigur că după vreo treizeci de secunde avea să se instaureze şi spaima.

— Ducky, laşi în urmă o dâră de vapori din nu ştiu ce lichid; îţi recomand să găseşti un loc să aterizezi.

— Aici Bronco către Şoim Doi, care-i situaţia?

— Bronco, mai sunt şase inamici care vin încoace; îl pun pe Rodeo pe urmele lor. Ai un inamic la ora unu, treizeci de kilometri depărtare, înălţime trei-unu, viteză şapte-cinci-zero.

— Recepţionat, Şoim. Sunt călare pe el. Winters viră uşor către dreapta şi obţinu un nou ton de achiziţie a ţintei. Vulpea Doi! anunţă el. Dâra de fum a rachetei merse drept câţiva kilometri, apoi spiralã către stânga, apropiindu-se de punctuleţul gri-albăstrui şi… da!

— Aici Liderul Rodeo, apelă o voce nouă. Vulpea Unu, Vulpea Unu!

— Conan, Vulpea Unu!

Acum situaţia devenea îngrijorătoare. Winters ştia că se putea afla pe direcţia de tragere a rachetelor Slammer lansate de Rodeo. Se uită în jos să vadă dacă indicatorul luminos de pe IFF era verde, adică amic. Aparatul de Identificare Amic sau Inamic ar fi trebuit să le spună rachetelor şi avioanelor americane că se află în tabăra lor, dar Winters nu avusese niciodată deplină încredere în

componentele electronice, aşa că îşi miji ochii pentru a căuta din ochi dârele de fum care ar fi mers într-o direcţie greşită. Pe radar putea vedea avionul AWACS, care se deplasa către vest, iniţiind o manevră evazivă, însă imensul său radar încă emitea, cu toate că interceptoarele chineze se aflau la mai puţin de… treizeci de kilometri? Rahat! Dar apoi încă două puncte de pe ecran dispărură, iar toate cele rămase aveau marcaje IFF de amici.

Winters verifică ecranul care afişa situaţia armamentului. Nu mai avea rachete. Cum naiba se întâmplase? Era campionul aviaţiei SUA în privinţa conştientizării oricărei situaţii, însă acum, în condiţii de luptă, pierduse şirul evenimentelor. Nu-şi putea aduce aminte când îşi trăsese toate rachetele.

— Şoim Doi, aici Liderul Mistreţilor. Sunt Winchester. Ai nevoie de ajutor? „Winchester” însemna că terminase muniţia. Ceea ce nu era cu totul adevărat. Dispunea încă de un încărcător plin cu proiectile de tun calibrul 20 mm, însă brusc se simţea obosit de toată tevatura luptei. În timp ce-şi readucea avionul Eagle în zbor orizontal, îşi simţea braţele ca de plumb.

— Liderul Mistreţilor, aici Şoimul. Se pare că acum totul e OK, dar a fost tare palpitant, amice.

— Am recepţionat, Şoimule. Şi aici a fost la fel. Au rămas inamici?

— Negativ, Mistreţule. Liderul formaţiei Rodeo i-a luat pe ultimii doi. Îi suntem datori acelui maior un rând de beri.

— O să ţin minte asta, interveni Liderul Rodeo.

— Ducky, unde eşti? îl apelă Winters.

— Sunt cam ocupat, Bronco, îi răspunse o voce încordată. Şi eu m-am ales cu o aripă găurită.

— Bronco, aici Ghost Man. Ducky are fuzelajul ciuruit. O să-l însoţesc până la Suntar. Ne va lua cam treizeci de minute.

— Skippy, unde te afli?

— Chiar în spatele tău, şefule. Cred că am dat gata patru, poate chiar cinci inamici în încăierare.

— Ţi-a rămas ceva muniţie?

— O Slammer şi o winder. Te păzesc eu, colonele, promise locotenentul Acosta. Câţi ai doborât?

— Doi, sau mai mulţi, nu sunt sigur, răspunse comandantul de escadrilă.

Scorul final urma să fie stabilit pe baza înregistrărilor avionului AWACS, plus vizionarea propriei casete video. Nu dorise decât să se dea jos din avion şi să tragă un pui zdravăn de somn, dar acum îşi făcea griji pentru maiorul Don Boyd – Ducky – şi avionul acestuia.

— Aşadar, vrem să le sucim minţile, Mickey? întrebă amiralul Dave Seaton.

— Exact asta-i ideea, spuse şeful Statului-Major Reunit către conducătorul operaţiunilor navale.

— Are logică. Ce-i în mintea lor?

— Conform spuselor celor de la CIA, chinezii cred că ne limităm operaţiunile din motive politice – cum ar fi, de exemplu, să nu le lezăm lor sensibilitatea.

— Nu, zău? îl interpelă Seaton, cu multă neîncredere.

— Chiar aşa, dădu Moore din cap.

— Păi atunci e ca şi cum noi am avea toate atuurile, nu? raţionă cu glas tare amiralul, gândindu-se la ultima mână a lui James Butler – „Wild Bill” – Hickok din partida de cărţi jucată în Deadwood, South Dakota. Nu trebuie decât să alegem o misiune care să-i dea peste cap.

— La ce te gândeşti? întrebă Moore.

— Putem să le lovim destul de tare forţele navale. Burt Mancuso e un tactician foarte bun. De ce se tem ei cel mai tare...? Seaton se lăsă pe spate în scaunul pivotant. Primul lucru pe care vrea Bart să-l întreprindă este eliminarea submarinului lor dotat cu rachete. Acum se află în larg, cu *Tucson* pe urmele sale, la nouăsprezece kilometri în spate.

— Aşa departe?

— E suficient de aproape. Obiectivul are în preajmă un submarin de atac pentru a-l proteja. Deci *Tucson* le elimină pe-amândouă... zbang. Moore nu pricepuse terminologia, însă Seaton se referise la navele chineze drept „obiective” cu înţelesul de inamic, de ţintă bună să fie distrusă. S-ar

putea ca Beijingul să nu prindă imediat de veste, exceptând cazul că au la bord o geamandură de salvare care să le transmită „Sunt mort”. Cu navele lor de suprafaţă ne va fi mult mai uşor. Vor constitui în principal obiectivul loviturilor aeriene, lăsând câteva pe seama rachetelor, pentru a-i mulţumi pe cei din flota noastră.

— Rachete lansate de submarine?

— Mickey, nu poţi scufunda o navă făcând în ea găuri prin care să intre aerul. Le scufunzi făcând în ele găuri prin care să intre apa, explică Seaton. În regulă, dacă vrei ca acţiunea să aibă un impact psihologic, atunci vom lovi cu toate forţele simultan. Asta va însemna să punem la treabă o mulţime de mijloace şi există riscul de-a se crea complicaţii, adversarul putând adulmeca pericolul înainte de-a face noi ceva. E riscant. Dar chiar vrem să trecem la fapte?

— Ryan are planuri mari. Robby îi dă o mână de ajutor.

— Robby e pilot de vânătoare, aminti Seaton. Îi place să gândească în stilul scenariilor de film. Ce naiba, Tom Cruise e mai înalt decât pare, glumi amiralul.

— Robby are o bună gândire strategică. A fost un foarte bun ofiţer J-3, îi aminti Moore bătrânului marinar.

— Da, ştiam, numai că-i place să dramatizeze. Bine, o putem face, numai că vom complica problema. Seaton aruncă o scurtă privire spre fereastră. Ştii ce i-ar da cu adevărat pe spate?

— Ce anume? se interesă Moore.

Seaton îi spuse.

— Dar ne este imposibil s-o facem, aşa-i?

— Probabil, numai că nu ne înfruntăm cu soldaţi profesionişti. Ei sunt politicieni, Mickey. S-au obişnuit să lucreze cu iluzii, nu cu fapte. Aşa că le vom oferi o iluzie.

— Ai toate mijloacele necesare pentru a realiza asta?

— Dă-mi timp să aflu.

— E o nebunie, Dave.

— Păi desfăşurarea Diviziei 1 Blindată în Rusia nu-i la fel? ripostă amiralul.

Locotenent-colonelul Angelo Giusti era ferm convins că niciodată cât va mai avea de trăit nu va mai călători cu trenul. Nu ştia că absolut toate vagoanele de dormit ale Căilor Ferate Ruse, companie deţinută de stat, erau folosite la transportul forţelor militare – ruşii nu trimiseseră niciodată un asemenea vagon mai la vest de Berlin şi asta nu din consideraţie pentru americani, ci pur şi simplu fiindcă nu le trecuse prin minte s-o facă. Remarcase faptul că trenul virase spre nord, depărtându-se de magistrala feroviară principală, hurducându-se în cursul acestei manevre la trecerea peste numeroasele macazuri; apoi trenul ajunse, stopă şi începu să dea lent cu spatele. Pare-se că erau într-un triaj şi erau singuri. În ultimele două ore se intersectaseră cu multe trenuri care mergeau către vest, vagoanele platformă din spatele locomotivelor fiind goale, iar conductorul care mai apărea din când în când îi informase că aceea era ora probabilă de ajungere la destinaţie, dar Giusti nu-i dăduse crezare, mergând pe premisa că o companie feroviară care avea locuri atât de inconfortabile probabil nu respecta cu stricteţe orarul. Dar uite că ajunseseră, iar rostul rampelor de descărcare era evident.

— Oameni buni, cred că am ajuns, le spuse comandantul de regiment celor din statul-major.

— Mulţumesc, Doamne, oftă unul dintre ei.

Câteva secunde mai târziu, trenul se stabiliză şi avură posibilitatea să păşească pe platforma de beton, care, după cum putură observa, se întindea către est pe cel puţin o mie de metri. În decurs de cinci minute, soldaţii din secţia de comandă a regimentului coborâseră cu toţii şi se-ndreptau către vehiculele lor, întinzându-şi oasele şi văicărindu-se.

— Hei, Angie, răsună o voce familiară.

Giusti îl zări pe colonelul Welch şi păşi spre el pentru a-l saluta.

— Ce se-aude? îl interpelă Giusti.

— La est de-aici e o nebunie, dar sunt şi veşti bune.

— Care ar fi acelea?

— Există combustibil la discreţie, stocat pentru noi. Am trimis cu elicopterul detaşamente de securitate ca să-l păzească, iar Ivan susţine că are depozite de mărimea unui superpetrolier. Deci nu vom rămâne în pană de benzină.

— Asta-i bine. Dar ce-i cu elicopterele mele? Welch îi arătă ceva cu degetul. La nici trei sute de metri depărtare stătea un OH-58D Kiowa Warrior. Mulţumesc Cerului pentru asta. Care sunt veştile proaste?

— Armata Populară de Eliberare are în Siberia patru armate complete de categoria A, care se-ndreaptă spre nord. N-a avut loc niciun contact serios încă, deoarece Ivan refuză lupta până când nu va fi destul de puternic pentru a-i înfrunta pe chinezi. Au o divizie de infanterie motorizată desfăşurată în teatrul de operaţiuni şi încă patru se-ndreaptă spre front. Ultima dintre ele a părăsit staţia asta abia acum o oră şi jumătate.

— Cât face asta? Şaisprezece divizii grele în compunerea forţei de invazie?

Welch dădu din cap.

— Eşti pe-aproape.

— Care-i misiunea mea?

— Grupează-ţi regimentul şi mergi către sud-est. Scopul este ca Divizia 1 să taie baza pătrunderii şi să le întrerupă linia de aprovizionare. Apoi forţa de blocare rusă va încerca să-i oprească, la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri nord-est de acest punct.

— Sunt capabili s-o facă? Cele patru divizii ruse, confruntate cu şaisprezece divizii chineze, nu păreau a avea sorţi de succes.

— Nu sunt sigur, admise Welch. Treaba ta este să te pui în avangardă, asigurând înaintarea restului diviziei. Avansează până la primul depozit major de combustibil şi stabileşte un perimetru de siguranţă. De-acolo preluăm noi.

— Sprijin?

— Momentan, aviaţia face în principal muncă de interceptare. N-au executat atacuri în adâncimea teritoriului inamic fiindcă nu dispun încă de suficiente bombe pentru a duce o campanie de bombardament.

— Cu aprovizionarea cum stăm?

— Avem două rânduri complete de muniţie pentru toate blindatele. Pentru moment ar trebui să fie suficient. Măcar avem patru unităţi de foc pentru artilerie.

Asta însemna că aveau obuze pentru patru zile – calcul care se baza pe estimările armatei pentru necesarul unei zile de luptă. Hârţogarii de la logistică responsabili de acele estimări nu se zgârceau când era vorba să arunci cu proiectile în altcineva. Atât Welch, cât şi Giusti ştiau că pe durata întregului Război din Golf nici măcar un singur tanc nu îşi consumase complet rezerva iniţială de muniţie. Dar acela fusese un alt soi de conflict. Niciun război nu era aidoma cu cel dinaintea lui; pur şi simplu era mai rău decât precedentul.

Giusti se-ntoarse când auzi primul motor pornind. Era un vehicul blindat de cercetare, model M3A2 Bradley, şi sergentul aflat la comanda sa, vizibil prin oblonul deschis, părea mulţumit că se pun în mişcare. Un ofiţer rus preluă sarcina de agent de trafic, ghidând blindatul prin semne făcute cu braţele, direct către zona de adunare. Trenul următor se alătură unei alte platforme de descărcare. Trebuiau să fie cei din unitatea A, *Avenger* (Răzbunătorii), prima secţiune a Quarter Horse dotată cu echipament cu adevărat greu, adică nouă tancuri de luptă M1A2 Abrams.

— Cât o să dureze până vor debarca cu toţii? întrebă Giusti.

— Ruşii mi-au zis că nouăzeci de minute, răspunse Welch.

— Vom vedea.

— Ce-i asta? se întrebă un căpitan, privind la ecranul din faţa sa.

Avionul E3B Sentry, cu numele de apel Şoim Doi aterizase la Jigansk. Echipajul său era mai mult decât zguduit. Apropierea de avioane de vânătoare adevărate, încleştate într-o luptă reală, sângeroasă, fusese cu totul diferită de exerciţiile şi şedinţele de analiză a misiunii pe care le ţineau în Statele Unite. Casetele video cu

înregistrarea încleştării fuseseră înmânate secţiei de informaţii a grupului aerian, care vizionă bătălia cu un soi de detaşare, însă observă că forţele aeriene chineze aruncaseră împotriva avionului AWACS un regiment întreg de interceptoare de primă clasă şi, mai mult decât asta, o făcuseră într-o manieră sinucigaşă. Intraseră în luptă folosind postcombustia, lucru care le făcea imposibilă călătoria de întoarcere la bază, din lipsă de combustibil. Aşadar erau hotărâţi să sacrifice peste treizeci de avioane de vânătoare pentru un singur E3B. Însă căpitanul remarcă faptul că misiunea chinezilor avusese şi alt scop.

— Priviţi aici, îi spuse colonelului comandant. Trei, nu, patru avioane de recunoaştere au trecut către nord-vest. Derulă banda înainte şi înapoi. Nu ne-am atins de niciunul dintre ele. Ce naiba, băieţii noştri nici măcar nu le-au observat.

— Păi nu vreau să învinovăţesc echipajul lui Sentry pentru asta, căpitane.

— N-am vrut să zic asta, domnule colonel. Însă John Chinezul tocmai a luat câteva fotografii cu oraşul Chita şi cu unităţile ruseşti care se deplasează spre nord. Am scăpat păsările din colivie, domnule colonel.

— Trebuie să planificăm nişte misiuni de atac îndreptate contra aerodromurilor lor.

— Avem bombe pentru asta?

— Nu ştiu sigur, dar am să-i raportez generalului Wallace. Care-i scorul luptei aeriene?

— Colonelul Winters are patru victorii sigure şi două probabile. La dracu, tipul curăţă tot. Dar cei care-au salvat aparatul AWACS sunt piloţii de F-16. Aceste două J-8 au ajuns al naibii de aproape înainte de-a fi spulberate de Rodeo.

— De-acum înainte vom aloca mai multe avioane de protecţie pentru aparatele E-3, punctă colonelul.

— Nu-i o idee rea, domnule.

— Da? zise generalul Peng când ofiţerul de la informaţii veni la el.

— Avioanele de recunoaştere raportează prezenţa unor mari unităţi mecanizate la o sută cincizeci de kilometri vest de noi, în mişcare spre nord şi nord-est.

— Ce forţă au?

— Nu ştim sigur. Analiza fotografiilor aeriene nu-i completă, dar cu certitudine au puterea unui regiment, sau poate chiar mai mult.

— Arată-mi precis unde se află.

— Aici, tovarăşe general. Ofiţerul de informaţii despături o hartă şi indică locul. Au fost zăriţi aici, aici şi de aici până aici. Pilotul a raportat un număr mare de tancuri şi vehicule şenilate.

— Au tras împotriva lui?

— Nu, nici măcar un foc, zice pilotul.

— Deci se grăbesc să ajungă undeva… gonesc de zor ca să ne pice în flanc, sau ca să ne-o ia înainte…? Peng cumpăni cele două posibilităţi, cu ochii aţintiţi pe hartă. Da, eu la aşa ceva m-aş aştepta. Ceva rapoarte de pe linia frontului?

— Tovarăşe general, elementele noastre de cercetare raportează că au văzut urme de vehicule, dar n-au luat deloc contact vizual cu inamicul. Nu s-a tras asupra lor şi în drum au întâlnit doar civili.

— Repede, îi zori Aleksandrov.

Pentru căpitan era un mister cum de reuşiseră şoferul şi asistentul său să aducă până acolo cisterna ZIL-157, dar rezolvarea lui nu-l preocupa. Faptul că ajunseseră până la el era suficient. În acel moment, tancheta din frunte se nimerise să fie cea a sergentului Grechko, care îşi umplu rezervoarele apoi transmise vestea restului companiei care goni spre nord pentru a-şi face plinul, rupând pentru întâia oară contactul vizual cu trupele chineze aflate în ofensivă. Era periculos şi neregulamentar să-i scapi de sub observaţie pe inamici, dar Aleksandrov nu putea avea garanţii că vor avea şansa să realimenteze în alt mod decât toţi odată. Apoi sergentul Buikov îi puse o întrebare.

— Tovarăşe căpitan, *ei* când realimentează? încă nu i-am

văzut făcând asta, aşa-i?

Întrebarea îl puse pe gânduri pe căpitan.

— Nu, nu i-am văzut. Rezervoarele lor trebuie să fie la fel de goale ca ale noastre.

— În prima zi aveau butoaie suplimentare cu combustibil, vă amintiţi? Ieri le-au aruncat.

— Da, aşa că probabil au combustibil pentru o zi în plus, ori poate numai o jumătate de zi, dar cineva trebuie să le facă plinul – însă cine anume şi cum…? se întrebă ofiţerul.

Se răsuci să supravegheze alimentarea. Combustibilul era transferat de o pompă portabilă cu un debit de patruzeci de litri pe minut. Grechko îşi deplasase tancheta către sud, pentru a restabili contactul vizual cu chinezii. Aceştia încă stăteau pe loc, între două salturi, probabil la o jumătate de oră de mers în spatele lor, dacă respectau cu stricteţe rutina manevrei, de la care nu se abătuseră niciodată. Şi în trecut lumea spunea despre Armata Roşie că e inflexibilă…

— Gata, asta a fost, anunţă şoferul lui Aleksandrov. Strânse furtunul şi închise capacul la rezervor.

— Tu, îl interpelă căpitanul pe şoferul cisternei. Te duci către est.

— Unde? se miră omul. E pustiu acolo.

Asta îl blocă vreme de câteva clipe pe căpitan. În acel loc se aflase odinioară un gater şi se puteau vedea snopi mari de puieţi lăsaţi acolo de cei care tăiaseră odinioară pădurea. Acesta era cel mai degajat loc pe care-l zăreau de-o zi încoace.

— Am venit dinspre vest. Mă pot întoarce tot pe-acolo, acum cisterna fiind mai uşoară şi până la vechiul drum forestier nu sunt decât şase kilometri.

— Foarte bine, dar mişcă-te repede, caporale. Dacă te zăresc, te-aruncă în aer.

— Rămas-bun, tovarăşe căpitan. Caporalul reveni la cisternă, porni motorul şi viră pentru a face cale-ntoarsă.

— Sper ca cineva să-i facă cinste diseară. O merită, rosti Buikov. În orice armată astfel de oameni valorau mai mult decât pifanii.

— Grechko, unde te afli? îl apelă Aleksandrov prin radio.

— La patru kilometri sud de dumneavoastră. Chinezii stau tot pe loc, tovarăşe căpitan. Ofiţerul lor se pare că vorbeşte la radio.

— Foarte bine. Ştii ce ai de făcut când se pun în mişcare.

Căpitanul lăsă microfonul staţiei radio şi se întinse lângă tanchetă. Afacerea asta începea să-l obosească. Buikov aprinse o ţigară şi se tolăni alături.

— De ce nu putem ucide măcar *câţiva,* tovarăşe căpitan? Nu merită să ne odihnim şi noi pu*ţin?*

— De câte ori să-ţi spun care este afurisita noastră de misiune, sergent! Aleksandrov aproape ţipase la subofiţerul său.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan, răspunse Buikov cu umilinţă.

CAPITOLUL 56

Marşul spre pericol

Locotenent-colonelul Giusti porni la drum în maşina sa personală, un HMMWV, noua încarnare a venerabilului Jeep. „Ar fi fost mai confortabil să folosesc un Bradley, poate chiar mai înţelept, raţionă el, însă nu vor avea loc prea curând contacte cu inamicul.” În plus, scaunul din dreapta faţă al vehiculului era o opţiune mai bună pentru spinarea lui după călătoria nesfârşită cu trenul. Oricum, se afla în spatele unei maşini UAZ-469, care era versiunea rusească a unui SUV american şi al cărei şofer cunoştea drumul. Elicopterul Kiowa Warrior pe care-l văzuse la depoul feroviar se afla acum în aer, cercetând terenul din faţă şi raportând că drumul este în general pustiu, cu excepţia unui slab trafic civil, pe care poliţia militară rusă îl degaja din calea lor. Chiar în spatele maşinii de comandament a lui Giusti venea un Bradley care arbora fanionul roşu-alb al Regimentului 4 Cavalerie. Acest regiment avea, în analele armatei americane, o lungă şi glorioasă istorie – primele sale acţiuni de luptă avuseseră loc pe 30 iulie 1857, la Solomon River, contra indienilor Cheyenne – iar campania de-acum avea să adauge un nou însemn de luptă pe stindardul său… şi Giusti spera că va trăi pentru a prinde el însuşi însemnul pe steag. Terenul de-aici îi aducea aminte de Montana, rânduri de dealuri acoperite din abundenţă cu păduri de pin. Câmpul vizual era suficient de larg, exact pe placul tanchiştilor, care puteau angaja în luptă astfel inamicul de la mare distanţă. Soldaţii americani preferau acest stil de luptă, deoarece armele lor aveau o rază de acţiune mai mare decât cele deţinute de majoritatea celorlalte armate.

— CALUL NEGRU ŞASE către SABIA ŞASE, terminat, cârâi staţia radio.

— SABIA ŞASE, răspunse locotenent-colonelul Giusti.

— SABIE, mă aflu la punctul de control Denver. Drumul continuă să fie liber. Negativ pentru trafic, negativ pentru prezenţă inamică, terminat. Continuăm către est, spre punctul de control Wichita.

— Recepţionat, mulţumim, închei transmisia. Giusti îşi consultă harta, pentru a fi sigur că ştie unde se găseşte elicopterul.

Aşadar la treizeci şi doi de kilometri în faţa sa nu se găsea nimic de care să se îngrijoreze, conform celor spuse de pilotul elicopterului de recunoaştere. „Unde o să înceapă?” se-ntrebă Giusti. Ar fi preferat să rămână pe loc şi să ia parte la şedinţa ţinută de comandantul diviziei, pentru a afla ce mama dracului se petrece, dar ca şef al unităţii de cercetare era de datoria lui să meargă înainte şi să descopere inamicul, apoi să-i raporteze lui FIER ŞASE, comandantul de divizie. Deocamdată nu primise o misiune clară, în afară de aceea de a goni către depozitul rusesc de combustibil, a stabili un perimetru de securitate în jurul lui şi a-şi alimenta vehiculele, apoi de a-şi continua înaintarea în vreme ce primele elemente grele ale Diviziei 1 Blindată ajungeau acolo. Pe scurt, datoria lui era să fie bucata de şuncă dintre feliile unui sendviş, aşa cum îi plăcea unuia dintre subordonaţii săi să glumească. Dar şunca aceasta putea să muşte. Avea sub comandă trei unităţi blindate, fiecare dispunând de nouă tancuri de luptă M1A2 Abrams şi treisprezece vehicule de cercetare M3A2 Bradley, plus o tanchetă FISTV[106] pentru observatorii înaintaţi însărcinaţi să apeleze la suportul de foc al artileriei – undeva în urma sa artileria Diviziei 1 Blindată trebuia să fie curând descărcată din tren, cel puţin aşa spera. Cele mai valoroase mijloace de luptă aflate sub comanda sa erau unităţile D şi E, fiecare dotată cu opt elicoptere OH-58D Kiowa Warrior, apte atât pentru cercetare, cât şi pentru misiuni de atac, dispunând de rachete Hellfire şi Stinger. Pe scurt, escadronul său îşi putea purta singur de grijă, în limite rezonabile.

[106] Fire Support Team Vehicle – vehicul utilizat ca observator avansat pentru artilerie, (n.red.).

Cu cât se apropiau de front, soldaţii săi deveneau mai precauţi şi mai bănuitori, pentru că oricât de buni ar fi fost, nu erau nici invincibili, şi nici nemuritori. America se luptase o singură dată cu China, în urmă cu aproape şaizeci de ani, în Coreea, o experienţă nefericită pentru ambele tabere. Pentru americani, atacul iniţial al chinezilor fusese masiv şi neaşteptat, forţându-i să se retragă ruşinos de la Yalu River. Dar pentru China, îndată ce America începuse să acţioneze ca o forţă închegată, experienţa se tradusese în pierderea unui milion de vieţi omeneşti, căci puterea de foc fusese întotdeauna cel mai bun răspuns la un număr copleşitor de inamici, iar lecţiile învăţate de americani din cursul Războiului Civil spuneau că e mai bine să dezvolţi *tehnica de luptă* decât să sporeşti *efectivele* umane. Modul americanilor de-a purta un război nu mai era împărtăşit de nimeni altcineva şi era croit pe măsura prosperităţii materiale a Americii şi, în egală măsură, pe respectul americanilor pentru viaţa omului; acesta era stilul american şi războinicii săi fuseseră antrenaţi în spiritul acestuia.

— Consider că e momentul să-i dăm puţin înapoi, remarcă generalul Wallace în cursul convorbirii via satelit cu Washingtonul.

— Ce propui? îl interpelă Mickey Moore.

— Pentru început vreau să-mi trimit avioanele F-16CG împotriva staţiilor radar chineze. M-am săturat să-şi folosească radarele pentru dirijarea avioanelor lor de vânătoare împotriva aparatelor mele. Apoi intenţionez să le atac punctele-cheie din logistică. După cum merg acum lucrurile, în douăsprezece ore voi avea suficientă muniţie pentru a porni o campanie ofensivă. Era şi timpul s-o declanşăm, domnule general, zise Wallace.

— Gus, mai întâi trebuie să lămuresc asta cu preşedintele, îi spuse şeful Statului-Major Reunit comandantului forţelor aeriene din Siberia.

— Bine, în regulă, dar spuneţi-i că ieri aproape că am pierdut un avion AWACS – cu un echipaj de circa treizeci de oameni – şi nu am chef să scriu scrisori rudelor îndoliate.

Până acum am avut noroc cu carul, iar un AWACS e greu de doborât. Ce naiba, eşecul misiunii de a-l elimina i-a costat un întreg regiment de vânătoare. Dar eu unul m-am săturat. Vreau să le atac amplasamentele radar şi intenţionez să iniţiez unele manevre ofensive împotriva aviaţiei lor.

— Gus, aici suntem de părere să declanşăm operaţiunile ofensive într-un mod sistematic, pentru a spori efectul psihologic. Asta înseamnă mai mult decât dărâmarea unor antene radar.

— Domnule general, nu ştiu cum vedeţi lucrurile de-acolo, dar aici situaţia tinde să devină puţin tensionată. Armata lor înaintează cu rapiditate. În curând prietenii noştri ruşi vor trebui să stabilească o linie de rezistenţă. Le va fi mult mai uşor dacă inamicul duce lipsă de benzină şi gloanţe.

— Ştim asta. Încercăm să găsim o modalitate pentru a le zdruncina conducerea politică.

— Nu politicienii se-ndreaptă către nord pentru a ne ucide, domnule general, ci soldaţii şi aviatorii. Trebuie să-i ologim înainte de-a ne face zile negre.

— Înţeleg, Gus. Voi prezenta preşedintelui opinia ta, promise şeful de stat-major.

— Vă rog s-o faceţi.

Wallace întrerupse transmisia, întrebându-se ce dracului gândesc pacifiştii ăia de la Washington, asta presupunând că sunt capabili să gândească. El avea planul său şi era de părere că este unul bun şi sistematic. Avioanele sale fără pilot Dark Star îi oferiseră toate informaţiile tactice de care avea nevoie. Ştia ce ţinte trebuie lovite şi avea destulă muniţie să atace, sau măcar să înceapă atacurile.

„Dacă îmi dau aprobare”, raţionă Wallace.

— Ei bine, n-a fost o pierdere total inutilă, observă mareşalul Luo. Am obţinut imagini cu mişcările ruşilor.

— Ce fac? întrebă Zhang.

— Deplasează una sau două – probabil două – divizii către nord-est de punctul lor de raliere de la Chita. Am

obţinut câteva fotografii aeriene bune ale acestor trupe.

— Încă nimic în faţa forţelor noastre?

Luo dădu din cap.

— Trupele noastre de cercetare n-au văzut decât urme pe pământ. Presupun că undeva prin pădurile acelea există forţe ruseşti, care fac la rândul lor misiuni de recunoaştere, dar dacă-i aşa, atunci sunt forţe uşoare care încearcă din răsputeri să se ţină departe din calea noastră. Ştim că au mobilizat ceva rezerve, dar nici acestea nu şi-au făcut apariţia. Poate că rezerviştii lor nu s-au prezentat la apel. Tan ne-a spus că există bănuiala că în Rusia moralul este foarte scăzut şi exact asta s-a văzut. Soldaţii pe care i-am capturat erau foarte demoralizaţi de lipsa sprijinului de artilerie şi tocmai de aceea n-au luptat cu convingere. Lăsând la o parte avioanele americanilor, războiul merge extrem de bine.

— Americanii n-au atacat încă teritoriul nostru? dori Zhang să fie lămurit pe deplin asupra acestei probleme.

Încă o negare.

— Nu, şi nu pot afirma dacă le e cumva teamă s-o facă. Avioanele lor de luptă sunt excelente, dar din câte ştim noi până acum n-au încercat nicio misiune de recunoaştere aeriană. Poate că în prezent se bazează exclusiv pe sateliţi. Cu siguranţă putem presupune că sateliţii sunt cele mai bune surse de informaţii pentru ei.

— Şi mina de aur?

— Vom ajunge la ea în treizeci şi şase de ore. Îndată ce ajungem vom putea folosi drumurile pe care geniştii ruşi le-au construit pentru a exploata bogăţiile descoperite. De la mină până la câmpurile petroliere vom face între cinci şi şapte zile, depinde de ritmul în care vom putea asigura aprovizionarea trupelor.

— Uimitor, Luo, remarcă Zhang. Stăm mai bine decât în cele mai optimiste gânduri ale mele.

— Întotdeauna mi-am dorit ca ruşii să ne opună rezistenţă undeva, astfel încât să-i învingem în luptă şi să terminăm cu ei. În momentul de faţă forţele mele s-au răsfirat cam mult, însă numai din pricină că elementele de

avangardă zoresc atât de spornic înainte. Mă gândeam să încetinesc puţin înaintarea pentru a menţine coeziunea unităţilor, însă...

— Însă viteza lucrează în favoarea noastră, nu? continuă Zhang.

— Da, aşa se pare, acceptă ministrul apărării. Dar mulţi ofiţeri preferă să-şi ţină unităţile grupate strâns, în caz că iau contact cu inamicul. Oricum, dacă inamicul a luat-o la fugă, nu trebuie să-i dăm răgaz să se regrupeze. Aşa că i-am dat frâu liber generalului Peng şi diviziilor sale.

— Cu ce forţe ne înfruntăm?

— Nu ştim sigur. Probabil un regiment sau două se află în faţa noastră, dar nu avem nicio evidenţă în legătură cu ele, iar alte două regimente gonesc să ne iasă în cale sau să ne atace din flanc, dar avem trupe care păzesc flancul vestic şi ele n-au zărit nimic.

Bondarenko spera ca într-o bună zi să întâlnească echipa care realizase avionul fără pilot Dark Star. Niciodată de-a lungul istoriei un comandant militar nu avusese la dispoziţie un asemenea mijloc de informare; fără el şi-ar fi trimis la luptă forţele firave fără să ştie sigur cu ce se confruntă. Probabil că ştia mai multe despre localizarea forţelor chineze aflate în înaintare decât comandanţii acestora.

Mai mult decât atât, regimentul de avangardă al Diviziei 201 Infanterie Motorizată se afla la numai câţiva kilometri distanţă, iar formaţia din vârf era chiar pumnul de oţel al marii unităţi, regimentul independent de blindate care avea în compunere nouăzeci şi cinci tancuri de luptă T-80U.

Divizia 265 era pregătită să primească întăririle şi comandantul ei, Iuri Siniavski, declarase că se săturase să tot fugă. Militar de carieră, specializat în infanterie mecanizată, Siniavski era un tip de patruzeci şi şase de ani, fumător începător şi stătea aplecat peste o masă cu hărţi în cartierul general al lui Bondarenko.

— Acolo, acela-i terenul ales de mine, Ghenadi Iosifovici, rosti el, împungând cu degetul în hartă. Punctul indicat se afla doar la cinci kilometri nord de Mina Gogol, o linie de

dealuri lată de douăzeci de kilometri, având la poale un teren descoperit pe care chinezii erau forţaţi să-l străbată. Voi aşeza Doi-Zero-Unu chiar aici, pe flancul meu drept. Când le vom opri avangarda, tancurile vor da năvală dinspre vest şi-i vor da peste cap.

— Informaţiile din recunoaşteri arată că divizia lor de avangardă s-a cam răsfirat, îi spuse Bondarenko.

Era o greşeală comisă de orice armată din lume. Cei mai ascuţiţi colţi ai oricărei forţe militare aflate în campanie îi constituie artileria, însă chiar şi tunurile autopropulsate, montate pe vehicule şenilate pentru a le asigura mobilitatea în teren accidentat, nu păreau a fi capabile să ţină pasul cu unităţile mecanizate pe care trebuiau să le sprijine. Era o lecţie care îi surprinsese chiar şi pe americani în cursul Războiului din Golf, unde descoperiseră că artileria lor putea ţine pasul cu eşaloanele avansate de tancuri numai prin eforturi susţinute şi doar pe teren plat. Armata Populară de Eliberare dispunea de piese autopropulsate, însă grosul artileriei era încă format dintr-o largă varietate de tunuri tractate, iar camioanele care le trăgeau nu puteau traversa terenuri denivelate la fel de bine ca vehiculele şenilate.

Generalul Diggs urmărise discuţia, însă cunoştinţele sale de limba rusă erau prea rudimentare pentru a pricepe tot, iar Siniavski nu ştia engleză, ceea ce îngreuna mult comunicarea.

— Aveţi totuşi de oprit o mare forţă de luptă, Iuri Andreievici, sublinie Diggs, aşteptând să-i fie traduse vorbele.

— Dacă nu-i putem opri definitiv, atunci măcar să-i facem să sângereze, sosi replica prin intermediul translatorului.

— Păstraţi-vă mobilitatea, îi sfătui Diggs. Dacă aş fi în locul generalului Peng, aş manevra către est – terenul e mult mai adecvat scopurilor sale – şi aş încerca să vă învălui pe flancul vostru stâng.

— Vom vedea cât de bine ştiu să planifice o manevră, răspunse Bondarenko în locul subordonatului său. Până acum n-au făcut altceva decât să meargă drept înainte şi

bănuiesc că devin vanitoşi. Priveşte cât de răsfiraţi sunt, Marion. Unităţile lor sunt la distanţă prea mare una de alta pentru a-şi putea oferi sprijin reciproc. Sunt în faza de urmărire a inamicului şi asta dă naştere la dezorganizare *plus* că au prea puţin sprijin aerian pentru a-i avertiza de ce anume se află în faţa lor. Cred că Iuri are dreptate: e un loc bun pentru a stabili o linie de rezistenţă.

— Sunt de acord că terenul e favorabil, Ghenadi, dar nu te logodi cu el, bine? îl avertiză Diggs.

Bondarenko traduse pentru subordonatul său, care, cu ţigara-n gură, slobozi o replică în rusă, cu iuţeala unei mitraliere.

— Iuri zice că e un loc de o partidă de sex, nu pentru o nuntă. Când te vei alătura trupelor tale, Marion?

— Elicopterul meu vine încoace chiar acum, amice. Unitatea mea de cercetare se află la primul depozit de combustibil, cu Brigada I imediat în urma ei. Vom lua contact cu inamicul peste o zi şi jumătate.

Deja discutaseră despre planul de atac al lui Diggs. Divizia 1 Blindată urma să se regrupeze la nord-vest de Belogorsk, să facă plinul la ultimul mare depozit rus, apoi să execute, pe întuneric, saltul către capul de pod chinez. Serviciul de informaţii susţinea că acolo se amplasase Grupul 65 Armată al Armatei Populare, o mare unitate de categoria B, care săpa tranşee pentru a proteja flancul stâng al străpungerii. Deşi nu era o unitate mecanizată, prin mărimea ei era o bucată greu de digerat pentru o singură divizie blindată. Singura slăbiciune a planului chinez de atac era că toate forţele blindate erau concentrate în coloana care înainta. Trupele lăsate în urmă pentru a asigura coridorul străpungerii erau, în cel mai bun caz, doar motorizate – transportate în vehicule cu roţi, nu şenilate – şi, în cel mai rău caz, infanterie care trebuia să se deplaseze pe jos. Asta îi făcea vulnerabili în faţa unor echipaje care plecau la bătălie în spatele blindajului unor vehicule şenilate.

„Dar sunt ai dracului de mulţi”, îşi reaminti Diggs.

Înainte de-a pleca, generalul Siniavski scormoni în

buzunarul de la piept şi scoase o sticlă plată.

— O duşcă să ne poarte noroc, rosti el cu greutate singurele cuvinte englezeşti pe care le ştia.

— Ce naiba, de ce nu? Diggs trase un gât. Era marfă bună, de calitate. Când se va termina totul, vom bea din nou, făgădui el.

— *Da*, replică generalul. Baftă, Diggs.

— Marion, îl apelă Bondarenko. Să ai grijă, camarade.

— Şi tu la fel, Ghenadi. Ai destule decoraţii, amice. N-are rost să te-alegi cu fundul ciuruit încercând să câştigi încă una.

— Se ştie că generalii mor în patul lor, îi aruncă Bondarenko în timp ce se-ndrepta spre uşă.

Diggs alergă către elicopterul UH-60. Acesta era pilotat de colonelul Boyle. Diggs îşi puse casca de protecţie pentru aterizări forţate, dorindu-şi ca tipii de la logistică să schimbe numele obiectului acela blestemat, şi se legă cu centura în scaunul din spatele piloţilor.

— Cum merge treaba, domnule? întrebă Boyle, lăsându-l pe locotenent să decoleze.

— Am făcut un plan, Dick. Întrebarea este, oare va funcţiona?

— Am şi eu un rol în plan?

— Elicopterele tale Apache vor fi tare ocupate.

— Asta-i o surpriză, remarcă Boyle.

— Oamenii tăi în ce stare sunt?

— Pregătiţi, fu răspunsul laconic. Cum se va numi operaţia?

— CHOPSTICKS[107]. Diggs auzi prin intermediul interfonului un hohot de râs.

— Îmi place numele.

— În regulă, Mickey, zise Robby Jackson. Îi înţeleg atitudinea lui Gus. Dar aici gândim lucrurile la o scară mult mai mare.

Se aflau în Celula de Criză, privindu-l prin intermediul

[107] Beţişoarele chinezeşti folosite pentru servirea bucatelor la masă, (n.tr.).

unui ecran TV pe şeful Statului-Major Reunit care se afla la Pentagon, într-o cameră cunoscută drept Tancul. Era greu să audă ce murmură generalul, dar după modul în care-şi ţinea privirea îndreptată în jos era suficient să priceapă care sunt sentimentele sale legate de remarca lui Robby.

— Generale, rosti Ryan, aici ideea este să scuturăm puţin menajeria conducerii lor politice. Cel mai bun mod de-a face asta este să-i lovim în mai multe locuri simultan, copleşindu-i.

— Domnule, sunt de acord cu această idee, însă şi generalul Wallace are un punct solid de vedere. Scoţându-le din luptă reţeaua de radare le vom altera capacitatea de a-şi folosi avioanele de luptă împotriva noastră, iar chinezii încă au o forţă aeriană formidabilă, deşi până acum au primit un tratament destul de dur.

— Mickey, dacă în Mississippi îi administrezi unei fete un astfel de tratament, s-ar numi viol, observă vicepreşedintele. Ce Dumnezeu, când piloţii lor de vânătoare se uită acum la avioane văd nişte sicrie. Încrederea lor de sine s-a dus şi la asta contează cel mai mult la un pilot. Crede-mă pe cuvânt!

— Dar Gus…

— Dar Gus îşi face prea multe griji pentru forţele sale. Bine, în regulă, lasă-l să trimită câteva Charlie-Golf împotriva reţelei lor radar, dar vrem ca majoritatea acestor aparate, înarmate cu bombe Smart Pig, să atace forţele terestre. Aviaţia de vânătoare îşi poate purta singură de grijă.

Pentru întâia oară, generalul Mickey Moore regretă alegerea făcută de Ryan pentru postul de vicepreşedinte. Robby gândea mai degrabă ca un politician decât ca un comandant al operaţiunilor – lucru care îl surprindea. Părea mult mai puţin preocupat de siguranţa forţelor sale decât de…

decât de obiectivul general, indiferent care ar fi acela”, se corectă Moore. Iar *acesta* nu era un mod total eronat de-a gândi. Nu cu multă vreme înainte, Jackson fusese un foarte bun ofiţer J-3.

Comandanţii americani nu mai considerau că oamenii lor constituie nişte bunuri dispensabile. Nu era o gândire rea, însă uneori era necesar să-ţi pui trupele în primejdie şi, când făceai asta, unii soldaţi nu se mai întorceau acasă. Dar exact pentru asta erau plătiţi, indiferent că le făcea plăcere sau nu. Robby Jackson fusese pilot de vânătoare în aviaţia îmbarcată şi nu-şi pierduse avântul războinic, în ciuda noului său post şi a soldei mai mari.

— Domnule preşedinte, spuse Moore, ce ordine să-i transmit generalului Wallace?

— Afurisitul de Cecil B. DeMille, aruncă Mancuso în doi peri.

— V-aţi dorit vreodată să despărţiţi apele Mării Roşii? îl întrebă generalul Lahr.

— Nu sunt Dumnezeu, Mike, fu răspunsul CINCPAC.

— Ei bine, *este* un plan elegant şi *avem* toate piesele la locul lor pe tablă, sublinie ofiţerul J-2.

— Asta-i o operaţiune politică. Ce naiba suntem noi, grup de dialog?

— Domnule amiral, vă continuaţi tirada, sau ne-apucăm de treabă la plan?

Mancuso şi-ar fi dorit o *lupara*[108] să facă o gaură în perete sau în pieptul lui Mike Lahr, dar purta uniformă şi *primise ordine* de la Comandantul Suprem.

— În regulă. Pur şi simplu nu-mi place ca operaţiile mele să fie concepute de alţi oameni.

— Pe care-i cunoaşteţi.

— Mike, odinioară, pe vremea când aveam trei trese şi toată grija mea era submarinul pe care-l conduceam, Ryan şi cu mine am furat un ditamai submarin rus – şi dacă repeţi cuiva asta, o să pun un puşcaş marin să te-mpuşte. Da, sunt de acord să le scufundăm câteva nave, să le doborâm câteva avioane, însă să ne arborăm pavilionul în preajma litoralului lor? Isuse.

— Îi va apuca tremuratul.

---

[108] Puşcă de vânătoare cu ţeava scurtată artizanal, folosită de mafia siciliană, (n.red.).

— Dacă nu apucă să-mi scufunde câteva nave până atunci.

— Salut, Tony, zise vocea din telefon. Lui Bretano îi trebuiră câteva secunde pentru a o recunoaşte.

— Unde eşti, Al? îl întrebă Secretarul Apărării.

— Norfolk. Nu ştiai? Mă aflu la bordul lui USS *Gettysburg,* modernizându-i rachetele antiaeriene. A fost ideea ta, nu?

— Da, păi cred că a mea a fost, consimţi Bretano, încercând să-şi amintească.

— Ar fi trebuit să vezi chestiile alea chinezeşti cum veneau de la mare depărtare, omule.

— De fapt, noi… Secretarul Apărării făcu o pauză. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă o rachetă balistică intercontinentală e lansată de chinezii comunişti, sistemul Aegis chiar ne oferă o şansă de ripostă, în caz că simularea computerizată a fost corectă. Ar trebui să fie. Eu am scris majoritatea programelor, continuă Gregory.

Secretarul Bretano nu dorea să recunoască faptul că el nu se gândise la această eventualitate. Şi era plătit tocmai pentru a se gândi la absolut orice, în definitiv.

— Ai terminat treaba?

— Partea electronică e OK, dar nu avem deloc rachete SAM la bord. Marinarii mi-au zis că ar fi stocate într-un depozit sau ceva de genul acesta, pe York River. Când le vor încărca la bord voi putea să le modernizez ogivele de căutare. Singurele rachete aflate la bord, cele cu care m-am jucat eu, tocmai am aflat că erau de exerciţiu, nu reale. Ştii, ăştia din marină sunt cam ciudaţi. Nava se găseşte într-un doc uscat. Ne vor lansa din nou la apă în câteva ore. Nu putea vedea în acel moment chipul fostului său şef. Dac-ar fi putut, ar fi recunoscut expresia *oh, rahat!* de pe faţa de italian a acestuia.

— Deci ai încredere în sistemul tău?

— Ar fi minunat să pot face un test complet, pe scară largă, însă dacă putem lansa trei sau patru SAM către ţintă, atunci da, cred că va funcţiona.

— Bine, mersi, Al.

— Cum merge războiul? Tot ce-am putut vedea la televizor era felul în care aviaţia le tăbăcea spinarea.

— Chiar asta au făcut, televiziunea a surprins corect situaţia, însă despre restul nu pot vorbi la telefon. Al, te voi contacta eu, bine?

— Am înţeles, domnule.

În biroul său, Bretano răsuci câteva butoane.

— Roagă-l pe amiralul Seaton să vină la mine. Nu avu de aşteptat mult timp.

— Aţi sunat, domnule Secretar? întrebă comandantul operaţiunilor navale când intră.

— Amirale, chiar în acest moment un fost angajat de-al meu de la TRW se află la Norfolk. L-am însărcinat cu căutarea unui mijloc de-a moderniza rachetele Aegis astfel încât să intercepteze ţinte balistice.

— Am auzit ceva despre asta. Cum decurge proiectul? se interesă Dave Seaton.

— Zice că este gata pentru un test complet. Dar, amirale, ce se-ntâmplă dacă chinezii lansează una dintre rachetele lor CSS-4 împotriva noastră?

— Ar fi de rău, replică Seaton.

— Atunci ce-ar fi dacă am pune navele noastre Aegis în preajma ţintelor probabile?

— Păi, domnule, sistemul nu este încă certificat pentru combaterea rachetelor balistice, n-am derulat încă un test, şi…

— E mai bine decât nimic? îl chestionă Secretarul, tăindu-i vorba.

— Puţin mai bine, cred.

— Atunci hai să-i dăm drumul, acum, imediat.

Seaton luă poziţie de drepţi.

— Am înţeles, să trăiţi.

— Începem cu *Gettysburg.* Ai grijă să primească oricâte rachete are nevoie şi adu-o aici, îi ordonă Bretano.

— Îl sun chiar acum pe SACLANT.

Era cel mai ciudat şi afurisit obiect, socoti Gregory. Nava

– nu de mari dimensiuni, ci chiar mai mică decât cea pe care el şi Candi făcuseră, o croazieră în iarna precedentă, dar o navă oceanică totuşi – se găsea într-un uriaş lift. Asta era de fapt docul plutitor. În acel moment îi inundau tancurile de balast, pentru a-l coborî înapoi în apă, unde vor verifica dacă noua elice a navei funcţionează. Marinarii care operau docul uscat supravegheau operaţiunea de pe pasarelele lor – sau cum naiba se numeau pereţii ciudăţeniei.

— Straniu, nu-i aşa, domnule?

Gregory simţi miros de tutun. Trebuia să fie maistrul principal Leek. Se răsuci. Chiar el era.

— N-am mai văzut până acum o chestie de genul acesta.

— Nimeni nu vedea aşa ceva prea des, cu excepţia tipilor de acolo, care manevrează drăcia. Aţi avut ocazia să daţi o raită pe dedesubtul navei?

— Să mă plimb *pe sub* zece mii de tone de metal? replică Gregory. Nu prea cred.

— Nu-i aşa că aţi fost militar?

— Nu ţi-am spus? West Point, şcoala de paraşutişti, pregătire de ranger, toate pe vremea când eram tânăr şi naiv.

— Ei bine, doctore, nu aveaţi mare lucru de văzut. Doar felul cum e alcătuită nava şi, mai ales, bulbul sonarului din prova. Dacă n-aş fi fost operator radar, probabil aş fi ales să fiu operator sonar, numai că cei de la sonar nu mai au de lucru acum.

Gregory privi în jos. Apa clipocea peste podeaua – puntea? se-ntrebă el – cenuşie de metal a docului uscat.

— Atenţiune pe punte! apelă o voce. Marinarii se răsuciră şi salutară, inclusiv maistrul Leek.

Era căpitanul Bob Blandy, comandantul navei *Gettysburg.* Gregory îl întâlnise doar o dată şi atunci numai pentru a-i da bună ziua.

— Dr. Gregory.

— Domnule comandant. Îşi strânseră mâinile.

— Cum decurge proiectul dumneavoastră?

— Simulările arată bine. Aş vrea să fac un test împotriva

unei ţinte reale.

— Ne-aţi fost trimis de către Secretarul Apărării?

— Nu tocmai, dar el m-a chemat din California pentru a mă ocupa de aspectele tehnice ale proiectului. Am lucrat pentru el când era şef la TRW.

— Sunteţi unul dintre specialiştii SDI[109], corect?

— Da, domnule, SDI plus rachete SAM. Încă ceva. Sunt unul dintre experţii de talie mondială în domeniul opticii adaptive[110], de pe vremea când lucram la SDI.

— Ce-i aia? se miră comandantul Blandy.

— Noi îi ziceam „oglinda elastică”. Prin folosirea unor servomecanisme controlate de computer orientam oglinda în aşa fel încât să compenseze distorsiunile atmosferice. Ideea era s-o folosim pentru a focaliza fasciculul unui laser cu electroni liberi. Dar n-a mers. Oglinda funcţiona perfect, însă dintr-un motiv pe care n-am reuşit să-l descoperim, laserul nu atingea nivelul de putere dorit de noi. Nu întrunea parametrii necesari pentru a incinera o rachetă. Gregory privi iarăşi în jos, către docul uscat. Manevra decurgea lent; probabil marinarii nu voiau să facă o greşeală şi să strice un obiect atât de valoros. N-am fost direct implicat în acel proiect, dar pot spune că am asistat. S-a dovedit a fi un munte de probleme tehnice. Ne-am dat cu capetele de toţi pereţii până când ne-am săturat de eşecuri.

— Am cunoştinţe de mecanică, mă pricep puţin la electricitate, însă nu ştiu o iotă despre fizica cuantică. Ce părere aveţi de sistemul nostru Aegis?

— Îmi place radarul. Este ca instalaţia Cobra Dane pe care aviaţia a amplasat-o la Shemya, în insulele Aleutine. Chiar mai performant decât ea. Probabil aţi putea trimite un semnal până la Lună, dacă aţi vrea.

— E puţin cam departe pentru raza noastră de acţiune,

---

[109] Strategic Defense Initiative – proiect de apărare a Statelor Unite împotriva atacurilor cu rachete nucleare, iniţiat de preşedintele Ronald Reagan, în 1983, (n.red.).

[110] Tehnologie care îmbunătăţeşte performanţele prin reducerea distorsiunilor, (n.red.).

observă Blandy. Maistrul Leek a avut grijă de dumneavoastră?

— Când va părăsi marina s-ar putea să-i găsim un loc la TRW. Suntem parteneri în proiectul Aegis aflat în desfăşurare.

— Locotenentul Olson este şi el partener? întrebă comandantul.

— E un ofiţer tânăr şi sclipitor de inteligent, domnule comandant. O mulţime de companii s-ar putea bate pentru el. Dacă Gregory avea un defect, acela era sinceritatea exagerată.

— Ar trebui să vă spun ceva care să vă descurajeze de la asemenea gânduri, însă…

— Dom' căpitan! Un marinar îşi făcu apariţia. Mesaj de maximă prioritate de la SACLANT, domnule. Întinse un formular. Comandantul Blandy semnă de primire şi luă mesajul. Ochii i se îngustară.

— Ştiţi cumva dacă Secretarul Apărării e la curent cu activitatea dumneavoastră de-aici?

— Da, domnule comandant, e la curent. Am vorbit cu Tony la telefon acum câteva minute.

— Ce naiba i-aţi spus?

Gregory ridică din umeri.

— Nu prea multe, doar că proiectul progresează frumos.

— Aha! Maistru principal Leek, în ce stare e echipamentul tău?

— Funcţional sută la sută, dom' comandant. Am primit o misiune, domnule? întrebă subofiţerul.

— Aşa se pare. Dr. Gregory, vă rog să mă scuzaţi, am de discutat cu ofiţerii mei. Maistru Leek, curând va trebui să ieşim cu nava în marş pe mare. Dacă mai sunt marinari pe ţărm, cheamă-i înapoi. Dă de ştire echipajului.

— Am înţeles, să trăiţi. Salută, în vreme ce comandantul Blandy se-ndepărta în grabă. Despre ce-i vorba?

— Mă depăşeşte, şefule, răspunse marinarul care adusese mesajul.

— Eu ce fac? Cobor între staţii? întrebă Gregory.

— V-aţi luat periuţa de dinţi? Dacă nu, puteţi cumpăra

una de la magazinul navei. Scuzaţi-mă, domnule doctor, am de făcut o regrupare rapidă a echipajului. Leek aruncă peste bord ţigara şi se făcu nevăzut în aceeaşi direcţie ca şi căpitanul.

Gregory n-avea nimic precis de făcut. Nu exista nicio modalitate să părăsească nava, decât să sară în docul plutitor inundat, iar aceasta nu era o opţiune viabilă. Aşa că intră în suprastructura vasului şi găsi magazinul deschis. Acolo îşi cumpără o periuţă de dinţi.

Bondarenko îşi petrecu următoarele trei ore cu generalul-maior Siniavski, trecând în revistă rutele de apropiere şi planul de foc.

— Au radare de detectare a artileriei, Iuri şi rampele lor mobile de rachete contrabaterie bat la distanţă mare.

— Ne putem aştepta la ceva sprijin din partea americanilor?

— Mă ocup eu de asta. Primim fotografii de recunoaştere aeriană excelente, trimise de avioanele spion.

— Am nevoie să cunosc amplasamentele artileriei chineze. Dacă le-am putea elimina, misiunea mea ar fi cu mult mai uşoară.

— Tolkunov! ţipă comandantul teatrului de operaţiuni.

Strigătul fusese atât de puternic, încât ofiţerul cu informaţiile sosi alergând.

— Da, tovarăşe general!

— Vladimir Konstantinovici, îi vom opri aici, îl informă Bondarenko, arătându-i o linie roşie trasată pe hartă. Vreau din minut în minut informaţii despre forţele chineze care se apropie – mai ales despre artileria lor.

— Se rezolvă. Acordaţi-mi zece minute.

Ofiţerul G-2 dispăru în direcţia locului unde se afla terminalul pentru aparatele Dark Star. Tucker reveni cu informaţiile cerute de şeful lui Tolkunov.

— Fii atent, Iuri, trebuie să vezi chestia asta.

— Domnule general, salută Tucker. Apoi văzu un al doilea ofiţer superior. Domnule general, salută iarăşi.

— Dumnealui e generalul Siniavski. Comandă Doi-Şase-

Cinci. Îi puteţi arăta, vă rog, forţele chineze aflate în ofensivă? Nu era o întrebare, ci o cerere, formulată politicos doar din pricină că Tucker era străin.

— Bine, e totul aici, domnule general, pe această casetă video. Elementele lor avansate de recunoaştere se află... aici, iar primele elemente din grosul forţelor chineze se găsesc chiar aici.

— Drace! observă Siniavski în ruseşte. Asta-i vrăjitorie?

— Nu, este... Bondarenko trecu pe engleză. Ce aparat este acesta, domnule maior?

— E *Grace Kelly,* domnule. Ştiţi filmul *Să prinzi un hoţ,* regizat de Hitchcock, în care juca alături de Cary Grant? Peste o oră şi ceva soarele va apune şi vom avea imagini în infraroşu. În orice caz, iată batalionul lor din frunte, dotat cu tancuri Type-90. Păstrează formaţia şi acum o oră tocmai şi-au făcut plinul, aşa că sunt apţi să parcurgă încă vreo două sute de kilometri înainte de a face o nouă haltă.

— Artileria lor?

— Se târâie în urmă, domnule general, cu excepţia acestei unităţi de-aici, cu tunuri autopropulsate, pe şenile. Tucker manevră comenzile şi afişă o nouă imagine.

— Ghenadi Iosifovici, cum să dăm greş când avem asemenea informaţii? întrebă retoric comandantul de divizie.

— Iuri, îţi aduci aminte când plănuiam să-i atacăm pe americani?

— Era o prostie. Chinezii nu pot vedea drona? întrebă Siniavski, cu un ton de neîncredere în glas.

— E furtiv, cum zic ei, invizibil pe radar.

— *Nichevo.*

— Domnule general, am posibilitatea să comunic direct cu cartierul nostru general de la Jigansk. Dacă plănuiţi să rezistaţi, cu ce vă putem noi ajuta? întrebă Tucker. Pot înainta cererile dumneavoastră generalului Wallace.

— Am treizeci de avioane de asalt SU-25 şi totodată cincizeci de aparate de vânătoare-bombardament SU-24 în aşteptare, plus două sute de elicoptere MI-24. Aducerea elicopterelor în teatrul de operaţiuni se realizase agonizant

de lent, dar în cele din urmă ajunseseră şi constituiau careul de aşi pe care Bondarenko îl arunca pe masa de joc. Nu lăsase încă nici măcar unul dintre ele să se apropie de zona de operaţiuni; se aflau toate la două sute de kilometri distanţă, cu plinul de combustibil şi muniţie făcut, iar echipajele lor executau exerciţii de pilotaj şi trageri aeriene cu muniţie reală – unele dintre ele foloseau pentru prima oară muniţie de luptă.

— Va fi o surpriză pentru bătrânul Joe Chinezul, fluieră lung Tucker. Unde le-aţi ascuns, domnule general? Drace, nici măcar n-am ştiut că se află prin împrejurimi.

— Avem câteva ascunzători sigure. Vrem să le facem musafirilor noştri o primire pe cinste, atunci când va fi momentul, îi comunică Ghenadi Iosifovici tânărului ofiţer american.

— Deci ce vreţi să facem noi, domnule?

— Distrugeţi-le logistica. Arătaţi-mi ce pot face acele bombe Smart Pig de care-i vorbeaţi colonelului Tolkunov.

— Asta-i ceva ce, probabil, putem face, domnule, rosti Tucker. Daţi-mi voie să-l sun pe generalul Wallace.

— Îmi dau mână liberă? întrebă Wallace.

— Îndată ce contactul dintre forţele terestre ruse şi chineze devine iminent. Apoi Mickey Moore îi dădu lista de obiective. Sunt incluse majoritatea celor pe care doreai să le loveşti, Gus.

— Aşa se pare, admise comandantul forţelor aeriene din Siberia, aparent nemulţumit. Şi dacă ruşii îmi cer ajutor?

— Îl acorzi, în limite rezonabile.

— Bine.

Locotenent-colonelul Giusti, SABIA ŞASE, debarcă din elicopter la depozitul de combustibil numărul doi şi merse să-l vadă pe generalul Diggs.

— N-au glumit, îl surprinse spunând pe colonelul Masterman. Chiar este un întreg lac afurisit cu combustibil. Un *miliard* şi un sfert de litri, reprezentând aproape un milion de tone de combustibil sau capacitatea de încărcare

a patru supertancuri petroliere, de motorină tipul doi sau destul de apropiată de acest standard, astfel încât injectoarele de combustibil de pe tancurile Abrams şi tanchetele Bradley să nu simtă diferenţa. Şeful acelui amplasament, un civil, le spusese că motorina se afla acolo de aproape patruzeci de ani, de când Hruşcev avusese un diferend cu preşedintele Mao şi posibilitatea unui război cu *celelalte* ţări comuniste se transformase dintr-o imposibilitate, într-o probabilitate considerabilă. Fie fusese o premoniţie de geniu, fie doar îndeplinirea dorinţei paranoice a liderului sovietic, nu mai conta, atâta vreme cât combustibilul servea acum Diviziei 1 Blindate.

Instalaţiile de descărcare ar fi putut fi ceva mai bune, însă era evident că sovieticii nu avuseseră prea multă experienţă în construirea staţiilor de alimentare. Era mai eficient să se pompeze motorina în cisternele diviziei, care apoi alimentau câte patru sau şase tancuri şi camioane odată.

— Mitch, ce date avem despre inamic? îşi chestionă generalul Diggs ofiţerul cu informaţiile.

— Domnule general, avem o dronă Dark Star detaşată special în serviciul nostru, care va continua să se-nvârtă prin aer încă nouă ore. Ne confruntăm cu o divizie de infanterie. Sunt la patruzeci de kilometri în acea direcţie, amplasaţi în special pe linia aceasta de dealuri. Un regiment de tancuri îi sprijină.

— Artilerie?

— Piese medii şi uşoare, toate tractate, care ocupă poziţii de tragere chiar în acest moment, având radare pentru controlul tirului de care ar trebui să ne preocupăm, îl avertiză colonelul Turner. I-am cerut generalului Wallace să ne detaşeze câteva F-16 echipate cu rachete HARM[111]. Pot calibra sistemul de căutare al ţintei pe banda milimetrică de frecvenţă folosită de radarele de tir.

— Ocupă-te să facă tot ce-a promis, îi ordonă Diggs.

— Am înţeles, să trăiţi.

---

[111] High Speed Antiradiation Missile – rachetă aer-sol utilizată pentru distrugerea radarelor inamice, (n.red.).

— Duke, cât mai avem până la primul contact? îl întrebă generalul pe ofiţerul cu operaţiunile.

— Dacă ne deplasăm conform orarului, vom fi în vecinătatea lor cam la ora două.

— Bun, haideţi să-i instruim pe comandanţii de brigăzi. Deschidem balul după miezul nopţii, comunică Diggs statului său major, fără a regreta vorbele folosite. Era un soldat care urma să intre-n luptă, odată cu acest eveniment având un mod nou de gândire, şi nu tocmai plăcut.

CAPITOLUL 57

Hyperwar

Ultimele două zile fuseseră extrem de plictisitoare pentru echipajul lui USS *Tucson*. De şaisprezece zile se ţineau scai de *406,* menţinându-şi poziţia la şaptesprezece mii de metri – adică opt mile nautice şi jumătate – în pupa „bubuitorului" chinez, care era escortat de un submarin de atac rapid cu propulsie nucleară, aflat mai la sud de el. Despre acesta din urmă se presupunea că ar fi *Hai Longy* după opinia deştepţilor de la informaţii. Pentru operatorii sonar de pe *Tucsony 406* era Sierra-Unsprezece, iar *Hai Longy* Sierra-Doisprezece, sub aceleaşi indicative fiind cunoscute şi de către echipa de control a tirului.

Urmărirea celor două ţinte nu era o activitate solicitantă. Ambele aveau propulsie nucleară, însă reactoarele lor erau zgomotoase, în special pompele circuitului de răcire. Acestea, plus generatoarele care lucrau la frecvenţe de şaizeci de hertzi, lăsau pe ecranul sonarului o pereche de linii sclipitoare, iar urmărirea submarinelor chineze devenea la fel de grea ca supravegherea a doi oameni orbi aflaţi în parcarea pustie a unui supermarket, în miezul unei zile senine de vară. Oricum, era mai interesant decât urmărirea balenelor în Pacificul de Nord, misiune cu care o seamă dintre navele PACFLT fuseseră însărcinate mai recent, pentru a-i mulţumi pe ecologişti.

În ultimul timp, lucrurile deveniseră şi mai interesante chiar. De două ori pe zi, *Tucson* venea la adâncime periscopică, derulându-şi antena radio, iar echipajul afla, spre marea lui surprindere, că forţele armate chineze şi americane erau angajate în schimburi de focuri, în Siberia, iar *asta* însemna, în opinia marinarilor, că s-ar putea să-l facă să dispară pe *406, aceasta* reprezentând o misiune

care, chiar dacă nu era amuzantă, era de datoria lor s-o îndeplinească, ceea ce făcea ca munca lor să capete valoare.

406 avea la bord rachete balistice cu lansare din imersiune, douăsprezece Ju Lang-l CSS-N-3, fiecare cu un focos nuclear de o megatonă. Numele lor însemna „Marele Val”, după cum scria în manualul celor de la informaţii. Acolo mai scria că aveau o rază de acţiune sub trei mii de kilometri, ceea ce era abia jumătatea autonomiei necesare pentru a atinge California, în schimb puteau lovi atolul Guam, care era teritoriu american. Dar asta nu prea conta. Ce conta cu adevărat era că *406* şi *Hai Long* reprezentau nave de luptă aparţinând unui stat cu care Statele Unite se aflau în conflict.

Staţia radio VLS capta semnale prin intermediul unei antene remorcate în siajul lui *Tucson,* care recepţiona transmisiile provenind de la un emiţător gigantic, îngropat la adâncime, localizat în Peninsula Michigan. Ecologiştii se plângeau că energia emisă de această staţie radio zăpăcea raţele migratoare, făcându-le să pice din zbor, dar vânătorii nu se plânseseră deloc că li s-ar fi micşorat fondul de vânătoare la păsările de baltă, aşa că staţia rămânea în activitate. Construită pentru a trimite mesaje submarinelor americane purtătoare de rachete, acum transmitea pentru submarinele de atac rămase în serviciu activ. Când era recepţionată o transmisie, o sonerie începea să sune în camera de comunicaţii a submarinului, localizată la pupa tribord faţă de camera de comandă.

Soneria emise un ţârâit. Marinarul de cart îşi anunţă ofiţerul, un locotenent, care la rândul său îl anunţă pe comandant, iar acesta aduse din nou submarinul la adâncimea periscopică. Ajuns acolo, înălţă antenele de comunicaţii cu laser pentru a capta satelitul de comunicaţii al marinei militare, cunoscut ca SSIX, Schimb de Informaţii cu Submarinele prin Satelit şi a-l anunţa pe acesta că-i gata de recepţie. Mesajul de răspuns sosea prin intermediul unei staţii radio S cu bandă largă de frecvenţă. Semnalul trecea prin dispozitivele de criptare ale submarinului, era

decodificat, apoi listat.

CĂTRE: USS TUCSON (SSN-770)

DE LA: CINCPAC

DUPĂ RECEPŢIONAREA SEMNALULUI „EXEC. OP. SPEC.” PRIN VLS VEŢI ANGAJA ŞI DISTRUGE SSBN AL R.P.C. ŞI ORICE NAVĂ A R.P.C. CU CARE LUAŢI CONTACT.

RAPORTAŢI REZULTATUL ATACULUI PRIN SSIX.

ÎN COMPLETAREA ACESTEI OPERAŢIUNI, DESFĂŞURAŢI FĂRĂ RESTRICŢII ACŢIUNI ÎMPOTRIVA UNITĂŢILOR NAVALE ALE R.P.C.

NU VEŢI ATACA, REPET, NU VEŢI ATACA SUB NICIO FORMĂ TRAFICUL NAVAL CIVIL.

EXPEDIAT DE CINCPAC

SFÂRŞITUL MESAJULUI

— Era şi timpul, remarcă CO către secundul său.

— Nu precizează când vom primi semnalul, observă XO.

— Pun pariu că-n două ore, spuse căpitanul. Să reducem distanţa faţă de inamic la zece mii de metri. Alertează echipajul. Pregătiţi armamentul.

— Am înţeles.

— Alţi inamici prin preajmă?

— Mai este o fregată, la treizeci de mile spre nord.

— Bun, după ce terminăm submarinul, o lovim cu o rachetă Harpoon, apoi ne apropiem de ea să-i dăm lovitura de graţie, dacă va fi necesar.

— Perfect.

Secundul se duse în partea din faţă a navei, în camera de comandă. Îşi consultă ceasul. La suprafaţă era întuneric. Pentru cei aflaţi la bordul submarinului asta nu conta, însă întunericul determină pe oricine să se simtă, dintr-un motiv sau altul, ceva mai în siguranţă, iar ofiţerul executiv nu făcea excepţie.

Tensiunea sporise. Cercetaşii lui Giusti se aflau la mai puţin de treizeci şi şase de kilometri de presupusele poziţii

ale chinezilor. Adică în raza de acţiune a artileriei, ceea ce făcea ca misiunea lor să devină serioasă.

Misiunea lor era să avanseze până stabileau contactul şi să descopere în poziţiile chinezilor o breşă pe care divizia s-o exploateze. Obiectivul secundar era să forţeze pătrunderea prin breşă şi să răzbată în zona de aprovizionare a chinezilor, pe celălalt mal al fluviului de unde aceia îşi începuseră ofensiva. Odată ajunşi acolo, locotenent-colonelul Giusti îşi imagina că vor trece totul prin foc şi sabie; apoi două brigăzi vor manevra spre nord, pentru a dezorganiza spatele frontului chinez, lăsând probabil în urmă a treia brigadă pentru a acţiona ca forţă de blocare, sugrumând linia de comunicaţii a inamicului.

Toţi soldaţii săi îşi făcuseră „machiajul”, adică se mânjiseră cu vopsea de camuflaj, întunecând porţiunile mai luminoase ale feţei şi deschizându-le la culoare pe cele întunecate. Vopseaua îi făcea să arate ca nişte extratereştri negri-verzui. Înaintarea urma să se facă la bordul vehiculelor, soldaţii unităţii de cercetare stând în transportoarele Bradley şi bazându-se în reperarea inamicilor exclusiv pe camerele în infraroşu utilizate de conducător şi trăgător. Ocazional ar fi putut fi nevoiţi să sară din vehicule, aşa că toţi îşi controlară cu grijă sistemul personal de vedere pe timp de noapte, PVS-11. Fiecare soldat dispunea de trei seturi de baterii AA de rezervă, care erau la fel de importante încărcătoarele puştilor de asalt M16A2. Mulţi dintre militari înfulecară în grabă un pachet de raţii MRE, deseori dând pe gât şi câteva aspirine sau Tylenol, pentru a fi scutiţi de migrenele şi junghiurile ce puteau apărea în urma unor căzături sau scrântituri. Făceau glume între ei pentru a diminua tensiunea acelei nopţi, plus că bravau, rostind cuvinte obişnuite în asemenea situaţii, lucru care însemna mult pentru ei. Sergenţii şi ofiţerii inferiori le aminteau oamenilor că sunt bine antrenaţi şi le spuneau să aibă încredere în calităţile lor.

Apoi, la o comandă primită prin radio, vehiculele Bradley porniră înainte, deschizând calea spre inamic pentru tancurile grele, deplasându-se iniţial cu circa şaisprezece

kilometri pe oră.

Elicopterele escadronului erau în aer, toate şaisprezece, mişcându-se cu foarte multă precauţie, căci blindajul unui elicopter era la fel de eficient ca o hârtie de ziar, iar orice inamic aflat la sol nu avea nevoie decât de o cameră ce înregistra amprenta termică pentru a-i repera şi o rachetă ghidată în infraroşu i-ar fi spulberat de pe cer. Inamicul dispunea totodată de tunuri antiaeriene uşoare, la fel de mortale.

Elicopterele OH-58D Kiowa Warrior aveau un sistem cu infraroşu performant, iar echipajele, în urma antrenamentului, căpătaseră încredere în forţele lor, însă la antrenamente rareori murea cineva. Ştiind că acolo, undeva, se aflau oameni înarmaţi cu muniţie reală şi pe care primiseră ordin s-o folosească, îi făcea pe mulţi piloţi să nu ţină cont de unele lecţii deprinse la pregătire. În cursul exerciţiilor de antrenament, când erai doborât, ţi se ordona prin radio să aterizezi şi căpătai, poate, o bruftuluială din partea comandantului de companie din pricină c-o dăduseşi în bară, iar perdaful se încheia cu observaţia că într-o luptă reală ai fi fost mort, soţia ta văduvă şi copiii orfani. Dar cum nimeni nu era aşa, vorbele comandanţilor nu erau niciodată luate în serios, însă acum situaţia se schimbase. Acum totul era aievea şi fiecare pilot avea o soţie sau o iubită, iar mulţi dintre ei aveau copii.

Aşa că zburau folosind echipamentul de vedere pe timp de noapte pentru a scana terenul din faţa lor, ţinându-şi mâinile încleştate mai strâns decât de obicei pe comenzi.

Cartierul general al diviziei instalase propriul terminal de control pentru aparatele Dark Star şi un căpitan de aviaţie se ocupa de manevrarea lui. Generalului Diggs nu-i plăcea să stea în spatele frontului în vreme ce oamenii săi îşi puneau pielea la bătaie, dar comanda nu era totuna cu conducerea. I se spusese asta, cu mulţi ani în urmă, la Şcoala de stat-major de la Fort Leavenworth şi experimentase lecţia în Arabia Saudită, abia cu un an în urmă, dar chiar şi în aceste condiţii simţea nevoia să

meargă în frunte, alături de oamenii săi, pentru a împărtăşi pericolul cu aceştia. Însă cel mai bun mijloc de-a îndepărta pericolul de soldaţii lui era să stea la comandament şi să stabilească un control efectiv asupra operaţiilor în curs, împreună cu colonelul Masterman.

— Aragaze? întrebă Masterman.

— Mda, confirmă căpitanul USAF – numele său era Frank Williams. Şi petele acestea strălucitoare sunt focuri de tabără. E o noapte friguroasă. Temperatura solului este cu două grade mai ridicată decât cea a aerului. Un bun contrast pentru sistemele termice de vizualizare. Par a folosi acelaşi tip de aragaze pe care-l foloseam în tinereţe, la Cercetaşi. Ei drăcie, sunt o grămadă. De ordinul sutelor.

— Ai reperat un gol în liniile lor?

— Efectivele lor par a fi destul de firave între aceste două dealuri. Au o companie pe creasta acestui deal şi o altă companie aici – pun pariu că fac parte din batalioane diferite, rosti Williams. Întotdeauna procedează astfel. Golul dintre ele pare a avea cu puţin peste un kilometru, însă pe fundul văii curge un pârâu.

— Transportoarelor Bradley nu le pasă dacă se udă puţin, îi zise Diggs ofiţerului inferior. Duke?

— Până acum e locul cel mai promiţător pentru a sparge frontul. Îl orientez pe Angelo către el?

Diggs cântări situaţia. Însemna să-şi angajeze unitatea de cercetare plus cel puţin una dintre brigăzile sale, însă generalii exact pentru acest gen de decizii erau pregătiţi.

— Ce altceva mai există în preajmă?

— Aş zice că punctul de comandă al regimentului lor e chiar aici, judecând după numărul de corturi şi camioane. Presupun că vreţi să-l loviţi cu artileria.

— Exact în momentul când Cavalerie 4 ajunge acolo. N-are sens să-i alertăm mai devreme, sugeră Masterman.

Generalul Diggs mai stătu o clipă pe gânduri, apoi luă prima sa decizie importantă din acea noapte.

— De acord. Duke, spune-i lui Giusti să se-ndrepte spre acea breşă.

— Am înţeles, domnule general. Colonelul Masterman se

duse la staţiile radio. Făceau totul în grabă, un stil pe care el nu-l prea agrea, dar exact asta se-ntâmpla deseori în lumea operaţiilor de luptă în timp real.

— Roger, apelă Diggs.

Colonelul Roger Ardan era comandantul artileriei – PISTOLARUL ŞASE ca indicativ în reţeaua radio a diviziei – un bărbat înalt şi slab, cu alură de jucător de baschet.

— Da, domnule general.

— Iată prima ta misiune de foc. Îi deschidem calea lui Angelo Giusti prin acea breşă. Există companii de infanterie aici şi aici, plus un posibil post de comandă de regiment aici.

— Artileria inamică?

— Câteva piese de 122 mm aici şi unele care par a fi de 203 mm, chiar aici.

— N-au lansatoare de rachete?

— N-am zărit vreunul deocamdată. E puţin cam ciudat, dar prin împrejurimi nu văd deloc aşa ceva, îl informă căpitanul Williams pe tunar.

— Dar radarele lor? se interesă Ardan.

— Poate e aici unul, dar mi-e greu să spun cu certitudine. Se află sub o reţea de plase de camuflaj. Williams selectă imaginea şi o mări.

— Vom considera că, în principiu, asta este. Pune un semn pe locaţia asta, spuse Ardan.

— Am înţeles, domnule colonel. Scot la imprimantă o listă a ţintelor?

— Cum să nu, băiete.

— Imediat, răspunse Williams.

La o simplă comandă, imprimanta aflată în apropiere scoase două foi de hârtie, cu coordonatele poziţiilor, latitudine şi longitudine, redate cu o precizie de secundă de grad. Căpitanul îi dădu foile colonelului.

— Ce ne-am face noi fără GPS şi recunoaştere aeriană? se întrebă Ardan cu glas tare. În regulă, domnule general, noi putem să ne facem treaba. Dar când?

— Primiţi ordinul peste treizeci de minute.

— Vom fi pregătiţi, promise PISTOLARUL. Voi face

calculele pentru o lovitură sincronizată asupra postului de comandă regimental.

— O idee bună, remarcă Diggs.

Divizia 1 Blindate avea o brigadă de artilerie destul de pestriţă. Al doilea şi al treilea divizion al Regimentului 1 Artilerie de Câmp era dotat cu noul model de tun autopropulsat Paladin de 155 mm, iar divizionul 2 din Regimentul 6 artilerie terestră dispunea de tunuri autopropulsate de 203 mm, plus sistemul pentru lansarea proiectilelor reactive nedirijate, instalat pe vehicule şenilate care se afla sub comanda directă a comandantului de divizie. Aceste unităţi se aflau la aproape zece kilometri în spatele trupelor de blindate din avangardă. Când primiră ordin, părăsiră drumul şi ocupară poziţie de tragere, la nord şi la sud de drumul nepavat. Fiecare piesă dispunea de un receptor GPS, care le spunea în ce punct se află cu o precizie de plus/minus trei metri. O transmisie prin Sistemul Tactic Reunit de Distribuire a Informaţiilor, numit J-TIDS, le comunica locaţiile ţintelor şi computerele de bord calculară elementele de tragere până la ele. Apoi selectară loviturile, care puteau fi ori „comune” – cu putere mare de explozie – ori VT (focoase de proximitate). Loviturile fură introduse pe ţeavă şi tunurile se orientară către ţintele aflate în depărtare, tunarii aşteptând doar ordinul de deschidere a focului. Raportară prin radio către comandament că ei sunt gata pentru tragere.

— Toate reglajele sunt făcute, domnule, raportă colonelul Ardan.

— Bine, aşteptăm să vedem ce face Angelo.

— Cercetaşii dumneavoastră sunt chiar aici, îl informă Williams pe ofiţerul superior. Pentru el era ca şi cum ar fi asistat dintr-o lojă la un meci de fotbal, excepţie făcând faptul că una dintre echipe nu ştia că cealaltă intrase în teren. Sunt la mai puţin de trei kilometri de linia avanposturilor chineze.

— Duke, spune-i lui Angelo să treacă pe sistemul IVIS.

— S-a făcut, replică Masterman.

Singurul lucru pe care nu-l puteau face era să-i retransmită lui Angelo imaginile captate de drona Dark Star.

SABIE ŞASE se afla într-un Bradley în loc să stea într-un tanc de luptă Abrams, care era mult mai bine protejat. Giusti considerase că vehiculul Bradley îi oferea un câmp vizual mai bun.

— IVIS[112] pornit, anunţă comandantul tanchetei. Colonelul Giusti se lăsă pe vine şi se răsuci în spaţiul strâmt al turelei, pentru a putea vedea ecranul amplasat lângă scaunul sergentului. Indiferent cine proiectase vehiculul, nu se gândise că un ofiţer superior l-ar putea folosi – iar escadronul său nu avea încă în dotare vreuna dintre noile tanchete „Zeu”, echipată cu un ecran IVIS suplimentar.

— Primul amplasament inamic este chiar acolo, domnule colonel, la ora şapte, înapoia acelei mici ridicături de pământ, rosti sergentul, bătând cu degetul în ecran.

— Păi hai să mergem să le dăm bună seara.

— Înţeles, domnule colonel. Cale-o, Charlie, îl îndemnă pe şofer. Apoi se adresă restului echipajului: Atenţie! Intrăm în zona ocupată de inamic.

— În nord cum stau lucrurile? îl chestionă Diggs pe căpitanul Williams.

— Să vedem. Căpitanul o deselectă pe *Marilyn Monroe* şi comută pe imaginile luate de *Grace Kelly.* Iată, elementele de avangardă ale chinezilor sunt la cincisprezece kilometri de ruşi. Se pare totuşi că au pus tabără de noapte. Deci noi vom fi primii care vor realiza contactul cu inamicul.

— Oh, bine, ridică Diggs din umeri. Să revenim la domnişoara Monroe.

— Am înţeles, domnule. Williams manevră din nou comenzile. Iată avangarda dumneavoastră, la doi kilometri de prima groapă individuală a lui John Chinezul.

---

[112] Inter-Vehicular Information System – sistem de comunicaţii integrat, (n.red.).

Diggs îşi petrecuse copilăria privind meciuri de box la televizor. Tatăl său fusese un mare fan al lui Muhammad Ali, însă atunci când Ali pierduse meciul cu Leon Spinks, ştia măcar cu cine se înfruntă în ring. Acum era o situaţie similară. Camera de luat vederi se focaliză asupra locaşului individual. Înăuntru erau doi oameni. Unul se ghemuise să fumeze o ţigară, faptul acesta alterându-i viziunea nocturnă atât lui, cât, probabil, şi camaradului său, astfel explicându-se de ce nu zăriseră încă ceva, cu toate că ar fi trebuit măcar să audă… un Bradley nu era prea silenţios…

— Uite, parcă s-au alertat niţel, zise Williams. Pe ecranul TV unul dintre capete se răsucise brusc. Apoi se îţi şi capul celuilalt soldat, punctul luminos al ţigării zburând undeva în dreapta faţă. Tancheta lui Giusti venea dinspre stânga lor, iar acum amândouă capetele erau orientate în acea direcţie.

— Cât de mult poţi mări imaginea? întrebă Diggs.

— Să vedem…

În cinci secunde, cei doi infanterişti anonimi din locaşul individual ocupau jumătate din ecran. Apoi Williams împărţi ecranul în două, o chestie asemănătoare cu funcţia de imagine în imagine de care dispuneau multe televizoare. Cadrul cel mai larg îi înfăţişa pe cei doi soldaţi sortiţi pierzaniei, iar cel mai mic se fixase asupra vehiculului de cercetare din frunte, a cărui turelă se rotea uşor către stânga… mai erau o mie o sută de metri…

Acum Diggs putu vedea că în locaş exista un telefon de campanie, aşezat pe sol între cei doi pifani. Poziţia lor era prima din linia de avanposturi a inamicului, iar datoria lor era să raporteze când se petrecea ceva rău. Auzeau un zgomot, dar nu erau siguri ce-ar putea fi şi aşteptau probabil momentul când vor zări ceva. „Armata Populară nu are ochelari de vedere pe timp de noapte în dotare, cel puţin nu la acest nivel”, gândi Diggs. Era o informaţie importantă.

— În regulă, revino la imagine normală.

— Imediat, domnule general. Williams închise cadrul cu cei doi răcani, revenind la imaginea care-i înfăţişa atât pe

ei, cât şi vehiculul Bradley care se apropia. Diggs era sigur că tunarul lui Giusti îi putea vedea în acel moment pe cei doi soldaţi. Se punea întrebarea când va alege să deschidă focul, dar decizia îi aparţinea celui aflat pe teren.

— Iată! Trei fulgere se succedară la gura ţevii tunului de 25 mm cu tragere rapidă, albind ecranul monitorului, apoi o linie de trasoare lovi locaşul…

Iar cei doi pifani erau morţi, ucişi de trei proiectile trasoare, cu mare putere explozivă. Diggs se răsuci.

— PISTOLAR, deschide focul!

— Foc! rosti colonelul Ardan în microfonul său. Câteva clipe mai târziu, solul se cutremură sub picioarele lor şi după alte câteva secunde veni sunetul îndepărtat al bubuiturilor, iar mai bine de nouăzeci de obuze îşi începură traiectoria arcuită prin aer.

Colonelul Ardan ordonase un TOT, adică un ciocan de foc sincronizat asupra postului regimental de comandă situat înapoia micii trecători spre care se îndrepta Cavalerie 4. O invenţie americană din al Doilea Război Mondial, TOT fusese conceput astfel încât fiecare proiectil, tras de către o varietate de tunuri aţintite asupra unui singur punct de pe hartă, să ajungă la obiectiv în acelaşi timp, anulând oamenilor aflaţi acolo şansa de-a se pune la adăpost avertizaţi de prima explozie. În trecut, acest fapt implica o serie de calcule laborioase pentru timpul de zbor al fiecărei lovituri, dar în prezent computerele făceau această muncă mai iute decât gândul. Misiunea de foc îi revenise Divizionului 2 din Regimentul 6, iar obuzierele sale de 203 erau privite ca cele mai precise piese grele de artilerie din armata Statelor Unite. Două proiectile aveau focoase obişnuite, de impact, iar celelalte zece dispuneau de focoase VT. Acronimul însemna „timp variabil” dar în realitate indica faptul că în vârful fiecărui proiectil exista un minuscul dispozitiv, reglat să declanşeze explozia atunci când proiectilul se afla la cincisprezece metri deasupra solului. În felul acesta schijele rezultate în urma exploziei nu se risipeau pe sol, ci formau un con răsturnat de

fragmente mortale, cu diametrul bazei de aproape şaptezeci metri. Efectul unui obuz normal ar fi constat în săparea unui crater, îngropându-i astfel pe cei care s-ar afla într-un adăpost individual.

Căpitanul Williams focaliză camerele lui *Marilyn* asupra postului de comandă inamic. De la înălţimea la care se aflau, camerele în infraroşu surprindeau chiar şi punctele strălucitoare reprezentând obuzele care goneau prin noapte. Apoi atenţia lor se concentră din nou asupra ţintei. După cum aprecie Diggs, toate obuzele atinseră solul într-un interval mai mic de două secunde. Efectul era îngrozitor. Cele şase corturi se evaporaseră, iar beţişoarele lucitoare de culoare verde reprezentând fiinţe umane căzuseră late la pământ, încetând să se mişte. Unele părţi ale trupurilor fuseseră separate de trunchi, un efect pe care Diggs nu-l mai văzuse niciodată.

— Olala! remarcă Williams. Cuptor cu microunde.

„Ce-o fi în mintea ăstora de la aviaţie? se-ntrebă generalul. Sau tinereţea o fi de vină.”

Pe ecran se observau unele persoane încă active, care supravieţuiseră în mod miraculos barajului de artilerie. În loc să-şi schimbe poziţia (ori s-o ia la fugă, pentru că un baraj de artilerie nu constă într-o singură salvă) rămăseseră la posturile lor, unii dintre ei îngrijindu-se de răniţi. Era un act de curaj, însă pe cei mai mulţi îi condamna la pieire. Doar unul sau doi oameni din postul de comandă al regimentului vor trage lozul norocos al supravieţuirii. Dacă vor fi mai mulţi de doi, asta e. A doua salvă a ciocanului de foc ateriză la douăzeci şi opt de secunde după prima, iar a treia, la treizeci şi unu de secunde, după cum indica cronometrul aflat în colţul din dreapta sus al ecranului.

— Doamne, îndură-te de ei, şopti colonelul Ardan. Niciodată în decursul carierei sale nu putuse observa în felul acesta efectele focului de artilerie. Pentru un tunar fusese mereu un lucru detaşat, aflat la mare distanţă, dar acum putea vedea ce sunt de fapt în stare să facă tunurile sale.

— Încetaţi focul, ordonă Diggs, utilizând o expresie

dedicată care însemna „E moartă, aţi ucis-o, căutaţi altă ţintă.”

Cu un an înainte, în Arabia Saudită, urmărise lupta pe ecranul unui computer şi percepuse războiul cu indiferenţă, dar acum era infinit mai rău. Era ca şi cum ar fi privit un film artistic cu efecte speciale, numai că imaginile nu erau generate pe computer. Tocmai văzuse întregul comandament al unui regiment de infanterie, adică patruzeci de oameni, şters de pe faţa pământului în mai puţin de nouăzeci de secunde; acolo fuseseră nişte fiinţe omeneşti, un fapt pe care acel tânăr căpitan din aviaţie nu părea să-l priceapă. Fără îndoială că totul i se părea un joc video. Diggs decise că poate era mai bine să gândeşti problema în felul acesta.

Cele două companii de infanterie aflate pe culmile dealurilor de la nord şi sud faţă de trecătoare fuseseră fiecare în parte fărâmiţate de către o întreagă baterie. Următoarea întrebare era ce-o să rezulte de-aici. Cu postul de comandă al regimentului scos din luptă, lucrurile ar fi trebuit să fie ceva mai confuze pentru comandantul diviziei de infanterie. Cineva ar fi auzit zgomotul, iar dacă ar fi vorbit la telefon cu cei din postul de comandă al regimentului, întreruperea legăturii l-ar fi făcut mai întâi să se mire, căci asta era reacţia normală a unui om, aplicându-se şi soldaţilor aflaţi în luptă; comunicaţiile telefonice proaste erau mai curând o regulă decât o excepţie şi chinezii probabil nu foloseau staţii radio din cauză că telefoanele erau mult mai robuste şi mai sigure – cu excepţia cazului când un bombardament distrugea telefonul şi/sau tăia cablul de legătură. Probabil că în acel moment comandantul de divizie era trezit din somn cu o bătaie pe umăr, apoi se ridica din pat zăpăcit de cele aflate.

— Căpitane, am aflat unde se află postul de comandă al diviziei?

— Probabil e chiar aici, domnule general. Nu sunt sigur pe deplin, dar sunt o mulţime de camioane acolo.

— Arată-mi pe hartă.

— Aici, domnule. Iarăşi se folosea de computer. Diggs

realiză brusc că tânărul ofiţer din aviaţie îşi câştiga pâinea de pe urma computerului. Revenind la misiunea sa, observă că postul de comandă era în raza de acţiune a sistemelor de lansare a proiectilelor nedirijate. Remarcă o grămadă de antene radio. Da, acolo trebuia să fie generalul comunist.

— PISTOLAR, vreau să loveşti imediat această ţintă.

— Am înţeles, domnule general. Ordinul porni prin intermediul JTIDS către Divizionul 2 din Regimentul 6 artilerie. Sistemele de lansare erau în poziţie de tragere, aşteptând comanda de deschidere a focului, iar obiectivul desemnat se afla exact în zona de acoperire a lansatoarelor. Distanţa până la ţintă, patruzeci şi trei de kilometri, era la limita bătăii lor. Datele fură introduse în calculatoare. Echipajele orientară lansatoarele pe azimutul potrivit, blocară suspensiile pentru a da vehiculelor o mai mare stabilitate şi traseră obloanele peste geamuri pentru fi la adăpost de suflul lansării şi de fumul aruncat de ajutajele rachetelor, care, odată respirat, era letal. Apoi nu le mai rămase altceva de făcut decât să apese butonul roşu, la ordinul comandantului de baterie şi toate cele nouă vehicule şenilate lansară câte douăsprezece rachete, una pe secundă. O rachetă conţinea 644 de containere cu submuniţii de mărimea unei grenade, care puteau acoperi o zonă de ţintă de dimensiunea a trei terenuri de fotbal. Treizeci de secunde mai târziu, Diggs putu vedea efectul salvei: aproximativ *şaptezeci de mii* de explozii individuale în zona obiectivului şi, oricât de rău fusese pentru postul de comandă regimental, i se părea a fi joacă de copil în comparaţie cu ce i se întâmpla acum postul de comandă al diviziei. Conducerea diviziei fusese în mod sigur decapitată, de parcă însuşi Robespierre s-ar fi ocupat de asta.

După ce fură trase primele focuri, locotenent-colonelul Giusti descoperi că nu mai existau ţinte. Trimise un detaşament prin breşă, în vreme ce el însuşi asigura flancul nordic, fără a întâmpina rezistenţă. Furtuna de foc şi oţel creată de obuzele de 155 mm care căzuseră asupra dealurilor din faţa şi spatele său explica faptul că nu mai

găsea inamici. Undeva, un soldat oarecare trase o rachetă luminoasă cu paraşută, dar acţiunea sa nu avu niciun efect. La douăzeci de minute după primul baraj de artilerie primele elemente avansate ale Brigăzii 1 îşi făcură apariţia. Aşteptă ca acestea să ajungă la mai puţin de o sută de metri înainte de a-şi părăsi poziţia pentru a se alătura escadronului său aflat în valea îngustă. În acel moment se afla practic în interiorul liniilor inamice, dar toată tensiunea iniţială dispăruse, la fel ca la un meci de fotbal după prima atingere a balonului. Mai avea multă treabă de făcut.

Ca majoritatea aviatorilor, Dick Boyle era calificat să zboare pe mai multe tipuri de aparate, aşa că ar fi putut alege să conducă misiunea de pe scaunul unui Apache, o experienţă foarte plăcută pentru piloţii de elicopter. În loc de asta, rămăsese la bordul unui UH-60 Blackhawk, mult mai potrivit pentru rolul de observare a acţiunii. Ţinta sa o constituia brigada independentă de tancuri care reprezenta forţa de lovire a Grupului 65 de Armată de categorie B. Pentru realizarea misiunii desemnase douăzeci şi opt din cele patruzeci şi două de elicoptere AH-64D Apache ale sale, sprijinite de douăsprezece Kiowa Warriors şi un alt Blackhawk.

Gruparea chineză de tancuri se afla la treizeci şi şase de kilometri nord-vest de punctul lor iniţial de trecere a fluviului, poziţionată convenabil pe un teren deschis, în formaţie circulară, astfel încât tunurile să fie îndreptate în toate direcţiile, lucru care pentru Dick Boyle şi echipajele sale nu constituia deloc o problemă. Poate cu vreo patruzeci de ani în urmă ar fi avut sens să-şi facă o tabără de felul acela, dar nu în prezent, cu elicopterele Apache pândind în noapte. Cu un elicopter OH-58D pe post de cercetaş, formaţia de atac se năpusti dinspre nord, pe firul unei văi. Indiferent cine era colonelul aflat la comanda tancurilor, alesese un loc de unde se putea deplasa în sprijinul oricărei divizii din Armata 65, dar asta pur şi simplu îi concentrase vehiculele într-un singur punct, cu un diametru de cinci sute de metri. Singura grijă a lui Boyle

erau rachetele SAM şi poate artileria antiaeriană, însă avea la dispoziţie imaginile luate de Dark Star care-i spuneau unde sunt ele poziţionate şi desemnase o formaţie de patru elicoptere Apache să se ocupe mai întâi de această ameninţare.

Ameninţarea se materializă sub forma a două baterii. Prima era compusă din patru lansatoare mobile DK-9 foarte asemănătoare cu modelul american Chaparral, cu patru rachete autoghidate în infraroşu din clasa Sidewinder montate pe un vehicul şenilat. Raza lor de acţiune era de aproximativ unsprezece kilometri, doar cu puţin mai mare decât bătaia efectivă a rachetelor sale tip Hellfire. A doua baterie era de tip HQ-61A, despre care Boyle gândea că este versiunea chinezească a modelului rusesc SA-6. Acele lansatoare erau mai puţine la număr, dar aveau o rază de acţiune de şaisprezece kilometri şi un sistem radar presupus a fi foarte bun, însă nu puteau urmări o ţintă sub înălţimea de o sută de metri, lucru demn de ţinut minte, dacă se dovedea a fi adevărat. Planul său era de a le repera şi scoate din luptă cât mai iute posibil, în funcţie de capacitatea elicopterelor sale EH-60 de luptă electronică de a le depista. Numele de cod pentru acea baterie era HOLIDAY. Bateria cu rachete autoghidate în infraroşu era numită DUCKS.

Trupele chineze de la sol ar mai fi putut fi dotate cu lansatoare individuale portabile, cu rachete autoghidate în infraroşu, care erau la fel de performante ca vechiul model american Red-Eye, dar elicopterele sale Apache aveau eşapamente cu dispozitive care disipau căldura, proiectate să păcălească rachetele care căutau amprenta termică – însă cei care le proiectaseră nu zburau alături de ei. Niciodată.

În noaptea aceea aviaţia avea planificate mai multe misiuni şi nu toate se desfăşurau deasupra teritoriului Rusiei. La Jigansk fuseseră dislocate douăzeci de avioane de luptă F-117A Stealth, care, de la sosirea lor, stătuseră tot timpul la sol, aşteptând să le fie livrate bombele şi

dispozitivele de ghidare care le transformau din simple arme balistice în bombe inteligente, rezervate în mod deliberat lovirii unor construcţii cu caracter special. Bombele aflate la bordul Avioanelor Negre erau modelul GBU-27, ghidate prin laser şi cu mare putere de penetrare. Erau concepute nu doar să lovească ţinta şi să explodeze, ci să pătrundă în interiorul ei înainte de-a o detona. Pentru ele erau alocate ţinte speciale. În noaptea aceea aveau de lovit douăzeci şi două de asemenea ţinte, toate localizate în interiorul sau în vecinătatea localităţilor Harbin şi Beian, fiecare ţintă fiind reprezentată de un pod feroviar.

Republica Populară era mult mai dependentă de transportul feroviar comparativ cu alte ţări, deoarece numărul mic de vehicule auto nu necesita construcţia de autostrăzi, plus că în mintea liderilor politici căile ferate reprezentau un mijloc de transport mult mai eficient din punct de vedere economic. Nu scăpau din vedere faptul că dependenţa totală faţă de acest mijloc de transport îi făcea vulnerabili în cazul unui atac, aşa că la fiecare potenţial punct nevralgic, ca de exemplu trecerile peste cursuri de apă, folosiseră imensa forţă de muncă a naţiunii pentru construirea unui număr mare de poduri, toate având culeele din beton armate cu bare extrem de rezistente de oţel. Fireşte, gândiseră ei, şase puncte diferite de traversare pe un singur curs de apă nu pot fi *toate* avariate fără putinţă de reparare.

Avioanele Negre se realimentaseră de la avionul cisternă KC-135 şi îşi continuaseră zborul spre sud, fără a fi detectate de reţeaua radar ridicată de guvernul R.P.C. de-a lungul graniţei de nord-est. Avioanele înţesate de echipamente electronice îşi urmau ruta pe pilot automat. Chiar şi lansarea bombelor se făcea tot de către un dispozitiv automat, pentru că, oricât de experimentat ar fi fost pilotul, ar fi fost prea mult să piloteze avionul şi concomitent să poziţioneze raza laser al cărei punct invizibil aţintit pe sol era detectat de echipamentul de ghidare al bombelor. Atacurile se executară aproape simultan, la interval de un minut, de la est la vest, asupra celor şase

poduri paralele peste fluviul Songhua Jiang, la Harbin. Fiecare pod avea culee masive pe malurile de nord şi de sud. În toate cele şase cazuri fuseseră atacate ambele culee. Lansarea bombelor fusese mai uşoară decât se aşteptau planificatorii, datorită cerului degajat şi a totalei lipse de apărare. Pentru fiecare pod în parte primul set de şase bombe căzuse exact la ţintă, izbind obiectivul cu o viteză de 1 Mach şi pătrunzând opt sau zece metri înainte de-a exploda. Armele aveau o încărcătură explozivă de 250 de kilograme de Tritonal. Deşi nu era o cantitate mare, în spaţii închise genera o forţă infernală, rupând sutele de tone de beton din jur de parc-ar fi fost porţelan, şi totul aproape fără zgomotul la care cineva s-ar fi aşteptat de la un asemenea eveniment.

Fără a se mulţumi cu primele distrugeri, al doilea val de avioane F-117 lovi culeele din nord, zdrobindu-le şi pe ele. Singurele victime omeneşti fură mecanicul şi fochistul unei locomotive cu aburi care venea către nord trăgând o garnitură cu muniţii pentru Grupul de Armată de pe fluviul Amur şi care nu mai fusese capabilă să frâneze la timp, prăbuşindu-se în golul creat.

Aceeaşi performanţă fu reuşită la Beian, unde alte cinci poduri fură prăvălite în apele fluviului Wuyur He, în cursul dublei lovituri, care durase mai puţin de douăzeci şi unu de minute, linia de aprovizionare a forţei chineze de invazie fiind gâtuită pentru totdeauna. Cele opt avioane care stătuseră în rezervă – pentru cazul că unele bombe n-ar fi reuşit să-şi distrugă obiectivul – se îndreptară către terminalul de lângă Amur utilizat de vagoanele-cisternă. În mod evident pagubele produse aici nu fură la fel de mari ca cele pricinuite podurilor, căci bombele cu mare putere de penetrare se îngropau prea adânc în pământ pentru a produce cratere mari la suprafaţă; cu toate astea unele vagoane fuseseră răsturnate, iar altele luaseră foc. Una peste alta, fusese o misiune de rutină pentru aparatele F-117. Încercările de-a le ataca cu bateriile SAM în cele două oraşe dădură greş pentru că avioanele nu apăreau pe ecranele radar, aşa că nicio rachetă nu fu lansată.

Soneria începu din nou să sune şi imprimanta tipări mesajul ELF cu ordinul „EXEC. OR SPEC.”, ceea ce însemna „executaţi operaţiunea specială”. În acel moment *Tucson* se afla la nouă mii de metri în urma lui Sierra-Unsprezece şi la cincisprezece mii de metri faţă de Sierra-Doisprezece.

— Vom lansa o torpilă pentru fiecare ţintă. Ordinea de lansare: tubul doi, tubul unu. Avem elementele de tragere? întrebă comandantul.

— Soluţii viabile pentru ambele torpile, replică ofiţerul cu armamentul.

— Pregătiţi tubul doi.

— Tubul doi e inundat, trapele exterioare deschise, domnule comandant.

— Foarte bine. Introduceţi cursul calculat de computer şi… trageţi!

Pe consola de lansare se acţionă o manetă.

— Tubul doi declanşat electric, domnule comandant.

Tucson vibră de-a lungul întregului corp datorită erupţiei bruşte a aerului comprimat care împingea torpila afară din tub, în apele mării.

— Torpila are motoarele în funcţiune, curs normal, drept, domnule, raportă operatorul sonar.

— Foarte bine. Pregătiţi tubul unu, urmă comandantul.

— Tubul unu e inundat, trapele exterioare deschise, domnule, anunţă iarăşi ofiţerul cu armamentul.

— Foarte bine. Introduceţi cursul şi trageţi! Acest ordin sună cumva ca o exclamaţie. Comandantul îşi imaginase că datora asta echipajului aflat, fireşte, la posturile de luptă.

— Tubul unu declanşat electric, domnule, anunţă subofiţerul după ce acţionă din nou maneta, provocând acelaşi efect fizic asupra corpului navei.

— Torpila doi funcţionează normal şi îşi urmează cursul, domnule comandant, zise din nou operatorul sonar.

Cu acestea spuse, căpitanul făcu cinci paşi şi ajunse la camera sonar ului.

— Iată-le, dorn căpitan, spuse operatorul-şef, arătând către ecran cu un creion.

Distanţa de nouă mii de metri dintre *406* şi *Tucson* reprezenta patru mile nautice şi jumătate. Ţinta naviga la o adâncime mai mică de treizeci de metri, probabil transmiţând un raport prin radio către bază sau ceva de genul acesta şi, judecând după ecoul rotaţiilor elicei, viteza ei era abia de cinci noduri. Făcând calculele, timpul până la impactul primei torpile era abia puţin sub cinci minute, apoi încă o sută şaizeci de secunde până la impactului celeilalte torpile. A doua torpilă avea o misiune mai grea decât prima. Chiar dacă chinezii n-ar fi reuşit să audă venind torpila Mark 48 ADCAP, nici măcar un surd nu ar fi ignorat sunetul celor 400 de kilograme de Torpex făcând explozie sub apă, la trei mile distanţă, aşa că ţinta urma să facă manevre evazive sau oricum ceva mai mult decât să înşire mătănii sau să strige „Trăiască Mao” şi să spună rugăciuni. Comandantul reveni în postul central.

— Reîncărcaţi o ADCAP în tubul doi şi o rachetă Harpoon în tubul unu.

— Înţeles, dom’ comandant, confirmă ofiţerul cu armamentul.

— Unde se află fregata? îl întrebă pe operatorul-şef de la sonar.

— Aici, domnule, clasa Luda, o vechitură propulsată cu aburi, pe cursul doi-unu-şase, viteză circa paisprezece noduri, după ecoul elicelor.

— Timpul de impact pentru torpila doi, ceru căpitanul.

— Un minut douăzeci de secunde, domnule. Comandantul aruncă o privire ecranului. Dacă Sierra-Unsprezece avea operatorii sonar la post, aceştia nu dădeau mare atenţie mediului din jurul lor. Însă curând lucrurile aveau să se schimbe.

— Bun, treceţi torpila în mod activ de căutare peste treizeci de secunde.

— Am înţeles.

Pe ecranul sonarului torpila se îndrepta exact spre banda care reprezenta submarinul *406.* Era păcat să ucizi o navă când nici măcar nu-i ştiai numele…

— Torpila unu trece pe modul activ, anunţă Weps.

— Iată, domnule, rosti operatorul, indicând o altă parte a ecranului. Undele ultrasonice dăduseră naştere unei noi benzi pe monitor şi, cincisprezece secunde mai târziu…

— Sierra-Unsprezece tocmai a accelerat, domnule, priviţi aici, zgomot de cavitaţie şi creşterea numărului de rotaţii ale elicei, începe să vireze la tribord… nu mai contează, domnule, îşi dădu seama operatorul, urmărind ecranul. Nu te poţi eschiva de o 48.

— Ce se-aude cu Sierra-Doisprezece?

— A auzit şi ea torpila, domnule căpitan. Măreşte viteza şi… operatorul îşi smulse căştile de pe cap. Uau! Doare. Îşi scutură capul. Impact cu Sierra-Unsprezece al torpilei doi, domnule.

Comandantul luă un set suplimentar de căşti şi le conectă. Marea încă vuia. Zgomotul motorului ţintei încetase aproape instantaneu – monitorul confirma asta, deşi banda cu frecvenţa de şaizeci de hertzi reprezentând generatoarele electrice ale inamicului încă era afişată – nu, s-au oprit şi ele. Auzi şi văzu sunetul aerului comprimat. Indiferent cine era comandantul, încerca să purjeze tancurile de balast şi să iasă la suprafaţă, însă fără ajutorul motorului… nu, nu prea avea şanse. Apoi îşi întoarse privirea către urma vizuală a ţintei Sierra-Doisprezece. Submarinul de atac fusese ceva mai alert şi acum făcea o întoarcere radicală spre babord, călcând din plin pedala de acceleraţie. Instalaţia sa de forţă făcea un zgomot infernal, iar rotaţiile elicei sporiseră… şi golea la rândul său tancurile de balast… de ce?

— Timpul pentru torpila unu? ceru căpitanul.

— Treizeci de secunde faţă de punctul calculat iniţial, acum va dura ceva mai mult.

Nu prea mult, socoti comandantul. La o adâncime atât de mică torpila ADCAP gonea cu aproape o sută douăzeci de kilometri pe oră… Weps o trecuse pe modul activ, iar torpila îşi găsise imediat ţinta. Un echipaj bine antrenat ar fi tras la rândul său o torpilă, doar pentru a-şi speria atacatorul şi poate ca să scape, în caz că prima torpilă ratează – nu conta prea mult în ecuaţia jocului, însă nu-i costa nimic s-o

facă şi ar fi putut probabil avea satisfacţia să aibă companie în iad, după ce ei bătuseră la poarta acestuia… dar nu lansară nici măcar o ţintă falsă. Oare erau cu toţii adormiţi… sigur nu erau tocmai treji… nu prea atenţi… nu ştiau că sunt în război…? Douăzeci şi cinci de secunde mai târziu aflau pe propria piele că sunt în război, când o nouă explozie apăru pe ecranul sonarului.

„Ei bine, gândi el, două din două. A fost destul de uşor.” Păşi din nou în postul central şi luă un microfon.

— Ascultaţi. Vă vorbeşte comandantul. Tocmai am lansat torpile împotriva a două submarine comuniste. N-o să mai revedem niciunul dintre ele. Aţi lucrat toţi foarte bine. Asta-i tot.

Apoi se uită către ofiţerul cu comunicaţiile:

— Pregăteşte un mesaj către CINCLANT. „Patru-Zero-Şase distrus la… Douăzeci-Doi-Cincizeci-Şase Zulu, împreună cu submarinul de escortă. Atacăm acum fregata.” Expediază-l când ajungem la adâncimea de antenă.

— Da, domnule.

— Echipa de calcul, avem o fregată pe cursul doi-unu-şase. Haideţi să trasăm un curs de intercepţie ca să-i vârâm o Harpoon în fund.

— Am înţeles, domnule, răspunse locotenentul responsabil cu calculatorul de tir.

În Washington era aproape şase dimineaţa şi toate persoanele importante se uitau la ecranele de televizor, dar nu la un program comercial. Imaginile preluate de Dark Star erau transmise printr-un canal criptat, via satelit şi distribuite la Washington prin reţelele militare de fibră optică. O astfel de linie ducea, firește, la Celula de Criză a Casei Albe.

— Sfinte Dumnezeule, rosti Ryan. E ca un afurisit de joc video. De câtă vreme dispunem de capacitatea asta?

— E o chestie destul de nouă, Jack, spuse vicepreşedintele, şi sunt de acord cu tine, e ceva cam obscen – dar pur şi simplu asta vede operatorul. Vreau să zic că şi eu, pe când purtam un costum de suprasarcină şi

eram legat în chingi într-un Tomcat, eram nevoit să văd avioanele pe care le spulberam. Cumva te face să simţi că eşti pervers, omule. Ca şi cum ai urmări cum o fac un tip şi o tipă, dar nu într-un film de antrenament…

— Poftim?

— Aşa le spuneam noi pe navă filmelor porno, Jack, „filme de antrenament”. Dar acum e ca şi cum ai trage cu ochiul pe fereastra cuiva care aniversează noaptea nunţii şi el nici nu ştie că tu eşti acolo… chiar te simţi puţin pervers.

— Populaţiei o să-i placă, prezise Arnie van Damm. Pentru oamenii de rând şi în special pentru copii va fi ca un film artistic.

— Poate, Arnie, dar e un film tragic, în care sunt curmate vieţi omeneşti, în număr mare. Postul de comandă divizional pe care Diggs l-a lovit cu sistemele de proiectile reactive… Isuse. A fost ca revărsarea de mânie a unui zeu păgân, ca meteoritul care a eliminat dinozaurii, ca uciderea unui copil în curtea şcolii, spuse Robby căutând exemple prin care să arate cât de rău se simţea. Dar erau doar afaceri, nimic personal, cu toate că asta ar fi adus prea puţină consolare familiilor celor dispăruţi.

— Interceptăm unele transmisii radio, îl anunţă Tolkunov pe generalul Bondarenko. Ofiţerul cu informaţiile avea pe teren o jumătate de duzină de grupuri pentru culegerea de informaţii electronice, care ascultau frecvenţele folosite de Armata Populară. Chinezii vorbeau de obicei în fraze-cod, care erau greu de înţeles, mai ales că vorbele se schimbau de la o zi la alta, împreună cu numele de apel ale unităţilor şi persoanelor implicate.

Dar toate măsurile de securitate păreau să se prăbuşească atunci când se ivea o stare de urgenţă şi ofiţerii superiori aveau nevoie rapid de informaţii. În cazul de faţă, generalul Bondarenko privise imaginile luate de *Grace Kelly* şi simţise doar o urmă de milă pentru victime, dorindu-şi în schimb să fi fost el cel care le-a provocat pierderile, căci în fond ţara *lui* fusese invadată de chinezi.

— Artileria americană are o pregătire impresionantă, nu?

remarcă Tolkunov.

— Mereu au avut o artilerie bună. Dar şi noi avem, aşa cum va descoperi Peng peste câteva ore, replică CINC-Extremul Orient. Ce crezi că va face?

— Depinde de ce informaţii va avea, răspunse G-2. Ştirile care ajung la el vor fi probabil destul de confuze şi îl vor îngrijora, dar mult mai puţin decât propria misiune.

Ghenadi Iosifovici trebuia să recunoască faptul că opinia colonelului avea sens. Generalii aveau tendinţa de-a raţiona în termenii misiunii încredinţate lor, lăsând misiunile altora pe seama acelor persoane, punându-şi încrederea în ei că vor îndeplini misiunile încredinţate *lor*. Era unicul mod practic în care putea funcţiona o armată. Altfel ai fi fost atât de preocupat de ce se-ntâmplă împrejurul tău, încât nu ţi-ai mai fi făcut niciodată treaba, iar toată armata s-ar fi blocat. Când generalul dădea greş, se spunea că avusese o viziune limitată, iar când îşi îndeplinea misiunea se zicea că fusese o excelentă muncă de echipă.

— Ce se-aude cu loviturile date de americani în adâncime?

— Avioanele acelea Stealth sunt uimitoare. Întregul sistem feroviar chinez este complet secţionat. În curând oaspeţii noştri vor duce lipsă de combustibil.

— Ce păcat, observă Bondarenko. Americanii erau luptători eficienţi, iar conceptul referitor la loviturile în adâncimea teritoriului inamic, pe care ruşii abia dacă îl luau în considerare, putea avea efecte al naibii de bune dacă era purtat în mod susţinut şi inamicul nu i se putea adapta. Modul în care se vor adapta chinezii era un lucru pe care trebuiau să-l observe. Dar încă mai au şaisprezece divizii mecanizate cu care trebuie să ne confruntăm.

— Aşa este, tovarăşe general, confirmă Tolkunov.

— ŞOIMUL TREI către LIDERUL ŞOIM, am zărit urma unei rachete SAM. E o Holiday, raportă pilotul. Culmea dealului aflată la trei kilometri vest de FRUNZA DE TRIFOI... staţi, e şi un Duck acolo.

— Mai e şi altceva? îl chestionă LIDERUL ŞOIM. Căpitanul

aflat la comanda acestei formaţii de Apache avea ca misiune distrugerea amplasamentelor SAM.

— Câteva tunuri antiaeriene uşoare, în special doi-cinci mike-mike[113], poziţionate împrejurul lansatoarelor SAM. Cer permisiunea de-a deschide focul, terminat.

— Aşteaptă, replică LIDERUL ŞOIM. LIDER VULTUR, aici LIDERUL ŞOIM, terminat.

— LIDERUL VULTUR recepţie, ŞOIMULE, răspunse Boyle din elicopterul său Blackhawk.

— Avem SAM-uri în obiectiv. Cerem permisiunea de-a le elimina, terminat.

Boyle raţionă cu viteză. Aparatele sale Apache zăreau tabăra de tancuri, pe care o încercuiseră din trei direcţii. Vulturul se apropia de culmea dealului care domina tabăra, denumită codificat FRUNZA DE TRIFOI. Ei bine, sosise timpul.

— Permisiune acordată. Angajaţi bateriile SAM. Transmisie încheiată.

— Am înţeles, atacăm. ŞOIM TREI, aici LIDERUL. Elimină-i.

— Trage, Billy, îi spuse pilotul tunarului său.

— Hellfire lansată!

Tunarul aflat pe locul din faţă slobozi prima rachetă. Aceasta, având un diametru de şapte ţoli, se desprinse de pe pilonul de acroşare cu o flacără galbenă în coadă şi imediat depistă marcajul laser. Prin dispozitivul de vedere în infraroşu trăgătorul putea vedea un soldat chinez ce coborâse din vehicul şi privea în direcţia sa, ca apoi să arate imediat cu degetul spre elicopter. Striga pentru a atrage atenţia cuiva, iar cursa urma să se dea între viteza de deplasare a rachetei şi timpul uman de reacţie. Racheta urma să câştige. Soldatul atrăsese atenţia cuiva, poate sergentului sau locotenentului său, care se uită în direcţia indicată. Îţi puteai da seama, după felul cum îşi smucea capul, că la început nu observa nimic, în timp ce primul soldat îşi smucea braţul ca pe un băţ de undiţă, apoi gradatul zări elicopterul, dar în acel moment nu-i mai rămase altceva de făcut decât să se arunce la pământ, dar

[113] Pilotul indică, în limbaj radio, calibrul tunurilor: 25 mm, (n.tr.).

chiar şi acel gest era o risipă inutilă de energie. Racheta Hellfire lovi baza instalaţiei de lansare şi explodă, ucigând orice pe o rază de zece metri.

— Ghinion, Joe. Apoi tunarul mută ţinta pe al doilea obiectiv, lansatorul HOLIDAY. Echipajul acestuia fusese alertat de zgomot şi îl putea vedea cum se agită să-şi activeze armele. Abia apucaseră să-şi ocupe posturile atunci când lansatorul Duck sări în aer.

Urma la rând artileria antiaeriană. Existau şase piese jumelate, trei de 25 mm şi trei de 35 mm, care puteau fi foarte periculoase. Elicopterul Apache se apropie de ele. Trăgătorul selectă propriul tun de bord de 20 mm şi mătură fiecare amplasament. Impactul proiectilelor semăna cu declanşarea unor bliţuri fotografice, iar tunurile fură distruse, la unele dintre ele făcând explozie şi cutiile cu muniţie.

— SOIM TREI către LIDERUL VULTUR, culmea dealului a fost curăţată. Mai dăm un ocol să ne asigurăm. Acum FRUNZA DE TRIFOI a rămas fără acoperire. E la cheremul nostru.

— Recepţionat. Boyle ordonă tuturor elicopterelor Apache să atace.

Era la fel de corect ca a pune în ring un boxer profesionist contra unui puşti de şase ani. Elicopterele Apache încercuiră tabăra de tancuri asemenea indienilor din filme care atacau un lagăr de căruţe puse în cerc. Numai că în cazul de faţă coloniştii nu puteau riposta. Majoritatea echipajelor chineze dormeau afară din tancuri, în apropierea vehiculelor. Câteva echipaje rămăseseră de gardă în blindatele lor, iar câţiva tanchişti folosiţi pe post de santinelă îşi făceau rondul purtând puşti model ’68. Fuseseră alertaţi într-o anumită măsură de către exploziile de pe culmea dealului care domina tabăra. Câţiva ofiţeri inferiori ţipau la oamenii lor ca să-i trezească şi să-i urce în tancuri, neştiind exact ce îi ameninţă, dar gândind în mod natural că cel mai sigur loc unde se pot afla este în spatele blindajului, de unde pot riposta pentru a se apăra. Cu greu ar fi putut lua o decizie mai proastă.

Elicopterele de atac dansau în jurul taberei în timp ce trăgătorii îşi lansau rachetele acroşate pe suporţi. Trei tancuri ale Armatei Populare îşi utilizară dispozitivele termice de identificare a ţintei şi reuşiră să zărească elicopterele şi să tragă împotriva lor, însă bătaia tunurilor de pe tancuri era abia jumătate din raza de acţiune a unei Hellfire. Toate loviturile tancurilor au fost scurte, precum şi cele ale unui număr de şase lansatoare individuale portabile SAM, model HN-5. Rachetele Hellfire nu aveau asemenea probleme şi în fiecare caz – numai două dintre ele ratară ţinta – uriaşa cantitate de exploziv din ogiva lor avu asupra tancurilor acelaşi efect care l-ar fi avut o petardă asupra unei jucării de plastic. Turelele săreau în aer în vârful unor coloane înalte de flăcări, apoi se prăbuşeau, răsturnate, peste vehiculele de care fuseseră ataşate. În tabără se aflaseră optzeci şi şase de tancuri, deci fiecărui elicopter îi reveneau trei rachete lansate, doar o mână de trăgători norocoşi reuşind s-o lanseze şi pe-a patra. În total distrugerea întregii brigăzi de tancuri nu durase mai mult de trei minute, lăsându-l pe colonelul aflat la conducerea ei înmărmurit la postul său de comandă, şocat de oroarea pierderii a trei sute de soldaţi pe care-i antrenase timp de un an de zile exact pentru un asemenea moment. Supravieţuise chiar şi rafalei care măturase postul de comandă, expediată de un Apache care părăsea locul luptei; apucase să zărească elicopterul care se năpustise asupra lor atât de rapid încât nu avusese nici măcar timp să-şi scoată pistolul din toc.

— LIDER VULTUR, aici LIDERUL ŞOIM. FRUNZA DE TRIFOI e în flăcări şi noi executăm RTB[114] chiar acum, terminat.

Boyle nu putea face mai mult decât să dea din cap, afirmativ.

— Recepţionat, vă mulţumesc, domnilor. Terminat.

Elicopterele Apache refăcură formaţia şi se îndreptară către nord-vest, spre bază, pentru a face plinul de carburant şi muniţie în vederea următoarei misiuni. Dedesubt putea vedea Brigada 1 pătrunzând prin breşa din

[114] RTB – Return To Base, întoarcerea la bază, (n.tr.).

liniile chineze şi orientându-se către sud, spre zona logistică a inamicului.

Gruparea Operaţională 77 îşi menţinea poziţia la est de Strâmtoarea Formosa, în aşteptarea ordinelor de-a porni spre vest. Printre controlorii aerieni de la bordul portavionului umbla vorba că un submarin american eliminase un „bubuitor” chinez şi un submarin de atac, ceea ce pentru ei era extrem de convenabil, iar pentru comandantul grupării o încântare. Acum era rândul lor să se pună cu Marina Armatei Populare de Eliberare, un nume care, cu toţii căzuseră de acord, era al naibii de lung pentru o forţă navală. Sub protecţia patrulelor aeriene compuse din avioane F-14D, care făceau siguranţa Grupării Operaţionale, primul aparat care şi-a luat zborul fusese un avion radar bimotor E-2C Hawkeye, modelul la scară redusă de AWACS utilizat de marina militară americană. Misiunea lor era să găsească ţinte pentru avioanele de atac, compuse în special din aparate F/A-18 Hornet.

Urma să fie o operaţiune complexă. Grupării Operaţionale îi fuseseră alocate trei submarine nucleare rapide de atac, însărcinate cu curăţirea zonei de submarinele chineze. Comandantul Grupării era foarte preocupat de posibilitatea ca un submarin comunist de clasă SSK, cu propulsie diesel-electrică, să dea o gaură de apă uneia dintre navele sale, dar acest subiect nu constituia motiv de îngrijorare pentru aviatori, atâta timp cât puteau găsi măcar o navă pe care să apunteze.

Singura problemă reală o constituia identificarea ţintelor. În zonă se desfăşura un intens trafic maritim comercial, iar ordinele spuneau să lase în pace vasele comerciale, chiar şi pe acelea care arborau culorile R.P.C. Orice obiect dotat cu staţii radar pentru coordonarea bateriilor antiaeriene ar fi trebuit atacat de la mare distanţă. În cazul de faţă, un pilot trebuia să aibă contact vizual cu ţinta înainte de-a lansa vreo armă. Iar arme aveau din belşug şi navele reprezentau ţinte fragile, care nu puneau probleme rachetelor şi bombelor de cinci sute de kilograme. Obiectivul lor general

îl constituia Flota Mărilor Sudice a marinei Armatei Populare cu baza la Guangszhou (oraş mai cunoscut occidentalilor sub numele de Canton). Baza navală de-acolo reprezenta un loc ideal de atac, cu toate că era apărată de rachete SAM şi câteva baterii antiaeriene.

Avioanele F-14 din frunte erau ghidate către ţintele aeriene de aparate Hawkeye. Din acelaşi motiv al traficului civil, piloţii erau nevoiţi să se-apropie până puteau identifica vizual ţintele. Putea fi o manevră periculoasă, dar nu exista cale de-a fi ocolită.

Ceea ce nu ştiau piloţii din marina americană era că semnătura electronică a radarului APD-138 de la bordul aparatelor E-2C le era cunoscută chinezilor, aşadar aceştia ştiau că li se pregăteşte ceva. O sută de avioane de vânătoare chineze decolară la alarmă şi organizară patrule aeriene deasupra coastei de est a ţării lor. Avioanele Hawkeye le reperară şi transmiseră un avertisment avioanelor proprii de vânătoare care avansau, pregătind scena pentru o bătălie aeriană masivă în întunericul care preceda răsăritul.

Nu exista o modalitate elegantă de abordare. Două escadrile de F-14 Tomcat, douăzeci şi patru de aparate în total, reprezentau avangarda forţei aeriene de atac. Fiecare avion era înarmat cu patru rachete AIM-54C Phoenix, plus patru AIM-9X Sidewinder. Rachetele Phoenix erau bătrâne – unele aveau cincisprezece ani vechime, iar în unele cazuri, pe carcasele motoarelor cu combustibil solid, apăruseră fisuri care urmau curând să devină vizibile cu ochiul liber. Totuşi aveau o rază teoretică de acţiune de peste o sută şaizeci de kilometri, fapt care le transforma într-un obiect util, demn de-a fi acroşat sub fuzelaj.

Echipajele aparatelor Hawkeye aveau ordin să facă o atentă determinare a ţintelor civile şi militare, dar ajunseseră repede la concluzia că două sau mai multe avioane zburând în formaţie strânsă nu reprezentau aparate Airbus pline cu pasageri şi aparatele Tomcat fură autorizate să deschidă focul la o sută şaizeci de kilometri de litoralul Chinei. Prima salvă era compusă din patruzeci şi

opt de Phoenix. Dintre acestea, şase s-au autodistrus la mai puţin de cinci sute de metri după lansare, spre neplăcuta surpriză a piloţilor. Cele patruzeci şi două rămase urmară şuierând o traiectorie balistică până la o înălţime de peste treizeci de mii de metri înainte de-a atinge viteza maximă de 5 Mach şi a-şi activa radarele proprii de ghidare Doppler, în bandă milimetrică. La sfârşitul traseului de zbor, motoarele lor îşi consumaseră combustibilul, aşa că nu lăsau dârele obişnuite de fum care puteau fi reperate de piloţi. Drept urmare, deşi piloţii chinezi ştiau că sunt iluminaţi de undele unor radare de căutare, nu zăriseră pericolul venind, deci nu putuseră face manevre evazive. Cele patruzeci şi două de Phoenix începură să facă goluri în formaţiile chineze şi singurii supravieţuitori au fost acei piloţi care au degajat, făcând manevre brutale, la vederea primelor explozii. Per total, cele patruzeci şi opt de lansări aduseră treizeci şi două de victorii. Piloţii chinezi care scăpaseră erau înspăimântaţi, dar se şi înfuriaseră. Ca un singur om, virară către est şi îşi activară radarele, căutând ţinte pentru rachetele lor aer-aer. Le găsiră, dar erau dincolo de raza de acţiune a armelor din dotare. Ofiţerul superior care supravieţuise atacului iniţial le ordonă să treacă pe postcombustie şi să gonească spre est, iar la o distanţă de nouăzeci şi şase de kilometri îşi lansară propriile rachete aer-aer ghidate prin radar, model PL-10. Erau o copie a rachetelor italiene Aspide, care la rândul lor erau o imitaţie a vechiului model american AIM-7E Sparrow. Pentru a urmări ţinta era nevoie ca avionul lansator să-şi menţină botul şi radarul îndreptate către obiectiv. În cazul de faţă, americanii se apropiau de chinezi, având şi ei radarele pornite, iar ce rezultă fu un mare joc de-a „cine-i laşul”, piloţii de vânătoare din ambele tabere nedorind să degajeze şi să fugă – cu toţii ştiau că făcând asta îşi garantează moartea. Cursa se dădea astfel între avioane şi rachete, dar modelul PL-10 avea o viteză de 4 Mach, faţă de 5 Mach, cât atingea un Phoenix.

La bordul avioanelor Hawkeye echipajele continuară să urmărească lupta. Atât avioanele de luptă, cât şi rachetele

aflate în zbor erau vizibile pe ecranele radar şi toată lumea îşi ţinea respiraţia, aşteptând rezultatul.

Rachetele Phoenix loviră primele, distrugând încă treizeci şi unu de aparate ale forţelor aeriene chineze, punând în acest fel capăt brusc emisiei radarelor lor. Din acest motiv, unele rachete chineze o luară razna, dar nu toate, iar cele şase avioane de vânătoare chineze care supravieţuiseră celui de-al doilea baraj de rachete Phoenix se treziră că iluminează ţinte pentru un total de treizeci şi nouă de rachete PL-10, care se arcuiră spre doar patru Tomcat.

Piloţii americani vizaţi văzură rachetele venind şi sentimentele lor nu fură dintre cele mai plăcute. Fiecare trecu pe postcombustie şi intră într-un picaj abrupt, aruncând fiecare gram de pilitură de fier şi toate momelile termice aflate la bord, comutând în plus aparatele de bruiaj pe putere maximă. Unul scăpă cu faţa curată. Altul păcăli majoritatea rachetelor datorită piliturii de fier aruncate, ele făcând explozie în valuri, ca nişte artificii, dar unul dintre F-14 avea nouăsprezece rachete pe urmele sale şi nu exista cale să le evite pe toate. A treia rachetă ajunse destul de aproape pentru a-şi detona încărcătura de luptă, apoi încă nouă, iar Tomcat fu transformat el însuşi în pilitură de fier, împreună cu echipajul său de două persoane. Din ultimul avion american luat ca ţintă operatorul radar reuşi să se catapulteze, însă pilotul nu.

Aparatele rămase continuau lupta. Rămăseseră fără rachete Phoenix, însă reduceau distanţa pentru a se folosi de rachetele Sidewinder. Pierderea unor camarazi nu făcuse altceva decât să-i întărâte şi de data asta era rândul chinezilor să întoarcă spatele şi să fugă spre coastă, urmăriţi de un roi de rachete autoghidate în infraroşu.

Încăierarea avusese ca efect curăţarea rutei pentru forţa de atac. Baza marinei chineze avea douăsprezece cheiuri cu nave acostate de-a lungul lor, iar marina Statelor Unite se legă de oponenta ei – aşa se întâmplau lucrurile de regulă, conform principiului că la război soldaţii îi ucid invariabil mai întâi pe cei din aceeaşi categorie cu ei, înainte de-a porni după oponenţi diferiţi.

Primele asupra cărora se abătu mânia avioanelor Hornet fură submarinele. În general erau modele vechi, din clasa Romeo, cu propulsie diesel, a căror epocă de glorie trecuse de mult. Erau amarate în perechi şi piloţii de pe avioanele Hornet le atacară cu rachete Skipper şi bombe SLAM. Acestea din urmă cântăreau aproape cinci sute de kilograme şi aveau ataşat un dispozitiv rudimentar de ghidare plus un motor reactiv luat de la rachetele demodate. Se dovediră a fi adecvate pentru acel gen de misiune. Piloţii încercau să le dirijeze în spaţiul dintre submarinele amarate, astfel încât să distrugă două nave cu o singură bombă; manevra funcţionă în trei cazuri din cinci. SLAM era versiunea pentru atacuri terestre a rachetei antinavă Harpoon, ele fiind destinate atacării instalaţiilor portuare fără de care o bază navală era doar o plajă pustie. Pagubele produse arătau impresionant pe înregistrările video. Alte aparate de zbor fuseseră alocate unei misiuni intitulată MANA DE FIER, îndreptată împotriva bateriilor SAM şi antiaeriene chineze, pe care le angajară de la o distanţă sigură cu rachete antiradar HARM, care depistau şi se ghidau cu mare precizie după undele emise de radarele inamice.

Una peste alta, primul atac al marinei americane asupra teritoriului Asiei de Est de la războiul din Vietnam încoace decurse bine, eliminând douăsprezece nave ale R.P.C. şi pustiind una dintre principalele baze navale chineze.

Alte baze fuseseră atacate cu rachete de croazieră Tomahawk lansate în special de pe navele de suprafaţă. Fiecare bază a marinei Armatei Populare de Eliberare de pe o fâşie de coastă lungă de nouă sute de kilometri suferise o formă oarecare de atac, iar numărul navelor distruse sărise la şaisprezece, în decurs de cel mult o oră. Avioanele de luptă americane reveniră la portavioanele lor după ce îl făcuseră pe inamic să sângereze, dar suferiseră şi ele unele pierderi.

CAPITOLUL 58

Cădere politică

Pentru mareşalul Luo Cong, ministrul apărării din Republica Populară Chineză, fusese o noapte grea. Cu o seară înainte se dusese la culcare în jurul orei unsprezece, preocupat de mersul operaţiunilor forţelor sale armate, dar mulţumit totuşi de faptul că lucrurile păreau a se desfăşura bine. Şi chiar în momentul când închisese ochii, sunase telefonul.

Maşina sa oficială venise imediat să-l ducă la birou, dar nu ajunse acolo. Se dusese la centrul de comunicaţii al ministerului apărării, unde găsise o serie de ofiţeri de rang superior şi mediu care parcurgeau informaţiile fragmentate şi încercau să le dea un sens. Prezenţa ministrului Lao nu le era de ajutor, ci făcea să sporească încordarea provocată de haosul existent.

Nimic nu era limpede, cu excepţia faptului că puteau găsi goluri în informaţiile lor. Se părea că Armata 65 dispăruse de pe faţa pământului. Generalul aflat la comanda ei vizita una dintre diviziile sale, împreună cu statul său major şi nu se mai auzise nimic despre ei de la ora 2.00. Şi nici de comandantul de divizie. De fapt, nu ştiau absolut nimic din ce se-ntâmpla acolo. Pentru a corecta acest aspect, mareşalul Luo ordonase unui elicopter de la Sunwu să zboare până acolo. Apoi de la Beian şi Harbin sosiră rapoarte despre raiduri aeriene care avariaseră căile ferate. Un colonel de geniu primi ordin să se ocupe de acea problemă.

Dar exact când considera că descurcase problemele din Siberia, sosiseră rapoarte despre un atac aerian asupra bazei navale din Guangszhou, apoi asupra unor baze mai puţin importante de la Haikuo, Shantou şi Xiachuandao. În

fiecare caz facilităţile comandamentelor generale păreau a fi grav lovite, de vreme ce niciun răspuns nu venea de la comandanţii locali. Cel mai supărător era raportul care indica uriaşe pierderi în rândul regimentelor de aviaţie de vânătoare din zonă – raportul spunea că avioanele marinei americane executaseră atacurile. Apoi, în final, cea mai proastă veste dintre toate era o serie de semnale provenind de la balizele automate de salvare ale singurului submarin nuclear purtător de rachete al ţării sale şi al submarinului de atac, *Hai Longy* însărcinat să-l protejeze; ambele emiteau mesaje automate. Mareşalul era şocat de faptul că era improbabil, ba chiar aproape imposibil ca atât de multe lucruri să se-ntâmple în acelaşi timp. Şi încă nu se terminase. Posturile radar de la frontieră dispăruseră din eter şi nu se putea lua legătura cu ele nici prin telefon, nici prin radio. Apoi venise încă un telefon din Siberia. Una dintre diviziile de pe flancul stâng al pătrunderii – cea pe care generalul comandant al Grupului 65 Armată de categorie B o vizitase cu câteva ore înainte – raporta… de fapt un ofiţer inferior de transmisiuni spunea că o subunitate a diviziei raportase că o unitate blindată necunoscută străpunsese apărarea de pe flancul vestic, se deplasase către est şi… dispăruse?

— Cum dracului poate un inamic să realizeze un atac reuşit şi apoi *să dispară?* îl interpelă mareşalul, cu o voce care-l făcu pe tânărul căpitan să se facă mic. Cine a raportat asta?

— S-a prezentat drept maior în batalionul trei al Regimentului 745 Infanterie de Gardă, tovarăşe mareşal, veni o replică temătoare. Legătura radio era proastă, sau cel puţin aşa mi s-a raportat.

— Şi cine a făcut raportul?

— Colonelul Zhao, ofiţer superior de transmisiuni în cadrul biroului de informaţii al Grupului 71 Armată categorie C aflat la nord de Beian. Unitatea este însărcinată cu paza frontierei în sectorul pătrunderii, explică ofiţerul.

— Ştiu asta! se răsti Luo, vărsându-şi furia pe cea mai apropiată ţintă.

— Tovarăşe mareşal, rosti o voce nouă. Era generalul-maior Wei Dao-Ming, unul dintre asistenţii de rang superior ai lui Luo, care abia fusese chemat de-acasă după încă o zi lungă de muncă dintr-un lung şir de asemenea zile şi începuse să arate semne de epuizare, dar care, chiar şi aşa, încerca să calmeze apele. Ar trebui să mă lăsaţi pe mine şi echipa mea să punem cap la cap informaţiile în aşa fel încât să vi le putem prezenta într-o manieră ordonată.

— Da, Wei, aşa cred şi eu. Luo ştia că era un sfat bun, iar Wei făcuse carieră ca ofiţer de informaţii, fiind obişnuit să organizeze informaţiile pentru superiorii săi. Cât de repede poţi.

— Fireşte, tovarăşe ministru, zise Wei, amintindu-i lui Luo că acum era mai degrabă o personalitate politică decât ofiţer al armatei.

Luo merse în camera de aşteptare pentru VIP-uri, unde putea găsi ceai verde gata preparat. Din buzunarul tunicii scoase câteva ţigări tari, fără filtru, care-l puteau ajuta să stea treaz. Îl făceau să tuşească, dar era totul în regulă. La a treia ceaşcă de ceai, Wei reveni cu un teanc de foi acoperite cu însemnări.

— Aşadar, ce se-ntâmplă?

— Tabloul e confuz, dar vă voi spune ce am aflat şi ce cred eu, începu Wei. Ştim că generalul Qi de la Armata 65 a dispărut, împreună cu statul său major. Vizitau Divizia 191 Infanterie, aflată la nord şi la vest de punctul nostru iniţial de pătrundere. Divizia 191 a încetat complet orice transmisie radio. Aşa s-a întâmplat şi cu Brigada Independentă 165 tancuri, parte componentă a Armatei 65.

Rapoarte confuze vorbesc despre un atac aerian asupra brigăzii de tancuri, dar nu se ştie nimic precis. Regimentul 735 Infanterie de Gardă din cadrul Diviziei 191 a încetat şi el emisia, din cauze necunoscute. Aţi ordonat unui elicopter din Sunwu să arunce o privire şi să raporteze. Elicopterul va decola în zori.

Apoi există rapoarte suplimentare din acel sector care n-au nicio noimă şi nu ne ajută să ne formăm o părere despre ce se-ntâmplă. Aşa că am ordonat personalului de

informaţii din cadrul Armatei 71 să trimită peste fluviu o echipă de recunoaştere care să se-asigure cum stau lucrurile şi să dea raportul. Sarcina le va lua cam trei ore.

Veştile bune sunt că generalul Pengxi-Wang se află încă la comanda Armatei 34 de Asalt şi va sosi la mina de aur înainte de miezul zilei. Blindatele care constituie vârful nostru de lance sunt acum adânc în interiorul teritoriului inamic. Presupun că echipajelor tocmai li s-a dat deşteptarea şi în mai puţin de-o oră se vor pune în mişcare pentru a-şi continua ofensiva.

Iar acum informaţiile de la marină, care sunt destul de confuze, dar nu reprezintă un real motiv de îngrijorare. L-am instruit pe comandantul Flotei Mărilor de Sud să preia personal controlul şi să ne dea raportul. Să zicem că îi va lua trei ore.

Deci, tovarăşe ministru, în scurt timp vom avea informaţii decente, după care vom putea începe redresarea situaţiei. Până atunci generalul Peng îşi va fi reluat ofensiva şi, mai devreme de lăsarea serii, ţara noastră va fi mult mai bogată, concluzionă Wei. Ştia cum să-l facă fericit pe ministru. Răsplata pentru eforturile sale fu un mormăit însoţit de o clătinare afirmativă din cap. Acum, continuă generalul Wei, de ce nu prindeţi câteva ore de somn, în vreme ce noi vom sta de veghe?

— Bună idee, Wei.

Luo făcu doi paşi către canapea şi se-ntinse de-a lungul ei. Wei stinse luminile, apoi închise uşa în urma sa. Centrul de comunicaţii era la numai câţiva paşi distanţă.

— Şi acum, spuse el luând o ţigară de la un maior, ce dracului se petrece acolo?

— Dacă doriţi o opinie, zise un colonel de informaţii, cred că americanii tocmai şi-au încordat muşchii, iar ruşii vor face acelaşi lucru în câteva ore.

— Poftim? De ce spui asta? Şi de ce tocmai ruşii?

— Unde au fost forţele lor aeriene? Unde-au fost elicopterele lor de atac? Nu-i aşa că nu ştim? De ce? Pentru că americanii ne-au măturat avioanele de pe cer ca pe nişte muşte, iată de ce.

— Ne-am amăgit că ruşii nu vor lupta, aşa este? Odinioară un tip pe nume Hitler a gândit la fel. A murit câţiva ani mai târziu, după cum spun cărţile de istorie. Totodată ne-am amăgit că, din motive politice, americanii nu ne vor ataca dur. Wei, unii dintre liderii noştri politici erau cu mintea dusă, vânând dragoni! Aforismul se referea la practica fumării de opiu, un obicei vechi de secole şi foarte popular în partea de sud a Chinei, deşi era ilegal. N-a fost vorba de niciun motiv politic. Pur şi simplu îşi adunau forţele, lucru care necesita timp. Şi ruşii nu ne-au înfruntat pentru că au dorit să ne întindem la limită cu liniile de aprovizionare, ca mai apoi ticăloşii de americani să ne taie liniile la Harbin şi Beian! În prezent, tancurile generalului Peng se află cu aproape *trei sute* de kilometri în interiorul Rusiei, având combustibil în rezervoare doar pentru *două sute* de kilometri şi alt combustibil nu va mai ajunge la ele. Am trimis acolo peste *două mii* de tancuri şi le transformăm echipajele în infanterişti prost instruiţi! Iată ce se petrece, tovarăşe Wei, concluzionă colonelul.

— Faţă de mine poţi spune asemenea lucruri, colonele. Dacă le spui ministrului Luo, soţia ta va plăti poimâine statului factura pentru un glonţ, îl preveni Wei.

— Păi ştiu asta, replică Geng. Însă ce se va întâmpla mai târziu în cursul zilei cu dumneavoastră, tovarăşe general Wei, când veţi ordona informaţiile şi veţi descoperi că am dreptate?

— Cei care vor supravieţui acestei zile vor trebui să-şi poarte singuri de grijă, veni un răspuns fatalist. Dar să luăm lucrurile pe rând, Geng.

Apoi înjghebă o echipă de ofiţeri şi dădu fiecăruia o sarcină de îndeplinit, găsi un scaun pe care să se aşeze şi meditä dacă Geng putea avea o percepţie corectă asupra situaţiei…

— Colonele Geng?

— Da, tovarăşe general?

— Ce ştii despre americani?

— Până acum optsprezece luni am fost la post în ambasada noastră din Washington. Câtă vreme am stat

acolo am studiat destul de aprofundat forţele lor armate.

— Şi… Sunt capabili să facă ce tocmai ai spus?

— Tovarăşe general, pentru un răspuns la această întrebare vă sugerez să-i consultaţi pe iranieni şi irakieni. Mă-ntreb care ar putea fi următoarea lor mişcare, dar niciodată n-am avut talentul de-a gândi ca un american.

— Se pun în mişcare, raportă maiorul Tucker, căscând şi întinzându-se. Forţa lor de recunoaştere tocmai a început să ruleze. Oamenii dumneavoastră s-au retras prea departe. Cum vine asta?

— Le-am ordonat să-l recupereze pe tovarăşul Gogol înainte să-l ucidă chinezii, îi zise colonelul Tolkunov americanului. Păreţi obosit.

— Pe naiba, ce-nseamnă treizeci şi şase de ore în acelaşi scaun? O durere de spate afurisită, iată ce-nseamnă, nu mai adăugă Tucker.

În ciuda orelor nedormite, trăia cel mai grozav moment al vieţii. Pentru un ofiţer al forţelor aeriene care picase examenul de pilotaj, lucru care-l transformase pe veci într-un „gânditor necalificat” cum era expresia în aviaţie, un cetăţean din lumea a patra în ierarhia forţelor aeriene – mai jos decât piloţii de elicopter – îşi merita acum salariul mai bine şi mai mult ca niciodată. Probabil că rolul său în acel război era mai valoros decât al colonelului Winters, cu toate drăciile lui aer-aer. Însă oricine i-ar fi spus în faţă un astfel de lucru ar fi fost pus la punct şi ar fi privit cu umilinţă în pământ. „Umilinţă pe dracu”, gândi Tucker. Tocmai dovedea valoarea unui nou şi netestat mijloc de luptă şi făcea asta în maniera Baronului Roşu[115], la bordul avionului său Fokker. Aviaţia nu era o armă în care angajaţii cultivau umilinţa, dar lipsa brevetului de pilot îl obligase să fie umil în toţi cei zece ani petrecuţi în serviciu. Următoarea generaţie de avioane fără pilot urma să aibă acroşate arme

[115] Baronul Manfred von Richtofen, as al aviaţiei germane din Primul Război Mondial, unul dintre cei mai cunoscuţi piloţi de vânătoare ai tuturor timpurilor, poreclit Baronul Roşu deoarece avioanele pilotate de el erau vopsite în roşu, ca semn distinctiv, (n.tr.).

şi poate că va fi capabilă de misiuni aer-aer, şi-atunci va putea probabil să le arate el aşilor manşei cine e mai bun între piloţii din aviaţie. Însă până atunci trebuia să se mulţumească cu colectarea de informaţii care să-i ajute pe ruşi să-l ucidă pe Joe Chinezul şi pe toţi frăţiorii săi, iar dacă acesta era un război al consolelor video, atunci micuţul Danny Tucker era cel mai dat dracului dintre toţi în *această* lume virtuală.

— Sunteţi un ajutor de mare preţ pentru noi, domnule maior Tucker.

— Vă mulţumesc, domnule. Mă bucur că vă pot fi de ajutor, replică Tucker cu cel mai candid zâmbet de băieţel. „Poate îmi va creşte o mustaţă stufoasă.” îndepărtă surâzând acel gând şi sorbi puţină cafea preparată cu pliculeţele instant din pachetele de raţii – pentru moment cantitatea suplimentară de cofeină era unicul lucru care-l ţinea treaz. Însă greul muncii îl ducea computerul şi el îi arăta blindatele chineze de recunoaştere îndreptându-se către nord.

— Să fiu al naibii, exclamă căpitanul Aleksandrov. Auzise la postul naţional de radio despre pieile de lup ale lui Gogol, însă nu văzuse reportajul TV, iar priveliştea îi luase răsuflarea. Atingând una dintre blănuri, se aştepta să fie rece şi ţeapănă ca o bucată de sârmă, dar nu, firele erau perfecte, ca părul unei blonde perfecte…

— Şi voi cine sunteţi? Bătrânul ţinea o puşcă în mână şi îi sfredelea cu privirea.

— Sunt căpitanul Fedor Ilici Aleksandrov şi bănuiesc că dumneavoastră sunteţi Pavel Petrovici Gogol.

Moşul aprobă şi zâmbi.

— Vă plac blănurile mele, tovarăşe căpitan?

— Sunt neasemuite. N-am mai văzut aşa ceva. Trebuie să le luăm cu noi.

— Luăm? Unde? Eu nu plec nicăieri, zise Paşa.

— Tovarăşe Gogol, am primit ordin – să vă scot de-aici. Ordinul vine de la Cartierul General al comandantului Extremului Orient şi va fi respectat, Pavel Petrovici.

— Niciun chinez n-o să mă gonească de pe pământul meu! tună vocea bătrânului.

— Nu, tovarăşe Gogol, dar soldaţii armatei ruse nu vă vor părăsi aici ca să muriţi. Deci aceea e carabina cu care aţi omorât germani?

— Da, mulţi, foarte mulţi germani, confirmă Gogol.

— Atunci veniţi cu noi şi poate veţi avea ocazia să ucideţi câţiva invadatori gălbejiţi.

— Cine sunteţi dumneavoastră, mai exact?

— Comandantul companiei de cercetare din Divizia Doi-Şase-Cinci Infanterie Motorizată. De patru zile ne jucăm de-a v-aţi ascunselea cu chinezii, iar acum suntem pregătiţi să dăm o luptă adevărată. Alăturaţi-vă nouă, Pavel Petrovici. Probabil ne puteţi învăţa unele chestii demne de ştiut.

Tânărul şi chipeşul căpitan vorbise cu cel mai respectuos şi rezonabil ton, căci acest bătrân războinic merita cu adevărat consideraţia sa. Tonul său îl convinse pe moş.

— Îmi promiteţi că voi putea trage un foc?

— Vă dau cuvântul meu de ofiţer rus, tovarăşe, declamă Aleksandrov, înclinând bărbia.

— Atunci vin. Gogol era deja pregătit pentru asta – soba din cabana lui era stinsă. Săltă pe umăr vechea lui carabină şi un sac cu muniţie conţinând patruzeci de gloanţe – niciodată nu plecase la luptă cu mai mult de-atât – şi păşi către uşă. Daţi-mi o mână de ajutor cu blănurile de lup, băieţi.

— Cu plăcere, bunicule.

Abia atunci află Aleksandrov cât de grele erau. Dar împreună cu Buikov reuşi să le înghesuie în interiorul blindatului BRM, după care şoferul demară.

— Unde se află?

— La aproximativ zece kilometri în urmă. Am fost timp de zile întregi în contact vizual cu ei, dar am primit ordin să ne tragem înapoi. Departe de ei.

— De ce?

— Ca să te salvăm pe tine, moşneag nebun, observă râzând Buikov. Şi ca să salvăm blănurile astea. Sunt prea valoroase ca să îmbrace vreo târfă chineză!

— Cred, Paşa, deşi nu sunt sigur, rosti căpitanul, dar cred totuşi că a sosit momentul ca musafirii noştri chinezi să aibă parte de o călduroasă primire în manieră rusească.

— Căpitane, priviţi! îl apelă şoferul.

Aleksandrov îşi săltă capul prin chepengul turelei şi privi înainte. Un ofiţer superior îi făcea semne să avanseze mai repede. Trei minute mai târziu, opriră lângă el.

— Tu eşti Aleksandrov?

— Da, tovarăşe general! îi confirmă tânărul ofiţer superiorului.

— Sunt generalul Siniavski. Ai făcut treabă bună, băiete. Vino încoace să discutăm, îi ordonă cu o voce severă, dar care nu era lipsită de politeţe.

Aleksandrov îl zărise doar o singură dată pe comandantul său, iar atunci de la distanţă. Nu era mare la trup, dar într-o cameră micuţă nu l-ai fi dorit ca oponent. Mesteca un trabuc care se stinsese de câteva ore, apoi ochii săi aruncau văpăi.

— Cine-i ăsta? îl interpelă Siniavski. Apoi expresia i se schimbă. Sunteţi vestitul Paşa? întrebă pe un ton mult mai respectuos.

— Sergent-major Gogol din Divizia Fier şi Oţel, rosti bătrânul cu demnitate profundă, salutând, iar Siniavski îi răspunse scurt.

— Am înţeles că aţi ucis ceva nemţi în tinereţe. Cât de mulţi, sergent?

— Număraţi singur, tovarăşe general, spuse Gogol, întinzându-i puşca.

— Fir-ar să fie, remarcă generalul, privind crestăturile care semănau cu cele făcute de un cowboy pe patul pistolului. Cred şi eu că au fost mulţi. Dar lupta e treaba tinerilor, Pavel Petrovici. Permiteţi să vă duc într-un loc sigur.

Gogol scutură din cap.

— Căpitanul mi-a promis că pot trage un foc, altfel nu-mi părăseam casa.

— E adevărat? Comandantul Diviziei 265 Infanterie Motorizată privi împrejur. Foarte bine, căpitane

Aleksandrov, îi vom da bătrânului nostru camarad ocazia să tragă. Indică un punct pe harta desfăşurată în faţa sa. Asta pare a fi o bună poziţie pentru voi. Iar atunci când puteţi, scoateţi-l dracului de-aici, îi spuse Siniavski tânărului bărbat. Reveniţi pe această rută în liniile noastre. Vă aşteaptă. Băiete, ai făcut o treabă grozavă până acum, ascunzându-te de chinezi. Recompensa ta va fi să poţi vedea cum îi întâmpinăm pe nemernicii aceştia.

— În spatele elementelor de recunoaştere se află o forţă considerabilă.

— Ştiu. De-o zi şi jumătate îi urmăresc pe ecran, dar prietenii noştri americani le-au tăiat liniile de aprovizionare. Iar noi îi vom opri chiar aici.

Aleksandrov verifică indicaţiile hărţii. Părea a fi o poziţie bună, cu un câmp larg de tragere şi, cel mai bine dintre toate, o excelentă rută de evadare.

— În cât timp? întrebă el.

— Două ore, zic eu. Corpul principal prinde din urmă structurile de cercetare. Prima ta sarcină este să faci să dispară vehiculele cercetaşilor.

— Am înţeles, tovarăşe general, putem face asta pentru dumneavoastră! răspunse cu entuziasm căpitanul.

Răsăritul soarelui îl prinse pe Marion Diggs într-un mediu înconjurător extrem de straniu. Împrejurimile îi aduceau aminte, din punct de vedere fizic, de Fort Carson, Colorado, cu colinele sale rotunde şi peticele de păduri de conifere, dar se deosebea de America prin lipsa drumurilor pavate şi a urmelor de civilizaţie, lucru care explica de ce chinezii atacaseră tocmai acolo. Populaţia civilă fiind extrem de rară, nu existau infrastructură şi forţă umană suficientă pentru a asigura o bună apărare zonei, acest fapt făcând misiunea lui John Chinezul mult mai uşoară. Oricum, pe Diggs nu-l deranja. Era o experienţă asemănătoare celei trăite în Golful Persic – niciun necombatant care să le stea în drum, ceea ce era bine.

Dar erau o mulţime de chinezi care le aţineau calea. Brigada 1 a lui Mike Francisco debuşase în principala arie

logistică a asaltului chinez. Terenul era înţesat de soldaţi şi camioane, însă, deşi marea majoritate erau înarmaţi, puţini erau organizaţi în unităţi tactice închegate, iar asta marca diferenţa. Brigada colonelului Miguel Francisco, formată din patru batalioane, era organizată pentru luptă, cu infanteria şi tancurile integrate în batalioane unificate, compuse dintr-un amestec de tancuri şi transportoare Bradley, iar acelea secerau totul în cale, asemenea unei combine într-un lan din Kansas, în luna august. Trăgeau în tot ce era vopsit în verde.

Monstruoasele tancuri grele Abrams rulau pe sol asemenea creaturilor din Jurassic Park – străine, rele, de neoprit, cu turelele rotindu-se de la stânga la dreapta – dar fără a trage cu tunurile. Greul muncii era dus de comandanţii de tanc şi mitralierele M2 de calibrul 12,7, care puteau transforma orice camion într-o colecţie imobilă de fiare contorsionate şi material textil. O scurtă rafală în motor îi asigura că pistoanele nu vor mai funcţiona niciodată, iar încărcătura din benă rămânea la locul ei, putând fi inspectată de ofiţerii de informaţii sau distrusă de explozibilele trupelor de geniu care veneau în urma tancurilor, la bordul vehiculelor HMMWV. O rezistenţă uşoară era opusă de unii soldaţi chinezi, dar numai de către cei nătângi şi niciodată pentru lung timp. Chiar şi cei dotaţi cu arme portabile antitanc ajungeau rareori la distanţă suficient de mică pentru a le putea utiliza, iar cei care săreau pe neaşteptate din gropile individuale reuşeau doar să zgârie vopseaua tancurilor, plătind de regulă pentru nesăbuinţa lor cu viaţa. La un moment dat, un batalion de infanterie lansă un atac organizat, sprijinit cu foc de mortiere, care forţă tancurile şi transportoarele Bradley să stopeze şi să răspundă cu foc susţinut. Cinci minute de tragere cu tunurile de 155 mm şi o înaintare implacabilă a tanchetelor Bradley, scuipând foc prin tunurile lor automate şi ambrazurile de tragere ale infanteriei îmbarcate îi făcură pe chinezi să le compare cu nişte dragoni care aruncă flăcări, acesta fiind un semn de rău augur pentru soldaţii asiatici. Batalionul se evaporă în douăzeci de minute,

împreună cu comandantul său devotat, dar condamnat de soartă.

Brigada 1 zărea rar blindate inamice intacte în cursul înaintării sale. Elicopterele Apache trecuseră pe-acolo înaintea ei, căutând ţinte pentru rachetele Hellfire şi distrugându-le înainte ca trupele terestre să se-apropie. În ansamblu, era o operaţiune militară perfectă, total inechitabilă în privinţa raportului de forţe. Nu avea nicio fărâmă de sportivitate, însă câmpul de bătălie nu-i un stadion olimpic şi nu existau arbitri care să vegheze asupra respectării unor reguli de fairplay.

Singurul moment de suspans fusese dat de apariţia unui elicopter militar chinez, însă două Apache porniseră fulger în urmărirea lui şi îl doborâseră cu rachete aer-aer, epava lui căzând în fluviul Amur, aproape de podurile plutitoare care se goliseră de trafic, dar nu fuseseră încă distruse.

— Ce ştim, Wei? îl chestionă mareşalul Luo, atunci când îşi făcu apariţia din sala de conferinţe unde trăsese un pui de somn.

— Tabloul este încă neclar în anumite privinţe, tovarăşe ministru, răspunse generalul.

— Atunci spune-mi ce-i clar, îi ordonă Luo.

— Foarte bine. Pe mare am pierdut un număr de nave. Evident, printre ele se numără submarinul nostru cu rachete balistice şi submarinul de atac care-l escorta; cauza pierderii necunoscută, însă geamandurile lor de salvare au fost lansate şi-au început să transmită în mod automat mesaje în jurul orei 2.00. Am pierdut totodată şapte nave de suprafaţă de diverse tipuri din cadrul Flotei Mărilor Sudice. De asemenea, şapte baze navale au fost atacate de avioane americane presupuse a proveni de pe portavioane, împreună cu un număr de baterii de rachete sol-aer şi posturi radar de pe coasta de sud-est. Am reuşit să doborâm un număr de aparate americane, într-o mare bătălie aeriană, însă am suferit pierderi serioase în rândul regimentelor de vânătoare din acea zonă.

— Ne atacă marina americană? ceru precizări Luo.

— Se pare că da, răspunse generalul Wei, alegându-şi cu grijă vorbele. Estimăm, după numărul de avioane implicate, că au fost patru portavioane. Aşa cum am spus, rapoartele indică faptul că le-am pus pe fugă, dar pierderile noastre au fost mari.

— Care sunt intenţiile americanilor? întrebă ministrul.

— Intenţiile lor sunt neclare. Au provocat avarii serioase unui număr de baze şi am dubii că în larg mai avem vreo navă de suprafaţă în stare de plutire. Marinarii noştri n-au avut parte de-o zi bună, concluzionă Wei. Dar asta nu-i o problemă cu adevărat importantă.

— Atacul contra submarinului cu rachete este, ripostă Luo. Este un atac îndreptat împotriva unui obiect strategic. Trebuie să ne gândim la acest aspect. Făcu o pauză. Continuă, ce mai avem?

— Generalul Qi de la Armata 65 este dat dispărut şi presupus a fi mort, laolaltă cu toţi ofiţerii superiori de stat-major. Am făcut încercări repetate, lipsite de rezultat, de a-i contacta prin radio. Divizia 191 Infanterie a fost atacată noaptea trecută de forţe grele, cu identitate necunoscută. A înregistrat pierderi grele din cauza artileriei şi aviaţiei, însă două dintre regimentele ei raportează că-şi menţin poziţiile. Regimentul 735 Infanterie Gardă a îndurat tot greul atacului şi rapoartele de la el sunt fragmentate.

Cele mai grave veşti vin de la Harbin şi Beian. Avioane inamice au atacat podurile feroviare din ambele oraşe, avariindu-le pe toate. Traficul feroviar către nord a fost întrerupt. Încercăm acum să stabilim cât de repede va putea fi restabilit.

— Nu există nicio veste bună? întrebă mareşalul Luo.

— Ba da, tovarăşe ministru. Generalul Peng şi forţele sale sunt gata să-şi reia atacul. Ne aşteptăm ca până la prânz să deţinem controlul asupra minei de aur, răspunse Wei, nespus de mulţumit că nu fusese nevoie să raporteze ce se petrecuse cu dispozitivul logistic din urma lui Peng şi a Armatei 34 de Asalt. Prea multe veşti proaste pot atrage moartea mesagerului, iar mesagerul era *el.*

— Vreau să-i vorbesc lui Peng. Dă-mi legătura cu el,

ordonă Luo.

— Liniile telefonice sunt întrerupte pe moment, dar avem contact radio cu el, îi spuse Wei superiorului său.

— Atunci fă-mi legătura radio cu Peng, repetă Luo ordinul.

— Ce-i, Wa? îl întrebă Peng. Nu putea nici măcar să se uşureze fără să fie întrerupt?

— Ministrul apărării la radio, îi comunică ofiţerul de stat-major.

— Minunat, răspunse cu o grimasă generalul, îndreptându-se către blindata sa de comandament, încheindu-şi din mers nasturii la şliţ. Se ghemui pentru a urca la bord şi luă microfonul. Aici generalul Peng.

— Aici mareşalul Luo. Care-i situaţia voastră? întrebă vocea distorsionată de paraziţi.

— Tovarăşe mareşal, pornim în zece minute. Încă nu am realizat contactul cu inamicul, iar trupele noastre de recunoaştere n-au zărit formaţii inamice de mari dimensiuni în zonă. Dispuneţi de informaţii pe care le putem folosi?

— Vă avertizez că avem fotografii aeriene cu forţe mecanizate ruseşti în flancul vostru vestic, probabil de tăria unei divizii. Vă sfătuiesc să vă ţineţi unităţile mecanizate strâns grupate şi să vă păziţi flancul stâng.

— Da, tovarăşe ministru, aşa voi face, îl asigură Peng. Singurul motiv pentru care făcuse opriri zilnice era ca să permită diviziilor sale să se apropie, să-şi menţină blindatele strâns grupate. În plus, Grupul 29 Armată de Clasa A se afla imediat în spatele său, în caz că ar fi avut nevoie de sprijin. Recomand ca Armata 43 să fie însărcinată cu asigurarea flancului nostru.

— Voi da ordinul necesar, promise Luo. Cât de mult veţi înainta astăzi?

— Tovarăşe mareşal, voi trimite către dumneavoastră un camion încărcat cu aur chiar în această seară. Întrebare: care-i chestia pe care am auzit-o despre avarierea liniei noastre de aprovizionare?

— Noaptea trecută au avut loc unele atacuri aeriene

asupra câtorva poduri feroviare din Harbin şi Beian, dar nu-i nimic ce nu poate fi reparat.

— Foarte bine. Tovarăşe mareşal, trebuie să-mi controlez dispozitivul.

— Atunci executarea. Terminat.

Peng puse microfonul la loc în suport.

— Ai auzit, nimic ce nu se poate repara.

— Ştiţi cum sunt podurile acelea. Ai avea nevoie de o armă nucleară să le distrugi, observă plin de încredere colonelul Wa Cheng-Gong.

— Da, sunt de acord cu asta. Peng se ridică, îşi încheie tunica şi luă o cană de ceai. Comunică avangărzii să se pregătească de pornire. În dimineaţa asta mă duc în faţă, Wa. Vreau să văd cu ochii mei mina de aur.

— Cât de mult în faţă? îl întrebă ofiţerul de stat-major.

— La elementele din vârf. Un bun ofiţer conduce de pe linia frontului şi vreau să văd cum se mişcă soldaţii noştri. Elementele noastre de cercetare n-au detectat nimic încă, nu?

— Păi, nu, tovarăşe general, însă…

— Însă ce? îl chestionă Peng.

— Însă un comandant prudent lasă comanda avangărzii în seama locotenenţilor şi căpitanilor, sublinie Wa.

— Wa, uneori vorbeşti ca o babă.

— Iată, zise Iefremov. Au muşcat momeala.

La Moscova era trecut de miezul nopţii şi ambasada Republicii Populare Chineze avea majoritatea luminilor stinse, dar nu în totalitate; mai precis, trei ferestre erau luminate, cu storurile complet deschise, una după alta. Era decorul perfect pentru ceea ce americanii numeau o operaţiune de „ţepuire”. Stătuse în spatele lui Suvorov atunci când acela tastase mesajul: „Am toate piesele la locul lor. Am toate piesele la locul lor. Dacă vreţi să continui operaţiunea, lăsaţi trei ferestre la rând cu luminile aprinse şi storurile complet deschise”. Iefremov avusese şi o cameră TV care înregistrase evenimentul, până în momentul când trădătorul Suvorov apăsase tasta ENTER

pentru a-i trimite mesajul contactului său chinez. Mai avusese totodată şi o echipă TV de la ştiri care să înregistreze faptul, deoarece populaţia Rusiei părea să dea crezare, dintr-un motiv sau altul, mijloacelor media semiindependente mai mult decât guvernului. Bun, acum aveau o dovadă fermă că guvernul chinez conspirase să-l ucidă pe preşedintele Gruşavoi. Asta va da bine în presa internaţională. Şi nu era o simplă întâmplare. Ferestrele aparţineau toate trei şefului misiunii diplomatice chineze, care dormea acum bine mersi în interiorul ambasadei. Se asiguraseră că e vorba de el sunându-l ceva mai devreme la telefon.

— Şi-acum ce facem?

— Îi spunem preşedintelui, apoi, din câte bănuiesc, băieţilor de la ştiri. Probabil că-i vom cruţa viaţa lui Suvorov. Sper să-i placă traiul în lagărul de muncă.

— Dar cu crimele cum rămâne?

Iefremov dădu din umeri.

— N-a omorât decât un peşte şi o târfă. Nu-i mare bai, nu?

Locotenentul-major Komanov nu era încântat de ultimele patru zile, dar măcar le cheltuise cu folos, punându-şi oamenii să facă exerciţii de tragere. Rezerviştii, cunoscuţi acum drept FORŢA BOIAR, trăseseră în această perioadă patru încărcături standard de proiectile, mai mult decât în toţi anii de serviciu activ, dar depozitul Never era bine aprovizionat cu muniţie. Ofiţerii alocaţi lor de către Comandamentul Extremului Orient le spuseseră că ieri americanii se mişcaseră dinspre sud, iar misiunea lor era să se mişte dinspre nord, exact ce urmau să facă în acea zi. Numai treizeci de kilometri îi despărţeau de chinezi, iar el şi oamenii lui erau pregătiţi să le facă o vizită. Tunetului răguşit al motorului său diesel i se alătură ecoul celorlalte două sute de motoare şi BOIAR începu să se deplaseze printre coline, spre nord-est.

Peng şi secţia lui de comandă goneau înainte, făcând

apeluri prin radio să li se dea cale liberă, iar poliţia militară care asigura controlul traficului le dădea întâietate. Curând ajunseră la secţia de comandă a Diviziei 302 Blindate, vârful de lance al „pumnului” de oţel, comandată de generalul maior Ge Li, un ofiţer a cărui obezitate incipientă îl făcea să semene cu unul dintre tancurile sale.

— Sunteţi pregătiţi, Ge? îl întrebă Peng. Omul purta un nume predestinat misiunii sale. „Ge” însemna „lance”.

— Suntem gata, replică tanchistul. Regimentele mele din frunte au pornit.

— Bun, ce-ar fi să le urmărim împreună, de pe linia frontului?

— Da!

Ge sări în interiorul propriului tanc de comandă – îl prefera pe acesta unui transportor blindat de infanterie, în ciuda faptului că avea mai puţine staţii radio – şi deschise drumul. Peng stabili imediat legătura radio cu subordonatul său.

— Cât de departe e frontul?

— Trei kilometri. Băieţii de la cercetare se deplasează chiar acum, ei fiind la alţi doi kilometri în faţă.

— Dă-i înainte, Ge, îl zori Peng. Vreau să văd mina de aur.

„E o poziţie bună, socoti Aleksandrov, numai să nu-şi instaleze artileria inamicul mai repede decât credem”. Iar el încă n-avusese ocazia să vadă sau să audă artileria chineză. Se afla pe versantul în trepte al unei pante cu faţa spre sud, având aspectul unei rampe lungi probabil de trei kilometri, asemănătoare cu poligonul de antrenament al unei baze de regiment. Soarele începuse să-şi arate razele la orizont şi acum era destulă lumină să poată vedea, lucru care întotdeauna îi bucura pe soldaţi. Paşa furase o manta de rezervă şi îşi sprijinise carabina pe ea, stând în trapa deschisă a tanchetei BRM şi privind prin vizorul telescopic.

— Ia spuneţi, cum era să fii lunetist împotriva nemţilor? îl întrebă Aleksandrov în cursul unei halte.

— Ca la o partidă straşnică de vânătoare. M-am străduit

să ucid ofiţeri. În felul acesta aveai mai mult efect asupra lor, explică Gogol. Un soldat neamţ – era un simplu om – era un inamic, fireşte, dar probabil îşi dorea să fie pe câmpul de luptă la fel de puţin cum îmi doream şi eu. Dar ofiţerii, ei erau cei care dirijau omorârea tovarăşilor mei şi atunci când doborai pe unul dintre ei, îl zăpăceai pe inamic.

— Câţi au fost?

— Locotenenţi, optsprezece. Căpitani, doisprezece. Doar trei maiori, însă nouă colonei. Am decapitat nouă regimente de Fritz. Apoi, desigur, sergenţi şi echipe de mitraliori, dar de ei nu-mi aduc aminte aşa de bine ca de colonei. Încă îi pot vedea pe fiecare în parte, băiete, zise Gogol, bătându-se cu degetul pe tâmplă.

— Au încercat vreodată să vă lichideze?

— Mai ales cu artileria, răspunse Paşa. Un lunetist afectează moralul unei unităţi. Oamenilor nu le place să fie vânaţi precum animalele. Dar nemţii nu aveau lunetişti la fel de pricepuţi ca ai noştri, aşa că răspundeau cu tunurile de câmp. Asta, admise el, era destul de înspăimântător, însă îmi dovedea cât de mult se temeau germanii de mine, încheie Pavel Petrovici cu un zâmbet crud.

— Acolo! arătă Buikov cu mâna. Înapoia copacilor din partea stângă.

— Ah, exclamă Gogol, privind prin luneta armei. Ah, da.

Aleksandrov fixă binoclul asupra formei care părea că pluteşte. Era flancul vertical de oţel al unui transportor chinez, unul dintre cele pe care le urmărea deja de zile întregi. Ridică aparatul radio.

— Aici LUPUL VERDE UNU. Inamic la vedere, careul doi-opt-cinci, nouă-zero-şase. Un transportor blindat de infanterie venind spre nord. Ţinem legătura.

— Înţeles, LUPULE VERDE, cârâi radioul.

— Acum trebuie doar să avem răbdare, zise Fedor Ilici. Se întinse, atingând plasa de camuflaj ce ordonase să fie instalată încă din momentul când sosiseră în acel punct. Pentru orice persoană aflată la o distanţă mai mare de trei sute de metri, el şi oamenii săi se contopeau perfect cu creasta colinei. Alături de el, sergentul Buikov aprinse o

ţigară, suflând fumul afară.

— Nu-i bine, îl avertiză Gogol. Ne poate da de gol, alertând vânatul.

— Nasurile lor sunt mici, replică Buikov.

— Da, iar vântul bate către noi, încheie bătrânul vânător.

— Doamne Dumnezeule, observă maiorul Tucker. S-au strâns grămadă.

Primeau iarăşi imagini de la *Grace Kelly*, care privea de sus câmpul de bătălie de parcă ar fi fost zeiţa Pallas Atena deasupra câmpiilor Troiei. Şi UAV-ul era la fel de neîndurător ca şi zeiţa. Terenul se lărgea puţin, iar coridorul prin care se deplasau chinezii era lat de trei kilometri, loc suficient ca un batalion de tancuri să se deplaseze dispus în formaţie de luptă, un regiment fiind desfăşurat în coloane de batalioane, asta însemnând trei linii de câte treizeci şi cinci de tancuri, fiecare având intercalate transportoare de infanterie. Coloneii Aliev şi Tolkunov stăteau în spatele lui, vorbind în ruseşte la telefon cu postul de comandă al Diviziei 265 Infanterie Motorizată. În cursul nopţii sosise în sfârşit Divizia 201, cu tot efectivul, plus elementele de avangardă ale Diviziilor 80 şi 44. Acum erau aproape trei divizii care să se opună trupelor chineze aflate în înaintare, în componenţa lor intrând trei divizioane complete de artilerie, plus, observă pentru întâia oară Tucker, o grămadă de elicoptere de atac aşteptând pe sol, la treizeci de kilometri în spatele punctului estimat de contact. Joe Chinezul se îndrepta către o ambuscadă de proporţii. Apoi pe sub *Grace Kelly* trecu o umbră, pe care camerele nu o putură focaliza, însă era ceva care se mişca tare iute.

Erau două escadrile de avioane de vânătoare-bombardament F-16C, înarmate cu bombe Smart Pigs.

Era porecla dată bombelor J-SOW, Joint Stand-Offweapon – armă cu ghidare autonomă. În noaptea precedentă, alte aparate F-16, versiunea CG care constituia urmaşa mai nouă şi mai redusă ca dimensiuni a avionului F-4G Wild Weasel, pătrunseseră în China şi loviseră linia de staţii

radar amplasate în preajma graniţei, atacându-le cu rachete antiradar HARM, scoţând o mare parte din ele din funcţiune. Astfel, chinezii nu mai puteau fi avertizaţi de atacul aerian care venea. Avioanele F-16C erau ghidate de două aeronave E-3B Sentry şi protejate de trei escadrile de interceptoare pentru asigurarea superiorităţii aeriene F-15C Eagle, în eventualitatea că vreun pilot de vânătoare chinez şi-ar fi arătat din nou dorinţa să moară, însă în ultimele treizeci şi şase de ore aviaţia de vânătoare chineză avusese o activitate foarte redusă. Regimentele chineze de vânătoare plătiseră un preţ greu pentru orgoliul lor, iar acum se menţineau în apropierea bazelor, în ceea ce părea a fi o atitudine defensivă – mergând pe conceptul că dacă nu ataci, atunci te aperi. Practic nu făceau altceva decât să ridice patrule aeriene pentru acoperirea propriilor baze – într-atât de temeinic fuseseră măturate de avioanele de luptă americane şi ruse – aşa încât controlul spaţiului aerian era cedat alianţei ruso-americane, o veste de rău augur pentru Armata Populară de Eliberare.

Avioanele F-16 erau la zece mii de metri înălţime, menţinând direcţia către răsărit. Erau cu câteva minute în avans faţă de orarul misiunii, aşa că descriau cercuri în aşteptarea semnalului de atac. Privitorii îşi imaginară că exista un dirijor care orchestra toată acţiunea. Sperau să nu dea greş şi să-şi rupă bagheta.

— Se apropie, observă Paşa cu o nepăsare studiată.

— Distanţa? îi întrebă Aleksandrov pe cei din echipajul blindatului.

— Două mii o sută metri, în raza de tir a armelor, raportă Buikov din turelă. „Vulpea” şi „Grădinarul” se apropie, tovarăşe căpitan.

— Aşteaptă să vină momentul, Boris Ievghenievici.

— Cum spuneţi, tovarăşe căpitan, fu pentru prima dată de acord Buikov cu regula de a nu deschide focul.

— Cât mai avem până la elementele de cercetare? se interesă Peng.

— Încă doi kilometri, răspunse Ge prin radio. Dar nu cred că-i o idee bună să mergeţi acolo.

— Ge, te-ai transformat şi tu într-o babă? îl întrebă Peng cu voce scăzută.

— Tovarăşe, găsirea inamicului e treaba locotenenţilor, nu a unui general, replică pe un ton rezonabil comandantul de divizie.

— Există vreun motiv să credem că inamicul se află în apropiere?

— Suntem în Rusia, Peng. Trebuie să fie pe undeva, pe-aici.

— Are dreptate, tovarăşe general, îi sublinie colonelul Wa Cheng-Gong comandantului său.

— Aiureli. Mergi înainte. Spune-i trupei de recunoaştere să se oprească şi să ne aştepte, ordonă Peng. Un bun comandant conduce de pe linia frontului! anunţă el prin radio.

— Oh, rahat, remarcă Ge în interiorul tancului său. Peng vrea să arate că are *ji-ji.* Înainte, îi ordonă conductorului, un căpitan (întreg echipajul lui era compus din ofiţeri). Hai să-l conducem pe împărat către forţa de recunoaştere.

Tancul nou-nouţ model T-98 se năpusti înainte, aruncând două jerbe de noroi cu şenilele în momentul când acceleră. Generalul Ge se afla în chepengul comandantului, cu un maior acţionând pe post de trăgător la tun, care-şi îndeplinea sarcina cu cea mai mare atenţie, căci era datoria lui să-l ţină în viaţă pe general în eventualitatea unui contact cu inamicul. Pentru moment se luau după comandantul de armată setos de sânge.

— De ce s-au oprit? se miră Buikov. Tanchetele se opriseră brusc la nouă sute de metri distanţă, toate cinci, iar acum echipajele debarcau, cu scopul de-a se dezmorţi, iar cinci oameni îşi aprinseră ţigările.

— Cred că aşteaptă ceva, raţionă căpitanul cu voce tare. Apoi luă staţia radio. LUPUL VERDE aici, inamicii s-au oprit la aproximativ un kilometru sud de noi. Pur şi simplu stau pe loc.

— V-au văzut?

— Nu, au coborât să-şi facă nevoile, se pare. Stau toţi acolo. Îi avem în cătare, dar nu vreau să trag decât atunci când ajung mai aproape, raportă Aleksandrov.

— Foarte bine, alege tu momentul. Nu-i nicio grabă aici. Lasă-i să intre încet în budoar.

— Am înţeles. Terminat. Puse jos microfonul. E ora pauzei matinale?

— N-au procedat aşa în decursul ultimelor patru zile, tovarăşe căpitan, îi reaminti Buikov şefului.

— Par destul de relaxaţi.

— Pot ucide oricând pe unul dintre ei, le spuse Gogol, însă sunt toţi soldaţi, cu excepţia ăluia…

— Ala-i „vulpea”. E locotenent, îi place cam mult să dea târcoale. Celălalt ofiţer e „grădinarul”. Îi place să admire plantele, îl informă Buikov pe bătrân.

— Uciderea unui locotenent nu valorează cu mult mai mult decât cea a unui caporal, observă Gogol. Sunt prea mulţi la număr.

— Ce-i asta? rosti Buikov de pe scaunul ochitorului din turelă. Tanc, un tanc inamic a trecut de culmea din stânga, distanţă cinci mii de metri.

— Îl văd! raportă Aleksandrov… Doar unul? Un singur tanc… oh, e-n regulă, împreună cu el e un transportor…

— E un vehicul de comandament, uitaţi-vă câte antene are! anunţă Buikov.

Luneta de ochire era mult mai puternică decât binoclul lui Aleksandrov. Timp de încă un minut, căpitanul nu putu confirma ce spusese sergentul.

— Oh, da, e o blindată de comandament, bun, mă întreb cine-o fi în ea…

— Iată-i, îi anunţă conductorul pe cei din compartimentul din spate. Plutonul de cercetare, drept în faţă, la doi kilometri, tovarăşe general.

— Excelent, observă Peng.

Se ridică în picioare pentru a privi de deasupra tanchetei cu binoclul său, un instrument de calitate, produs de firma

japoneză Nikon. În dreapta sa, la treizeci de metri, se găsea tancul lui Ge, păzindu-l pe comandantul armatei ca un câine credincios postat la uşa palatului unui nobil chinez de odinioară. Peng nu putea zări niciun semn de pericol. Ziua era senină, cu doar câţiva nori albi şi pufoşi aflaţi la trei mii de metri altitudine. Dacă acolo sus se aflau avioane americane de vânătoare nu trebuia să-şi facă griji din pricina lor. Pe deasupra nu auzise ca americanii să fi executat vreo misiune de atac la sol, cu excepţia celei în care loviseră podurile din Harbin, iar din partea lui puteau la fel de bine să atace un munte de poduri. Fu nevoit să se ţină de marginea de cauciuc a chepengului altfel mişcarea de balans a vehiculului l-ar fi izbit de marginea lui – era o tanchetă special modificată pentru ofiţerii superiori, dar nimeni nu se gândise să facă chepengul un loc mai sigur pentru ocupant, observă Peng cu părere de rău. El nu era un răcan oarecare luat de la coada sapei, care-şi putea sparge capul fără niciun fel de urmări… Oricum, era o zi frumoasă pentru a se juca de-a comandantul de front, conducându-şi oamenii pe câmpul de luptă. O zi superbă, fără inamici.

— Opreşte lângă blindata de cercetare, îi ordonă conductorului.

— Cine mama dracului o fi? se-ntrebă căpitanul Aleksandrov în gura mare.

— Patru antene radio, e cel puţin comandant de divizie, comentă şi Buikov. Tunul meu de calibrul treizeci o să-l aranjeze.

— Nu, nu, lasă-l pe Paşa să-l doboare dacă iese afară.

Gogol deja anticipase asta. Îşi proptise coatele pe oţelul plafonului tanchetei BRM, ţinându-şi carabina bine proptită în umăr. Singurul lucru care-i stătea în cale era plasa de camuflaj, dar bătrânul ţintaş ştia că acela nu era un obstacol de care să-şi facă griji.

— Au oprit să-l vadă pe „vulpoi”? întrebă Buikov.

— Aşa se pare, întări căpitanul.

— Tovarăşe general! salută surprins tânărul locotenent.

— Unde-i inamicul, băiete? îi răspunse Peng pe-un ton ridicat.

— Tovarăşe general, în dimineaţa asta n-am zărit mare lucru. Câteva urme de şenile pe sol, dar în ultimele două ore nici măcar aşa ceva n-am mai văzut.

— Absolut nimic?

— Nimic, replică locotenentul.

— Credeam că trebuie să fie ceva pe-aici prin împrejurimi.

Peng băgă talpa piciorului într-o bridă căptuşită cu piele şi se căţără pe plafonul vehiculului de comandament.

— E general, n-are ce altceva să fie, uitaţi-vă ce uniformă curată are! le spunea Buikov celorlalţi, în timp ce rotea turela pentru a centra luneta de ochire asupra bărbatului aflat la opt sute de metri depărtare. În toate armatele lumii e la fel. Generalii nu se murdăresc niciodată.

— Paşa, zise Aleksandrov, ai mai ucis vreodată un general?

— Nu, recunoscu Gogol, strângând puşca mai tare şi apreciind distanţa…

— Ar fi fost mai bine să mergem până la creasta acelui deal, însă ni s-a ordonat să ne oprim imediat, îi comunică locotenentul generalului.

— Aşa este, fu Peng de acord. Luă binoclul Nikon şi-l aţinti spre culme, aflată la aproximativ opt sute de metri depărtare. Nu era nimic de văzut, cu excepţia unui tufiş…

Apoi văzu o flacără…

— Da! exultă Gogol în momentul acţionării trăgaciului. Glonţului îi trebuiau două secunde să…

Nu auziră atenţionarea că s-a tras sau zgomotul împuşcăturii din pricina vacarmului motorului diesel, însă colonelul Wa percepu sunetul straniu, ca un plescăit şi întoarse capul pentru a zări faţa generalului Peng schimonosită mai curând de surpriză decât de durere,

ofiţerul superior încovoindu-se sub izbitura puternică primită în centrul pieptului, apoi braţele începură să-i atârne, trase în jos de greutatea binoclului – apoi trupul începu să i se prăbuşească, căzând de pe acoperiş, prin trapa tanchetei de comandă, în interiorul aglomerat.

— L-am luat, proclamă Gogol plin de siguranţă. E mort. Aproape îi scăpă că ar fi fost distractiv să-l jupoaie şi să-i atârne pielea în râu pentru o ultimă baie şi acoperire cu aur, însă nu, făcea asta numai lupilor, nu oamenilor – nici măcar chinezilor.

— Buikov, distruge tanchetele alea!

— Cu plăcere, tovarăşe căpitan. Sergentul strivi trăgaciul şi tunul automat începu să duduie.

Nu văzuseră sau nu auziseră împuşcătura care-l omorâse pe general, însă nu puteau trece cu vederea tunul automat care trăgea în acel moment. Două dintre blindatele de cercetare făcură imediat explozie, însă după aceea toate vehiculele începură să se mişte, ripostând cu foc.

— Maiorule! strigă generalul Ge.

— Încarc muniţie antitanc! Servantul apăsă butonul potrivit, însă mecanismul automat de încărcare, veşnic mai lent decât un om, avu nevoie de timp să vâre proiectilul pe ţeavă.

— Urgent înapoi! ordonă Aleksandrov strigând.

Motorul diesel era deja în funcţiune, iar cutia de viteze a tanchetei BRM selectată pe mers în marşarier. Caporalul aflat la comenzi nu trebui decât să jongleze cu pedalele şi transportorul ţâşni cu spatele înainte. Bruscheţea manevrei aproape îl aruncă pe Gogol peste bord, însă Aleksandrov îl apucă de braţ şi-l trase înăuntru, jupuindu-i pielea. Du-te spre nord! fu următorul ordin al căpitanului.

— Am dat gata trei! le comunică Buikov. Apoi cerul fu invadat de un zgomot asurzitor ca de pânză ruptă. Ceva trecuse pe lângă ei prea iute pentru a fi zărit, însă nu destul de iute ca să nu-l audă.

— Ochitorul de pe tanc îşi cunoaşte meseria, observă

Aleksandrov. Caporal, scoate-ne de-aici!

— Exact asta fac, tovarăşe căpitan.

— LUPUL VERDE către postul de comandă! rosti căpitanul în microfon.

— Da, LUPULE VERDE, raportează.

— Tocmai am distrus trei tanchete inamice şi cred că au eliminat un ofiţer superior. Bunicul, sergentul Gogol vreau să zic, a ucis, după toate aparenţele, un general chinez.

— Pe bune era general, confirmă Buikov. Epoleţii erau din aur curat şi avea o tanchetă de comandament cu patru antene radio mari.

— Am înţeles. Ce faci acum, LUPULE VERDE?

— O luăm dracului din loc. Am impresia că-n curând vom vedea mai mulţi chinezi.

— De acord, LUPULE VERDE. Îndreptaţi-vă spre postul de comandă al diviziei. Terminat.

— Iuri Andreievici, peste câteva minute vei intra în contact cu trupele grele ale inamicului. Ce plan ai?

— Intenţionez să trag o salvă cu toate tancurile mele înainte ca artileria să deschidă focul. De ce să stric efectul surpriză, Ghenadi? întrebă cu cruzime Siniavski. Aici suntem pregătiţi să-i întâmpinăm.

— Am priceput. Mult noroc, Yuri.

— Ce se-aude cu cealaltă misiune?

— BOIAR se deplasează chiar în aceste clipe, iar americanii sunt gata să-şi lanseze bombele lor magice. Dacă poţi face faţă elementelor chineze din avangardă, cele din spate ar trebui să fie uşor de înfrânt.

— Poţi să le violezi fetele că nu mă interesează, Ghenadi.

— Asta-i *nekulturnîi,* Iuri. Poate te mulţumeşti cu nevestele, sugeră el, apoi adăugă: Acum te vedem la televizor.

— Atunci o să zâmbesc în faţa camerelor, promise Siniavski.

Avioanele F-16 care descriau cercuri prin aer se aflau sub comanda tactică a generalului-maior Gus Wallace, dar el, în acel moment, era sub comanda – sau cel puţin opera sub

conducerea – unui rus, generalul-colonel Ghenadi Bondarenko, care la rândul său era asistat în acţiunile sale de un maior tânăr şi slăbănog, pe nume Tucker, plus *Grace Kelly*, o dronă lipsită de conştiinţă, care se rotea deasupra câmpului de bătălie.

— Uite-i că pornesc, generale, anunţă Tucker, în timp ce eşaloanele de avangardă ale chinezilor îşi reluară marşul spre nord.

— Cred că a sosit clipa. Privi spre colonelul Aliev, care dădu aprobator din cap.

Bondarenko ridică receptorul telefonului cu legătură prin satelit.

— Generale Wallace?

— La aparat.

— Vă rog să daţi undă verde avioanelor.

— Recepţionat şi confirmat. Terminat. Wallace schimbă frecvenţa. VULTUR UNU, aici CAVALERISTUL. Executaţi, executaţi, executaţi. Confirmaţi.

— Domnule, confirm primirea ordinului. Trecem la executare, acum. Terminat. Iar colonelul aflat la bordul avionului AWACS care dirija misiunea trecu pe altă frecvenţă. LIDERUL CADILLAC, aici VULTUR UNU. Executaţi atacul. Terminat.

— Am înţeles, auzi colonelul. Intrăm chiar acum în picaj. Terminat.

Avioanele F-16 zburaseră în cercuri pe deasupra norilor răzleţi. Avertizoarele lor de ameninţări radar piuiseră puţin, raportând emisii ale unor radare pentru ghidajul rachetelor SAM aflate undeva la sol, numai că acestea nu băteau atât de sus şi oricum dispozitivele de bruiaj ale aparatelor de zbor americane erau activate. La primirea ordinului, avioanele zvelte îşi schimbară cursul către câmpul de bătălie aflat undeva departe, sub ele, şi mai spre apus. Aparatele de poziţionare GPS le indicau cu precizie locul unde se aflau atât avioanele, cât şi ţintele lor, aşa că misiunea se transformă într-un exerciţiu pur tehnic.

Sub aripile fiecărui avion erau acroşate bombele Smart

Pigs, câte patru de fiecare aeronavă, iar cu patruzeci şi opt de aparate de zbor se ajungea la un total de 192 J-SOW. Fiecare bombă era de fapt un container de patru metri lungime şi aproape şaizeci de centimetri lăţime, umplut cu submuniţii BLU-108, douăzeci de fiecare container. Piloţii apăsară butoanele de largare, lansându-şi bombele, iar apoi adoptară un curs de revenire la bază, lăsând dispozitivele automate să facă restul muncii.

Bombele Smart Pigs se separară de avioane, extinzându-şi propriile aripi pentru a se ghida singure pe restul traiectoriei până la zona ţintelor. Ştiau unde se află ele, fiind programate de către avioanele lansatoare, iar acum erau capabile să se ghideze urmând indicaţiile propriilor locatoare GPS. Aşa şi făcură, acţionând în concordanţă cu comenzile emise de minicomputerele încorporate la bord, până ce fiecare ajunse deasupra unui punct aflat la o mie cinci sute de metri deasupra unui segment desemnat al câmpului de luptă. Armele inteligente n-aveau de unde să ştie că zona era exact terenul ocupat de Grupul 29 de armată categoria A al Chinei, cu cele trei divizii grele ale sale, incluzând aproape şapte sute de tancuri grele, trei sute de transportoare blindate de infanterie şi o sută de tunuri autopropulsate. În total, erau peste o mie de ţinte pentru cele aproape patru mii de submuniţii care coborau din cer. Acestea erau ghidate, la rândul lor, fiecare având un dispozitiv de identificare a surselor de căldură de tipul motoarelor de tanc, transportor, tun autopropulsat sau camion. Şi existau o mulţime de astfel de surse.

Nimeni nu le văzu picând. Erau mici, nu mai mari decât un corb şi cădeau cu repeziciune; erau totodată vopsite în alb, ca să se confunde cu cerul matinal. Fiecare bombiţă dispunea de un mecanism rudimentar de direcţie, iar la o altitudine de şase sute de metri începură să-şi caute ţintele şi să se dirijeze către ele. Viteza de coborâre era suficient de mare încât o uşoară corecţie a suprafeţelor de comandă să le aducă în apropierea ţintei, adică exact deasupra ei.

Explodară în grupuri, aproape în aceeaşi clipă. Fiecare conţinea şapte sute de grame de exploziv puternic, care

detonat producea o căldură suficient de mare pentru a topi învelişul metalic, care se transforma într-un proiectil – procesul se numea „încredere în sine” – care lovea cu o viteză de trei mii de metri pe secundă, întotdeauna blindajul din partea superioară a unui tanc era cel mai subţire, dar n-ar fi contat nici dacă era de cinci ori mai gros. Din cele 921 de blindate aflate pe teren, 762 fură lovite, cea mai mică pagubă fiind distrugerea motorului diesel. Cele mai puţin norocoase primiră lovitura în turelă, care ucise echipajul şi/sau aprinse muniţia stocată în interior, transformând fiecare vehicul blindat într-un mic vulcan. Cât ai clipi, trei divizii mecanizate fură reduse la o singură brigadă zdruncinată şi dezorganizată. Nici transportoarele de infanterie nu ieşiră mai bine din atac, dar cele mai mari avarii le suferiseră camioanele, care în majoritatea cazurilor transportau muniţie sau alte provizii inflamabile.

Una peste alta, fuseseră necesare mai puţin de nouăzeci de secunde pentru a transforma Grupul 29 de armată categoria A într-un câmp de fiare vechi împrăştiate peste tot şi totodată un rug funerar.

— Sfinte Dumnezeule, zise Ryan. E chiar adevărat?

— Crede ce vezi, Jack. Când au venit la mine cu ideea pentru J-SOW, am crezut că au luat-o dintr-o carte SF. Apoi au demonstrat capacităţile submuniţiilor la poligonul China Lake şi mi-am zis, Isuse, nu mai avem nevoie nici de armată, nici de marină. E suficient să trimitem deasupra ţintei câteva F-18, iar apoi o brigadă de camioane încărcate cu saci pentru cadavre şi preoţi care să se roage pentru sufletele lor. Ei, Mickey?

— Arma are potenţial, fu de acord generalul Moore. Clătină cu uimire din cap. Să fiu al naibii, exact ca la teste.

— În regulă, acum ce urmează?

„Urmarea” se găsea în largul coastelor Chinei, lângă Guangszhou. Două crucişătoare Aegis, *Mobile Bay* şi *Princeton,* plus distrugătoarele *Fletcher*, *Fife* şi *John Young,* apărură din ceaţa dimineţii navigând în coloană şi

executară o întoarcere, poziţionându-se cu bordul către ţărm. În acel punct se afla o plajă oarecare. În spatele ei nu se afla mare lucru, doar o baterie de rachete pentru apărarea coastei pe care avioanele de vânătoare-bombardament o incendiaseră cu câteva ore înainte. Pentru a termina treaba, navele îşi rotiră tunurile către babord şi deschiseră foc de artilerie calibrul 127 mm. Bubuitul canonadei putea fi auzit de pe ţărm, ca şi şuieratul proiectilelor care treceau pe deasupra, plus zgomotul detonaţiilor. O rachetă, pe care bombele din noaptea precedentă o rataseră, sări în aer, împreună cu servanţii care-o pregăteau de lansare. Oamenii care locuiau prin preajmă zăriră siluetele cenuşii conturându-se pe orizontul dimineţii şi mulţi dintre ei se duseră la telefon să raporteze ceea ce vedeau, dar fiind civili, bineînţeles că raportară ceea ce nu trebuia.

Abia trecuse de ora nouă dimineaţa în Beijing când Biroul Politic îşi începu reuniunea de urgenţă. O parte dintre cei prezenţi se bucuraseră de un somn odihnitor în noaptea precedentă, apoi fuseseră deranjaţi de veştile care sosiseră prin telefon, la micul dejun. Cei mai bine informaţi nu mai putuseră închide ochii după ora trei dimineaţa şi, cu toate că erau mai treji decât colegii lor, erau într-o dispoziţie la fel de proastă.

— Ia spune, Luo, ce s-a întâmplat? îl interpelă ministrul de interne Tong Jie.

— Azi-noapte inamicii noştri au contraatacat. Firește, un asemenea fapt era de aşteptat, admise el pe un ton cât mai scăzut, adecvat situaţiei.

— Cât de serioase au fost contraatacurile? întrebă Tong.

— Cel mai serios a provocat unele avarii podurilor feroviare din Harbin şi Beian, însă reparaţiile deja au început.

— Sper să fie aşa. Efortul de a le repara ne va lua câteva luni, interveni Qian Kun.

— Cine a zis asta! se răsti Luo.

— Mareşale, am condus construcţia a două dintre acele

poduri. Azi-dimineaţă l-am sunat pe şeful regionalei de căi ferate din Harbin. Toate cele şase poduri au fost distruse – pilonii de pe ambele maluri sunt în ruine; ne va lua o lună doar să curăţăm resturile. Admit că am fost surprins. Acele poduri erau construite extrem de solid, însă şeful regionalei mi-a spus că sunt aproape imposibil de reparat.

— Cine-i defetistul ăsta? vru Luo să ştie.

— Este un vechi şi loial membru de partid, plus un foarte competent inginer pe care *nu* îl vei ameninţa în prezenţa mea! ripostă Qian. În această sală se pot întâmpla multe lucruri, dar *nu* este cazul să *minţim!*

— Haide, Qian, zise Zhang Han San cu calm. Nu trebuie să folosim aici asemenea limbaj. Iar acum, Luo, cât de grav este, sincer?

— Chiar acum am echipe de genişti care se îndreaptă acolo pentru a face o evaluare completă a pagubelor şi a începe reparaţiile. Sunt încredinţat că în scurt timp vom putea relua transporturile peste fluviu. Ştiţi, avem pontonieri foarte talentaţi.

— Luo, rosti Qian, podurile tale militare magice pot suporta greutatea unui tanc sau camion, e adevărat, dar nu a unei locomotive care cântăreşte două sute de tone şi trage o garnitură de patru mii de tone. Acum, ce altceva a mers prost în aventura ta din Siberia?

— E o prostie să ne gândim că tabăra cealaltă se va întinde frumos pe jos să moară. Bineînţeles că ripostează. Dar noi avem forţe superioare prezente în teatrul de operaţii şi îi vom zdrobi. Vom avea mina de aur în buzunar înainte ca şedinţa asta să se termine, promise ministrul apărării. Însă pledoaria lui li se păru seacă unora dintre cei aflaţi în jurul mesei.

— Altceva? insistă Qian.

— Forţele aeriene navale ale americanilor au atacat azi-noapte şi au reuşit să scufunde câteva unităţi ale Flotei de Sud.

— Ce unităţi?

— Păi nu avem nicio veste de la submarinul nostru lansator de rachete, şi…

— Au scufundat unicul nostru submarin purtător de rachete? îl chestionă premierul Xu. Cum e posibil? Se afla în port?

— Nu, admise Luo. Se afla în larg, în compania altui submarin nuclear, iar acela e şi el o potenţială pierdere.

— Minunat! remarcă Tong Jie. Acum americanii ne atacă arsenalul strategic! Jumătate din forţa noastră nucleară s-a dus, şi era vorba de jumătatea *sigură*. Ce mai urmează, Luo? Ce se petrece în clipa asta?

De pe locul său, Fang Gan luă notă de faptul că Zhang era ciudat de potolit, în mod normal ar fi sărit în apărarea lui Luo, însă cu excepţia acelui comentariu conciliant îl lăsase baltă pe mareşal. Ce putea însemna asta?

— Ce vom spune poporului? întrebă Fang, încercând să centreze discuţia pe un subiect important.

— Poporul va crede în ce i se va spune, rosti Luo.

Toţi ceilalţi aprobară nervoşi cele spuse de mareşal. Ei erau cei care controlau mijloacele media. Transmisiile canalului american de ştiri CNN fuseseră oprite în toată Republica Populară, împreună cu toate serviciile de ştiri occidentale, chiar şi în Hong Kong, care de obicei se bucura de mai multă libertate decât restul ţării. Însă faptul pe care nimeni nu-l amintea, dar care le era cunoscut şi se temeau de el, era că fiecare soldat avea un tată şi o mamă care vor sesiza faptul că fiul nu mai trimite scrisori acasă. Chiar şi într-o naţiune strict controlată precum R.P.C. nu puteai împiedica Adevărul să iasă la iveală – sau zvonurile, care, chiar false fiind, puteau fi mai rele decât un Adevăr nefavorabil. Oamenii erau înclinaţi să creadă alte lucruri decât cele pe care li se spunea să le dea crezare, dacă acele lucruri aveau mai mult sens decât Adevărul Oficial proclamat de guvernul din Beijing.

Adevărul este un lucru adesea temut de cei din această încăpere, realiză Fang şi, pentru întâia oară în viaţă, se întrebă de ce trebuia să fie aşa. Dacă se temeau de Adevăr însemna că ce făceau ei acolo era greşit? Dar nu, asta nu putea fi adevărat, nu? Nu aveau ei un model politic ideal? Nu asta oferise Mao naţiunii?

Dar dacă era aşa, atunci de ce se temeau că poporul va afla ce se petrece cu adevărat?

Se putea oare ca numai ei, membri Biroului Politic, să poată discerne Adevărul, iar ţăranii nu?

Însă atunci, dacă se temeau că ţăranii pot afla Adevărul, nu însemna că Adevărul este dăunător celor prezenţi în încăpere? Iar dacă Adevărul era periculos pentru muncitori şi ţărani, atunci nu cumva *ei* făceau ceva greşit?

Fang realiză subit cât de periculos era gândul care tocmai îi încolţise în minte.

— Luo, întrebă ministrul de interne, ce reprezintă pentru noi, din punct de vedere strategic, dacă americanii ne elimină jumătate din armele strategice? Au făcut-o intenţionat? Dacă da, din ce motiv?

— Tong, nu scufunzi o navă din întâmplare, aşa că da, atacul asupra submarinului nostru nuclear trebuie să fi fost un act deliberat, replică Luo.

— Deci americanii au eliminat de pe masă una dintre puţinele noastre piese cu care-i puteam ataca direct? De ce? Actul acesta e şi politic, nu doar militar?

Ministrul apărării încuviinţă.

— Da, putem considera şi acest punct de vedere.

— Ne putem aştepta ca America să ne atace direct? Până în momentul de faţă au lovit doar nişte poduri, dar ce facem dacă trec la guvernul nostru şi la obiective industriale vitale? Ar putea să *ne* atace direct? continuă Tong.

— Nu ar fi o decizie înţeleaptă. Avem rachete aţintite asupra principalelor oraşe americane. Ei ştiu asta. De când au renunţat la rachetele nucleare în urmă cu câţiva ani – mă rog, au încă bombe nucleare care pot fi lansate de bombardiere şi avioane de asalt, desigur, însă nu au abilitatea de-a ne lovi în modul în care-i putem noi lovi pe ei – şi ruşii le-au urmat exemplul.

— Cât de siguri suntem că s-au dezarmat? insistă Tong.

— Dacă au rachete balistice au ţinut lucrul ascuns de oricine, le spuse Tan Deshi. Apoi scuturã decis din cap. Nu, nu mai au niciuna.

— Iar asta ne dă un avantaj, nu? zâmbi diabolic Zhang.

USS *Gettysburg* era amarată de-a lungul unei dane plutitoare din York River. Odinioară focoasele rachetelor Trident erau stocate în acel loc şi în mod cert mai existau încă unele care-şi aşteptau casarea, pentru că în zonă erau prezenţi puşcaşi marini şi numai ei aveau misiunea de încredere de-a păzi armamentul nuclear al marinei militare. Numai că pe dană nu se afla nicio armă nucleară. Nu, camioanele care rulau afară pe poarta depozitului de armament cărau containere lungi, cu secţiune pătrată, care conţineau rachete antiaeriene tip SM-2 ER Block-IVD. Când camioanele ajunseră la crucişător, o macara mobilă le urcă pe puntea din faţă a navei unde, cu ajutorul unor marinari solizi, containerele fură rapid coborâte în tuburile verticale ale lansatorului la prova. Gregory remarcă faptul că fuseseră necesare în jur de patru minute pentru fiecare rachetă, timp în care comandantul se plimbase prin timonerie ca leul în cuşcă. Gregory ştia de ce. Avea ordin să-şi aducă nava direct la Washington, D.C., iar ordinul conţinea cuvântul „urgent”. Evident, „urgent” avea un înţeles special în US Navy, ca atunci când te suna soţia din camera bebeluşului, la ora doua dimineaţa. Cel de-al zecelea container fu complet coborât în locaşul său şi braţul macaralei se îndepărtă de navă.

— Domnule Richardson, se adresă comandantul Blandy ofiţerului de cart.

— Da, domnule, răspunse locotenentul.

— Pune nava în marş.

Gregory ieşi pe aripa comenzii pentru a urmări manevrele de plecare. O echipă de mateloţi desprinse odgoanele groase de şase ţoii şi acestea abia căzură de pe tacheţii de amarare când motoarele auxiliare ale crucişătorului începură să împingă cele zece mii tone de oţel cenuşiu departe de peretele docului. Nava se grăbea să ajungă la destinaţie. Nu se depărtase nici cu cinci metri de doc când motoarele principale începură să se rotească şi, la mai puţin de un minut după asta, Gregory auzi sunetul

celor patru turbine aspirând o mare cantitate de aer şi putu *simţi,* ca şi cum ar fi fost pasagerul unui autobuz de pe o linie urbană, cum nava accelerează de-a lungul Golfului Chesapeake.

— Dr. Gregory? îşi îţi comandantul Blandy capul prin uşa timoneriei.

— Da, căpitane?

— Vreţi să coborâţi şi să vrăjiţi programele „păsărelelor” noastre?

— Cum să nu. Cunoştea drumul şi, în mai puţin de trei minute, se afla la terminalul computerului care îndeplinea sarcina respectivă.

— Salut, Doc, rosti maistrul principal Leek, aşezându-se alături. E totul pregătit? Mi-am închipuit că pot da o mână de ajutor.

— În regulă, poţi privi.

Problema consta în faptul că sistemul era greoi, la fel de ergonomie ca o drujbă de tăiat lemne, dar, aşa cum îi spusese Leek cu o săptămână înainte, computerul reprezenta mândria tehnologiei anului 1975, pe vremea când un Apple-II cu 64K memorie RAM reprezenta culmea domeniului. În prezent, până şi ceasul de la mâna sa avea mai multă putere de calcul. Fiecare rachetă trebuia adusă la zi separat, de fiecare dată procesul cuprinzând şapte paşi.

— Hei, ia stai aşa, protestă Gregory. Indicaţiile de pe ecran nu erau corecte.

— Doc, am încărcat şase Block-IVD. Celelalte două sunt rachete din stoc, ghidate prin radar, SM-2 ER Block IIIC. Cum să vă zic, căpitanul Blandy este conservator.

— Deci nu trebuie să fac modernizări decât la tuburile de la unu la şase?

— Nu, aranjaţi-le pe toate. Rachetele vechi vor ignora schimbările făcute de dumneavoastră la codul dispozitivului de ghidare în infraroşu. Cipurile de pe acestea pot tolera codul suplimentar fără niciun fel de efort, nu-i aşa, domnule Olson?

— Corect, şefule, confirmă locotenentul Olson. Rachetele

sunt construite după tehnologia modernă, chiar dacă sistemul lor de operare nu este. Probabil este mai costisitor să produci rachete cu dispozitive de ghidare de ultimă generaţie care să poată conversa cu vechitura asta, decât să cumperi un Gateway nou şi să modernizezi întregul sistem, ca să nu mai pomenesc că în felul acesta vei obţine un sistem mult mai fiabil, însă pentru asta va trebui să vorbiţi cu cei de la NAVSEA.

— Cu cine? ceru lămuriri Gregory.

— Comandamentul marinei pentru sistemele îmbarcate. Ei sunt geniile tehnice care nu vor să instaleze un sistem de stabilizare pe această clasă de crucişătoare. Consideră că-i mai bine pentru noi să ne vărsăm maţele afară pe-o mare agitată.

— Negustori fluşturatici, explică Leek. Marina e plină de ei – pe uscat, vreau să zic. Nava se răsuci puternic la tribord.

— Căpitanul e grăbit rău, nu? remarcă Gregory. Nava făcea o întoarcere de nouăzeci de grade în timp ce naviga cu viteză maximă.

— Păi SACLANT zicea că e ideea Secretarului Apărării. Presupun că-i ceva tare important, le spuse Olson oaspeţilor săi.

— Eu cred că-i imprudent, le atrase tuturor atenţia Fang.

— De ce? îl întrebă Luo.

— E necesar să alimentăm rachetele cu combustibil? Oare nu ne expunem pericolului de-a lansa o provocare prin această măsură?

— Eu consider că este doar o problemă de natură tehnică, zise Qian. După câte îmi aduc aminte, odată ce sunt alimentate, nu pot fi ţinute în această stare mai mult de… cât? Douăsprezece ore?

Tehnocratul îl prinse pe ministrul apărării cu garda jos. Mareşalul nu ştia răspunsul la întrebare.

— Va trebui să mă consult cu comandantul adjunct al artileriei pe această chestiune, recunoscu el.

— Atunci nu le vei pregăti de lansare până când nu vei

avea ocazia să studiezi problema? continuă Qian.

— De ce… bineînţeles că nu le voi pregăti, promise Luo.

— Deci problema reală este cum să spunem poporului ce s-a petrecut în Siberia?

— Poporul va crede doar în ce-i vom spune noi! se repetă Luo.

— Tovarăşi, spuse Qian, luptându-se să păstreze tonul vocii în limite rezonabile, nu putem ascunde un răsărit de soare. Tot la fel nu putem ascunde pagubele sistemului nostru de transport feroviar. Şi nici uriaşele pierderi umane. Fiecare soldat are părinţi, iar atunci când suficient de mulţi îşi vor da seama că şi-au pierdut fiii, vor vorbi despre asta şi lumea va afla. Sunt de părere că-i mult mai bine să informăm poporul că o bătălie majoră este în curs de desfăşurare şi că se înregistrează pierderi. Să ne proclamăm învingători, atunci când s-ar putea să nu fim, este un lucru primejdios pentru noi toţi.

— Vrei să spui că poporul se va revolta? îl chestionă Tong Jie.

— Nu, însă susţin că ar putea avea loc nemulţumiri şi frământări, fapt care, pentru binele nostru colectiv, trebuie evitat, corect? îi întrebă Qian pe toţi cei adunaţi în cameră.

— Cum ar putea ieşi la suprafaţă informaţiile adverse interesului nostru? îl chestionă Luo.

— Se-ntâmplă frecvent, îi răspunse Qian. Ne putem pregăti pentru această eventualitate şi să reducem efectul informaţiilor nefavorabile, sau putem să le înfruntăm. Prima opţiune ne poate aduce doar neajunsuri uşoare, însă cea din urmă se poate lăsa cu consecinţe grave.

— Televiziunea va arăta poporului doar ce vom dori noi şi nimic altceva. În plus, generalul Peng şi grupul său de armată înaintează chiar în timp ce noi vorbim.

— Cum ziceai că le-au botezat?

— Avionul care transmite imagini chiar acum e *Grace Kelly.* Celelalte două sunt *Marilyn Monroe* şi… nu-mi mai aduc aminte, rosti generalul Moore. Oricum, le-au botezat cu nume de stele de cinema.

— Şi ce modalitate de transmitere a datelor folosesc?

— Aparatele Dark Star emit direct către un satelit de comunicaţii, semnalul fiind, desigur, cifrat; Fort Belvoir îl recepţionează şi ni-l retransmite.

— Deci noi putem transmite imaginile obţinute de la drone oriunde şi oricând dorim?

— Da, domnule preşedinte.

— Bine. Ed, ce spune guvernul chinez poporului?

— Au început prin a informa populaţia că Rusia a comis un act de violare a graniţelor, iar China a contraatacat. Totodată, mai spun că-i tăbăcesc fundul lui Ivan.

— Păi nu-i adevărat, mai ales când se vor izbi de linia pregătită de ruşi pentru stoparea lor. Bondarenko şi-a jucat cărţile magistral. Chinezii sunt la limita puterilor. Le-am tocat liniile de aprovizionare, iar acum se-ndreaptă către o ambuscadă colosală, îi informă directorul CIA. Ce ne poţi spune despre asta, generale?

— Chinezii nici nu ştiu ce au în faţa lor. Ştiţi, la Centrul Naţional de Antrenament îi învăţăm pe soldaţii noştri că cine câştigă bătălia recunoaşterii câştigă de fapt războiul. Ruşii ştiu tot ce se petrece în teren. Chinezii nu. Dumnezeule, aparatele Dark Star au întrecut toate aşteptările noastre.

— E ca atunci când primeşti cadou o jucărie nouă şi sclipitoare, recunoscu Jackson. Sau ca şi cum ai intra într-un cazinou din Las Vegas şi ai fi capabil să citeşti toate cărţile până la jumătatea pachetului. Pur şi simplu n-ai cum să pierzi în felul acesta.

Preşedintele se înclină înainte în fotoliul său.

— Ştiţi, unul dintre motivele pentru care-am fost loviţi în Vietnam a fost felul cum percepea populaţia războiul prin intermediul imaginilor difuzate în fiecare seară la televizor. Cum îi va afecta pe guvernanţii chinezi dacă poporul lor va vedea războiul la fel, numai că de data asta *în direct?*

— Bătălia care e pe cale să înceapă? O să-i zguduie rău de tot, socoti Ed Foley. Dar cum vom… oh, da… Sfinte Sisoe, Jack, tu chiar te gândeşti serios la asta?

— O putem face? îl chestionă Ryan.

— Tehnic vorbind? E joacă de copil. Singura mea opoziţie e determinată de faptul că populaţia va afla care sunt capacităţile noastre. E o informaţie sensibilă, Jack, la fel ca cea legată de performanţele sateliţilor noştri de recunoaştere. Nu-i genul de lucru pe care să-l dezvălui în gura mare.

— De ce nu? Ce dracu', un laborator universitar nu poate duplica sistemele optice? îl întrebă preşedintele.

— Păi cred că poate. Sistemele de prelevare a imaginii sunt bune, cu toate că nu sunt o descoperire nouă, exceptând partea cu captarea imaginilor termice, dar chiar şi-aşa…

— Ed, hai să spunem adevărul, că-i putem şoca atât de mult încât să oprească ei războiul. Cât de multe vieţi ar salva manevra asta?

— Deloc puţine, admise directorul CIA. De ordinul miilor. Poate chiar zeci de mii.

— Inclusiv vieţi de soldaţi americani?

— Da, Jack, inclusiv câteva vieţi din tabăra noastră.

— Şi, din punct de vedere tehnic, e o treabă simplă ca bună ziua?

— Da, nu necesită deloc eforturi tehnice.

— Atunci dă drumul imaginilor în eter, Ed. Chiar acum, îi ordonă Ryan.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

CAPITOLUL 59

Pierderea controlului

Odată cu moartea generalului Peng, comanda Armatei 34 de Asalt fusese preluată de generalul-maior Ge Li, comandantul Diviziei 302 Blindate. Prima sa îndatorire era să se degajeze şi exact asta făcu, ordonând propriului tanc să iasă de sub bătaia focului în timp ce unul dintre vehiculele de cercetare care supravieţuise atacului recupera trupul lui Peng. Toate vehiculele şenilate se retraseră, iar Ge se gândi că era mai bine să afle ce se întâmplase, în loc să răzbune moartea comandantului armatei. Îi trebuiră douăzeci de minute să ruleze înapoi până la plutonul său de comandă, unde avea o blindată de comandament similară cu cea folosită de Peng. Avea nevoie de staţiile radio aflate la bord, căci, din motive pe care nu le ştia, telefoanele de campanie erau toate scoase din funcţiune.

— Trebuie să iau legătura cu mareşalul Luo, rosti el pe frecvenţa de comandament, semnalul fiind transmis până la Beijing prin intermediul unei reţele de staţii releu. Aşteptă zece minute căci, după cum i se spusese, ministrul Apărării se afla într-o şedinţă a Biroului Politic. Într-un târziu, vocea familiară a mareşalului răzbătu din radio.

— Aici mareşalul Luo.

— Aici generalul-maior Ge Li, comandantul Diviziei Trei-Zero-Doi Blindate. Generalul Peng Xi-Wang e mort, anunţă el.

— Ce s-a întâmplat?

— A mers în faţă, la plutonul de cercetare, pentru a vedea linia frontului şi a fost ucis de către un lunetist. Unitatea de cercetare a nimerit într-o mică ambuscadă, organizată, se pare, de un singur transportor blindat rusesc.

L-am pus pe fugă cu tancul meu, continuă Ge. În linii mari era adevărat, lucrurile părând a se fi întâmplat exact cum istorisise el.

— Am priceput. Care-i situaţia de ansamblu? întrebă ministrul apărării.

— Armata 34 de Asalt avansează… de fapt, avansa. Am oprit temporar înaintarea pentru a reorganiza grupul de comandă. Cer instrucţiuni, tovarăşe ministru.

— Vei înainta şi captura mina rusească de aur, vei asigura zona şi apoi vei continua ofensiva spre nord, către câmpul petrolifer.

— Foarte bine, tovarăşe ministru, însă trebuie să vă aduc la cunoştinţă că în spatele nostru Armata 29 a suferit, în urmă cu o oră, un atac puternic şi rapoartele indică pierderi grele.

— Cât de grele?

— Nu ştiu. Rapoartele sunt sumare, dar nu conţin veşti bune.

— Cu ce fel de atac s-au confruntat?

— Cu un atac aerian, de origine necunoscută. După cum am spus, la momentul actual rapoartele sunt foarte sumare. Doi-Nouă pare foarte dezorganizată pentru moment, raportă Ge.

— Foarte bine. Vei continua ofensiva. Armata 43 se află în spatele Armatei 29 şi te va susţine. Păzeşte-ţi flancul stâng…

— Ştiu de rapoartele care indică prezenţa unităţilor ruseşti la vest de trupele mele, zise Ge. Voi direcţiona o divizie mecanizată pentru a le înfrunta, însă…

— Însă ce? îl întrerupse Luo.

— Tovarăşe mareşal, nu avem informaţii în legătură cu ce se află înaintea noastră. Pentru a avansa în siguranţă am nevoie de informaţii de la elementele de cercetare.

— Vei obţine siguranţa avansând cu rapiditate în interiorul teritoriului inamic şi distrugând toate unităţile întâlnite, îi spuse răspicat Luo. Continuă înaintarea!

— Am înţeles, tovarăşe ministru, să trăiţi. Ge nu mai putea spune altceva în faţa unui ordin direct.

— Raportează-mi atunci când situaţia o cere.

— Aşa voi face, promise Ge.

— Foarte bine. Transmisie încheiată. Vocea ministrului se pierdu în eter.

— Ai auzit ce-a spus, îi zise Ge colonelului Wa Cheng-Gong, pe care tocmai îl numise şef de stat-major. Acum ce facem, colonele?

— Continuăm înaintarea, tovarăşe general.

Ge dădu aprobator din cap.

— Transmite ordinul.

Dură patru minute până ce ordinul ajunse la nivel de batalion şi unităţile se puseră în mişcare.

În acel moment nu mai aveau nevoie de informaţii de la trupele de cercetare, raţionă colonelul Wa. Ştiau că înapoia liniei de dealuri unde Peng îşi găsise o moarte stupidă trebuie să se găsească unele unităţi uşoare ruse. „Şi doar l-am prevenit! ţipau gândurile lui Wa. Nu l-a avertizat şi Ge?” Nu era ieşit din comun ca un general să moară în luptă. Dar să fie omorât de un singur glonţ slobozit de un trăgător izolat era mai rău decât stupizenie. Treizeci de ani de pregătire şi experienţă irosiţi, pierduţi din pricina unui singur trăgător!

— Se pun iarăşi în mişcare, anunţă maiorul Tucker, văzând norii de fum aruncaţi de ţevile de eşapament ale motoarelor diesel, apoi deplasarea legănată a nenumăratelor vehicule blindate. Sunt cam la şase kilometri în faţa primei voastre linii de tancuri.

— Ce păcat că nu-i putem duce un astfel de terminal şi lui Siniavski, rosti Bondarenko.

— Încă nu avem destule, domnule general, îl informă Tucker. Fabricantul lor, Sun Micro Systems, ni le livrează pe măsură ce le produc.

— Am vorbit cu generalul Ge Li, informă Luo Biroul Politic. Am avut ghinion. Generalul Peng e mort, ucis de un lunetist, după cum am aflat.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă primul secretar Xu.

— Peng s-a dus în faţă, aşa cum orice general bun ar face, însă acolo s-a aflat un rus norocos, cu o puşcă cu lunetă, explică ministrul apărării. Unul dintre aghiotanţii săi îşi făcu apariţia şi păşi către scaunul mareşalului, înmânându-i acestuia un bilet împăturit. Luo îl citi. Ai verificat informaţia?

— Da, tovarăşe mareşal. Am verificat personal şi am obţinut confirmarea. Chiar în această clipă navele se află în vecinătatea ţărmului.

— Ce nave? Care ţărm? întrebă Xu. Era ceva ieşit din comun pentru el să ia parte activă la şedinţe. De regulă îi lăsa pe alţii să vorbească, ascultând cu pasivitate, ca apoi să anunţe concluziile unanime la care ajunseseră ceilalţi.

— Tovarăşe Secretar, răspunse Luo, se pare că nave americane de luptă bombardează ţărmul nostru, în apropiere de Guangszhou.

— Bombardează? se miră Xu. Adică trag cu tunurile?

— Da, exact asta se precizează în raport.

— De ce-ar face aşa ceva? îl interpelă premierul, oarecum neafectat de acea informaţie.

— Ca să distrugă amplasamentele de coastă şi…

— Nu-i asta o manevră prioritară pentru cineva care se pregăteşte de invazie, care vrea să debarce trupe pe plaje? întrebă ministrul de externe Shen.

— Da, presupun că ar putea fi cazul, răspunse Luo, însă…

— Invazie? îl întrerupse Xu. Un atac direct îndreptat împotriva teritoriului nostru?

— Un asemenea eveniment este extrem de improbabil, le spuse Luo. Le lipsesc mijloacele necesare debarcării unui număr suficient de mare de trupe. America pur şi simplu nu dispune de soldaţii necesari unei asemenea…

— Dacă obţin ajutor din partea Taiwanului? De ce efective dispun bandiţii ăia? interveni Tong Jie.

— Păi au ceva forţe terestre, admise Luo. Dar noi dispunem de mijloace ample să…

— Acum o săptămână ne-ai spus că avem forţe suficiente pentru a-i înfrânge pe ruşi, chiar dacă primesc ajutor de la americani, remarcă Qian, cu nervozitate. Acum ce poveşti

ne mai serveşti, Luo?

— *Ficţiune!* tună vocea mareşalului. Eu vă spun care sunt faptele şi voi mă acuzaţi de fantasmagorii?

— Ce *nu* ne-ai spus, Luo? întrebă cu glas aspru Qian. Nu suntem nişte ţărani cărora li se spune ce să creadă.

— Ruşii opun rezistenţă. Au ripostat. V-am spus asta şi am precizat că era de aşteptat să procedeze astfel. Suntem în război cu ruşii. Nu am intrat prin efracţie într-o casă goală. Este o confruntare armată între două mari puteri – iar noi vom învinge deoarece avem trupe mai multe şi de calitate mai bună. Ruşii nu se luptă bine. Le-am măturat poziţiile de apărare de la graniţă, le-am urmărit armata către nord şi ei n-au avut bărbăţia să stea şi să lupte pentru propria ţară! Îi vom *zdrobi.* Da, ripostează. Ne-am aşteptat la asta, dar nu mai contează. Vă spun eu, îi vom *zdrobi!* insistă mareşalul.

— Până în acest moment există informaţii pe care nu ni le-ai comunicat? îl interpelă ministrul de interne Tong, cu o voce mult mai rezonabilă decât întrebarea în sine.

— L-am desemnat pe generalul-maior Ge să preia comanda Armatei 34 de Asalt. Mi-a raportat că Armata 29 a suferit astăzi, mai devreme, un atac aerian serios. Efectele atacului încă nu sunt clare, probabil au reuşit să avarieze mijloacele de comunicaţii – însă un atac *aerian* nu poate afecta grav o mare unitate mecanizată *terestră.* Arsenalul militar nu permite un asemenea lucru.

— Şi acum ce facem? întrebă premierul Xu.

— Propun să ridicăm şedinţa şi să-l lăsăm pe ministrul Luo să se-ntoarcă la îndatoririle sale de conducere a forţelor armate, sugeră Zhang Han San. Să ne întrunim din nou la ora şaisprezece.

În jurul mesei apărură semne de încuviinţare. Fiecare dorea să aibă timp să analizeze cele auzite în acea dimineaţă – şi poate să-i ofere ministrului apărării timp pentru a-şi susţine afirmaţiile. Xu făcu o numărătoare a voturilor şi se ridică.

— Foarte bine. Amânăm şedinţa pentru după-amiază.

Întrunirea se sparse într-o manieră neobişnuit de apatică,

fără a se forma uzualele perechi de vechi amici care schimbau glume între ei. În exteriorul sălii de şedinţă, Qian îl trase iarăşi de mânecă pe Fang.

— Am sentimentul că se petrece ceva extrem de rău.

— Cât de sigur eşti?

— Fang, nu ştiu ce-au avut americanii cu podurile mele de cale ferată, dar pot să te asigur că rapoartele primite în cursul dimineţii îmi spun că pagubele nu sunt deloc mici. Mai mult, au avut un plan sistematic şi deliberat de distrugere. Americanii – sigur au fost americanii – ne-au afectat deliberat capacitatea de aprovizionare a armatelor aflate în ofensivă. Nu faci asta decât atunci când te pregăteşti să zdrobeşti acele armate. Iar acum comandantul-şef al armatelor noastre care înaintează este omorât brusc – s-o creadă alţii că a fost un glonţ rătăcit! Acel *tset ha tset ha* de Luo ne conduce spre dezastru, Fang.

— După-masă vom afla mai multe, sugeră Fang, părăsindu-şi colegul şi îndreptându-se către biroul său. Ajuns acolo dictă un nou segment de amintiri pentru jurnalul său. Pentru prima oară se întrebă dacă nu cumva o să se transforme în testamentul său.

Ming era tulburată de comportamentul ministrului ei. Bătrânul fusese aproape invariabil un om calm şi optimist. Întotdeauna avusese maniere de gentleman, purtându-se asemenea unui bunic cu ea şi cu celelalte fete, chiar şi atunci când făcea amor cu ele. Acest comportament era unul dintre motivele pentru care personalul din birou nu rezista cu mai multă vigoare la avansurile sale – pe deasupra, chiar avea grijă de cele care se îngrijeau de plăcerile sale. De această dată îşi luă notiţele în tăcere, în timp ce ministrul stătea în fotoliu, lăsat pe spate, cu ochii închişi, dictând cu glas monoton. Scrise timp de o jumătate de oră, apoi reveni la biroul ei pentru a realiza transcrierea. Se făcuse ora prânzului atunci când termină. Se duse, împreună cu colega ei, Chai, să ia masa.

— Ce-o fi cu el? o întrebă Chai pe Ming.

— Şedinţa din cursul dimineţii n-a decurs bine. Fang îşi

face griji din pricina războiului.

— Războiul nu merge cum trebuie? Dar n-au spus la televizor că totul e bine?

— Pare-se că au fost unele neplăceri. De dimineaţă s-au certat în privinţa gravităţii lor. Mai ales Qian s-a manifestat în legătură cu subiectul, deoarece americanii ne-au atacat podurile feroviare din Harbin şi Beian.

— Aha. Chai îndesă în gură o porţie de orez, cu ajutorul beţişoarelor. Cum a reacţionat Fang?

— Pare a fi extrem de tensionat. Probabil va avea nevoie de ceva alinare în această seară.

— Oh? Bun, pot să-i port de grijă. Oricum îmi trebuia un fotoliu nou de birou, adăugă ea pufnind în râs.

Prânzul se prelungi mai mult ca de obicei. În mod clar ministrul lor n-avea nevoie pe moment de niciuna dintre asistentele sale, aşa că Ming îşi făcu timp să se plimbe pe străzi pentru a vedea care-i starea de spirit a populaţiei. În mod straniu, opinia publică era neutră. Lipsise din birou suficient de mult încât să se activeze funcţia de oprire automată a computerului; dar în timp ce ecranul era întunecat, pe funcţia de *auto-sleep*, harddiskul începu să se rotească, activând silenţios modemul încorporat pe placa de bază.

Mary Pat Folley se găsea în biroul ei, cu toate că era trecut mult de miezul nopţii şi îşi verifica la fiecare cincisprezece minute contul de poştă electronică, sperând că va primi veşti noi de la SORGE.

— Aveţi un mesaj! o anunţă vocea electronică.

— Da! rosti directorul adjunct, descărcând instantaneu mesajul. Apoi ridică receptorul telefonului. Trimite-l pe Sears aici.

Terminând convorbirea, doamna Foley verifică ora de trimitere a mesajului. Plecase din Beijing în primele ore ale după-amiezii... ce-ar fi putut însemna asta? se întrebă ea, speriată că orice abatere de la tipic ar putea aduce moartea lui SONGBIRD şi pierderea documentelor SORGE.

— Faceţi ore suplimentare? o întrebă Sears din prag.

— Dar cine nu face? răspunse MP. Îi întinse foile proaspăt imprimate. Citeşte.

— Şedinţă matinală a Biroului Politic, asta e o schimbare, zise Sears, cercetând prima pagină. Se pare că a fost o discuţie aspră. Tipul ăsta, Qian, a stârnit un adevărat infern – oh, bun, a vorbit după şedinţă cu Fang şi i-a destăinuit că este îngrijorat… Au fost de acord să se întrunească din nou spre sfârşitul zilei şi… oh, rahat!

— Ce-i?

— Au discutat creşterea nivelului de alarmare a unităţilor de rachete balistice intercontinentale… ia să vedem… din motive tehnice n-au ajuns la nicio decizie fermă, nu sunt siguri cât de mult timp îşi pot ţine rachetele alimentate cu combustibil, dar au fost şocaţi de eliminarea submarinului lor cu rachete de către noi…

— Scrie totul. O să etichetez documentul drept CRITIC, anunţă directorul adjunct.

CRITIC e cel mai mare nivel de prioritate în lumea comunicaţiilor guvernamentale americane. Un mesaj cotat CRITIC trebuie să ajungă în mâna preşedintelui în mai puţin de cincisprezece minute de la emiterea lui. Asta însemna că Joshua Sears era nevoit să-l traducă cu toată viteza cu care era capabil să bată la tastatură, acest lucru ducând la erori de traducere.

Ryan aţipise de circa patruzeci de minute când sună telefonul de la capul patului.

— Mda?

— Domnule preşedinte, anunţă o voce impersonală din Camera de Transmisiuni a Casei Albe, avem un mesaj CRITIC pentru dumneavoastră.

— În regulă. Aduceţi-l. Jack îşi răsuci trupul de-a latul patului şi puse picioarele pe carpetă. Ca mulţi alţi oameni, nu era genul de persoană care să poarte halat de casă. De regulă lipăia prin încăperi cu picioarele goale, purtând doar lenjeria intimă, însă acum nu-i mai era permis să se poarte astfel, aşadar ţinea mereu la îndemână un lung halat de culoare albastră. Era un cadou primit cu multă vreme în

urmă, pe când preda istorie la Academia Navală – un dar din partea studenţilor – şi purta pe mâneci o bandă lată, plus altele patru înguste, reprezentând tresele de amiral. Îmbrăcat astfel şi încălţat cu papuci de piele, care intraseră în garderoba lui odată cu noua funcţie, păşi afară din cameră, oprindu-se în capul scărilor. Tura de noapte a Serviciului Secret era deja în alertă. Joe Hilton ajunse primul lângă el.

— Am aflat, domnule preşedinte. Mesajul e pe drum.

Ryan, care îşi trăgea energia din mai puţin de cinci ore de somn pe noapte în ultima săptămână, simţi nevoia subită să plesnească faţa cuiva – a oricui – numai că, firește, nu putea face asta acelor oameni care-şi făceau datoria suportând aceleaşi mizerabile ore lipsite de somn ca şi el.

Agentul special Charlie Malone era postat lângă uşa ascensorului. Luă dosarul de la curier şi alergă până la preşedinte.

— Hm. Ryan îşi trecu palmele peste faţă şi deschise dosarul. Primele trei rânduri îi săriră imediat în ochi. Oh, ce porcărie.

— E de rău? întrebă Hilton.

— Telefonul, ceru Ryan.

— Pe-aici, domnule. Hilton îl conduse spre biroul mic şi pătrat, din capătul scărilor, al Serviciului Secret.

Ryan ridică receptorul şi rosti:

— Mary Pat, Langley.

Nu avu mult de aşteptat.

— M.P., aici Jack. Ce ştii?

— Exact ce ai citit. Discută să-şi alimenteze rachetele intercontinentale. Cel puţin două dintre ele sunt aţintite spre Washington.

— Grozav. Ce facem acum?

— Tocmai am ordonat unui satelit KH-11 să arunce o privire mai atentă asupra infrastructurii de lansare. Sunt două, Jack. Cea la care trebuie să fim atenţi este Xuanhua. Poziţia aproximativă este patruzeci de grade, treizeci şi opt de minute nord, o sută cincisprezece grade, şase minute

est. Au doisprezece silozuri cu rachete CCC-4. Este un amplasament mai nou, care înlocuieşte vechile spaţii de depozitare aflate în peşteri sau tunele. Sunt silozuri, drepte, verticale, îngropate în sol. Întreaga suprafaţă a amplasamentului este de zece pe zece kilometri. Silozurile sunt mult distanţate unul de altul, astfel că un singur impact nuclear nu poate distruge mai mult de două rachete, explică M.P.

— Cât de serioasă e ameninţarea?

O voce nouă se interpuse pe linie.

— Jack, aici Ed. Trebuie să tratăm extrem de serios problema. S-ar putea ca bombardamentul naval executat împotriva litoralului să-i fi stârnit. Cretinii ăia afurisiţi consideră că încercăm o debarcare.

— Poftim? Cu ce naiba? se miră preşedintele.

— Pot avea o gândire foarte limitată, Jack, iar logica lor nu se potriveşte cu standardele noastre, îi spuse Ed Foley.

— Grozav. În regulă. Voi doi veniţi încoace. Aduceţi-l cu voi pe cel mai bun specialist în problema Chinei.

— Am plecat, îi răspunse directorul CIA.

Ryan închise telefonul şi-l privi pe Joe Hilton.

— Trezeşte pe toată lumea. S-ar putea ca chinezii să azvârle ceva asupra noastră.

Drumul în amonte pe Fluviul Potomac nu era deloc uşor. Comandantul Blandy nu dorise să piardă vremea aşteptând un pilot care să-l ghideze pe fluviu – ofiţerii de marină erau extrem de vanitoşi când era vorba să-şi conducă propriile vase fapt pentru care echipa de cart de pe puntea de comandă era foarte tensionată. Rareori canalul depăşea câteva sute de metri lăţime, iar crucişătoarele sunt nave cu tonaj mare, nu vase fluviale. Odată ajunseseră doar la câţiva metri de un banc de nisip, însă navigatorul îi îndepărtase de pericol cu un ordin prompt dat timonierului. Radarul navei era pus în funcţiune – echipajul se temea să oprească sistemul de monitorizare deoarece, asemenea multor născociri mecanice, agrea starea activă în locul celei de repaus, iar oprirea lui ar fi putut strica ceva. Undele

radio emise de cele patru uriaşe panouri antenă montate pe suprastructura lui *Gettysburg* jucaseră feste urâte nenumăratelor televizoare întâlnite în cursul drumului către nord-vest, dar nu aveau ce face în această privinţă şi, oricum, la acea oră din noapte probabil nimeni nu băgase de seamă crucişătorul care naviga pe fluviu. În cele din urmă, *Gettysburg* stopă lin în preajma podului Woodrow Wilson, aşteptând ca traficul să fie oprit pe magistrala de centură a capitalei. Ca rezultat avu loc obişnuitul blocaj de trafic, dar la acel moment al nopţii nu erau prea mulţi şoferi care să se înfurie, deşi unul sau doi s-au găsit să claxoneze atunci când nava trecu prin deschiderea podului mobil. Probabil erau din New York, gândi comandantul Blandy. De acolo urmau să vireze la tribord, intrând pe Fluviul Anacostia şi trecând de un alt pod mobil, botezat după John Philip Sousa – acompaniaţi de privirile ceva mai numeroase ale şoferilor uimiţi – urmând să acosteze lin de-a lungul unui chei care era reşedinţa lui USS *Barry,* un distrugător scos din serviciu, transformat în muzeu.

Echipa de acostare de pe chei era alcătuită, după cum observă comandantul Blandy, în majoritate din civili. Nu era ceva ieşit din comun?

Acostarea – Gregory aflase că aşa numeau cei din marina militară manevra de parcare a unei nave – fusese interesantă, dar nebăgată în seamă, cu toate că ofiţerul comandant părea destul de uşurat de faptul că scăpase de corvoadă.

— Liber la maşini, ordonă comandantul celor din sala motoarelor şi lăsă să-i scape un lung oftat, împărtăşit, după cum remarcă Gregory, de întreaga echipă a punţii de comandă.

— Domnule comandant? îl abordă fostul ofiţer al armatei.

— Da?

— Care-i toată povestea cu drumul până aici?

— Păi nu-i evident? răspunse Blandy. Ne aflăm în plin război cu chinezii. Dispun de rachete balistice intercontinentale şi bănuiesc că Secretarul Apărării vrea să le doboare în caz că ei aruncă vreo câteva asupra

Washingtonului. SACLANT a trimis o altă navă Aegis la New York şi pun pariu că Flota Pacificului păzeşte oraşele San Francisco şi Los Angeles. Probabil că şi Seattle. Sunt o mulţime de vase acolo şi e un mare depozit de armament. Aveţi ceva copii de rezervă ale programului dumneavoastră?

— Desigur.

— În câteva minute vom dispune de o linie telefonică cu uscatul. Vom vedea dacă există o cale să transmiteţi softul celorlalte părţi interesate.

— Aha, observă în surdină dr. Gregory. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Aici LUPUL ROŞU PATRU. Am contact vizual cu avangarda chineză, anunţă prin radio comandantul de regiment. Aproximativ zece kilometri la sud de noi.

— Foarte bine, replică Siniavski. Exact unde susţineau Bondarenko şi asistenţii lui americani că sunt. Bun. În postul său de comandă se aflau alţi doi generali, comandanţii Diviziilor 201 şi 80 de Infanterie Mecanizată, iar cel al Diviziei 34 se afla pe drum înspre ei, în vreme ce Divizia 94 manevrase şi se reorientase pentru a ataca spre est, dintr-un punct aflat la treizeci de kilometri către sud.

Siniavski scoase trabucul vechi şi umezit din gură şi îl aruncă în iarbă, scoţând din buzunarul tunicii unul nou, pe care îl aprinse. Era un trabuc cubanez, cu o savoare excepţională. Comandantul artileriei se afla de cealaltă parte a mesei cu hărţi – câteva scânduri puse pe capre de lemn. În apropiere erau câteva gropi, săpate în eventualitatea unui tir de artilerie dirijat de chinezi spre ei şi, lucrul cel mai important, telefoanele cu fir care îi legau de staţia de comunicaţii, amplasată la un kilometru către vest – era primul obiectiv asupra căruia chinezii ar fi deschis focul, bănuind că el se află acolo. De fapt singurii oameni prezenţi acolo erau patru ofiţeri şi şapte sergenţi, îmbarcaţi în transportoare blindate, care pentru mai multă siguranţă fuseseră îngropate pe teren. Datoria lor era să repare tot ce ar fi reuşit să strice chinezii.

— Aşadar, tovarăşi, au venit chiar în fumoarul nostru, nu? le spuse celor adunaţi în jurul său.

Siniavski era soldat de douăzeci şi şase de ani. Ciudat, nu era fiu de militar. Tatăl său fusese profesor de geologie la Universitatea de Stat din Moscova, dar încă de la primul film de război pe care-l văzuse se hotărâse ce profesie să îmbrăţişeze. Muncise din greu, absolvise toate şcolile necesare şi studiase istoria cu atenţia maniacă specifică armatei ruse şi, înaintea ei, a Armatei Roşii. Pentru el aceasta va fi bătălia de la Kursk, reamintind de încleştarea unde Vatutin şi Rokossovski[116] zdrobiseră ultima încercare a lui Hitler de-a relua ofensiva în Rusia – acolo începuse patria mamă lungul marş care sfârşise pe treptele Cancelariei Reich-ului, în Berlin. Şi la Kursk, Armata Roşie fusese beneficiara unor informaţii excelente, care-i permisese să ştie momentul, locul şi caracterul atacului german, permiţându-i să se pregătească atât de bine, încât cel mai bun comandant al nemţilor, Erich von Manstein, să-şi rupă dinţii în oţelul rusesc.

„Aşa va fi şi aici”, îşi făgădui în sinea lui Siniavski. Singurul lucru nesatisfăcător era că se afla blocat în cortul acela camuflat, în loc să se afle în prima linie, alături de soldaţii săi, dar, nu, nu mai era un simplu căpitan, iar locul său era chiar acolo, pentru a purta lupta pe o nenorocită de hartă.

— LUPUL ROŞU, vei deschide focul când avangarda va ajunge la mai puţin de opt sute de metri.

— Opt sute de metri, tovarăşe general, confirmă comandantul regimentului de tancuri. Acum îi pot vedea destul de clar.

— Ce anume vezi?

— Pare a fi o formaţie de puterea unui batalion, alcătuită în principal din tancuri Type 90, câteva Type 98, dar nu prea multe din acestea, desfăşurată pe subunităţi. Numeroase transportoare şenilate de infanterie. Oricum, nu reperez niciun vehicul pentru dirijarea artileriei. Ce ştim

[116] Comandanţi militari ai Armatei Roşii în perioada bătăliei de la Kursk (4 iulie – 23 august 1943).

despre artileria lor?

— Se mişcă, nu s-a poziţionat pentru tragere. O supraveghem, îl asigură Siniavski.

— Excelent. Telemetrul îmi arată că s-au apropiat la doi kilometri.

— Fiţi pregătiţi.

— Aşa vom face, tovarăşe general.

— Urăsc aşteptarea, comentă Siniavski către ofiţerii aflaţi în jurul său.

Toţi încuviinţară, având aceleaşi nemulţumiri. În anii tinereţii sale nu fusese în Afganistan, servind mai ales în Armatele 1 şi 2 Tancuri de Gardă, în Germania, pregătindu-se să lupte contra celor din NATO, eveniment care, cerul fie lăudat, nu avusese loc. Aceasta era prima lui experienţă reală de luptă, care nici măcar nu începuse, deşi el era pregătit pentru declanşarea ei.

— Bun, dacă trag rachetele alea, ce putem face noi? întrebă Ryan.

— Dacă le lansează, singurul lucru pe care-l avem de făcut este să fugim către un blestemat de adăpost, rosti Bretano.

— Asta e bine în cazul nostru. Scăpăm cu toţii. Dar ce vor face oamenii care locuiesc în Washington, New York şi în toate celelalte presupuse ţinte? îl interpelă preşedintele.

— Am dat ordin să amplasăm crucişătoare Aegis în cele mai probabile oraşe ţintă cu acces la mare, continuă TUNETUL. Unul dintre angajaţii mei de la TRW lucrează la modernizarea sistemului de rachete, astfel încât să fie capabil să realizeze o intercepţie. A terminat cu partea teoretică şi susţine că simulările pe computer au ieşit bine, dar până la un test practic, fireşte, mai e cale lungă. Totuşi e mai bine decât nimic.

— În regulă, unde se află navele?

— Una e chiar aici, răspunse Bretano.

— Oh? Când s-a întâmplat asta? se miră Robby Jackson.

— A sosit acum o oră. *Gettysburg.* Altele se îndreaptă către New York, San Francisco şi Los Angeles. Totodată spre

Seattle, deşi până acum nu pare a fi o ţintă. Softul modernizat se află în drum spre ele pentru a-şi putea reprograma rachetele.

— Bun, asta chiar e ceva. Dar ce-ar fi să le eliminăm rachetele înainte de-a le putea lansa? urmă Ryan.

— Silozurile chineze au fost recent îmbunătăţite ca protecţie, primind un blindaj de oţel peste plăcile de beton – are forma unei pălării chinezeşti şi probabil va devia majoritatea bombelor, dar nu pe cele cu penetrare profundă, GBU-27, pe care le-am folosit asupra podurilor feroviare…

— Dacă ne-o fi rămas vreuna. Mai bine îl întrebăm pe Gus Wallace, îi avertiză vicepreşedintele.

— Ce vrei să spui? îl abordă Bretano.

— Vreau să zic că niciodată n-am fabricat prea multe, iar aviaţia a lansat noaptea trecută patruzeci de bucăţi.

— Voi verifica, promise Secretarul Apărării.

— Şi dacă nu mai are? insistă Jack.

— Atunci ori îi ducem altele în cea mai mare viteză, ori ne gândim la altceva, replică TOMCAT.

— La ce anume, Robby?

— Trimitem o echipă de la forţele speciale să le arunce dracului în aer, sugeră fostul pilot de vânătoare.

— Eu unul n-aş vrea să-ncerc asta, observă Mickey Moore.

— Scapi de-o bombă nucleară de cinci megatone aţintită asupra Capitoliului, ripostă Jackson. Uite, lucrul cel mai bun e să verificăm dacă Gus Wallace are bombele potrivite. E un drum lung pentru Avioanele Negre, dar le putem alimenta în aer atât la ducere cât şi la întoarcere – şi să punem avioanele de vânătoare să escorteze cisternele zburătoare. E complicat, dar ne-am antrenat pentru asemenea misiuni. Dacă Gus n-are afurisitele de bombe, atunci i le trimitem cu avionul, presupunând că mai avem în stoc. Ştiţi, băieţi, arsenalele nu sunt cornuri ale abundenţei. Există un număr finit de obiecte aflate în inventar.

— Generale Moore, zise Ryan, sună-l chiar acum, te rog, pe generalul Wallace şi află cum stă cu muniţia.

— Am înţeles, să trăiţi. Moore se ridică şi părăsi Celula de Criză.

— Priviţi, anunţă Ed Foley, arătând către monitor. A început.

O pânză de flăcări, largă de doi kilometri, erupse de pe linia pădurii. Tanchiştii chinezi fură orbiţi, clipind din ochi să-şi revină, însă majoritatea celor aflaţi în primele rânduri nu mai avură timp să facă altceva. Din cele treizeci de tancuri aflate în frunte doar trei scăpară de o distrugere instantanee. Ceva mai bine ieşiră transportoarele de infanterie intercalate printre tancuri.

— Poţi deschide focul, colonele, îi spuse Siniavski comandantului artileriei.

Ordinul fu imediat retransmis şi pământul prinse a tremura sub picioarele lor.

Pe monitorul computerului era un spectacol demn de văzut. Chinezii căzuseră în ambuscadă şi efectul primei salve ruseşti era greu de contemplat.

Maiorul Tucker respiră din rărunchi văzând cum îşi pierd vieţile câteva sute de oameni.

— Comută înapoi pe artileria lor, îi ordonă Bondarenko.

— Am înţeles, domnule general, se execută imediat Tucker, schimbând focalizarea camerei aflată la mare altitudine şi descoperind artileria chineză.

În general era compusă din piese tractate, remorcate de camioane şi tractoare. Sistemul lor de transmisie şi avertizare era cam lent. Primele obuze ruseşti începură să cadă în jurul lor înainte de-a putea face vreun efort să oprească vehiculele şi să desprindă cârligele de remorcare, însă artileriştii chinezi puteau opera cu mare repeziciune.

Dar se luau la întrecere cu moartea, care furase startul. Tucker privi cum echipajul unui tun de 122 mm se lupta să-şi amplaseze piesa în poziţie de tragere. Servanţii încărcau tunul în momentul când trei obuze aterizară suficient de aproape pentru a răsturna piesa de artilerie şi a ucide mai bine de jumătate dintre oamenii din jurul ei. Mărind imaginea, Tucker putea vedea cum un soldat se zvârcolea

în ţărână, iar în apropiere nu se afla nimeni care să-i ofere ajutor.

— Războiul e o afacere mizerabilă, nu? observă cu glas scăzut Bondarenko.

— Da, confirmă Tucker. Când sărea în aer un tanc îţi era uşor să spui că explodase un *obiect.* Chiar dacă ştiai că în interior sunt trei sau patru fiinţe umane, nu le puteai zări. Aşa cum se zicea că un pilot de vânătoare nu omoară un confrate pilot, ci doar îi doboară aparatul de zbor, Tucker aderase şi el la conceptul forţelor aeriene conform căruia moartea era un fapt ce li se întâmpla obiectelor, nu oamenilor. Păi amărâtul ăla cu vestonul plin de sânge nu era un *obiect,* nu? Reglă din nou camera astfel încât să ia un cadru amplu, de la o distanţă suficient de mare ca să nu mai invadeze observatorul cu prim-planuri având caracter intim.

— Era mai bine să fi rămas în ţara lor, maiorule, îi explică rusul.

— Isuse, ce mizerie, spuse Ryan.

La vremea sa văzuse de-aproape moartea cu ochii, împuşcând oameni care la rândul lor voiau să-l împuşte pe el, însă acest fapt nu făcea cu nimic mai uşor de suportat imaginile privite. Nici pe departe. Preşedintele se răsuci.

— Imaginile astea au fost transmise lumii întregi, Ed? îl întrebă pe directorul CIA.

— Aşa ar trebui, replică Foley.

Şi chiar fuseseră transmise, prin intermediul unui URL de pe internet intitulat: www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/real-time.ram. Nu fusese nevoie să-i facă reclamă. Câţiva ahtiaţi care navigau pe internet dădură peste site din primele cinci minute, iar numărul celor care-l vizitau sări de la 0 la 10 în doar trei minute. Apoi unii dintre ei intrară la discuţii pe internet pentru a răspândi vestea. La cartierul general al CIA, programul de monitorizare continua să dea informaţii despre locaţia persoanelor ce accesau site-ul. Deloc

surprinzător, prima ţară din Asia care-l accesă fu Japonia, iar fascinaţia pe care locuitorii acelei ţări o aveau pentru operaţiunile militare garanta sporirea numărului de persoane care vizionau imaginile transmise pe URL. Transmisia video era însoţită de o coloană sonoră ce includea comentariile în timp real făcute de personalul USAF, care făcea nişte comentarii pitoreşti pentru camarazii lor de arme. Comentariile erau destul de colorate încât Ryan să facă unele observaţii.

— N-ar trebui ca cineva trecut de treizeci de ani să audă asta, explică generalul Moore, revenind în încăpere.

— Ce veşti ai despre bombe? îl abordă imediat Jackson.

— Wallace n-a pus mâna decât pe două bucăţi, replică Moore. Cele mai apropiate stocuri sunt la fabrica producătoare, Lockheed-Martin, din Sunnyvale. Au demarat producţia chiar în aceste clipe.

— A-ha, remarcă Robby. Revenim la planul B.

— N-avem decât să recurgem la forţele speciale, numai dacă domnul preşedinte nu aprobă cumva un atac cu rachete de croazieră.

— Ce fel de rachete de croazieră? întrebă Ryan, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Păi, în Guam avem douăzeci şi opt de bucăţi echipate cu focoase W-80. Sunt încărcături mici, de o sută treizeci şi cinci de kilograme. Există două variante de echipare, pentru o sută cincizeci sau o sută şaptezeci de kilotone.

— Vrei să zici că sunt arme termonucleare?

Generalul Moore trase adânc aer în piept înainte de-a răspunde:

— Da, domnule preşedinte.

— Este singura opţiune pe care-o avem să eliminăm rachetele intercontinentale chineze? Nu era nevoie să adauge că nu voia să lanseze în mod voluntar un atac nuclear.

— Putem ataca folosind bombe convenţionale – GBU 10 şi 15[117]. Gus are destule din astea, dar nu au putere mare de

[117] Guided Bomb Unit – arme inteligente, la care ţinta este marcată cu un fascicul laser de un observator, iar bomba se ghidează după

penetrare, iar cupolele protectoare de la silozuri au şanse mari să reziste. De fapt asta n-ar mai conta. Rachetele CSS-4[118] sunt nişte bestii delicate, chiar şi unda de şoc a unei lovituri pe lângă ţintă putându-le deregla sistemul de ghidare... dar nu putem fi siguri.

— Aş prefera ca bestiile alea să nu-şi ia zborul.

— Jack, nimeni nu vrea să le vadă zburând, spuse vicepreşedintele. Mickey, fă un plan. Avem nevoie de *ceva* să le elimine, iar asta în cea mai mare grabă.

— Îi voi contacta pe cei de la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale, însă ei sunt la mama dracului, tocmai în Tampa.

— Ruşii au forţe speciale? se interesă Ryan.

— Cum să nu, se numesc Spetsnaz.

— Şi unele dintre rachetele alea sunt aţintite spre Rusia?

— Cu certitudine, da, domnule preşedinte, confirmă şeful Statului-Major Inter arme.

— Atunci au o datorie atât faţă de noi, cât şi faţă de propria lor patrie, decise Jack, punând mâna pe telefon. Vreau să vorbesc cu Serghei Golovko, la Moscova, îi spuse el centralistei.

— Preşedintele Americii, îl anunţă secretara.

— Ivan Emmetovici! îl salută Golovko. Rapoartele din Siberia sunt bune.

— Ştiu, Serghei. Urmăresc în direct imaginile de la faţa locului. Vrei s-o faci şi tu?

— E posibil aşa ceva?

— Dispui de-un computer cu modem?

— Nici nu mai poate exista vreunul fără o blestemăţie din aia, replică rusul.

Ryan îi citi adresa URL.

— Accesează site-ul ăsta. Am pus pe internet imaginile furnizate de dronele noastre Dark Star.

---

reflexia spotului acestuia pe ţintă, (n.red.).

[118] Racheta intercontinentală chineză CSS-4 (Dong-Feng 5) cu combustibil lichid poate transporta un focos nuclear de 3 megatone la 12 000 kilometri.(n.red.).

— De ce, Jack? îl întrebă imediat Golovko.

— Pentru că în urmă cu două minute o mie şase sute cincizeci de cetăţeni chinezi vizionau imaginile, iar numărul lor creşte rapid.

— O operaţiune politică îndreptată contra lor, da? Vrei să le destabilizezi guvernul?

— Păi nu ar dăuna scopurilor noastre ca cetăţenii lor să afle ce se petrece, nu?

— Virtuţile unor mass-media libere. Trebuie să aprofundez problema asta. Foarte isteaţă mişcarea, Ivan Emmetovici.

— Nu de asta te-am sunat.

— Care-i problema, *tovarisci prezidient?* întrebă directorul SVR, cu vocea brusc schimbată, reflectând un ton de îngrijorare. Ryan nu era omul care să-şi ascundă bine trăirile.

— Serghei, avem indicaţii extrem de nefavorabile din interiorul Biroului Politic chinez. Ţi le trimit chiar acum prin fax. Voi rămâne pe fir cât timp le vei citi.

Golovko nu fu surprins să constate că paginile soseau pe faxul său privat. El avea numerele personale de telefon ale lui Ryan, iar americanii le deţineau pe ale sale. Era un simplu mod de a dovedi eficienţa unui serviciu de informaţii pe o cale lipsită de riscuri. Primele foi conţineau traducerea în engleză a ideogramelor chinezeşti care fură şi ele recepţionate imediat după aceea.

— Serghei, ţi-am trimis informaţiile noastre originale pentru cazul că lingviştii şi psihologii voştri sunt mai buni decât ai noştri, zise preşedintele Ryan, cu un gest de scuză înspre dr. Sears. Analistul CIA dădu din mână că nu mai conta. Chinezii au douăsprezece rachete CSS-4, jumătate aţintite către voi, jumătate către noi. Cred că trebuie să facem ceva în privinţa acelor obiecte. În felul cum evoluează acum lucrurile, s-ar putea ca chinezii să nu se poarte tocmai raţional.

— Iar faptul că le bombardaţi litoralul i-a împins la limita raţiunii, domnule preşedinte, spuse rusul prin intermediul amplificatorului încorporat în telefon. Sunt de acord că

problema este îngrijorătoare. De ce nu bombardaţi rachetele balistice cu sclipitoarele voastre bombe inteligente, lansate din avioanele invizibile la radar?

— Pentru că am rămas fără bombe, Serghei. Am terminat stocul de muniţie adecvată acestui tip de atac.

— *Nicevo,* fu reacţia rusului.

— Ar trebui să te pui în locul meu. Oamenii mei se gândesc la o operaţiune tip comando.

— Înţeleg. Lasă-mă să mă consult cu câţiva oameni de-ai mei. Dă-mi douăzeci de minute, domnule preşedinte.

— În regulă, ştii cum să mă contactezi. Ryan apăsă butonul de întrerupere a convorbirii şi privi cu tristeţe spre tava cu serviciul de cafea. Încă o cană din porcăria asta şi-o să mă transform eu însumi într-un ibric.

Era sigur că singurul motiv pentru care încă se afla în viaţă era că se retrăsese către postul de comandă al Armatei 34. Divizia sa de tancuri fusese lovită crunt. Unul dintre batalioanele sale fusese incendiat încă din primul minut al luptei. Un altul încerca în prezent să manevreze către est, sperând să-i atragă pe ruşi într-o luptă din mişcare pentru care fuseseră pregătite echipajele sale. Artileria diviziei fusese cel puţin înjumătăţită de masivul foc concentrat al ruşilor, iar acum ofensiva Armatei 34 era un lucru de domeniul trecutului. Sarcina lui curentă consta în a folosi cele două divizii mecanizate rămase pentru a stabili o bază de foc de la care să încerce a recăpăta controlul bătăliei. Însă de fiecare dată când încerca să deplaseze o unitate, aceleia i se întâmpla ceva, de parcă ruşii ar fi fost capabili să-i citească gândurile.

— Wa, retrage ce-a mai rămas din Trei-Zero-Doi înapoi la linia de plecare de la ora zece. Acum! ordonă el.

— Dar mareşalul Luo nu…

— Dacă doreşte să mă destituie, o poate face, însă el nu se află *acum* aici, se răsti Ge. Dă ordinul de retragere!

— Am înţeles, tovarăşe general.

— Dacă am fi avut la dispoziţie jucăria asta, germanii nici

n-ar fi reuşit să treacă de Minsk, aprecie Bondarenko.

— Da, nu-i aşa că te-ajută să ştii ce face individul celălalt?

— Parcă aş fi un zeu aflat pe Muntele Olimp. Cine s-a gândit la sistemul ăsta de cercetare?

— Oh, o pereche de indivizi de la firma Northrop au iniţiat ideea, cu un avion denumit *Tacit Raimbow*, care arăta precum o încrucişare dintre o lopată de zăpadă şi o franzelă franţuzească, însă acela era pilotat, iar autonomia nu era grozavă.

— Indiferent cine a venit cu ideea, aş vrea să-i fac cinste cu o sticlă de vodcă de primă calitate, rosti generalul rus. A salvat vieţile soldaţilor mei.

Şi i-a omorât pe chinezi, se feri Tucker să completeze. Însă aşa stăteau lucrurile la război, nu?

— Mai ai vreun alt avion de recunoaştere în aer?

— Da, domnule. *Grace Kelly* s-a dus să-i acopere pe cei din întâia Blindată.

— Arată-mi.

Tucker se folosi de mouse pentru a minimiza o fereastră şi a deschide una nouă. Generalul Diggs dispunea şi el de un terminal aflat în funcţiune, iar Tucker preluă imaginile de la el. Putură vedea două brigăzi aflate în acţiune, deplasându-se cu viteză moderată către nord, care transformau în epavă fiecare camion sau vehicul şenilat chinez aflat în cale. Câmpul de luptă, dacă putea fi numit aşa, era o masă de coloane de fum provenit de la vehiculele distruse, amintindu-i lui Tucker de câmpurile petroliere incendiate în Kuweit, în 1991. Focaliză imaginea pentru a observa că aproape toată munca o făceau tanchetele Bradley. Ţintele aflate în zonă pur şi simplu nu meritau să fie angajate de tunurile tancurilor grele. Blindatele Abrams doar se învârteau în jurul turmei de transportoare blindate de infanterie, făcând muncă de protecţie, în timp ce avansau implacabil spre nord. Maiorul selectă o altă cameră şi începu să cerceteze zona înconjurătoare, căutând mai multă acţiune…

— Cine-s ăştia? întrebă Tucker.

— Trebuie să fie BOIAR, zise Bondarenko.

Imaginea înfăţişa circa douăzeci şi cinci de tancuri T-55 avansând în eşalon, iar acele blindate îşi foloseau tunurile… împotriva camioanelor şi a câtorva transportoare blindate de infanterie…

— Încarcă proiectil antitanc, ordonă locotenentul Komanov. Ţintă vehicul şenilat, ora unu! Distanţă două mii.

— L-am prins, spuse o secundă mai târziu ochitorul.

— Foc!

— Trag, anunţă ochitorul, strivind trăgaciul. Bătrânul tanc reculă de pe urma loviturii trase. Ochitorul şi comandantul urmăriră traiectoria trasorului…

— Lungă, fir-ar să fie, prea sus. Încarcă altul.

Servantul băgă alt proiectil pe ţeavă şi anunţă:

— Încărcat!

— De data asta îl iau pe nemernic, promise ochitorul, coborând linia de ochire cu o gradaţie.

Nemernicul din luneta de ochire nici nu ştia bietul de el că se trăsese asupra lui…

— Foc!

— Trag…

Un alt recul şi…

— Lovit! Bine ţintit, Vania!

Compania Trei se descurca bine. Komanov socoti că timpul petrecut în poligon îşi arăta roadele. Era mult mai bine decât să stai într-un afurisit de buncăr, aşteptând inamicul să vină peste tine…

— Ce-i asta? ceru lămuriri mareşalul Luo.

— Tovarăşe mareşal, veniţi aici să vedeţi, îl zori tânărul locotenent-colonel.

— Ce-i asta? rosti ministrul apărării, vocea curmându-i-se brusc… *Cao ni ma,* se înecă el. Apoi se răsti: Ce mama dracului e asta?

— Tovarăşe mareşal, e un website, de pe internet. Pretinde a fi o transmisie TV în direct a bătăliei din Siberia. Tânărul ofiţer aproape că nu mai răsufla. Îi arată pe ruşi

luptându-se cu Armata 34 de Asalt…

— Şi?

— Şi, conform acestor imagini, ne măcelăresc oamenii, continuă locotenent colonelul.

— Stai aşa… ce… cum e posibil? îl întrebă Luo.

— Tovarăşe mareşal, adresa zice *darkstar*. Dark Star este numele unui aparat american de zbor, fără pilot, o dronă de recunoaştere, despre care rapoartele susţin că este un avion *stealth* folosit pentru a colecta informaţii tactice. Se pare că folosesc aşa ceva pentru a furniza informaţii, care sunt puse pe internet ca unealtă de propagandă. Tânărul ofiţer era nevoit să folosească acel termen şi, practic, îl alesese bine.

— Spune-mi mai multe.

Locotenent-colonelul era specialist în informaţii.

— Asta explică succesul pe care l-au înregistrat împotriva noastră, tovarăşe mareşal. Ei pot vedea tot ce facem noi, aproape chiar înainte s-o facem. E ca şi cum ar asculta frecvenţele radio ale posturilor noastre de comandă, sau ar fi prezenţi la şedinţele de planificare ale statului nostru major, concluzionă ofiţerul.

— Tânăr defetist ce eşti! urlă mareşalul.

— Poate că există un mod de a depăşi avantajul pe care-l au asupra noastră, însă eu nu-l cunosc. Un sistem de recunoaştere precum cel folosit de americani poate vedea la fel de bine pe întuneric ca şi în plină zi. Mă înţelegeţi, tovarăşe mareşal? Cu dotarea pe care o au, pot vedea tot ce facem noi, cu mult înainte de-a ne apropia de formaţiunile lor militare. Ne elimină orice posibilitate de-a realiza surpriza tactică… uitaţi-vă aici, spuse el, arătând pe ecran. Una dintre diviziile mecanizate ale Armatei 34 manevrează spre est. Ea se află aici – indică poziţia pe una dintre hărţile desfăşurate pe masă – iar inamicul e aici. Dacă trupele noastre ating acest punct fără a fi observate, îi pot lovi pe ruşi în flancul stâng, însă au nevoie de două ore pentru a ajunge acolo. Ruşii au nevoie doar de o singură oră pentru a aduce una dintre unităţile lor într-o poziţie de blocare. Acesta e avantajul de care dispun,

finaliză ofiţerul.

— Americanii ne-au făcut asta?

— Clar, sursa transmisiei de pe internet se află în America, la sediul CIA.

— Aşadar în felul acesta au reuşit ruşii să ne dejoace planurile?

— Evident. Astăzi ne-au anticipat fiecare mişcare. Sigur aşa au reuşit.

— De ce să fi pus americanii informaţiile într-un loc din care oricine le poate vedea? se miră Luo.

Răspunsul, care era evident, nici nu-i trecu prin minte. Informaţiile oferite publicului în China erau atent drămuite şi asezonate astfel încât muncitorii şi ţăranii să tragă concluziile potrivite din ele.

— Tovarăşe, va fi dificil să anunţăm pe postul naţional de televiziune că lucrurile merg bine când imaginile acestea sunt la îndemâna oricărui posesor de computer.

— Ah. Era mai mult un sunet de spaimă subită decât unul de satisfacţie. Oricine le poate vedea?

— Oricine dispune de un computer şi o linie telefonică, ridică tânărul locotenent-colonel privirea, numai ca să-l vadă pe Luo ieşind din cameră.

— Sunt surprins că nu m-a împuşcat, observă tânărul.

— Încă o mai poate face, îi zise un colonel plin. Însă am impresia că l-ai speriat. Se uită la ceasul atârnat pe perete. Era ora 16.

— Păi are de ce să se îngrijoreze.

— Eşti tânăr şi prost. Nu-ţi dai seama? Acum nu le mai poate ascunde adevărul celor din Biroul Politic.

— Salut, Iuri, rosti Clark. Să fii în Moscova pe timp de conflict era ceva cu totul diferit. Starea de spirit a populaţiei de pe străzi nu semăna cu nimic din ce ştia. Oamenii erau preocupaţi şi serioşi – în Rusia aveai tot atâtea şanse să găseşti oameni zâmbitori pe stradă cât aveai să găseşti băutori de cafea în Anglia – însă mai era şi altceva. Indignare. Furie… determinare? Ştirile televizate despre conflict nu erau atât de stridente şi sfidătoare pe cât se

aştepta. Noile mass-media din Rusia încercau să fie profesioniste. Existau comentarii legate de faptul că incapacitatea armatei de-a opri invazia chineză putea avea efecte rele asupra coeziunii naţionale. Alţii comentatori deplângeau căderea Uniunii Sovietice, pe care China n-ar fi îndrăznit nici s-o ameninţe, ca să nu mai vorbim de atacat. Mulţi întrebau la ce era bun statutul de membru NATO dacă nicio ţară nu venea în ajutorul noii aliate.

— Le-am spus celor de la televiziune că dacă pomenesc cuiva de divizia americană care se află acum în Siberia îi împuşcăm, iar ei fireşte că ne-au crezut, explică zâmbind generalul-locotenent Kirillin. Pentru Clark şi Chavez era o privelişte nouă. În ultima săptămână, Kirillin nu zâmbise deloc.

— Lucrurile stau ceva mai bine? îl interpelă Chavez.

— Bondarenko i-a oprit în faţa minei de aur. Nici măcar n-au apucat s-o vadă, dacă informaţiile mele sunt corecte. Dar a apărut altceva, adăugă el cu un aer grav.

— Ce anume, Iuri? se interesă Clark.

— Ne facem griji că ar putea lansa armele lor nucleare.

— Oh, ce rahat, remarcă Ding. Cât de serioasă e ştirea?

— Provine de la preşedintele vostru. Chiar în clipa asta Golovko discută cu preşedintele Gruşavoi.

— Şi? Cum plănuiesc să dejoace ameninţarea? Bombe inteligente? presupuse John.

— Nu. Cei de la Washington ne-au cerut să pătrundem acolo cu o echipă de forţe speciale, rosti Kirillin.

— Ce naiba? răbufni John. Scoase din buzunar telefonul cu conexiune prin satelit şi privi spre uşă. Scuze, domnule general, E.T. vrea să sune acasă.

— Vrei să repeţi, Ed? auzi Foley în receptor.

— M-ai auzit. Au rămas fără tipul de bombe potrivit. În mod evident, e un mare chin să transporţi alte bombe cu avionul acolo unde se află bombardierele.

— Fir-ar să fie… observă ofiţerul CIA din parcarea aflată în faţa clubului ofiţerilor din Moscova. Sistemul de criptare al aparatului nu-i putea ascunde emoţia din voce. Nu-mi

spune, de vreme ce RAINBOW e o unitate NATO, iar Rusia face acum parte din NATO, şi de vreme ce o să-i rugaţi pe afurisiţii de ruşi să se bage-n faţă la operaţiunea asta, în interesul solidarităţii Pactului Nord-Atlantic vom lua şi noi parte la spectacol, corect?

— Exceptând cazul că veţi refuza să participaţi la misiune, John. Ştiu că nu te poţi duce personal. Lupta e făcută pentru puştani, iar tu ai câţiva puşti buni sub comandă.

— Ed, te aştepţi să-mi trimit oamenii în aşa ceva şi eu să stau acasă cârpind nişte amărâţi de ciorapi? îl luă Clark la întrebări, enervându-se.

— E decizia ta. Tu eşti comandantul RAINBOW.

— Cum vom opera? Te aştepţi să sărim cu paraşuta…

— Elicoptere…

— Elicoptere ruseşti. Nu, amice, mersi, eu…

— Elicopterele noastre, John. Divizia 1 Blindată are destule şi sunt exact tipul potrivit pentru misiune…

— *Ce* vor să fac? izbucni Dick Boyle.

— Ţi-am zis.

— Dar ce facem cu alimentarea?

— Punctul de alimentare este chiar aici, îi spuse colonelul Mastermann, arătând pe fotografia abia descărcată via satelit. O culme de deal la vest de-un loc numit Chicheng. Nimeni nu locuieşte în preajmă, iar distanţele sunt în regulă.

— Da, cu excepţia faptului că traiectul de zbor ne aduce la mai puţin de şaisprezece kilometri de o bază a aviaţiei de vânătoare.

— Opt avioane de atac la sol F-111 o vor lovi în timp ce voi veţi fi pe drum. Au estimat că le vor face pistele inutilizabile timp de cel puţin trei zile.

— Dick, interveni Diggs, nu ştiu precis care este problema, însă cei de la Washington sunt cu adevărat îngrijoraţi de faptul că Joe Chinezul îşi va lansa rachetele balistice intercontinentale asupra patriei noastre, iar Gus Wallace nu are tipul potrivit de bombe să le elimine cu

certitudine. Asta înseamnă că recurgem la o operaţiune cu forţe speciale, parşivă şi murdară. E o misiune strategică, Dick. O poţi îndeplini?

Colonelul Boyle studie harta, calculând mental distanţele…

— Mda, va fi nevoie să montăm pe aparatele Blackhawk suporţii laterali, de care să acroşăm rezervoarele suplimentare umplute la maximum, însă da, vom avea autonomia necesară pentru a ajunge acolo. Totuşi va trebui să realimentăm la întoarcere.

— În regulă, poţi folosi aparatele care-ţi rămân pentru a căra combustibilul acolo?

— Cu greu, dădu Boyle din cap.

— Dacă e necesar, ruşii mi-au zis că pot desanta o trupă Spetsnaz oriunde de-a lungul traiectului, cu combustibilul de care ai nevoie. Conform hărţilor, partea aceea a Chinei e practic nepopulată.

— Ce ştim despre opoziţia de la sol?

— În zonă se află o forţă de securitate. Ne-am imaginat că un schimb de pază cuprinde o sută de oameni, deci în total o grupă pentru fiecare siloz. Poţi duce până acolo câteva elicoptere de atac Apache ca să elimine rezistenţa?

— Mda, pot atinge o destinaţie atât de îndepărtată, dacă zboară cu încărcătură redusă. „Doar cu muniţie pentru tunul de bord şi rachete de 70 mm”, gândi el.

— Atunci pune-mi pe hârtie tot ce ai nevoie pentru misiune, îi zise generalul Diggs. Nu era un ordin în adevăratul sens al cuvântului. Dacă el spunea că misiunea e imposibil de realizat, Diggs nu-l putea obliga s-o îndeplinească. Însă Boyle nu-şi putea lăsa oamenii să plece într-o acţiune fără a fi prezent acolo, ca să-i comande.

Elicopterele MI-24 încheiară conturile. Conceptul tactic rus de folosire a elicopterelor nu diferea mult de cel aplicat la tancuri. Într-adevăr, ruşii se refereau la MI-24 – numit Hind de forţele NATO, dar ciudat, fără să aibe niciun apelativ dat chiar de ruşi – ca la un tanc zburător. Folosind rachete antitanc AT-6 Spiral dădură gata un batalion chinez

de tancuri în douăzeci de minute de luptă, înregistrând doar două pierderi în cursul acestui proces. Soarele apunea peste epavele fostei Armate 34 de Asalt. Puţinele vehicule care supravieţuiseră acelei zile se retrăgeau, purtând de regulă soldaţi răniţi care se agăţau de caroseria lor.

În postul său de comandă, generalul Siniavski era numai zâmbet. Vodca curgea în valuri. Divizia 265 Infanterie Motorizată aflată sub comanda sa stopase şi respinsese o forţă de cel puţin două ori mai mare, pierzând mai puţin de trei sute de vieţi. Echipelor de reportaj TV li se dăduse în sfârşit voie să ajungă acolo unde se aflau militarii şi generalul le făcea o expunere, făcând frecvente complimente la adresa comandantului teatrului de operaţiuni, Ghenadi Iosifovici Bondarenko, pentru mintea sa lucidă şi încrederea avută în subordonaţii săi.

— Niciodată nu şi-a pierdut cumpătul, spuse cu sobrietate Siniavski. Şi ne-a permis să ne păstrăm noi nervii tari pentru momentul confruntării. Este un Erou al Rusiei, trase concluzia comandantul de divizie. Aşa cum sunt mulţi dintre ostaşii mei!

— Îţi mulţumesc pentru serviciile tale, Iuri Andreievici şi să ştii că pentru asta vei primi încă o stea pe umăr, rosti comandantul în faţa ecranului televizorului. Apoi se întoarse către statul său major. Andrei Petrovici, ce facem mâine?

— Cred că-i vom permite lui Doi-Şase-Cinci să înceapă deplasarea spre sud. Noi vom fi ciocanul, iar Diggs, nicovala. Chinezii încă mai au un Grup de Armată categoria A spre sud, Grupul 43, aproape intact. Începând de poimâine îi vom izbi, însă mai întâi ne vom muta, pentru a ocupa o poziţie favorabilă nouă.

Bondarenko dădu din cap în semn de aprobare.

— Arată-mi un plan, însă înainte de toate mă duc să trag un somn de vreo câteva ore.

— Da, tovarăşe general.

CAPITOLUL 60

Rachete în zbor

Erau aceiaşi soldaţi Spetsnaz pe care-i antrenaseră în ultima lună. Aproape fiecare persoană de la bordul avionului de transport era ofiţer brevetat, care făcea munca unui sergent, fapt care avea şi puncte forte şi puncte slabe. Lucrul cel mai bun era că toţi vorbeau o engleză acceptabilă. Dintre soldaţii RAINBOW numai Ding Chavez şi John Clark puteau conversa în rusă.

Hărţile şi fotografiile proveneau de la SRV şi CIA, cele din urmă fiind transmise ambasadei americane din Moscova şi expediate prin curier la aerodromul militar de la care-şi luaseră zborul. Se aflau într-un avion de linie al companiei Aeroflot, plin aproape la limită cu peste o sută de pasageri, toţi soldaţi.

— Propun să ne împărţim pe naţionalităţi, rosti Kirillin. Vania, tu şi oamenii din RAINBOW vă ocupaţi de ţinta asta. Eu şi oamenii mei vom împărţi restul ţintelor între noi, utilizând structura actuală de organizare pe formaţii.

— Arată bine, Yuri. O singură ţintă e la fel de bună ca oricare alta. Când atacăm?

— Exact înaintea zorilor. Elicopterele voastre trebuie să aibă o mare rază de acţiune dacă ne duc dus-întors doar cu o singură realimentare.

— Păi asta o să fie partea cea mai sigură a misiunii.

— Exceptând baza aviaţiei de vânătoare de la Anshan, spuse Kirillin. Trecem pe lângă ea la mai puţin de douăzeci de kilometri.

— Cei de la forţele aeriene mi-au spus că urmează s-o lovească, utilizând aparate Stealth şi bombe inteligente; vor găuri pistele înainte de trecerea noastră pe-acolo.

— Ah, iată o idee bună, spuse Kirillin.

— Şi mie îmi place, zise Chavez. Ei bine, domnule C., se pare că voi fi iarăşi soldat. A trecut ceva vreme.

— Ce distractiv, observă Clark.

Da, aşezaţi într-un elicopter care pătrundea adânc în teritoriul inamic, unde ştiau sigur că există oameni înarmaţi. Ei bine, putea fi mai rău. Atacând în zori ştiau că pifanii aflaţi de serviciu vor fi pe jumătate adormiţi, mai puţin dacă şeful lor era o adevărată pacoste. Cât de dură e disciplina în Armata Populară de Eliberare? se-ntrebă John. Probabil destul de strictă. Guvernele comuniste nu încurajau zvonurile.

— Mai exact, cum vom reuşi să scoatem din luptă rachetele? întrebă Ding.

— Sunt alimentate cu combustibil prin intermediul unei conducte cu diametrul de zece centimetri – de fapt sunt două – de la rezervoarele subterane învecinate cu fiecare siloz de lansare. În primul rând distrugem conductele, spuse Kirillin. Apoi vom căuta o modalitate de-a ajunge chiar în interiorul silozului. Acestea sunt nişte structuri delicate. O simplă grenadă ar trebui să fie suficientă. Nu rezistă la avarii de mare amploare, spuse plin de încredere generalul.

— Dacă explodează un focos? se interesă Ding.

Kirillin izbucni în râs.

— Nu vor exploda, Domingo Stepanovici. Armele nucleare au proceduri de armare foarte sigure, din motive evidente. Dar obiectivul în sine nu a fost proiectat pentru a rezista unui asalt direct. Silozurile sunt concepute pentru a rezista unei explozii nucleare, nu unei unităţi de genişti. Poţi fi sigur de asta.

„Sper să ai dreptate în privinţa asta, amice”, spuse în sinea lui Chavez.

— Pari a avea multe cunoştinţe în legătură cu subiectul acesta, Iuri.

— Vania, e un gen de misiune pe care trupele Spetsnaz l-au exersat de multe ori. Noi, ruşii, ne-am gândit din când în când să… cum ziceţi voi? Să scoatem rachetele astea din joc, da?

— Nu-i deloc o idee rea, Iuri. Nu sunt genul meu favorit de arme, rosti Clark.

Prefera să ucidă oponenţii de la o distanţă suficient de mică pentru a le zări faţa ticăloşilor. Vechile deprinderi mor greu, iar o carabină cu lunetă era la fel de bună, sub acel aspect, ca şi un cuţit. Chiar mai bună. Un glonţ nu făcea ca victima să se zbată şi să producă zgomot, aşa cum se-ntâmpla când îi tăiai beregata cu cuţitul. Dar în felul acesta ucideai numai câte un om la fiecare lovitură, nu un oraş întreg. Armele nucleare nu aveau deloc acţiune limitată sau selectivă.

Chavez îşi privi soldaţii din Echipa 2. Nu păreau excesiv de încordaţi, dar cei mai buni militari fac tot posibilul să ascundă acest sentiment. Dintre ei doar Ettore Falcone nu era soldat profesionist, ci poliţist din rândul Carabinierilor italieni, trupe care se situau între poliţie şi armată. Chavez se duse să-l vadă.

— Cum o mai duci, Păsăroiule? îl interpelă Ding.

— Misiunea asta va fi agitată, nu? răspunse Falcone.

— S-ar putea. Nu ştii niciodată până n-ajungi la faţa locului.

Italianul ridică din umeri.

— În cursul raziilor împotriva *mafiosi* spărgeam uneori uşa şi nu găseam decât oameni care beau vin şi jucau cărţi. Câteodată aveau *machinapistoli*, dar trebuia să spargi uşa pentru a descoperi asta.

— Ai luat parte la multe acţiuni de acest fel?

— Opt, replică Falcone. De obicei eram primul care pătrundea pe uşă, fiind cel mai bun ţintaş. Dar aveam oameni pricepuţi în echipă acolo, aşa cum am aici. Ar trebui să iasă bine, Domingo. Da, sunt încordat, dar voi fi bine. Vei vedea, încheie BIG BIRD. Chavez îl bătu pe umăr şi merse să-l vadă pe sergentul-major Price.

— Salut, Eddie.

— Avem deja o imagine mai completă asupra misiunii?

— Aproape. Pare mai curând o treabă pe măsura lui Paddy, să arunce lucruri în aer.

— Connolly e cel mai bun artificier pe care l-am văzut

vreodată, remarcă Price. Dar nu-i spuneţi asta. S-a umflat deja suficient de mult în pene.

— Dar Falcone?

— Ettore? Price clătină din cap. Aş fi foarte surprins să facă un pas greşit. E un tip foarte bun, Ding, o maşină afurisită – un robot înarmat cu pistol. Genul acesta de încredere în sine rareori dă greş. Acţionează ca un automat.

— Bine, în regulă, ne-am ales ţinta. Silozul din extremitatea nord-estică. Pare a fi pe teren plat şi două conducte de patru ţoli duc către el. Paddy le va arunca în aer, apoi va căuta o cale să deschidă acoperişul silozului sau, dacă nu să descopere o uşă de acces – există una deasupra. Apoi pătrundem înăuntru, aruncăm o grenadă ca să stricăm racheta şi ne cărăm dracului din Dodge City.

— Împărţirea obişnuită pe formaţii a echipei? se interesă Price. Ştia că aşa va fi, dar nu strica să se asigure.

Chavez încuviinţă.

— Îi iei pe Paddy, Louis, Hank şi Dieter; echipa ta se va ocupa de distrugerea rachetei. Iau restul oamenilor pentru acoperire şi supraveghere. Price dădea din cap că a înţeles în clipa când apăru Paddy Connolly.

— Luăm echipamentul de protecţie chimică?

— Poftim? se miră Chavez.

— Ding, dacă urmează să ne jucăm cu o afurisită de rachetă cu combustibil lichid, avem nevoie de echipament de protecţie chimică. Crede-mă, nu vrei să respiri vaporii de combustibil de la chestia aia. Acid azotic, tetraoxid de azot, hidrazină, chestii de-astea. Sunt substanţe chimice al naibii de corozive folosite la propulsia rachetelor, nu o sticlă de bere servită la Dragonul Verde, îţi spun eu. Iar dacă racheta e alimentată şi noi o aruncăm în aer, ei bine, n-ai vrea să fii prin preajmă şi *în mod clar* nu pe direcţia vântului. Norul de gaz degajat va fi extrem de letal, precum cel pe care voi, băieţii din America, îl folosiţi la execuţia criminalilor, dar mult mai neplăcut.

— Voi sta de vorbă cu John despre asta. Chavez făcu cale întoarsă.

— Oh, rahat, remarcă Ed Foley când primi telefonul. În regulă, John, îi informez pe cei de la armată în legătură cu problema. Cât mai durează până ajungeţi la aerodrom?

— O oră şi jumătate.

— Eşti bine?

— Da, sigur, Ed, niciodată nu m-am simţit mai bine.

Foley fu şocat de tonul vocii. Clark era în mod oficial cel mai glacial om din CIA de aproape douăzeci de ani. Luase parte la tot soiul de operaţiuni fără măcar să clipească. Dar trecând de cincizeci de ani ajunsese să se schimbe, sau acum avea pur şi simplu o mai bună apreciere a propriei vulnerabilităţi? Directorul CIA îşi spuse că astfel de lucruri se întâmplă oricui. Bine, te sun eu. Schimbă telefoanele. Vreau să vorbesc cu generalul Moore.

— Da, domnule director? îl salută şeful Statului-Major Reunit. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Băieţii noştri de la operaţiuni speciale zic că au nevoie de echipament de protecţie chimică pentru misiunea lor şi…

— V-am luat-o înainte, Ed. Cei de la SOCOM[119] ne-au zis de aceeaşi problemă. Divizia 1 Blindată a primit echipamentul de care au nevoie; îi aşteaptă la aerodrom pe cei din forţele speciale.

— Mersi, Mickey.

— Cât de vulnerabile sunt silozurile alea?

— Conductele de alimentare sunt complet descoperite. Aruncarea lor în aer nu va constitui o problemă. Totodată, fiecare siloz are o uşă metalică de acces pentru personalul de întreţinere şi, din nou, nu va fi o problemă să treacă de ele. Singurul meu motiv de îngrijorare îl reprezintă paza complexului; ar trebui să fie un întreg batalion de infanterie desfăşurat acolo. Aşteptăm ca un KH-11 să treacă pe deasupra bazei pentru o verificare finală.

— Bun, Diggs trimite elicoptere Apache pentru a escorta echipa de incursiune. Ele vor echilibra balanţa în privinţa raportului de forţe, promise Moore. Ce ştii de buncărul de

[119] Special Operations Command – Comandamentul Operaţiunilor Speciale al SUA, (n.red.).

comandă?

— Este situat în centrul bazei, are un aer de invulnerabilitate, se află în întregime sub nivelul solului, însă ne-am făcut o idee despre configuraţia sa pe seama scanărilor radarului cu penetraţie. Foley se referea la satelitul KH-14 Lacrosse. NASA publicase cu ceva vreme în urmă fotografii radar care arătau afluenţi subterani ai Nilului ce se vărsau în Marea Mediterană la Alexandria. Dar această tehnologie nu fusese dezvoltată pentru hidrologi. Reperase silozuri sovietice de rachete despre care ruşii credeau că sunt bine camuflate şi alte câteva amplasamente sensibile, iar America dorise să le aducă la cunoştinţă ruşilor că acele locaţii nu mai constituiau câtuşi de puţin un secret. Mickey, ce crezi tu despre misiunea asta?

— Îmi doresc să fi avut destule bombe s-o ducem la îndeplinire, rosti Moore cu sinceritate.

— Mda, îl aprobă directorul CIA.

Şedinţa Biroului Politic se prelungise dincolo de miezul nopţii.

— Deci mareşale Luo, zise Qian, ieri lucrurile au mers prost. Cât de prost? Vrem să ştim adevărul, spuse el cu asprime. Mai mult ca oricine altcineva, în ultimele zile Qian Kun îşi făcuse un renume fiind singurul membru al Biroului Politic ce avea curajul să înfrunte clica aflată la conducere, exprimând deschis toate îndoielile resimţite de toţi. Asta putea însemna, în funcţie de cine urma să câştige, propria sa prăbuşire, fie în obscuritate, fie în moarte, dar se părea că lui nu-i păsa. Acest lucru îl făcea total diferit faţă de ocupanţii încăperii, socoti Fang Gan, transformându-l într-un bărbat demn de respect.

— Ieri a avut loc o bătălie majoră între Armata 34 de Asalt şi ruşi. Pare să fi fost o remiză, iar acum noi facem manevre pentru a ne exploata avantajul, le comunică ministrul apărării. Toţi cei din cameră sufereau din cauza oboselii şi din nou singurul care luă poziţie fu ministrul de finanţe.

— Cu alte cuvinte s-a purtat o bătălie şi noi am pierdut-o, ripostă Qian.

— N-am zis asta! răspunse Luo cu furie.

— Dar acesta-i adevărul, nu? insistă Qian.

— Ţi-am spus adevărul, Qian! tună mareşalul.

— Tovarăşe mareşal, vorbi ministrul de finanţe pe un ton rezonabil, te rog să mă ierţi pentru scepticismul meu. Vezi, tot ce ne-ai spus aici, în această încăpere, s-a dovedit a fi lipsit de acurateţe. Nu te învinuiesc pentru asta. Probabil ai fost greşit informat de către unii subordonaţi. Toţi suntem vulnerabili în privinţa asta, nu-i aşa? Însă acum a venit timpul să examinăm cu atenţie faptele. Încep să-mi formez o impresie că realitatea poate fi contrară obiectivelor economice şi politice pentru atingerea cărora acest organism şi-a îndrumat ţara şi poporul. În consecinţă, trebuie să ştim *acum* care sunt faptele şi cu ce pericole ne confruntăm. Aşadar, tovarăşe mareşal, care este actualmente situaţia militară din Siberia?

— S-a modificat într-un anume sens, admise Luo. Nu chiar spre câştigul nostru, dar situaţia nu-i pierdută, sub nicio formă. Îşi alesese cuvintele cu mare grijă.

„Sub nicio formă pierdută”, orice persoană din jurul mesei o ştia, era un mod delicat de-a spune că avea loc un dezastru. Ca în oricare altă societate, dacă erai la curent cu aforismele, puteai decodifica mesajul. În societatea lor, succesul era întotdeauna trâmbiţat în cei mai pozitivi termeni. Regresele erau periate ca să pară nici mai mult, nici mai puţin decât un răsunător succes. Eşecurile erau puse pe seama unor individualităţi care nu-şi făcuseră datoria – deseori spre nenorocirea lor. Dar un adevărat dezastru politic era invariabil exprimat ca o situaţie care putea fi redresată.

— Tovarăşi, încă avem punctele noastre forte, le spuse Zhang tuturor. Dintre toate marile puteri ale lumii doar noi dispunem de rachete intercontinentale şi nimeni nu va îndrăzni să ne lovească suficient de rău atâta timp cât le avem.

— Tovarăşe, cu două zile în urmă americanii au distrus

total nişte poduri atât de zdravene, încât oricine credea că nici măcar un zeu mânios n-ar fi reuşit mai mult decât să le zgârie. Cât de sigure pot fi acele rachete atunci când înfruntăm un duşman dotat cu avioane invizibile şi arme magice? întrebă Qian. Consider că s-ar putea să ne apropiem de momentul când Shen ar trebui să contacteze America şi Rusia pentru a le propune o încetare a ostilităţilor, concluzionă el.

— Vrei să zici să ne predăm? întrebă Zhang cu mânie. *Niciodată!*

Predarea deja începuse, deşi membri Biroului Politic nu ştiau încă. Peste tot în China, dar mai ales în Beijing, oamenii care deţineau computere accesaseră internetul. Era mai ales cazul tinerilor şi în special al studenţilor.

Site-ul CIA, http://www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/real-time.ram, atrăsese o audienţă la scară globală, luând prin surprindere chiar şi organizaţiile internaţionale de ştiri. CNN, Fox şi Skynews Europa pirataseră imediat site-ul, apoi îşi chemaseră comentatorii experţi pentru a explica telespectatorilor imaginile transmise în primul mare reportaj în direct al unui eveniment de după februarie 1991. CIA pirata la rândul ei CNN-ul, iar la momentul respectiv pe website-ul CIA erau disponibile interviuri în direct luate prizonierilor chinezi. Vorbeau liber şi erau foarte şocaţi de soarta lor – paralizaţi de sentimentul că trecuseră pe lângă moarte şi exuberant de fericiţi că supravieţuiseră în mod miraculos, în vreme ce mulţi dintre camarazii lor fuseseră mult mai puţin norocoşi. Rezulta o mare vorbărie, care nu putea fi trucată. Orice cetăţean chinez putea identifica o falsă propagandă, însă în egală măsură putea discerne adevărul din cele văzute şi auzite.

Partea stranie era că Luo nu făcuse comentarii asupra fenomenului internet, considerându-l irelevant asupra realităţilor vieţii politice a R.P.C., dar prin acea decizie făcea cea mai mare greşeală de apreciere politică din viaţa lui.

Tinerii se adunară mai întâi în internatele facultăţilor,

învăluiţi în nori de fum de ţigară, purtând discuţii animate şi, aşa cum se-ntâmplă cu studenţii din întreaga lume, îmbinau idealismul cu pasiunea. Pasiunea se transformă curând în acţiune. Până la miezul nopţii se adunaseră deja în grupuri numeroase. Îşi făcură apariţia unii lideri şi, fiind lideri, simţiră nevoia imperioasă de a-şi conduce undeva acoliţii. Când mulţimile ieşiră în stradă şi se amestecară, liderii individuali ai grupurilor mai mici se întâlniră şi începură să discute, apoi apărură liderii superiori, exact ca într-o ierarhie militară sau politică, absorbind alte grupuri în facţiunea lor, până când se ajunse la şase lideri principali ai unui grup de circa o mie cinci sute de studenţi. Grupul se dezvoltă, alimentat de propria energie. Studenţii de pretutindeni au mari resurse de furie şi amărăciune, iar cei din China nu făceau opinie separată. O seamă de băieţi se aflau acolo sperând să cucerească fetele – altă motivaţie universală la studenţi – dar factorul unificator era dat de mânia provocată de faptele petrecute soldaţilor şi patriei lor, mânie care sporea atunci când îşi aminteau de minciunile difuzate de către televiziunea naţională, minciuni atât de clar ruinate de realitatea văzută pe internet, o sursă în care căpătaseră încredere.

Exista un singur loc în care puteau să meargă, Piaţa Tiananmen, a „Păcii Cereşti”, centrul psihologic al ţării lor; se îndreptară într-acolo ca pilitura de fier atrasă de magnet. Momentul ales lucra în favoarea lor. Poliţia din Beijing, precum forţele de poliţie din întreaga lume, lucra douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore, în trei schimburi de durate inegale, iar tura cu cele mai mici efective era cea dintre orele 23.00 şi 7.00. În acel interval, majoritatea oamenilor dormeau, în consecinţă erau mai puţine delicte de suprimat, aşa că acea tură avea cea mai redusă încadrare de personal, efectivul fiind compus din acei poliţişti pe care comandanţii îi agreau cel mai puţin, deoarece nici unui om întreg la minte nu-i plăcea să ducă o viaţă de vampir, stând treaz în întuneric, în loc să muncească la lumina zilei. Aşa că puţinii poliţişti aflaţi la datorie la acea oră erau cei care rataseră să se distingă pe

plan profesional sau care nu erau pe placul căpitanilor, astfel că reacţionau prin a nu-şi lua îndatorirea în serios.

Apariţia primilor studenţi în piaţă abia dacă fu remarcată de cei doi poliţişti prezenţi acolo. Principalele lor îndatoriri constau în dirijarea traficului şi/sau furnizarea de indicaţii turiştilor străini (deseori ameţiţi) despre cum să se-ntoarcă la hotel. Singurele pericole cu care se confruntau de obicei erau bliţurile orbitoare ale aparatelor de fotografiat mânuite de nătângii şi beţivanii *gwai.*

Noua situaţie îi luă complet prin surprindere, iar prima lor reacţie fu să nu întreprindă nimic, doar să privească. Prezenţa unui număr atât de mare de tineri în piaţă *era* neobişnuită, dar momentan nu *făceau* nimic ilegal, aşa că poliţiştii stăteau şi se uitau amuzaţi. Nici măcar nu raportară ce se petrecea, deoarece căpitanul lor era o pacoste, care oricum n-ar fi ştiut ce să facă.

— Dar dacă ne vor ataca armele nucleare? puse întrebarea ministrul de interne Tong Jie.

— Deja au făcut-o, le reaminti Zhang. Au scufundat submarinul nostru dotat cu rachete, dacă vă amintiţi. Dacă vor ataca totodată şi rachetele noastre cu baza la sol, atunci înseamnă că plănuiesc să ne atace întreaga naţiune, nu doar forţele armate şi atunci n-ar mai fi nimic care să-i reţină. Ar fi o provocare gravă şi deliberată, nu-i aşa, Shen?

Ministrul de externe înclină din cap.

— Ar fi un act neamical.

— Cum ne apărăm contra lui? întrebă Tan Deshi.

— Baza de rachete se află la mare depărtare de graniţe. Fiecare rachetă se află într-un siloz de beton armat, solid construit, explică ministrul Luo. Mai mult de-atât, de curând le-am fortificat cu blindaje de oţel pentru a devia bombele care pot cădea pe ele. Cel mai bun mod prin care le putem întări suplimentar apărarea ar fi dispunerea de baterii de rachete sol-aer.

— Şi dacă americanii utilizează bombardierele lor invizibile? îl chestionă Tan.

— Apărarea contra lor este pasivă, reprezentată de

pălăriile de oţel montate pe silozuri. Avem trupe dislocate acolo – personal de pază din Comandamentul 2 Artilerie – dar ei sunt doar pentru a asigura paza contra intruşilor de la sol. Dacă se va produce un atac terestru, atunci ar trebui să lansăm rachetele. Principiul este să le folosim sau să le pierdem. Un atac asupra armelor noastre strategice ar fi precursorul unui atac contra întregii naţiuni. Acesta-i singurul nostru atu, explică Luo. Unicul lucru de care chiar şi americanii se tem.

— Păi aşa ar trebui, îl aprobă Zhang Han Sen. Acesta-i modul prin care le spunem americanilor unde trebuie să se oprească şi ce trebuie să facă. De fapt, tocmai acum este momentul oportun să le spunem americanilor că intenţionăm să folosim acele rachete dacă ei ne presează prea rău.

— Să-i ameninţăm pe americani cu arme nucleare? întrebă Fang. Este oare înţelept? Sigur ştiu de rachetele noastre. O ameninţare deschisă asupra unei naţiuni puternice este foarte neînţeleaptă.

— Trebuie să-nţeleagă că sunt limite peste care nu pot trece, insistă Zhang. Da, ne pot răni, dar şi noi putem, iar acesta-i genul de armă împotriva căreia ei nu au mijloace de apărare şi sentimentalismul lor faţă de popor joacă în favoarea noastră, nu a lor. Este timpul ca America să ne considere egala ei, nu o ţară minoră a cărei putere o pot ignora.

— Repet, tovarăşe, rosti Fang, că ar fi un act foarte neînţelept. Când cineva îţi pune pistolul la tâmplă, nu încerci să-l înspăimânţi.

— Fang, eşti prietenul meu de mulţi ani, dar îţi zic că greşeşti. *Noi* ţinem acum pistolul. Americanii respectă numai acţiunile de forţă. Asta-i va pune pe gânduri. Luo, rachetele sunt gata de lansare?

Ministrul apărării dădu din cap.

— Nu, ieri am convenit să nu le pregătim de lansare. Pregătirile iau cam două ore – alimentarea lor cu combustibil. După aceea, pot fi ţinute în condiţii de lansare cam patruzeci şi opt de ore. Atunci le descarci

combustibilul, le faci inspecţia tehnică – asta ia cam patru ore – apoi le poţi din nou alimenta. Putem cu uşurinţă menţine jumătate dintre ele în condiţii de lansare, pe termen nedefinit.

— Tovarăşi, cred că este în interesul nostru să pregătim rachetele de lansare.

— Nu! îl contră Fang. Americanii pot privi asta ca o provocare periculoasă şi să-i provoci în modul acesta e curată nebunie!

— Şi mai trebuie să-l punem pe Shen să le amintească americanilor că noi avem asemenea arme, iar ei nu, continuă Zhang.

— Asta va atrage un atac împotriva noastră! aproape ţipă Fang. Nu au rachete, ce-i drept, însă au alte mijloace de-a ne ataca, iar dacă noi îi ameninţăm acum, când suntem deja angrenaţi într-un război, vom provoca garantat un răspuns armat.

— Nu cred, Fang, replică Zhang. Nu vor risca vieţile a milioane dintre cetăţenii lor pentru vieţile populaţiei noastre. N-au tăria necesară pentru un astfel de risc.

— Risc, zici tu. Ne jucăm cu viaţa patriei noastre? Zhang, eşti nebun. Asta-i demenţă, insistă Fang.

— Nu am drept de vot la această masă, observă Qian. Însă am fost membru de partid de-a lungul întregii mele vieţi de adult şi am servit bine Republica Populară, consider eu. Datoria noastră, a celor de-aici, este să construim o ţară, nu s-o distrugem. Ce-am făcut noi? Am transformat China într-un hoţ, un tâlhar de drumul mare – un tâlhar care *a dat greş,* după cum a spus Luo! Am pierdut partida pentru câştigarea bogăţiilor naturale, iar acum trebuie să ne reorientăm conform acestei situaţii. Putem să reparăm răul pe care l-am adus ţării noastre şi poporului ei. Procesul de recuperare va cere să arătăm umilinţă, nu sfidare aprigă. Să-i ameninţăm în momentul de faţă pe americani denotă slăbiciune, nu tărie. E gestul unui bărbat impotent care se străduieşte să-şi arate a sa *gau.* Americanii îl vor percepe drept un act nebunesc şi necugetat.

— Naţiunea va supravieţui dacă *noi* supravieţuim în

postul de conducători ai unei Chine puternice, contraatacă Zhang; trebuie să îi facem pe americani să ştie că nu mai pot face alte presiuni asupra noastră. Tovarăşi, nu faceţi greşeli. Vieţile noastre atârnă de decizia acestei întruniri. Nu sugerez să lansăm un atac nuclear contra Americii. Propun ca noi să demonstrăm americanilor soluţia noastră, iar dacă ei continuă să ne preseze, atunci îi vom pedepsi – pe ei şi pe ruşi. Tovarăşi, propun să ne alimentăm rachetele, să le facem gata de acţiune, apoi să-i permitem lui Shen să le comunice americanilor că există limite peste care nu putem fi siliţi să trecem fără repercusiuni dintre cele mai grave.

— Nu! declamă Fang. Ar fi sinonim cu ameninţarea unui război nuclear. *Nu trebuie sa facem aşa ceva!*

— Dacă nu facem asta, suntem pierduţi cu toţii, spuse Tan Deshi, de la Ministerul Securităţii Statului. Îmi pare rău, Fang, dar aici Zhang are dreptate. Sunt singurele arme cu care-i putem ţine în frâu pe americani. Ar putea fi tentaţi să lanseze un atac contra lor – dacă fac asta…

— Dacă o fac, atunci va trebui să le folosim, deoarece dacă ne lasă fără aceste arme ne pot ataca la discreţie şi pot distruge tot ce-am construit în şaizeci de ani, trase concluzia Zhang. Cer să trecem la vot.

Fang raţionă că brusc, şi fără pic de raţiune, şedinţa năvălise pe un făgaş ilogic şi lipsit de sens, care ducea către dezastru. Dar era singurul care vedea acest lucru, pentru prima oară în viaţa sa luând atitudine împotriva celorlalţi, într-un final, şedinţa se destrămă. Membrii Biroului Politic se duseră direct la casele lor. Niciunul dintre ei nu trecu pe parcurs prin Piaţa Tiananmen şi toţi se duseră rapid la culcare.

Pe pistă erau douăzeci şi cinci de elicoptere UH-60A Blackhawk şi cincisprezece Apache. Fiecare avea grinzi de susţinere pe flancurile fuzelajului. Cele de pe Blackhawk aveau acroşate rezervoare de combustibil. Elicopterele Apache aveau ataşate atât rezervoare, cât şi rachete. Echipajele se strânseseră în grupuri, să studieze hărţile.

Clark preluă conducerea. Purta un echipament stil Ninja de culoare neagră. Un soldat îi conduse pe el şi pe Kirillin – acesta purta o uniformă de camuflaj cu pete ca de fulgi de nea, utilizată de trupele aeropurtate ruse – până la colonelul Boyle.

— Salutare, sunt Dick Boyle.

— Sunt John Clark, iar acesta-i generalul-locotenent Iuri Kirillin. Eu reprezint RAINBOW, explică John. El e din Spetsnaz.

Boyle salută.

— Eu sunt şoferul vostru, domnilor. Obiectivul se află la o depărtare de o mie o sută cincizeci de kilometri. Abia putem acoperi distanţa cu combustibilul pe care-l cărăm, însă la întoarcere va trebui să realimentăm. Vom face asta chiar aici – indică un punct pe harta de navigaţie – culmea dealului aflată la vest de acest orăşel numit Chicheng. Suntem norocoşi. Două avioane cargo C-130 vor paraşuta materiale pentru noi. Acoperirea aeriană va fi făcută de avioanele F-15, plus câteva F-16 care se vor ocupa de radarele întâlnite pe traseu, iar când vom fi pe punctul de-a ajunge la destinaţie, opt F-117 vor face praf baza aviaţiei de vânătoare de la Anshan. Asta ar trebui să elimine orice amestec din partea aviaţiei chineze de vânătoare. Baza de rachete are alocată o forţă de securitate, presupusă a fi de tăria unui batalion, amplasată în cazarma de-aici – de data asta folosi o fotografie prin satelit şi cinci dintre elicopterele mele Apache vor spulbera cu rachete amplasamentul. Celelalte vor acorda sprijin direct. Singura întrebare ce s-ar mai putea pune este cât de aproape de acele silozuri vreţi să vă deşănţăm?

— Aterizaţi chiar în capul blestemăţiilor alea, îi spuse Clark, privindu-l pe Kirillin.

— De acord, cu cât mai aproape cu atât mai bine.

Boyle încuviinţă.

— Mi se pare corect. Elicopterele au vopsite pe ele numere care indică silozul spre care vor zbura. Eu zbor în frunte şi mă voi îndrepta exact spre ăsta de-aici.

— Înseamnă că voi călători cu dumneavoastră, îl informă

Clark.

— Câţi sunteţi?

— Eu plus zece.

— Bine, echipamentul vostru de protecţie chimică e în elicopter. Îmbrăcaţi-l, apoi decolăm. Latrinele sunt în direcţia aia, arătă Boyle. Ar fi bine să vă uşuraţi înainte de începerea zborului. Cincisprezece minute.

Clark se duse în direcţia indicată, urmat de Kirillin. Amândoi erau soldaţi bătrâni şi ştiau în cel mai mic detaliu ce au de făcut, iar uşurarea vezicii era la fel de vitală ca şi încărcarea unei arme.

— Ai mai fost în China, John?

— Nu. În Taiwan, o singură dată, cu multă vreme în urmă, ca să mă regulez, să mă droghez şi să mă tatuez.

— Nicio şansă să ai parte de aşa ceva în excursia de-acum. Ştii, amândoi suntem prea bătrâni pentru asta.

— Ştiu, zise Clark, trăgându-şi fermoarul. Dar nu ai de gând să stai aici, aşa-i?

— Un conducător trebuie să fie alături de oamenii săi, Ivan Timofievici.

— Adevărat, Iuri. Baftă.

— Nu vor lansa un atac nuclear contra patriei mele şi nici asupra patriei tale, făgădui Kirillin. Nu atâta timp cât trăiesc.

— Ştii, Iuri, ai fi un tip pe cinste în cadrul SOG 3.

— Ce-i aia, John?

— Îţi voi spune la întoarcere, când vom bea câteva rânduri.

Soldaţii se echipau în preajma elicopterelor care le erau desemnate. Echipamentul de protecţie chimică al armatei americane era grosolan, dar nu în chip exagerat. Ca multe alte obiecte fabricate de americani, era dezvoltarea unui concept britanic, impregnând ţesătura cu cărbune pentru a absorbi şi neutraliza gazele toxice şi o glugă care…

— Nu putem folosi staţiile radio purtând chestia asta, remarcă Mike Pierce. Strâmbă antena.

— Încearcă aşa, sugeră Homer Johnston, demontând antena şi pliind-o sub plasa ce acoperea casca.

— Bună treabă, Homer, zise Eddie Price, urmărindu-i gesturile şi încercând să-l imite.

Casca din kevlar, model american, se potrivea de minune sub gluga pe care ei nu o puseră încă, din motive de confort, până când nu urmau să aibă nevoie de ea. Echiparea odată încheiată se îmbarcară în elicoptere, iar echipajele porniră motoarele General Electric. Aparatele Blackhawk îşi luară zborul. Soldaţii din forţele speciale erau aşezaţi pe ceea ce erau – în termeni militari – scaune confortabile, fixaţi de ele cu centuri cu patru puncte de prindere. Clark ocupă locul aflat în spatele consolei dintre scaunele piloţilor şi se conectă la intercomunicaţie.

— Cine sunteţi dumneavoastră, mai exact? îl întrebă Boyle.

— Păi voi fi nevoit să te ucid după ce-ţi dezvălui asta; eu sunt din CIA. Înainte de-asta, am fost în marină.

— SEAL[120]? îl chestionă Boyle.

— Cu brevet şi tot tacâmul. Cu vreo doi ani în urmă am pus pe picioare acest grup, intitulat RAINBOW; operaţiuni speciale, combaterea terorismului, genul ăsta de lucruri.

— Acţiunea din parcul de distracţii?

— Noi am fost.

— Aţi avut un Blackhawk ca sprijin atunci. Cine era pilotul?

— Dan Malloy. Când pilotează are numele de apel „URSUL”. Îl cunoşti?

— Din infanteria marină, corect?

— Da, încuviinţă Clark.

— Nu l-am întâlnit niciodată, însă am auzit câte ceva despre el. Cred că acum e în D.C.

— Mda, ne-a părăsit ca să preia manşa avionului VMH-1.

— E pilotul preşedintelui?

— Corect.

— Beton, observă Boyle.

---

[120] SEAL – Trupele speciale ale marinei americane, a căror denumire provine din acronimul Sea – Air – Land, organizate, antrenate şi dotate pentru a îndeplini misiuni speciale în zone maritime, ale râurilor şi fluviilor, de litoral şi adiacente acestora, (n.tr.).

— De cât timp faci asta?

— Să pilotez elicoptere? Oh, optsprezece ani. Patru mii de ore de zbor. M-am născut într-un Huey şi am crescut într-unul din astea. Sunt calificat şi pentru Apache.

— Ce părere ai despre misiune? îl întrebă John.

— E lungă, fu replica, iar Clark spera ca acesta să fie unicul motiv de îngrijorare. De o durere de spate puteai scăpa destul de repede.

— Aş vrea să existe o altă cale de-a face asta, Robby, zise Ryan în timpul prânzului.

I se părea de-a dreptul oribil să stea în bucătăria Casei Albe, mâncând un cheesburger în compania celui mai bun prieten al lui, în vreme ce alţii – inclusiv doi oameni pe care-i cunoştea bine, după cum aflase Jack – înfruntau pericolul. Era suficient pentru a-i tăia pofta de mâncare, mai eficient decât carnea cu nivel redus de colesterol din meniu. Se aşeză şi sorbi din paharul cu Cola.

— Uite ce-i – dacă ai de gând să aştepţi două zile, atât cât au nevoie cei de la Lockheed-Martin să asambleze bombele, urmează apoi încă o zi să le transportăm cu avionul în Siberia şi încă doisprezece ore, alocate misiunii de atac. Poate chiar mai mult. Avioanele Negre zboară numai pe timp de noapte, îţi aminteşti? sublinie vicepreşedintele.

— Tu te pricepi mai bine decât mine.

— Jack, nici mie nu-mi place mai mult decât ţie, OK*?* Dar după douăzeci de ani de carieră pe portavioane am învăţat să alung stresul atunci când prietenii mei sunt la strâmtoare. Dacă nu făceam aşa, îmi puteam lua adio de la zbor. Mănâncă, omule, ai nevoie de forţă. Ce mai face Andrea?

Întrebarea dădu naştere unui surâs ironic.

— Azi-dimineaţă şi-a vărsat maţele. A trebuit să folosească toaleta mea privată. O termină, se simte la fel de jenată ca o persoană prinsă dezbrăcată în Times Square.

— Face o muncă de bărbat şi nu vrea să pară papă-lapte, explică Robby. E greu să faci parte dintr-o gaşcă de băieţi

atunci când n-ai penis, dar ea se străduieşte din greu. Îi recunosc meritul acesta.

— Cathy zice că greţurile îi vor trece, dar ea ar vrea să treacă mai repede. Aruncă o privire şi o văzu pe Andrea stând în cadrul uşii, atentă ca întotdeauna, protejându-şi preşedintele.

— E un agent bun, admise Jackson.

— Ce-ţi mai face tatăl?

— Nu prea rău. Câteva posturi TV religioase vor ca el şi Gerry Patterson să mai dea unele spectacole picante în dimineţile de duminică. Se gândeşte la propunere. Banii ar prinde bine înzestrării bisericii.

— Formează un cuplu impresionant.

— Da, Gerry nu se descurcă rău pentru un alb – de fapt, e un tip foarte de treabă, zice tata. Totuşi nu prea sunt sigur de chestia cu emisiunea TV. E prea uşor să te duci la Hollywood şi să distrezi audienţa în loc să-ţi păstoreşti turma.

— Tatăl tău e un adevărat gentleman, Robby.

Jackson îşi ridică privirea.

— Sunt bucuros că spui asta. Ne-a crescut foarte bine, deşi lui i-a fost destul de greu după ce-a murit mama. Dar poate fi şi o adevărată haimana. Face ca toţi dracii atunci când mă vede că beau o bere. Dar ce naiba, doar e meseria lui să strige la oameni.

— Spune-i că odinioară Iisus a făcut pe barmanul. A fost primul său miracol public.

— I-am spus-o deja, iar el a zis că Iisus poate să facă ce vrea, băiete, însă *tu* nu eşti Iisus. Vicepreşedintele trase un hohot de râs. Mănâncă, Jack.

— Da, mămico.

— Mâncarea nu-i aşa de rea, remarcă Al Gregory, aflat la trei kilometri depărtare, în careul navei USS *Gettysburg.*

— Pe o navă de război nu găseşti nici femei, nici băutură, sublinie comandantul Blandy. Oricum, pe-a noastră nu încă. Dar trebuie să ai parte de ceva distracţie. Aşadar, în ce stare sunt rachetele?

— Programul a fost în întregime instalat şi am expediat prin e-mail îmbunătăţirile aduse. Aşa că toate navele de clasa Aegis ar trebuie să-l aibă acum.

— Tocmai am auzit că azi-dimineaţă cei de la biroul Aegis din cadrul Pentagonului au avut o mică criză de isterie legată de această afacere. N-au aprobat programul.

— Spuneţi-le să ia legătura cu Tony Bretano, sugeră Gregory.

— Mai explicaţi-mi o dată ce anume aţi îmbunătăţit?

— Programul de identificare a ţintei din ogiva rachetei. Am scurtat liniile de cod astfel încât programul să ruleze mai rapid. Şi am reprogramat rata de baleiere a laserului din sistemul de declanşare a focului, astfel încât să obţin o mai bună apropiere de ţintă. Ar trebui să elimine problema pe care rachetele Patriot au avut-o cu Scudurile în anii ’91 – pe vremea aceea am ajutat la ameliorarea programului lor, însă acesta de-acum este cu aproape o jumătate de ordin de mărime mai rapid.

— Fără o îmbunătăţire a echipamentului hardware? se miră comandantul.

— Da, ar fi fost *mai bine* să fi mărit raza de acţiune a laserului, însă o scoatem la capăt şi fără această îmbunătăţire – cel puţin la simularea computerizată s-a comportat bine.

— Dă Doamne să nu fie nevoie să-l probăm în realitate.

— Oh, da, domnule căpitan. O bombă nucleară care se-ndreaptă spre un oraş e un lucru *tare* rău.

— Amin.

Se adunaseră deja cinci mii de tineri şi veneau în continuare alţii, chemaţi prin intermediul telefoanelor celulare, căci toată lumea părea să aibă aşa ceva. Unii aveau chiar şi computere portabile ataşate la telefoanele mobile astfel încât să poată naviga pe internet chiar şi acolo, în aer liber. Era o noapte senină, fără vreun strop de ploaie care să le strice computerele. Liderii maselor – considerau că acum demonstrau – alergau de colo-colo pentru a se informa şi a transmite veştile mai departe

amicilor. Prima mare demonstraţie studenţească din Piaţa Tiananmen fusese alimentată de ştirile transmise prin fax. Cea din momentul actual făcuse un salt în privinţa tehnologiei. În general, tinerii se strângeau în grupuri, discutând excitaţi între ei şi cerând mai mult sprijin din partea altor tineri. Prima demonstraţie de acest gen eşuase, însă pe vremea aceea ei abia învăţau să meargă şi amintirile lor asupra acelui eveniment erau în cel mai bun caz sumare. Erau suficient de maturi şi educaţi pentru a şti ce schimbări trebuiau făcute, însă nu îndeajuns de maturi şi experimentaţi pentru a realiza că în societatea lor schimbările erau imposibile. Şi nici nu-şi dădeau seama cât de periculoasă putea fi acea combinaţie.

Solul de sub ei era întunecat, lipsit de lumini. Nici măcar echipamentul de vedere pe timp de noapte nu le era de mare ajutor, dezvăluindu-le doar caracteristici brute ale terenului cum ar fi culmi de dealuri şi coline. Acolo jos erau doar puţine lumini. Existau ceva locuinţe şi câteva clădiri, dar la acea oră din noapte puţini oameni erau treji şi toate luminile erau stinse.

Singurele surse mobile de lumină pe care le puteau zări erau vârfurile palelor de la elicele portante ale elicopterelor, încălzite de frecarea cu aerul până la o temperatură care-ţi frigea pielea la atingere, suficient de fierbinţi pentru a străluci în spectrul infraroşu detectat de ochelarii lor pentru vedere nocturnă. Mare parte din soldaţi erau toropiţi de legănarea monotonă produsă de vibraţiile aeronavei, iar starea de semisomnolenţă îi ajuta să-şi treacă timpul mai uşor.

Lucrul nu era valabil pentru Clark, aşezat în spatele piloţilor, care privea fotografiile luate prin satelit ale bazei de rachete din Xuanhua, studiindu-le la lumina cu infraroşu a ochelarilor săi speciali, căutând informaţii care i-ar fi putut scăpa la examinările anterioare. Avea încredere în oamenii săi. Chavez se transformase într-un excelent conducător tactic, iar soldaţii, cu toţii sergenţi experimentaţi, se vor folosi de toate învăţămintele şi vasta

lor abilitate profesională.

Ruşii din celelalte elicoptere se vor descurca şi ei la fel de bine, socotea el. Mai tineri – în medie cu opt ani – decât componenţii forţei RAINBOW, erau cu toţii ofiţeri de carieră, în general locotenenţi şi căpitani plus câţiva maiori, absolut toţi absolvenţi de facultate, bine educaţi, lucru care echivala cu cinci ani petrecuţi sub arme. Pe deasupra, erau tineri şi motivaţi, suficient de inteligenţi pentru a lua singuri decizii şi foarte eficienţi în mânuirea armelor.

Misiunea va merge bine, gândi John. Se aplecă să examineze ceasul de pe panoul de bord al elicopterului. Încă patruzeci de minute. Răsucindu-se, remarcă prin intermediul ochelarilor pentru viziune nocturnă că spre răsărit cerul începuse să se lumineze. Atacau baza de rachete chiar înainte de ivirea zorilor.

Pentru Avioanele Negre fusese o misiune incredibil de uşoară. Ajungând unul câte unul deasupra ţintei, la intervale de treizeci de secunde, deschiseseră fiecare trapele bombelor şi lansară câte două bombe, la zece secunde una de alta. Fiecare pilot, având avionul pe pilot automat, poziţionase spotul laserului de ghidare asupra unei secţiuni dinainte alocate a pistei. Bombele erau primul model de arme cu ghidaj laser Paveway-II, având ca bază bomba de aviaţie Mark-84 de o mie de kilograme care conţinea un focos ieftin – 7,95 dolari bucata – M905 reglat să declanşeze explozia la o sutime de secundă după impact, astfel încât să poată face în beton o gaură de aproape şase metri diametru şi adâncă de trei metri. Toate cele şaisprezece bombe îşi îndepliniseră sarcina, spre surpriza somnoroasei echipe din tumul de control, provocând destul zgomot pentru a trezi orice persoană pe o rază de opt kilometri – şi astfel baza Anshan a aviaţiei de vânătoare fu scoasă din funcţiune extrem de rapid şi urma să rămână aşa timp de cel puţin o săptămână. Cele opt F-117 se întorseseră în formaţie şi reveniseră la baza lor din Jigansk. Pilotarea unui Avion Negru nu era mai excitantă, mare parte din timp, decât conducerea unui 737 de

pasageri al Southwest Airlines.

— De ce dracului n-au trimis un aparat Dark Star să urmărească misiunea? îl chestionă Jack.

— Presupun că nimănui nu i-a trecut prin minte, răspunse Jackson. Se înapoiaseră în Celula de Criză.

— Dar sateliţii de spionaj?

— Nu-i momentul, îi explică Ed Foley. Următoarea trecere pe deasupra zonei va fi peste patru ore. Clark are un telefon cu transmisie via satelit. Ne va ţine la curent cu misiunea.

— Grozav. Ryan se lăsă pe spătarul scaunului, care brusc nu i se mai păru teribil de confortabil.

— Zăresc obiectivul, rosti Boyle în intercom. Apoi vorbi la radio. BANDITUL ŞASE către pui, obiectivul la vedere. Verificare, terminat.

„Doi”. „Trei”. „Patru”. „Cinci” „Şase”. „Şapte”. „Opt”. „Nouă”. „Zece”

— COCHISE, verifică.

— Aici LIDERUL COCHISE cu cinci tovarăşi, vedem obiectivul.

— CROOK cu cinci, obiectiv la vedere, raportă a doua formaţie de elicoptere de atac.

— În regulă, procedaţi cum aţi fost instruiţi. Executarea, executarea, executarea!

Clark era acum cu simţurile în alertă, la fel ca şi soldaţii din spatele său. Somnul pierise şi adrenalina le gonea prin sânge. Îi vedea cum dau din cap şi cască. Armele le ţineau strâns lângă corp şi fiecare bărbat îşi plasase mâna stângă peste sistemul de eliberare rapidă a centurilor de siguranţă.

Formaţia COCHISE atacă prima, orientându-se către cazarma batalionului de securitate însărcinat cu paza rachetelor. Clădirea părea a fi desprinsă dintr-o bază militară americană din cel de-al Doilea Război Mondial – o construcţie de lemn cu două etaje, cu acoperiş de carton smolit, vopsită în alb. Afară era o gheretă de pază, vopsită tot în alb, care strălucea pe vizoarele cu intensificare de

lumină ale trăgătorilor din elicopterele Apache. Îi puteau vedea chiar şi pe cei doi soldaţi din interior, care fără îndoială se apropiau de sfârşitul schimbului lor de gardă, stând relaxaţi, cu armele în bandulieră, pentru că *nimeni* nu venise până acolo decât rareori, pe timp de zi, niciodată noaptea – dacă nu-l puneau la socoteală pe comandantul batalionului care se-ntorcea adesea beat de la şedinţele de comandament.

Îşi răsuciră uşor capetele atunci când crezură că aud ceva straniu, însă rotorul cu patru pale al elicopterelor Apache fusese proiectat pentru un nivel redus de zgomot, aşa că santinelele încă se zgâiau atunci când observară prima flacără…

Armele selectate de trăgător erau proiectile reactive nedirijate de calibrul 70 mm, purtate în containere acroşate de scurtele aripi ale aparatului Apache. Trei dintre cele cinci elicoptere ale formaţiei executară prima trecere, două rămânând în rezervă, în caz că se iveşte ceva neaşteptat. Zburau jos, pentru a-şi masca siluetele pe fundalul dealurilor din spatele lor şi deschiseră focul de la două sute de metri distanţă. Prima salvă de patru rachete aruncă în aer ghereta de pază şi cele două santinele somnoroase. Zgomotul era suficient de puternic pentru a-i trezi pe cei aflaţi în cazarmă, dar a doua salvă de rachete, cincisprezece la număr, ajunse acolo înainte ca cineva din interior să poată face mai mult decât să deschidă ochii. Ambele etaje ale construcţiei fură lovite şi majoritatea ocupanţilor muriră în somn, în timp ce visau. Aparatele Apache ezitau acum, având încă muniţie de consumat. Pe latura cealaltă a clădirii se mai afla un post secundar de pază; LIDERUL COCHISE dădu ocol cazărmii şi îl reperă. Cei doi soldaţi aflaţi acolo aveau armele în mâini şi trăgeau orbeşte în aer, iar trăgătorul din elicopter selectă tunul de 20 mm şi îi mătură cu o rafală. Apoi Apache-ul pivotă în aer şi trase rachetele rămase în cazarmă, fiind imediat evident că oricine ar mai fi fost în viaţă acolo ar fi trăit numai ca urmare a unei minuni cereşti şi nu mai putea constitui o viitoare ameninţare pentru misiunea de atac.

— COCHISE Patru şi Cinci, aici Liderul. Mergeţi să-l susţineţi pe CROOK, nu mai avem nevoie de voi aici.

— Am înţeles, şefu', replicară amândoi. Cele două elicoptere de atac se îndepărtară, lăsându-le pe primele trei să caute şi să anihileze orice semn de viaţă.

Formaţia CROOK, compusă tot din cinci Apache, gonea exact în faţa elicopterelor Blackhawk. Descoperiră că fiecare siloz avea un mic post de gardă, cu câte două santinele şi de acelea se debarasară cu focul tunurilor de bord. Apoi aparatele Apache luară altitudine, descriind lent cercuri, câte unul la o pereche de silozuri, cercetând după orice urmă de mişcare, dar nedetectând nimic.

Colonelul Dick Boyle, BANDITUL ŞASE, îşi opri elicopterul în zbor la punct fix la un metru deasupra Silozului 1, cum era marcat pe fotografiile făcute de satelit.

— Liber! strigă copilotul în intercom. Soldaţii RAINBOW săriră jos în partea de est a silozului; pălăria chinezească de oţel, structura care arăta precum un cornet de îngheţată răsturnat, îi împiedicase să aterizeze exact pe uşa de acces.

Postul de comandă al bazei era cea mai bine protejată structură dintre toate clădirile. Fusese îngropată la zece metri sub nivelul solului, cei zece metri fiind de fapt un tavan de beton armat, capabil să reziste la o explozie nucleară produsă la o distanţă de o sută de metri, cel puţin aşa făgăduiseră proiectanţii săi. În interior se afla o echipă de zece oameni, comandată de generalul-maior Xun Qing-Nian. Făcea parte din Comandamentul 2 Artilerie (denumirea dată forţelor chineze de rachete strategice) de când absolvise universitatea, unde obţinuse o diplomă de inginer. Cu numai trei ore în urmă supraveghease personal alimentarea tuturor celor douăsprezece rachete balistice intercontinentale CSS-4, fapt fără precedent până atunci, din câte ştia el. Ordinul de-a le alimenta nu fusese însoţit de niciun fel de explicaţie, deşi nu era nevoie de un savant expert în rachete – ceea ce el era totuşi, prin profesie – pentru a face legătura între acea acţiune şi războiul care se

purta în Rusia.

Ca toţi militarii Armatei Populare de Eliberare era extrem de disciplinat şi întotdeauna conştient de faptul că el deţinea controlul celor mai valoroase arme din arsenalul patriei. Alarma fusese dată de una dintre santinelele aflate în posturile de pază ale silozurilor, iar personalul său puse în funcţiune camerele TV utilizate pentru supravegherea bazei. Erau camere învechite, care aveau nevoie de lumină, aşa că porniră şi reţeaua de iluminat.

— Ce mama dracului! urlă Chavez. Stingeţi luminile! ordonă el prin radio.

Nu era o sarcină dificilă. Stâlpii de iluminat nu erau prea înalţi şi nici nu se aflau la mare distanţă de ei. Chavez împroşcă unul cu pistolul mitralieră MP-10 şi lumina se stinse. La niciunul dintre silozuri luminile nu rezistară mai mult de cinci secunde.

— Suntem atacaţi, spuse generalul Xun cu o voce şoptită, neîncrezătoare. Suntem atacaţi, repetă el. Dar fusese antrenat pentru asta. Alertaţi forţele de pază, îi ordonă unui subofiţer. Fă-mi legătura cu Beijingul, îi ordonă altuia.

La Silozul 1 Paddy Connolly aleargă spre conductele care duceau către o cutie de beton ce marca vârful silozului. De fiecare dintre ele ataşă un calup de Compoziţia B, explozivul său preferat. În fiecare calup introduse o capsă detonantă. Doi oameni, Eddie Price şi Hank Patterson, se postaseră în genunchi lângă el, având armele pregătite pentru respingerea unei forţe de răspuns, forţă care nu era de zărit nicăieri.

— *Arde!* strigă Patterson, alergând în urma celorlalţi doi. Se aruncară la pământ, adăpostiţi în spatele betonului, iar Hank acţionă mânerul detonatorului. O milisecundă mai târziu, conductele erau făcute ţăndări.

— Măştile! le spuse tuturor prin radio… dar din conductele de alimentare nu ieşeau niciun fel de vapori. Era o veste bună, nu?

— Haide! urlă Eddie Price la el. Cei trei oameni, acoperiţi

acum de alţi doi, căutară uşa de metal a intrării de întreţinere.

— Ed, suntem la sol, suntem la sol, vorbea Clark în telefonul cu legătură prin satelit, la cincizeci de metri mai departe. Cazarma s-a dus şi nu întâlnim opoziţie la sol. Acum aruncăm conductele în aer. Te contactez în curând. Terminat.

— Ei, rahat, rosti Ed Foley în biroul său, dar linia amuţise.

— Poftim? La Beijing, aflat cu o oră înainte, soarele răsărise deja. Mareşalul Luo, abia trezit după o repriză insuficientă de somn care urmase celei mai proaste zile ale sale de la Revoluţia Culturală încoace, strângea în mână receptorul unui telefon. Ce-nseamnă asta? ceru el lămuriri.

— Sunt generalul-maior Xun Qing-Niang de la baza de rachete Xuanha. Suntem atacaţi. Deasupra noastră sunt inamici care încearcă să distrugă rachetele. Cer instrucţiuni!

— Respinge atacul! fu prima idee a lui Luo.

— Soldaţii batalionului de apărare sunt morţi, nimeni nu mai răspunde. Tovarăşe ministru, ce am de făcut?

— Rachetele sunt alimentate şi gata de lansare?

— Da!

Luo privi împrejur, însă în dormitor nu era nicio persoană care să-l sfătuiască. Cele mai nepreţuite mijloace de luptă ale ţării sale erau pe punctul de a-i fi răpite de sub control. Ordinul său nu era un automatism. Mai întâi stătu să se gândească, dar în final decise că nu mai conta cât de cumpănită era decizia sa.

— Lansaţi rachetele, îi spuse generalului aflat la mare distanţă.

— Repetaţi ordinul, auzi Luo.

— *Lansaţi rachetele!* tună vocea sa. *Lansaţi rachetele ACUM!*

— La ordinul dumneavoastră, replică vocea.

— La naiba, zise sergentul Connolly. Asta-i o nenorocită

de uşă! Primul calup de exploziv nu făcuse altceva decât să ardă vopseaua. De data asta ataşase încărcături cumulative de balamalele superioare şi inferioare ale uşii şi se dădu înapoi. Acum va merge, promise el, în timp ce întindea firele.

Zgomotul care urmă dădu greutate vorbelor sale. Când se uitară din nou la uşă observară că dispăruse. Fusese azvârlită în interior, unde trebuie să fi zburat prin siloz precum o creatură din…

— Pe tot iadul şi toţi dracii! se răsuci Connolly. Fugiţi! FUGIŢI!

Price şi Patterson nu mai aveau nevoie de încurajări. Fugeau să scape cu viaţă. Connolly îi prinse din urmă în vreme ce îşi punea gluga costumului de protecţie şi nu se opri din goană până ce nu ajunse la peste o sută de metri depărtare.

— Afurisita de rachetă e alimentată. Uşa a rupt tancul superior de combustibil. Va sări în aer!

— Rahat! Către toată echipa, aici Price, rachetele sunt alimentate, repet, rachetele sunt alimentate. Îndepărtaţi-vă dracului de silozuri!

Dovada sosi din direcţia Silozului 8, aflat la sud de Price. Structura de beton aflată deasupra ţâşni în aer, iar sub ea erupse o coloană de flăcări şi fum. Silozul 1, desemnat lor, făcu acelaşi lucru, o limbă de flăcări ieşind în lateral, prin uşa de serviciu distrusă.

Semnătura în infraroşu era imposibil de trecut cu vederea. Deasupra ecuatorului, un satelit DSP se focaliză asupra sursei de căldură şi trimise un semnal spre Sunnyvale, California. De-acolo semnalul ajunse la NORAD, Comandamentul Apărării Aerospaţiale al Americii de Nord, amplasat în caverne imense săpate sub Muntele Cheyenne, Colorado.

— Lansare! Posibilă lansare la Xuanhua!

— Ce-i asta? întrebă CINE-NORAD.

— Am prins o imagine termică uriaşă – de fapt *două* la

Xuanhua, anunţă operatoarea având gradul de căpitan. Fir-ar să fie, încă una.

— În regulă, căpitane, calmează-te, îi ordonă generalul cu patru stele. Un raid al forţelor speciale se ocupă chiar acum de baza aceea. Calmează-te, fetiţo.

În buncărul de control, bărbaţii răsuceau cheile. Generalul aflat la comandă nu se aşteptase niciodată să facă aşa ceva. Sigur, fusese o posibilitate, un lucru pentru care se antrenase de-a lungul întregii sale cariere, dar nu pentru asta. Nu. Absolut deloc.

Însă cineva încerca să-i distrugă armele aflate sub comandă – şi primise ordine, aşa că, precum un robot, căci aşa fusese antrenat să fie, dădu la rândul său ordine şi răsuci propria sa cheie de comandă.

Soldaţii din Spetsnaz se descurcau bine. Scoseseră din funcţiune patru silozuri. Una dintre echipele ruseşti reuşi să spargă din prima încercare uşa de întreţinere. Echipa aceea, comandată chiar de Kirillin, îl trimise înăuntru pe tehnicianul ei, iar acela găsi modulul de ghidare al rachetei şi-l făcu praf cu focuri de armă. Repararea rachetei avariate ar fi durat o săptămână şi doar pentru a fi sigur că acel fapt nu se va întâmpla niciodată, soldatul fixă o încărcătură explozivă pe corpul de oţel inoxidabil şi reglă cronometrul detonatorului la cincisprezece minute.

— Gata! anunţă el.

— Afară! ordonă Kirillin. Generalul-locotenent, care se simţea în acel moment precum un tânăr cadet al şcolii de paraşutişti, îşi adună echipa şi alergă spre locul de unde urmau să fie recuperaţi de elicopter. Ca orice alt militar, păcătuise prin a se concentra asupra misiunii sale, aşa că privi în jur mirat, surprins de flăcările declanşate spre nord…

dar şi mai surprins să vadă mişcându-se acoperişurile a trei silozuri. Cel mai apropiat se afla doar la trei sute de metri depărtare şi zări unul dintre soldaţii săi Spetsnaz păşind direct spre silozul care se deschisese brusc şi

aruncând ceva înăuntru... apoi luând-o la fugă ca un iepure...

pentru că trei secunde mai târziu grenada de mână aruncată de el explodă, antrenând explozia întregii rachete. Soldatul Spetsnaz dispăru în mingea de foc pe care chiar el o crease şi nimeni nu-l mai revăzu...

apoi se petrecu ceva şi mai grav. Din supapele de evacuare amplasate în dreapta şi stânga Silozurilor 5 şi 7 ţâşniră două arteziene verticale de flăcări alb-gălbui, apoi îşi făcură apariţia, după mai puţin de două secunde, formele teşite şi negre ale ogivelor.

— Fir-aş al naibii! şuieră pilotul elicopterului cu numele de luptă CROOK DOI. Descria cercuri pe deasupra obiectivului, la un kilometru distanţă şi, fără să stea deloc pe gânduri, coborî botul aparatului, trase maneta pas-gaz îndreptând elicopterul de atac spre racheta care se înălţa.

— Am prins-o, anunţă trăgătorul. Selectă tunul de 20 mm şi ţinu trăgaciul apăsat. Trasoarele ţâşniră ca nişte raze laser. Prima rafală rată, dar tunarul îşi corectă tirul şi dirijă proiectilele spre jumătatea superioară a rachetei...

Explozia care rezultă îl răsuci pe CROOK DOI, scăpat de sub control. Pilotul trase de manşă spre stânga, până când reuşi să stopeze, cu greu, mişcarea cu un sfert de arc de cerc înainte de-a completa o rotaţie completă, apoi văzu mingea de foc a rachetei incendiate căzând înapoi pe sol, peste Silozul 9, şi toţi oamenii care reuşiseră să scoată din funcţiune racheta din interiorul lui.

Ultima rachetă ieşi din siloz înainte ca soldaţii de-acolo să apuce să facă ceva. Doi dintre ei încercară să deschidă focul spre ea cu armele lor individuale, însă flacăra expulzată de ajutaje îi incineră mai repede decât era necesar să apese pe trăgaci. Un alt Apache se repezi să expedieze o rafală, văzând ce realizase CROOK DOI, însă racheta CSS-4 urca atât de repede, încât proiectilele sale nimeriră în gol.

— Oh, fir-ar să fie, auzi Clark în casca radio. Era vocea lui Ding.

— La dracu'.

Clark luă iarăşi telefonul cu legătură prin satelit.

— Da, cum merge? întrebă Ed Foley.

— Una a scăpat, şi-a luat zborul, omule.

— Ce?

— Ai auzit bine. Le-am terminat pe toate cu excepţia uneia, iar aceea şi-a luat zborul… se duce către nord, dar parcă întoarce spre est. Îmi pare rău, Ed. Noi am încercat.

Dură câteva secunde ca Foley să-şi adune gândurile şi să răspundă.

— Mersi, John. Cred că avem ceva treabă de făcut aici.

— Încă o explozie, zise căpitanul.

CINC-NORAD încercase să trateze toate semnalele cât mai calm posibil. Da, exista o operaţiune a forţelor speciale însărcinată cu distrugerea bazei chineze de rachete, aşa că se aşteptase să zărească câteva străfulgerări pe ecran, şi până acum totul fusese OK, toate exploziile având loc la sol.

— Asta ar trebui să fie ultima dintre ele, anunţă generalul.

— Domnule general, asta se mişcă. E o lansare.

— Eşti sigură?

— Priviţi, domnule, spotul se deplasează în afara bazei, vorbi ea precipitat. Lansare confirmată, lansare confirmată… ameninţare reală! concluzionă ea. Oh, Dumnezeule…

— Rahat, zise CINC-NORAD. Trase aer în piept şi ridică receptorul Telefonului Auriu. Nu, prima dată urma să-i sune pe cei de la NMCC.

Ofiţerul de gardă cu cel mai mare grad de la Centrul Militar Naţional de Comandă era un general cu o stea, din infanteria marină, pe nume Sullivan. Telefonul de legătură cu NORAD nu suna prea des.

— NMCC, general de brigadă Sullivan la telefon.

— Aici CINC-NORAD. Avem o lansare confirmată, ameninţare reală din partea bazei de rachete Xuanhua din

China. Repet, avem o lansare confirmată, ameninţare reală din partea Chinei. Se arcuieşte către est, îndreptându-se în direcţia Americii de Nord.

— La naiba, observă infanteristul marin.

— Mie-mi spui.

Toate procedurile erau scrise în regulament. Primul său telefon plecă spre biroul militar al Casei Albe.

Ryan lua cina cu toată familia. Era o noapte ieşită din comun, fără niciun fel de întâlniri programate, fără discursuri de ţinut, ceea ce era un lucru bun, căci reporterii întotdeauna îşi făceau apariţia să pună întrebări, iar apoi…

— Mai spuneţi o dată? vorbi Andrea Price O'Day în microfonul ei minuscul. Poftim?

În acel moment un alt agent al Serviciului Secret dădu buzna în încăpere.

— *Ordin de marş!* proclamă el. Era o frază cod, exersată de multe ori, dar niciodată pusă în practică.

— Ce? zise Jack cu o jumătate de secundă înainte ca soţia lui să pună aceeaşi întrebare.

— Domnule preşedinte, trebuie să vă scoatem imediat de-aici pe dumneavoastră şi familia, spuse Andrea. Puşcaşii marini au trimis deja elicopterele încoace.

— Ce se petrece?

— Domnule, NORAD raportează o ameninţare nucleară aflată în curs.

— Poftim? China?

— Asta-i tot ce ştiu. Să mergem, chiar acum, rosti Andrea cu glas puternic.

— *Jack,* spuse Cathy alarmată.

— Bine, Andrea. Preşedintele se răsuci. E timpul să plecăm, draga mea. Chiar acum.

— Dar… ce se petrece?

O ridică în picioare şi o conduse către uşă. Coridorul era plin de agenţi. Trenton Kelly îl ţinea în braţe pe Kyle Daniel – leoaica nu se zărea pe nicăieri – şi toţi agenţii principali răspunzători pentru copiii preşedintelui se aflau acolo, într-o clipă îşi dădură seama că nu au destul loc în lift. Familia

Ryan urcă în lift. Agenţii coborâră în goană scara largă de marmură, până la parter.

— *Aşteptaţi*! ordonă un alt agent, ridicând braţul stâng. În mâna dreaptă ţinea pistolul, un lucru pe care nimeni dintre cei prezenţi nu-l vedea decât rareori. Se opriră toţi la comandă – chiar nici preşedintele nu se putea certa cu o persoană care ţinea un pistol.

Ryan gândea acum cât de rapid putea.

— Andrea, unde merg eu?

— Mergeţi la KNEECAP. Vicepreşedintele Jackson vi se va alătura acolo. Familia pleacă la bordul lui Air Force One.

La baza Andrews a forţelor aeriene, exact la periferia capitalei, piloţii lui First Heli, Escadrila 1 de elicoptere a USAF, alergau către aparatele lor Bell Huey. Fiecare avea o misiune de îndeplinit, fiecare ştiind unde se află pasagerul lor, deoarece echipa de securitate a preşedintelui trimitea rapoarte constante prin radio. Datoria lor era să-i adune pe membrii guvernului şi să-i scoată din Washington, către locuri dinainte alese, presupuse a fi sigure. Elicopterele lor decolară în mai puţin de trei minute, împrăştiindu-se spre diferitele locaţii de îmbarcare dinainte hotărâte.

— Jack, ce-nseamnă toate astea? Era nevoie de ceva serios s-o înspăimânte pe soţia sa, însă situaţia de faţă reuşise s-o facă.

— Dragă, avem rapoarte care arată că o rachetă balistică zboară spre America, iar cel mai sigur loc pentru noi este aerul. Aşa că te duc pe tine şi pe copii la Air Force One. Robby şi cu mine vom fi la KNEECAP, bine?

— Bine? Bine? Ce-nseamnă toate astea?

— E de rău, dar asta-i tot ce ştiu.

Pe insula Shemya din Arhipelagul Aleutine, uriaşul radar Cobra Dane[121] cerceta cerul către nord şi vest. Detecta

[121] Sistem radar, specializat în monitorizarea lansărilor de rachete sovietice din peninsula Kamciatka, parte a sistemului de apărare antirachetă american, (n.tr.).

frecvent sateliţi, care în marea lor majoritate zburau mai jos decât o rachetă balistică intercontinentală, însă computerul care analiza traiectoria oricărui obiect intrat în câmpul de acţiune al radarului identifică acest contact cu precizie, căci se deplasa la o altitudine prea mare pentru un satelit aflat pe o orbită joasă şi era prea lent pentru un vehicul de lansare.

— Ce traiectorie are? îl chestionă un maior pe un sergent.

— Computerul zice, că spre coasta de est a Statelor Unite. În câteva minute vom şti mai multe… deocamdată, zona vizată e undeva între Buffalo şi Atlanta. Acea informaţie fu imediat transmisă către NORAD şi Pentagon.

Întreaga structură militară a Statelor Unite intrase în priză eşalonat, segment după segment, pe măsură ce informaţia ajungea la ea. USS *Gettysburg,* acostat de-a lungul cheiului în şantierul naval Washington, nu făcea excepţie.

Comandantul Blandy se afla în cabina sa când porni staţia de amplificare.

— Vă vorbeşte comandantul… treceţi la posturile de luptă, domnule Gibson, ordonă el, mult mai calm în aparenţă decât ce simţea cu adevărat în suflet.

Deja lungul navei soneriile începură să sune, urmate de o voce umană.

— Apel general… Apel general… ambele borduri să treacă la posturile de luptă.

Gregory se găsea în CIC, rulând o nouă simulare.

— Ce-nseamnă asta?

Maistrul principal Leek clătină din cap.

— Domnule, asta înseamnă că de-acum încolo nu mai simulăm. Alarmă de luptă atunci când erau acostaţi la afurisitul de chei? În regulă, oameni buni, haideţi să pornim sistemele! ordonă el marinarilor săi.

Elicopterul prezidenţial ateriză pe peluza sudică, iar agentul Serviciului Secret postat la uşă se răsuci şi urlă:

— HAIDEŢI!

Cathy se întoarse către soţul ei.

— Jack, vii cu noi?

— Nu, Cath, trebuie să mă duc la KNEECAP. Acum du-te. Ne revedem ceva mai târziu, în noaptea asta, bine? Îi dădu un sărut şi toţi copiii căpătară o îmbrăţişare, cu excepţia lui Kyle, pe care preşedintele îl luă din braţele lui Kelly pentru o îmbrăţişare şi un pupic scurt înainte de a-l înapoia. Ai grijă de el, îi spuse agentului.

— Am înţeles, domnule. Mult noroc. Ryan îşi urmări familia cum urcă în fugă scara elicopterului, iar aparatul Sikorsky se înălţă înainte chiar ca pasagerii să se fi putut aşeza şi să-şi fi putut prinde centurile de siguranţă.

Apoi un alt elicopter al infanteriei marine îşi făcu apariţia, avându-l la manşă pe colonelul Dan Malloy. Uşile aparatului VH-60 se deschiseră. Ryan păşi repede către el, cu Andrea Price O'Day flancându-l. Se instalară şi legară în scaune înainte ca elicopterul să se înşurubeze iarăşi în aer.

— Ce vor face ceilalţi? se interesă Ryan.

— Sub Aripa de Vest există un adăpost pentru o parte din ei… rosti ea, apoi vocea i se pierdu şi ridică din umeri.

— Oh, la naiba, şi ceilalţi? vru Ryan să ştie.

— Domnule, eu trebuie să am grijă de *dumneavoastră.*

— Dar… ce…

Exact în acel moment Agentul Special Price O'Day începu să aibă greţuri. Ryan remarcă şi luă o pungă de vomitat, una marcată cu o frumoasă emblemă prezidenţială, pe care i-o înmână. Tocmai treceau pe lângă Monumentul George Washington. Undeva spre dreapta se aflau cartierele din sud-vestul capitalei, pline cu locuinţe ale cetăţenilor din clasa de mijloc sau muncitoreşti, care conduceau taxiuri sau curăţau birouri, zeci de mii la număr… treceau pe deasupra mallului, unde oamenii erau vizibili pe peluzele înverzite, plimbându-se în întunericul care se lăsa, bucurându-se de condiţia lor…

„Iar tu ai lăsat în urmă o sută de oameni. Poate că douăzeci vor încăpea în adăpostul de sub Aripa Vestică… dar ce se va întâmpla cu ceilalţi, cu cei care-ţi fac patul, îţi împachetează şosetele şi îţi lustruiesc pantofii, care servesc

la masă şi curăţă pe urma copiilor – ce va fi cu ei, Jack? întrebă o voce subţirică. Cine îi va duce *pe ei* cu elicopterul spre un loc sigur?”

Îşi întoarse capul pentru a zări Monumentul Washington, iar înapoia acestuia lacurile şi Memorialul Lincoln. Era moştenitorul acelor oameni, într-un oraş botezat după numele unuia dintre ei şi salvat pe timp de război de către celălalt… şi fugea din calea pericolului… clădirea Capitoliului, sediul Congresului. Lumina din vârfului cupolei era aprinsă. Congresul era în sesiune, muncind în slujba ţării sau străduindu-se s-o facă… iar el fugea… partea de est a Washingtonului, compusă în general din oameni de culoare, din clasa muncitoare, care făceau muncă de servitori şi sperau să-şi trimită copiii la colegiu, astfel ca ei s-o ducă ceva mai bine decât părinţii lor… luau cina, priveau la televizor, poate ieşeau să vadă un film sau pur şi simplu stăteau pe verandă şi jucau darts cu vecinii…

Ryan îşi răsuci din nou capul şi zări cele două forme cenuşii din şantierul naval, una familiară, cealaltă nu, pentru că Tony Bretano ordonase…

Ryan îşi desfăcu centura de siguranţă şi se aplecă în faţă, bătându-l pe umăr pe sergentul de infanterie marină aflat pe locul din spatele piloţilor. Colonelul Malloy se afla în scaunul din stânga-faţă, făcându-şi datoria de a pilota elicopterul. Ryan îl apucă de umărul stâng. Capul pilotului se răsuci.

— Da, domnule, ce este?

— Vezi crucişătorul acela de jos?

— Da, domnule.

— Aterizează pe el.

— Domnule, eu…

— Aterizează pe el, este un ordin direct! ţipă Ryan la el.

— Am înţeles, să trăiţi, răspunse Malloy ca un puşcaş marin disciplinat.

Aparatul Blackhawk se răsuci, coborând spre fluviul Anacostia şi zbură la punct fix câtă vreme Malloy aprecia direcţia şi tăria vântului. Ofiţerul de infanterie marină ezită, uitându-se încă o dată peste umăr. Ryan îşi flutură cu

insistenţă braţul înspre navă.

Elicopterul se apropie cu precauţie.

— Ce faceţi? îl întrebă Andrea.

— Cobor aici. Tu mergi la KNEECAP.

— NU! ripostă ea ţipând. Stau cu dumneavoastră!

— De data asta nu. Să ai o naştere uşoară. Dacă ce vom face noi aici nu merge, sper ca puştiul tău să ajungă aşa ca Pat sau ca tine.

Ryan se mişcă să deschidă uşa. Sergentul i-o luă înainte. Andrea dădu să-l urmeze.

— Ţine-o la bordul elicopterului, sergent! îi zise Ryan şefului de echipaj. Ea merge cu voi!

— NU! urlă Price O'Day.

— Am înţeles, domnule, confirmă sergentul, încolăcindu-şi braţele în jurul femeii.

Preşedintele Ryan sări pe puntea antiderapantă a heliportului crucişătorului şi se ghemui în timp ce elicopterul se înălţa iarăşi în aer. Faţa Andreei fu ultimul lucru pe care-l zări. Suflul rotorului aproape îl doborî, dar puse un genunchi la pământ şi se stabiliză. Apoi se ridică în picioare şi privi în jur.

— Ce dracului se... Dumnezeule, domnule preşedinte! îngăimă tânărul subofiţer, recunoscându-l.

— Unde-i căpitanul?

— În CIC, domnule.

— Arată-mi drumul!

Subofiţerul îl conduse printr-o uşă de-a lungul unui pasaj care ducea spre partea din faţă. După câteva schimbări de direcţie se găsi într-o cameră întunecată care părea a fi aşezată transversal în corpul navei. Înăuntru era răcoare. Ryan păşi în interior, închipuindu-şi că era preşedintele Statelor Unite, comandant suprem al armatei şi marinei, deci nava îi aparţinea lui. Se întinse pentru a-şi relaxa membrele, apoi privi împrejur, încercând să se orienteze. Întâi de toate se întoarse către marinarul care-l adusese acolo.

— Mersi, fiule. Te poţi întoarce la postul tău.

— Am înţeles, să trăiţi. Se răsuci crezând că trăieşte un

vis sau un coşmar şi îşi reluă îndatoririle.

„Bun, raţionă Jack, ce urmează acum?” Putea vedea marile ecrane radar dispuse în partea din faţă şi din spate a camerei şi oamenii care stăteau alături de ele, monitorizându-le. Se îndreptă spre ele, izbind în drum un scaun ieftin de aluminiu şi privi în jos pentru a zări un bărbat care părea a fi maistru-şef, purtând o cămaşă kaki din buzunarul căreia se zărea – ei, ce naiba – un pachet de ţigări. Ryan îşi exercită prerogativele de comandă şi îi subtiliză pachetul marinarului. Scoase o ţigară şi o aprinse cu o brichetă. Apoi se duse să privească ecranul radarului.

— Isuse, domnule, rosti maistrul, nevenindu-i a crede.

— Mulţumesc pentru ţigări.

Încă doi paşi şi se găsi în spatele unui individ care avea la guler doi vulturi de argint. El trebuia să fie comandantul lui USS *Gettysburg.* Ryan trase un fum lung şi reconfortant din ţigară.

— Fir-ar să fie! Nu se fumează în încăperea mea CIC! se răsti comandantul.

— Bună seara, căpitane, replică Ryan. Cred că în clipele astea avem o rachetă balistică pe traiectoria Washington, având probabil un focos termonuclear la bord. Putem lăsa deocamdată pe altădată grijile privind fumatul?

Comandantul Blandy se răsuci şi-i aruncă o privire. Gura i se căscă mai mare decât o scrumieră de-a marinei.

— Cum… cine… ce?

— Căpitane, hai să înfruntăm pericolul acesta împreună, bine?

— Comandant Blandy, domnule preşedinte, spuse bărbatul, sărind în picioare.

— Jack Ryan, căpitane. Ryan îi strânse mâna şi îl sili să stea din nou jos. Ce se petrece acum?

— Domnule, NMCC ne informează că există o traiectorie balistică spre Coasta de Est. Am pus nava în alarmă de luptă. Radarul e pornit. Cipul a fost introdus? întrebă el.

— Cipul e introdus, domnule comandant, confirmă maistrul principal Leek.

— Cip?

— E felul nostru de a-i spune. În realitate e vorba de un program, explică Blandy.

Cathy şi copiii urcară treptele şi zoriră spre cabina din faţă. Colonelul aflat la comenzi se grăbea dintr-un motiv lesne de înţeles. Cu motoarele trei şi patru deja în funcţiune, le porni pe numerele unu şi doi şi avionul VC-25 începu rulajul exact când camionul cu scara dădea în spate, făcu o întoarcere în unghi drept spre dreapta, apoi se înscrise pe pista unu-nouă dreapta, cu botul în vânt. În spatele pilotului, personalul Serviciului Secret şi al forţelor aeriene terminase de instalat şi asigurat în scaune familia prezidenţială; pentru prima oară în ultimele cincisprezece minute, agenţii Serviciului Secret îşi permiseră să respire normal. Nici treizeci de secunde mai târziu, elicopterul vicepreşedintelui Jackson ateriză exact lângă aparatul E-4B care servea drept Post de Comandă Aeropurtat în Caz de Stare de Urgenţă Naţională, al cărui pilot era la fel de nerăbdător să decoleze ca şi cel al avionului VC-25. Amândouă decolară în mai puţin de nouăzeci de secunde. Jackson niciodată nu-şi lega centura de siguranţă, aşa că se ridică şi privi în jur.

— Unde-i Jack? întrebă vicepreşedintele. Apoi o văzu pe Andrea, care arată aşa de rău, de parcă pierduse sarcina.

— A rămas, domnule. L-a obligat pe pilot să-l lase pe crucişătorul din şantierul naval.

— *Ce-a făcut?*

— Aţi auzit bine, domnule.

— Daţi-mi legătura radio cu el – *imediat!* ordonă Jackson.

Ryan se simţea în acel moment oarecum relaxat. Nu mai era nicio grabă, se afla acolo, înconjurat de oameni calmi şi tăcuţi care-şi vedeau de îndatoriri. Comandantul părea puţin încordat, dar aşa trebuiau să fie comandanţii, îşi spuse Ryan, căci răspundea de un miliard de dolari, atât cât valorau nava şi computerele de la bordul ei.

— Bun, cum ne descurcăm?

— Domnule preşedinte, dacă racheta ne este destinată,

încă nu a intrat în raza de acţiune.

— O poţi doborî?

— Tocmai asta-i ideea, domnule preşedinte, replică Blandy. Doctorul Gregory e pe-aici?

— Aici sunt, căpitane, răspunse un glas. O siluetă se apropie. Isuse!

— Nu mă cheamă aşa… te cunosc! exclamă Ryan surprins. Maior… maior…

— Gregory, domnule. Am ajuns locotenent-colonel înainte să trag pe dreapta. SDI. Secretarul Bretano m-a pus să cercetez cum să îmbunătăţesc rachetele sistemului Aegis, explică fizicianul. Presupun că urmează să vedem dacă funcţionează sau nu.

— Ce părere ai? îl chestionă Ryan.

— Funcţionează grozav la simulări, fu cel mai bun răspuns la îndemână.

— Contact radar. Avem un spectru, rosti un subofiţer. Cap compas trei-patru-nouă, rază nouă sute de mile, viteză… e chiar racheta, domnule. Viteza este de două mii şase sute de kilometri pe oră – scuze, voiam să zic douăzeci şi şase de mii de kilometri pe oră, domnule. Nu era necesar să mai adauge un „drace!”

— La distanţă de patru minute şi jumătate, rosti Gregory.

— Faci calculele mintal? se miră Ryan.

— Domnule, fac asta de când am absolvit West Point.

Ryan îşi termină ţigara şi se uită în jur, căutând o…

— Uitaţi, domnule preşedinte. Era maistrul principal, care-i întindea o scrumieră care apăruse în mod miraculos în CIC. Mai vreţi o ţigară?

— De ce nu? acceptă preşedintele. O luă pe-a doua, pe care maistrul principal i-o aprinse de la a sa. Mulţumesc.

— Sfinte Sisoe, poate semnaţi o amnistie, domnule căpitan.

— Dacă n-o face el, o fac eu, declară Ryan.

— S-a dat liber la fumat, oameni buni, anunţă Leek, cu o satisfacţie stranie în glas.

Căpitanul privi deranjat în jur, dar lăsă să treacă de la el.

— Ce mai contează acum, când mai sunt patru minute,

observă cu răceală Ryan, fumându-şi ţigara. Dăunătoare sau nu sănătăţii, îşi aveau şi ţigările rostul lor.

— Domnule comandant, am un apel radio pentru preşedinte.

— De unde răspund? întrebă Jack.

— Chiar de-aici, domnule preşedinte, spuse un alt maistru, ridicând un receptor de forma celui telefonic şi apăsând un buton.

— Ryan.

— Jack, sunt Robby.

— Familia mea a decolat cu bine?

— Da, Jack, sunt toţi bine. Hei, ce mama dracului faci acolo jos?

— Iau taurul de coarne, Robby. Nu pot sta cu mâinile-n sân, amice. Pur şi simplu nu pot.

— Jack, dacă chestia aia explodează…

— Atunci vei fi avansat, i-o reteză Ryan.

— Îmi poţi spune ce voi avea de făcut? îi ceru vicepreşedintele.

— Da, Robby, va trebui să joci leapşa. Să te păzească Dumnezeu dacă vei fi pus în situaţia s-o faci. „Dar nu va mai fi problema *mea",* reflectă Ryan. Avea şi o oarecare consolare. Să ucizi un om cu o armă de foc era un lucru. Să ucizi un milion cu o rachetă nucleară… nu, el n-ar fi putut comite o astfel de faptă fără a-şi pune singur pistolul în gură şi a apăsa pe trăgaci. „Eşti prea catolic, Jack, băiete."

— Isuse, Jack, spuse vechiul său prieten prin intermediul legăturii digitale, criptate. În mod clar se gândea la ce orori va fi nevoit el, fiu de preot, să recurgă…

— Robby, eşti cel mai bun prieten pe care şi l-ar putea dori vreodată un om. Dacă noi nu reuşim să facem ceva, ai grijă de Cathy şi de copii, te rog.

— Ştii bine că voi avea.

— În trei minute se va decide totul. Să mă suni după aceea, bine?

— Confirmat, replică fostul pilot de Tomcat. Terminat.

— Dr. Gregory, ce-mi poţi spune?

— Domnule, racheta aflată pe traiectorie este probabil

echivalentul chinez al vechiului nostru model W-51. Putere explozivă de circa cinci megatone. Va rade Washingtonul şi totul din jur, pe o rază de şaisprezece kilometri... la naiba, va sparge ferestrele din Baltimore.

— Dar în privinţa noastră, a celor de-aici?

— N-avem nicio şansă. Să ne imaginăm că zona ţintă este un triunghi definit de Casa Albă, Capitoliu şi Pentagon. Chila navei s-ar putea să supravieţuiască, numai datorită faptului că se află sub apă. Nu vor fi supravieţuitori umani. Oh, poate doar nişte indivizi norocoşi aflaţi în metroul capitalei. Acela se află destul de adânc sub pământ. Însă incendiul va aspira probabil tot aerul din tunele. Ridică din umeri. Genul acesta de afacere nu are precedent. Nu poţi fi sigur de ceva până nu se petrece.

— Ce şanse sunt ca racheta să fie stricată?

— Pakistanul a avut câteva rachete care nu au detonat. Am avut şi noi unele rateuri în trecut, datorită heliului care contaminase circuitul secundar. Aşa se explică şi de ce bomba teroristă de la Denver a fost un fâs...

— Îmi aduc aminte.

— Bine, rosti Gregory. Acum e la verticala localităţii Buffalo. În acest moment reintră în atmosferă. Asta o va încetini puţin.

— Domnule preşedinte, traiectoria indică clar că racheta vine spre noi, spune NMCC, anunţă o voce.

— Confirm, zise comandantul Blandy.

— S-a dat alarma pentru populaţia civilă? întrebă Ryan.

— Se difuzează la radio, domnule, comunică un marinar. Şi pe CNN.

— Oamenii vor intra în panică, murmură Ryan, trăgând un nou fum.

„Probabil nu. Majoritatea nici nu cunosc ce-nseamnă sunetul sirenelor, iar restul nu vor da crezare anunţului de la radio”, socoti Gregory.

— Căpitane, se apropie. Traiectoria tocmai intersectase graniţa dintre statele Pennsylvania şi New York...

— Sistemele sunt pornite? se asigură Blandy.

— Sunt pregătite de luptă, domnule comandant, raportă

ofiţerul responsabil cu armamentul. Suntem gata să lansăm din bateria prova. Ordinea de tragere a fost stabilită pentru toate rachetele Block IV.

— Foarte bine. Comandantul se plecă înainte şi îşi răsuci propria cheie în pupitrul de comandă. Sistemul este activat. Modul Special-Automat. Se răsuci. Domnule preşedinte, asta înseamnă că de-aici încolo controlul îl preia computerul.

— Ţinta la cinci sute patruzeci de kilometri, anunţă o voce de puştan.

„Sunt atât de calmi, medită Ryan. Poate nu cred că totul este real... ce naiba, şi mie îmi vine greu...” Mai trase un fum din ţigară, urmărind spotul care clipea pe ecran, pe traiectoria trasată de computer, coborând direct către Washington, D.C.

— Lansarea poate începe în orice moment, anunţă Weps.

Nu se înşela. *Gettysburg* se cutremură când porni prima rachetă.

— Una lansată! se auzi de undeva din dreapta glasul unui marinar. Desprindere reuşită.

— Bine.

Racheta SM2-ER avea două trepte. Prima treaptă conţinea un motor-rachetă de accelerare cu timp scurt de ardere, care extrăgea ansamblul din silozul de la prova, lăsând în urmă o coloană opacă de fum cenuşiu.

— Ideea este să realizeze intercepţia la o rază de trei sute şaizeci de kilometri, explică Gregory. Interceptorul şi racheta balistică se întâlnesc în acelaşi punct şi... trosc!

— În zona aceea sunt în general ferme, un loc unde mergeam să împuşc fazani, rosti Ryan, amintindu-şi de partidele de vânătoare din tinereţea sa.

— Hei, am contact vizual cu ticăloasa, anunţă altă voce. În radarul de control al tirului se afla încorporată o cameră de luat vederi ale cărei lentile aveau o putere de mărire de zece ori, iar aceea înfăţişa focosul nuclear aflat în zbor, o scânteie albă, asemenea unui meteor, după cum i se părea lui Ryan.

— Intercepţie în patru... trei... doi... Unu.

Racheta ajunse aproape, însă explodă în urma ţintei.

— Lansare numărul doi! *Gettysburg* se cutremură iarăşi.

— Doi desprindere reuşită! anunţă aceeaşi voce dinainte.

În acel moment, focosul nuclear se afla deasupra localităţii Harrisburg, Pennsylvania, viteza sa scăzând cu douăzeci şi patru de mii de kilometri pe oră…

O a treia rachetă fu lansată, urmată o secundă mai târziu de a patra. În modul „Special-Automat” computerul expedia rachete până ce vedea ţinta eliminată. Un lucru convenabil atunci când aveai destule rachete la bord.

— Au mai rămas doar două Block IV, îi preveni Weps.

— Sunt ieftine, remarcă Blandy. Haide, fetiţo!

Imaginea TV arătă că numărul doi explodase tot înapoia ţintei.

— Trei… doi… unu… acum!

La fel făcu şi numărul trei.

— Oh, rahat, oh, Dumnezeule! exclamă Gregory. Toate capetele se răsuciră spre el.

— Senzorul de detecţie infraroşu caută centrul sursei de căldură, iar acela se *a*flă *în spatele* rachetei balistice.

— Poftim? izbucni Ryan, simţind un spasm subit în stomac.

— Partea cea mai fierbinte a ţintei se află *în urma* ţintei. Rachetele se fixează pe *acel* punct! Oh, fir-ar să fie, le explică Gregory.

— Cinci lansată… Şase lansată… ambele desprinderi reuşite, anunţă din nou glasul din dreapta.

Focosul se afla deasupra localităţii Frederick, Maryland, gonind cu douăzeci de mii de kilometri pe oră…

— Asta-i, am rămas fără rachete Block IV.

— Aprindeţi motoarele rachetelor Block III, ordonă instantaneu Blandy.

Următoarele două rachete de intercepţie se comportară la fel ca cele dinainte, ajungând doar la câţiva metri de ţintă, însă explodând chiar în urma ei, iar focosul gonea mai repede decât viteza de expansiune a explozivului din încărcătura de luptă a rachetelor Standard. Fragmentele letale pur şi simplu nu puteau prinde din urmă focosul…

— Lansare şapte! Desprindere reuşită. *Gettysburg* continua să se zguduie.

— Asta de-acum are ghidare radar, spuse Blandy, încrucişându-şi braţele.

Numerele cinci şi şase repetară performanţa celor patru rachete precedente, ratând doar cu câţiva metri, dar în cazul de faţă o ratare, oricât de mică, echivala cu aproape doi kilometri.

O nouă zguduitură.

— Opt! Desprindere!

— Trebuie s-o dăm jos înainte să atingă o mie cinci sute sau o mie opt sute de metri. Asta-i înălţimea optimă de detonare, zise Gregory.

— La distanţa asta, aş putea-o angaja cu tunul de la prova de 127 mm, rosti Blandy, cu ceva teamă în voce de data asta.

În ce-l privea pe Ryan, el se mira că încă nu-l luase tremuratul. Moartea îşi mai întinsese până atunci mâna ei rece asupra lui... mallul din Londra... propria casă... *Octombrie Roşu*... un deal fără nume din Columbia. Într-o zi trebuia să pună mâna pe el Să fi sosit oare acea zi? Trase un ultim fum din ţigară şi o strivi în scrumiera de aluminiu.

— Bun, uite că se apropie, şapte... şase... cinci... patru... trei... doi... unu... acum!

— Ratare! *La naiba!*

— Nouă lansată... Zece lansată, ambele desprinderi reuşite! Am rămas fără rachete, anunţă maistrul principal. Asta a fost, băieţi.

Focosul trecu pe deasupra centurii capitalei, Autostrada Interstatală 695, la o altitudine mai mică de şapte mii de metri, trasând pe cerul nopţii o dâră ca de meteorit, unii oameni crezând chiar că era un corp ceresc, arătând cu mâna spre el şi chemându-i pe cei din jur să-l vadă. Dacă urmau să se uite la el şi în momentul detonării, ochii lor vor exploda, murind orbi, la scurt timp după aceea...

— Opt a ratat! La un fir de păr! anunţă cu furie o voce. Pe ecran se văzu clar norişorul exploziei, la doar câţiva zeci de centimetri de ţintă.

— Mai sunt două, le spuse ofiţerul cu armamentul.

Între timp, radarul SPG-62 de la prova babord emitea puternic în banda X spre ţintă. Racheta SM-2 care se înălţa, cu motorul de start încă arzând, se ghidă după semnalul reflectat, focaliză, se apropie, căutând sursa care reflecta energia, atrasă de aceasta ca o molie de lumina unei lămpi, un robot kamikaze având gabaritul unei maşini de mic tonaj, gonind cu aproape patru sute de mii de kilometri pe oră în căutarea unui obiect care fugea de şase ori mai repede… trei kilometri… un kilometru şi jumătate… o mie de metri… cinci sute… o su…

Pe ecran racheta purtătoare se transformă într-o ploaie de scântei şi foc…

— *Da!* izbucniră la unison douăzeci de glasuri.

Camera TV urmărea scânteile care se prăbuşeau. Ecranul radar adiacent le înfăţişa cum cad deasupra capitalei.

— Puneţi pe cineva să adune fragmentele alea. Unele dintre ele sunt plutoniu. Nu face deloc bine la sănătate atunci când e atins, rosti Gregory, sprijinindu-se de un montant. A fost la milimetru. Oh, Dumnezeule, cum am putut să-mi nenorocesc programul în halul ăsta? se căină cu voce tare.

— Eu nu mi-aş face mari probleme în privinţa asta, dr. Gregory, observă maistrul principal Leek. Liniile tale de cod au ajutat ultima rachetă să se ghideze mult mai eficient. Cred c-ar trebui să-ţi fac cinste cu o bere, amice.

CAPITOLUL 61

Revoluţie

Ca de obicei, noutăţile nu se întorceau rapid în locul unde de fapt fuseseră generate. După ordinul de lansare a rachetelor, ministrul Luo n-avea nicio idee ce urma să facă în continuare. În mod clar, nu se putea duce iarăşi la culcare. Se putea foarte bine ca America să răspundă la rândul ei cu un atac nuclear, astfel că primul lui gând raţional fu să plece dracului cât mai repede din Beijing. Se ridică, merse la baie ca orice om normal, se uşură, îşi dădu cu apă pe faţă, însă apoi mintea lui se blocă din nou. Ce să facă? Singurul nume care-i trecu prin minte să-l apeleze fu cel al lui Zhang Han San. Îndată ce legătura telefonică se realiză, începu să vorbească extrem de repede.

— Ai dat... *ce* s-a petrecut, Luo? îl chestionă ministrul fără portofoliu cu o voce alarmată.

— Cineva – ruşii sau americanii, nu ştiu sigur care dintre ei – ne-a atacat baza de rachete de la Xuanhua, încercând să ne distrugă mijloacele nucleare de descurajare. Fireşte, i-am ordonat comandantului bazei să le lanseze, îi spuse Luo colegului său cu un ton care era în egală măsură sfidător şi defensiv. Am convenit asupra acestei măsuri în cursul ultimei noastre şedinţe, nu-i aşa?

— Luo, da, am discutat această posibilitate. Însă *le-ai lansat fără să te consulţi cu noi?* îl luă Zhang la rost. Asemenea decizii se luau întotdeauna în mod colegial, nu unilateral.

— Ce alternativă aveam, Zhang? replică mareşalul Luo. Dacă aş fi ezitat o singură clipă nu ne-ar mai fi rămas niciuna aptă de lansare.

— Înţeleg, rosti vocea din receptor. Ce se petrece în momentul acesta?

— Rachetele sunt în zbor. Primele ar trebui să-şi atingă ţintele, Moscova şi Leningrad, în aproximativ zece minute. N-am avut de ales, Zhang. Nu le puteam permite să ne dezarmeze complet.

Zhang ar fi putut să-l înjure şi să zbiere la el, dar n-avea niciun rost. Ce fusese făcut era bun făcut şi n-avea sens să-şi cheltuiască energia intelectuală sau emoţională pe ceva ce nu mai putea schimba.

— Foarte bine. Trebuie să ne întâlnim. Voi aduna Biroul Politic. Vino imediat la Clădirea Consiliului de Miniştri. Americanii sau ruşii vor răspunde atacului?

— Nu pot contraataca în aceeaşi manieră. Nu au rachete nucleare. Un atac întreprins cu bombardierele le va lua câteva ore, îl înştiinţă Luo, încercând să facă vestea să sune ca o ştire bună.

La sfârşitul convorbirii, Zhang simţi un fior de gheaţă în stomac, de parcă ar fi băut heliu lichid. Ca multe alte lucruri ale vieţii, acesta – de multe ori contemplat şi dezbătut teoretic într-o confortabilă sală de conferinţe – se dovedea a fi foarte diferit de teorie acum, când se transformase într-o realitate neplăcută. Şi încă îi venea greu să creadă că este adevărat. Era prea ireal. Nu fuseseră niciun fel de semnale prevestitoare – te aşteptai ca asemenea veşti să fie însoţite de tunete şi fulgere şi furtuna să-ţi bată în fereastră, sau chiar să se producă un cutremur de mare magnitudine, însă afară era dimineaţă şi ceasul nu ajunsese încă la ora şapte. Putea fi totul real?

Zhang străbătu cu paşi repezi dormitorul şi porni televizorul, apoi îl trecu pe CNN – pentru restul ţării difuzarea programului fusese oprită, însă nu şi *aici,* firește. Cunoştinţele sale de engleză erau insuficiente pentru a traduce comentariul care ţâşnea din difuzoarele televizorului cu ritmul unei rafale de mitralieră. Imaginile înfăţişau Washington, D.C., prin intermediul unei camere plasată evident pe acoperişul sediului CNN din capitală – unde se afla acela, nu avea nici cea mai vagă idee. Cel care vorbea era un american de culoare. Camera îl arăta stând

pe acoperişul clădirii, microfonul din mâna sa părând un cornet de îngheţată din plastic negru; vorbea foarte, foarte rapid – atât de rapid, încât Zhang nu prindea decât un cuvânt din trei – şi privea undeva spre stânga, în afara cadrului, cu ochi mari, înfricoşaţi.

„Va să zică ştia ce venea spre ei, nu?" gândi Zhang, apoi se întrebă dacă va privi distrugerea capitalei Americii prin intermediul canalului american de ştiri. Asta, aprecie el, putea avea *ceva* valoare distractivă.

— Priviţi! zise reporterul, iar camera se răsuci pentru a arăta o dâră de fum care gonea de-a latul cerului…

Ce mama dracului era aceea? se miră Zhang. Apoi apăru o nouă dâră… şi altele în fundal… iar reporterul era de-a dreptul înspăimântat acum…

era plăcut pentru sufletul său să vadă un asemenea sentiment întipărit pe faţa unui american, mai ales a unui *reporter* american negru. O altă *maimuţă* de teapa lui cauzase, la urma urmei, atâta pagubă Chinei…

Aşadar urma să aibă ocazia de-a vedea un asemenea individ incinerat… sau poate că nu. Camera şi emiţătorul vor continua probabil să transmită, sau nu?

Poate va fi doar un fulger orbitor şi ecranul se va întuneca, apoi emisia va fi preluată de cartierul general al CNN din Atlanta…

alte dâre de fum. Ah, da, erau rachete sol-aer… puteau asemenea arme să intercepteze o rachetă nucleară? Probabil că nu, judecă Zhang. Îşi verifică ceasul. Secundarul părea hotărât să se lase întrecut de minutar, atât de lent sărea de la o secundă la alta, iar Zhang se trezi privind la ecranul televizorului cu o anticipare de-a dreptul perversă. America era de foarte mulţi ani principalul duşman al patriei sale, îi dăduse peste cap două dintre cele mai iscusite planuri puse la cale de el – iar acum putea privi distrugerea duşmanului prin intermediul uneia dintre propriile lor agenţii, acea blestemată televiziune de ştiri care, deşi Tan Deshi pretindea că nu este un organ al guvernului american, sigur nu avea dreptate. În mod cert regimul Ryan de la Washington trebuia să aibă relaţii foarte

cordiale cu acei menestreli, căci urmau cu atâta servilism linia politică a guvernelor occidentale…

încă două dâre de fum… camera le urmări şi… ce era aia? Ceva ca un meteorit, sau luminile de aterizare ale unui avion comercial, o lumină strălucitoare, care părea nemişcată în aer… nu, se mişca, numai dacă operatorul camerei nu tremura de frică… oh, da, era racheta, deoarece dârele de fum păreau s-o caute… însă se părea că nu reuşeau să ajungă destul de aproape de ea… *şi astfel*, *adio Washington*, şopti Zhang Han San. Probabil vor urma unele consecinţe adverse pentru Republica Populară, dar va avea satisfacţia să vadă moartea capi…

… ce fusese aia? Ca explozia unor artificii pe cer, o cascadă de scântei, îndreptându-se în marea lor majoritate către sol… ce însemna *asta*…?

Şaizeci de secunde mai târziu, totul era lămurit. Washingtonul nu fusese şters de pe hartă. „Ce păcat, reflectă Zhang… mai ales că vor fi consecinţe…” Cu aceste gânduri, se duse la baie, se spălă, se îmbrăcă şi plecă spre Clădirea Consiliului de Miniştri.

— Dumnezeule mare! răsuflă Ryan.

Trăirile iniţiale de neîncredere şi exaltare trecuseră. Simţămintele nu erau cu mult diferite de cele care urmau unui accident de maşină. Primul sentiment era cel de refuzare a realităţii, urmat apoi de acţiunile de remediere care erau mult mai instinctive decât crezuse el, apoi după ce pericolul trecuse sosea senzaţia de frică de după eveniment, atunci când psihicul începea să examineze pe lângă ce trecuse, iar frica postsupravieţuire, de *după* trecerea primejdiei, era cea care provoca spasme trupului. Ryan îşi aminti că Winston Churchill remarcase că nu exista nimic mai exaltant decât un foc de armă care-şi ratează ţinta – „să se tragă asupra ta fără niciun rezultat” era citatul exact pe care şi-l aduse aminte preşedintele. Dacă era aşa, înseamnă că prin venele lui Winston Spencer Churchill curgea apă cu gheaţă, ori îi plăcea bravada mai mult decât preşedintelui american.

— Ei bine, sper că a fost una singură, observă comandantul Blandy.

— Ar fi bine să fie aşa, dom' căpitan. Am rămas fără rachete, rosti maistrul principal Leek, aprinzându-şi o nouă ţigară în acord cu amnistia dată de preşedinte.

— Căpitane, zise Jack când fu capabil să vorbească, fiecare bărbat de la bordul acestei nave este avansat în grad cu o treaptă prin Ordin Prezidenţial, iar USS *Gettysburg* primeşte o Citaţie Prezidenţială. Asta pentru început, desigur. Unde-i o staţie radio? Trebuie să vorbesc cu KNEECAP.

— Aici, domnule. Un matelot îi întindea un receptor telefonic. Linia este deschisă, domnule preşedinte.

— Robby?

— Jack?

— Ai rămas vicepreşedinte, îi comunică POTUS lui TOMCAT.

— Deocamdată, presupun. Isuse, Jack, ce naiba a fost în capul tău?

— Nu sunt sigur. La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună. Jack stătea pe scaun în acea clipă, ţinând receptorul atât cu mâinile, cât şi cuibărit între umăr şi obraz, altfel l-ar fi scăpat pe punte. Mai vin şi alte rachete?

— NORAD zice că cerul e liber – doar o singură rachetă şi-a luat zborul. Ţintită exact spre noi. Rahat, ruşii încă mai au în jurul Moscovei baterii ABM[122] dedicate. Probabil *ei* s-ar fi descurcat mai bine decât noi. Jackson făcu o pauză. I-am apelat pe cei de la Echipa de Căutare Nucleară în Situaţii de Urgenţă, cu baza la Rocky Mountain Arsenal, să caute zonele cu radiaţii. Departamentul apărării are oameni care coordonează activitatea poliţiei din D.C... Isuse, Jack, a fost cam palpitant, ştii?

— Mda, cam aşa a fost şi aici. Acum ce facem? îl întrebă preşedintele.

— Te referi la China? O parte din mine spune să încărcăm bombardierele B-2 din Guam cu bombe gravitaţionale B-61 şi să le trimitem asupra Beijingului, însă consider că ar fi o

[122] Anti-Ballistic Missile – baterii antirachetă, (n.tr.).

reacţie puţin cam exagerată.

— Mă gândesc la un soi de declaraţie publică – nu sunt sigur încă de ce fel anume. Tu ce vei face?

— M-am interesat deja. Procedura spune să rămânem încă patru ore în aer înainte de-a reveni la baza Andrews. La fel pentru Cathy şi copii. Ar trebui să le dai şi lor telefon.

— Recepţionat. Bine, Robby, rămâi pe fază. Ne revedem în câteva ore. Cred că voi da pe gât un pahar sau două.

— Te-am auzit, amice.

— În regulă, POTUS terminat. Ryan înapoie receptorul. Căpitane?

— Da, domnule preşedinte?

— Întregul echipaj al navei este invitat la Casa Albă, chiar acum, ca să fac cinste. Cred că toţi avem nevoie de-un păhărel.

— Domnule, n-o să vă contrazic.

— Iar cei care rămân la bord, dacă simt nevoia să se destindă, în calitate de Comandant Suprem suspend prevederile din Regulamentul Marinei privitoare la acest subiect pe o perioadă de douăzeci şi patru de ore.

— Am înţeles, să trăiţi.

— Şefule? rosti apoi Jack.

— Poftiţi, domnule preşedinte. Îi întinse pachetul de ţigări şi bricheta. Am altele de rezervă în dulapul meu.

Exact atunci îşi făcură intrarea în CIC doi bărbaţi în haine civile. Erau Hilton şi Malone din tura de noapte a Serviciului Secret.

— Cum aţi ajuns aici aşa de repede, băieţi? îi chestionă Ryan.

— Ne-a sunat Andrea, domnule preşedinte – s-a petrecut ce credeam noi că se va întâmpla?

— Da, iar preşedintele vostru are nevoie de-o sticlă cu tărie şi un fotoliu moale, domnilor.

— Avem o maşină parcată pe chei, domnule. Vreţi să ne însoţiţi?

— Bine – căpitane, fă rost de autobuze sau orice altceva şi veniţi imediat la Casa Albă. Dacă asta înseamnă să încui nava şi s-o laşi fără nimeni la bord, nu-mi pasă. Sună-i pe

cei de la cazarma Regimentului 8 Infanterie de Marină dacă ai nevoie de paznici pentru ea.

— Am înţeles, să trăiţi. În scurt timp venim şi noi, domnule preşedinte.

„S-ar putea să fiu criţă până atunci”, gândi preşedintele.

Maşina cu care veniseră Hilton şi Malone era un SUV blindat, de culoare neagră, marca Chevrolet, care de obicei îl escorta pe preşedinte oriunde se ducea. De data asta urma să-l ducă înapoi la Casa Albă. Străzile se umpluseră brusc cu oameni care pur şi simplu stăteau şi priveau în sus – lucru care i se păru ciudat lui Ryan. Racheta nu mai era în aer, iar orice piesă din ea căzută pe sol era primejdios să fie atinsă. În orice caz, drumul de întoarcere la Casa Albă fu total lipsit de evenimente, iar Ryan se trezi în Celula de Criză, straniu de singur. Lucrătorii în uniformă aparţinând Oficiului Militar al Casei Albe erau cu toţii cufundaţi într-o stare de zăpăceală şi şoc. Iar consecinţa imediată a marelui efort de a-i scoate pe oficialii de rang înalt ai guvernului în exteriorul metropolei – schema se intitula în mod oficial Continuitatea Guvernării – fu că efectul obţinut era exact contrar continuităţii. În acel moment guvernul era încă fragmentat, aflându-se la bordul a douăzeci de elicoptere şi a unui avion E-4B, incapabil să se coordoneze. Ryan îşi închipuise că schema de urgenţă era concepută mai bine pentru a rezista unui atac nuclear decât de a-l evita, fapt care, în acel moment, i se păruse foarte ciudat.

Marea întrebare care se impunea în acele clipe era *Ce naiba facem acum?* Iar Ryan n-avea nici cea mai vagă idee. Însă atunci sună un telefon, oferindu-i ajutor.

— Aici preşedintele Ryan.

— Domnule, aici generalul Dan Liggett de la Comandamentul de Atac din Omaha. Domnule preşedinte, am aflat că tocmai ne-am ferit din calea unui glonţ mare.

— Da, cred că-i poţi spune aşa, generale.

— Domnule preşedinte, aveţi vreun ordin pentru noi?

— Ce fel de ordin?

— Păi, domnule, o opţiune ar fi să răspundem la atac şi…

— Oh, vrei să spui că din pricina faptului că ei au ratat

ocazia să ne bombardeze cu arme nucleare, noi ar trebui să profităm de ocazie şi să-i bombardăm cu adevărat?

— Domnule preşedinte, datoria mea este să prezint opţiuni, nu să pledez în favoarea lor, îi spuse Liggett Comandantului său Suprem.

— Generale, ai idee unde am fost eu în timpul atacului?

— Da, domnule. Gusty m-a sunat să-mi spună.

— Ei bine, în momentul de faţă încerc să mă împac cu faptul că mi-am recâştigat dreptul la viaţă şi n-am absolut nicio idee în legătură cu marea schemă, indiferent care dracului o fi aia. Poate că peste vreo două ore ne vom gândi noi la ceva, însă momentan n-am niciun indiciu. Şi ştii ceva, nici nu sunt prea sigur că aş vrea să am o idee de genul acesta. Aşa că pe moment, domnule general, stăm fără a face ceva. E clar?

— Da, domnule preşedinte. La Comandamentul de Atac nu se va întreprinde nimic.

— Voi reveni cu un telefon.

— Jack? îl strigă o voce cunoscută dinspre uşă.

— Arnie, urăsc să beau de unul singur – exceptând cazurile când nu-i nimeni în preajmă. Ce-ar fi ca noi doi să golim o sticlă de tărie? Spune-i majordomului să aducă o sticlă de Midleton, şi să-şi toarne şi el un pahar.

— E adevărat că te-ai dus pe nava aflată în şantierul naval?

— Da, încuviinţă Ryan.

— De ce?

— N-am putut să fug, Arnie. Nu puteam să-mi pun pielea la adăpost lăsând două milioane de oameni să se prăjească. Numeşte-o bravură. Numeşte-o prostie. Pur şi simplu n-am putut să fug ca un gândac.

Van Damm scoase capul pe culoar şi dădu ordin cuiva pe care Jack nu-l putea vedea să aducă băutura, apoi reveni.

— Tocmai mă pregăteam să iau cina acasă, în Georgetown, când a început reportajul special al CNN. M-am gândit c-ar fi bine să vin aici – cred că în acel moment nici mie nu-mi venea să cred.

— E ceva greu de digerat. Încep să mă întreb eu însumi

dacă a fost greşeala noastră, prin trimiterea acolo a trupelor speciale. Cum se face că oamenii răstălmăcesc tot ceea ce facem noi aici?

— Jack, lumea e plină de oameni care nu se simt importanţi decât atunci când îi fac pe alţii să se simtă insignifianţi, iar cu cât e mai mare ţinta, cu atât mai plini de sine se simt. Iar reporterilor le place să-şi dea cu părerea, pentru că e un subiect grozav să spună că tu te înşeli asupra oricărei probleme. De cele mai multe ori mass-media preferă o poveste frumoasă în locul adevărului. Este exact natura meseriei.

— Să ştii că nu-i corect, remarcă Ryan, când stewardul-şef îşi făcu apariţia cu o tavă de argint pe care trona o sticlă cu whisky irlandez şi câteva pahare în care pusese deja cuburi de gheaţă.

— Charlie, toarnă-ţi şi tu un pahar, îi spuse preşedintele.

— Domnule preşedinte, nu se cade să…

— Astăzi regulile s-au schimbat, domnule Pemberton. Dacă te ameţeşti prea rău ca să mai conduci până acasă, îi am pe băieţii din Serviciul Secret să te ducă. Ţi-am spus oare vreodată ce om de treabă eşti tu, Charlie? Copiii mei pur şi simplu te adoră.

Charlie Pemberton, fiu şi nepot de majordomi la Casa Albă, turnă băutură în trei pahare, pentru el punând o porţie mai mică, apoi înmână paharele cu graţia unui neurochirurg.

— Stai jos şi relaxează-te, Charlie. Am o întrebare pentru tine.

— Da, domnule preşedinte?

— Tu unde-ai fugit? Unde-ai stat atunci când bomba cu hidrogen venea spre Washington?

— Nu m-am dus în adăpostul de sub Aripa de Est, gândindu-mă că-i mai bine să las locul pentru personalul de sex feminin, iar eu… ei bine, domnule preşedinte, am luat liftul, m-am dus pe acoperiş şi am privit.

— Arnie, ai în faţa ta un bărbat curajos, rosti Jack, înălţând paharul în semn de salut.

— Dumneavoastră unde-aţi fost, domnule preşedinte?

întrebă Pemberton, încălcând regulile de etichetă din pură curiozitate.

— Am fost pe nava care-a doborât afurisenia aia, privindu-i pe marinarii noştri cum îşi făceau datoria. Asta-mi aduce aminte de tipul acela, Gregory, savantul pe care Tony Bretano l-a implicat în proiectul de modernizare a sistemului Aegis. Trebuie să avem grijă de el, Arnie. Este unul dintre oamenii care-au salvat situaţia în această zi.

— Am luat notă, domnule preşedinte. Van Damm luă o sorbitură mare din pahar. Altceva?

— Nu am *altceva* pe moment, admise POTUS.

Nici cei din Beijing nu aveau, deşi acolo era ora opt dimineaţa şi miniştrii începuseră să umple sala de şedinţă, umblând ca nişte somnambuli, iar întrebarea prezentă pe buzele tuturor era „Ce s-a întâmplat?”

Premierul Xu ceru să se facă linişte şi-i ordonă ministrului apărării să dea raportul; Luo se execută, vorbind cu o voce monotonă, de parcă ar fi fost o înregistrare.

— Tu ai ordonat lansarea? întrebă agasat ministrul de externe, Shen.

— Ce altceva să fi făcut? Generalul Xun mi-a spus că baza sa era atacată, încercau să ne lipsească de mijloacele noastre strategice – am vorbit de această posibilitate, aşa-i?

— Da, am vorbit, admise Qian. Dar să faci aşa ceva fără aprobarea noastră? Este o acţiune politică fără judecată, Luo. Ce alte primejdii ai mai atras asupra noastră?

— Şi ce-o să rezulte din asta? completă Fang.

— În mod evident, focosul ori a fost defect, ori a fost interceptat cumva şi distrus de către americani. Singura rachetă a cărei lansare a fost reuşită a ţintit Washingtonul. Metropola n-a fost, regret să spun asta, distrusă.

— Regreţi s-o spui… tu *regreţi* c-o spui? Vocea lui Fang era mai ridicată decât îşi aminteau cei din jurul mesei să-l fi auzit vreodată. Nebunule! Dacă ai fi reuşit, *acum am fi fost confruntaţi cu moartea la scară naţionala!* Şi tu *regreţi?*

Cam la aceeaşi oră, în Washington, un funcţionar de rang

mediu din cadrul CIA avu o idee. Transmiteau în direct prin intermediul internetului imagini şi comentarii despre bătălia din Siberia, deoarece reţelele independente de ştiri nu emiteau în Republica Populară. „De ce, îşi întrebă el superiorul, nu le trimitem şi programele postului CNN?” Decizia fu luată instantaneu, deşi era într-un fel ilegală, căci se violau legile de Copyright. Însă în cazul de faţă bunul-simţ triumfă în faţa prevederilor birocratice. CNN-ul, deciseră ei rapid, putea să-i taxeze ceva mai târziu.

Şi astfel, la o oră şi douăzeci de minute după eveniment, http://www.darkstarfeed.Cia.gov/siberiabattle/real-time.ram începu să transmită reportajele referitoare la recent evitata distrugere a oraşului Washington, D.C. Vestea că un război nuclear fusese cât pe ce să înceapă îi năuci pe studenţii din Piaţa Tiananmen. Realizarea colectivă a faptului că puteau constitui ţinta unei posibile lovituri de răspuns nu-i înspăimântă, ci îi înfurie pe tineri. În acel moment erau aproape zece mii la număr, mulţi având laptopuri portabile, conectate la telefoanele mobile pentru a avea acces la internet. De undeva de sus îţi puteai da seama unde se aflau posesorii de computere mobile după grămezile de trupuri strânse roată în jurul lor. Apoi liderii demonstraţiei se întruniră şi începură să discute rapid între ei. Ştiau că trebuiau să întreprindă ceva, numai că nu ştiau exact ce. Tot ce ştiau precis era că în acele clipe se confruntau cu moartea.

Ardoarea lor era sporită de comentatorii CNN care dăduseră buzna în studiourile lor din Atlanta şi New York, mulţi dintre ei exprimându-şi opinia că singura acţiune pe care-o putea întreprinde America era să riposteze în aceeaşi manieră la atacul chinez, iar când reporterul aflat pe post de moderator îi întrebase ce fel de „manieră”, răspunsul fusese previzibil.

Pentru studenţi problema se punea acum nu dacă ei trăiesc sau mor, ci cum să facă să-şi salveze naţiunea – cele o mie trei sute de *milioane* de cetăţeni ale căror vieţi fuseseră condamnate de lunaticii Biroului Politic. Clădirea Consiliului de Miniştri nu se afla la distanţă prea mare, iar

mulţimea începu să se îndrepte în acea direcţie.

În acel moment al zilei, în Piaţa Păcii Celeste exista o forţă de poliţie. Tura de zi îi înlocuise pe cei din schimbul de noapte şi – spre marea lor surpriză, căci nu fuseseră informaţi de aşa ceva în instructajul de dimineaţă – poliţiştii văzură mulţimea de tineri. Colegii lor care ieşeau din tură le explicară că nu se întâmplase nimic care să contravină legii, iar din câte ştiau ei era o demonstraţie spontană de solidaritate şi sprijin pentru bravii soldaţi ai Armatei Populare care luptau în Siberia. Aşa că efectivul poliţiştilor era redus, iar dintre ei doar câţiva făceau parte din Poliţia Populară înarmată. Oricum, chiar dacă ar fi fost mai mulţi n-ar fi avut nicio importanţă. Masa de studenţi se încolonă şi mărşălui cu o remarcabilă disciplină spre sediul guvernului. Când ajunseră mai aproape, observară că acolo erau paznici înarmaţi. Ofiţerii de poliţie prezenţi în faţa guvernului nu erau pregătiţi să vadă atât de mulţi oameni venind direct spre ei. Superiorul lor, un căpitan, păşi singur în faţă şi ceru să afle cine era la conducerea acelui grup, însă fu dat la o parte de un tânăr de douăzeci şi doi de ani, student la politehnică.

Era aceeaşi situaţie, când vorbele unui ofiţer de poliţie erau neluate în seamă, fapt cu care omul legii era total neobişnuit. Dintr-odată se trezi uitându-se la spatele unui tânăr care se presupunea că ar fi trebuit să înţepenească atunci când era somat. Poliţistul din corpul de pază se aştepta ca studenţii să se oprească precum un tot unitar la comanda sa, într-atât de mare era puterea legii în Republica Populară, însă oricât de puternică era legea, era totodată fragilă, iar atunci când era încălcată, nu mai exista nimic în spatele ei. În clădire se mai aflau patruzeci de paznici înarmaţi, însă toţi se aflau la primul etaj, în aripa din spate, ţinuţi departe de vederea miniştrilor, cărora nu le plăcea să vadă mai mult de unul sau doi ţărani înarmaţi în preajma lor. Cei patru ofiţeri de serviciu de la intrarea principală fură măturaţi din calea mulţimii care năvălise prin uşile duble. Toţi îşi scoseseră pistoalele, însă numai unul singur trăsese, rănind trei studenţi înainte de-a fi

doborât şi bătut până la inconştienţă. Ceilalţi trei pur şi simplu fugiră până la corpul principal de gardă, pentru a alerta detaşamentul de pază. Însă până să ajungă ei acolo, studenţii începuseră deja să urce scara largă, de ceremonii, care ducea la primul etaj.

Sala de şedinţă era bine izolată acustic, o măsură de securitate care dorea să prevină trasul cu urechea din exterior. Însă izolarea fonică acţiona în ambele sensuri, astfel că bărbaţii adunaţi în jurul mesei nu auziră nimic până ce coridorul se umplu cu studenţi, aflaţi la doar cincizeci de metri distanţă, iar atunci miniştri abia dacă întoarseră capetele, uşor deranjaţi…

Militarii din gardă se împărţiră în două grupuri, primul dintre ele alergând spre partea de faţadă a primului etaj, iar al doilea rămânând la etajul doi, ca susţinere, fiind condus de către un maior care se gândi să evacueze membrii guvernului. Întreaga afacere evoluase mult prea rapid, fără niciun fel de avertisment din partea poliţiei municipale, care greşise din cale-afară, aşa că nu avu timp să cheme întăriri armate. În timp ce se desfăşurau, echipa de la primul etaj se izbi de-un val de studenţi, şi deşi căpitanul aflat la comandă avea în subordinea lui douăzeci de oameni înarmaţi cu puşti de asalt, el ezită să ordone deschiderea focului, căci în faţă avea mai mulţi studenţi decât cartuşele din încărcătoare; datorită ezitării, pierdu iniţiativa. Un număr de studenţi se apropie de bărbaţii înarmaţi, cu braţele ridicate şi începură să le vorbească pe un ton rezonabil, care contravenea cu priveliştea hoardei cu priviri sălbatice din spatele lor.

La etajul doi lucrurile se petrecură în mod diferit. Maiorul nu ezită absolut deloc. Le ordonă oamenilor să înalţe armele şi să tragă o salvă de avertisment, ca să sperie mulţimea. Numai că studenţii nu se intimidară. Mulţi dintre ei sparseră uşile aflate pe coridorul principal, iar una dintre acele uşi dădea în sala de şedinţe unde era întrunit Biroul Politic.

Intrarea subită a unui grup de cincisprezece tineri atrase atenţia fiecărui ministru.

— *Ce-nseamnă asta!* tună Zhang Han San. Cine sunteţi voi?

— Dar *tu* cine eşti? ţipă la el studentul politehnist. Eşti cumva maniacul care-a pornit un război nuclear?

— Nu există niciun fel de asemenea război… cine v-a zis acest nonsens? vru să afle mareşalul Luo. Uniforma sa indica cine era.

— Tu eşti cel care i-a trimis pe soldaţii noştri la moarte în Rusia!

— Ce-i cu ăştia? întrebă ministrul fără portofoliu.

— Cred că ăştia sunt poporul, Zhang, observă Qian Kun. Poporul *nostru,* tovarăşe, adăugă el glacial.

În golul de putere şi directive, mai mulţi studenţi îşi croiră drum în sală, iar acum militarii din gardă nu-şi mai permiteau riscul să tragă – prea mulţi conducători ai ţării se aflau exact acolo, în câmpul de tragere.

— Puneţi mâna pe ei, puneţi mâna pe ei! Nu vor trage în oamenii ăştia! strigă un student. În grupuri de doi sau trei, studenţii goniră în jurul mesei, fiecare grup alăturându-se câte unui fotoliu separat.

— Spune-mi, băiete, îi spuse Fang cu blândeţe unui tânăr aflat cel mai aproape de el, cum aţi aflat despre aceste fapte?

— Prin intermediul computerelor, fireşte, replică adolescentul, puţin cam nepoliticos, dar nu grosolan.

— Ei bine, cine vrea să afle adevărul îl găseşte, remarcă venerabilul ministru.

— Aşadar, bunicule, e adevărat?

— Da, regret s-o spun că este, îi zise Fang, neştiind exact la ce anume îşi dă acordul.

Exact în acel moment în sală îşi croiră drum militarii de pază, în frunte aflându-se un maior cu pistolul în mână, care făcu ochii mari la priveliştea din încăpere. Studenţii nu erau înarmaţi, însă dacă ar fi deschis focul în acea incintă, i-ar fi ucis exact pe oamenii pe care trebuia să-i apere, astfel că fu rândul lui să ezite.

— Iar acum, toată lumea pe loc repaus, rosti Fang, împingând uşurel fotoliul său de lângă masă. Dumneata,

tovarăşe maior, ştii cine sunt?

— Da, tovarăşe ministru… însă…

— Bine, tovarăşe maior. Mai întâi, îţi vei potoli oamenii. Nu avem nevoie de alte crime. Au fost deja destule.

Ofiţerul privi în jurul camerei. Nimeni altcineva nu vorbea încă, iar în acel vid de putere auzise nişte cuvinte care, chiar dacă nu erau exact cele pe care-ar fi vrut să le audă, cel puţin aveau oarecare autoritate. Se răsuci şi fără o vorbă – făcând semn cu braţele – îşi relaxă puţin oamenii.

— Foarte bine. Iar acum, tovarăşi, zise Fang, întorcându-se către colegii săi, propun să facem unele schimbări de care avem nevoie. Întâi de toate avem nevoie ca ministrul de externe Shen să contacteze America şi să-i comunice că a avut loc un accident oribil şi că ne bucurăm că niciun fel de pierdere de vieţi omeneşti n-a rezultat pe urma lui, iar cei responsabili de comiterea sa vor fi judecaţi de către noi. În acest scop cer arestarea imediată a premierului Xu, a ministrului apărării Luo şi a ministrului Zhang. Ei au fost cei care ne-au târât în aventura nebunească din Rusia, aventură care ameninţă să ne ruineze. Voi trei aţi pus în primejdie soarta patriei noastre, iar pentru această crimă va trebui să plătiţi. Tovarăşi, care este votul vostru? le ceru Fang.

Nu existară voturi împotrivă; până şi Tan Deshi şi ministrul Tong îşi exprimară acordul.

— După aceea, Shen, vei propune neîntârziat o încheiere a ostilităţilor cu Rusia şi America, anunţând totodată cele două state că cei vinovaţi de această catastrofală aventură vor fi pedepsiţi. Sunteţi de acord cu propunerea, tovarăşi?

Erau.

— Din partea mea cred că ar trebui să ridicăm cu toţii mulţumiri Cerului că am fost capabili să punem capăt acestei dementţe. Haideţi să facem în aşa fel încât lucrurile să se desfăşoare rapid. Mă voi întâlni cu aceşti tineri pentru a vedea ce alte probleme sunt de interesul lor. Dumneata, tovarăşe maior, îi vei conduce pe cei trei prizonieri la un loc de detenţie. Qian, rămâi cu mine să discuţi şi tu cu studenţii?

— Da, Fang, răspunse ministrul de finanţe. Îmi va face plăcere.

— Aşadar, tinere, îi spuse Fang celui care părea să acţioneze ca un lider, ce probleme doreşti să aduci în discuţie?

Elicopterele Blackhawk se aflau de ceva vreme pe traseul de întoarcere. Realimentarea decursese fără nicio piedică, dar curând se dovedi că aproape treizeci de bărbaţi, toţi ruşi, căzuseră victime în cursul atacului de la Xuanhua. Nu era prima dată când Clark vedea cum pier nişte oameni de valoare şi, la fel ca înainte, factorul determinant nu fusese decât norocul, însă aceasta era o explicaţie jalnică de oferit unei văduve. Un alt lucru care-l rodea era racheta care le scăpase. O văzuse curbându-şi traiectoria către est. Nu se îndreptase către Moscova, acesta fiind singurul lucru pe care-l ştia deocamdată cu certitudine. Pe tot parcursul zborului de întoarcere la bază domnise o tăcere sumbră, iar el nu putea întreprinde nimic pentru a afla veşti noi, căci la un moment dat, în timpul acţiunii, căzuse şi rupsese antena din capul telefonului mobil cu conexiune prin satelit. Dăduse greş. Asta era tot ce ştia, iar consecinţele acelui gen de eşec întreceau orice imaginaţie. Singura veste bună cu care se mai alina era faptul că nimeni din familia sa nu locuia în preajma unei potenţiale ţinte, însă o mulţime de alţi oameni trăiau în acele zone. Într-un final, elicopterul ateriză, iar uşile fură deschise pentru ca soldaţii să iasă afară. Clark îl zări pe generalul Diggs şi se duse direct la el.

— Cât de rău este?

— Marina a doborât-o exact deasupra capitalei.

— Poftim?

— Mi-a zis generalul Moore. Un crucişător – parcă *Gettysburg* a spus – a distrus nemernica aia exact deasupra centrului metropolei. Am avut baftă, domnule Clark.

Picioarele lui Clark mai că se înmuiară la aflarea veştii. În ultimele cinci ore îşi imaginase deasupra unui oraş american un nor în formă de ciupercă având înscris pe el numele său, însă ori Dumnezeu, ori norocul interveniseră şi

aranjaseră lucrurile.

— Ce ştiri sunt, domnule C.? îl interpelă Chavez, cu o mare doză de îngrijorare în glas. Diggs îl puse şi pe el la curent.

— Marina? Nenorocita de marină? Să fiu al dracului. Până la urmă e bună de ceva, nu?

În timpul acesta Jack Ryan era pe jumătate beat, iar dacă presa afla despre asta, atunci ducă-se dracului. Membrii cabinetului reveniseră în oraş, însă el amânase orice şedinţă până a doua zi dimineaţă. Avea nevoie de timp să se gândească la ce trebuia făcut. Cel mai evident răspuns, pe care toţi comentatorii de televiziune îl proclamau pe diversele posturi de ştiri, era unul pe care el nu-l putea lua în considerare, cu atât mai puţin să ordone executarea lui. Trebuiau să se gândească la ceva mult mai bun decât un masacru general. El n-ar fi ordonat aşa ceva, deşi ideea unei operaţiuni speciale de eliminare a Biroului Politic îi trecuse printr-un colţişor al minţii. Se vărsase o grămadă de sânge, însă urma să mai curgă. Şi când se gândea că totul pornise de la un cardinal italian şi un predicator baptist ucişi de doi maniaci ai trăgaciului. Oare lumea chiar se învârtea în jurul unei axe perverse, centrată pe omoruri?

„Din cauza asta, judecă Ryan, am nevoie de încă un rând.”

Dar totuşi ceva bun trebuia să iasă din toată istoria. Din astfel de evenimente trebuiau trase nişte învăţăminte. Dar ce era oare de învăţat? Pentru preşedintele american răspunsul era prea confuz. Lucrurile se întâmplaseră prea repede. Ajunsese pe marginea unui hău atât de adânc şi înspăimântător, încât vastitatea sa încă îi umplea privirea, iar pentru un singur om era prea mult ca să se poată descurca pe cont propriu. Se depărtă brusc de imaginea iminentei sale morţi, dar nu scăpă de imaginea morţii a milioane de oameni. Adevărul era că mintea sa era prea împovărată de toate aceste lucruri, incapabilă să analizeze şi să coreleze informaţiile într-un mod eficient, care l-ar fi putut ajuta să facă un pas înainte, iar tot ceea ce voia şi îşi

dorea în acele clipe era să-şi îmbrăţişeze familia, pentru a fi sigur că lumea are încă forma pe care şi-o dorea el.

Oamenii se aşteptau ca el să fie un fel de superman, un soi de zeu care poate descurca lucrurile aşa cum alţii nu o pot face – *da, cum să nu,* recunoscu Jack. Poate că dăduse dovadă de curaj rămânând în Washington, însă după curaj urma regresul, iar el avea nevoie de ceva din afara lui ca să-i redea bărbăţia. Fântâna pe care încerca s-o sece nu era chiar fără fund, iar găleata se izbea de pereţii de piatră…

Telefonul începu să sune. Arnie ridică receptorul.

— Jack? Sunt Scott Adler.

Ryan bâjbâi după receptor.

— Da, Scott, ce este?

— Tocmai am primit un telefon de la Bill Kilmer, ambasadorul adjunct în Beijing. Se pare că ministrul de externe Shen abia a plecat de la ambasada noastră. Şi-au cerut scuze pentru lansarea rachetei. Susţin că a fost un accident oribil şi sunt fericiţi că obiectul n-a detonat…

— Al naibii de drăguţ din partea lor, remarcă Ryan.

— Ei bine, oricine o fi dat ordinul de lansare, acum se află sub arest. Cer ajutorul nostru pentru încetarea ostilităţilor. Shen spune că vor întreprinde orice acţiune rezonabilă în acest scop. Zice că sunt dornici să declare o încetare unilaterală a focului şi să-şi retragă trupele în interiorul propriilor graniţe, plus să ia în considerare plata unor reparaţii pentru Rusia. Se predau, Jack.

— Pe bune? De ce?

— Se pare că în Beijing a avut loc un soi de revoltă. Rapoartele sunt foarte trunchiate, însă sunt indicii că guvernul lor a căzut. Ministrul Fang Gan pare a fi liderul interimar. Asta-i tot ce ştiu, Jack, însă începutul pare promiţător. Cu permisiunea ta şi cu concursul Rusiei, cred că ar trebui să fim de acord cu propunerea chineză.

— Se aprobă, rosti preşedintele, aproape fără să se gândească. „Ce naiba, îşi zise el, nu trebuie să lungeşti prea mult încheierea unui război, nu?” Acum ce facem?

— Păi vreau să discut cu ruşii ca să fiu sigur că merg pe aceeaşi linie cu noi. Cred că vor merge. Apoi vom putea

trece la negocierea detaliilor. Din punct de vedere practic, noi deţinem toate atuurile, Jack. Partea adversă are numai cărţi mici.

— Păi doar atât? Încheiem aşa, simplu ca bună ziua, un război? se miră Ryan.

— Nu e nevoie să fie o capodoperă stil Capela Sixtină a lui Michelangelo, Jack. Trebuie doar să fie o decizie funcţională.

— Va funcţiona?

— Da, Jack, trebuie să meargă.

— Bine, dă-le de ştire ruşilor, spuse Ryan, aşezând jos paharul.

„Poate că acesta a fost sfârşitul ultimului război”, reflectă Jack. Dacă era aşa, atunci nici n-avea nevoie să fie un lucru frumos.

Erau nişte zori de bun augur pentru generalul Bondarenko şi urmau să fie mai mult decât atât. Colonelul Tolkunov pătrunse în fugă în centrul de comandă, ţinând în mână o foaie de hârtie.

— Tocmai am transcris asta din emisiunile posturilor chineze de radio, atât militare, cât şi civile. Le ordonă forţelor lor armate să înceteze focul pe loc şi să se pregătească în vederea retragerii de pe teritoriul nostru.

— Oh? Ce-i face să creadă că noi îi vom lăsa? întrebă comandantul rus.

— Este un început, tovarăşe general. Dacă această acţiune este coroborată cu un demers diplomatic la Moscova, atunci războiul se va termina curând. Aţi învins, adăugă colonelul.

— Oare? se întrebă Ghenadi Iosifovici. Se întinse pentru a se dezmorţi. Se simţea bine în această dimineaţă, privind la hărţile cu dispunerea efectivelor şi ştiind că el avea iniţiativa. Dacă acela era sfârşitul războiului, iar el era învingător, atunci asta era suficient pentru moment, nu-i aşa? Foarte bine. Confirmă această ştire la Moscova.

Firește, încetarea conflictului nu se produse atât de uşor.

Unităţile aflate în contact continuară schimbul de focuri timp de câteva ore, până ce ordinele ajunseră la ele, însă din acel moment focul muri subit, iar trupele invadatoare se retraseră din faţa inamicilor, pe când ruşii, care primiseră la rândul lor ordine, nu-i urmăriră. Până la apus împuşcăturile şi pierderile de vieţi omeneşti încetaseră, până la noi dispoziţii. De-a lungul întregii Rusii clopotele bisericilor începură să bată.

Golovko luă notă de dangătul clopotelor şi de populaţia adunată pe străzi, care agita sticle de vodcă, sărbătorind victoria patriei. Rusia se simţea din nou o mare putere, iar asta era bine pentru moralul poporului. Ba chiar mai mult, în câţiva ani vor începe să culeagă roadele de pe urma resurselor naturale – dar înainte de asta vor începe să intre în ţară împrumuturi externe de valori enorme… şi poate, poate, Rusia va întoarce în sfârşit foaia, începând cu dreptul noul secol, după ce-l irosise pe cel precedent.

Se lăsase noaptea înainte ca vestea să răzbată din Beijing în toate colţurile Chinei. Sfârşitul conflictului care abia începuse venise ca un şoc pentru cei care nu pricepuseră vreodată motivele sau faptele care stătuseră la baza lui. Apoi veni vestea că guvernul se schimbase, o altă evoluţie enigmatică a cărei explicaţie mai trebuia să aştepte. Premier interimar era Fang Gan, o personalitate cunoscută mai curând din poze decât prin vorbele şi realizările sale, însă arăta bătrân şi avea un aer de înţelepciune, iar China era mai curând o ţară a marilor momente decât a gândirilor profunde, iar de vreme ce cursul naţiunii urma să se schimbe, acea schimbare urma să se facă destul de lent, încât poporul să nu se îngrijoreze.

Populaţia ridică din umeri şi discută despre uimitoarea şi enigmatica evoluţie a lucrurilor cu vorbe măsurate, liniştite.

Pentru o anume persoană din Beijing schimbările însemnau că slujba ei urma să crească dacă nu ca îndatoriri, măcar ca importanţă. Ming ieşi să ia cina – restaurantele nu închiseseră – cu iubitul ei străin, pălăvrăgind deasupra băuturilor şi a tăiţeilor despre

extraordinarele evenimente ale zilei, apoi merse în apartamentul iubitului pentru un desert constituit din cârnat japonez.